

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne

z 83 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 19 i 20 stycznia 2011 r.

ANEKS

**Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

Warszawa
2011

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 83. posiedzenia Sejmu w dniach 19 i 20 stycznia 2011 r.

	<i>str.</i>		<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Posłowie Grzegorz Roszak i Marek Wojtkowski	96
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Poseł Stanisław Stec	98
Interpelacje		Poseł Czesław Hoc	99
Poseł Eugeniusz Czykwin	21	Poseł Bronisław Dutka	101
Poseł Jerzy Wenderlich	21	Poseł Marek Łatas	102
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	22	Poseł Piotr Walkowski	102
Poseł Bożena Kotkowska	23	Poseł Wojciech Ziemiak	103
Poseł Anna Zalewska	25	Poseł Maciej Orzechowski	103
Poseł Bożena Sławiak	25	Poseł Michał Stuligrosz	104
Poseł Monika Wielichowska	26	Poseł Stanisław Stec	105
Poseł Antoni Błądek	42	Poseł Jan Kamiński	107
Poseł Czesław Hoc	45	Poseł Robert Tyszkiewicz	110
Poseł Edward Siarka	47	Poseł Mariusz Grad	111
Poseł Izabella Sierakowska	48	Poseł Tadeusz Kopec	113
Poseł Józef Racki	49	Poseł Jarosław Rusiecki	114
Poseł Wojciech Wilk	50	Poseł Jacek Brzezinka	114
Poseł Adam Krupa	52	Poseł Jarosław Matwiejuk	115
Poseł Mariusz Grad	53	Poseł Marek Wójcik	121
Poseł Stanisław Wziątek	54	Poseł Mariusz Grad	122
Poseł Jan Bury s. Józefa	55	Posłowie Jan Filip Libicki i Jacek Tomczak	122
Poseł Krzysztof Brejza oraz grupa posłów	55	Poseł Stanisław Rydzoń	122
Poseł Jarosław Pięta	56	Poseł Ryszard Terlecki	123
Poseł Jan Warzecha	56	Poseł Barbara Bartuś oraz grupa posłów	124
Poseł Jerzy Gosiewski	58	Poseł Arkadiusz Mularczyk	125
Poseł Piotr Stanke	61	Poseł Adam Rogacki	126
Poseł Elżbieta Witek	62	Poseł Robert Telus oraz grupa posłów	127
Poseł Waldemar Andzel	63	Poseł Piotr Babinetz	128
Poseł Jarosław Rusiecki	63	Poseł Sławomir Zawisłak	130
Poseł Anna Sobocka	65	Poseł Aldona Młynczak	132
Poseł Maciej Orzechowski oraz grupa posłów	87	Poseł Ryszard Galla	133
Poseł Tadeusz Arkit	88	Poseł Bożena Kotkowska	133
Poseł Maciej Orzechowski oraz grupa posłów	88	Posłowie Bożena Kotkowska i Grzegorz Pisalski	135
Poseł Bożena Szydłowska oraz grupa posłów	89	Poseł Bożena Kotkowska oraz grupa posłów	136
Poseł Krzysztof Gadowski	90	Poseł Józef Piotr Klim	136
Poseł Halina Rozpondek	92	Poseł Stanisław Pięta	137
Poseł Stanisław Lamczyk	92	Poseł Marek Kuchciński	137
Posłanki Aldona Młynczak i Monika Wielichowska	93	Poseł Stanisław Rydzoń	139
Poseł Barbara Bartuś oraz grupa posłów	93	Poseł Kazimierz Michał Ujazdowski	139
Poseł Wojciech Wilk	94	Poseł Krzysztof Tołwiński	140
Poseł Tadeusz Tomaszewski	95	Poseł Jarosław Zieliński	140
		Poseł Waław Martyniuk	141
		Poseł Barbara Marianowska	142
		Poseł Krzysztof Jurgiel	144
		Poseł Elżbieta Zakrzewska	145

Posel Krystyna Lybacka	146
Posel Zbigniew Kozak	147
Posel Romuald Ajchler	148
Posel Slawomir Kopycinski	148
Posel Jan Kazmierczak	149
Posel Anna Sobecka	150
Posel Adam Krupa oraz grupa poslów	153
Posel Agnieszka Hanajczyk	154
Poslowie Krzysztof Brejza i Agnieszka Pomaska	155
Posel Krzysztof Brejza oraz grupa poslów	155
Posel Maciej Orzechowski oraz grupa poslów	155
Posel Grzegorz Schetyna oraz grupa poslów	156
Posel Joanna Fabisiak	157
Poslowie Leszek Ciešlik i Robert Tyszkiewicz	157
Posel Joanna Mucha	158
Posel Mieczyslaw Marcin Luczak	161
Posel Krzysztof Jurgiel	161
Poslowie Wieslaw Janczyk i Arkadiusz Mularczyk	162
Posel Zbyslaw Owczarski	162
Posel Jacek Osuch	163
Odpowiedzi na interpelacje	
Minister Jolanta Fedak	168
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	168
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	169
Prezes Rządowego Centrum Legislacji Maciej Berek	170
Minister Bogdan Klich	171
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	173
Podsekretarz stanu Mikołaj Budzanowski ..	174
Sekretarz stanu Jakub Szulc	175
Sekretarz stanu Stanislaw Chmielewski ..	177
Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska ..	178
Sekretarz stanu Stanislaw Chmielewski ..	181
Minister Jolanta Fedak	183
Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska ..	183
Sekretarz stanu Stanislaw Chmielewski	186
Minister Jolanta Fedak	189
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczuk ..	190
Minister Jolanta Fedak	191
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	194
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski ..	194
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	195
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	196
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julia Pitera	198
Podsekretarz stanu Marek Haber	199
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	201
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk ..	203

Minister Barbara Kudrycka	204
Podsekretarz stanu Marek Bucior	205
Podsekretarz stanu Marian Zalewski	205
Podsekretarz stanu Marek Haber	207
Podsekretarz stanu Radoslaw Stepień ..	209
Minister Bogdan Klich	209
Sekretarz stanu Jakub Szulc	210
Podsekretarz stanu Marek Haber	212
Podsekretarz stanu Marek Bucior	213
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk ..	215
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	218
Minister Jolanta Fedak	220
Minister Barbara Kudrycka	221
Podsekretarz stanu Radoslaw Stepień ..	222
Podsekretarz stanu Zbigniew Marciniak ..	222
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk ..	223
Minister – członek Rady Ministrów Michał Boni	224
Minister Cezary Grabarczyk	225
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	226
Sekretarz stanu Stanislaw Chmielewski	227
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	230
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł ..	231
Minister Bogdan Klich	232
Podsekretarz stanu Piotr Kluz	232
Sekretarz stanu Stanislaw Gawłowski ..	233
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	234
Podsekretarz stanu Marek Bucior	235
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	236
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz ..	236
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	237
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski ..	238
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	241
Sekretarz stanu Stanislaw Gawłowski ..	242
Podsekretarz stanu Marek Haber	243
Sekretarz stanu Jaroslaw Duda	243
Podsekretarz stanu Dariusz Daniluk	244
Podsekretarz stanu Marek Bucior	245
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	246
Sekretarz stanu Jaroslaw Duda	246
Podsekretarz stanu Marek Bucior	249
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	250
Podsekretarz stanu Marek Bucior	251
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczuk ..	253
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	254
Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska ..	256
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk ..	257
Minister Aleksander Grad	258
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	259
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	259
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk ..	260
Sekretarz stanu Jakub Szulc	261
Podsekretarz stanu Radoslaw Stepień ..	263
Podsekretarz stanu Marek Haber	264
Minister Barbara Kudrycka	265
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk ..	266

Minister Jolanta Fedak	267
Sekretarz stanu Jan Bury	269
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski . . .	271
Sekretarz stanu Jarosław Duda	273
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	281
Minister Jolanta Fedak	284
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	287
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska	289
Podsekretarz stanu Tadeusz Nalewajk . . .	291
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	292
Podsekretarz stanu Marek Bucior	293
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . .	295
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk . .	301
Sekretarz stanu Jarosław Duda	301
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Paweł Graś	305
Podsekretarz stanu Marek Haber	306
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski . .	306
Minister – członek Rady Ministrów Michał Boni	309
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	309
Minister Cezary Grabarczyk	311
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki	312
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . .	315
Podsekretarz stanu Radosław Stepien	316
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	317
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	318
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł . . .	318
Minister – członek Rady Ministrów Michał Boni	321
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki	322
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . .	322
Minister Jolanta Fedak	323
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	324
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski . . .	325
Wiceprezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Małgorzata Kozak	327
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	328
Minister Bogdan Klich	329
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	329
Sekretarz stanu Jan Borkowski	330
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz . . .	331
Podsekretarz stanu Piotr Stachańczyk . . .	332
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	332
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki	333
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	334
Sekretarz stanu Piotr Żuchowski	336
Podsekretarz stanu Hanna Majszczuk . . .	336
Minister Bogdan Klich	338
Sekretarz stanu Jakub Szulc	340
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	342
Podsekretarz stanu Marek Haber	343
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	344
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	345
Podsekretarz stanu Marek Haber	347

Zapytania Poseł Elżbieta Zakrzewska	349
Poseł Jarosław Matwiejuk	349
Poseł Bożena Kotkowska	349
Poseł Jerzy Budnik	350
Poseł Wojciech Szarama	350
Poseł Jan Łopata oraz grupa posłów	351
Poseł Marek Zieliński	353
Poseł Adam Krzyśków	353
Poseł Ewa Malik	354
Poseł Adam Krupa	355
Poseł Daniela Chrapkiewicz	356
Poseł Krzysztof Lipiec	356
Poseł Adam Wykręt	357
Posłowie Adam Krupa i Janina Okragły	357
Poseł Józef Rojek	358
Poseł Barbara Bartuś	358
Poseł Jarosław Rusiecki	359
Poseł Anna Sobecka	360
Poseł Mirosław Koźlakiewicz	360
Poseł Piotr Polak	361
Poseł Henryk Siedlaczek	361
Poseł Andrzej Pałys oraz grupa posłów . . .	362
Poseł Andrzej Pałys	362
Posłowie Robert Telus i Krzysztof Sońta . . .	363
Poseł Barbara Bartuś	363
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	364
Poseł Stanisław Stec	364
Poseł Tadeusz Tomaszewski	365
Poseł Maciej Orzechowski	365
Poseł Tadeusz Arkit	365
Posłowie Grzegorz Roszak i Marek Wojtkowski	366
Poseł Jacek Kasprzyk	366
Poseł Andrzej Bętkowski	367
Poseł Barbara Bartuś	367
Posłowie Andrzej Jaworski i Zbigniew Kozak	368
Poseł Adam Abramowicz	368
Poseł Zbigniew Matuszczak	369
Poseł Anna Zalewska	369
Poseł Jerzy Budnik	370
Poseł Marek Polak	370
Poseł Michał Wojtkiewicz	371
Poseł Sławomir Zawisłak	371
Poseł Bożena Kotkowska	373
Poseł Stanisław Pięta	373
Poseł Marzena Dorota Wróbel	374
Poseł Marek Kuchciński	374
Poseł Grzegorz Janik	375
Poseł Grzegorz Karpiński	375
Poseł Wojciech Szarama	375
Poseł Marek Kwitek	376
Poseł Artur Górski	377
Poseł Kazimierz Michał Ujazdowski	378
Poseł Anna Zalewska	378
Poseł Stanisław Rydzoń	378
Poseł Sławomir Kopyciński	379

<i>str.</i>	<i>str.</i>		
Poseł Tadeusz Arkit	379	Podsekretarz stanu Adam Fronczak	398
Poseł Barbara Bartuś oraz grupa posłów . . .	380	Minister Barbara Kudrycka	399
Poseł Robert Telus	380	Sekretarz stanu Jarosław Duda	399
Poseł Mieczysław Marcin Łuczak	381	Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	401
Poseł Sławomir Kopyciński	381	Podsekretarz stanu Marek Bucior	402
Poseł Anna Zalewska	382	Podsekretarz stanu Marek Haber	402
Posłowie Barbara Bartuś i Robert Telus . . .	382	Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	403
Poseł Robert Tyszkiewicz	383	Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	404
Poseł Jan Widacki	384	Minister – członek Rady Ministrów	
Poseł Andrzej Biernat	384	Michał Boni	405
Odpowiedzi na zapytania		Minister Adam Giersz	407
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	386	Sekretarz stanu Jan Bury	408
Sekretarz stanu Jan Bury	386	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	408
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	387	Sekretarz stanu Jan Bury	409
Minister Bogdan Zdrojewski	388	Podsekretarz stanu Radosław Stępień	410
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	389	Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	410
Sekretarz stanu Jakub Szulc	391	Podsekretarz stanu Marek Bucior	411
Sekretarz stanu Jan Bury	392	Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	411
Minister Cezary Grabarczyk	393	Minister Elżbieta Bieńkowska	413
Podsekretarz stanu Adam Fronczak	394	Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	414
Sekretarz stanu Jakub Szulc	395	Podsekretarz stanu Marek Bucior	415

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posła Eugeniusza Czykwina w sprawie wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego – do ministra sprawiedliwości – ponowna (19341),

2) posła Jerzego Wenderlicha w sprawie zagrożonego likwidacją Gimnazjum i Liceum Akademickiego w Toruniu – do prezesa Rady Ministrów – ponowna (19549),

3) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie problemu edukacji seksualnej i nieletnich matek w Polsce – do ministra edukacji narodowej (19850),

4) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie przyszłości systemu energetycznego w Polsce – do ministra gospodarki (19851),

5) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie usług medycznych wykonywanych przez lekarzy pierwszego kontaktu – do ministra zdrowia (19852),

6) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych – do ministra finansów (19853),

7) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie dostępu do prac pisemnych uczniów – do ministra edukacji narodowej (19854),

8) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie projektu ustawy o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych w latach 2011–2013 – do ministra pracy i polityki społecznej (19855),

9) poseł Anny Zalewskiej w sprawie budowy obwodnicy miasta Świdnicy – do ministra infrastruktury (19856),

10) poseł Bożeny Sławiak w sprawie projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej – do ministra pracy i polityki społecznej (19857),

11) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie uregulowań prawnych dotyczących postępowania z borowiną pozabiegową, których wprowadzenie ma duże znaczenie dla lepszego funkcjonowania świadczeń

zdrowotnych z zakresu medycyny uzdrowiskowej – do ministra środowiska (19858),

12) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie budowy obwodnicy miasta Świdnicy w ciągu drogi krajowej nr 35 – do ministra infrastruktury (19859),

13) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego w ramach programu „Infrastruktura kultury” zadania pn. „Modernizacja Miejskiego Ośrodka Kultury w Nowej Rudzie, etap IV – wymiana wyposażenia” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19860),

14) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „40-lecie Zespołu Pieśni i Tańca Nowa Ruda”, priorytet: Kultura ludowa – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19861),

15) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „Edukacja dzieci i młodzieży szansą rozwoju orkiestry górniczej”, priorytet: Edukacja artystyczna – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19862),

16) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „Ogólnopolski festiwal folkloru”, priorytet: Kultura ludowa – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19863),

17) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „Remont, przebudowa i rozbudowa Strzegomskiego Centrum Kultury etap II – zakończenie”, priorytet: Infrastruktura kultury – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19864),

18) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „Cykl zajęć edukacyjno-animacyjnych »Warsztat barokowego rzeźbiarza« prowadzonych w Muzeum Ziemi Kłodzkiej w Kłodzku”, priory-

tet: Edukacja kulturalna – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19865),

19) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „Wyposażenie Muzeum Ziemi Kłodzkiej w stabilizatory warunków klimatycznych”, priorytet: Infrastruktura kultury – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19866),

20) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „Zakup kolekcji malarstwa z początku XX w. do zbiorów Muzeum Ziemi Kłodzkiej”, priorytet: Wspieranie działań muzealnych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19867),

21) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” zadania pn. „Wykonanie instalacji sygnalizacji pożaru – etap II oraz instalacji sygnalizacji włamania i napadu w barokowym konwikcie jezuickim” złożonego przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej w Kłodzku – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19868),

22) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie dramatycznie trudnej sytuacji kolejowej w Kotlinie Kłodzkiej – do ministra infrastruktury (19869),

23) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” zadania pn. „Nowa Ruda, XIX-wieczny kościół parafialny pw. św. Mikołaja, remont dachu” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19870),

24) poseł Antoniego Bładka w sprawie braku realizacji programu ratunkowego dla gospodarki polskiej, na przykładzie zakładów pracy w Stalowej Woli – do prezesa Rady Ministrów (19871),

25) poseł Antoniego Bładka w sprawie likwidacji połączeń kolejowych – do ministra infrastruktury (19872),

26) poseł Antoniego Bładka w sprawie zagrożeń dla polskiego przemysłu zbrojeniowego wynikających z wdrożenia dyrektywy obronnej 2009/81/WE – do ministra obrony narodowej (19873),

27) poseł Antoniego Bładka w sprawie przesunięcia terminu realizacji inwestycji budowy drogi obwodowej Stalowej Woli i Niska w ciągu DK nr 77 oraz dróg ekspresowych S74 i S19 – do ministra infrastruktury (19874),

28) poseł Antoniego Bładka w sprawie obniżenia środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (19875),

29) poseł Czesława Hoca w sprawie wyjaśnienia zasadności obowiązku posiadania świadectwa charakterystyki energetycznej budynku – do ministra infrastruktury oraz ministra gospodarki (19876),

30) poseł Edwarda Siarki w sprawie kontraktowania usług przez Małopolski Oddział Wojewódzki

NFZ w Krakowie dla szpitali w Rabce-Zdroju i Nowym Targu na lata 2011–2013 – do ministra zdrowia (19877),

31) poseł Edwarda Siarki w sprawie zakazu prowadzenia działalności turystycznej w uzdrowisku – do ministra zdrowia (19878),

32) poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie konkursu ofert na świadczenia ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia przeprowadzonego przez Lubelski Oddział Wojewódzki NFZ – do ministra zdrowia (19879),

33) poseł Józefa Rackiego w sprawie czasu przejazdu pociągów – do ministra infrastruktury (19880),

34) poseł Józefa Rackiego w sprawie ustawy o podatku od towarów i usług obowiązującej od 1 stycznia 2011 r., wprowadzającej nowe stawki podatku VAT – do ministra finansów oraz ministra rolnictwa i rozwoju wsi (19881),

35) poseł Józefa Rackiego w sprawie wykazu inwestycji ujętych w rządowym „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (19882),

36) poseł Wojciecha Wilka w sprawie zniesienia wiz dla Polaków wyjeżdżających do USA – do ministra spraw zagranicznych (19883),

37) poseł Wojciecha Wilka w sprawie przygotowania szkół gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych na nadchodzący niż demograficzny – do ministra edukacji narodowej (19884),

38) poseł Wojciecha Wilka w sprawie konsekwencji zmniejszenia stawek za badanie zwierząt przed ubojem – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (19885),

39) poseł Wojciecha Wilka w sprawie skutków wprowadzenia urlopów ojcowskich – do ministra pracy i polityki społecznej (19886),

40) poseł Wojciecha Wilka w sprawie planów wprowadzenia kwotowej waloryzacji rent i emerytur – do ministra finansów (19887),

41) poseł Wojciecha Wilka w sprawie podziału unijnej pomocy dla powodziń – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (19888),

42) poseł Adama Krupy w sprawie stanu infrastruktury linii kolejowych – do ministra infrastruktury (19889),

43) poseł Adama Krupy w sprawie terminu rozpatrywania wniosków oraz wypłaty środków finansowych dla beneficjentów PROW na lata 2007–2013 – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (19890),

44) poseł Mariusza Grada w sprawie obowiązku zmiany opon sezonowych przez kierowców – do ministra infrastruktury (19891),

45) poseł Stanisława Wziątka w sprawie decyzji dyrektora Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa w Szczecinie o likwidacji Punktu Krwiodawstwa w Wałczu – do ministra obrony narodowej oraz ministra zdrowia (19892),

46) poseł Jana Burego s. Józefa w sprawie ograniczenia możliwości regionalnych ośrodków TVP w pełnieniu misji publicznej – do ministra skarbu państwa (19893),

47) posła Krzysztofa Brejzy oraz grupy posłów w sprawie pomocy osobom bezdomnym w związku z nadchodzącą zimą – do ministra pracy i polityki społecznej (19894),

48) posła Jarosława Pięty w sprawie ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy dla emerytów i rencistów – byłych pracowników kopalń – do ministra gospodarki (19895),

49) posła Jana Warzechy w sprawie planowanej reformy OFE – do ministra finansów (19896),

50) posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie drogi krajowej nr 16 – do ministra infrastruktury (19897),

51) posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie obwodnicy Olsztyna – do ministra infrastruktury (19898),

52) posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie wdrożenia programu przeciwdziałania ubóstwu rodzin wielodzietnych – do ministra pracy i polityki społecznej (19899),

53) posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie obniżenia poziomu finansowania usług szpitalnych w woj. warmińsko-mazurskim – do ministra zdrowia (19900),

54) posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie poziomu finansowania nauki i szkolnictwa wyższego – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (19901),

55) posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie utrzymania urządzeń melioracji podstawowych i osłony przeciwpowodziowej w woj. warmińsko-mazurskim – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (19902),

56) posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie drogi ekspresowej S7 – do ministra infrastruktury (19903),

57) posła Piotra Stanke w sprawie wysokości pomocy finansowej dla Kaszubów w ramach dotacji dla mniejszości narodowych i etnicznych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (19904),

58) poseł Elżbiety Witek w sprawie rekompensat dla strażaków za zaległe nadgodziny wypracowane w ciągu ostatnich lat – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (19905),

59) poseł Elżbiety Witek w sprawie planowanych zmian w systemie sprawdzania efektów pracy szkół – do ministra edukacji narodowej (19906),

60) poseł Elżbiety Witek w sprawie opóźnień w realizacji ważnych inwestycji przeciwpowodziowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (19907),

61) posła Waldemara Andzela w sprawie zwrotu kosztów leczenia nieubezpieczonych pacjentów – do ministra zdrowia (19908),

62) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie podjęcia działań legislacyjnych w zakresie pomocy finansowej na realizację przepisów rozporządzeń ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów oraz z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (19909),

63) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie przeznaczenia dodatkowych środków na naukę i szkol-

nictwo wyższe w budżecie na 2011 r. oraz w sprawie nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i aktów towarzyszących – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (19910),

64) poseł Anny Sobeckiej w sprawie rewaloryzacji rent i emerytur w 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (19911),

65) poseł Anny Sobeckiej w sprawie rosnącego deficytu – do ministra finansów (19912),

66) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wprowadzenia oszczędności przez Ministerstwo Edukacji Narodowej – do ministra edukacji narodowej (19913),

67) poseł Anny Sobeckiej w sprawie rezygnacji przez rząd z budowy dróg i autostrad – do ministra infrastruktury (19914),

68) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji spółki PKP Polskie Linie Kolejowe – do ministra infrastruktury (19915),

69) poseł Anny Sobeckiej w sprawie stanu wykorzystania dotacji unijnych na infrastrukturę kolejową w latach 2007–2013 – do ministra infrastruktury (19916),

70) poseł Anny Sobeckiej w sprawie pomocy rządowej dla strategicznych inwestycji – do ministra gospodarki (19917),

71) poseł Anny Sobeckiej w sprawie możliwych nieprawidłowości przy budowie boisk „Orlików” – do ministra sportu i turystyki (19918),

72) poseł Anny Sobeckiej w sprawie kontraktów na 2011 r. z prywatnymi placówkami medycznymi – do ministra zdrowia (19919),

73) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zagrożenia powodziowego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (19920),

74) poseł Anny Sobeckiej w sprawie składanej przeprawy przez Wisłę w Toruniu – do ministra obrony narodowej (19921),

75) poseł Anny Sobeckiej w sprawie rejestracji leków generycznych – do ministra zdrowia (19922),

76) poseł Anny Sobeckiej w sprawie odpowiedzialności urzędników skarbowych za błędne decyzje – do ministra finansów (19923),

77) poseł Anny Sobeckiej w sprawie tempa budowy dróg i autostrad – do ministra infrastruktury (19924),

78) poseł Anny Sobeckiej w sprawie reformy systemu edukacji – do ministra edukacji narodowej (19925),

79) poseł Anny Sobeckiej w sprawie dzierżawy zażytkowych budynków należących do kompleksu pokamedulskiego klasztoru w Wigrach – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19926),

80) poseł Anny Sobeckiej w sprawie budowy dróg ekspresowych i autostrad – do ministra infrastruktury (19927),

81) poseł Anny Sobeckiej w sprawie podwyżki podatku VAT – do ministra finansów (19928),

82) poseł Anny Sobeckiej w sprawie skutków podwyżki podatku VAT – do ministra finansów (19929),

83) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysokości przyszłych emerytur – do ministra pracy i polityki społecznej (19930),

84) poseł Anny Sobeckiej w sprawie prowizyjnego systemu opłat za dzierżawę fotoradarów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (19931),

85) poseł Anny Sobeckiej w sprawie lotnisk w miastach, w których będą rozgrywane mecze Euro 2012 – do ministra sportu i turystyki (19932),

86) poseł Anny Sobeckiej w sprawie pozwów rodzin ofiar katastrofy samolotu CASA – do ministra obrony narodowej (19933),

87) poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących wprowadzenia podatku liniowego – do prezesa Rady Ministrów (19934),

88) poseł Anny Sobeckiej w sprawie pracujących emerytów – do ministra pracy i polityki społecznej (19935),

89) poseł Anny Sobeckiej w sprawie kontraktów z NFZ na 2011 r. – do ministra zdrowia (19936),

90) poseł Anny Sobeckiej w sprawie Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” – do ministra rozwoju regionalnego (19937),

91) poseł Anny Sobeckiej w sprawie gazu łupkowego – do ministra gospodarki (19938),

92) poseł Anny Sobeckiej w sprawie możliwości korzystania przez urzędy skarbowe z danych zawartych w Krajowym Rejestrze Sądowym – do ministra finansów (19939),

93) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji w służbie zdrowia – do ministra zdrowia (19940),

94) poseł Anny Sobeckiej w sprawie łamania przez władze Warszawy przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej – do prezesa Rady Ministrów (19941),

95) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji w NFZ – do ministra zdrowia (19942),

96) poseł Anny Sobeckiej w sprawie lekarzy rodzinnych – do ministra zdrowia (19943),

97) poseł Anny Sobeckiej w sprawie przyszłości polskich finansów – do ministra finansów (19944),

98) poseł Anny Sobeckiej w sprawie redukcji zatrudnienia w administracji publicznej – do prezesa Rady Ministrów (19945),

99) poseł Anny Sobeckiej w sprawie tworzenia małych firm na wsi – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (19946),

100) poseł Anny Sobeckiej w sprawie aktywizacji obszarów wiejskich – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (19947),

101) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji finansowej w NFZ w 2011 r. – do ministra zdrowia (19948),

102) poseł Anny Sobeckiej w sprawie możliwego naruszenia prawa przez premiera Donalda Tuska – do ministra sprawiedliwości (19949),

103) poseł Anny Sobeckiej w sprawie połączenia zawodów adwokata i radcy prawnego – do ministra sprawiedliwości (19950),

104) poseł Anny Sobeckiej w sprawie rozszerzenia dostępu do Internetu na terenach wiejskich – do ministra infrastruktury (19951),

105) poseł Anny Sobeckiej w sprawie obiegu dokumentów w urzędach skarbowych w Polsce – do ministra finansów (19952),

106) poseł Anny Sobeckiej w sprawie niedostatecznego funkcjonowania systemu informatycznego związanego z podatkiem VAT od transakcji między krajami UE – do ministra finansów (19953),

107) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nieprawidłowego wprowadzania zmian w ustawach podatkowych – do ministra finansów (19954),

108) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowelizacji ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego – do ministra finansów (19955),

109) poseł Anny Sobeckiej w sprawie węzła autostradowego w Czerniewicach k. Torunia – do ministra finansów (19956),

110) poseł Anny Sobeckiej w sprawie kontraktowania przez NFZ neuronawigacji – do ministra zdrowia (19957),

111) poseł Anny Sobeckiej w sprawie listy leków refundowanych – do ministra zdrowia (19958),

112) poseł Anny Sobeckiej w sprawie fotoradarów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (19959),

113) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmian w Karcie Nauczyciela – do ministra edukacji narodowej (19960),

114) poseł Anny Sobeckiej w sprawie tzw. jednego okienka – do ministra finansów (19961),

115) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowych uprawnień inspektorów transportu drogowego – do ministra infrastruktury (19962),

116) poseł Anny Sobeckiej w sprawie przepisów akcyzowych – do ministra finansów (19963),

117) poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” – do ministra rozwoju regionalnego (19964),

118) poseł Anny Sobeckiej w sprawie finansowania leczenia metodą ECMO – do ministra zdrowia (19965),

119) poseł Anny Sobeckiej w sprawie stanu archiwów państwowych – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19966),

120) poseł Anny Sobeckiej w sprawie objęcia podatkiem VAT pakietów medycznych – do ministra finansów (19967),

121) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmian, które obowiązują w Programie Operacyjnym „Kapitał ludzki” – do ministra rozwoju regionalnego (19968),

122) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie ochrony danych osobowych zawartych w e-księgach wieczystych – do ministra sprawiedliwości (19969),

123) posła Tadeusza Arkita w sprawie zmian w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach

i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych – do ministra zdrowia (19970),

124) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie finansowania edukacji przedszkolnej z budżetu państwa – do ministra edukacji narodowej (19971),

125) poseł Bożeny Szydłowskiej oraz grupy posłów w sprawie przywrócenia na rynku usług medycznych definicji pielęgniarstwa rodzinnego – do ministra zdrowia (19972),

126) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19973),

127) posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym – do ministra infrastruktury (19974),

128) poseł Haliny Rozpondek w sprawie wstrzymywania przez PFRON wypłat dofinansowań do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (19975),

129) posła Stanisława Lamczyka w sprawie nierówności w opłatach za prawo do korzystania z akwenów wodnych w zakresie rybactwa śródlądowego – do ministra środowiska (19976),

130) posłanki Aldony Młyńczak i Moniki Wielichowskiej w sprawie powrotu dróg S5 i S3 do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (19977),

131) poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie drastycznego ograniczenia dostępu do bezpłatnych świadczeń stomatologicznych dla mieszkańców Małopolski – do ministra zdrowia (19978),

132) posła Wojciecha Wilka w sprawie problemów dotyczących ulg w opłatach za przedszkole przyznawanych przez samorządy – do ministra edukacji narodowej (19979),

133) posła Wojciecha Wilka w sprawie umożliwienia stosowania przez samorządy ulg dla rodzin wielodzietnych w opłatach za przedszkola – do ministra finansów (19980),

134) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie niskich wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w opiece społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (19981),

135) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie płacenia składek na ubezpieczenie zdrowotne przez rolników – do prezesa Rady Ministrów (19982),

136) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie możliwości zatrudniania przez zarządcę osób posiadających uprawnienia zarządców nieruchomości – do ministra infrastruktury (19983),

137) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie obniżenia środków finansowych z Funduszu Pracy na aktywizację bezrobotnych – do ministra pracy i polityki społecznej (19984),

138) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie zasad gospodarki funduszami in-

stytucji kultury utworzonych przez gminy – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (19985),

139) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie gromadzenia śmieci oraz odpadów niebezpiecznych dla środowiska na terenach rodzinnych ogrodów działkowych – do ministra środowiska (19986),

140) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie opodatkowania tablic reklamowych – do ministra finansów (19987),

141) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie zespołu Lyella – toksycznej nekrolizy naskórka – do ministra zdrowia (19988),

142) posła Stanisława Steca w sprawie funkcjonowania Służby Celnej – do ministra finansów (19989),

143) posła Czesława Hoca w sprawie nieegzekwowania przez Skarb Państwa warunków umowy prywatyzacyjnej dotyczącej majątku publicznego PPKS Kołobrzeg i innych oddziałów w Polsce przejętych przez Veolę Transport Polska – do ministra skarbu państwa (19990),

144) posła Bronisława Dutki w sprawie ograniczenia dostępu do usług medycznych w Małopolsce w 2011 r. i latach następnych – do ministra zdrowia (19991),

145) posła Marka Łatasę w sprawie zaniedbań dotyczących budowy obwodnicy Zatora w ciągu drogi krajowej nr 28 Zator – Medyka i nieujęcia tego zadania w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (19992),

146) posła Piotra Walkowskiego w sprawie finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne rolników w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego – do prezesa Rady Ministrów (19993),

147) posła Wojciecha Ziemiaka w sprawie budowy drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław – do ministra infrastruktury (19994),

148) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie przekształceń wojskowych zakładów remontowo-budowlanych – do ministra obrony narodowej (19995),

149) posła Michała Stuligrosza w sprawie szans i zagrożeń związanych z wejściem Polski do strefy wspólnej waluty euro – do ministra finansów (19996),

150) posła Michała Stuligrosza w sprawie sytuacji Polskich Kolei Państwowych – do ministra infrastruktury (19997),

151) posła Stanisława Steca w sprawie projektu narodowego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (19998),

152) posła Stanisława Steca w sprawie zasadności utrzymywania zwolnień z podatku od towarów i usług dla niektórych instytucji i usług – do ministra finansów (19999),

153) posła Stanisława Steca w sprawie koordynacji działań służb państwowych i samorządowych zmierzających do ograniczenia zamarznięć Polaków – do prezesa Rady Ministrów (20000),

154) posła Stanisława Steca w sprawie braku realizacji wobec gospodarstw rybackich sfinansowania

rekompensat wodnośrodowiskowych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20001),

155) posła Stanisława Steca w sprawie trudności inwestorów w uzyskaniu zgody na przyłączenie do sieci elektroenergetycznej elektrowni na biogaz – do ministra gospodarki (20002),

156) posła Stanisława Steca w sprawie niewykorzystania środków budżetowych przeznaczonych na dopłatę do ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20003),

157) posła Stanisława Steca w sprawie rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce – do ministra gospodarki (20004),

158) posła Jana Kamińskiego w sprawie prawnych rozbieżności i ich konsekwencji w niedawno uchwalonej nowelizacji ustawy o transporcie drogowym – do ministra infrastruktury (20005),

159) posła Jana Kamińskiego w sprawie działalności Urzędu Transportu Kolejowego – do ministra infrastruktury (20006),

160) posła Jana Kamińskiego w sprawie zapewnienia wkładu krajowego w pozyskaniu środków unijnych w inwestycjach i modernizacjach realizowanych przez PKP PLK – do ministra infrastruktury (20007),

161) posła Jana Kamińskiego w sprawie wsparcia społeczności polskiej na Litwie – do ministra spraw zagranicznych (20008),

162) posła Jana Kamińskiego w sprawie zwolnień pracowników cywilnych w armii – do ministra obrony narodowej (20009),

163) posła Jana Kamińskiego w sprawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy Prawo bankowe – do ministra pracy i polityki społecznej (20010),

164) posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie możliwości wprowadzenia do katalogu rozmów dyplomatycznych między Polską a USA tematu dotyczącego zmiany amerykańskich przepisów imigracyjnych, które umożliwiają rozdzielanie na stałe rodzin cudzoziemców, w tym Polaków – do ministra spraw zagranicznych (20011),

165) posła Mariusza Grada w sprawie remontu obwodnicy miasta Krasnegostawu w ciągu drogi S17 – do ministra infrastruktury (20012),

166) posła Mariusza Grada w sprawie postępów w realizacji budowy obwodnicy miasta Frampola – do ministra infrastruktury (20013),

167) posła Mariusza Grada w sprawie dopłat dla rolników uprawiających tytoń i chmiel – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20014),

168) posła Mariusza Grada w sprawie postępów w realizacji budowy obwodnicy Hrubieszowa – do ministra infrastruktury (20015),

169) posła Mariusza Grada w sprawie planów wobec wygaszonej cukrowni Wozuczyn – do ministra skarbu państwa (20016),

170) posła Mariusza Grada w sprawie przekwalifikowania drogi wojewódzkiej nr 835 Biłgoraj – Lublin na drogę krajową – do ministra infrastruktury (20017),

171) posła Tadeusza Kopcia w sprawie równego dostępu do pomocy publicznej wszystkich kategorii beneficjentów ubiegających się o dotację w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013, priorytet 1: Badania i rozwój nowoczesnych technologii – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (20018),

172) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie zmiany decyzji dotyczącej przesunięcia w czasie prac związanych z przebudową drogi krajowej nr 73 Kielce – Tarnów na odcinku Kielce – Wola Morawicka – do ministra infrastruktury (20019),

173) posła Jacka Brzezinki w sprawie projektu ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym – do ministra finansów (20020),

174) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie opłat za znieczulenia zewnątrzoponowe na życzenie pacjentek – do ministra zdrowia (20021),

175) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wzmocnienia polskiego kontyngentu stacjonującego w Afganistanie – do ministra obrony narodowej (20022),

176) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zwiększenia składów kolejowych – do ministra infrastruktury (20023),

177) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zmian w systemie informatycznym ZUS – do prezesa Rady Ministrów (20024),

178) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie Satelitalnego Centrum Operacji Regionalnych – do prezesa Rady Ministrów (20025),

179) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie skrócenia czasu szkolenia policyjnego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20026),

180) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przedłużającego się remontu wagonów kolejowych – do ministra infrastruktury (20027),

181) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów przesunięcia unijnych pieniędzy przewidzianych na realizację projektów kolejowych na realizację projektów drogowych – do prezesa Rady Ministrów (20028),

182) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów wprowadzenia tzw. podatku bankowego – do ministra finansów (20029),

183) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie utworzenia lotniska regionalnego – do prezesa Rady Ministrów (20030),

184) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie programu pozwalającego na leczenie dzieci z zespołem Niemann-Picka – do ministra zdrowia (20031),

185) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie modernizacji linii kolejowej Białystok – Warszawa – do ministra infrastruktury (20032),

186) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie rotacyjnego stacjonowania amerykańskich samolotów w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (20033),

187) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wsparcia budowy nowej siedziby Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie – do prezesa Rady Ministrów (20034),

188) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów wprowadzenia możliwości dziedziczenia składek emerytalnych – do ministra finansów (20035),

189) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie budowy obwodnicy Suwałk – do prezesa Rady Ministrów (20036),

190) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie budowy obwodnicy Siemiatycz – do prezesa Rady Ministrów (20037),

191) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przyspieszenia prac nad budową trasy S8 na odcinku Białystok – Wyszaków – do prezesa Rady Ministrów (20038),

192) posła Marka Wójcika w sprawie przekształcania prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości – do ministra infrastruktury (20039),

193) posła Mariusza Grada w sprawie reorganizacji Poczty Polskiej SA, oddziałów pocztowych w Zamościu – do ministra infrastruktury (20040),

194) posłów Jana Filipa Libickiego i Jacka Tomczaka w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (20041),

195) posła Stanisława Rydzonia w sprawie dofinansowania do turnusów rehabilitacyjnych dla niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (20042),

196) posła Ryszarda Terleckiego w sprawie czynności w zakresie przeciwdziałania agresji w szkołach – do ministra edukacji narodowej (20043),

197) posła Ryszarda Terleckiego w sprawie wysokości wskaźników przeliczeniowych kosztu odtworzenia 1 m kw. powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych w okresie od 1 stycznia 2010 r. do 31 marca 2011 r. – do ministra infrastruktury (20044),

198) poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie wadliwości konkursu ofert przeprowadzonego przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ na świadczenia medyczne w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej na terenie pow. gorlickiego – do ministra zdrowia (20045),

199) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie ministerialnych planów dotyczących likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Gorlicach – do ministra sprawiedliwości (20046),

200) posła Adama Rogackiego w sprawie budowy obwodnicy miasta Kalisza – do ministra infrastruktury (20047),

201) posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie programu zwalczania salmonelli u drobiu mięsnego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20048),

202) posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie radykalnego zmniejszenia środków Funduszu Pracy na aktywizację zawodową osób bezrobotnych – do ministra pracy i polityki społecznej (20049),

203) posła Piotra Babinetza w sprawie pogorszenia sytuacji finansowej gmin uzdrowiskowych po wejściu w życie ustawy z dnia 24 września 2010 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych – do ministra finansów (20050),

204) posła Piotra Babinetza w sprawie bardzo poważnego opóźnienia terminu inwestycji budowy drogi ekspresowej S19, w tym na odcinku Barwinek – Rzeszów – do ministra infrastruktury (20051),

205) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie uregulowania w ustawie nowelizującej Prawo o szkolnictwie wyższym kwestii obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (20052),

206) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie pogarszającej się sytuacji w polskiej oświacie – do ministra edukacji narodowej (20053),

207) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wątpliwości prawnych dotyczących połączenia spółek PKP Cargo i PKP LHS sp. z o.o. – do ministra infrastruktury (20054),

208) poseł Aldony Młynczak w sprawie projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, w szczególności w kwestii opłat za przejazd autostradą obwodnicą Wrocławia A8 na odcinku węzeł Pawłowice – węzeł Nowa Wieś Wrocławska dla samochodów osobowych poruszających się w ruchu tranzytowym – do ministra infrastruktury (20055),

209) posła Ryszarda Galli w sprawie ponownego wpisania obwodnic Myśliny oraz Bąkowa do programu inwestycji realizowanych w latach 2011–2013 – do ministra infrastruktury (20056),

210) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie wykorzystania przez samorządy środków unijnych na budowę sieci internetowych – do ministra finansów (20057),

211) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie projektu ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do 3 lat oraz projektu ustawy o formach opieki nad dziećmi w wieku do 5 lat – do ministra pracy i polityki społecznej (20058),

212) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie zarządzeń dotyczących zakresu zadań pielęgniarek POZ – do ministra zdrowia (20059),

213) posłów Bożeny Kotkowskiej i Grzegorza Pialskiego w sprawie funkcjonowania domów dziecka od stycznia 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (20060),

214) poseł Bożeny Kotkowskiej oraz grupy posłów w sprawie radykalnego ograniczenia inwestycji w rządowym „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (20061),

215) posła Józefa Piotra Klima w sprawie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (20062),

216) posła Stanisława Pięty w sprawie udrożnienia i regulacji rzek i potoków w pow. żywieckim – do ministra środowiska (20063),

217) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie proponowanych środków finansowych pochodzących z budżetu państwa przeznaczonych w ramach PFRON na rehabilitację społeczną i zawodową w 2011 r. – do ministra finansów (20064),

218) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie standaryzacji domów pomocy społecznej – do ministra pracy i polityki społecznej (20065),

219) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie projektu ustawy o działalności leczniczej – do prezesa Rady Ministrów (20066),

220) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie planowanych przekształceń dotyczących podkarpackiego zakładu PKP Cargo SA z siedzibą w Przemyśle oraz planowanej likwidacji zaplecza warsztatowego Sekcji Utrzymania i Eksploatacji Taboru Wagonowego PKP InterCity SA w Przemyśle – do ministra infrastruktury (20067),

221) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie tzw. pakietu ustaw zdrowotnych – do ministra zdrowia (20068),

222) posła Stanisława Rydzonia w sprawie postępowań konkursowych na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w Krakowie – do ministra zdrowia (20069),

223) posła Kazimierza Michała Ujazdowskiego w sprawie wsparcia przez państwo projektu budowy Muzeum Ziemi Zachodnich przez Ośrodek „Pamięć i przyszłość” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20070),

224) posła Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (20071),

225) posła Jarosława Zielińskiego w sprawie ujęcia budowy obwodnicy Suwałk w wykazie zadań priorytetowych, których realizacja może być rozpoczęta do 2013 r. – do prezesa Rady Ministrów (20072),

226) posła Wacława Martyniuka w sprawie zmiany przepisów dotyczących kształcenia młodzieży widzącej w zawodzie technik prac biurowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20073),

227) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie postępowań konkursowych na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w Krakowie – do ministra zdrowia (20074),

228) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie uregulowań prawnych dotyczących świadectw charakterystyki energetycznej budynków – do ministra infrastruktury (20075),

229) posła Krzysztofa Jurgiela w sprawie przesunięcia w terminie realizacji budowy drogi ekspresowej S8, zaniechania budowy drogi ekspresowej S19 oraz realizacji koncepcji polaryzacyjno-dyfuzyjnej w aspekcie projektu „Programu budowy dróg krajo-

wych na lata 2011–2015” – do prezesa Rady Ministrów (20076),

230) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie protestu aptekarzy – do ministra zdrowia (20077),

231) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie planów wprowadzenia ograniczeń w wieloletnim programie budowy dróg ekspresowych i autostrad – do prezesa Rady Ministrów (20078),

232) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie głębokości ułożenia rurociągu w okolicach Świnoujścia – do prezesa Rady Ministrów (20079),

233) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie działalności rządu i PO podejmowanej na szkodę milionów Polaków, polegającej na uzupełnianiu deficytu budżetowego kosztem osób wnoszących składki emerytalne do OFE – do prezesa Rady Ministrów (20080),

234) posła Romualda Ajchlera w sprawie wykazu towarów opodatkowanych 5-procentową stawką podatku VAT wykazanych w załączniku do ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej – do ministra finansów (20081),

235) posła Sławomira Kopczyńskiego w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20082),

236) posła Jana Kaźmierczaka w sprawie stanu bezpieczeństwa na odcinku autostrady A4 w okolicach Gliwic – do ministra infrastruktury (20083),

237) poseł Anny Sobeckiej w sprawie finansowania leczenia nowotworów przez NFZ – do ministra zdrowia (20084),

238) poseł Anny Sobeckiej w sprawie drogi ekspresowej S10 między Toruniem a Bydgoszczą – do ministra infrastruktury (20085),

239) poseł Anny Sobeckiej w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 15 na odcinku między Inowrocławiem a Nowym Miastem Lubawskim – do ministra infrastruktury (20086),

240) poseł Anny Sobeckiej w sprawie budowy obwodnicy Inowrocławia – do ministra infrastruktury (20087),

241) poseł Anny Sobeckiej w sprawie budowy obwodnicy Brodnicy – do ministra infrastruktury (20088),

242) poseł Anny Sobeckiej w sprawie środków na funkcjonowanie Zakładu Pielęgnacyjno-Opiekuńczego w Toruniu – do ministra zdrowia (20089),

243) poseł Anny Sobeckiej w sprawie finansowania rekonstrukcji piersi – do ministra zdrowia (20090),

244) poseł Anny Sobeckiej w sprawie ustawy mającej odpolitycznić media publiczne – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20091),

245) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zapewnienia opieki stomatologicznej na Podkarpaciu – do ministra zdrowia (20092),

246) posła Adama Krupy oraz grupy posłów w sprawie budowy obwodnic Nysy i Niemodlina – do ministra infrastruktury (20093),

247) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie zmian w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubez-

pieczeń Społecznych – do ministra pracy i polityki społecznej (20094),

248) posłów Krzysztofa Brejzy i Agnieszki Pomaskiej oraz grupy posłów w sprawie instrukcji kancelaryjnych dla organów jednostek samorządu terytorialnego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20095),

249) posła Krzysztofa Brejzy oraz grupy posłów w sprawie przepisów regulujących utratę statusu bezrobotnego – do ministra pracy i polityki społecznej (20096),

250) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie racjonalizacji zatrudnienia pracowników cywilnych Sił Zbrojnych – do ministra obrony narodowej (20097),

251) posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie poprawy organizacji i warunków leczenia chorych na mukowiscydozę w Polsce – do ministra zdrowia (20098),

252) posła Grzegorza Schetyny oraz grupy posłów w sprawie otwarcia drogi wodnej rzeki Odry na odcinku skanalizowanym od Portu Koźle 98 km do Portu Wrocław 254 km – do ministra środowiska (20099),

253) poseł Joanny Fabisiak w sprawie zmian stawek podatku od towarów i usług obowiązujących od 1 stycznia 2011 r. – do ministra finansów (20100),

254) posłów Leszka Cieślaka i Roberta Tyszkiewicza w sprawie wpisania inwestycji drogowych w woj. podlaskim do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (20101),

255) poseł Joanny Muchy w sprawie konieczności wydania taryfikatora mandatów obejmującego zwiększone limity prędkości na autostradach i drogach ekspresowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20102),

256) poseł Joanny Muchy w sprawie planowanego pomniejszenia środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – do ministra pracy i polityki społecznej (20103),

257) poseł Joanny Muchy w sprawie zapewnienia środków finansowych na prace interwencyjne dla powodzian – do ministra pracy i polityki społecznej (20104),

258) poseł Joanny Muchy w sprawie możliwości wyłączenia szpitali psychiatrycznych z zakazu palenia – do ministra zdrowia (20105),

259) poseł Joanny Muchy w sprawie przeniesienia terminu budowy drogi S17 Warszawa – Lublin – Zamość – Hrebenne na odcinku granica woj. mazowieckiego i lubelskiego – węzeł Sielce wraz z obwodnicą Ryk poza rok 2013 – do ministra infrastruktury (20106),

260) poseł Joanny Muchy w sprawie konieczności wydania rozporządzenia określającego sposób oznakowania miejsc, w których ustawiane są radary – do ministra infrastruktury (20107),

261) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zasad przydzielania świadczeń osobom bezrobotnym, które pracowały na 1/2 etatu – do ministra pracy i polityki społecznej (20108),

262) posła Krzysztofa Jurgielea w sprawie zniesienia opłat za wizy krajowe dla obywateli Białorusi – do ministra spraw zagranicznych (20109),

263) posłów Wiesława Janczyka i Arkadiusza Mularczyka w sprawie potrzeby podjęcia pilnych działań w celu zniesienia ograniczeń stosowanych przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ w przyznawaniu kontraktów na usługi medyczne dla poradni specjalistycznych i rehabilitacyjnych na terenie sądeckizny, limanowszczyzny i Gorlic – do ministra zdrowia (20111),

264) posła Zbysława Owczarskiego w sprawie znaczącego utrudnienia dostępu do usług medycznych na terenie pow. miechowskiego – do ministra zdrowia (20112),

265) posła Jacka Osucha w sprawie podjęcia działań przez Ministerstwo Zdrowia i NFZ zmierzających do zwiększenia dostępności bezpłatnych świadczeń medycznych dla mieszkańców pow. olkuskiego – do ministra zdrowia (20114),

266) posła Jacka Osucha w sprawie podjęcia przez Ministerstwo Infrastruktury niezwłocznych działań koordynacyjnych mających na celu uporządkowanie sytuacji w zakresie przewozu pasażerów koleją podczas tzw. szczytów przewozowych, szczególnie w kontekście zbliżających się mistrzostw Europy w Piłce Nożnej – do ministra infrastruktury (20115),

267) posła Jacka Osucha w sprawie kontynuacji modernizacji małopolskiego odcinka drogi krajowej nr 94 – do ministra infrastruktury (20116),

268) posła Jacka Osucha w sprawie przyspieszenia prac związanych z modernizacją i rozbudową drogi krajowej nr 94 w miejscowości Olkusz w związku z opóźnieniami przy przygotowaniu realizacji tej inwestycji – do ministra infrastruktury (20117).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Adama Gawędy w sprawie nieprawidłowości zgłoszonych w trakcie prowadzenia postępowania odszkodowawczego przez firmę Polcarbo, a także praktyki obchodzenia polskiego prawa, w związku z prowadzonym postępowaniem przygotowawczym przez Prokuraturę Rejonową w Jaworznie (15978),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie zablokowania swobodnego przepływu szkodliwych tanich leków z zagranicy (19062),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Marianowskiej w sprawie nieprzyznania środków na usuwanie szkód powodziowych dla pow. wielickiego (19237),

4) prezesa Rządowego Centrum Legislacji Macieja Berka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego w sprawie nagminnego naruszania przez rząd 30-dniowego terminu konsultacji z partnerami społecznymi projektów aktów prawnych (19293),

5) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie modernizacji Marynarki Wojennej RP na przykładzie potencjalnych inwestycji francuskich i współpracy ze Stoczną Marynarki Wojennej SA w Gdyni (19366),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dawida Jackiewicza w sprawie dostępności leczenia i skutecznej terapii dla pacjentów cierpiących na choroby nowotworowe oraz zabezpieczenia ciągłości ich leczenia (19368),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Mikołaja Budzanowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie prywatyzacji Polskiej Żeglugi Bałtyckiej SA (19389),

8) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie niedostępności stomatologicznej pomocy doraźnej w wielu polskich miastach (19411),

9) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie ochrony informacji zawartych w księgach wieczystych (19431),

10) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie swobody działalności gospodarczej w Polsce (19435),

11) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie ograniczonego prawa do sądu (19446),

12) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysokości emerytur (19451),

13) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie warunków prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce (19459),

14) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Roszaka w sprawie internetowych ksiąg wieczystych (19473),

15) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Gawędy w sprawie wprowadzenia rozwiązań prawnych dotyczących zwolnienia z kosztów sądowych osób poszkodowanych w wyniku powodzi w 2010 r. (19484),

16) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Arkita w spra-

wie zatrudnienia pracowniczego w formie telepracy oraz związanych z tym przepisów bhp (19488),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Leszka Jastrzębskiego w sprawie nielegalnych wysypisk śmieci na terenach leśnych (19492),

18) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Leszka Jastrzębskiego w sprawie spójnego programu pomocy dla rodzin wielodzietnych (19493),

19) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Cezarego Atamańczuka w sprawie rozszerzenia wykazu świadczeń gwarantowanych o nowe programy zdrowotne na 2011 r. (19516),

20) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Zielińskiego w sprawie wykorzystywania potencjału jednostek ratowniczo-gaśniczych PSP do celów innych niż działania ratownicze (19539),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie obowiązkowego wyznaczania miejsc parkingowych przy szpitalach dla osób niepełnosprawnych (19543),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek w sprawie projektu ustawy o żywności modyfikowanej genetycznie (GMO) (19546),

23) sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie naruszenia interesów prawnych i ekonomicznych Skarbu Państwa związanych z niejasnymi okolicznościami zakupu przez spółkę Telefonia Dialog SA sklepu internetowego Vivid.pl oraz z ogłoszeniem zaraz potem jego upadłości (19552),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie komercyjnych zabiegów zagrażających życiu przeprowadzanych w szpitalach, na przykładzie Pomorskiego Centrum Traumatologii w Gdańsku, oraz w sprawie niewykorzystywania potencjału placówek medycznych zaopatrzonych w wysoko zaawansowany technologicznie sprzęt medyczny (19553),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie aktualnej sytuacji PKP Polskich Linii Kolejowych SA (19555),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie planów modernizacji linii kolejowych (19557),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie planów przyspieszenia sprzedaży ziemi przez Agencję Nieruchomości Rolnych (19558),

28) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie nowych zasad przyznawania dotacji na inwestycje związane z badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi (19559),

29) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie negatywnych skutków wejścia w życie projektu ustawy dotyczącej organizacji i funkcjonowania OFE (w zakresie tzw. akwizycji wtórnej) (19560),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie uprawy roślin oraz dystrybucji żywności modyfikowanej genetycznie (19561),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie rządowego projektu ustawy o działalności leczniczej (19562),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Matuszewskiego w sprawie zniszczeń dróg gminnych w trakcie budowy autostrad (19564),

33) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Marka Opióły w sprawie pracowników wart cywilnych zwalnianych z Rejonowego Zarządu Infrastruktury w Bydgoszczy (19566),

34) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie interpretacji kwalifikacji pacjenta, zawartej w stanowisku prezesa NFZ w piśmie z dnia 30 lipca 2009 r. (19567),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Agnieszki Hanajczyk i Danuty Olejniczak w sprawie przebiegu postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej (19569),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posłanek Agnieszki Hanajczyk i Danuty Olejniczak w sprawie rozbudowania przepisów ustawy Kodeks pracy (19570),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Stanke w sprawie sytuacji byłych pracowników PGR (19571),

38) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Wrony w sprawie po-

trzeb i możliwości stosowania zaopatrzenia ortopedycznego w rehabilitacji chorych leczonych na oddziałach lecznictwa zamkniętego (19572),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldemara Wrony w sprawie podwyższenia wyceny świadczeń w rodzaju rehabilitacja lecznicza w zakresie rehabilitacji w warunkach stacjonarnych, szczególnie w rehabilitacji dzieci (19573),

40) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie dotacji dla urzędów pracy (19574),

41) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie skutków niżu demograficznego (19575),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie budowy i modernizacji dróg na Euro 2012 (19576),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego Zbigniewa Marciniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie finansowania Prawosławnego Seminarium Duchownego (19577),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie reformy KRUS (19578),

45) ministra-członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zmian w systemie emerytalnym (19579),

46) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na interpelację poseł Anny Paluch oraz grupy posłów w sprawie zapewnienia środków na budowę północnej obwodnicy Krakowa (19580),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Wity oraz grupy posłów w sprawie patologii polskiego życia gospodarczego (19581),

48) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Stanisława Chmielewskiego na interpelację posła Tadeusza Wity oraz grupy posłów w sprawie niewydolności polskiego wymiaru sprawiedliwości (19582),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie rozszerzenia wykazu świadczeń gwarantowanych o nowe programy zdrowotne na 2011 r. (19585),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie projektu ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego

oraz wyrobów medycznych w zakresie dofinansowania leków na cukrzycę (19586),

51) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Makska Kraczkowskiego oraz grupy posłów w sprawie publicznego nadzoru nad kasami SKOK (19587),

52) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację posła Jana Kamińskiego w sprawie stanu technicznego Sił Zbrojnych (19589),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Piotra Kluza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Gibały w sprawie poszerzenia skali stosowania systemu dozoru elektronicznego jako szczególnej formy odbywania kary pozbawienia wolności (19591),

54) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusza w sprawie odszkodowań za szkody wynikające z ograniczenia korzystania z nieruchomości (19592),

55) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie zmiany definicji usługi medycznej zwolnionej z podatku VAT (19593),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krystyny Łybackiej w sprawie uprawnień emerytalnych dla rodziców dzieci niepełnosprawnych (19594),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie problemów NFZ związanych ze zmniejszeniem nakładów na refundację aparatów słuchowych (19595),

58) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Henryka Milcarza w sprawie konieczności wprowadzenia uregulowań prawnych w zakresie przewozu kruszyw (19596),

59) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Agnieszki Kozłowskiej-Rajewicz oraz grupy posłów w sprawie konieczności prawnego uregulowania edukacji on-line (19597),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie skutków podatkowych związanych z zastosowaniem Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) przez zakłady ubezpieczeń (19598),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie przekazania 1% podatku dochodowego na rzecz organizacji pożytku publicznego (19600),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na

interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie sprzedaży substancji psychoaktywnych (19601),

63) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Balickiego w sprawie braku przepisów przejściowych dotyczących zmiany art. 153 ustawy Prawo ochrony środowiska, która weszła w życie dnia 15 listopada 2008 r. (19602),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Balickiego w sprawie kontynuacji „Narodowego programu leczenia hemofilii” po 2011 r. (19603),

65) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (19604),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie poprawki do projektu ustawy budżetowej na 2011 r. (19605),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie problemu aktywizacji zawodowej studentów studiujących na uczelniach państwowych w trybie dziennym (19607),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie nielegalnego handlu lekami i problemu nadużywania leków bez recepty (19608),

69) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie finansowania domów opieki społecznej (19609),

70) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie dostosowania placówek opiekuńczych do wymogów określonych w art. 68 ustawy o pomocy społecznej (19610),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Cezarego Atamańczuka w sprawie zasad przyznawania zasiłku pogrzebowego (19611),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie pomocy finansowej państwa dla podmiotów dostosowujących do nowoczesnych standardów zabezpieczenia przeciwpożarowe budynków mieszkalnych i innych obiektów użyteczności publicznej, wynikające z nowelizacji przepisów prawa w tym zakresie (19612),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie zaliczania do stażu pracy lat przepracowanych na terenie Białorusi (19613),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Wykręta w sprawie dominacji szarej strefy w dziedzinie recyklingu w Polsce (19614),

75) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” pn. „Bardo, XVII w., kościół pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny, wymiana pokrycia dachowego kościoła”, złożonego przez parafię rzymskokatolicką pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Bardzie, woj. dolnośląskie (19615),

76) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” pn. „Bardo XVIII-wieczny (1716 r.) pocysterski klasztor i mieszczące się w nim Muzeum Sztuki Sakralnej: wymiana pokrycia dachowego klasztoru”, złożonego przez Zgromadzenie Redemptorystów, Dom Zakonny w Bardzie, woj. dolnośląskie (19616),

77) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie programu „Dziedzictwo kulturowe” pn. „Ratownicza rekonstrukcja tynków i malatur w krużgankach i kaplicach Bazyliki Wambierzyckiej”, złożonego przez parafię Nawiedzenia NMP w Wambierzycach, woj. dolnośląskie (19617),

78) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie funkcjonowania izb gospodarczych (19618),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie uruchomienia przejścia granicznego Dołhobyczów – Uhrynów (19624),

80) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie planów dotyczących wygaszonej cukrowni Klemensów (19625),

81) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie planów dotyczących funkcjonowania PKP Linii Hutniczej Szerokotorowej sp. z o.o. w Zamościu (19626),

82) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w spra-

wie administrowania salami komputerowymi w szkołach (19629),

83) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie zwierząt (19633),

84) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie prawa do opieki medycznej kobiet w ciąży nieposiadających ubezpieczenia (19634),

85) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie wszawicy w polskich szkołach (19637),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Walkowskiego w sprawie budowy II części obwodnicy Ostrowa Wielkopolskiego (19639),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie planowanych zmian w służbie zdrowia (19640),

88) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie prac nad reformą szkolnictwa wyższego (19641),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących zniesienia meldunku (19642),

90) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących długoterminowego unikania zagrożeń demograficznych (19643),

91) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących likwidacji zagrożeń korupcyjnych (19644),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących budowy systemu ochrony i ratownictwa ludności (19646),

93) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących rozwoju społeczeństwa obywatelskiego (19648),

94) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących zmiany mechanizmów finansowania edukacji (19649),

95) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących ułatwienia młodym startu zawodowego (19650),

96) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących rozwoju rybołówstwa (19651),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących wytwarzania biopaliw i biogazów (19653),

98) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Tadeusza Nalewajka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących ekologicznej produkcji żywności (19654),

99) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących decentralizacji władzy (19655),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących obniżenia bezrobocia (19656),

101) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących radykalnego uproszczenia prawa podatkowego, gospodarczego i trybu poboru ZUS (19657),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących wprowadzenia e-dowodu osobistego (19659),

103) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożo-

nych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących ułatwienia osobom niepełnosprawnym zdobycia wykształcenia i pracy (19660),

104) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Pawła Grasia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących ograniczenia przywilejów władzy (19661),

105) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących poprawy jakości służby zdrowia (19662),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących rozwoju edukacji przedszkolnej na terenach wiejskich (19663),

107) ministra-członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących reformy instytucji publicznych obsługujących rolnictwo (19664),

108) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących modernizacji wsi i rolnictwa (19665),

109) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących modernizacji PKP (19666),

110) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących bezpiecznego wprowadzenia euro (19667),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących obniżenia podatków i danin publicznych (19671),

112) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie budowy dróg planowanych na Euro 2012 (19672),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie pieniędzy na badania nad przełomowym lekiem na raka skóry (19674),

114) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie pozwolenia na zbiórkę publiczną (19675),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie długu publicznego (19676),

116) ministra-członka Rady Ministrów Michała Boniego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zmniejszenia zatrudnienia w administracji publicznej (19677),

117) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysokości składki rentowej (19679),

118) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie terminu publikacji ustaw podatkowych (19682),

119) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie pomocy dla bezrobotnych (19683),

120) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie konkursu pn. „Wzmocnienie potencjału administracji samorządowej” (19684),

121) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie przepisów zakładających zwolnienie z podatku akcji charytatywnych (19686),

122) wiceprezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Małgorzaty Kozak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie działalności banków w Polsce (19688),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie dostępu do innowacyjnych metod leczenia (19689),

124) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie bezpieczeństwa Polski (19690),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie badania próbek dopalaczy (19692),

126) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie budowy ambasady RP w Berlinie (19693),

127) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej

w sprawie kompetencji pilotów lotnictwa cywilnego (19695),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Stachańczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie ustawy o ochronie danych osobowych (19696),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie dróg na Euro 2012 (19697),

130) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie deficytu budżetowego w Polsce (19698),

131) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie obniżenia emisji dwutlenku węgla (19699),

132) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zamykania bibliotek (19700),

133) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majaczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie reformy finansów publicznych (19701),

134) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie wolnych etatów w armii (19702),

135) ministra obrony narodowej Bogdana Klicha na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie skutków wprowadzenia nowelizacji ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (19703),

136) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Krzysztofa Brejzy w sprawie pomocy rodzicom, którzy utracili dziecko przed jego urodzeniem (19710),

137) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Adama Żylińskiego i Tadeusza Naguszewskiego w sprawie rządowej inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do wprowadzenia korzystnych dla rolników rozwiązań w zakresie ustawy Prawo łowieckie (19713),

138) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Aldony Młyńczak oraz grupy posłów w sprawie usunięcia art. 38 ust. 1 w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk nr 3111) (19743),

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie utrzymania dotychczasowego zapisu art. 38 ust. 1 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach

i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, pozwalającego na lokowanie obiektów związanych z obsługą turysty na obszarze strefy uzdrowiskowej A, na przykładzie uzdrowisk z terenu pow. kłodzkiego (19746),

140) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmiany zapisów w ustawie Karta Nauczyciela (19787),

141) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie reformy czasu pracy nauczycieli (19792),

142) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zapewnienia uczniom możliwości kontynuowania nauki języka, którego edukację rozpoczęli w szkole podstawowej (19797),

143) podsekretarz stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie utrzymania dotychczasowego zapisu ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych pozwalającego na lokowanie „obiektów związanych z obsługą turysty” na obszarze strefy uzdrowiskowej A (19832),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie nieutrzymania dotychczasowego zapisu art. 38 ust. 1 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych pozwalającego na lokowanie obiektów związanych z obsługą turystów na obszarze strefy uzdrowiskowej A (19840).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) posła Zbigniewa Kozaka w sprawie okoliczności związanych z ogłoszeniem upadłości dużego pracodawcy Spółki Toora Polska SA i bezczynnością w tym zakresie uprawnionych organów państwa – od prezesa Rady Ministrów (19554) – 11 dni,

2) posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie przygotowania przez Ministerstwo Sprawiedliwości projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy, który zakłada zlikwidowanie Wydziałów Pracy w Chełmie, Białej Podlaskiej i Puławach oraz przekazania wszystkich spraw z zakresu prawa pracy Sądowi Rejonowemu w Lublinie z siedzibą w Świdniku – od ministra sprawiedliwości (19584) – 11 dni,

3) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie kierowców prowadzących pojazdy pod wpływem alkoholu – od ministra sprawiedliwości (19606) – 11 dni,

4) poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r. dotyczących zwiększenia miejsc pracy dla ludzi powyżej 50 roku życia – od prezesa Rady Ministrów (19645) – 7 dni,

5) poseł Anny Sobeckiej w sprawie OFE – od prezesa Rady Ministrów (19685) – 7 dni,

6) posła Mariusza Grada w sprawie budowy Komendy Powiatowej Policji w Tomaszowie Lubelskim – od ministra spraw wewnętrznych i administracji (19627) – 4 dni,

7) poseł Joanny Muchy w sprawie planowanego przeniesienia XI Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z Lublina do Świdnika – od ministra sprawiedliwości (19638) – 4 dni,

8) poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r. dotyczących obrony praw pracowników – od prezesa Rady Ministrów (19670) – 4 dni,

9) poseł Anny Sobeckiej w sprawie zasiłków rodzinnych – od ministra pracy i polityki społecznej (19680) – 4 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie stojących przy drogach tzw. pustych radarów – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8427),

2) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie możliwości wsparcia finansowego jednostek OSP z terenu pow. jeleniogórskiego przeznaczonego na zakup terenowych samochodów strażackich – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8428),

3) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przywrócenia połączenia kolejowego na trasie Białystok – Szepietowo – do ministra infrastruktury (8429),

4) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie poziomu zabezpieczenia zdrowotnego mieszkańców pow. bielskiego – do ministra zdrowia (8430),

5) posła Jerzego Budnika w sprawie finansowania w 2011 r. budowy sali koncertowej dla Państwowej Szkoły Muzycznej I Stopnia im. F. Chopina w Wejherowie – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (8431),

6) posła Wojciecha Szaramy w sprawie przeprowadzenia Narodowego Spisu Powszechnego Ludności i Mieszkań w 2011 r. – do prezesa Rady Ministrów (8432),

7) posła Jana Łopaty oraz grupy posłów w sprawie oddziałów szpitalnych Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, które spotkały się z odmową finansowania w 2011 r. świadczeń opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (8433),

8) posła Jana Łopaty oraz grupy posłów w sprawie planu finansowania kosztów świadczeń zdrowotnych Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ na 2011 r. – do ministra zdrowia (8434),

9) posła Jana Łopaty oraz grupy posłów w sprawie trudnej sytuacji finansowej szpitali powiatowych woj. lubelskiego – do ministra zdrowia (8435),

10) posła Marka Zielińskiego w sprawie doradców zawodowych w szkołach gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych – do ministra edukacji narodowej (8436),

11) posła Adama Krzyśków w sprawie biogazowni rolniczych – do ministra środowiska (8437),

12) poseł Ewy Malik w sprawie zaniechania ze strony Ministerstwa Skarbu Państwa zabezpieczenia interesów pracowników w umowie prywatyzacyjnej podpisanej 24 listopada 2010 r. pomiędzy Fortum Power and Heat Polska sp. z o.o. a ministrem skarbu państwa – do prezesa Rady Ministrów (8438),

13) posła Adama Krupy w sprawie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Racibórz – do ministra środowiska (8439),

14) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie poboru czynszu od właścicieli mieszkań z tytułem prawa własności – do ministra infrastruktury (8440),

15) poseł Daniela Chrapkiewicz w sprawie zaniżania kosztów leczenia pacjentów na oddziałach kardiologii w Starogardzie Gdańskim – do ministra zdrowia (8441),

16) posła Krzysztofa Lipca w sprawie legalności i zasadności działań Policji w zakresie przeszukiwania pojazdów prywatnych na terenie Starachowic w dniu 19 listopada 2010 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8442),

17) posła Adama Wykręta w sprawie zwiększenia zakresu stosowania w polskich szkołach aktywnych metod nauczania – do ministra edukacji narodowej (8443),

18) posła Adama Wykręta w sprawie konieczności dokonania zmian ustawowych precyzujących zasady przyznawania emerytur i rent specjalnych – do ministra pracy i polityki społecznej (8444),

19) posłów Adama Krupy i Janiny Okrągły w sprawie warunków i wysokości wynagradzania za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (8445),

20) posła Józefa Rojka w sprawie likwidacji lewoskrętu na drodze krajowej nr 4 na wysokości miejscowości Zbylitowska Góra – do ministra infrastruktury (8446),

21) poseł Barbary Bartuś w sprawie zapewnienia dostępu do specjalistycznej opieki zdrowotnej w Zagórzanach – do ministra zdrowia (8447),

22) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie możliwości i zasad wykupu spółdzielczego mieszkania lokatorskiego od Zakładowej Spółdzielni Mieszkaniowej w Ćmielowie – do ministra infrastruktury (8448),

23) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie możliwości przejścia na emeryturę po 30 latach pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (8449),

24) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysokości opłat za udzielenie informacji przez urzędy miasta lub starostwa powiatowe – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8450),

25) posła Mirosława Koźlakiewicza w sprawie likwidacji Ośrodka Zamiejscowego w Ciechanowie Izby Skarbowej w Warszawie – do ministra finansów (8451),

26) posła Piotra Polaka w sprawie diety będącej wynagrodzeniem za pracę w obwodowej komisji wyborczej – do ministra finansów (8452),

27) posła Piotra Polaka w sprawie interpretacji art. 73 ust. 7 ustawy Karta Nauczyciela – do ministra edukacji narodowej (8453),

28) posła Henryka Siedlaczka w sprawie podwójnego wymiaru kary za to samo przestępstwo – do ministra sprawiedliwości (8454),

29) posła Andrzeja Pałysa oraz grupy posłów w sprawie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (8455),

30) posła Andrzeja Pałysa w sprawie planowanej likwidacji Kuratorium Oświaty w Kielcach – do ministra edukacji narodowej (8456),

31) posłów Roberta Telusa i Krzysztofa Sońty w sprawie rozliczenia środków finansowych na prowadzenie rodzinnego domu dziecka w Mroczkowie Gościńnym w gm. Opoczno – do ministra pracy i polityki społecznej (8457),

32) poseł Barbary Bartuś w sprawie braku kontraktu z NFZ na pion specjalistyczny dla ZOZ Ars Medica w Gorlicach – do ministra zdrowia (8458),

33) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie refundacji pomp insulinowych dla osób po 18. roku życia oraz wprowadzenia na listę leków refundowanych analogów insulin długo działających – do ministra zdrowia (8460),

34) posła Stanisława Steca w sprawie stosowania ustawy o podatku od towarów i usług – do ministra finansów (8461),

35) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zmian kadrowych w Ośrodku Przygotowań Olimpijskich w Szczyrku – do ministra sportu i turystyki (8462),

36) posła Macieja Orzechowskiego w sprawie realizacji inwestycji drogi ekspresowej S5 na odcinku Poznań – Wrocław – do ministra infrastruktury (8463),

37) posła Tadeusza Arkita w sprawie przygotowania oferty inwestycyjnej terenów po zlikwidowanej części Kopalni Węgla Kamiennego Ruch II w Libiążu w woj. małopolskim – do ministra gospodarki (8464),

38) posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie nadania miastom uprawnień organu egzekucyjnego – do ministra finansów (8465),

39) posła Jacka Kasprzyka w sprawie budowy odcinka autostrady A1 z Tuszyna do Pyrzowic – do ministra infrastruktury (8466),

40) posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie anulowania przetargu na budowę drogi S7 ze Skarżyska-Kamiennej do granicy woj. świętokrzyskiego – do ministra infrastruktury (8467),

41) poseł Barbary Bartuś w sprawie niepodpisania kontraktu przez NFZ ze Specjalistycznym Gabinetem Lekarskim Pulmonologicznym w Gorlicach – do ministra zdrowia (8468),

42) posłów Andrzeja Jaworskiego i Zbigniewa Kozaka w sprawie zalania oddziału kardiologii Kliniki Chirurgii i Urologii Dzieci i Młodzieży w Pomorskim Centrum Traumatologii w Gdańsku przez topniejący śnieg na dachu – do ministra zdrowia (8469),

43) posła Adama Abramowicza w sprawie planów likwidacji Ośrodka Zamiejscowego Prokuratury Okręgowej w Lublinie z siedzibą w Białej Podlaskiej – do ministra sprawiedliwości (8470),

44) posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie dalszych losów Ośrodka Zamiejscowego w Chełmie Prokuratury Okręgowej w Lublinie – do ministra sprawiedliwości (8471),

45) poseł Anny Zalewskiej w sprawie Stada Ogieńców Książ sp. z o.o. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (8472),

46) poseł Anny Zalewskiej w sprawie dworca PKP w Świebodzicach – do ministra infrastruktury (8473),

47) posła Jerzego Budnika w sprawie wpisania budowy obwodnicy północnej aglomeracji trójmiejskiej (OPAT) do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (8474),

48) posła Marka Polaka w sprawie ograniczenia mieszkańcom gm. Andrychów dostępu do świadczeń zdrowotnych – do ministra zdrowia (8475),

49) posła Michała Wojtkiewicza w sprawie rozstrzygnięć konkursowych Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w Krakowie dotyczących poradni prowadzących działalność w zakresie opieki zdrowotnej na terenie pow. tarnowskiego – do ministra zdrowia (8476),

50) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego – do ministra środowiska (8477),

51) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie budowy obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego – do ministra infrastruktury (8478),

52) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie obniżenia i przekazywania dotacji oraz podpisywania umów przez PFRON z Polskim Związkiem Głuchoniewidomych – do ministra pracy i polityki społecznej (8479),

53) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie likwidacji połączeń kolejowych z Katowic do Zwardonia – do ministra infrastruktury (8480),

54) posła Stanisława Pięty w sprawie likwidacji połączeń kolejowych pomiędzy Suchą Beskidzką, Żywcem a Katowicami – do ministra infrastruktury (8481),

55) poseł Marzeny Doroty Wróbel w sprawie planowanej reorganizacji biura terenowego ZUS w Lipsku – do prezesa Rady Ministrów (8482),

56) posła Marka Kuchcińskiego w sprawie zamiaru likwidacji lub zawieszenia połączenia kolejowego Zagórz – Chyrów – do ministra infrastruktury (8483),

57) posła Grzegorza Janika w sprawie wejścia w życie nowej ustawy o sporcie – do ministra sportu i turystyki (8484),

58) posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie likwidacji VI Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Toruniu – do ministra sprawiedliwości (8485),

59) posła Wojciecha Szaramy w sprawie zmniejszenia ilości kontraktów podpisywanych przez NFZ z poradniami specjalistycznymi na terenie woj. śląskiego – do ministra zdrowia (8486),

60) posła Wojciecha Szaramy w sprawie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” opóźniającego budowę autostrady A1 na odcinku Pyrzowice – Tuszyn – do ministra infrastruktury (8487),

61) posła Marka Kwitka w sprawie problemów z uzyskaniem zezwolenia na wycinkę drzew i krzewów w międzywalu Sandomierza i okolic w sytuacji konieczności wykonania prac minimalizujących ryzyko powodziowe w kolejnych latach – do ministra środowiska (8488),

62) posła Artura Górskiego w sprawie udziału mężów zaufania, zgłaszanych przez komitety wyborcze i przedstawicieli organizacji polonijnych, w pracach komisji wyborczych usytuowanych poza granicami RP – do ministra spraw zagranicznych (8489),

63) posła Kazimierza Michała Ujazdowskiego w sprawie harmonogramu prac rządu nad projektami ustaw, które mają na celu wykonanie prawa UE, oraz w kwestii przestrzegania przez Radę Ministrów terminu określonego w art. 18 ust. 1 ustawy o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej – do ministra spraw zagranicznych (8490),

64) poseł Anny Zalewskiej w sprawie kontroli w Wałbrzyskim Związku Wodociągów i Kanalizacji – do ministra skarbu państwa (8491),

65) posła Stanisława Rydzonia w sprawie budowy obwodnicy miasta Zatora w ciągu drogi krajowej nr 28 – do ministra infrastruktury (8492),

66) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie losów rozbudowy drogi krajowej nr 73 z Kielc do Morawicy – do ministra infrastruktury (8493),

67) posła Tadeusza Arkita w sprawie pomocy w dofinansowaniu budowy schroniska dla bezdomnych zwierząt na terenie gm. Libiąż – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8494),

68) poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie pozbawienia ubezpieczonych prawa do bezpłatnego korzystania z fizjoterapii ambulatoryjnej w NZOZ Bomed w Bobowej – do ministra zdrowia (8495),

69) posła Roberta Telusa w sprawie nienaliczania składki ZUS od wysługi lat pracowników jednostki budżetowej – do ministra pracy i polityki społecznej (8496),

70) posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie kierowania na przymusowe leczenie osób uzależnionych od alkoholu tylko na wniosek gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych lub prokuratora – do ministra zdrowia (8497),

71) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie zmian w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych – do ministra skarbu państwa (8498),

72) poseł Anny Zalewskiej w sprawie autostradowej obwodnicy Wrocławia A8 – do ministra infrastruktury (8499),

73) posłów Barbary Bartuś i Roberta Telusa w sprawie braku kontraktów na specjalistyczne usługi medyczne w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej BAL-MED w Gorlicach – do ministra zdrowia (8500),

74) posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie sytuacji prawnej prezesa spółki PKS Suwałki – do ministra skarbu państwa (8501),

75) posła Jana Widackiego w sprawie prawidłowego przeprowadzania weryfikacji żołnierzy i pracowników WSI – do ministra obrony narodowej (8502),

76) posła Andrzeja Biernata w sprawie wywłaszczenia działek w obrębie 22 – Szynkielew przeznaczonych pod budowę obwodnicy miasta Pabianice – do ministra infrastruktury (8503).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Józefa Rojka w sprawie pomocy finansowej dla pow. wielickiego (8018),

2) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Artura Górskiego w sprawie próby przejścia przez Skarb Państwa dziennika „Rzeczpospolita” (8068),

3) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Danieli Chrapkiewicz w sprawie wprowadzenia programów terapeutycznych dotyczących chorób onkologicznych (8081),

4) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie egzekwowania opłat abonamentu radiowo-telewizyjnego (8083),

5) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Janusza Dziecioła w sprawie zapobiegania niepełnosprawności osób chorych na reumatoidalne zapalenie stawów (8090),

6) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Anny Sobeckiej w sprawie zwrotu kosztów za nadwykonania (8098),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Wity w sprawie planowanej nacjonalizacji dziennika „Rzeczpospolita” (8108),

8) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka na zapytanie posła Stanisława Szweda w sprawie likwidacji szkód powodziowych na drogach woj. śląskiego, DK52 i DK81 (8177),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Waldemara Wrony w sprawie szkoleń dla lekarzy robiących specjalizację (8200),

10) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Zawiślaka w sprawie finansowania z NFZ świadczeń stomatologicznych na terenie miasta Zamościa (8206),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Adama Fronczaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Andrzeja Biernata w sprawie ustawowego rozwiązania kwestii dotyczącej przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego współmałżonkowi w przypadku choroby Huntingtona (8208),

12) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na zapytanie posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie konkursu na nazwy dla polskich satelitów (8209),

13) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Danieli Chrapkiewicz w sprawie nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (8210),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Anny Bańkowskiej w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (8212),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie warunków stażu przydzielonego z powiatowego urzędu pracy (8213),

16) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie honorowych dawców krwi (8214),

17) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego w sprawie zgodności z delegacją ustawową uchwały nr XXVIII/609/2010 Rady Miejskiej w Elblągu z dnia 22 kwietnia 2010 r. w sprawie wyrażenia zgody na odstąpienie od obowiązku przetargowego trybu zawarcia umowy dzierżawy lub najmu nieruchomości na czas oznaczony dłuższy niż trzy lata lub czas nieoznaczony (8216),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Katulskiego w sprawie lokalizacji placówek Poczty Polskiej SA na terenie gm. Lubiewo (8217),

19) ministra – członka Rady Ministrów Michała Boniego na zapytanie posła Andrzeja Biernata w sprawie reformy emerytalnej ZUS – rocznik 1954 (8218),

20) ministra sportu i turystyki Adama Giersza na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie budowy bieżni łyżwo-nartorolkowej przy Zespole Szkół Ogólnokształcących i Mistrzostwa Sportowego w Szklarskiej Porębie (8219),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie informacji na temat przetargu na zakup Uzdrowiska Cieplice w Jeleniej Górze (8220),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie realizacji inwestycji drogi S3 z Legnicy do Lubawki w woj. dolnośląskim (8221),

23) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie procesu prywatyzacji Dolfamex sp. z o.o. w Jeleniej Górze (8222),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia mi-

nistra – na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy obwodnicy Gostynia i Piasków w ciągu drogi krajowej nr 12 (8228),

25) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Szweda w sprawie dowozu uczniów do szkół (8236),

26) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Neumanna w sprawie warunków przejścia na świadczenie przedemerytalne (8237),

27) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Teresy Wargockiej w sprawie zmniejszenia części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na 2011 r. (8238),

28) minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej na zapytanie posła Mariana Starownika w sprawie rozliczenia Zarządu Województwa Lubelskiego z prawidłowego wykonania umowy zawartej z Ministerstwem Rozwoju Regionalnego, w ramach której przyznano i przekazano kwotę 3 mln zł na nabycie nieruchomości pod budowę Międzynarodowego Portu Lotniczego Lublin-Niedźwiada (8240),

29) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Piotra Stanke w sprawie wynagrodzenia dla nauczycieli za nadgodziny w czasie świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy oraz związanych z nimi ferii (8294),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie przepisów dopuszczających możliwość przejścia na emeryturę przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego (8372).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

**Teksty interpelacji i zapytań poselskich
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

INTERPELACJE

Interpelacja
(nr 19341)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie wynagrodzenia za czynności
tłumacza przysięgłego – ponowna**

Na podstawie art. 193 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zwracam się do Pana Ministra o dodatkowe wyjaśnienia.

W odpowiedzi na moją interpelację z dnia 6 października (TA4-LŁ-0701-21/10) zostały podane wyjaśnienia ministerstwa, z którymi nie można się zgodzić.

W udzielonej odpowiedzi podsekretarz stanu Zbigniew Wrona stwierdził: „(...) obowiązujący przepis § 6 rozporządzenia (...) nie zawiera regulacji tożsamej z treścią poprzednio obowiązującego rozporządzenia (...). W opinii Ministerstwa Sprawiedliwości taka sama zasada obowiązuje również obecnie mimo odmiennego brzmienia przepisów”. W mojej ocenie postępowanie według starych zasad, jak czyni to ministerstwo, jest niezgodne z prawem. Jedną z naczelnych zasad polskiej konstytucji jest zasada legalizmu zawarta w art. 7. Według tej zasady „Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa”. Oznacza to, iż organy władzy publicznej nie mogą podejmować działań bez podania podstawy prawnej. Mogą czynić tylko to, co im prawo nakazuje lub pozwala.

Zmienione przepisy rozporządzenia miały inne brzmienie, różniące się od obecnego, w związku z tym należy postępować według nowych zasad. Z treści rozporządzenia wyraźnie wynika, iż należy wypłacić wynagrodzenia ustne tłumaczowi przysięgłemu za tłumaczenie na język polski oraz z języka polskiego na język obcy. Paragraf 6 rozporządzenia mówi, iż za każdą rozpoczętą godzinę obecności tłumacza stawka liczona jest jak za stronę tłumaczenia określoną w § 2 ust. 1 i powiększa się ją o 30%. Prawidłowo interpretując treść rozporządzenia, tłumaczowi przysługuje wynagrodzenie za tłumaczenie ustne w „obydwie strony”, to jest „z” oraz „na” język polski.

W związku z przedstawionym wyżej problemem zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo wystosuje pismo do prezesów sądów z prawidłową interpretacją rozporządzenia w sprawie wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego?

2. Czy w najbliższym czasie Ministerstwo Sprawiedliwości podejmie działania zmierzające do zmiany przepisów rozporządzenia w taki sposób, aby nie budziły one wątpliwości interpretacyjnych?

Z poważaniem

Posel Eugeniusz Czykwin

Białystok, dnia 27 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19549)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagrożonego likwidacją
Gimnazjum i Liceum Akademickiego
w Toruniu – ponowna**

Szanowny Panie Premierze! Otrzymałem odpowiedź ministra nauki i szkolnictwa wyższego pani prof. Barbary Kudryckiej na skierowaną do pana premiera interpelację. Dziękuję. Niestety, z przykrością stwierdzam, iż jest ona całkowicie niezadowolająca i nie mogę jej przyjąć.

Pytałem o powody lekceważenia, na przykładzie stosunku do kłopotów toruńskiego Gimnazjum i Liceum Akademickiego, problemu wysokiego poziomu edukacji. Autorka odpowiedzi nie zgodziła się z tą tezą (do czego ma oczywiście pełne prawo), a za argument posłużyła jej podjęta nowelizacja ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw. To bardzo ryzykowny argument, zwłaszcza wobec lawiny zastrzeżeń do tych

nowelizacji ze strony szeroko pojętego środowiska naukowego.

Zostawmy to jednak w tle sprawy i na boku, bo zasadniczą moją troską są losy Gimnazjum i Liceum Akademickiego, a właśnie uznane ono zostało za najlepsze w kraju w prestiżowym rankingu „Rzeczpospolitej” i „Perspektyw” (w poprzednim badaniu było drugie).

Pytałem pana premiera o działania, których celem byłoby uratowanie tej świetnej szkoły. Otrzymałem w odpowiedzi biurokratyczny w tonie opis stanu faktycznego, który znam dobrze i bez pisma ministra. Nie ma w tej odpowiedzi natomiast ani śladu informacji o jakichkolwiek działaniach wspierających tę szkołę, jej uczniów i kadre w kłopotach, w jakich się znajdują. Odbieram to jako objaw całkowitej bezradności rządu w tej sprawie, zwykłej urzędniczej arogancji i normalnego „umycia rąk”, odwrócenia się bokiem do problemu. Nie mogę się z tym zgodzić ani jako obywatel, ani tym bardziej jako poseł z Torunia.

Ponownie więc proszę o odpowiedź na pytanie: Czy i jakie decyzje zamierza pan premier podjąć, aby uratować przed degradacją toruńskie Gimnazjum i Liceum Akademickie – dziś najlepszą w Polsce w swojej kategorii placówkę oświatową?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Wenderlich

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19850)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie problemu edukacji seksualnej
i nieletnich matek w Polsce**

Szanowna Pani Minister! Ostatnie doniesienia prasowe o 12-latce będącej w ciąży z 14-latkiem z Piotrkowa Trybunalskiego są przerażające. Oznacza to, że wiek inicjacji seksualnej wciąż się obniża, a co za tym idzie, będzie coraz więcej „matek” – jeszcze dzieci. Oczywiście jest, że dziecko w tak młodym wieku nie jest przygotowane do pełnienia funkcji rodzica. Jak być rodzicem i wychowywać dziecko, będąc samemu jeszcze dzieckiem? Dużo w takiej sytuacji zależy od rodziców, jeżeli nie miały miejsca zaniedbania rodzicielskie, a rodzice rzeczywiście chcą pomóc, to zawsze znajdzie się wyjście z takiej sytuacji. Problem nie tkwi jedynie w dziecku, wychowaniu przez rodziców, ale w całej mentalności ludzkiej. Brakuje rzetelnych źródeł wiedzy dla nastolatków oraz edukacji seksualnej z prawdziwego zdarzenia. Dzieci w wieku 11–14 lat często zaczynają inicjacje seksualną, nie znając podstaw i konsekwencji, do czego tak wcze-

śna inicjacja może prowadzić. Nastolatki nie zwracają uwagi na zabezpieczenie, nie znają ani nie są w stanie wymienić chorób, jakimi mogą się zarazić, a ich pojęcie o zajściu w ciążę kończy się na mitach, że podczas pierwszego razu w ciążę się nie zachodzi tak samo jak podczas menstruacji. W roli szkół, jak i rodziców powinna być jak najszersza edukacja nastolatków w kierunku konsekwencji, jakie niesie ze sobą współżycie. Częstym błędem jest traktowanie tego tematu jako tematu tabu, o którym się nie mówi.

Sprawami zajść w ciążę nastolatek zajmuje się sąd. W tym przypadku nawet pracownicy Sądu Okręgowego w Piotrkowie, jak wynika z artykułu w Internecie, byli bardzo zaskoczeni, że tak młoda dziewczyna i tak młody chłopak będą rodzicami. Chłopak stanie przed sądem rodzinnym za seks z 12-latką. Jednak nie sądów każdy rodzic by chciał dla swoich dzieci, a odpowiedniej edukacji w kierunku wychowania seksualnego. Samą edukację rodzice powinni zacząć od siebie i przekładać ją na swoje latorośle.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo ma jakieś rozwiązanie wyżej opisanego problemu?
2. Czy w szkołach możliwe byłoby uruchomienie bloku o wychowaniu seksualnym nie tylko dla uczniów, ale dla rodziców, tak aby nauczyć ich rozmawiać z potomkami o seksie?
3. Czy ministerstwo planuje jakieś inicjatywy wiążące się z edukacją seksualną nastolatków?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 13 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19851)

do ministra gospodarki

**w sprawie przyszłości systemu
energetycznego w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! Według oficjalnych danych struktura energetyczna Polski opiera się w 62% na węglu kamiennym, w 14% na węglu brunatnym, resztę stanowi ropa naftowa i gaz ziemny. Alternatywne źródła energii stanowią tylko 2% naszego potencjału energetycznego. Według założeń polityki energetycznej samowystarczalność energetyczna Polski docelowo w 2020 r. ma osiągnąć 60%. Wynika z tego, że zasoby naturalne naszego kraju nieustannie maleją, a zanieczyszczenie środowiska rośnie. Jednym z głównych założeń polityki Unii Europejskiej jest kładzenie dużego nacisku na ochronę środowiska naturalnego. Jeśli Polska nie zmieni strate-

gii i polityki energetycznej, grożą nam ogromne problemy i kary.

Projekty i pomysły, które się pojawiają, żeby rozwiązać ten problem, to oparcie naszego systemu energetycznego na odnawialnych źródłach energii (wiatr, energia słoneczna, energia wodna, biopaliwa, biogazy) lub budowy elektrowni atomowych.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Gospodarki ma plany wykorzystania odnawialnych źródeł energii? Jeśli tak, to skąd ma pochodzić ta energia?

2. Czy Ministerstwo Gospodarki ma w planach budowę elektrowni atomowej? Jeśli tak, to w jakim czasie ma powstać i gdzie?

3. Jeśli powstały takie plany, to czy Ministerstwo Gospodarki oszacowało przyszłą cenę energii pochodzącej z tychże źródeł?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 22 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19852)

do ministra zdrowia

w sprawie usług medycznych wykonywanych przez lekarzy pierwszego kontaktu

Szanowna Pani Minister! Wprowadzona ustawa z 27 sierpnia 2004 r. z późniejszymi zmianami dawała nadzieje wszystkim potencjalnym pacjentom w Polsce na właściwy dostęp do korzystania z opieki zdrowotnej dla każdego obywatela. Dążenia pomysłodawców ustawy nie sprawdziły się w praktyce.

Większość lekarzy pierwszego kontaktu jest zadowolona tylko wtedy, gdy przyszły świadczeniobiorca zobowiązuje się do korzystania z jego usług podpisując deklarację. Często w wiejskich zakładach opieki zdrowotnej jest to decyzja wymuszona na danym terenie z powodu odległości. Stowarzyszenie Pacjentów Primum Non Nocere podaje, iż około 90% obywateli nie leczy się wcale, a tym pozostałym 10% ogranicza się dostęp do diagnostyki w przychodniach, a także stosowana jest zasada ograniczania wypisywania skierowań do lekarzy specjalistów, co w konsekwencji wielokrotnie pogarsza stan zdrowia pacjenta, który wówczas zostaje zmuszony poddać się hospitalizacji w szpitalu.

Ograniczenia te powodują zwiększone koszty dla NFZ, lecz w szczególności traci pacjent, który nie otrzymał pomocy w przynależnej przychodni i poszukuje tej pomocy (właściwej diagnozy schorzenia) u lekarza specjalisty w prywatnych gabinetach lekarskich w krótkim terminie, lecz za odpowiednią opła-

tą, natomiast środki finansowe przekazywane z NFZ na każdego świadczeniobiorcę przynależnego do danego zakładu opieki zdrowotnej stanowią dochód lekarza pierwszego kontaktu.

Wszyscy wiemy i jesteśmy świadomi tego, że nigdzie na świecie nie ma doskonałych rozwiązań w zakresie ochrony zdrowia obywateli. Wprowadzone zmiany i stosowne praktyki lekarzy rodzinnych wpływają negatywnie na funkcjonowanie dostępu do usług medycznych, badań laboratoryjnych w szczególności mieszkańców zamieszkałych na wiejskich obszarach.

Nikt nie podważa posiadanej wiedzy z ukończonych studiów medycznych, kursów i praktyk zawodowych każdego lekarza rodzinnego, lecz brak badań i konsultacji lekarzy specjalistów oraz występujące zaniedbania w tym zakresie zobowiązują mnie do zadania pytań do Pani Minister:

1. Jakie są działania ministerstwa w celu egzekwowania od lekarza rodzinnego właściwej opieki zdrowotnej dla każdego świadczeniobiorcy, który podpisał deklarację przynależności do danego zakładu opieki zdrowotnej?

2. Czy została wykonana analiza wykorzystania środków finansowych przekazanych z NFZ na leczenie i badania ambulatoryjne w przychodniach, a jaki procent przekazanej kwoty stanowi dochód lekarza rodzinnego poszczególnych zakładów opieki zdrowotnej (przychodni lekarskich)?

3. Co planuje Ministerstwo Zdrowia, a także rząd, w celu dokonania zmian ustawowych odnośnie do racjonalnego wykorzystania środków z NFZ przez lekarzy pierwszego kontaktu?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Warszawa, dnia 22 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19853)

do ministra finansów

w sprawie nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych

Szanowny Panie Ministrze! Zdaniem organizacji zrzeszających firmy zatrudniające niepełnosprawnych nowe prawo zawiera szereg radykalnych i niekorzystnych propozycji, w szczególności dotyczących obniżenia wysokości dofinansowania do wynagrodzeń. Proponowane zapisy odbierają wsparcie pracodawcom zatrudniającym osoby niepełnosprawne. Szybkie i radykalne zmiany mogą doprowadzić do masowych zwolnień o skali przekraczającej 100 tys. Ludzi. Projekt poselski PO nowelizacji ustawy o re-

habilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych zakłada zmniejszenie dopłat do niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym i lekkim oraz zwiększenie dla upośledzonych w stopniu znacznym. Zamierza też odejść od dotacji za stopień lekki i umiarkowany dla osób, które mają prawo do emerytury, oraz zlikwidować ulgi podatkowe, m.in. w podatku od nieruchomości czy czynności cywilnoprawnych dla zakładów pracy chronionej.

Plany wywołały zrozumiałe protesty osób niepełnosprawnych oraz środowisk pracodawców, a zwłaszcza prowadzących zakłady pracy chronionej. Nowelizacja spowoduje katastrofalne skutki społeczne. Ustawa zdecydowanie zmienia dofinansowanie dla zakładów pracy chronionej w różnej formie. Chodzi o odbieranie pieniędzy z podatków przeznaczonych na rehabilitację osób niepełnosprawnych czy refundacje płać. Podnosi się też wskaźnik procentowy osób niepełnosprawnych zatrudnianych przez zakłady pracy chronionej, zabiera się ulgi, jakie te zakłady dawały innym pracodawcom, dla których świadczyły usługi. Te wszystkie ulgi stworzono po to, żeby zakłady zatrudniające niepełnosprawnych mogły być konkurencyjne na rynku. Zakłady pracy chronionej będą występowały o wielkie odszkodowania, gdyż mają podpisane wieloletnie umowy, w których gwarantowano, że te ulgi będą utrzymane. Nastąpi nieuchronna likwidacja przedsiębiorstw, wiele miejsc pracy przestanie „dzięki” takim zmianom istnieć. Projekt nowelizacji ustawy o rehabilitacji poszukuje oszczędności w złych sferach budżetu państwa.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem i prośbą:

1. Dlaczego ministerstwo kosztem osób niepełnosprawnych szuka wątpliwych oszczędności?

2. Proszę na koniec 2011 r. o informacje dotyczące wyników nowej ustawy, tj. liczby niepełnosprawnych, którzy w wyniku zmian utracili miejsce pracy, oraz bilansu finansowego przeprowadzonej nowelizacji.

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 20 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19854)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie dostępu do prac pisemnych uczniów

Szanowna Pani Minister! W szkołach powszechnie stosowana jest praktyka, która ogranicza rodzicom czy prawnym opiekunom dostęp do prac kontrolnych uczniów. W statutach szkół umieszczone są zapisy mówiące, że dostęp do prac klasowych i doku-

mentacji oceniania możliwy jest jedynie w godzinach konsultacji i podczas wywiadówek, a jako podstawę prawną podaje się § 3 ust. 3 pkt 7 i ust. 4. Ten konkretny przepis mówi jedynie o tym, iż ocenianie wewnątrzszkolne obejmuje ustalanie warunków i sposobu przekazywania rodzicom informacji, a nie dostępu do informacji o postępach i trudnościach ucznia w nauce. Również o tym, że w statucie szkoły powinny znaleźć się szczegółowe warunki i sposób oceniania wewnątrzszkolnego z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia. Taka interpretacja jest sprzeczna z zapisem § 5 ust. 3, który mówi o udostępnianiu prac i dokumentacji na pisemny wniosek rodziców, nie podając dodatkowych warunków, które musi spełnić uczeń lub rodzic, w tym warunków czasowych. Nie ulega wątpliwości, że ograniczenie wglądu do prac pisemnych do jednego lub dwóch dni w semestrze jest sprzeczne z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych. Statut szkoły nie może być narzędziem umożliwiającym takie ograniczenia. Zapisów ograniczających prawa rodziców nie mogą usprawiedliwiać względy organizacyjne ani czasowe, ani lokalowe.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy ministerstwo zajmowało się kontrolą statutów szkół pod kątem ich zgodności z obowiązującymi przepisami?

2. Na jakiej podstawie część dyrektorów szkół tworzy statuty, które ograniczają rodzicom kontrolę nad postępami w nauce swoich dzieci?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 20 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19855)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie projektu ustawy o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych w latach 2011–2013

Szanowna Pani Minister! W projekcie ustawy o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych w latach 2011–2013 zapisem art. 11 wyjęto spod szczególnej ochrony członków związków zawodowych zatrudnionych w służbach publicznych. Jest to naruszenie art. 4 konwencji nr 151 Mię-

dzynarodowej Organizacji Pracy. W konsekwencji usunięto ochronę przedstawicieli organizacji związkowych, czyli możliwości niezależnego ich działania. W trakcie konsultacji strona rządowa zobowiązała się do usunięcia z wcześniejszego projektu ustawy zapisu, ograniczając usunięcie ochrony do swobodnego wypowiedzenia warunków pracy, lecz zachowując ochronę w zakresie stosunku pracy. Jednakże w projekcie ustawy skierowanym do Sejmu usunięcie ochrony zostało utrzymane. Środowisko związkowe pracowników Policji wyraża stanowczy protest wobec łamania zobowiązań przez stronę rządową i domaga się utrzymania uzgodnionej w trakcie konsultacji wersji zapisu projektu ustawy z zachowaniem ochrony członków związku w ustalonym zakresie.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytanie: Czy ministerstwo podejmie działania zmierzające do przywrócenia uzgodnionej w ramach konsultacji międzyresortowych wersji dotyczącej ochrony członków związków zawodowych w służbach publicznych?

Z poważaniem

Posel Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 13 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19856)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnicy miasta
Świdnicy**

Istniejący układ drogowy Świdnicy generuje w strefie miejskiej tranzytowy ruch pojazdów, szczególnie w kierunku Wrocław – Jelenia Góra i Dzierżoniów – Legnica. Średni dobowy ruch w mieście na odcinku, gdzie nakładają się potoki tranzytowe dróg nr 35 (wg GPR z 2005r.), wynosił 18 270 pojazdów rzeczywistych. Na podstawie zawartego porozumienia pomiędzy Zarządem Miasta Świdnica, Zarządem Gminy(wiejskiej) Świdnica oraz Zarządem Powiatu Świdnickiego pod nadzorem właściwych służb GDDKiA projektowana obwodnica w ciągu drogi krajowej nr 35 i wojewódzkiej 382 przebiegać miała przez tereny gminy miejskiej i wiejskiej Świdnica. Proces realizacji przedsięwzięcia rozpoczął się od roku 1999, a w czerwcu 2006 r. GDDKiA rozstrzygnęła przetarg na wykonanie dokumentacji pn. „Koncepcja programowa obwodnicy Świdnicy w ciągu drogi krajowej 35” wraz z uzyskaniem odpowiednich dokumentów. W październiku 2006 r. na mocy uchwały Sejmiku Województwa Dolnośląskiego nr LIX/895/2006 z dnia 12.10.2006 r. zadanie pod nazwą „Budowa małej obwodnicy Świdnicy” zostaje wpisane do Wieloletniego Programu Inwestycyjnego

na lata 2007–2013, do realizacji w latach 2007–2010, przekazując kwotę 50 000 zł na wykonanie prac projektowych. We wrześniu 2008 r. w czasie posiedzenia Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych przy generalnym dyrektorze dróg krajowych i autostrad w siedzibie GDDKiA przyjęto przebieg drogi krajowej nr 35 według wariantu I „bliżej miasta”. W lutym 2010 r. zostaje wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia.

Proszę o udzielenie odpowiedzi na pytanie, na jakim etapie inwestycji jest budowa obwodnicy miasta Świdnica, nad którą trwają prace od 1999 r.

Czy inwestycja została ujęta do realizacji w roku 2011? Jeśli nie, to z jakich przyczyn?

Posel Anna Zalewska

Świdnica, dnia 22 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19857)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie projektu ustawy o wspieraniu
rodziny i systemie pieczy zastępczej**

Szanowna Pani Minister! Środowiska związane z powiatowymi centrami pomocy rodzinie z województwa lubuskiego zgłaszają do mnie zastrzeżenia do projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.

W ich opinii projekt ustawy przekreśli wypracowany system wsparcia rodzin zastępczych przez powiatowe centra pomocy rodzinie. Powiatowe centra mają pełną wiedzę i znajomość funkcjonujących rodzin zastępczych i ich problemów, inicjują grupy wsparcia, warsztaty i szkolenia, podejmują inne ważne w tym zakresie niezbędne działania. Zamiast możliwości skorzystania z dorobku tej instytucji i istniejących form wsparcia rodzin mają zostać w tym celu stworzone nowe powiatowe struktury pomocowe (m.in. organizator rodzinnej pieczy i koordynatorzy rodzin zastępczych). W opinii pracowników PCPR-ów, dokonując zmian ustawy, zmarnotrawi się stworzony potencjał, wysiłek pracowników socjalnych, pedagogów i psychologów, zmarnotrawi się także wszelkie nakłady poniesione przez powiaty na wypracowanie sprawnie funkcjonującego systemu wsparcia dla rodzin zastępczych. Podkreślają również, że minie kilka lat, zanim nowe struktury pomocowe poznają obecne rodziny, ich sytuację i problemy. Rodziny zastępcze też nie będą mogły odnaleźć się w nowej sytuacji, ponieważ powstanie aż 9 nowych organów i instytucji, które je będą nadzorować, kontrolować, monitorować. Na powstanie i działanie nowych struktur w samych tylko powiatach trzeba będzie ponadto wyłożyć potężne środki fi-

nansowe, którymi powiaty nie dysponują. Z uzasadnienia projektu wynika natomiast, że w budżecie państwa nie zostaną zapewnione odpowiednie środki na ten cel.

Według zainteresowanych środowisk podane w uzasadnieniu koszty nowych rozwiązań są niedoszacowane, począwszy od pierwszego roku ich wprowadzenia. Oprócz podanych zaniżonych kosztów placowych nie uwzględniono wydatków związanych z utworzeniem i wyposażeniem siedzib nowych struktur i kosztów ich utrzymania. Projekt ustawy przewiduje aktywny udział gmin w procesie rozwoju wsparcia dla rodzin naturalnych – co jest pozytywną stroną ustawy. Jednak umniejszona zostanie rola powiatów w tym zakresie. Projektowane przepisy ustawy, według środowisk związanych z powiatowymi centrami pomocy rodzinie, są krokiem wstecz wobec podjętej w latach 90. reformy administracyjnej kraju i jej efektów w postaci powiatowych systemów pomocy społecznej. Projekt zmieni przede wszystkim aktualnie obowiązujący system opieki zastępczej, który został stworzony w ustawie o opiece społecznej i funkcjonuje bez jakichkolwiek zastrzeżeń.

Środowiska związane z powiatowymi centrami pomocy społecznej przekazały na moje ręce propozycje takich zmian, które w ich opinii są tańszymi, prostszymi i bezpiecznymi rozwiązaniami:

1. Konieczne jest wprowadzenie systemu wsparcia dla rodzin biologicznych w gminach w proponowanym kształcie, ale w umocowaniu systemowym w ośrodkach pomocy społecznej i niekoniecznie jako asystentów rodziny, bo ci mają mniejsze uprawnienia niż pracownicy socjalni, co zapewni pełną koordynację działań wobec tych rodzin w gminach.

2. Pozostawienie wsparcia wszystkich (w tym również spokrewnionych wg nowej definicji z projektu ustawy) rodzin zastępczych w powiatowych centrach pomocy rodzinie przy jednoczesnym ustaleniu i wprowadzeniu obowiązkowego wskaźnika zatrudnienia w PCPR-ach pracowników socjalnych, pedagogów i psychologów przypadających np. na 10 rodzin zastępczych.

3. Wprowadzenie zasady pokrywania przez gminy pochodzenia rodzin biologicznych dzieci umieszczanych w rodzinach zastępczych wynagrodzeń i świadczeń wypłacanych rodzinom zastępczym przez powiaty w wysokości 100% w przypadku rodzin spokrewnionych, a w przypadku pozostałych rodzin zastępczych w wysokości 50%. Koszty utrzymania dzieci w placówkach opiekuńczo-wychowawczych powinny ponosić tak, jak do tej pory powiaty. Taki system rozliczeń między samorządami spowoduje, że:

a) gminy, by uniknąć płacenia powiatom, będą aktywnie pracować na rzecz stworzenia właściwych warunków pozwalających na pozostawienie dzieci w rodzinach biologicznych;

b) gminy, by zmniejszyć opłacanie powiatom już funkcjonujących umieszczeń dzieci w rodzinach zastępczych, będą aktywnie pracować nad naprawą sytuacji rodzin biologicznych, z których dzieci prze-

bywają w rodzinach zastępczych, by doprowadzić do powrotu tych dzieci do swoich rodzin;

c) powiaty, ponosząc w całości koszty utrzymania dzieci w placówkach, będą ekonomicznie zainteresowane ograniczaniem liczby tych placówek i miejsc w tych placówkach na rzecz rozwoju liczby rodzin zastępczych, w których kosztach utrzymania partycypowałyby gminy.

Zwolennicy tych rozwiązań podkreślają zasadność ich wprowadzenia, ponieważ mają one swoje wyraźne odzwierciedlenie we wprowadzonej zasadzie dotyczącej umieszczania w domach pomocy społecznej. Wprowadzona od 2004 r. zasada pokrywania kosztów utrzymania mieszkańców w DPS-ach przez gminy spowodowała spadek rocznych umieszczeń w domach pomocy społecznej aż o 90%. Jednocześnie gminy zaczęły rozwijać usługi opiekuńcze w środowisku oraz uruchamiają w ramach pracy socjalnej środowiskowe (rodzinne) wsparcie dla osób mających problem z samodzielnym funkcjonowaniem w środowisku.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pani Minister za następującymi pytaniami:

1. Dlaczego w projekcie ustawy przewiduje się zmniejszenie roli powiatowych centrów pomocy rodzinie na rzecz nowych organów i instytucji, które mają świadczyć pomoc w ramach systemu wsparcia rodziny i pieczy zastępczej?

2. Jaka jest opinia Pani Minister do przedstawionych propozycji rozwiązań?

Z poważaniem

Poseł Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 28 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19858)

do ministra środowiska

w sprawie uregulowań prawnych dotyczących postępowania z borowiną pozabiegową, których wprowadzenie będzie miało duże znaczenie dla lepszego funkcjonowania świadczeń zdrowotnych z zakresu medycyny uzdrowiskowej

Szanowny Panie Ministrze! Uprzejmie proszę o stanowisko w sprawie uregulowań prawnych dotyczących postępowania z borowiną pozabiegową, których wprowadzenie będzie miało duże znaczenie dla lepszego funkcjonowania świadczeń zdrowotnych z zakresu medycyny uzdrowiskowej. Pozytywne uregulowanie tego problemu będzie miało wpływ na konkurencyjność polskich uzdrowisk na rynku europejskim.

Dotyczy to zmian do rozporządzenia z dnia 21 kwietnia 2006 r. w sprawie listy rodzajów odpadów, które posiadacz odpadów może przekazywać osobom

fizycznym lub jednostkom organizacyjnym niebędącym przedsiębiorcami oraz dopuszczalnych metod ich odzysku (Dz. U. Nr 75, poz. 527) polegających na umieszczeniu na tej liście odpadu medycznego o kodzie 18 01 81 noszącego nazwę „borowina pozabiegowa”.

Art. 33 ust. 1 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243) stanowi, że posiadacz odpadów może przekazać określone rodzaje odpadów w celu ich wykorzystania osobie fizycznej lub jednostce organizacyjnej niebędącym przedsiębiorcami na ich własne potrzeby. Transport ww. odpadów przez osoby fizyczne i jednostki niebędące przedsiębiorcami do miejsca wykorzystania tych odpadów nie wymaga zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie transportu odpadów. Również prowadzenie działalności w zakresie wykorzystania odpadów na własne potrzeby przez osoby fizyczne lub jednostki organizacyjne niebędące przedsiębiorcami nie wymaga zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie odzysku.

Minister środowiska w drodze rozporządzenia z dnia 21 kwietnia 2006 r. określił listę rodzajów odpadów, które posiadacz odpadów może przekazywać osobom fizycznym lub jednostkom organizacyjnym niebędącym przedsiębiorcami, oraz dopuszczalnych metod ich odzysku (Dz. U. Nr 75, poz. 527). Na liście tej nie ma odpadów o kodzie 18 01 81 (w tym borowiny pozabiegowej).

Zgodnie z dotychczasową interpretacją ministerstwa środowiska borowinę pozabiegową należy zaklasyfikować do grupy 18: Odpady medyczne i weterynaryjne, do grupy 18 01: Odpady z diagnozowania, leczenia i profilaktyki medycznej, do rodzaju 18 01 80: Zużyte kąpiele lecznicze aktywne biologicznie o właściwościach zakaźnych lub 18 01 81: Zużyte kąpiele lecznicze aktywne biologicznie inne niż wymienione w 18 01 80.

Powyższe rodzaje odpadów o kodach 18 01 80 i 18 01 81 nie znajdują się na liście rodzajów odpadów, które posiadacz odpadów może przekazywać osobom fizycznym lub jednostkom organizacyjnym niebędącym przedsiębiorcami do wykorzystania na ich potrzeby własne, zgodnie z rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 21 kwietnia 2006 r. (Dz. U. 2006 Nr 75, poz. 527). Ponadto zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 23 grudnia 2002 r. odpadów o kodzie 18 01 80 (Dz. U. z 2003 r. Nr 8, poz. 103) nie wolno poddawać odzyskowi, a zatem tego rodzaju odpadów nie można przekazywać osobie fizycznej do wykorzystania na jej własne potrzeby, ponieważ wykorzystanie odpadu przez osobę fizyczną jest traktowane jako proces odzysku. Obecnie jedynym sposobem zagospodarowania borowiny pozabiegowej jest przekazanie do spalarni odpadów medycznych. Koszt utylizacji 1 kg wynosi ok. 12 zł. Każda ze spółek uzdrowskich w skali roku wytwarza średnio ok. 40 ton odpadów w postaci zużytej borowiny. Jak łatwo wyliczyć, utylizacja takiej ilości odpadów niesie za sobą wydatki, które jednoznacznie wykazują nierentowność wykonywania zabiegów borowinowych.

Zdaniem Stowarzyszenia Unii Uzdrowisk Polskich problem uregulowania odpadów borowinowych winien zostać oparty na rozwiązaniach zastosowanych w krajach UE. Kwestie wykorzystania odpadów są przedmiotem regulacji prawa wspólnotowego. Dyrektywa 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. (Dz.U. UE L 06.114.9) w sprawie odpadów podkreśla w pkt. 5 i 6 preambuły, że odzysk odpadów oraz wykorzystywanie materiałów odzyskiwanych, takich jak materiały pierwotne, powinny być wspierane w celu zachowania zasobów naturalnych i niezbędne może być przyjęcie szczególnych przepisów dotyczących odpadów nadających się do ponownego odzyskania.

W celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego niezbędne jest, aby państwa członkowskie podejmowały środki w celu ograniczenia produkcji odpadów, w szczególności przez wspieranie czystych technologii oraz produktów nadających się do recyklingu i ponownego wykorzystania, biorąc pod uwagę istniejące lub potencjalne możliwości, jakie stwarza rynek w zakresie odzyskanych odpadów. Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt b ppkt i państwa członkowskie podejmują odpowiednie kroki w celu wspierania odzysku odpadów w drodze recyklingu, ponownego wykorzystania, regeneracji lub dowolnego innego procesu, w celu odzyskania surowców wtórnych. W myśl art. 4 ust. 1 państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że odpady są odzyskiwane lub unieszkodliwiane bez zagrożania zdrowiu ludzkiemu oraz bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku naturalnemu, w szczególności: bez zagrożenia dla wody, powietrza, gleby, roślin i zwierząt; bez powodowania uciążliwości przez hałas lub zapachy; bez negatywnych skutków dla terenów wiejskich oraz miejsc o szczególnym znaczeniu.

W załączniku II B „Procesy odzysku” do dyrektywy wymieniono jako sposób odzysku w poz. R10 obróbkę w glebie i ziemi przynoszącą korzyści w rolnictwie lub poprawiającą stan środowiska naturalnego.

19 listopada 2008 r. Parlament Europejski i Rada wydały dyrektywę 2008/08/WE w sprawie odpadów, w której zachęcają państwa UE m.in. do podjęcia środków w celu wspierania ponownego wykorzystania produktów i przygotowania do działań związanych z ponownym ich wykorzystaniem. Celem dyrektywy jest dążenie do eliminacji wytwarzania odpadów i do wykorzystywania ich jako zasobu. W art. 3 pkt 15 i 17 dyrektywy zostały zdefiniowane dwa ważne pojęcia: „odzysk” i „recykling”. „Odzysk” oznacza jakikolwiek proces, którego głównym wynikiem jest to, aby odpady służyły użytecznemu zastosowaniu poprzez zastąpienie innych materiałów, które w przeciwnym wypadku zostałyby zużyte do spełnienia danej funkcji, lub w wyniku którego odpady są przygotowywane do spełnienia takiej funkcji w danym zakładzie lub w szerszej gospodarce. Załącznik II zawiera niewyczerpujący wykaz procesów odzysku. Natomiast „recykling” oznacza jakikolwiek proces

odzysku, w ramach którego materiały odpadowe są ponownie przetwarzane w produkty, materiały lub substancje wykorzystywane w pierwotnym celu lub innych celach. Obejmuje to ponowne przetwarzanie materiału organicznego, ale nie obejmuje odzysku energii i ponownego przetwarzania na materiały, które mają być wykorzystane jako paliwa lub do celów wypełniania wyrobisk. Art. 4 dyrektywy ustala wymóg hierarchii postępowania z odpadami. W myśl art. 4 ust. 1 stosuje się następującą hierarchię postępowania z odpadami jako kolejność priorytetów w przepisach prawa i polityce dotyczących zapobiegania powstawania, powstawania odpadów oraz gospodarowania odpadami: zapobieganie, przygotowywanie do ponownego użycia, recykling, inne metody odzysku, np. odzysk energii, oraz unieszkodliwianie.

„Przygotowanie do ponownego użycia” (art. 3 pkt 16) oznacza procesy odzysku polegające na sprawdzeniu, czyszczeniu lub naprawie, w ramach których produkty lub składniki produktów, które wcześniej stały się odpadami, są przygotowywane do tego, by mogły być ponownie wykorzystywane bez jakiegokolwiek innych czynności przetwarzania wstępnego.

Dyrektywa nakłada w art. 4 ust. 2 na państwa członkowskie w związku ze stosowaniem hierarchii postępowania z odpadami obowiązek podejmowania środków sprzyjających rozwiązaniom, które dają najlepszy dla środowiska wynik całkowity.

Borowina jest czynnym rodzajem torfu leczniczego powstałego z obumarłej roślinności bagiennej. Zaliczana jest do peloidów, czyli dennych osadów wód złożonych z resztek organicznych pochodzenia roślinnego zawierających duże stężenie soli mineralnych. Masa borowinowa stosowana w okładach jest zatem naturalnym materiałem organicznym, niezawierającym substancji szkodliwych dla zdrowia i środowiska. Po wykonaniu zabiegu balneologicznego zużyta borowina nie zmienia składu fizykochemicznego i nie jest materiałem zakaźnym, co potwierdzają wyniki badań mikrobiologicznych. Wzorem państw członkowskich UE borowinę pozabiegową wolno odzyskiwać lub przekazywać osobom fizycznym oraz jednostkom organizacyjnym zajmującym się uprawami rolnymi. Odpad ten jest bowiem bardzo dobrej jakości nawozem naturalnym. Z moich informacji wynika, iż w krajach Unii Europejskiej problem składowania tego typu odpadów nie istnieje z uwagi, iż borowinę pozabiegową w celu utrzymania tych właściwości, które warunkują jej oddziaływanie w czasie zabiegu, poddaje się regeneracji w warunkach zbliżonych do naturalnych przez pozostawienie jej na kilku, kilkunastoletni okres w specjalnie zbudowanych dołach odstojnikowych. W okresie regeneracji borowina ulega również samooczyszczeniu pod względem mikrobiologicznym. Po umieszczeniu borowiny z powrotem w pokładach (złożach naturalnych) następuje znacząca regeneracja fizycznych właściwości po 6–7 latach. Regenerowana borowina wykorzystywana jest jako dodatek do świeżej borowiny wykorzystywanej do zabiegów borowinowych klasycznych (zawijania,

okłady), w których główną rolę odgrywają czynniki fizyczne (termiczne) lub na cele przemysłowe lub rolnicze (ogrodnicze).

Pragnę jednocześnie nadmienić, iż opracowana i przyjęta „Polityka ekologiczna państwa w latach 2009–2012 z perspektywą do roku 2016” w rozdziale 4: Poprawa jakości środowiska i bezpieczeństwa ekologicznego” w pkt 4.4.: Gospodarka odpadami, zakłada wprowadzenie do polskiego prawodawstwa i wdrożenie do praktyki uregulowań UE w dziedzinie gospodarki odpadami m.in.: osiągnięcie w 2010 r. odzysku co najmniej 25% odpadów biodegradowalnych, tak aby nie trafiły na składowiska, a w 2013 r. odzysk 50% tych odpadów.

Szanowny Panie Ministrze, mając na uwadze powyższe, czy rozważa Pan Minister wprowadzenie zmian do wspomnianego rozporządzenia i przyjęcie proekologicznych rozwiązań krajów UE oraz wcielenie założeń państwa polskiego w zakresie odpowiedzialnej polityki gospodarowania odpadami m.in. poprzez racjonalne zagospodarowanie borowiny pozabiegowej?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19859)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnicy miasta Świdnicy
w ciągu drogi krajowej nr 35**

Szanowny Panie Ministrze! W związku ze skierowaniem do konsultacji społecznych opracowanego przez Ministerstwo Infrastruktury projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, po zapoznaniu się z jego treścią wyrażam przekonanie o konieczności uzupełnienia listy zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013 o obwodnicę Świdnicy w ciągu drogi krajowej nr 35.

Planowane południowe obejście miasta, którego koszt realizacji szacuje się na ok. 470 mln zł, przebiegać ma przez tereny gminy miejskiej i wiejskiej Świdnicy przy zachowaniu niżej wymienionych parametrów: długość – 12,71 km, klasa GP.

Południowa obwodnica miasta wpisuje się w czynione przez samorząd Świdnicy od wielu lat starania polegające (obok przedmiotowej inwestycji stanowiącej zasadniczy element planowanego układu drogowego) na budowie tzw. małej obwodnicy Świdnicy w ciągu drogi wojewódzkiej nr 382 (Stanowice – Świdnica – Dzierżonów – Ząbkowice Śląskie – Paczków – granica państwa) pomiędzy Słotwiną a Komorowem oraz drogi powiatowej nr 3396D na odcinku

między drogą krajową nr 5 a drogą wojewódzką nr 382 i ul. Stęczyńskiego w Świdnicy.

Pierwsze z wymienionych zadań znajduje się obecnie na etapie wylaniania wykonawcy robót budowlanych, natomiast drugie z nich jest w fazie realizacji i powinno być ukończony do końca 2011 r. Dopiero wykonanie wszystkich trzech wymienionych powyżej inwestycji pozwoli na osiągnięcie efektu synergii i kompleksowe rozwiązanie problemów komunikacyjnych regionu.

Z punktu widzenia samorządu województwa brak obejścia drogi krajowej wydatnie ogranicza pozytywne skutki powstania obwodnicy zachodniej (małej), o której realizacji zdecydowały w tym roku zarząd i sejmik województwa dolnośląskiego. Inwestycje te są integralnie ze sobą związane, tworząc spójną całość, ważną dla osiągnięcia celów zawartych w strategicznych dokumentach dotyczących rozwoju województwa. Jest wiele argumentów na rzecz budowy obwodnicy południowej Świdnicy.

Ponieważ jednak załącznik nr 3 do programu podaje podstawowe kryteria, zgodnie z którymi wskazywane będą do realizacji dodatkowe zadania polegające na budowie obejść miejscowości, odniosę się bezpośrednio do tych kryteriów.

Średniobowowy ruch pojazdów w ciągu drogi krajowej przewyższa średnią dla sieci dróg krajowych – zgodnie ze stanem obecnym i przewidywanym do 2020 r.

Przebieg drogi krajowej nr 35 (granica państwa – Mioszów – Wałbrzych – Świebodzice – Świdnica – Wrocław) sprawia, że stanowi ona korytarz dla tranzytu krajowego i międzynarodowego. Na wielkość natężenia ruchu na drodze wpływa również niewątpliwie fakt, że obsługuje ona komunikacyjne tereny o wysokim stopniu uprzemysłowienia.

Należy podkreślić, że w Świdnicy do ruchu miejskiego i tranzytowego, o którym mowa powyżej, włączają się dodatkowo pojazdy poruszające się drogą wojewódzką nr 382 na trasie Dzierżonów – Świdnica – Strzegom – Legnica – A4. Jednocześnie w połowie przebiegu drogi krajowej w granicach Świdnicy drogi wojewódzka i krajowa mają wspólny przebieg, co powoduje kumulację obydwu strumieni pojazdów.

Średni dobowy ruch na drodze krajowej na odcinku, gdzie nakładają się potoki tranzytowe dróg nr 35 i 382, wg generalnego pomiaru ruchu (GPR) 2005 r. wynosił 18 270 pojazdów rzeczywistych. Ruch tranzytowy szacuje się na 64% całości ruchu kołowego, a odnotowany w latach 2000–2005 wzrost natężenia ruchu wyniósł 11%.

Jednocześnie zgodnie z GPR 2005 średni dobowy ruch pojazdów samochodowych (SDR) w 2005 r. na sieci dróg krajowych wynosił 8224 pojazdów/dobę i był większy o ok. 18% w porównaniu z rokiem 2000. Obciążenie ruchem pojazdów samochodowych nie było równomierne dla całej sieci, lecz wzrastało ze wzrostem znaczenia dróg w układzie funkcjonalnym. Na drogach międzynarodowych SDR w 2005 r. wy-

nosił 13561 pojazdów/dobę, zaś na pozostałych drogach krajowych – 5990 pojazdów/dobę.

Powyższe dane jednoznacznie wskazują, że średniobowowy ruch pojazdów w ciągu drogi krajowej nr 35 w obszarze Świdnicy znacznie przewyższa średnią dla sieci dróg krajowych. Uważam, że niezbędne jest odciążenie zabytkowego centrum Świdnicy, wyprowadzenie ciężkiego ruchu tranzytowego poza tereny zabudowane oraz zmniejszenie uciążliwości, drgań i zanieczyszczeń dla 700 zabytkowych obiektów wpisanych do rejestru zabytków, w tym kościoła Pokoju wpisanego na Listę Światowego Dziedzictwa UNESCO. Projektowana obwodnica drogi krajowej nr 35 i drogi wojewódzkiej nr 382 ma przejąć ok. 75% tranzytu prowadzonego obecnie przez centrum Świdnicy. Lokalizacja w ciągu drogi krajowej klasy GP.

Droga krajowa nr 35 w granicach administracyjnych miasta Świdnicy jest drogą zaliczoną do klasy GP – przyspieszoną. Tej samej klasy ma być projektowana obwodnica.

Zakres współfinansowania prac przygotowanych oraz realizacji przez jednostkę samorządu terytorialnego. Stan prac przygotowawczych.

O wymienioną inwestycję gmina miasto Świdnica zabiega już od 10 lat. W roku 2001 w porozumieniu z gminą (wiejską) Świdnica oraz powiatem świdnickim zlecono z własnych środków finansowych (za kwotę ok. 200 tys. zł) sporządzenie dokumentów w postaci:

- studium techniczno-ekonomicznego z wyborem wariantu przebiegu obwodnicy,
- koncepcji programowo-przestrzennej dla wybranego wariantu z analizą ekonomiczną przedsięwzięcia.

Zostały one zaaprobowane przez Komisję Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie, w wariantcie I – tzn. bliżej miasta. Zlecone przez miasto opracowania stały się materiałem wyjściowym dla firmy Scott Wilson Ltd sp. z o. o., której GDDKiA powierzyła w 2006 r. wykonanie „Koncepcji programowej obwodnicy Świdnicy w ciągu drogi krajowej nr 35”.

Znaczne zaawansowanie oraz stały postęp prac dotyczących budowy obwodnicy miasta (aktualnie trwają czynności związane ze sporządzeniem projektów podziału nieruchomości gruntowych) stanowią istotny powód, dla którego winny one być kontynuowane. W lutym bieżącego roku oddział GDDKiA we Wrocławiu uzyskał w RDOŚ decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, które dezaktualizuje się, jeśli inwestycja nie zostanie rozpoczęta przed rokiem 2015.

Zapewnienie płynności ruchu w całym ciągu drogowym – stopień realizacji celu.

Świdnica zlokalizowana pomiędzy dwoma aglomeracjami – Wrocławiem a Wałbrzychem, stanowi na odcinku drogi krajowej nr 35 łączącej te dwa miasta główną barierę wstrzymującą sprawny przepływ pojazdów.

Z uwagi na wysokie natężenie ruchu spowodowane czynnikami, o których mowa w pkt. 1, oraz usy-

tuowanie drogi krajowej w obszarze Świdnicy potoki samochodów przemieszczają się przez środek miasta, w ciasnej zabudowie, pokonując barierę w postaci siedmiu skrzyżowań regulowanych sygnalizacją świetlną. Potoki te są tak duże, że żaden cykl świetlny (w szczycie) nie opróżnia skrzyżowania. Nierzadko przejechanie skrzyżowania wymaga 3–4 cykli. Należy pamiętać, że mimo priorytetu dla ruchu na drodze krajowej program sygnalizacji świetlnej musi uwzględniać potrzeby mieszkańców przemieszczających się pomiędzy częściami miasta przedzielonego drogą krajową.

Budowa obwodnicy, która przejmie ruch tranzytowy (75% natężenia), spowoduje, iż strumień pojazdów będzie się przemieszczał w znacznej odległości od miasta – płynnie, bez zatrzymywania. W konsekwencji pokonana zostanie zasadnicza przeszkoda hamująca ruch, co przyniesie efekty w postaci poprawy jego płynności, skrócenia czasu przejazdu, korzyści ekonomicznych i środowiskowych w całym ciągu drogowym, pomiędzy Wałbrzychem a Wrocławiem. Tym samym osiągnięty zostanie najwyższy stopień realizacji celu.

Zapewnienie obsługi specjalnych stref ekonomicznych.

Trudna sytuacja gospodarcza regionu i wysoki poziom bezrobocia spowodowały konieczność wyznaczenia centrów aktywności gospodarczej, tj. terenów przeznaczonych na lokalizację przedsiębiorstw. Takie centra powstały m.in. w Wałbrzychu, Świebodzicach, Świdnicy, Żarowie i Dzierżoniowie. Inwestorzy zainteresowani tworzeniem nowych firm oraz już działający sygnalizują, że podstawową barierą dla budowy i rozwoju przedmiotów gospodarczych jest przestarzały i niedrożny system komunikacji. Gwałtowny wzrost natężenia ruchu kołowego, jaki nastąpił w związku z inwestycjami przemysłowymi, wielokrotnie przekracza przepustowość istniejących dróg. Aby zapewnić sprawną obsługę komunikacyjną specjalnych stref ekonomicznych, konieczna jest budowa korytarza drogowego łączącego te centra. Jednym z jego najważniejszych elementów jest południowa obwodnica Świdnicy.

Zadanie realizowane w ramach kontraktów terytorialnych zawieranych przez MRR.

Część obejścia Świdnicy wpisuje się w planowany przebieg podsudeckiej drogi realizowanej w ramach międzyresortowego projektu Via Regia Plus – Programu Europejskiej Współpracy Terytorialnej – EWT, który swoim zasięgiem obejmuje obszar wzdłuż III paneuropejskiego korytarza transportowego (Berlin/Drezno – Wrocław – Lwów – Kijów). Wykonane w ramach programu analizy i prognozy ruchu jednoznacznie wskazują, że odcinek drogi krajowej nr 35 pomiędzy Wałbrzychem a Wrocławiem należy do najbardziej obciążonych ruchem dróg w rejonie Dolnego Śląska.

Przygotowanie przez właściwy samorząd lokalny programu ochrony przed zabudową terenów przyległych do obwodnicy.

Program ochrony przed zabudową terenów przyległych do obwodnicy jest zrealizowany poprzez opracowanie (zarówno przez gminę miasto Świdnica, jak i gminę Świdnica) miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dla obszarów wyznaczonych przebiegiem projektowanego obejścia południowego. Plany określają przeznaczenia terenów i wyznaczają strefy wzdłuż drogi wolne od zabudowy zapewniające ochronę terenów przyległych.

Jak wynika z powyższego, budowa południowej obwodnicy Świdnicy w ciągu drogi krajowej nr 35 wypełnia kryteria programu przesądzające o wyborze zadania do realizacji.

Zwracam jednak uwagę na jeszcze jeden aspekt przemawiający na rzecz inwestycji. Jednym z najważniejszych powodów, dla których powinna powstać obwodnica, jest bezpieczeństwo ruchu – pieszego i kołowego. Dla mieszkańców powiatu świdnickiego brak obwodnicy oznacza konieczność znoszenia obecnym skutków przebiegu drogi krajowej nr 35 przez bardzo silnie zurbanizowane tereny. Tragiczne wypadki drogowe, które miały miejsce w bieżącym roku, pokazują, niestety, że obawy o bezpieczeństwo mieszkańców są jak najbardziej realne. Statystyka zdarzeń drogowych prowadzona przez Komendę Powiatową Policji w Świdnicy ujawniła w bieżącym roku siedem ofiar śmiertelnych na drodze krajowej nr 35 w Świdnicy i jej sąsiedztwie.

Szanowny Panie Ministrze, biorąc pod uwagę przedstawione argumenty poparte stanowiskiem 3798 mieszkańców powiatu świdnickiego, proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Czy jest szansa na uwzględnienie w planach inwestycyjnych na lata 2011–2015 budowy południowej obwodnicy Świdnicy?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19860)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego w ramach programu „Infrastruktura kultury” zadania pn. „Modernizacja Miejskiego Ośrodka Kultury w Nowej Rudzie, etap IV – wymiana wyposażenia”

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie na zadanie pn.: „Modernizacja MOK w Nowej Rudzie, etap IV – wymiana wyposażenia”.

Realizacja projektu będzie polegała na polepszeniu warunków dostępu do oferty kulturalnej poprzez zakup wyposażenia: projektor przystosowany do wyświetlania filmów kinowych w technice cyfrowej, zakup stołów i krzeseł do sali, w której organizowane są koncerty kameralne, oraz zakup nowego okotowania, kurtyny i szafek hydrantowych, aby zapewnić bezpieczeństwo przeciwpożarowe budynku.

Niniejszy projekt jest kontynuacją rozpoczętych w 2006 r. remontów i wymiany wyposażenia. W ramach tych działań Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie ciągle modernizuje zaplecze techniczne i wyposażenie ośrodka, tak aby zwiększać swoją ofertę kulturalną adresowaną do szerokiego grona widzów (dzieci, młodzieży, dorosłych) oraz zwiększyć bezpieczeństwo osób uczestniczących w wydarzeniach kulturalnych. Trzyetapowa modernizacja objęła już m.in. salę widowiskowo-kinową (wymiana foteli, ekranu kinowego, oświetlenia, dźwięku, remont podłogi, wyposażenia przeciwpożarowego itd. z dofinansowaniem z Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego), zakupiony został również agregat prądotwórczy oraz zbudowane zostały ułatwienia dla niepełnosprawnych w taki sposób, aby każdy widz mógł bez przeszkód uczestniczyć w wybranych przez siebie wydarzeniach kulturalnych i społecznych.

Poprzez realizację niniejszego projektu pojawi się możliwość organizacji większej liczby wydarzeń kulturalnych seansów kinowych, pomoże także w polepszeniu dostępu do nowości kinowych oraz poprawi bezpieczeństwo i komfort uczestników wydarzeń kulturalnych.

Celem realizacji projektu jest umożliwienie polepszenia warunków dostępu do oferty kulturalnej, polepszenie komfortu uczestników wydarzeń, zwiększenie ilości imprez kameralnych oraz filmów prezentowanych w kinie MOK oraz zwiększenie bezpieczeństwa przeciwpożarowego ośrodka kultury poprzez unowocześnienie bazy technicznej. Wymianę zaplecza technicznego miejski ośrodek kultury stara się wykonywać dwutorowo: z jednej strony unowocześniając sprzęt techniczny, a z drugiej strony zapewniając bezpieczeństwo i komfort uczestnikom wydarzeń kulturalnych, członkom sekcji i kół zainteresowań. Stąd wynikają zakupy związane z niniejszym projektem. Całość prac związanych przygotowaniem zadania zostanie wykonana siłami pracowników miejskiego ośrodka kultury z materiałów zakupionych z własnego budżetu MOK. Pracownicy MOK zajmą się również konserwacją wszystkich zakupionych przedmiotów, aby zapewnić ich długotrwałą bezpieczną eksploatację.

Cały zakupiony w ramach projektu sprzęt będzie posiadał odpowiednie certyfikaty bądź atesty bezpieczeństwa przeciwpożarowego. Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie od wielu lat stara się rozszerzać dostęp do oferty kulturalnej.

Dzieje się to poprzez organizację wielu imprez oraz działań artystycznych, które mają coraz większy oddźwięk wśród (nie tylko lokalnej) publiczności.

Realizacja niniejszego projektu spowoduje wzrost liczby wydarzeń kulturalnych poprzez udostępnienie sali miedzianej oraz polepszenie funkcjonalności sali widowiskowej MOK.

W ramach realizacji projektu planowane jest zwiększenie ilości imprez odbywających się w sali miedzianej MOK oraz seansów w sali widowiskowej MOK. Sala miedziana przeznaczona jest do wydarzeń kameralnych (koncerty, recytacje itp.), wyposażona w fortepian. Po niezbędnych zakupach możliwa będzie organizacja co najmniej 6 nowych imprez kulturalnych rocznie – przeglądu poezji, koncertu kameralnego, dwóch koncertów uczestników sekcji MOK oraz dwóch wieczorów z kinem niezależnym w sali widowiskowej. Drugim ważnym zadaniem jest poprawa bezpieczeństwa uczestników wydarzeń kulturalnych poprzez wyposażenie w sprzęt przeciwpożarowy oraz kotary i kurtyny w sali widowiskowej – zakupy niezbędne ze względów przeciwpożarowych.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 104 500 zł, środki pozostające w dyspozycji ministra (kwota wnioskowana) – 67 500 zł.

Szanowny Panie Ministrze, czy w związku z powyższym rzeczony wniosek spotka się z przychylnością Pana Ministra, tak by miejski ośrodek kultury mógł poprawić bezpieczeństwo przeciwpożarowe oraz komfort uczestnikom wydarzeń kulturalnych organizowanych na terenie Miejskiego Ośrodka Kultury w Nowej Rudzie?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19861)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „40-lecie Zespołu Pieśni i Tańca Nowa Ruda”, priorytet: Kultura ludowa

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie na zadanie pn. „40-lecie Zespołu Pieśni i Tańca Nowa Ruda”

Projekt zakłada organizację obchodów 40-lecia ZPiT Nowa Ruda poprzez położenie nacisku na rozpropagowanie kultury ludowej i osiągnięć ZPiT Nowa Ruda poprzez organizację międzynarodowego festiwalu folklorystycznego, koncertu galowego, wystawy dokumentującej dorobek zespołu oraz nagranie pod-

kładów tanecznych dla ZPiT Nowa Ruda. Projekt zakłada także w ramach obchodów jubileuszu organizację koncertu zespołu w Czechach. Założeniem projektu jest jak najszersze rozpropagowanie obchodów 40-lecia zespołu, tak aby oprócz pokazania jego wieloletniego dorobku przedstawić także w atrakcyjnej formie kulturę ludową, aby przyciągnąć dzieci i młodzież i zachęcić do uczestnictwa w zajęciach zespołu. Projekt zakłada także rozszerzenie oddziaływania kultury ludowej w miejscowościach, które nie posiadają własnego zespołu folklorystycznego. Dlatego organizowane są zawsze koncerty w miejscowościach ościennych.

Ważnym elementem działań jest także koncert ZPiT Nowa Ruda w Czechach po to, aby pokazać bogactwo polskiej kultury ludowej za granicą w mieście partnerskim. Miasto Nowa Ruda od wielu lat boryka się z trudnościami ekonomicznymi. Po zamknięciu największych zakładów pracy (m.in. kopalni węgla) na tym terenie utrzymuje się bardzo wysokie bezrobocie, sięgające 30%. Założeniem zadania jest również pokazanie możliwości spędzania czasu wolnego poprzez uczestnictwo w kulturze, zarówno w wydarzeniach kulturalnych, jak i w sekcjach i kołach zainteresowań – m.in. ZPiT Nowa Ruda.

Realizacja projektu składa się z czterech głównych działań:

1. Organizacja Międzynarodowego Festiwalu Folklorystycznego w Nowej Rudzie. Festiwal będzie się składał z 8 wydarzeń kulturalnych odbywających się na terenie miasta Nowa Ruda oraz gminy wiejskiej Nowa Ruda, Kłodzka i Szczytnej. W festiwalu weźmie udział osiem zespołów folklorystycznych z całego świata. W ramach tego etapu odbędą się:

Dzień 1: Pokazy przedpołudniowe (parada zespołów) w Nowej Rudzie oraz Koncert inauguracyjny – Nowa Ruda.

Dzień 2: Koncert w Jugowie (gmina Nowa Ruda).

Dzień 3: Koncert w Kłodzku.

Dzień 4: Koncert w Szczytnej i Strzegomiu.

Dzień 5: Koncert w Nowej Rudzie oraz koncert pieśni w kościele pw. św. Mikołaja w wykonaniu zespołów.

Według lat poprzednich szacunkowo w festiwalu bierze udział ponad 35 tys. widzów.

2. Organizacja koncertu ZPiT w Czechach. W ramach współpracy kulturalnej z miastem partnerskim Broumov zorganizowany zostanie koncert ZPiT Nowa Ruda promujący 40-lecie zespołu i dorobek polskiej kultury ludowej. W ramach współpracy strona czeska zapewnia promocję koncertu oraz zaplecze techniczne.

3. Organizacja gali z okazji 40-lecia Zespołu Pieśni i Tańca. Podczas gali wystąpi ZPiT Nowa Ruda, zespoły zaproszone oraz grupa byłych członków zespołu. W ramach gali rozdane zostaną pamiątkowe medale i upominki oraz zostanie zorganizowany poczęstunek. W ramach tego wydarzenia odbędzie się również wystawa zdjęć oraz pamiątek zespołu. Galę

uświetnią zarówno byli członkowie zespołu, jak i liczne grono zaproszonych gości – wieloletnich przyjaciół zespołu. Planowane jest także wystąpienie z wnioskiem do ministra kultury o objęcie patronatu honorowego nad galą.

4. Organizacja wystawy dokumentującej dorobek ZPiT Nowa Ruda – zakupione zostaną antyramy i stojaki do wyeksponowania zdjęć i pamiątek

5. Nagranie wersji instrumentalnej tańców Zespołu Pieśni i Tańca Nowa Ruda. Podkłady muzyczne pod tańce i śpiew zespołu zostały zaaranżowane przez muzyków ZPiT i nagrane w profesjonalnym studiu nagrań. Nagranie to pozwoli na dalszy rozwój ZPiT Nowa Ruda, gdyż będzie możliwość organizowania większej ilości koncertów i prób tanecznych nawet wtedy, kiedy nie będzie możliwości uczestnictwa muzyków zespołu.

W trakcie całego projektu będą przeprowadzane próby i koncerty grup ZPiT Nowa Ruda z towarzyszeniem kapeli. Aby uatrakcyjnić jeszcze bardziej działalność zespołu, planowany jest (z własnych środków wnioskodawcy) zakup strojów folklorystycznych dla grupy śpiewaczej.

Odbiorcami zadania będą mieszkańcy Nowej Rudy oraz okolicznych miejscowości, a także czeskiego miasta Broumov. Oprócz tego odbiorcami będą byli i obecni członkowie Zespołu Pieśni i Tańca Nowa Ruda. Projekt zakłada włączenie w realizację zadania różnych grup wiekowych – zarówno dzieci, jak i młodzież i dorosłych, obecnych i byłych członków ZPiT Nowa Ruda. Organizacja festiwalu w Nowej Rudzie przyczynia się do uczestnictwa w kulturze osób, które nie mają możliwości uczestnictwa w wydarzeniach poza swoim miejscem zamieszkania.

Celem zadania jest popularyzacja kultury ludowej oraz zachowanie dorobku Zespołu Pieśni i Tańca Nowa Ruda poprzez organizację obchodów 40-lecia zespołu.

W trakcie długoletniej działalności artystycznej zespół wyrobił sobie uznaną markę nie tylko w regionie, ale również w całej Polsce i na świecie. Przez zespół przewinęło kilka tysięcy uczestników z Nowej Rudy i okolicznych miejscowości. Obecnie w próbach zespołu uczestniczy ponad 80 osób w różnych grupach wiekowych. Przedsięwzięcie ma również na celu przyciągnięcie do działań zespołu dzieci i młodzieży, także ze środowisk wykluczonych, tak aby zapewnić atrakcyjne spędzanie czasu wolnego.

Ponadto przedsięwzięcie ma na celu:

— uatrakcyjnienie oferty kulturalnej regionu – festiwal to jedna z największych tego typu imprez w regionie, od lat utrzymująca wysoki poziom zarówno artystyczny, jak i organizacyjny, w latach 2008, 2009 i 2010 był włączony w obchody Dni Dolnego Śląska;

— pokazanie atrakcyjności kultury tradycyjnej wśród najmłodszej części widowni, a co za tym idzie, wzrost zainteresowania uczestnictwem w różnego rodzaju kołach zainteresowań;

— zintegrowanie osób, instytucji i organizacji działających w obszarze kultury dla promocji regionu wśród mieszkańców oraz turystów;

— ukazanie bogactwa kulturalnego regionu na tle kultur innych państw.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 200 tys. zł, środki pozostające w dyspozycji ministra (kwota wnioskowana) – 125 tys. zł.

Panie Ministrze, istotą realizacji projektu obchodów 40-lecia Zespołu Pieśni i Tańca Nowa Ruda jest popularyzacja kultury ludowej oraz zachowanie dorobku zespołu. Nowa Ruda to jedyny zespół folklorystyczny w powiecie kłodzkim. W trakcie długoletniej działalności artystycznej zespół wyrobił sobie uznaną markę nie tylko w regionie, ale również w całej Polsce i na świecie.

Przez zespół przewinęło kilka tysięcy uczestników z Nowej Rudy i okolicznych miejscowości. Obchody 40-letniej działalności zespołu to ważne wydarzenie dla popularyzacji kultury i dorobku zespołu.

Szanowny Panie Ministrze, czy w związku z powyższym rzeczony wniosek spotka się z przychylnością Pana Ministra, tak by Nowa Ruda mogła zrealizować to niezwykle ważne dla kultury regionalnej zadanie?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 19862)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „Edukacja dzieci i młodzieży szansą rozwoju orkiestry górniczej”, priorytet: Edukacja artystyczna

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie na zadanie pn. „Edukacja dzieci i młodzieży szansą rozwoju orkiestry górniczej”.

Podstawowym założeniem projektu jest zachęcenie dzieci i młodzieży do nauki gry na instrumentach muzycznych i uczestnictwo w noworudzkiej orkiestrze górniczej. Orkiestra górnicza, wspomnienie górniczych tradycji – kiedyś działająca przy KWK Nowa Ruda, obecnie, po zamknięciu kopalni, w ramach miejskiego ośrodka kultury. Mimo wielu zawirowań i problemów działa i ciągle doskonali swój warsztat – dzięki pasji i zaangażowaniu wielu osób. Niestety coraz mniej młodych osób garnie się do gry w orkie-

strze. Poprzez realizację niniejszego projektu miejski ośrodek kultury chce zachęcić dzieci i młodzież do uczestnictwa w orkiestrze górniczej jako ciekawej alternatywie spędzania czasu wolnego. MOK chce przyciągnąć dzieci i młodzież, aby tradycja orkiestry w środowisku noworudzkim nie zanikła. W tej chwili 90% członków orkiestry to seniorzy – emeryci i renciści, a poprzez włączenie dzieci i młodzieży nastąpi prawdziwy dialog międzypokoleniowy

Tak więc istotą tego projektu jest edukacja muzyczna dzieci i młodzieży poprzez naukę gry na instrumentach i późniejsze włączenie do składu orkiestry górniczej działającej przy Miejskim Ośrodku Kultury w Nowej Rudzie.

Planowane działania mają na celu wzmocnienie zainteresowania nauką gry na instrumentach muzycznych poprzez zorganizowanie bezpłatnej nauki dla dzieci i młodzieży, bogatą kampanią promocyjną oraz współpracę ze szkołą artystyczną w Broumovie (Republika Czeska). Orkiestra górnicza zmagą się z permanentnym niedoborem instrumentalistów, a poprzez realizację niniejszego projektu Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie planuje wzmocnić potencjał ludzkiej orkiestry i zapobiec jej powolnemu zanikowi.

Projekt jest oparty o specyfikę regionu – Nowa Ruda to miasto pokopalniane, z całej tradycji górniczej regionu ostała się jedynie orkiestra górnicza, która boryka się z coraz większymi brakami kadrowymi.

Miejski ośrodek kultury, który od niedawna jest instytucją prowadzącą orkiestrę, stara się za wszelką cenę nie dopuścić do zaprzestania jej działalności, gdyż coraz mniej osób garnie się do działania w ramach tej orkiestry. Niniejszy projekt poprzez pokazanie możliwości rozwoju osobistego, zaproponowanie oferty spędzania czasu wolnego oraz kontaktów międzynarodowych stara się wychodzić naprzeciw młodym ludziom w edukacji muzycznej. Projekt zakłada bezpłatną edukację dzieci i młodzieży w taki sposób, aby zachęcić przynajmniej część z nich do gry w orkiestrze górniczej. Poprzez powiązanie działań strictly edukacyjnych z koncertami zarówno w Polsce, jak i w Czechach oraz rozległą kampanią medialną zachęcającą do uczestnictwa w tych zajęciach MOK stara się przyciągnąć jak największą grupę dzieci i młodzieży, która nabędzie podstawowej edukacji muzycznej, a część po zakończeniu wstępnej edukacji zagra w orkiestrze górniczej.

W ramach tego projektu są przewidziane następujące działania:

1. Nauka gry na instrumentach. W ramach tego działania opłacani będą instruktorzy zajęć muzycznych, którzy przez czas trwania projektu (marzec – listopad) będą udzielać indywidualnych lekcji gry na instrumentach muzycznych oraz poprowadzą wspólne próby orkiestry górniczej z młodymi adeptami muzyki (1 godz. tygodniowo, dwie grupy po 4 osoby).

2. Zakup materiałów nutowych. Aby w projekcie mogły uczestniczyć dzieci i młodzież także z biedniejszych rodzin, konieczne jest ograniczenie kosztów, które musieliby ponosić uczestnicy zajęć muzycznych.

Dlatego zakupione zostaną materiały nutowe dla dzieci i młodzieży. Materiały te po zakończeniu projektu będą własnością wnioskodawcy, w latach następnych będą wykorzystywane do szkolenia następnym początkującym muzyków.

3. Organizacja wspólnych koncertów. Aby wzmocnić oddziaływanie społeczne projektu oraz zachęcić młodzież i dzieci do uczestnictwa w nauce gry na instrumentach, zorganizowane zostaną dwa koncerty wspólnie z artystyczną szkołą podstawową z czeskiego Broumova. Szkoła ta od lat współpracuje z wnioskodawcą przy organizacji różnych wydarzeń kulturalnych, ich udział w koncertach pozwoli na wzmocnienie rangi działań podjętych w projekcie oraz na zasadzie wzajemności w uczestnictwie dzieci i młodzieży w imprezach kulturalnych w Czechach, co będzie dodatkowym bodźcem do uczestnictwa w zajęciach muzycznych. Aby nadać odpowiednią rangę i zachęcić do uczestnictwa w tych wydarzeniach, konieczne jest przygotowanie uroczystości na dużą skalę. Dekoracja, obsługa tłumaczeniowa, a także drobny poczęstunek i upominki dla występujących.

Pierwszy koncert jest planowany na przełom maja i czerwca 2011 r. (w połowie realizacji projektu), natomiast drugi na zakończenie, czyli pod koniec listopada. Obydwa koncerty odbędą się w Nowej Rudzie, natomiast w ramach środków spoza projektu odbędą się również dwa koncerty w Broumowie.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania: 68 380 PLN, środki pozostające w dyspozycji ministra (kwota wnioskowana): 43 380 PLN.

Panie Ministrze! Istotą realizacji tego projektu jest edukacja muzyczna dzieci i młodzieży poprzez naukę gry na instrumentach i późniejsze włączenie do składu orkiestry górniczej działającej przy Miejskim Ośrodku Kultury w Nowej Rudzie.

Miejski Ośrodek Kultury w Nowej Rudzie chce przyciągnąć dzieci i młodzież, aby tradycja orkiestry w środowisku noworudzkim nie zanikła, bo świadczy ona o naszej tożsamości regionalnej. Niemal wszyscy członkowie orkiestry to seniorzy – emeryci i renciści, a poprzez włączenie dzieci i młodzieży nastąpi prawdziwy dialog międzypokoleniowy. Zatem czy rzucony wniosek spotka się z przychylnością Pana Ministra, by Nowa Ruda mogła ratować symbol kultury regionalnej, jaką jest kultura górnicza?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 19863)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „Ogólnopolski festiwal folkloru”, priorytet: Kultura ludowa

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez Strzegomskie Centrum Kultury na zadanie pn. „Ogólnopolski festiwal folkloru”. Festiwal ten adresowany jest do twórców kultury ludowej, mieszkańców różnych regionów Polski (Rzeszowa, Kaszub, Podhala, Łowicza oraz Dolnego Śląska), pasjonatów i miłośników folkloru, a przede wszystkim do młodego pokolenia, które, będąc odbiorcą, będzie jednocześnie kontynuatorem przekazywania ponadczasowych wartości kultury i sztuki ludowej. Najważniejszymi celami festiwalu są: popularyzacja kultywowania kultury i sztuki ludowej z charakterystycznych regionów Polski (Kaszub, Podhala, Rzeszowa, Łowicza, z głównym nasileniem na folklor Dolnego Śląska), edukacja folklorystyczna dzieci i młodzieży, a przez to zachęcenie do aktywnego uczestnictwa w życiu własnego regionu.

Strzegomskie Centrum Kultury jako organizator powyższego projektu ma już kilkunastoletnie doświadczenie dotyczące realizacji podobnych przedsięwzięć.

Należą do nich: Międzynarodowy Festiwal Folkloru, przegląd zespołów dolnośląskich, warsztaty dla animatorów sztuki ludowej oraz choreografii tańca i muzyki. Wszystkie one cieszyły się dużym zainteresowaniem, a frekwencja świadczyła o tym, iż jest potrzeba organizacji tego typu projektów kulturalnych.

SCK jako wieloletni organizator przedsięwzięć folklorystycznych nawiązało kontakty z wieloma zespołami, twórcami ludowymi, pasjonatami folkloru. To dzięki ich sugestiom i na ich prośbę zrodziła się idea zorganizowania festiwalu, ale wyłącznie z udziałem polskich zespołów i polskich twórców ludowych. Organizacja Międzynarodowego Festiwalu Folkloru odbywała się w latach, kiedy to Polska przygotowywała się do wejścia w struktury europejskie, oraz w pierwszych latach jej członkostwa. Był to czas poznawania się nawzajem, czas tolerancji i poszanowania dla odmienności kulturalnej.

W chwili obecnej Polska jest już pełnoprawnym członkiem Unii Europejskiej. W związku z powyższym zachodzi konieczność, aby skierować wszystkie wysiłki i działania tak, aby nasza własna kultura nie była zapomniana i rozwijała się, przynosząc korzyści Polakom. Strzegom na mapie imprez o charakterze ludowym zajmuje znaczące miejsce jako miejscowość, w której zamieszkują różne grupy etniczne i narodowe. Mieszkańcy zarówno miasta, jak i regionu wspierają tego typu działania, angażują się bezpośrednio, widząc

konkretne korzyści, takie jak: budowanie szacunku i tolerancji oraz poczucia świadomości własnej tożsamości kulturowej. Wszystko to przyczynia się do budowania więzi kulturowej i wzmocnienia środowiska.

Dzięki temu wszystkie te wartości mają szansę przetrwać w przyszłości i przyczynić się do lepszego życia wszystkich, bez względu na status społeczny i pochodzenie kulturowe. Promowana jest kultura własna miasta i regionu, zwiększa się ruch turystyczny i rozwija baza hotelowa.

Projekt ten zakłada organizację Ogólnopolskiego Festiwalu Folkloru Strzegom 2011 adresowanego przede wszystkim do twórców i miłośników folkloru, rękodzielników kultywujących tradycję własnego regionu, którzy nauczą młode pokolenie zamiłowania do szeroko rozumianej kultury ludowej. Projekt zakłada również realizację warsztatów: śpiewu, choreografii, muzyki z udziałem animatorów kultury, którzy swoją wiedzę i umiejętności przekażą młodemu pokoleniu podczas zajęć w szkołach. Zachęcają w ten sposób młodzież do aktywnego uczestnictwa w życiu folklorystycznym, tj. udziału w zespołach folklorystycznych, poznawania własnych tradycji, obrzędów itp.

Ważnym elementem programu festiwalu są warsztaty dla członków zespołów folklorystycznych prowadzone przez specjalistów z różnych dziedzin z głównym naciskiem na kultywowanie kultury Dolnego Śląska. Większość zespołów dolnośląskich to zespoły amatorskie, którym należy pomóc przy właściwej prezentacji scenicznej, doborze strojów, muzyki, tak aby kultura Dolnego Śląska znalazła właściwe miejsce na mapie folklorystycznej Polski. Ideą przewodnią festiwalu jest utrwalanie kultury własnej, promowanie jej wśród kolejnych pokoleń, wskazywanie na jej ponadczasowe wartości, a także nauka tolerancji i szacunku dla odmienności kulturowej.

Program festiwalu jest tak skonstruowany, aby oprócz koncertów festiwalowych i warsztatów mogły się odbywać imprezy towarzyszące, takie jak: Rynek Folkloru Polskiego 2011, koncerty zespołów, wieczory regionalne.

Ideą Rynku Folkloru Polskiego jest prezentacja rękodzieła ludowego, potraw regionalnych, degustacje przygotowane z myślą nie tylko o mieszkańcach Strzegomia, ale też o gościach z całej Polski. Jest to moment, kiedy publiczność może zatańczyć z zespołami ludowymi wspólnego poloneza, porozmawiać i nawiązać bezpośrednie kontakty.

Koncerty odbywające się w miastach Dolnego Śląska i w Strzegomiu są zaproszeniem do udziału w wydarzeniach festiwalowych. Promują one jednocześnie ideę festiwalu i samo miasto Strzegom. Ideą wieczorów regionalnych jest integracja wszystkich uczestników festiwalu, tj. członków zespołów folklorystycznych, rękodzielników, specjalistów z zakresu folkloru i instruktorów zespołów. Podczas tych spotkań będzie miała miejsce wymiana doświadczeń, wspólna nauka tańców regionalnych. Często znajomości nawiązane podczas wspólnej biesiady owocują przyjaźniami na wiele lat, rewizytami zespołów i rękodzielników,

wspólnymi przedsięwzięciami. Głównymi zadaniami realizowanymi podczas Ogólnopolskiego festiwalu folkloru będą: organizacja warsztatów specjalistycznych z zakresu choreografii tańca, muzyki i rękodzielnictwa oraz koncerty zespołów folklorystycznych. Prace przygotowawcze do projektu rozpoczną się 4 kwietnia 2011 r. i trwać będą do 30 kwietnia 2011. W ramach nich nastąpi opracowanie szczegółowego planu realizacji całego przedsięwzięcia.

Pierwsze dni sierpnia 2011 to finalizacja przygotowań realizacji zadania. Właściwe działania w ramach projektu „Ogólnopolski festiwal folkloru” rozpoczną się 11 sierpnia 2011 r. w czwartek i potrwać do niedzieli 14 sierpnia 2011 r.. W ramach projektu zostaną zorganizowane sceniczne prezentacje artystyczne zespołów folklorystycznych i rękodzielników, tj. 5 koncertów i pokazów rękodzielniczych, po jednym w Nowej Rudzie, Świdnicy, Szczawnie Zdroju (czwartek, piątek, sobota) i dwa w Strzegomiu (sobota, niedziela).

Warsztaty choreograficzne, wokalne, muzyczne i rękodzielnicze prowadzone będą przez czterech ekspertów Polskiej Sekcji CIOFF oraz czterech instruktorów rękodzieła ludowego. Warsztaty odbędą się od 11 do 13 sierpnia 2011 r. z poszczególnych dziedzin.

Program Ogólnopolskiego festiwalu folkloru:

- 11 sierpnia – przyjazd zespołów folklorystycznych i uczestników warsztatów specjalistycznych;
- 11 sierpnia 2011 – warsztaty choreograficzne, tańca i muzyki (LO Strzegom), w auli strzegomskiego liceum spotkanie integracyjne uczestników projektu, a także koncert siedmiu zespołów folklorystycznych w Świdnicy;
- 12 sierpnia 2011 – warsztaty choreograficzne, tańca i muzyki (LO Strzegom), koncert 7 zespołów folklorystycznych w Nowej Rudzie oraz wieczór regionalny w auli strzegomskiego liceum;
- 13 sierpnia 2011 r. – warsztaty rękodzieła ludowego (gimnazjum nr 2), koncert siedmiu zespołów folklorystycznych w Szczawnie-Zdroju i w Strzegomiu, a po zakończeniu koncertów w Strzegomiu odbędzie się wieczór regionalny w gimnazjum nr 2;
- 14 sierpnia 2011 – rynek, Strzegom, spotkanie uczestników Ogólnopolskiego festiwalu folkloru z mieszkańcami Strzegomia i przybyłymi gośćmi festiwalu, koncert zespołów folklorystycznych oraz wystawa rękodzieła ludowego połączona z pokazem i degustacją potraw regionalnych przygotowanych przez uczestników programu z Kaszuby, Podhala, Rzeszowa, Łowicza i Dolnego Śląska;
- 14 sierpnia 2011 – OSiR, Strzegom, koncert gwiazdy muzyki folklorowej, powrót uczestników projektu do domów.

Łącznie w ramach projektu zostanie zrealizowanych dziesięć wydarzeń kulturalnych, w których uczestniczyć będzie pośrednio ok. 7500 osób. Podczas realizacji wszystkich form projektu wykorzystywane zostaną różne techniki audiowizualne: projekcje multimedialne, materiały poglądowe – zdjęcia i płyty CD i DVD, materiały do realizacji warsztatów. Koszty

zakupu i przygotowania tych materiałów pokryte zostaną w całości przez MKiDN. Oprócz koncertów w Strzegomiu zespoły zaprezentują się w trzech miastach dolnośląskich: Szczawnie-Zdroju, Świdnicy i w Nowej Rudzie.

Podsumowaniem czterech dni właściwych działań projektu będzie spotkanie jego uczestników, a także mieszkańców i gości na rynku Strzegomia, gdzie ostatniego dnia, w niedzielę, odbędzie się koncert zespołów folklorystycznych oraz wystawa rękodzieła ludowego. Wystawa będzie połączona z pokazem i degustacją potraw regionalnych, wcześniej przygotowanych przez gości z Kaszub, Podhala, Rzeszowa, Łowicza i Dolnego Śląska. Na zakończenie festiwalu organizatorzy przygotowali niespodziankę dla wszystkich uczestników projektu.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania to 177 884 zł, środki pozostające w dyspozycji ministra (kwota wnioskowana) – 72 500 zł.

Panie Ministrze! Festiwal ten adresowany jest do twórców kultury ludowej, mieszkańców różnych regionów Polski (Rzeszowa, Kaszub, Podhala, Łowicza oraz Dolnego Śląska), pasjonatów i miłośników folkloru, a przede wszystkim do młodego pokolenia, które, będąc odbiorcą, będzie jednocześnie kontynuatorem przekazywania ponadczasowych wartości kultury i sztuki ludowej.

Czy idea przewodnia festiwalu, którą jest utrwalanie kultury własnej, promowanie jej wśród kolejnych pokoleń, wskazywanie na jej ponadczasowe wartości, a także nauka tolerancji i szacunku dla odmienności kulturowej, znajdzie poparcie w Pana resorcie, tak by mogła być zrealizowana?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19864)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „Remont, przebudowa i rozbudowa Strzegomskiego Centrum Kultury, etap II – zakończenie”, priorytet: Infrastruktura kultury

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez gminę Strzegom na zadanie pn. „Remont, przebudowa i rozbudowa SCK, etap II – zakończenie”.

Przedmiotem niniejszego wniosku jest „Remont, przebudowa i rozbudowa SCK – etap II – zakończe-

nie”. Wielofunkcyjny budynek SCK to sala widowiskowa, której przebudowa ze sceną i kinotechniką dobiega końca w ramach I etapu, oraz budynek socjalno-administracyjny. Dla prawidłowego funkcjonowania obiektu niezbędne jest wykonanie II etapu w pozostałej i w dobudowanej części obiektu oraz wykonanie robót zewnętrznych, co będzie równoznaczne z zakończeniem przedsięwzięcia. Zaspokajanie potrzeb wspólnoty w zakresie kultury w gminie Strzegom (22 wsie i miasto – ok. 27 tys. mieszkańców) realizuje jedyne w gminie Strzegomskie Centrum Kultury (SCK) w budynku o powierzchni użytkowej 1114 m² i kubaturze 7415 m³, wybudowanym w 1974 r., do bieżącego roku niemodernizowanym. Projekt budowlany przewiduje przebudowę budynku SCK w celu przystosowania obiektu do przepisów sanitarnych, bhp i ppoż. Powierzchnia użytkowa po przebudowie wyniesie 1381,8 m², a kubatura 8835 m³. W wyniku rozbudowy powstanie dodatkowa powierzchnia dla prawidłowej ewakuacji oraz dodatkowe sanitariaty niezbędne dla sali widowiskowej.

Na parterze będzie wejście główne dostępne dla niepełnosprawnych, hol wejściowy, szatnia, kasa biletowa i toaleta dla niepełnosprawnych. Na piętrze toalety do obsługi sali i hol pełniący funkcję galerii oraz komunikacji. W części wschodniej jednokondygnacyjnej dobudowy będzie korytarz ewakuacyjny z sali widowiskowej. Wyremontowane zostaną wszystkie pomieszczenia obiektu, w których prowadzona jest działalność kulturalna. Niniejszy projekt jest kontynuacją rozpoczętych w 2010 r. w ramach I etapu prac związanych z przebudową i remontem sali widowiskowej, stanowiącej część obiektu SCK, w którym prowadzona jest działalność mająca na celu zaspokajanie potrzeb kulturalnych mieszkańców gminy.

Celem przedsięwzięcia jest poprawa warunków funkcjonowania jedyne w gminie Strzegomskiego Centrum Kultury zajmującego się działalnością kulturalną dla gminy Strzegom, również o zasięgu ponadgminnym (organizowanie imprez o zasięgu regionalnym), oraz wyrównywanie dostępu do dóbr i usług kultury przez inwestycje w jej infrastrukturę dla mieszkańców wsi i małych miast, do jakich należy miasto i gmina Strzegom. Ponadto projekt objęty niniejszym wnioskiem ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa użytkownikom tego obiektu oraz umożliwienie dostępu do niego osobom niepełnosprawnym. Obiekt, wybudowany blisko 40 lat temu i od tego czasu niemodernizowany, nie spełnia nie tylko standardów dla tego typu budynków użyteczności publicznej, ale też nie spełnia wymogów sanitarnych i bezpieczeństwa, określonych przepisami prawa.

Realizacja projektu zapewni więc odpowiedni poziom techniczny i estetyczny, poprawi bezpieczeństwo i funkcjonalność obiektu SCK, a docieplenie i nowa instalacja centralnego ogrzewania oraz wymiana instalacji elektrycznej wpłynie na energooszczędność obiektu.

To wszystko pozwoli na organizowanie dla mieszkańców imprez i zajęć o wysokim standardzie. Obiekt SCK jest jedynym w gminie, w którym oprócz kon-

certów organizowane są wszelkiego rodzaju spotkania, uroczystości i wydarzenia kulturalne. W chwili obecnej stan techniczny obiektu jest zły, nie są spełnione podstawowe wymagania, jakim powinny odpowiadać obiekty użyteczności publicznej pod względem sanitarnym, ppoż. i in. Estetyka obiektu wewnątrz i na zewnątrz oraz zły stan techniczny niezapewniający bezpieczeństwa dla ludzi, brak dróg ewakuacyjnych, sanitariatów itp. wyklucza możliwość organizowania tam koncertów z udziałem nie tylko znaczących artystów z kraju czy z zagranicy, ale również imprez lokalnych, takich jak konkursy, prezentacje, wykłady czy warsztaty, i udostępniania tego obiektu szkołom i różnym organizacjom działającym na terenie gminy. Utrudnione jest korzystanie z obiektu przez osoby niepełnosprawne.

Aktualnie w Strzegomskim Centrum Kultury funkcjonuje 14 sekcji i klubów zajmujących się m.in. teatrem, fotografią, plastyką, muzyką, tańcem, rekreacją czy haftem. SCK sprawuje również opiekę merytoryczną nad 17 świetlicami wiejskimi oraz zespołami folklorystycznymi i chórami działającymi na terenie gminy Strzegom, współpracuje z przedszkolami, szkołami i innymi instytucjami kultury. SCK jest organizatorem konkursów, przeglądów, koncertów i festiwali zarówno mających charakter imprez cyklicznych, np. Międzynarodowy Festiwal Folkloru Strzegom, Strzegomskie Spotkania z Teatrem, Jarmark Wielkanocny, Dni Ziemi Strzegomskiej, Bezpieczne Lato, Festiwal Zespołów Rockowych – Zimowe Rockowania itp., jak i okolicznościowych, np. Dzień Babci i Dziadka, walentynki, wernisaże i wystawy.

Uczestnikami i odbiorcami ofert SCK jest społeczeństwo reprezentujące wszystkie środowiska społeczne – dzieci i młodzież z terenu wsi, miasta, dorośli, osoby starsze oraz niepełnosprawni, organizacje społeczne i organizacje przedsiębiorców. Dla prowadzenia tak szeroko zakrojonej działalności kulturalnej niezbędne jest odpowiednie zaplecze, które powstanie w wyniku remontu, przebudowy i rozbudowy budynku SCK.

W ramach II etapu zostaną wykonane prace budowlane i instalacyjne w części socjalno-administracyjnej budynku Strzegomskiego Centrum Kultury. Należą do nich m.in. prace rozbiórkowe i demontaże w poziomie piwnicy, parteru, I i II piętra, m.in. wyburzenia części ścian działowych, posadzek, filarów i kolumn, części stropów żelbetowych, zbitie tynków; prace budowlane polegające na wykonaniu elementów konstrukcji żelbetowych, uzupełnieniu ścian i zamurowaniu części otworów w ścianach, wykonaniu posadzek gruntowych, betonowych oraz z zaprawy cementowej, schodów żelbetowych, roboty murowe ścian działowych; prace wykończeniowe polegające na wykonaniu tynków wewnętrznych, okładzin ścian, podłóg i schodów, malowanie powierzchni wewnętrznych, wykonanie sufitów podwieszanych stolarka drzwiowa i okienna; prace dachowe – stropodach + docieplenie; elewacje + docieplenie ścian zewnętrznych; instalacje wod.-kan., deszczowa, cen-

tralnego ogrzewania, wentylacji i klimatyzacji oraz instalacji elektrycznej.

Przedmiotem wniosku jest przebudowa, remont i rozbudowa SCK z wyłączeniem sali widowiskowej, która jest realizowana w I etapie i będzie zakończona w roku bieżącym. Po zakończeniu II etapu całe przedsięwzięcie zostanie zrealizowane i zakończone, a obiekt będzie spełniał wszystkie wymagania w zakresie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać obiekty użyteczności publicznej, wymagania sanitarne i ppoż., oraz będzie przystosowany do korzystania przez osoby niepełnosprawne.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania: 2 544 295 PLN, środki pozostające w dyspozycji ministra (kwota wnioskowana): 1 272 147 PLN.

Szanowny Panie Ministrze! Ufam, że niniejszy wniosek przejdzie pozytywną weryfikację. Czy wobec powyższego spotka się z Pana przychylnością i otrzyma dofinansowanie, które pozwoli na zakończenie, przebudowę oraz rozbudowę Strzegomskiego Ośrodka Kultury?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19865)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie wniosku o dofinansowanie
ze środków pozostających w dyspozycji
ministra kultury i dziedzictwa narodowego
zadania pn. „Cykl zajęć
edukacyjno-animacyjnych »Warsztat
barokowego rzeźbiarza« prowadzonych
w Muzeum Ziemi Kłodzkiej w Kłodzku”,
priorytet: Edukacja kulturalna**

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej na zadanie pn.: „Cykl zajęć edukacyjno-animacyjnych »Warsztat barokowego rzeźbiarza« prowadzonych w Muzeum Ziemi Kłodzkiej w Kłodzku”.

Kotlina Kłodzka stanowi wyjątkowy, ale niedoceniany przez jej mieszkańców region Dolnego Śląska. Występujące tu zabytki sztuki (zwłaszcza barokowej) w dobie pospiesznego stylu życia coraz częściej są ignorowane i niezauważane przez lokalną społeczność. Zależy nam na zmianie takiego stanu rzeczy, muzeum pragnie wywołać w kłodzaczanach żywe zainteresowanie sztuką oraz potrzebę obcowania z zabytkami występującymi na ziemi kłodzkiej. Muzeum jako instytucja kultury podległa gminie miejskiej Kłodzko działa na terenie wciąż silnie zdegradowanym społecznie, o wysokiej skali bezrobocia. Wsku-

tek wielu problemów finansowych, z jakimi boryka się gmina, nakłady na edukacyjną działalność Muzeum Ziemi Kłodzkiej są niewystarczające i zdecydowanie ograniczają możliwości podejmowania się nowych zadań skierowanych do lokalnej społeczności.

W ramach zadania realizowanego przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej zorganizowany zostanie cykl wykładów i warsztatów rzeźbiarskich mający na celu pobudzenie kreatywności lokalnej społeczności i przybliżenie im sylwetki Michała Klahra – najwybitniejszego rzeźbiarza baroku tworzącego w Kotlinie Kłodzkiej. Program jest skierowany do osób kształcących się (uczniów szkół podstawowych, ponadpodstawowych, studentów i słuchaczy uniwersytetu trzeciego wieku). Uczestnicy projektu otrzymają zachęcający do eksplorowania ziemi kłodzkiej przewodnik „Michał Klahr Starszy – Vademecum”, a część wykonanych przez nich rzeźb zostanie wyeksponowana na wystawie zamykającej zadanie.

Działanie edukacyjno-animacyjne rozpocznie się ogólnym kształceniem uczestników w zakresie rzeźby barokowej oraz twórczości Michała Klahra. Wykłady – wzbogacone fotografiami, przeźrocami i prezentacją dzieł sztuki – stanowią wstęp do zajęć animacyjnych realizowanych na dalszych etapach programu. Po zakończeniu wykładów uczestnicy otrzymają „Michał Klahr Starszy – Vademecum” jako zachętę do odwiedzenia tych miejsc w Kotlinie Kłodzkiej, w których znajdują się rzeźby artysty. Warsztaty rzeźbiarskie zorganizowane zostaną we wrześniu i październiku. Uczestnicy będą mieli za zadanie stworzyć gliniany model (bozzetto) wybranej przez siebie figury Michała Klahra (pomocne okaże się uprzednie zaznajomienie się z twórczością rzeźbiarza poprzez zwiedzenie obiektów wyposażonych w jego dzieła).

Przy pracy nad modelami niezbędnej pomocy udzieli prowadzący zajęcia artysta plastyk oraz materiał ilustracyjny w postaci fotografii. Wszystkie gliniane rzeźby (będące własnością ich autorów) zostaną wypalone, a najciekawsze zostaną zaprezentowane na wystawie pt. „Impresja na temat baroku”. Specyfiką projektu jest jego rozłożenie w czasie. Jest to zamierzone działanie mające na celu zmniejszenie mentalnego dystansu między muzeum a uczestnikami projektu poprzez zmobilizowanie uczestników do trzykrotnego odwiedzenia muzeum. Istotną wartością projektu jest możliwość wtórnego wykorzystania wykładów do lekcji muzealnych prowadzonych po zakończeniu programu. Lekcje muzealne stanowią będą kontynuacją projektu edukacyjnego pomimo formalnego zamknięcia działania.

Charakterystyczne dla programu jest stworzenie szlaku Michała Klahra zachęcającego uczestników (a także wszystkie zainteresowane osoby) do osobistego kontaktu z dziełami tego barokowego rzeźbiarza. Postępująca degradacja wolno stojących zabytków – uwidoczniła podczas przygotowań do najnowszej wystawy Muzeum Ziemi Kłodzkiej poświęconej przydrożnym kapliczkom i rzeźbom sakralnym – oraz

wciąż niska świadomość społeczności lokalnej na temat obecnej w regionie sztuki dobitnie wskazują na potrzebę edukacji w tym zakresie i konieczność wykształcenia nowych postaw społecznych.

Elementy składowe zadania (program, opis poszczególnych działań)

W ramach projektu „Warsztat barokowego rzeźbiarza” przeprowadzone zostaną wykłady i warsztaty rzeźbiarskie, zostanie zorganizowana wystawa i będą wydane dwie publikacje.

W okresie od stycznia do lutego 2011 r. zostanie przeprowadzona akcja informacyjna o projekcie oraz nabór uczestników. Właściwe działanie edukacyjne rozpocznie się w marcu serią 20 wykładów dotyczących rzeźby barokowej, prowadzonych przez historyka sztuki (pracującego w Muzeum Ziemi Kłodzkiej i oddelegowanego do tego działania). W prelekcji zostaną wykorzystane materiały ilustracyjne dotyczące charakterystyki rzeźby barokowej – materiał będzie prezentowany w formie przeźroczy podczas wykładów. Ta faza projektu zakończy się w kwietniu.

Na kolejny etap projektu (przeprowadzanego od początku maja do końca czerwca) składa się druga seria 20 wykładów prowadzonych przez historyka sztuki. W prelekcji wykorzystane zostaną fotografie niektórych rzeźb Michała Klahra; w ramach wykładu przewidziana jest prezentacja dzieł Klahra zgromadzonych w muzeum i pobliskim kościele jezuitów. Drugi etap zakończy się rozdaniem wśród uczestników „Michał Klahr Starszy – Vademecum” – książeczki formatu A6 zawierającej wykaz miejscowości z rzeźbami artysty z materiałem ilustracyjnym i krótkim opisem dzieł. Forma vademecum stanowić będzie efektywną zachętę do penetrowania ziemi kłodzkiej, a kontakt uczestników projektu z barokowymi rzeźbami będzie istotny na etapie własnoręcznego tworzenia rzeźby w glinie.

Za przygotowanie vademecum odpowiedzialny będzie historyk sztuki pracujący w Muzeum Ziemi Kłodzkiej i oddelegowany do tego działania oraz muzealny fotograf. „Michał Klahr Starszy – Vademecum” będzie dostępny dla wszystkich zainteresowanych osób, do wyczerpania nakładu. Okres wakacyjny oddzielający od siebie dwa pierwsze etapy może być wykorzystany przez uczestników projektu na penetrowanie ziemi kłodzkiej i zwiedzanie zabytków związanych z Klahrem. W tym okresie w ramach projektu zostanie przygotowany materiał do okolicznościowej publikacji dotyczącej twórczości Michała Klahra, której wydanie nastąpi z początkiem grudnia (500 egzemplarzy). Publikacja ilustrowana kolorowymi fotografiami dzieł Klahra trafi do bibliotek szkolnych wszystkich placówek oświatowych w Kotlinie Kłodzkiej (ok. 120 jednostek). Celem tej publikacji będzie prezentacja i popularyzacja sylwetki rzeźbiarza szerszemu gronu odbiorców (uczniom i słuchaczom szkół), których z oczywistych przyczyn nie obejmie projekt „Warsztat barokowego rzeźbiarza”)

Trzeci etap projektu – warsztaty rzeźbiarskie – zostanie przeprowadzony we wrześniu i październi-

ku. Udział w warsztatach, polegających na wykonaniu glinianych modeli dla barokowych rzeźb, pozwoli uczestnikom zapoznać się z tą fazą pracy rzeźbiarza oraz docenić talent autorów zabytków spotykanych w regionie. Celem tej części projektu jest umożliwienie uczestnikom doświadczenia procesu tworzenia, a w efekcie – wywołanie w nich osobistego stosunku do sztuki. Czas trwania warsztatu dla jednej grupy to 180 minut. Do realizacji warsztatów planowany jest zakup gliny. Zajęcia poprowadzi artysta plastyk, który po zakończeniu warsztatów wypali wybrane rzeźby w piecu ceramicznym. Zwieńczeniem projektu będzie wystawa najciekawszych bozzett (glinianych modeli) wykonanych przez uczestników. Wystawa zatytułowana „Impresja na temat baroku” zostanie otwarta na początku grudnia, wyboru eksponatów dokona specjalnie w tym celu powołane jury. Tłem i odniesieniem dla glinianych rzeźb będą wielkoformatowe fotografie wybranych dzieł Klahra.

W grudniu będzie miała miejsce dystrybucja okolicznościowej publikacji dotyczącej sylwetki Michała Klahra i omawiającej całoroczne działania Muzeum Ziemi Kłodzkiej w ramach projektu „Warsztat barokowego rzeźbiarza”.

Koszt realizacji zadania: 46 160 PLN, środki pozostające w dyspozycji ministra (kwota wnioskowana): 30 000 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, edukacja kulturalna, tak niezwykle ważna, to jedno z wielu zadań realizowanych przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej. Złożony wniosek realizuje ważne zadanie: zainteresowanie sztuką, zabytkami, naszą bogatą przeszłością.

Panie Ministrze, czy powyższe argumenty spowodują, że rzeczony projekt zostanie doceniony przez Pana resort?

z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 19866)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego zadania pn. „Wyposażenie Muzeum Ziemi Kłodzkiej w stabilizatory warunków klimatycznych”, priorytet: Infrastruktura kultury

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej na zadanie pn. „Wyposażenie Muzeum Ziemi Kłodzkiej w stabilizatory warunków klimatycznych”.

Celem realizacji zadania pn. „Wyposażenie Muzeum Ziemi Kłodzkiej w stabilizatory warunków klimatycznych” jest zakup 4 zestawów profesjonalnych defensorów wraz z higrostatami i odbiornikami sygnału z higrostatów (łącznie 12 urządzeń).

W ten sposób instytucja będzie w stanie zapewnić odpowiednie, stabilne warunki klimatyczne zgromadzonym eksponatom.

Muzeum posiada obecnie 10 tys. muzealiów wszelkich kategorii – od kolekcji malarstwa, rysunku, rzeźby, poprzez rzemiosło artystyczne, do obiektów przyrodniczych. Nie posiada natomiast ani jednego urządzenia, które zabezpieczałoby je odpowiednio według norm panujących w muzealnictwie europejskim.

Brak stabilnych warunków klimatycznych powoduje szybsze postępowanie degradacji obiektów dziedzictwa kulturowego. Muzeum kłodzkie jest jedyną placówką regionalną, która bada i dokumentuje sztukę, kulturę i tradycje całego regionu ziemi kłodzkiej.

Zgromadziła cenne muzealia. Ich ochrona i właściwe przechowywanie jest jednym z podstawowych i statutowych założeń instytucji. Należy podkreślić, że siedzibą Muzeum Ziemi Kłodzkiej jest pojezuicki, barokowy konwikt, w którym bardzo trudno utrzymać stabilną temperaturę i wilgotność zarówno w sezonie letnim podczas upałów, jak i w zimie w czasie trwania sezonu grzewczego. Na podstawie zapytań w dużych polskich muzeach wytypowano najbardziej odpowiedni typ urządzenia: Defensor PH27 – nawilżacz ze zbiornikiem wodnym wraz z odbiornikiem sygnału z higrostatu oraz higrostatami radiowymi.

Realizacja ww. zadania polega na zakupie dla Muzeum Ziemi Kłodzkiej 4 zestawów profesjonalnych defensorów wraz z higrostatami i odbiornikami sygnału z higrostatu, niezbędnych w muzeach do zabezpieczenia muzealiów. Zakup umożliwi zapewnienie odpowiedniej ochrony klimatycznej cennych zabytków regionu kłodzkiego.

Muzeum Ziemi Kłodzkiej nie jest wyposażone w ani jedno takie urządzenie, choć dysponuje liczbą 10 tys. muzealiów w pomieszczeniach ekspozycyjnych i magazynowych.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania: 92 560 PLN, środki pozostające w dyspozycji ministra (kwota wnioskowana): 60 164 PLN.

Szanowny Panie Ministrze! Wniosek na zakup stabilizatorów warunków klimatycznych ma dla muzeum znaczenie strategiczne, ponieważ dotyczy zabezpieczenia obiektu i zbiorów.

Panie Ministrze! Czy zakup profesjonalnych defensorów z higrostatami oraz odbiornikami sygnału higrostatu, które zabezpieczą 10 tys. muzealiów w pomieszczeniach ekspozycyjnych i magazynowych, spotka się z Pana przychylnością, by ratować dziedzictwo narodowe?

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19867)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie wniosku o dofinansowanie
ze środków pozostających w dyspozycji
ministra kultury i dziedzictwa narodowego
zadania pn. „Zakup kolekcji malarstwa
z początku XX w. do zbiorów Muzeum
Ziemi Kłodzkiej”, priorytet: Wspieranie
działań muzealnych**

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej na zadanie pn.: „Zakup kolekcji malarstwa z początku XX w. do zbiorów Muzeum Ziemi Kłodzkiej”.

W ramach projektu „Zakup kolekcji malarstwa z początku XX w. do zbiorów Muzeum Ziemi Kłodzkiej” planowane jest powiększenie drogą zakupu zbiorów malarstwa w Muzeum Ziemi Kłodzkiej o 12 obiektów bezcennych dla ziemi kłodzkiej i spuścizny kulturowej Dolnego Śląska. Wzbogacenie muzealnych zbiorów o 12 prac malarzy tworzących na początku XX w. na ziemi kłodzkiej jest kontynuacją świadomej polityki budowy kolekcji muzealnej. Oferta zakupu obrazów jest efektem systematycznego przeszukiwania rynku antykwarycznego przez kłodzkich muzealników. Realizując zakup, instytucja przyczyni się do ochrony dziedzictwa kulturowego, a przez późniejszą prezentację obiektów na wystawach stałych i czasowych – do ogólnopolskiej promocji i popularyzacji dolnośląskiej sztuki regionalnej.

Celem zadania jest ochrona i popularyzacja sztuki regionalnej poprzez uzupełnienie drogą zakupu kolekcji kłodzkiego malarstwa pejzażowego o 12 obrazów z początku XX w. Ziemia kłodzka została po II wojnie światowej mocno ograbiona z dzieł sztuki. Kłodzkie malarstwo jest jednym z tych obszarów sztuki, które należy systematycznie uzupełniać. Tylko poprzez kontynuację kwerend i celowe przeszukiwanie rynku antykwarycznego muzeum w Kłodzku będzie miało szansę zbudować kolekcję przedwojennego malarstwa kłodzkiego. Muzeum jako instytucja kultury podległa gminie miejskiej Kłodzko działa na terenie wciąż silnie zdegradowanym społecznie, o wysokiej skali bezrobocia. Boryka się również z wieloma problemami finansowymi. W takiej sytuacji budżet roczny na powiększanie kolekcji muzealiów jest nader skromny. Tymczasem prowadzi bardzo szeroką działalność popularyzującą miejscowe dziedzictwo kulturowe. W rezultacie kontakt z muzealnymi zbiorami jest często dla lokalnej społeczności jedyną możliwością obcowania ze sztuką regionu.

Muzeum otrzymało ofertę zakupu 12 obrazów malarzy tworzących na ziemi kłodzkiej i z ziemią kłodzką związanych. Jest to idealny czas na uzupełnianie tworzonej systematycznie od kilku lat kolekcji, ponieważ malarstwo tego okresu nie pojawia się już

zbyt często na rynku handlu dziełami sztuki. Również wynegocjowane preferencyjne ceny oferowanych obiektów mają związek ze zrozumieniem misji i sytuacji kłodzkiego muzeum.

Jest ono jedyną instytucją, która przyjęła profil badania i dokumentowania regionu. Należy podkreślić, że od dwóch lat MKiDN wspiera tworzenie kłodzkiej kolekcji muzealiów, co jeszcze bardziej wskazuje na potrzebę realizacji zadania w 2011 r.

Obiekty, które zostaną zakupione w ramach realizacji zadania:

1) Joseph Andreas Pausewang „Masyw Śnieżnika”, olej, płótno, 70 x 50 cm, 1 poł. XX w., cena: 5000 zł (J. A. Pausewang – ur. 1908, Boboszków, zm. 1955, Lohne, Niemcy, malarstwa uczył się u wrocławskich artystów A. Wasnera, W. Hartmanna, M. Frieße);

2) Anna Plontke „Zaułek miejski”, olej, tektura, 33,5 x 24 cm, cena: 3000 zł

(A. Plontke – ur. 1890, Kłodzko, zm. 1930, Berlin, studia we wrocławskiej Królewskiej Szkole Sztuki i Rzemiosła Artystycznego, żona malarza: Paula Plontke);

3) Helmuth Schulzendorff „Szwajcarka k. Kudo-wy-Zdrój”, 1924, olej, sklejka, 23 x 28 cm, cena: 2500;

4) Otto Müller-Hartau „Widok na Śnieżnik”, pastel, karton, 39 x 47 cm, cena: 3000 zł (O. Müller-Hartau – ur. 1898, Jugów k. Nowej Rudy, zm. 1969, wyspa Sylt, Niemcy, studia w Państwowej Akademii Sztuki i Rzemiosła we Wrocławiu,)

5) Emil Frohnert „Widok na most w Łądku”, olej, tektura, 32 x 40 cm, cena: 3000 zł (Emil Frohnert – ur. 1884, Berlin, zm. 1955, Niemcy, malarz, grafik, studia w berlińskiej Akademii Sztuk Pięknych, czynny na Śląsku we Wrocławiu i Szklarskiej Porębie, od 1944 r. w Lipsku, potem w Annaburgu);

6) Emil Frohnert „Sokolec”, widok zimowy, olej, sklejka, 26 x 33 cm, cena: 2500 zł;

7) Emil Frohnert „Widok miejski z mostkiem”, gwasz, papier, 38 x 56 cm, cena: 1500 zł;

8) Emil Frohnert „Widok z Wojkowa na Śnieżkę”, olej, sklejka, 36 x 26,5 cm, cena: 2500 zł;

9) Emil Frohnert „Autoportret”, olej, tektura, 25 x 20 cm, cena: 3000 zł;

10) Emil Frohnert „Portret żony”, 1942, tempera, papier, 35 x 24 cm, cena: 3000 zł;

11) Emil Frohnert „Widok na schronisko Księcia Henryka w Karkonoszach”, olej, sklejka, 26 x 32 cm, cena: 2000 zł;

12) Emil Frohnert „Aleja kasztanowa”, olej, sklejka, 30 x 24 cm, sygn., cena: 2500 zł.

Wyselekcjonowane obiekty mają poświadczenia autentyczności i znajdują się w dobrym stanie zachowania.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania: 33 500 PLN,

Środki pozostające w dyspozycji ministra (kwota wnioskowana): 25 000 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, czy zamiar ochrony i popularyzacji sztuki – tej jakże ważnej, bo regionalnej – w regionie ograbionym z dzieł sztuki okaże się

na tyle ważny, by został uhonorowany przez Pana Ministra dotacją w ramach działania: Wspieranie dzieł muzealnych na powyższe zadanie?

Z wyrazami należącego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19868)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie wniosku o dofinansowanie
w ramach programu „Dziedzictwo
kulturowe” zadania pn. „Wykonanie
instalacji sygnalizacji pożaru – etap II
oraz instalacji sygnalizacji włamania
i napadu w barokowym konwiku jezuickim”
złożonego przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej
w Kłodzku**

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej na zadanie pn.: „Wykonanie instalacji sygnalizacji pożaru – etap II oraz instalacji sygnalizacji włamania i napadu w barokowym konwiku jezuickim”.

Muzeum mieści się w zabytkowym konwiku jezuickim. Do muzeum należy też budynek z lat 70. XX w., w którym znajdują się magazyny muzealne. Rocznie obiekt odwiedza ok. 30 000 osób, a wzrastająca frekwencja wydarzeń pozwala zakładać tendencję rosnącą. Realizacja zadania zwiększy dostęp poprzez wzrost bezpieczeństwa użytkownika obiektu.

Zadanie wpisuje się w pełni w cele programu poprzez rewaloryzację zabytkowej siedziby muzeum. Realizacja zadania wpłynie na zwiększenie bezpieczeństwa w zabytkowym obiekcie cennych zbiorów oraz przebywających w obiekcie pracowników muzeum i zwiedzających. Budynek został umieszczony przez generalnego konserwatora zabytków w „Wykazie muzeów i zabytków, w których wymagane jest stosowanie sygnalizacji pożaru dla woj. Dolnośląskiego”. Zadanie jest kontynuacją prac rozpoczętych w 2010 r. i dofinansowanych przez MKiDN. Tymczasem zabezpieczenia wymaga również część magazynowa, w której zdeponowane zostały cenne zbiory muzeum. Następnym etapem będzie realizacja instalacji antywłamaniowej.

W zakresie II etapu realizacji systemu przeciwpożarowego zakupione i zamontowane zostaną elementy systemów ujęte w dokumentacji projektowej. W zakresie wykonania sygnalizacji włamania i napadu zakupione i zamontowane zostaną elementy systemu ujęte w dokumentacji projektowej.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania: 178 400,74 PLN, środki pozostające w dyspozycji ministra (kwota wnioskowana): 148 400,74 PLN.

Szanowny Panie Ministrze! W mojej interpelacji chcę pokazać, że instalacja sygnalizacji włamania i napadu w barokowym konwiku jezuickim ma dla Muzeum Ziemi Kłodzkiej znaczenie strategiczne. Realizacja tego zadania zwiększy dostęp poprzez wzrost bezpieczeństwa użytkownika obiektu. Żywię nadzieję, że rzeczony wniosek przejdzie pozytywną weryfikację formalną i znajdzie uznanie u Pana Ministra?

Z wyrazami należącego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19869)

do ministra infrastruktury

**w sprawie dramatycznie trudnej sytuacji
kolejowej w Kotlinie Kłodzkiej**

Szanowny Panie Ministrze! Dogodny dojazd na tereny turystyczne powoduje zwiększenie liczby turystów w danym rejonie, doskonałym tu przykładem może być linia Jelenia Góra – Szklarska Poręba – Harrachov. Dzięki wsparciu przedstawicieli wielu środowisk z rejonu jeleniogórskiego przywrócono pociągi TLK z Gdyni i Warszawy do Jeleniej Góry i Szklarskiej Poręby.

Niestety sytuacja połączeń kolejowych w Kotlinie Kłodzkiej przedstawia się zgoła inaczej, co więcej, uważam, że wyjątkowo dramatycznie. Zatem przywrócenie niezbędnych połączeń kolejowych leży nie tylko w interesie mieszkańców Kotliny Kłodzkiej, ale nade wszystko przybywających do kotliny gości, turystów i kuracjuszy z całej Polski, wszak piękna ziemia kłodzka to teren uzdrowiskowy i turystyczny.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę zatem o zajęcie stanowiska w tej sprawie i o odpowiedź na następujące pytania:

Jak wygląda sytuacja remontu linii Kłodzko – Kłodzka-Zdrój? Czy i kiedy remont jest przewidywany?

Dodam, że już drugi rok z rzędu kursują autobusy – jako zastępcza komunikacja kolejowa obsługiwana przez spółkę Przewozy Regionalne.

Jaka jest szansa, aby spółka PKP InterCity przywróciła jeszcze w tym, a jeśli nie w tym, to w następnym rozkładzie jazdy pociągi TLK, dotowane z naszych podatków, do Kotliny Kłodzkiej?

Chodzi tu o pociągi cieszące się zawsze bardzo dużą popularnością, tj.:

— nocny TLK Kłodzko – Poznań – Gdynia/Hel, po remoncie kudowianki – z/do Kudowy-Zdroju,

— nocny TLK Kłodzko – Wrocław – Opole – Warszawa Wschodnia/Białystok – z/do Kudowy-Zdroju,
— dzienny TLK Kłodzko – Wrocław – Łódź – Warszawa Wschodnia (d. Sudety) – z/do Kudowy-Zdroju.

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19870)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” zadania pn. „Nowa Ruda, XIX-wieczny kościół parafialny pw. św. Mikołaja, remont dachu”

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez Parafię Rzymskokatolicką św. Mikołaja w Nowej Rudzie, woj. dolnośląskie, na zadanie pn. „Nowa Ruda, XIX-wieczny kościół parafialny pw. św. Mikołaja, remont dachu”.

Kościół parafialny św. Mikołaja zbudowany w latach 1885–1890 jest jednym z piękniejszych przykładów sakralnego neogotyku na Śląsku. Kościół powstał na miejscu starego barokowego kościoła, zbudowanego w II połowie XVI w., a zniszczonego przez pożar w 1884 r. Projekt nowego kościoła parafialnego został wykonany przez Josepha Ebersa – architekta diecezji wrocławskiej. Budowla ta, o olbrzymich rozmiarach, zaprojektowana została na planie krzyża łacińskiego w formie trójnawowego kościoła halowego.

W kościele oprócz regularnych mszy odbywają się inne uroczystości, takie jak np. przeglądy pieśni patriotycznych, koncerty organowe. W roku 2009 odbyły się również: XVI Międzynarodowy Festiwal Muzyki Kameralnej i Organowej, koncert zespołu Claret Gospel z Abidjanu – Wybrzeże Kości Słoniowej oraz koncert organowy Roberta Grudnia. Z uwagi na sąsiedztwo kościoła z dawnym miejscem zamieszkania Franza Eckerta, twórcy hymnu Japonii, obiekt jest licznie odwiedzany przez turystów z tego kraju.

Głównym celem zadania jest przywrócenie do stanu pierwotnego pokrycia oraz konstrukcji dachu kościoła. Istniejące pokrycie dachowe wykonane z płytek łupka nie nadaje się do dalszego eksploatacji, gdyż zaczyna się samoczynnie rozsypywać i pękać, co powoduje zalewanie stropów kopulastych kościoła. Podkład papowy pod pokryciem wykazuje rozkład

papy, w wyniku czego powstały nieszczelności przepuszczające wodę deszczową. Oględziny dachu wykazały bardzo duże ubytki pokrycia dachu oraz deski.

Realizacja zadania polegać będzie na pracach remontowych więźby dachowej, poprzedzających wymianę pokrycia dachu, będą to prace ciesielskie, roboty dekarские, mykologiczne.

Należy wykonać następujące prace:

- rozebranie pokrycia dachowego z płyt azbestowo-cementowych,
- rozebranie obróbek blacharskich, murów ogniowych itp.,
- wymiana odeskowania dachu z desek,
- krycie dachu papą smołową,
- trzykrotna impregnacja grzybobójcza desek i płyt,
- wzmocnienie krokwi,
- wymiana okien,
- wymiana rynien.

Powyższe prace są kontynuacją prac z roku 2009 i 2010, które uzyskały wsparcie z gminy miejskiej Nowa Ruda w postaci dotacji. Przeprowadzenie ich jest bardzo pilne, ponieważ nie można dopuścić do sytuacji niemożności odbywania nabożeństw w kościele parafialnym.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania: 232 881,93 PLN.

Środki pozostające w dyspozycji ministra (kwota wnioskowana): 116 440,95 PLN.

Szanowny Panie Ministrze! W mojej interpelacji chcę pokazać, że remont dachu, polegający na przywróceniu do stanu pierwotnego pokrycia oraz konstrukcji dachu, ma dla kościoła pw. św. Mikołaja w Nowej Rudzie znaczenie strategiczne. Realizacja tego zadania zwiększy bezpieczeństwo użytkownika obiektu i uratuje zabytek przed zniszczeniem.

Żywię nadzieję, że rzeczony wniosek przejdzie pozytywną weryfikację formalną i znajdzie uznanie Pana Ministra.

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19871)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie braku realizacji programu ratunkowego dla gospodarki polskiej, na przykładzie zakładów pracy w Stalowej Woli

Szanowny Panie Premierze! 19 lutego 2009 r. podczas debaty w Sejmie nad informacją rządu na temat planów przeciwdziałania skutkom kryzysu ogłosił

pan plan ratunkowy dla Stalowej Woli, który miał stać się modelowym przykładem działań rządu na rzecz ochrony polskiej gospodarki przed skutkami kryzysu. Deklaracja ta powstała w wyniku zwolnienia w 2009 r. ze stalowowolskich zakładów pracy ponad 2 tys. osób.

Po złożonej publicznie w Sejmie deklaracji powołano stosowne zespoły, opracowano i zapowiadano konkretne działania (pakiet ratunkowy dla Stalowej Woli), które miały nie tylko powstrzymać upadającą gospodarkę miasta, ale dać szansę na rozwój. Wszystko to wiemy z licznych konferencji prasowych i przekazów medialnych. Niestety, na szumnych zapowiedziach się skończyło. W 2010 r. 11 stalowowolskich przedsiębiorstw dokonało redukcji zatrudnienia na poziomie 1000 pracowników.

Prawie 2 lata po deklaracjach pomocy dla Stalowej Woli rzeczywistość wygląda nie inaczej. Jak dotąd nie doczekaliśmy się skutecznych działań mających na celu zahamowanie recesji w stalowowolskich przedsiębiorstwach i na stalowowolskim rynku pracy. Wręcz przeciwnie – sytuacja staje się coraz bardziej dramatyczna, stopa bezrobocia w powiecie stalowowolskim i powiatach ościennych rośnie z każdym miesiącem (na koniec listopada 2010 r. w powiecie stalowowolskim stopa bezrobocia wynosiła 13,7%, a w powiecie nizańskim – 22,5%). Według założeń resortu pracy i polityki społecznej środki finansowe na Fundusz Pracy przeznaczone na 2011 r. zostały drastycznie obniżone – aż o 70% porównując do roku 2010. Obniżenie środków Funduszu Pracy negatywnie wpłynie na sytuację na rynku pracy woj. podkarpackiego, jak również w skali całego kraju.

Efektom braku realizacji programu dla Stalowej Woli jest kolejna upadłość przedsiębiorstwa zatrudniającego ponad pół tysiąca pracowników. Pod koniec grudnia 2010 zarząd spółki HSW – Zakład Zespołów Napędowych w Stalowej Woli złożył w Sądzie Rejonowym w Tarnobrzegu wniosek o ogłoszenie upadłości firmy. Upadłość tego zakładu oznacza dramat dla kolejnych setek rodzin w Stalowej Woli.

W dalszym ciągu brak jest pomysłu na przeciwdziałanie postępującej recesji w hucie Stalowa Wola i zakładach powstałych na bazie jej majątku.

Kolejną przeszkodą utrudniającą możliwość inwestycji i rozwoju przedsiębiorstw ze specjalnej strefy ekonomicznej to nieuregulowana kwestia wylesienia. Problem ten również był wymieniony w pakiecie jako jeden z pierwszych do rozwiązania, lecz jak dotąd nie podjęto żadnych konkretnych kroków w tym kierunku.

W związku z wyżej występującymi zagadnieniami, jakże ważnymi dla Stalowej Woli, proszę o odpowiedzi na pytania:

1. Co premier Donald Tusk i minister skarbu państwa zamierzają zrobić, aby powstrzymać kolejną falę zwolnień i upadłości zakładów pracy?

2. Jakie działania osłonowe przewiduje rząd dla pracowników upadających zakładów?

3. Czy premier Donald Tusk dokonał analizy skuteczności swoich obietnic w stosunku do rozwiązania

problemów bezrobocia w powiecie stalowowolskim? Jeśli tak, to jakie są efekty tych działań?

4. Jakie efekty wynikają z zapowiedzianego programu ratunkowego dla zakładów pracy w Stalowej Woli, jak również przedsiębiorstw w skali całego kraju?

Posel Antoni Błądek

Stalowa Wola, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19872)

do ministra infrastruktury

w sprawie likwidacji połączeń kolejowych

Szanowny Panie Ministrze! W związku z nowym rozkładem jazdy pociągów obowiązującym od 12 grudnia br. mieszkańcy miejscowości Stalowa Wola, Nisko, Nowa Sarzyna oraz Leżajsk zostali pozbawieni pospiesznego połączenia z Warszawą. Likwidacja tego połączenia jest bardzo dużym utrudnieniem dla mieszkańców, którzy utracili możliwość szybkiego i bezpośredniego dojazdu do pracy, na studia oraz badania lekarskie. Pozbawienie bezpośredniego połączenia z Warszawą powiatu stalowowolskiego, nizańskiego oraz leżajskiego jest również kolejną decyzją dyskryminującą tę część woj. podkarpackiego.

Podjęta decyzja o likwidacji połączeń odbyła się praktycznie bez żadnych konsultacji społecznych. Informacje o zmianach w rozkładzie jazdy nie były przekazane pasażerom, co uniemożliwiło im podjęcie interwencji w tej sprawie. Wprowadzone zmiany nie zostały natomiast opublikowane, co wywołało olbrzymi chaos oraz niezadowolenie pasażerów. Podjęte decyzje oraz nieprofesjonalne wprowadzenie ich w życie bez wątplenia przyczyniły się po raz kolejny do utraty zaufania pasażerów do polskiej kolei.

W związku z licznymi interwencjami mieszkańców zwracam się z wnioskiem do Pana Ministra o przywrócenie połączenia pospiesznego przez miejscowości Stalowa Wola, Nisko, Nowa Sarzyna oraz Leżajsk do Warszawy.

Jednocześnie bardzo proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie powody uzasadniały likwidację pospiesznego połączenia do Warszawy, cieszącego się bardzo dużą popularnością mieszkańców powiatu stalowowolskiego, nizańskiego oraz leżajskiego?

2. Czy decyzja o likwidacji połączenia była konsultowana z zainteresowanymi samorządami, które dotychczas miały bezpośrednie połączenie z Warszawą?

Z poważaniem

Posel Antoni Błądek

Stalowa Wola, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19873)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zagrożeń dla polskiego przemysłu
zbrojeniowego wynikających z wdrożenia
dyrektywy obronnej 2009/81/WE**

Polska do 21 sierpnia 2011 r. musi wdrożyć dyrektywę obronną 2009/81/WE. Od tego momentu nasze wojsko będzie musiało wszelkie zamówienia zbrojeniowe realizować w otwartych procedurach zamówieniowych. Oznaczać to będzie, że nasz rodzimy przemysł zbrojeniowy będzie musiał walczyć o polskie zamówienia z wielkimi zachodnimi koncernami. Dodatkowym problem są specjalne wytyczne wydane przez Komisję Europejską, które praktycznie uniemożliwiają zawieranie umów offsetowych.

Nowe wytyczne Komisji Europejskiej wraz z implementacją zasad zawartych w dyrektywie 2009/81/WE będą skutkować ograniczeniem do sytuacji zupełnie wyjątkowych zakresu udzielania zamówień na zasadzie art. 346 traktatu lizbońskiego.

Polski przemysł obronny na obecnym etapie rozwoju nie jest dostatecznie przygotowany do konkurencyjnej konfrontacji z dużo silniejszymi przedsiębiorstwami zbrojeniowymi z innych krajów UE, szczególnie pochodzącymi z krajów starej UE. Szybka implementacja zasad opisanych w dyrektywie 2009/81/WE bez zabezpieczenia polskiego interesu narodowego może doprowadzić do całkowitej likwidacji większości spółek należących do polskiego przemysłowego potencjału obronnego.

W związku z realnym zagrożeniem polskiego przemysłu zbrojeniowego bardzo proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zostały podjęte w celu zablokowania implementacji dyrektywy 2009/81/WE?

2. Jakie zostały podjęte działania prawne zmierzające do ochrony polskiego przemysłu zbrojeniowego, gwarantujące udzielanie kontraktów na potrzeby armii?

3. Czy trwają prace nad nowelizacją ustawy offsetowej, tak aby pomimo nowych interpretacji Komisji Europejskiej wciąż procedura offsetowa była realizowana?

Z poważaniem

Poseł Antoni Błądek

Stalowa Wola, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19874)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przesunięcia terminu realizacji
inwestycji budowy drogi obwodowej Stalowej
Woli i Niska w ciągu DK nr 77 oraz dróg
ekspresowych S74 i S19**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Infrastruktury opracowało projekt Programu Budowy Dróg Krajowych na lata 2011–2015. W projekcie tego programu zabrakło kilku ważnych i spodziewanych inwestycji drogowych w woj. podkarpackim. Projekt programu nie przewiduje lub odsuwa w czasie rozpoczęcie m.in. takich inwestycji, jak:

- budowa drogi ekspresowej S19,
- budowa drogi ekspresowej S74,
- budowa obwodnicy Stalowej Woli i Niska w ciągu DK 77.

Inwestycje te mają kluczowe znaczenie dla społeczności lokalnych. Samorządy Stalowej Woli i Niska podjęły wspólne inicjatywę zmierzającą do jak najszybszej realizacji budowy obwodnicy. Mieszkańcy tych miejscowości od lat oczekują na rozwiązanie uciążliwego ruchu tranzytowego przechodzącego przez centrum miasta Stalowa Wola i Niska.

W związku z tym bardzo proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie jest uzasadnienie przesunięcia terminu realizacji inwestycji budowy obwodnicy Stalowej Woli i Niska?

2. Jaki jest dokładny termin realizacji tej inwestycji?

Poseł Antoni Błądek

Stalowa Wola, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19875)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie obniżenia środków Funduszu
Pracy przeznaczonych na finansowanie form
przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! Wojewódzka Rada Zatrudnienia dla Województwa Podkarpackiego przyjęła stanowisko w sprawie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. Środki finansowe na Fundusz Pracy przeznaczone na 2011 r. zostały drastycznie obniżone – aż o 70%, porównując do roku 2010.

Obniżenie środków Funduszu Pracy negatywnie wpłynie na sytuację na rynku pracy województwa podkarpackiego, bowiem:

— stopa bezrobocia na Podkarpaciu wynosi 14,8% i jest większa niż w skali całego kraju; w powiatach słabiej rozwiniętych gospodarczo przekracza nawet 22% (powiaty: niżański, bieszczadzki, brzozowski, leski);

— subsydiowane formy zatrudnienia stanowią blisko 60% miejsc pracy oferowanych przez powiatowe urzędy pracy, dlatego też zmniejszenie środków Funduszu Społecznego spowoduje, że publiczne służby zatrudnienia nie będą mogły prowadzić skutecznych działań, szczególnie w przypadku grup osób będących w szczególnie trudnej sytuacji na rynku pracy.

Zdaniem WRZ woj. podkarpackiego zmniejszenie nakładów na aktywizację bezrobotnych przy równoczesnym wzroście kosztów jednostkowych, wynikających ze zmiany ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy związanych z realizacją instrumentów rynku pracy, wpłynie również na znaczne pogorszenie sytuacji na regionalnym i lokalnych rynkach pracy, ponieważ zaplanowane na 2011 r. środki wystarczą jedynie na pokrycie zobowiązań powiatowych urzędów pracy, przechodzących z 2010 r. Dotyczy to również działań realizowanych przez Ochotnicze Hufce Pracy, w których to zmniejszenie wydatków na refundację kosztów kształcenia przez pracodawców pracowników młodocianych zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego spowoduje wstrzymanie zawierania umów. Ograniczy to dostęp do uzyskiwania umiejętności praktycznych i kwalifikacji zawodowych i w znacznej mierze utrudni młodym ludziom wejście na rynek pracy.

W związku z powyższym problemem zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakimi przesłankami kierowało się ministerstwo, podejmując działania o tak drastycznej obniżce środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r.?

2. Czy ministerstwo zdaje sobie sprawę, że takie ograniczenie środków spowoduje wzrost liczby bezrobotnych w woj. podkarpackim?

3. Czy kierowany przez Panią resort zamierza wprowadzić na 2011 r. inne instrumenty przeciwdziałające bezrobociu?

Poseł Antoni Błądek

Stalowa Wola, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 19876)

do ministra infrastruktury
oraz
ministra gospodarki

w sprawie wyjaśnienia zasadności obowiązku posiadania świadectwa charakterystyki energetycznej budynku

Szanowni Panowie Ministrze! Został narzucony Polakom obowiązek posiadania świadectwa cha-

rakterystyki energetycznej budynku. Koszty wynikające ze sporządzenia tego dokumentu spoczywają na inwestorze bądź osobie zainteresowanej posiadaniem tego dokumentu. Wydaje się, że obecnie jedynym powodem, dla którego inwestor decyduje się na posiadanie świadectwa charakterystyki energetycznej budynku, jest tylko i jedynie konieczność posiadania tego dokumentu do odbioru budynku.

Przyjęte rozwiązanie przedstawione w metodyce sporządzania świadectwa charakterystyki energetycznej budynku określa wielkość wskaźnika zapotrzebowania na energię pierwotną (EP). Wskaźnik ten nie jest charakterystyką energetyczną budynku, wymóg przedstawiony jest w art. 1 i 2 pkt 2 dyrektywy z 2002 r. Tym samym obecnie przyjęte rozwiązanie nie promuje budownictwa energooszczędnego.

Przyjęte rozwiązanie określone w rozporządzeniu ministra infrastruktury z listopada 2009 r., nie uwzględnia konieczności podawania wskaźnika emisji CO₂, a przedstawiony na świadectwie w postaci suwaka wskaźnik zapotrzebowania na energię pierwotną sugeruje, że zmiana rodzaju paliwa do pozyskania określonej ilości energii niezbędnej do prawidłowego funkcjonowania budynku zmniejsza oddziaływanie na środowisko. Taka argumentacja niekoniecznie jest słuszna, gdyż ze spalania tej samej porcji np. biomasy i węgla uzyskamy proporcjonalnie mniej energii, czyli należy spalić większą porcję biomasy, aby uzyskać podobną ilość energii do uzyskanej ze spalania węgla, co skutkuje określonym wpływem na środowisko.

Bez ustalenia poziomu emisji CO₂ niemożliwe jest ustalenie wielkości wpływu na środowisko, wynikające z zamiany paliwa do uzyskania energii.

Przedstawiony wskaźnik zapotrzebowania na energię końcową (EK) mógłby pod pewnymi względami (wskaźnik zawiera także obliczoną ilość energii konieczną do pozyskania ciepłej wody użytkowej – c.w.u., a ta zależy od ilości osób), stanowić podstawę oceny charakterystyki energetycznej budynku. Jednakże nawet w obecnej sytuacji nie można tego wskaźnika w prosty sposób z niczym porównać.

Pytanie 1. Jakie konkretnie korzyści wynikają z faktu posiadania świadectwa dla osoby dysponującej tym dokumentem w kontekście rozporządzenia ministra infrastruktury w sprawie przyjętej metodyki sporządzania świadectwa charakterystyki energetycznej budynku, mieszkania oraz ponoszonych kosztów sporządzenia dokumentu, skoro podawany na świadectwie wskaźnik zapotrzebowania na energię pierwotną nie promuje budownictwa energooszczędnego, nie zmniejsza oddziaływania na środowisko i nie wpływa na wartość budynku czy mieszkania?

Jakie korzyści społeczne przynosi przyjęte rozwiązanie w dobie walki z ociepleniem klimatu i zmniejszeniem produkcji CO₂? Kto przy obecnym stanie prawnym zyskuje, a kto traci na konieczności posiadania świadectwa charakterystyki energetycznej budynku?

Pytanie 2. Dlaczego przyjęte rozwiązania przedstawione w projekcie z 10 lipca 2006 r. nie zostały przyjęte w całości? Projekt ustawy termomodernizacyjnej z 10 lipca 2006 r. był szeroko konsultowany z organizacjami oraz środowiskami naukowymi dysponującymi wiedzą merytoryczną szeroko pojętego zagadnienia, jakim powinno być budownictwo energooszczędne.

Pytanie 3. Jaki wpływ na promowanie budownictwa energooszczędnego, ma wskaźnik EP (zapotrzebowanie na energię pierwotną), przedstawiany na świadectwie charakterystyki energetycznej?

Pytanie 4. Jakie znaczenie dla posiadacza świadectwa charakterystyki energetycznej budynku wynika z możliwości porównania wartości referencyjnej z wartością obliczoną wskaźnika zapotrzebowania na energię pierwotną?

Pytanie 5. Dlaczego Ministerstwo Infrastruktury zrezygnowało z rozwiązania ujętego także w poruszonym projekcie ustawy z 10 lipca 2006 r.? UE skłania się do rozwiązania, aby dla budynku, mieszkania określać klasę energetyczną. Takie rozwiązanie zdało bardzo dobrze egzamin w przypadku sprzętu AGD. Klasy energetyczne w sposób jednoznaczny mogą określać stopień energochłonności budynku.

Pytanie 6. W nowej dyrektywie UE z 19 maja 2010 r. dotyczącej sporządzania świadectw charakterystyki energetycznej budynku zakłada się, że w przypadku odsprzedaży, wynajmu w ogłoszeniu o wynajmie, sprzedaży przedstawiana była wartość zapotrzebowania na energię. O jakiej energii jest mowa?

Pytanie 7. Jakie znaczenie dla kupującego będzie miał fakt umieszczenia w ogłoszeniu o sprzedaży, wynajmie informacji o wartości zapotrzebowania na energię pierwotną (EP)?

Czy nie korzystniejszym rozwiązaniem, dającym więcej informacji o samym budynku byłby fakt umieszczenia budynku w określonej klasie energetycznej, a przynajmniej podania wartości wskaźnika zapotrzebowania na energię końcową (EK)?

Pytanie 8. W przypadku podania wartości zapotrzebowania na energię końcową, w jaki sposób nabywca będzie miał możliwość porównania tego wskaźnika? Czy istnieje jakaś wielkość umożliwiająca dokonanie prostego wyboru poprzez porównanie wskaźników zapotrzebowania na energię końcową (EK)?

Pytanie 9. Kto ma kontrolować posiadanie świadectwa charakterystyki energetycznej budynku u osób, firm zajmujących się wynajmem mieszkań, apartamentów, świadczących usługi hotelarskie?

Pytanie 10. Dlaczego minister infrastruktury wydaje rozporządzenia, które nie są realizowane w praktyce? Dotyczy to obowiązywania posiadania świadectwa charakterystyki energetycznej na rynku wtórnym w obrocie nieruchomościami, sprzedaży oraz wynajmie. Jaki sens ma uchwalanie prawa, którego nikt nie egzekwuje?

Pytanie 11. Na jaką realną pomoc finansową, kredytową itp. może liczyć inwestor, zarządca nieruchomości przy podejmowaniu decyzji o stosowaniu no-

woczesnych rozwiązań podczas realizowania prac związanych z termomodernizacją obiektów?

Pytanie 12. Udostępnienie informacji na stronach Ministerstwa Infrastruktury o osobach uprawnionych do wykonywania świadectw charakterystyki energetycznej budynków bez poddawania kontroli sporządzonych dokumentów może powodować wykorzystywanie danych osób uprawnionych do wykonywania świadectw przez osoby nieuprawnione. Czy obecne rozwiązanie, zdaniem Ministerstwa Infrastruktury, to dobre rozwiązanie, czy zostaną podjęte działania w celu zmiany obecnego stanu?

Pytanie 13. Dlaczego, zdaniem Ministerstwa Infrastruktury, wymóg konieczności dołączenia świadectwa charakterystyki energetycznej przy odsprzedaży do aktu notarialnego uzależniającego ważność dokumentu sprzedaży – rozwiązanie przedstawione w projekcie ustawy z 10 lipca 2006 r., jest złym rozwiązaniem, skoro nie obowiązuje w obecnym stanie prawnym?

Pytanie 14. Kiedy minister infrastruktury wyda rozporządzenia i zaktualizuje przepisy Prawa budowlanego na potrzeby wydanej w maju 2010 r. Dyrektywy UE w sprawie świadectw charakterystyki energetycznej w taki sposób, aby promowały one stosowanie nowoczesnych rozwiązań w budownictwie mieszkaniowym i w ten sposób uniemożliwiały nieuzasadnione bogacenie się deweloperom poprzez stosowanie starych technologii i możliwość oszukiwania nabywców z braku świadectwa dla konkretnego lokalu?

Pytanie 15. Jak rozumiane przez Ministerstwo Infrastruktury jest sformułowanie „niezależnego eksperta budowlanego”? Gdzie można znaleźć przepisy regulujące tę kwestię? Kiedy minister infrastruktury wyda stosowne rozporządzenia określające pojęcie niezależnego eksperta budowlanego, o jakim jest mowa w dyrektywie UE, art. 10, z 16 grudnia 2002 r., projekcie ustawy z 10 lipca 2006 r. oraz dyrektywie UE z 19 maja 2010 r.?

Pytanie 16. Założenia dyrektywy UE sugerują, że świadectwo charakterystyki energetycznej powinno zostać sporządzone w sposób niezależny przez wykwalifikowanego eksperta. Wykaz osób, które nie powinny wykonywać świadectw, zawierał także projekt ustawy z 10 lipca 2006 r.

Czy obecne przepisy umożliwiające sporządzanie świadectwa charakterystyki energetycznej budynku przez takie osoby, jak architekci, projektanci obiektów budowlanych, kierownicy budów, inne osoby biorące udział w procesie budowlanym obiektu, dla którego ma zostać sporządzone świadectwo, osoby zarządzające nieruchomością, dla której sporządzane jest świadectwo, mieszczą się w definicji niezależnego eksperta budowlanego?

Dlaczego wskazane osoby obecnie mogą wykonywać świadectwo charakterystyki energetycznej budynków?

Czy obecna sytuacja prawna wręcz stwarza możliwości manipulowania faktycznym stanem budownictwa pod względem jego energooszczędności po-

przez sposobność fałszowania faktycznej wartości wskaźników wynikających z racji wykonanego świadectwa przez osoby związane z procesem budowlanym?

Pytanie 17. Czy w nowych rozporządzeniach dostosowujących przepisy do przepisów UE będzie stworzona szansa, aby kupujący mieszkanie, dom mógł podjąć racjonalną decyzję o zakupie budynku, mieszkania w odniesieniu do przyszłych kosztów eksploatacji, wynikających z konieczności dostarczenia określonej ilości energii do prawidłowego funkcjonowania budynku? Czy nie jest dobrym rozwiązaniem uzależnienie ceny nieruchomości od przyszłych kosztów eksploatacji, określonych w świadectwie charakterystyki energetycznej budynku, mieszkania?

Pytanie 18. Czy obecnie powszechnie stosowane rozwiązania w postaci wykorzystywania współczynników do obliczania należności za energię za ogrzewanie jest słuszne?

Takie rozwiązanie powoduje, że koszt ogrzewania nie zależy od zapotrzebowania na energię końcową konkretnego mieszkania, lecz że wszyscy płacą mniej więcej po równo, bez względu na straty wynikające choćby z położenia mieszkania (szczytowe, na parterze, na ostatniej kondygnacji).

Czy nie należałoby do obliczania kosztów za ogrzewanie wykorzystywać wartości energii końcowej, obliczonej w charakterystyce energetycznej dla konkretnego mieszkania? Czy zasada używania współczynników do określania kosztów ogrzewania jest zgodna z zasadami demokracji?

Czy nie byłoby zasadne uzależnienie ceny konkretnego mieszkania od położenia tego mieszkania w budynku, z uwzględnieniem przyszłych strat energii wynikających z racji położenia lokalu?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołoźbrzeg, dnia 30 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19877)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktowania usług
przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ
w Krakowie dla szpitali w Rabce-Zdroju
i Nowym Targu na lata 2011–2013**

Szanowna Pani Minister! Na terenie powiatu nowotarskiego zamieszkiwanego przez 180 tys. ludzi i przyjmującego licznie grupy turystyczne znajdują się dwa szpitale: Podhalański Szpital Specjalistyczny im. Jana Pawła II w Nowym Targu oraz Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Szpital Miejski w Rabce-Zdroju.

Obydwie placówki: ta w Nowym Targu, prowadzona przez powiat nowotarski, której inwestycja została ukończona w 2007 r., i ta w Rabce Zdroju, prowadzona przez miasto Rabka-Zdrój, funkcjonują od wielu lat. Przetrwały wiele trudnych zakrętów funkcjonowania reformy służby zdrowia. Szpital w Rabce uzyskał nawet status spółki tak lansowanej przez obecny rząd.

W praktyce okazało się, że przekształcenie szpitala w spółkę nie daje gwarancji na jej funkcjonowanie, gdyż byt spółki uzależniony jest nie od gospodarza, ale od NFZ, który kontraktuje usługi. Według oświadczenia burmistrza miasta Rabka-Zdrój zostały przy kontraktowaniu usług naruszone zapisy art. 142 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Również szpital nowotarski, mimo iż jest najnowocześniejszą placówką w regionie, ma problemy z kontraktowaniem usług dla oddziału neurologicznego i niektórych poradni.

W imieniu mieszkańców regionu pytam:

1. Jakimi przesłankami kierowała się komisja konkursowa MOW NFZ w Krakowie, odrzucając kontraktowanie usług przez oddział wewnętrzny i izbę przyjęć przez szpital miejski w Rabce-Zdroju?

2. Czy kierownictwo MOW NFZ ma świadomość, że brak kontraktu na wymienione usługi oznacza postawienie spółki Szpital Miejski w Rabce Zdroju w stan likwidacji?

3. Czy brak kontraktu dla oddziału neurologicznego w Podhalańskim Szpitalu Specjalistycznym w Nowym Targu nie jest narażeniem mieszkańców regionu Podhala na niebezpieczeństwo utraty życia?

Z poważaniem

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 27 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19878)

do ministra zdrowia

**w sprawie zakazu prowadzenia działalności
turystycznej w uzdrowisku**

Szanowna Pani Minister! Pozwalam sobie zwrócić się do pani w formie interpelacji poselskiej, ponieważ sprawa, którą niniejszym pragnę przedstawić, ma szczególnie doniosłe znaczenie i dotyczy zakazu prowadzenia działalności turystycznej w uzdrowisku.

W wyniku głosowania na posiedzeniu połączonych Komisji Zdrowia oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej odrzucono wniosek za utrzymaniem dotychczasowego zapisu art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie

uzdrowiskowym, uzdrowiskach (...) pozwalającego na lokowanie „obiektów związanych z obsługą turysty” na obszarze strefy uzdrowiskowej A.

Takie stanowisko mocno zaniepokoiło gminy uzdrowiskowe, które uważają, że takie rozwiązanie jednoznacznie zmierza do pozbawienia ich możliwości rozwoju i oznacza w rezultacie likwidację wielu miejsc pracy w rejonach dotkniętym wysokim bezrobociem. Przyjęcie nowego zapisu eliminującego „obiekty służące obsłudze turysty” oznacza, że w strefie uzdrowiskowej A nie będą mogły być lokowane: hotele, domy wczasowe, biura informacji turystycznej, galerie, obiekty teatralne, sale kongresowe, baseny.

Utrzymanie tego zapisu zamyka również drogę do jakichkolwiek prac modernizacyjnych, przebudowy i rozbudowy tych obiektów, bowiem miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, który musi być zgodny z ustawą o uzdrowiskach, nie pozwoli na realizację tych inwestycji.

Ponieważ charakter sprawy i jej waga mają ogromne znaczenie, zwracam się do Pani Minister z prośbą o wyjaśnienie: Czy zaproponowane rozwiązanie nie wyeliminuje z uzdrowisk tak istotnej dla nich działalności turystycznej?

Z poważaniem

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 30 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19879)

do ministra zdrowia

w sprawie konkursu ofert na świadczenia ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia przeprowadzonego przez Lubelski Oddział Wojewódzki NFZ

Szanowna Pani Minister! Porozumienie Lekarzy Stomatologów Pracujących w Szkolnych Gabinetach w Lublinie poinformowało mnie o swym zaniepokojeniu wynikami ostatniego konkursu ofert na świadczenia ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia zorganizowanego przez Lubelski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia.

W porównaniu z rokiem 2010 środki przeznaczone na te świadczenia są o połowę mniejsze. Wskutek tego 60% oferentów realizujących dotychczas świadczenia stomatologiczne dla dzieci i młodzieży w gabinetach usytuowanych w miejscach nauczania i wychowania została pozbawiona możliwości zawarcia kontraktów z NFZ. Wyniki tego konkursu zdaniem lekarzy stomatologów oznaczają w praktyce likwidację dobrze funkcjonującego i efektywnego systemu sprawowania opieki stomatologicznej nad dziećmi i

młodzieżą uczącą się w szkołach Lublina i województwa lubelskiego. System ten jest popierany przez krajowych i europejskich specjalistów oraz stawiany za wzór dla innych regionów w Polsce.

W roku 2004 po likwidacji SPZOZ Lublin lekarze stomatolodzy zobowiązali się do przejścia i dostosowania do obowiązujących standardów szkolnych gabinetów stomatologicznych, w których dotychczas pracowali w ramach etatów.

Zgodnie z przyjętym zobowiązaniem za własne pieniądze lekarze ci wyposażyli gabinety w nowoczesny, atestowany sprzęt oraz dokonali remontów i modernizacji pomieszczeń. Kontrole gabinetów przeprowadzane przez konsultanta wojewódzkiego ds. stomatologii panią prof. M. M.B. wykazywały bardzo wysoki poziom prowadzenia praktyk. Niejednokrotnie w protokołach pokontrolnych znajdował się zapis o „wzorowym prowadzeniu gabinetu”. Gabinety w szkołach cieszą się dużą aprobatą dyrekcji szkół oraz rodziców uczniów, sami zaś uczniowie zgodnie z cywilizowanymi normami wytwarzają w sobie przeświadczenie o potrzebie leczenia i bieżącej higieny jamy ustnej.

Lekarze stomatolodzy zwracają uwagę, że województwo lubelskie jest jednym z biedniejszych regionów w Polsce, gdzie zaniedbania higieny jamy ustnej młodych pacjentów oraz niska świadomość prozdrowotna samych rodziców powoduje, że brak tradycyjnej opieki stomatologicznej w szkołach będzie miał negatywne skutki już w niedalekiej przyszłości.

Wobec mającego się wkrótce odbyć ponownego konkursu LOW NFZ na świadczenia ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia Porozumienie Lekarzy Stomatologów Pracujących w Szkolnych Gabinetach w Lublinie postuluje, by Ministerstwo Zdrowia:

— umożliwiło dyrektorowi LOW NFZ przesunięcie części nierozdysponowanych jeszcze środków będących w jego dyspozycji na świadczenia ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do osiemnastego roku życia oraz

— wyraziło zgodę na przeprowadzenie przez dyrektora LOW NFZ postępowania uzupełniającego w zakresie świadczeń ogólnostomatologicznych dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia w trybie rokowań zgodnie z art. 144, ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Biorąc powyższe pod uwagę kieruję do Pani Minister interpelację poselską z prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy Ministerstwo Zdrowia poprze wyżej wymienione postulaty zgłoszone przez Porozumienie Lekarzy Stomatologów Pracujących w Szkolnych Gabinetach w Lublinie?

Z poważaniem

Poseł Izabella Sierakowska

Lublin, dnia 21 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19880)

do ministra infrastruktury

w sprawie czasu przejazdu pociągów

Szanowny Panie Ministrze! Władze aglomeracji kalisko-ostrowskiej zwróciły się do mnie w sprawie czasu przejazdu pociągów z Kalisza i Ostrowa w nowym rozkładzie jazdy. Pod hasłem „Wybieram kolej” podpisują się władze aglomeracji, korzystający z kolei w tym i ja. Ale jak mamy wybierać kolej jeżeli z ponad 300 tys. aglomeracji kalisko-ostrowskiej pociąg pokonywał trasę w czasie 3 godz. 45 min, a teraz po wyremontowaniu niektórych odcinków, w tym ze Skierniewic do Łodzi, przejazd wydłużył się (w nowym rozkładzie jazdy) do 4 godz. 25 min.

Z moich obserwacji wynika, że trasę Kalisz – Warszawa Centralna pociągi mogą pokonać w czasie 3 godz. 30 min. Taki czas osiągnął pociąg, który nadrabiał spóźniony czas jazdy.

Panie Ministrze, proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co jest przyczyną wydłużenia czasu jazdy na trasie Kalisz – Warszawa Centralna? (Na trasie Kalisz – Łódź pociąg nie oczekuje na inne połączenia.)

2. Czy istnieje możliwość wprowadzenia lub przesunięcia czasu odjazdu pociągu, aby dojazd do Warszawy Centralnej pierwszego z nich następował o godz. 10.00, a nie o 11.45?

Poseł Józef Racki

Kalisz, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19881)

do ministra finansów
oraz
ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie ustawy o podatku od towarów i usług obowiązującej od 1 stycznia 2011 r., wprowadzającej nowe stawki podatku VAT

Szanowny Panie Ministrze! Ustawą o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług obowiązującej od 1 stycznia 2011 r. wprowadzono nowe stawki VAT.

Według tej ustawy pieczywo, którego termin przydatności przekracza 14 dni, kwalifikuje się według PKWiU 2008 do kategorii, której nie wymienia nowy załącznik nr 3 do ustawy o podatku od towarów i usług. Skutkuje to wzrostem stawki na te towary z 7% na 23%, co spowoduje spadek produkcji pieczywa o wysokich walorach odżywczych bez substancji konserwujących, których przydatność do spożycia za-

pewniona jest wyłącznie przez proces pasteryzacji. (Pieczywo może być kupowane na zapasy dla wojska). Jednocześnie ustawa kwalifikuje do niższej, 5-procentowej stawki podatku VAT chleb chrupki, którego termin przydatności do spożycia wynosi nawet 12 miesięcy.

Panie Ministrze, czy kierowany przez Pana resort spowoduje zmianę, według mnie, oczywistej pomyłki w załączniku do ustawy?

Z poważaniem

Poseł Józef Racki

Kalisz, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19882)

do ministra infrastruktury

w sprawie wykazu inwestycji ujętych w rządowym „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”

Szanowny Panie Ministrze! Z upoważnienia posłów Polskiego Stronnictwa Ludowego Eugeniusza Grzeszczaka, ministra w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, Stanisława Kalemby, zastępcy przewodniczącego klubu poselskiego, oraz Piotra Walkowskiego wyrażam zdecydowane niezadowolone z wykazu inwestycji ujętych w rządowym „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. W wykazie tym ważne dla Wielkopolski inwestycje znalazły się w załączniku nr 1a, a zdecydowana ich większość w załączniku nr 2. Takie potraktowanie województwa wielkopolskiego budzi nasz zdecydowany sprzeciw. Zwracamy się do Pana Ministra o ponowne przeanalizowanie pilności budowy obwodnic, a nie dróg. Z braku wystarczającej ilości środków w budżecie naszym zdaniem należy położyć większy nacisk na budowę obwodnic już przygotowanych do budowy.

Panie Ministrze, czy ministerstwo zamierza zmienić plan realizacji inwestycji drogowych na lata 2011–2015 i kontynuować prace na zadaniach:

- 1) budowa zachodniej obwodnicy Poznania w ciągu S5 i S11,
- 2) budowa obwodnicy Ostrowa Wlkp. na drodze nr S11 (II etap),
- 3) budowa obwodnicy Kępna, Piły i Ujścia na drodze nr S11,
- 4) budowa obwodnicy Jarocina na drodze nr S11,
- 5) budowa obwodnicy Koźmin Wielkopolski na drodze nr 15,
- 6) budowa obwodnicy Jaraczewa i Gostynia na drodze nr 12,

7) budowa drogi nr S5 Żnin – Gniezno, Poznań – Wrocław,

8) budowa obwodnicy Turku na drodze nr 72?

Posel Józef Racki

Kalisz, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19883)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie zniesienia wiz dla Polaków
wyjeżdżających do USA**

Szanowny Panie Ministrze! Po ostatnim szczycie NATO w Lizbonie i zaproszeniu do wizyty w Stanach Zjednoczonych, jakie podczas tego spotkania do prezydenta Bronisława Komorowskiego wystosował prezydent Barack Obama, ponownie rozgorzała dyskusja na temat zniesienia obowiązku wizowego dla Polaków udających się do USA. Starania o taką decyzję ze strony naszego amerykańskiego sojusznika trwają już od wielu lat. Niestety jak dotąd nie przyniosły one oczekiwanego skutku.

W związku z powyższym chciałbym Pana Ministra zapytać:

Jak ocenia Pan szanse na zniesienie obowiązku wizowego dla Polaków wyjeżdżających do Stanów Zjednoczonych w ciągu najbliższych 2–3 lat?

Jakie są najważniejsze argumenty ze strony amerykańskiej przemawiające za utrzymaniem dotychczasowych uregulowań?

Czy przewidywane są jakieś zmiany w realizowanej dotychczas strategii starań o zniesienie obowiązku wizowego?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 20 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19884)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie przygotowania szkół
gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych
na nadchodzący niż demograficzny**

Szanowna Pani Minister! W ciągu najbliższych lat gimnazja i szkoły ponadgimnazjalne będą musiały zmierzyć się z bardzo poważnym problemem, jakim jest niż demograficzny. Według prognoz liczba

uczniów spadnie nawet o 1/3. I co gorsze, taki stan utrzyma się przez najbliższe kilkanaście lat. W związku z naszym systemem finansowania szkolnictwa, a więc tym, że pieniądze państwowe kierowane na ten cel idą za uczniami, oznacza to duże problemy dla placówek oświatowych, a w konsekwencji także dla samorządów lokalnych, które w zdecydowanej większości przypadków są dla nich organami prowadzącymi. Obawy są tym większe, że powiaty, miasta i gminy już olbrzymią część swoich środków kierują właśnie na wydatki związane z oświatą. Wzrost kosztów utrzymania poszczególnych placówek może więc w konsekwencji oznaczać likwidację wielu szkół, a to z kolei może prowadzić do ograniczenia dostępu młodych Polaków do kształcenia.

W związku z powyższym chciałbym zapytać:

Czy resort, którym kieruje Pani Minister, pracuje nad systemowymi rozwiązaniami powodującymi wsparcie dla samorządów w walce z konsekwencjami niżu demograficznego w szkołach?

Czy proponowana przez Panią Minister możliwość grupowania szkół, tzn. tworzenia szkoły przed-szkolno-podstawowej lub gimnazjalno-licealnej, nie jest w zasadzie rezygnacją z reformy szkolnictwa wprowadzającej gimnazja?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 20 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19885)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie konsekwencji zmniejszenia stawek
za badanie zwierząt przed ubojem**

Szanowny Panie Ministrze! Jak wynika z informacji, które napłynęły do mojego biura poselskiego, od stycznia przyszłego roku mogą wystąpić duże problemy na rynku mięsny. Sytuacja taka grozi nam, jeśli dojdzie do zapowiadanego protestu Samorządu Lekarzy Weterynarii. Niezadowolenie środowiska weterynaryjnego wynika z rozporządzenia wydanego przez Pana Ministra, dotyczącego zmniejszenia opłat za badanie zwierząt przed ich ubojem z 17 zł do 10 zł.

Jak przekonują znawcy rynku płodów rolnych i sami weterynarze, decyzja ta nie spowoduje odczuwalnych oszczędności dla rolników, a wpłynie na spore straty finansowe u tych, którzy wspomniane badania wykonują. Cała sytuacja może spowodować poważne utrudnienia w dostawach mięsa do konsumentów, a co za tym idzie, wzrost cen wyrobów mięsnych.

W związku z powyższym chciałbym Pana Ministra zapytać:

Czym podyktowana była decyzja o zmniejszeniu opłat za badanie zwierząt przed ich ubojem?

Czy przed zmianą rozporządzenia w tej kwestii resort, którym Pan Minister kieruje, konsultował tę sprawę z samorządami rolników i weterynarzy?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 21 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19886)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie skutków wprowadzenia urlopów
ojcowskich**

Szanowna Pani Minister! W myśl ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1654) od niespełna roku mężczyźni mają w naszym kraju możliwość skorzystania z urlopów ojcowskich, popularnie też zwanych tacierzyńskimi. Uprawnienie to przysługuje pracownikowi – ojcu dziecka, w dowolnym okresie, także w czasie korzystania przez matkę dziecka z urlopu macierzyńskiego lub wychowawczego, ale w ciągu 12 miesięcy od chwili jego narodzin. Jeżeli ojciec z takiej możliwości nie skorzysta, urlop przepada. W mijającym właśnie roku i w roku 2011 wymiar takiego urlopu ustalono na 1 tydzień, a od 2012 r. zostanie on wydłużony do 2 tygodni.

W związku z powyższym prosiłbym Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

Jednym z powodów wprowadzenia urlopu ojcowskiego było zachęcenie mężczyzn do większego niż do tej pory włączenia się w opiekę i wychowanie dzieci. Czy zdaniem Pani Minister wprowadzenie tego typu urlopów wywołało taki właśnie skutek?

Ilu ojców miało w 2010 r. prawo do urlopu ojcowskiego, a ilu z takiej możliwości skorzystało?

Jakie konsekwencje finansowe dla budżetu państwa spowodowało wprowadzenie urlopu ojcowskiego w mijającym roku?

Od 2012 r. wymiar urlopu ojcowskiego zostanie zwiększony do 2 tygodni. Czy zdaniem Pani Minister będzie to optymalna jego długość, czy rozważana jest możliwość jego wydłużenia w przyszłości?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 21 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19887)

do ministra finansów

**w sprawie planów wprowadzenia kwotowej
waloryzacji rent i emerytur**

Szanowny Panie Ministrze! W sierpniu tego roku przedstawiony został przez pana premiera Donalda Tuska korzystny dla najbiedniejszych seniorów pomysł gruntownych zmian w zasadach waloryzacji rent i emerytur. Obecnie podwyżki tych świadczeń realizowane są procentowo co roku, a ich kwotowa skala zależy od wysokości pobieranej emerytury. Ci emeryci, którzy mają najniższe świadczenia, realnie dostają więc najniższe podwyżki, rzędu kilkudziesięciu złotych, podczas gdy ci z wysokimi emeryturami mogą liczyć na podwyżki rzędu nawet kilkuset złotych.

W myśl zapowiadanych przez pana premiera Donalda Tuska zmian dotychczasowy procentowy sposób waloryzacji świadczeń miałby zostać zastąpiony waloryzacją kwotową. Dawałoby to duże szanse na wsparcie osób, które otrzymują najniższe renty i emerytury.

W związku z powyższym chciałbym Pana Ministra zapytać:

Kiedy przedstawione zostaną szczegółowe propozycje dotyczące wcielenia tych pomysłów w życie?

Jak odnosi się Pan Minister do pomysłu przedstawianego przez specjalistów, by wprowadzając nowy kwotowy system waloryzacji rent i emerytur, pod uwagę brać ilość lat przepracowanych, w myśl zasady: większe podwyżki dla tych z długim stażem pracy (niezależnie od wysokości pobieranych przez nich wynagrodzeń), a mniejsze dla krótko pracujących?

Jakie skutki dla budżetu państwa miałyby wprowadzenie kwotowej waloryzacji rent i emerytur?

Czy nie obawia się Pan Minister, że te propozycje, jak przekonują między innymi organizacje skupiające pracodawców, będą niezgodne z konstytucją?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 21 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19888)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie podziału unijnej pomocy
dla powodzi**

Szanowny Panie Ministrze! Kilka dni temu Komisja Europejska zatwierdziła pomoc dla Polski z unijnego Funduszu Solidarności. Serdecznie dzięku-

ję za podjęte w tej sprawie działania i za skuteczne załatwienie tej sprawy. Środki z przyznanej nam puli 105 mln 567 tys. euro mają zostać spożytkowane na likwidację skutków tegorocznej powodzi, która dotknęła wiele regionów naszego kraju. We wniosku złożonym przez nasz rząd straty oszacowano na ponad 2,9 mld euro. Pomoc ta będzie niezwykle istotna, ale jak widać, potrzeby są o wiele większe niż przyznane środki.

W związku z powyższym chciałbym Pana Ministra zapytać:

Jakie kryteria zostaną przyjęte przy podziale pomocy przyznanej przez Brukselę?

Czy z przyznaniem tych środków wiąże się jakieś ograniczenie co do tego, na co mogą one zostać wydane, czy cele ich wydatkowania, spośród szeroko rozumianych szkód powodziowych, wyznaczać będą jedynie polskie władze?

Środki te muszą zostać spożytkowane na odbudowę zniszczonej infrastruktury komunalnej. Czy skorzystają z nich też indywidualni Polacy poszkodowani podczas powodzi?

Czy podczas decydowania o tym, na co wydać przyznane pieniądze, będą się odbywać konsultacje z poszkodowanymi samorządami?

Jaka część środków z przyznanej puli trafi na tereny Lubelszczyzny poszkodowanej podczas powodzi, przede wszystkim do gmin Wilków i Annopol?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 21 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19889)

do ministra infrastruktury

w sprawie stanu infrastruktury linii kolejowych

Szanowny Panie Ministrze! W Polsce średnia prędkość pociągów wynosi od 20 do 30 km/h. Jest to nawet dwukrotnie wolniej od uzyskiwanych średnich prędkości na niektórych liniach kolejowych w Niemczech.

Wyeksploatowane oraz przestarzałe rozwiązania infrastruktury linii kolejowych w Polsce są jednym z głównych czynników wpływających na ograniczenia biegu pociągów. PKP Polskie Linie Kolejowe, które zarządzają w naszym kraju sieciami kolejowymi, muszą dokonać wymiany ok. 18,3 tys. starych konstrukcji rozjazdów. Jak wynika z technicznego cyklu życia tego rodzaju urządzeń kolejowych oraz konieczności nadrobienia w tym zakresie zaległości, należałoby montować 2550 nowych rozjazdów rocznie. Natomiast zarządca firma PKP Polskie Linie Kolejowe

była w stanie wymienić w 2002 r. zaledwie 80 sztuk rozjazdów do uzyskania poziomu 453 sztuk w 2007 r.

Kolejnym znaczącym problemem jest brak prowadzenia odpowiednich prac remontowo-modernizacyjnych samych linii kolejowych. W ciągu ostatnich kilku lat, według spółki PKP Polskie Linie Kolejowe, na łącznej długości 5226 km odcinków torów wprowadzono większą prędkość roboczą pociągów, natomiast ograniczenia dokonano na 15 627 km odcinków linii kolejowych. Podjęcia niezbędnych prac remontowo-modernizacyjnych wymaga ok. 11 tys. km torów (należy uwzględnić w tych pracach wszelkie elementy, jakie wchodzi w skład infrastruktury linii kolejowych), co stanowi 57% całej długości linii kolejowych w Polsce.

Przeprowadzenie wszelkich prac związanych z unowocześnianiem polskich linii kolejowych wiąże się ze znaczącymi nakładami finansowymi. PKP Polskie Linie Kolejowe nie są w stanie z własnych środków finansowych przeprowadzić wszelkich niezbędnych inwestycji w tym obszarze. Dlatego też cieszy fakt, iż niektóre odcinki kolejowe zostały zmodernizowane dzięki pozyskaniu z programów unijnych środków finansowych na ten cel. Niemniej jednak zaległości w tym obszarze przewyższają możliwości ekonomiczne całego państwowego sektora kolejowego.

Prowadzenie wyłącznie prac polegających na dokonywaniu bieżących remontów infrastruktury linii kolejowych nie wpłynie w perspektywie długofalowej na pozytywny stan ekonomiczny spółki PKP Polskie Linie Kolejowe.

Podmioty gospodarcze świadczące usługi na rynku przewozów kolejowych alarmują, iż infrastruktura linii kolejowych w Polsce w znaczącym stopniu opóźnia możliwości wdrożenia nowoczesnych rozwiązań technologiczno-logistycznych dla przewozów towarowych. Wprowadzenie nowych rozwiązań dla transportu kolejowego przyczyniłoby się do optymalizacji kosztów w tym obszarze, doprowadzając jednocześnie do wzrostu popytu na tego rodzaju transport. To przedsięwzięcie wpłynęłoby zapewne pozytywnie na stan ekonomiczny spółki PKP Polskie Linie Kolejowe.

Ogólnosiątkowy kryzys gospodarczy spowodował, iż popyt na przewóz towarów drogą kolejową drastycznie zmalał, powodując jednocześnie recesję w całym sektorze kolejowym. Problem ten nie ominął firmy PKP Polskie Linie Kolejowe, której głównym profilem działalności jest wynajem infrastruktury kolejowej na potrzeby funkcjonowania przewoźników zajmujących się transportem kolejowym. Niemniej jednak, aby PKP Polskie Linie Kolejowe mogły osiągać zyski z tytułu prowadzenia działalności, należy opracować odpowiedni kierunek działania, który w perspektywie długofalowej będzie pozwalał na stopniowe zmniejszenia zadłużenia tej spółki. Jednym z głównych elementów tych działań powinny być prace remontowo-modernizacyjne na najbardziej wykorzystywanych szlakach kolejowych, które wymagają podjęcia ww. prac.

Istotnym elementem powinno być również dokonanie analizy stawek za wykorzystywanie przez przewoźników kolejowych infrastruktury kolejowej, którą zarządza PKP Polskie Linie Kolejowe. Wprowadzenie odpowiednich działań marketingowych, np. obniżenie stawek na liniach kolejowych, na których to prowadzony jest tranzyt kolejowy przez Polskę.

Brak podjęcia zdecydowanych działań wymusi na PKP Polskich Liniach Kolejowych zwiększenie stawek za prowadzoną działalność, a to rozwiązanie przyniesie negatywne skutki tego działania.

Dlatego też, mając na względzie przyszłość spółki PKP Polskie Linie Kolejowe, zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie kroki zamierza podjąć resort infrastruktury w celu modernizacji infrastruktury kolejowej w Polsce?

2. Jakie kroki podejmuje spółka PKP Polskie Linie Kolejowe w celu poprawy funkcjonowania infrastruktury kolejowej?

3. Jakie zostały podjęte działania marketingowe przez PKP Polskie Linie Kolejowe w celu zwiększenia wpływów środków finansowych z podstawowego profilu działalności?

4. Jak przedstawia się perspektywa rozwoju, według resortu infrastruktury, dla spółki PKP Polskie Linie Kolejowe?

5. Ile w 2010 r. PKP Polskie Linie Kolejowe wprowadziło ograniczeń na liniach kolejowych oraz ile linii zostało zlikwidowanych?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19890)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie terminu rozpatrywania wniosków
oraz wypłaty środków finansowych
dla beneficjentów PROW na lata 2007–2013**

Szanowny Panie Ministrze! Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 daje możliwości wsparcia finansowego dla beneficjentów różnych podmiotów gospodarczych oraz publicznych. Dzięki temu rozwiązaniu istnieje możliwość rozwoju obszarów wiejskich. Wielu beneficjentów skorzystało już z tego rodzaju wsparcia, tworząc nie tylko nowe miejsca pracy, lecz również uzyskując nowe technologie produkcji, które wpływają pozytywnie na mikropodsiębiorstwa.

Podczas wielu spotkań zarówno z rolnikami, przedsiębiorcami, czy też przedstawicielami jedno-

stek samorządu terytorialnego spotkałem się z uwagami związanymi z realizacją tego programu, a mianowicie ocena wniosku o dofinansowanie, a także refundacja poniesionych środków finansowych następuje w zbyt długim okresie czasu. Ponadto beneficjenci zgłaszają uwagi co do ilości niezbędnych dokumentów, jakie muszą złożyć w celu ubiegania się o dofinansowanie.

Beneficjent, aby mógł zrealizować dany projekt, musi posiadać 100% własnych środków finansowych na realizację projektu. W wielu przypadkach beneficjenci zmuszeni są do wzięcia kredytu na dane przedsięwzięcie. W wyniku opóźnień refundacji środków finansowanych beneficjenci ponoszą dodatkowe koszty związane z obsługą kredytu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Co jest przyczyną opóźnień w refundacji środków beneficjentom?

2. Czy nie należałoby uprościć procedury rozliczeniowej, co mogłoby spowodować skrócenie czasu i weryfikację dokumentów przez pracowników merytorycznych?

3. Czy resort rolnictwa widzi w świetle obowiązujących przepisów prawa możliwość dopuszczenia poprawek (literówka, brak kreski itp.) przez pracowników merytorycznych bez wzywania beneficjentów do dokonania korekty?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19891)

do ministra infrastruktury

**w sprawie obowiązku zmiany
opon sezonowych przez kierowców**

Szanowny Panie Ministrze! Zmiana opon na zimowe powinna nastąpić, gdy temperatura spadnie do ok. 7°C. Wtedy to mieszanka gumowa, z której wykonane są opony letnie, zaczyna tracić swoje właściwości – robi się bardzo twarda. Mimo że na dworze nie leży jeszcze śnieg, a temperatura nadal jest dodatnia, to np. droga hamowania samochodu wyposażonego w opony letnie będzie znacznie dłuższa niż gdyby miał opony zimowe. Sprawa ma się jednak zupełnie inaczej, gdy na drodze pojawi się śnieg i błoto pośniegowe. Wówczas nawet najlepsza opona letnia okaże się o wiele gorsza od przeciętnej klasy opony zimowej. Bieżnik zaprojektowany tak, by jak najlepiej „wgryzał się w śnieg”, i miękka mieszanka często dają nam możliwość wjazdu tam, gdzie samochody wyposażone w opony letnie nie miałyby żadnych szans.

Jak donoszą media, najczęściej wypadków i stłuczek jest z chwilą pojawienia się pierwszego śniegu i przymrozków.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy termin zmiany opon sezonowych nie powinien zostać obligatoryjnie określony dla wszystkich kierowców, np. dzień zmiany czasu letniego na zimowy i odwrotnie?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 6 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19892)

do ministra obrony narodowej

w sprawie decyzji dyrektora Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa w Szczecinie o likwidacji Punktu Krwiodawstwa w Wałczu

Szanowny Panie Ministrze! Z powodu decyzji dyrektora Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa w Szczecinie prawdopodobnie od nowego roku przestanie działać terenowy oddział Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa w Wałczu. Przynajmniej przez rok stali dawcy zostaną na lodzie. Aby oddać krew, będą musieli dojeżdżać do punktów oddalonych od Wałcza o kilkadziesiąt kilometrów, ponieważ ambulans dla województwa zachodniopomorskiego ma być kupiony dopiero w 2012 r., a wałecki punkt ma zostać zlikwidowany już w tym roku. Przynajmniej przez 12 miesięcy grupa stałych dawców krwi z Wałcza i okolic, chcąc oddać krew, będzie więc zmuszona dojeżdżać do innych miejscowości. Krew można oddać w Pile, jednak będzie ona przeznaczana na potrzeby pacjentów z województwa wielkopolskiego. Dawcy będą mogli też pojechać do leżących w naszym województwie Szczecinka czy Drawska Pomorskie, oddalonych od Wałcza o ok. 70 km. Powodem likwidacji wałeckiego punktu nie jest raczej mała skuteczność. Rocznie przeprowadza się tutaj 1400 donacji, z których pozyskuje się około 630 l krwi. Krew oddawana w wałeckim punkcie stanowi również istotne zaplecze, jeśli chodzi o pokrycie zapotrzebowania pacjentów Szpitala Wojskowego obsługującego poligon w Drawsku Pomorskim. Decyzja o likwidacji Punktu Krwiodawstwa w Wałczu stawia więc pod znakiem zapytania właściwe funkcjonowanie tego szpitala, który 90% swojego zapotrzebowania realizuje w Wałczu.

W związku z tą niefortunną decyzją zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy podejmie Pan Minister działania zmierzające do zmiany decyzji dyrektora Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa w Szczecinie o likwidacji Punktu

Krwiodawstwa w Wałczu, który jest bardzo istotnym zapleczem dla Szpitala Wojskowego obsługującego poligon w Drawsku Pomorskim?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 21 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19892)

do ministra zdrowia

w sprawie decyzji dyrektora Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa w Szczecinie o likwidacji Punktu Krwiodawstwa w Wałczu

Szanowna Pani Minister! Z powodu decyzji dyrektora Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa w Szczecinie prawdopodobnie od nowego roku przestanie działać terenowy oddział Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa w Wałczu. Przynajmniej przez rok stali dawcy zostaną na lodzie. Aby oddać krew, będą musieli dojeżdżać do punktów oddalonych od Wałcza o kilkadziesiąt kilometrów, ponieważ ambulans dla województwa zachodniopomorskiego ma być kupiony dopiero w 2012 r., a wałecki punkt ma zostać zlikwidowany już w tym roku. Przynajmniej przez 12 miesięcy grupa stałych dawców krwi z Wałcza i okolic, chcąc oddać krew, będzie więc zmuszona dojeżdżać do innych miejscowości. Krew można oddać w Pile, jednak będzie ona przeznaczana na potrzeby pacjentów z województwa wielkopolskiego. Dawcy będą mogli też pojechać do leżących w naszym województwie Szczecinka czy Drawska Pomorskie, oddalonych od Wałcza o ok. 70 km. Powodem likwidacji wałeckiego punktu nie jest raczej mała skuteczność. Rocznie przeprowadza się tutaj 1400 donacji, z których pozyskuje się około 630 l krwi. Krew oddawana w wałeckim punkcie stanowi również istotne zaplecze, jeśli chodzi o pokrycie zapotrzebowania pacjentów Szpitala Wojskowego obsługującego poligon w Drawsku Pomorskim. Decyzja o likwidacji Punktu Krwiodawstwa w Wałczu stawia więc pod znakiem zapytania właściwe funkcjonowanie tego szpitala, który 90% swojego zapotrzebowania realizuje w Wałczu.

W związku z tą niefortunną decyzją zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy podejmie Pani Minister działania zmierzające do zmiany decyzji dyrektora Regionalnego Centrum Krwiodawstwa i Krwiolecznictwa w Szczecinie o likwidacji Punktu Krwiodawstwa w Wałczu?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 21 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19893)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie ograniczania możliwości
regionalnych ośrodków TVP w pełnieniu
misji publicznej**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z interpelacją dotyczącą ograniczania możliwości regionalnych ośrodków TVP w pełnieniu ich misji publicznej. Jest to skutek zmniejszenia zasięgu nadawania oraz radykalnych cięć budżetowych i etatowych. Budzi to moje najwyższe zaniepokojenie, ponieważ uderza bezpośrednio w rozwój regionów, a tym samym w podstawy funkcjonowania naszego kraju i Unii Europejskiej.

Jednym z najbardziej pokrzywdzonych jest województwo podkarpackie. Ze względu na górzysty teren setki tysięcy mieszkańców Podkarpacia mogły oglądać informacje regionalne jedynie na antenie TVP2 w tzw. rozłącznej sieci. Obecnie TVP likwiduje to pasmo. Na dodatek na Podkarpaciu zostanie wyłączony nadajnik cyfrowy TVP Rzeszów na Suchej Górze k. Krosna, który uzupełniał brakujący zasięg. Wskutek tego od nowego roku w województwie podkarpackim regionalna telewizja publiczna będzie docierać do zaledwie 25% mieszkańców (!). To nie tylko uderza w rozwój regionu, ale także w jego bezpieczeństwo, ponieważ TVP Rzeszów stanowi ważne ogniwo wojewódzkiego systemu powiadamiania kryzysowego np. podczas powodzi czy innych klęsk żywiołowych.

Zasięg techniczny programu TVP Info jest na Podkarpaciu szczątkowy (3 nadajniki małej mocy – Rzeszów, Leżajsk, Przemyśl). Aby zwiększyć dostępność programu regionalnego, w 2004 r. została uruchomiona testowa emisja cyfrowa kodowana w dostępnym wówczas systemie MPEG 2 i trwa ona do dnia dzisiejszego. Zasięg tego nadajnika pozwala na pokrycie ok. 75% województwa podkarpackiego. Był to jednak sygnał testowy i właśnie kończy się zezwolenie na jego emisję. W sytuacji zaprzestania emisji programu regionalnego w programie TVP2, wobec małego zasięgu TVP Rzeszów z nadajników analogowych, konieczne jest utrzymanie emisji cyfrowej z obiektu RTCN Sucha Góra w okresie przejściowym, tj. do czasu uruchomienia emisji cyfrowej MPEG 4 na MUX 3.

Z harmonogramu uruchomienia MUX 3 wynika, że poza małym nadajnikiem dla samego miasta Rzeszowa do kwietnia 2014 r. na Podkarpaciu nie zostanie uruchomiona żadna stacja nadawcza z multipleksem, który zawierałby program regionalny, podczas gdy nadawcy komercyjni do końca przyszłego roku będą mieli pełne pokrycie regionu drugim multipleksem. To oznacza, że przez ponad 3 lata TVP Rzeszów nie będzie mogła konkurować zasięgiem ze stacjami komercyjnymi, a ogromna większość (ok. 75%)

mieszkańców Podkarpacia będzie pozbawiona publicznego programu.

Takie postępowanie jest sprzeczne z art. 26 § 6 pkt 3 ustawy o radiofonii i telewizji, który mówi o tym, że UKE i KRRiT zapewnią częstotliwości do nadawania programu regionalnego. Stoi to również w kolizji z wytycznymi Rady Europy oraz strategią państwa polskiego w dziedzinie mediów elektronicznych na lata 2005–2020, które w wielu punktach nakazują zapewnienie mediom publicznym odpowiednich warunków do wypełniania ich misji i wzmocnienie ich ośrodków regionalnych, jako istotnego czynnika rozwoju regionów i samej Unii Europejskiej.

Ograniczenie zasięgu nadawania połączone jest z kolejnymi cięciami budżetowymi i etatowymi w TVP Rzeszów. Załoga tego ośrodka liczy zaledwie kilkadziesiąt osób, podczas gdy zatrudnienie np. w TVP Kraków sięga 200 pracowników. W konsekwencji z anteny rzeszowskiego ośrodka znikają kolejne misyjne programy, a mieszkańcy województwa podkarpackiego mają coraz bardziej utrudniony dostęp do informacji na temat życia ich regionu.

Dlatego też zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Jakie kroki zamierza podjąć, by zapobiec dyskryminacji województwa podkarpackiego i innych terenów górskich w dostępie do sygnału telewizji publicznej?

Czy możliwe jest przedłużenie nadawania sygnału cyfrowego z RTCN na Suchej Górze k. Krosna lub inna natychmiastowa rekompensata brakującego zasięgu?

Jakie kroki zamierza podjąć, by zapobiec dalszemu ograniczaniu oferty programowej i fachowych zespołów ludzkich regionalnych ośrodków TVP, takich jak TVP Rzeszów, i przywrócić im możliwość właściwego wywiązywania się z misji publicznej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Bury s. Józefa

Rzeszów, dnia 20 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19894)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie pomocy osobom bezdomnym
w związku z nadchodzącą zimą**

Szanowna Pani Minister! Ze strony organizacji pozarządowych zajmujących się pomocą osobom bezdomnym docierają do nas sygnały o złej sytuacji tych osób w związku z nadchodzącą zimą. Spadek temperatury powietrza w ostatnim czasie spowodował, że bezdomni szukają miejsc, w których mogliby bezpiecznie nocować. Wiąże się z tym wzrost liczby chę-

nych do korzystania z noclegowni, ale także wzrost liczby włamań do altanek w ogródkach działkowych i węzłów ciepłowniczych.

Osoby zajmujące się pomocą bezdomnym wskazują, że liczba miejsc noclegowych czy, szerzej, punktów, w których mogą oni uzyskać pomoc, jest wciąż niewystarczająca. Przedstawiciele organizacji pozarządowych wskazują również na ryzyko wypadków śmiertelnych w postaci zamarznięć, których liczba znacznie wzrasta, kiedy tylko temperatura spadnie poniżej zera.

W szczególności problematyczne wydaje się zapewnienie pomocy ludziom bezdomnym, którzy są uzależnieni od alkoholu. Według danych statystycznych takie osoby stanowią ok. 1/4 całkowitej liczby wypadków śmiertelnych z powodu zamarznięcia. Noclegownie dla bezdomnych nie przyjmują osób nietrzeźwych, brakuje również innych instytucji, które mogłyby im pomóc.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podejmuje ministerstwo w celu pomocy osobom bezdomnym, w obliczu pory zimowej?

2. Jak przedstawia się relacja środków finansowych przeznaczonych na pomoc osobom bezdomnym w roku obecnym w porównaniu z rokiem ubiegłym?

3. Czy ministerstwo dysponuje programem pomocy bezdomnym uzależnionym od alkoholu i innych środków odurzających?

4. Jak kształtuje się w zakresie rozwiązywania powyższego problemu współpraca ministerstwa z organizacjami zraszającymi jednostki samorządu terytorialnego?

Z wyrazami szacunku

Posel Krzysztof Brejza
oraz grupa posłów

Inowrocław, dnia 7 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19895)

do ministra gospodarki

**w sprawie ekwiwalentu pieniężnego
za deputat węglowy dla emerytów i rencistów
– byłych pracowników kopalń**

Szanowny Panie Ministrze! W chwili obecnej ustawodawca dopuszcza do zróżnicowania obliczania ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy między emerytami i rencistami kopalń czynnych a emerytami i rencistami kopalń zlikwidowanych. Ogromna różnica istnieje również przy wypłatach ekwiwalentu dla pracowników kopalni w stosunku do wysokości

ekwiwalentu wypłacanego emerytom i rencistom – byłym pracownikom kopalń.

Emeryci i renciści kopalń zlikwidowanych w 2010 r. otrzymują ekwiwalent pieniężny za deputat węglowy w wysokości 512,68 zł za 1 tonę, natomiast emeryci i renciści z kopalni czynnej KWK Kazimierz-Juliusz sp. z o.o. w Sosnowcu otrzymują w 2010 r. 339,16 zł za 1 tonę.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

1. Czy planowane są zmiany mające na celu ujednoczenie zasad wyliczania ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy dla emerytów i rencistów kopalń czynnych i kopalń zlikwidowanych?

2. Czy planowane są inne zmiany ustawowe, które prowadziłyby do ujednoczenia zasad wyliczania i wypłacania ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy?

Z poważaniem

Posel Jarosław Pięta

Sosnowiec, dnia 25 listopada 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19896)

do ministra finansów

w sprawie planowanej reformy OFE

Szanowny Panie Ministrze! Na mocy przepisów ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych w Polsce została wprowadzona reforma systemu emerytalnego.

Od 1999 r. nie obowiązuje już system oparty wyłącznie na tak zwanej umowie międzypokoleniowej, polegającej na tym, że osoby aktualnie pracujące płacą składkę do ZUS, która jest przeznaczona dla osób pobierających emeryturę.

Ten system stał się coraz bardziej niewydolny ze względu na zmniejszającą się liczbę pracujących w stosunku do liczby świadczeniobiorców. Stary system był powszechnie krytykowany za swą nieprzejrzystość, niesprawiedliwość, pozorne bezpieczeństwo oraz za to, że wysokość świadczenia emerytalnego tylko w niewielkim stopniu zależała od stażu pracy i wpłaconych składek.

Utworzone zostały otwarte fundusze emerytalne, stanowiące kapitałową część nowego systemu, czyli tzw. II filar. Istotą działalności funduszy jest gromadzenie i inwestowanie środków finansowych członków OFE z przeznaczeniem na wypłatę emerytury ich uczestnikom po osiągnięciu ustawowego wieku emerytalnego. Jednym z głównych założeń tej reformy było utworzenie bezpiecznego systemu emerytalnego opartego na zróżnicowaniu źródeł dochodów na starość. Twórcy reformy wraz z przedstawicielami

rządu argumentowali konieczność wprowadzenia reformy czynnikiem demograficznym i zmniejszającą się liczbą osób czynnych zawodowo na rynku pracy. Według przeprowadzonych analiz na jednego emeryta w 2030 r. w Polsce będzie przypadać statystycznie tylko 1,9 osoby pracującej. Autorzy reformy zakładali, że przeczorny Polak w przyszłości będzie otrzymywał emeryturę z I filara, którym jest ZUS, i z tak zwanego II filara, czyli z wybranego przez niego funduszu.

Natomiast zachęcali Polaków, aby uzupełnili zabezpieczenie na przyszłość o III filar, czyli prywatne oszczędności w IKE w postaci polis inwestycyjnych w firmach ubezpieczeniowych, funduszach inwestycyjnych, w bankach lub innych formach oszczędzania.

Reforma zakładająca bezpieczeństwo dzięki różnorodności została pozytywnie oceniona zarówno przez ekspertów krajowych, jak i zagranicznych. Obecnie jest blisko 15 milionów członków otwartych funduszy emerytalnych, a stan ich aktywów w październiku 2010 r. wyniósł 223 mld zł.

Według badań przeprowadzonych przez Pentor z czerwca 2009 r., tylko 10% członków OFE wolałoby system emerytalny zarządzany wyłącznie przez ZUS, 38% wybrałoby zaś oszczędzanie wyłącznie w OFE, a 39% chciałoby pozostać przy obecnym sposobie podziału składki między ZUS i OFE.

Tym bardziej dziwi fakt, że w dniu 30 grudnia 2010 r. rząd przedstawił propozycje zmian, jakie zamierza wprowadzić w obowiązującym systemie emerytalnym. Wywołały one wiele krytycznych ocen i obaw ekspertów oraz kierownictwa funduszy. Niepokój wśród Polaków wywołała propozycja, żeby od kwietnia 2011 r. obniżyć składkę przekazywaną do OFE z 7,3% do 2,3%, a 5% przekazywać na specjalne konto w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych. Według przedstawionych propozycji od 2017 r. do funduszy emerytalnych trafiać miałyby tylko 3,5% składki, a na specjalne konto w ZUS – 3,8%.

Wprowadzenie w życie przez rząd tych zamierzeń skutkowało w rzeczywistości likwidacją reformy, która weszła w życie w 1999 r. i w dużej części z powrotem do tzw. systemu repartycyjnego, który się nie sprawdził, bo opierał się na finansowaniu emerytur z bieżących składek opłacanych przez osoby pracujące. Dzięki tego typu zabiegom rząd chce obniżyć dług publiczny i deficyt o składki, które nie zostaną przekazane do OFE. Wielu ekonomistów i finansistów uważa, że wprowadzenie takich rozwiązań będzie miało negatywne konsekwencje w przyszłości. Według wyliczeń ekspertów zmniejszenie składki do funduszy spowoduje, że dzisiejszy trzydziestolatek, kiedy będzie przechodził na emeryturę, otrzyma świadczenie o 10% niższe, a dwudziestolatek – o 17%. Na skutek proponowanych przez rząd zmian w systemie emerytalnym problem długu publicznego zostanie tylko odsunięty w czasie, gdyż w przyszłości będą musiały wzrosnąć zobowiązania państwa, a w rzeczywistości pracujących wtedy obywateli wobec przyszłych emerytów.

W proponowanej nowelizacji zakłada się, że od 2012 r. każdy Polak będzie mógł dobrowolnie odkładać pieniądze na przyszłą emeryturę w OFE lub w ramach tzw. III filaru, na przykład na indywidualnych kontach emerytalnych, a wpłaty dodatkowe będzie można odliczyć od podstawy opodatkowania. Jednak z danych Komisji Nadzoru Finansowego wynika, że w 2009 r. jedynie 1,14 mln Polaków oszczędzało w tzw. III filarze. Trudno więc spodziewać się, że po wprowadzeniu ulgi podatkowej odsetek uczestników dodatkowych ubezpieczeń emerytalnych w przyszłości będzie znacząco wzrastał. Przewiduje się, że zmiana zasad funkcjonowania OFE będzie miała także negatywny wpływ na rozwój polskiego rynku kapitałowego, a także na realizację programu prywatyzacji. Zmniejszony zostanie również dopływ kapitału do polskich firm, co będzie skutkowało zahamowaniem rozwoju i modernizacji polskiej gospodarki.

Rząd przy udziale mediów poprzedził zaproponowane zmiany zmasowaną krytyką istniejących od 11 lat otwartych funduszy emerytalnych.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy nie jest tak, że rząd, krytykując OFE, poszukiwał pretekstu, który pozwoliłby mu zmienić system emerytalny, tak by zmniejszyć strumień pieniędzy przekazywanych do funduszy, aby przeznaczyć je na łatanie bieżących potrzeb budżetowych?

2. Czy proponowane zmiany nie podważą zaufania obywateli do państwa i jego organów oraz stanowionego przez niego prawa? Czy nie utwierdzą w przekonaniu obywateli naszego kraju, że rząd może wszystko, nawet zmienić w każdej chwili obowiązujące regulacje prawne dla realizacji doraźnych, krótkowzrocznych celów politycznych? Jak się mają gwarancje i zapewnienia akwizytorów OFE z 1999 r. i z późniejszych lat powtarzane za twórcami reformy, iż II filar jest stabilny i niepodważalny w stosunku do tych niekorzystnych zmian, które się planuje aktualnie?

3. Dlaczego przedstawiciele rządu kreowali w ostatnich tygodniach fałszywy obraz efektów inwestycyjnych funduszy emerytalnych, informując społeczeństwo, że ich wyniki są bardzo słabe? Na pewno wyniki mogłyby być lepsze, gdyby nie załamanie giełdy w 2008 r. i późniejszy kryzys. Jednak porównanie 11-letnich wyników funduszy emerytalnych z wynikami innych instytucji rynku finansowego świadczy, że fundusze zarobiły nominalnie przez ten okres – 181,86%, podczas gdy fundusze inwestycyjne stabilnego wzrostu o podobnym profilu inwestycyjnym, co OFE – 142,48%. Roczna dochodowość z inwestycji w OFE wyniosła 5,97%, gdy we wspomnianych funduszach 4,56%.

4. Czy prawdziwy był zarzut stawiany OFE przez rządowych krytyków, sugerujący wysokie koszty funkcjonowania funduszy? Przecież fakty świadczą, że koszty oszczędzania w OFE są najniższe spośród dostępnych sposobów inwestowania przy podobnym poziomie ryzyka. W 2009 r. przeciętny wskaźnik kosztów w OFE wyniósł 1,26%, a w funduszach in-

westycyjnych stabilnego wzrostu w tym samym okresie – 2,95%. Od stycznia 2010 r. opłata prowizyjna od składki kierowanej do OFE została obniżona do 3,5%.

5. Czy proponowane zmiany nie spowodują niekorzystnych zmian na GPW? Czy nie spowodują utraty płynności i zmniejszenia obrotów na GPW? Czy nie spowodują obniżenia popytu na akcje spółek debiutujących na parkiecie, gdyż OFE często kupowały takie papiery, traktując je jako długoterminową inwestycję? Powszechnie wiadomo, że światowi potentaci wolą inwestować tam, gdzie są duże obroty, gdyż mają wówczas większe możliwości dokonywania transakcji.

6. Czy zmiany w funkcjonowaniu OFE spowodują ograniczenia możliwości dziedziczenia oszczędności gromadzonych w II filarze po zmarłym członku funduszu? Przecież dzięki temu rozwiązaniu od początku reformy do połowy 2010 r. rodziny i osoby uposażone otrzymały z tego tytułu 800 mln zł.

7. Panie Ministrze, co mogą pomyśleć młodzi ludzie o aktualnie rządzącym krajem za 20, 30 lat i jak ocenią dzisiejszą koalicję PO–PSL i premiera Donalda Tuska, jeśli nie będą mogli sprostać zobowiązaniom wobec emerytów wynikającym z wirtualnych zapisów na ich indywidualnych kontach emerytalnych w ZUS?

8. Czy poprzez prawie czterokrotne zmniejszenie składki do funduszy, czyli w istocie demontaż systemu OFE, nie narazi się młodych ludzi podejmujących pracę na wysokie podatki i duże wyrzeczenia w przyszłości, aby pokryć ewentualny deficyt w systemie emerytalnym?

9. Dlaczego działania zmierzające do zmniejszenia księgowego deficytu budżetu państwa i długu publicznego w istocie miałyby się odbyć kosztem przyszłych emerytów?

Z poważaniem

Posel Jan Warzecha

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19897)

do ministra infrastruktury

w sprawie drogi krajowej nr 16

Szanowny Panie Ministrze! Z ogromnym niepokojem mieszkańcy Warmii i Mazur śledzą planowane i realizowane przez rząd inwestycje infrastrukturalne na naszym terenie.

W ostatnim okresie Ministerstwo Infrastruktury poddało pod konsultacje społeczne projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, z którego analizy wynika, że w stosunku do pierwot-

negu dokumentu w tej sprawie, obejmującego lata 2008–2012, planuje się usunąć zapis dotyczący budowy dalszych odcinków drogi nr 16.

Mieszkańcy Warmii i Mazur nie godzą się na takie rozstrzygnięcie. Droga nr 16 jest „kręgosłupem” Warmii i Mazur. Dotychczasowy plan spowodował podjęcie wielu kosztownych decyzji w tej konkretnej sprawie, a także w zakresie planowania i realizacji dróg lokalnych, stanowiących dojazdy do drogi nr 16. Za tymi decyzjami stoją konkretne, wysokie, już poniesione nakłady inwestycyjne.

Odstąpienie od realizacji planowanego wcześniej odcinka Borki Wielkie – Mrągowo spowodowałoby również złamanie umowy społecznej i odebrałoby mieszkańcom nadzieję, że polski rząd dotrzyma kiedykolwiek jakiegokolwiek obietnicy. Jest to tym bardziej bolesne i wstydlive, ponieważ to sam Pan Minister, będąc niedawno w Olsztynie, wszem i wobec obiecywał, iż nie ma zagrożenia dla planowanych inwestycji infrastruktury drogowej na Warmii i Mazurach.

Panie Ministrze! Czy zrezygnuje Pan z tak niebezpiecznego pomysłu Pana resortu, który zamierza odebrać pieniądze na budowę kolejnego odcinka drogi nr 16? Czy ostatecznie ugnie się Pan przed merytorycznymi argumentami i ponownie wprowadzi do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowę odcinka Borki Wielkie – Mrągowo?

Z poważaniem

Posel Jerzy Gosiewski

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19898)

do ministra infrastruktury

w sprawie obwodnicy Olsztyna

Szanowny Panie Ministrze! Z ogromnym niepokojem mieszkańcy Olsztyna i całego regionu Warmii i Mazur śledzą planowane i realizowane przez rząd inwestycje infrastrukturalne na naszym terenie.

W ostatnim okresie Ministerstwo Infrastruktury poddało konsultacjom społecznym projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, z którego analizy wynika, że w stosunku do pierwotnego dokumentu w tej sprawie, obejmującego lata 2008–2012, planuje się usunąć zapis dotyczący budowy południowej obwodnicy Olsztyna.

Mieszkańcy Warmii i Mazur nie godzą się na takie rozstrzygnięcie. Obwodnica Olsztyna w ciągu drogi krajowej nr 16 jest niezbędna. Dotychczasowy plan umożliwił podjęcie wielu kosztownych decyzji w tej konkretnej sprawie, a także w zakresie planowania i realizacji dróg lokalnych, stanowiących dojazdy

do obwodnicy oraz węzłów komunikacyjnych w granicach administracyjnych samego Olsztyna. Za tymi decyzjami stoją konkretne, wysokie, już poniesione nakłady inwestycyjne.

Odstąpienie od realizacji planowanej wcześniej obwodnicy Olsztyna spowodowałoby również złamanie umowy społecznej i odebrałoby mieszkańcom nadzieję, że polski rząd dotrzyma kiedykolwiek jakiegokolwiek obietnicy. Jest to tym bardziej bolesne i wstydlive, ponieważ to sam Pan Minister, będąc niedawno w Olsztynie, wszem i wobec obiecywał, iż nie ma zagrożenia dla planowanych inwestycji infrastruktury drogowej na Warmii i Mazurach.

Panie Ministrze! Czy zrezygnuje Pan z tak niebezpiecznych pomysłów planowanych przez Pana resort, dotyczących kolejnego ograniczenia inwestycyjnego w dotychczas słabiej niż inne rozwiniętego regionu Warmii i Mazur i ostatecznie ugnie się przed merytorycznymi argumentami i ponownie wprowadzi do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowę obwodnicy Olsztyna?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Gosiewski

Warszawa, dnia 2 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19899)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wdrożenia programu
przeciwdziałania ubóstwu rodzin
wielodzietnych**

Szanowna Pani Minister! Narastające problemy polskich rodzin i dzieci oraz braki w polityce społecznej na ich rzecz powodują, że wiele rodzin ma mniej dzieci, niż początkowo planowało, ponieważ realizację ich zamierzeń utrudniają warunki bytowe, w jakich przyszło im żyć. W Polsce decyzja o większej liczbie dzieci wiąże się zbyt często ze zgodą na życie w skrajnym ubóstwie. Przy trójce dzieci w rodzinie poważnie zwiększa się zagrożenie ubóstwem. Statystyki pokazują, że średnia rodzina wychowująca trójkę (i więcej) dzieci jest w znacznie większym stopniu zagrożona ubóstwem niż np. rodziny emerytów, rencistów czy rodziców samotnie wychowujących dzieci.

Brak polityki rodzinnej, traktowanie posiadania dzieci jako prywatnej sprawy obywatela jest od początku lat 90. charakterystyczną cechą wszystkich kolejnych rządów. Ten element polityki społecznej, w której dla rodziny nie ma miejsca, jest cechą specyficzną polską. Żaden inny kraj Europy nie przeznaczają tak mało środków na wsparcie rodziny jak Polska. Kwota przeznaczana na pomoc rodzinie z dziećmi w utrzymaniu jest w naszym kraju najniższa w

Europie i wynosi ok. 0,8% PKB. W wielu krajach Europy rodzina uczestniczy w podziale PKB w stopniu kilkakrotnie większym niż w Polsce.

Podstawowym działaniem w tym zakresie powinno być wdrożenie programu przeciwdziałania ubóstwu rodzin, szczególnie rodzin wielodzietnych, przywrócenie świadczeń rodzinnych dzieciom, które utraciły je w ostatnich latach, upowszechnienie płatnych urlopów wychowawczych, w dalszej perspektywie zwiększenie wydatków na politykę rodzinną do poziomu co najmniej średniego w Unii Europejskiej.

Pani Minister! Co zamierza Pani uczynić w celu przeciwdziałania ubóstwu rodzin wielodzietnych?

Kiedy polski rząd przestanie traktować posiadanie dzieci jako prywatną sprawę obywatela?

W jaki sposób i kiedy polski rząd zamierza zwiększyć wydatki na politykę rodzinną do skali porównywalnej ze średnią w Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Gosiewski

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19900)

do ministra zdrowia

**w sprawie obniżenia poziomu finansowania
usług szpitalnych
w woj. warmińsko-mazurskim**

Szanowna Pani Minister! Z informacji uzyskiwanych przeze mnie w mojej pracy poselskiej wynika, że opieka zdrowotna mieszkańców Warmii i Mazur jest wysoce niedostateczna. Nakłady na świadczenia zdrowotne w naszym regionie są niższe od średniej ogólnopolskiej o blisko 140 zł/osobę/rok, natomiast w odniesieniu do najbardziej zasobnego regionu, jakim jest województwo mazowieckie, różnica ta wzrasta do 360 zł/osobę/rok. Stawia to nasze województwo na ostatnim, szesnastym miejscu w kraju. Trudna sytuacja finansowa Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Oddziału NFZ wymusiła obniżenie poziomu finansowania usług szpitalnych, usług podstawowej opieki zdrowotnej oraz cen leków i wielu innych zadań.

Pani Minister! Dlaczego na Warmii i Mazurach mieszkańcy są gorzej traktowani niż mieszkańcy na pozostałym obszarze kraju?

Jakie kryteria i dlaczego spowodowały, że nakłady na świadczenia zdrowotne w naszym regionie są niższe od średniej ogólnopolskiej o blisko 140 zł/osobę/rok?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Gosiewski

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19901)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie poziomu finansowania nauki
i szkolnictwa wyższego**

Szanowna Pani Minister! Mieszkańcy Warmii i Mazur, a przede wszystkim społeczność akademicka naszych uczelni wyraża głębokie zaniepokojenie systematycznym zmniejszaniem udziału wydatków budżetu państwa na szkolnictwo wyższe z 0,99% PKB w 2005 r. do 0,88% PKB w roku 2010 i niewspółmiernie niskimi względem krajów UE nakładami na badania i rozwój. Taka polityka rządu RP skutkuje degradacją tych obszarów życia społecznego w naszym kraju, które warunkują nie tylko budowę społeczeństwa opartego na wiedzy czy poprawę innowacyjności gospodarki, ale umożliwiają nadrobienie dystansu dzielącego Polskę od krajów Europy Zachodniej.

W najbliższych latach w Polsce powinniśmy osiągnąć poziom nakładów ze środków publicznych w wysokości 2% PKB na szkolnictwo wyższe i 1% na naukę. Umożliwiłoby to realizację zadań zapisanych w strategii Europa 2020 i pozwoliłoby szkołom wyższym na pełne wdrożenie strategii bolońskiej. Na wzór ustawy z 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej należałoby w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym określić minimalny poziom finansowania szkolnictwa wyższego i nauki (2% szkolnictwo wyższe, 1% nauka). Taki zapis dałby następnym pokoleniom Polaków gwarancję odpowiedniego poziomu wykształcenia, co powinno być strategicznym celem władz Rzeczypospolitej Polskiej.

Pani Minister! Co zamierza Pani uczynić, aby wdrożyć w życie przedstawione przeze mnie postulaty i wnioski?

Jak Pani pomóc, by zwiększyć możliwości rozwoju nauki i szkolnictwa wyższego w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Gosiewski

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19902)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie utrzymania urządzeń melioracji
podstawowych i osłony przeciwpowodziowej
w woj. warmińsko-mazurskim**

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji uzyskanej od zaniepokojonych służb wynika, że przewidziane w 2011 r. dla województwa warmińsko-mazur-

skiego środki finansowe z budżetu państwa na utrzymanie urządzeń melioracji podstawowej i osłony przeciwpowodziowej są drastycznie niskie w stosunku do potrzeb. Potrzeby związane z utrzymaniem urządzeń melioracyjnych na terenie województwa były zaspokajane: w 2006 r. – w 81%, w 2008 r. – w 45%, w 2010 r. – w 38%. W 2011 r. przewiduje się kwotę jedynie w wysokości niespełna 12 mln zł, co zaspokoi potrzeby zaledwie w 33%. Faktyczne potrzeby kształtują się na poziomie blisko 40 mln zł.

Taka polityka rządu powoduje postępującą dekapitalizację urządzeń melioracji podstawowej i osłony przeciwpowodziowej, w tym szczególnie stacji pomp, których odbudowa w przyszłości będzie kosztować państwo niewspółmiernie więcej w stosunku do odbieranych środków na ich utrzymanie. Niewłaściwa polityka rządu w tym zakresie spowoduje postępującą degradację obszarów zmeliorowanych, zwiększenie zagrożenia powodziowego oraz powiększenie powierzchni podtopionych użytków rolnych. Odbieranie przez rząd środków finansowych na utrzymanie melioracji podstawowej i osłony przeciwpowodziowej spowoduje również konieczność wypłat odszkodowań użytkownikom zmeliorowanych gruntów z tytułu poniesionych strat w plonach spowodowanych podtopieniami lub powodzią wynikającymi z niesprawnych urządzeń melioracyjnych.

Panie Ministrze! Co zamierza Pan uczynić w celu zmniejszenia zagrożenia powodziowego oraz zmniejszenia powierzchni trwale lub okresowo podtopionych użytków rolnych na terenie województwa warmińsko-mazurskiego?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Gosiewski

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19903)

do ministra infrastruktury

w sprawie drogi ekspresowej S7

Szanowny Panie Ministrze! Z ogromnym niepokojem mieszkańcy Warmii i Mazur śledzą planowane i realizowane przez rząd inwestycje infrastrukturalne na naszym terenie. W ostatnim czasie Ministerstwo Infrastruktury poddało pod konsultacje społeczne projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, z analizy którego wynika, że w stosunku do pierwotnego dokumentu w tej sprawie, obejmującego lata 2008–2012, planuje się przesunąć do inwestycji warunkowych odcinków drogi S7 Miłomłyn – Olsztynek oraz Nidzica – Napierki, które są już przygotowane do rozpoczęcia robót. Posiadają pełną dokumentację środowiskowo-budowlaną oraz decyzję ZRID. Inwestycje te są w II fazie postępowania

nia przetargowego na roboty budowlane. Niedopuszczalne jest marnotrawstwo pieniędzy już wydanych. Mieszkańcy Warmii i Mazur nie godzą się na takie rozstrzygnięcie.

Proponowane zmiany w dotychczasowym programie zakłóca negocjacje Polski z Komisją Europejską w sprawie przyszłego kształtu sieci TEN-T. Pilna realizacja modernizacji wszystkich planowanych odcinków drogi S7 jest więc niezbędna. Dotychczasowy plan umożliwił podjęcie wielu kosztownych decyzji w zakresie planowania i realizacji innych dróg stanowiących dojazdy do drogi S7. Za tymi decyzjami stoją konkretne, wysokie, już poniesione nakłady inwestycyjne. Odstąpienie od realizacji planowanych odcinków drogi S7 spowodowałoby również złamanie umowy społecznej i odebrałoby mieszkańcom nadzieję, że polski rząd dotrzyma kiedykolwiek jakiegokolwiek obietnicy. Jest to tym bardziej bolesne i wstydlive, że to sam Pan Minister, będąc niedawno w Olsztynie, wszem i wobec obiecywał, iż nie ma zagrożenia dla planowanych inwestycji w zakresie infrastruktury drogowej na Warmii i Mazurach.

Panie Ministrze! Czy zrezygnuje Pan z tak niebezpiecznego pomysłu powodującego ograniczenia inwestycyjne w bardzo słabo rozwiniętym regionie Warmii i Mazur i ostatecznie ugnie się przed merytorycznymi argumentami i ponownie wprowadzi do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowę wszystkich planowanych odcinków drogi S7 na terytorium Warmii i Mazur?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Gosiewski

Warszawa, dnia 1 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 19904)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie wysokości pomocy finansowej dla Kaszubów w ramach dotacji dla mniejszości narodowych i etnicznych

Szanowny Panie Ministrze! W przyszłym roku ma zostać zwiększona do 15 mln zł pula dotacji dla mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności używającej języka regionalnego. Kaszubi czują się jednak rozczarowani planami resortu w kwestii podziału środków i wysokości dotacji.

W Polsce za język regionalny uznawany jest język kaszubski, co reguluje ustawa z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym. W spisie powszechnym z 2002 r. 5062 obywateli polskich zadeklarowało narodowość kaszubską, jednak samą liczbę ludności szacuje się zgodnie z badaniami socjologicznymi na ok. pół miliona, z czego 330 tys. to Kaszubi, a ok. 180 tys.

pół-Kaszubi. W tym samym spisie powszechnym język kaszubski zadeklarowało 52 665 osób.

Według MSWiA na projekty związane z dziedzictwem kaszubskim i inicjatywy wspierające rozwój języka kaszubskiego, m.in. audycje radiowe i telewizyjne, przekazane zostanie jednak tylko 1 mln zł. Jest to kwota dalece niewystarczająca wobec liczby projektów przygotowanych do realizacji na terenie Kaszub.

Mniejszość białoruska może liczyć na dotacje na podtrzymywanie swojej tożsamości kulturowej w kwocie 2 ml 280 tys. zł, ukraińska – 2 ml 145 tys. zł, niemiecka – 2 mln 150 tys. zł, łemkowska – 1 mln 47 tys. zł, żydowska – 1 mln 30 tys. zł, romska – 875 tys. zł, litewska – 758 tys. zł, słowacka – 445 tys. zł, ormiańska – 415 tys. zł, tatarska – 120 tys. zł, rosyjska – 113 tys. zł, karaimska – 52 tys. zł, a czeska – 47 tys. zł.

Na tym tle kwota ok. 1 mln zł na inicjatywy wspierające rozwój języka kaszubskiego, m.in. audycje radiowe i telewizyjne po kaszubsku, zaplanowana przez MSWiA wydaje się być głęboko niesprawiedliwa. Tym bardziej, że większość mniejszości narodowych i etnicznych może liczyć na wsparcie tych państw, z którymi związane są poszczególne mniejszości. Kaszubi takiej możliwości są pozbawieni. Jako obywatele polscy w kwestii przedmiotowych dotacji zostali gorzej potraktowani niż np. Lemkowie, których w Polsce według ostatniego spisu powszechnego, z 2002 r., żyje ok. 6 tys.

Wskazuje się także, że Kaszubi otrzymali mniej niż choćby mniejszość niemiecka mogąca liczyć na różne dodatkowe formy wsparcia. W mediach podkreśla się fakt, że język niemiecki jest obecny na niemal wszystkich polskich uczelniach wyższych, a język kaszubski to w tej chwili tylko jedna ze specjalizacji na filologii polskiej Uniwersytetu Gdańskiego.

Mając powyższe na względzie, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakimi kryteriami kierowało się MSWiA przy podziale dotacji i w jaki sposób odbywa się podział środków dla mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności używającej języka regionalnego?

2. Jakie konkretne przesłanki decydują o pierwszeństwie danego projektu przy udzielaniu dotacji? Jakimi priorytetami kieruje się resort?

3. Czy MSWiA brało pod uwagę przy podziale środków możliwości mniejszości narodowych i etnicznych bądź ich brak w zakresie pozyskiwania przez nie dodatkowych źródeł z zewnątrz? Jeśli tak, to dlaczego występują tak rażące dysproporcje wskazane powyżej?

4. Czy resort brał pod uwagę liczbę populacji konkretnych mniejszości zamieszkujących terytorium RP i tym samym liczbę potencjalnych beneficjentów dotacji finansowych? Jeśli tak, to jak wytłumaczyć choćby większą pulę środków przyznanych np. Łemkom niż Kaszubom?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19905)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie rekompensat dla strażaków
za zaległe nadgodziny wypracowane
w ciągu ostatnich lat**

Panie Ministrze! Zgodnie z zapisami znowelizowanej ustawy o Państwowej Straży Pożarnej od początku bieżącego roku strażacy mogą liczyć na pieniądze za pracę w nadgodzinach. Jednocześnie zakłada się, że czas służby strażaka będzie mógł być wydłużony w uzasadnionych przypadkach do 48 godzin tygodniowo, za co strażak będzie mógł odzyskać te nadgodziny jako dni wolne od służby lub jako rekompensatę pieniężną. Ma ona być taka sama dla wszystkich strażaków, bez względu na wysokość ich uposażenia. W myśl przepisów przejściowych strażacy już na początku roku będą mogli upomnieć się o wypłatę rekompensaty za ponadwymiarową służbę w drugiej połowie 2010 r. Nie rozwiązuje to jednak problemu ponad 10 mln godzin wypracowanych przez strażaków w poprzednich latach.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy są już przepisy wykonawcze regulujące procedury występowania o rekompensatę za pracę w nadgodzinach za 2010 r.?

2. W jaki sposób ministerstwo zamierza rozwiązać problem nadgodzin strażaków za poprzednie lata?

3. Jakie przesłanki spowodowały, że wysokość rekompensaty pieniężnej została ustalona na jednakowym poziomie, bez względu na faktyczne uposażenie strażaków?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Witek

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19906)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie planowanych zmian w systemie
sprawdzania efektów pracy szkół**

Pani Minister! Obecnie toczą się prace w resorcie edukacji nad likwidacją CKE, OKE oraz kuratoriów oświaty i powołaniem w to miejsce Krajowego Ośrodka Jakości Edukacji, który wraz z regionalnymi ośrodkami miałyby przeprowadzać egzaminy i sprawdzać efekty kształcenia. Te planowane zmiany wzbudzają wiele niepokojów w środowisku oświatowym,

zwłaszcza wśród pracowników kuratoriów oświaty. Z prognoz wynika bowiem, że pracę straci kilkaset osób. Dyrektorzy szkół obawiają się, że jeśli jakość kształcenia będzie oceniana tylko na podstawie wyników egzaminów, to będzie to nieporozumienie, a stworzenie nowego molocha-instytucji, jakim będzie niewątpliwie KOJE, utrudni kontaktowanie się w ważnych sprawach. Poza tym tak częste zmiany, jakie pojawiają się w systemie oświaty, moim zdaniem psują jej jakość. Dyrektorzy szkół i placówek oświatowych skarżą się, że jeszcze nie zdążyli wdrożyć jednych zmian, a już czekają ich następne.

W związku z tym, że MEN próbuje dokonać zmian systemowych w kwestii nadzoru i egzaminów, proszę o odpowiedź na pytania:

1. Jakie ważne przesłanki zdecydowały o podjęciu decyzji o zmianie w systemie egzaminowania i kontrolowania jakości pracy szkół?

2. Jakie stanowisko w tej kwestii zajmują dyrektorzy szkół?

3. Czy proponowane zmiany na etapie projektu były konsultowane ze środowiskiem oświatowym?

4. Jakie będą koszty wprowadzenia proponowanych zmian?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Witek

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19907)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie opóźnień w realizacji ważnych
inwestycji przeciwpowodziowych**

Panie Ministrze! Powodzie, jakie dotknęły wiele rejonów Polski w zeszłym roku, spowodowały ogromne szkody w infrastrukturze, stały się dramatem wielu rodzin, a także problemem samorządów. Jak wynika z raportu Najwyższej Izby Kontroli, nie powstaną w terminie ważne inwestycje przeciwpowodziowe, w tym zbiornik Świnna Poręba na rzece Skawie oraz projekt ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu Odry. Jeśli chodzi o zbiornik Świnna Poręba, który ma być nie tylko zbiornikiem retencyjnym, ale ma też służyć do produkcji energii elektrycznej i zaopatrywać w wodę Śląsk i zachodnią Małopolskę, NIK wskazał m.in. na opieszałość urzędników i nieskuteczny nadzór ministra środowiska. Projekt ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu Odry, rozpoczęty w 2007 r., nie wkroczył nawet w fazę prac budowlanych. Opóźnienie w realizacji inwestycji, na którą Polska zaciągnęła pożyczkę w Banku Światowym i Banku Rozwoju Rady Europy, wynosi już prawie 2 lata, co niewątpliwie zwiększa koszty realizacji inwestycji.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania:

1. Na jakim etapie jest realizacja inwestycji, o których mowa wyżej?

2. W jaki sposób opóźnienia w realizacji inwestycji wpływają na spłatę kredytu zaciągniętego na ten cel?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Witek

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19908)

do ministra zdrowia

**w sprawie zwrotu kosztów leczenia
nieubezpieczonych pacjentów**

Szanowna Pani Minister! Według obecnie obowiązujących przepisów z zakresu służby zdrowia, szpitale zobowiązane są do udzielenia pomocy każdej osobie wymagającej opieki medycznej, w tym osobom nieposiadającym ubezpieczenia zdrowotnego. Udzielając pomocy tym osobom, szpitale ponoszą wynikające z tego koszty sięgające często setek tysięcy, a nawet powyżej miliona złotych.

Osobami korzystającymi z pomocy medycznej a nieposiadającymi stosownego ubezpieczenia są najczęściej bezdomni, obcokrajowcy lub osoby nieprzytomne, przy których nie znaleziono żadnego dowodu tożsamości. Często są również przypadki zwłoki w opłacaniu składek przez pracodawców, co w przypadku hospitalizacji pracownika również prowadzi do sytuacji, w której to szpital ponosi koszty leczenia takiego pacjenta. Również placówki psychiatryczne, które zajmują się leczeniem osób m.in. z problemem alkoholowym (często nieposiadających ubezpieczenia), borykają się ze wspomnianym problemem.

Słuszne wydaje się wprowadzenie rozwiązań, dzięki którym szpitale będą mogły bez zbędnych problemów odzyskiwać środki wydane na leczenie tych pacjentów z Narodowego Funduszu Zdrowia. Obecna sytuacja w tym zakresie, w której to NFZ odmawia zapłaty za leczenie pacjentów nieubezpieczonych, powoduje olbrzymie straty dla placówek świadczących te usługi. Szpitale, aby uzyskać zapłatę, zmuszone są do występowania na drogę sądową przeciwko NFZ. Praktyka pokazuje, że sądy przychylają się do argumentacji szpitali i nakazują wypłatę należnych środków. Sytuacja taka powoduje niepotrzebne tarcia pomiędzy szpitalami a NFZ, co obie strony naraża na niepotrzebne koszty.

Szanowna Pani Minister, w związku z powyższym zwracam się z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo planuje działania zmierzające do ostatecznego uregulowania kwestii odpłatności za świadczenia medyczne udzielane osobom nieubezpieczonym?

2. Czy możliwe jest utworzenie specjalnego funduszu, z którego to opłacane byłoby leczenie osób nieposiadających ubezpieczenia zdrowotnego, w przypadku kiedy ściągnięcie należności z pacjenta jest niemożliwe?

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19909)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie podjęcia działań legislacyjnych
w zakresie pomocy finansowej na realizację
przepisów rozporządzeń ministra spraw
wewnętrznych i administracji z dnia
7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony
przeciwpożarowej budynków, innych
obiektów budowlanych i terenów oraz z dnia
24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego
zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo z dnia 30 listopada 2010 r. od Zarządu Robotniczej Spółdzielni Mieszkaniowej Armatury w Kielcach z prośbą o podjęcie działań legislacyjnych i wykonawczych w zakresie pomocy finansowej państwa bądź wskazanych jednostek samorządu terytorialnego dla wszystkich podmiotów realizujących zobowiązania wynikające z ustawy i rozporządzeń w zakresie ochrony przeciwpożarowej, a w szczególności rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U Nr 109, poz. 719) oraz rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych (Dz. U Nr 124, poz. 1030). Bez finansowego wsparcia przez refundację poniesionych kosztów związanych z zastosowaniem dodatkowych zabezpieczeń przeciwpożarowych lub znaczącą dotację do tych kosztów nakładanie obowiązków w tym zakresie staje się jedynie działalnością pozorowaną i nie będzie – ze względów finansowych – praktycznej realizacji tych zabezpieczeń.

Zarząd Robotniczej Spółdzielni Mieszkaniowej Armatury w Kielcach zwracał się w ubiegłym roku również z prośbą o podjęcie działań poselskich mających na celu uwzględnienie sugestii i wniosków w procesie ówczesnych konsultacji w trwających pracach legislacyjnych nad zmianami przepisów. Współ-

nymi siłami doprowadzono do usunięcia najbardziej restrykcyjnych i budzących największy sprzeciw zapisów o obowiązku budowy zbiorników dla zapewnienia wymaganego zapasu wody do celów przeciwpożarowych. Jak podkreślili zainteresowani, przedmiotowe akty prawne nakładają na Robotniczą Spółdzielnię Mieszkaniową Armatury w Kielcach (i na wszystkich innych zarządców nieruchomości) obowiązek zastosowania w budynkach wysokich zaworów hydrantowych na nawodnionych pionach wraz z zastosowaniem układu hydroforowego w celu zapewnienia odpowiedniej ilości wody do celów przeciwpożarowych.

Zrealizowana we wcześniejszych latach budowa dróg pożarowych w rejonach budynków wysokich pochłonęła znaczne środki finansowe. Realizacja kolejnych, a wymienionych wcześniej, zaleceń i obowiązków jest związana z szeregiem barier organizacyjno-technicznych i łączy się z koniecznością poniesienia dalszych ogromnych nakładów finansowych oraz dysponowania środkami, których zarówno ww. spółdzielnia, jak i zapewne inne nie posiadają. Robotnicza Spółdzielnia Mieszkaniowa Armatury w Kielcach szacuje ten koszt na ok. 9 mln zł. Ponadto zainteresowani zwrócili uwagę, że wysokie budynki mieszkalne wybudowane w latach 70. i 80. ubiegłego wieku spełniły wszystkie kryteria określone ówczesnie obowiązującymi przepisami Prawa budowlanego, z zachowaniem norm technicznych wymaganych również przepisami przeciwpożarowymi.

Dodatkowo należy nadmienić, że na mocy przepisu art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116, z późn. zm.) spółdzielnia tworzy fundusz na remonty z zasobów mieszkaniowych, przy czym zgodnie z art. 4 ust. 4 pkt 2 tej ustawy zarząd spółdzielni prowadzi odrębnie dla każdej nieruchomości ewidencje wpływów i wydatków funduszu remontowego z uwzględnieniem wszystkich wpływów i wydatków funduszu remontowego tych nieruchomości. Zgodnie z zapisem art. 42 ust. 3 pkt 1 wszystkie zgromadzone przez spółdzielnie nieruchomości są jednobudynkowe i to powoduje, że zgromadzenie tak wielkich środków finansowych w tych nieruchomościach tylko i wyłącznie dla realizacji tych obowiązków wynikających z rozporządzeń (bez uwzględnienia innych potrzeb remontowych) jest praktycznie niemożliwe. Oczywiście jest, że organy samorządowe oraz zarząd spółdzielni mają pełną świadomość obowiązku zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańcom, ale to bezpieczeństwo to nie tylko zapewnienia przeciwpożarowe w wersji wynikającej z treści ww. przepisów, ale również zabezpieczenie przed szeregiem zagrożeń.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą. W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Czy istnieje możliwość podjęcia działań legislacyjnych i wykonawczych w zakresie pomocy finansowej na realizację przepisów rozporządzenia ministra

spraw wewnętrznych i administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów oraz rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych?*)

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 29 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 19910)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie przeznaczenia dodatkowych środków na naukę i szkolnictwo wyższe w budżecie na 2011 r. oraz w sprawie nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i aktów towarzyszących

Szanowna Pani Minister! NSZZ „Solidarność” w Uniwersytecie Humanistyczno-Przyrodniczym Jana Kochanowskiego w Kielcach zwrócił się do mojego biura poselskiego z prośbą o podjęcie działań w sprawie przeznaczenia dodatkowych środków na naukę i szkolnictwo wyższe w budżecie na 2011 r. oraz w sprawie nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i aktów towarzyszących. Zainteresowani, ale również wielu innych pracowników ww. uczelni i całe środowisko, są zaniepokojeni kierunkiem zmian oraz sytuacją nauki polskiej i szkolnictwa wyższego. W ślad za wielokrotnie artykułowanymi postulatami środowiska pracowników nauki i szkolnictwa wyższego, wyrażanymi m.in. przez Krajową Sekcję Nauki NSZZ „Solidarność”, zainteresowani uważają, że ze względu na znaczenie nauki i szkolnictwa wyższego w budowaniu innowacyjnej gospodarki opartej na wiedzy konieczne jest zwiększenie nakładów budżetowych na te dziedziny.

Niezbędne jest zagwarantowanie środków finansowych w budżecie państwa na powrót do ładu płacowego w publicznym szkolnictwie wyższym. Konieczny jest powrót do określenia przeciętnych wynagrodzeń w grupach pracowników (profesorów, adiunktów, asystentów, pracowników niebędących nauczycielami akademickimi) co najmniej na poziomie określonym relacją 3:2:1:1 w odniesieniu do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, które to zasady ukształtowane zostały w latach 2001–2005. Dotyczą one wynagrodzeń finansowanych z budżetu RP w tzw. dotacji stacjonarnej (dy-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

daktycznej). Wzrost wynagrodzeń będzie szansą na ograniczenie zatrudnienia w dodatkowych miejscach pracy. Zainteresowani są świadomi istnienia materialnych ograniczeń. Stąd z całą mocą popierają uchwałę Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży z dnia 20.10.2010 r. postulującą zwiększenie środków budżetowych na szkolnictwo wyższe z przeznaczeniem na wynagrodzenia o 0,5 mld zł w 2011 r. Traktują to jako wstępny etap długofalowej operacji powrotu do ładu płacowego.

Środki budżetowe na wydatki rzeczowe publicznych szkół wyższych powinny stanowić około 25% kwoty przeznaczanej na utrzymanie ładu płacowego w publicznym szkolnictwie wyższym. Zainteresowani podkreślają, że ze względu na znaczenie nauki i szkolnictwa wyższego w budowaniu innowacyjnej gospodarki opartej na wiedzy minimalny poziom środków finansowych z budżetu państwa powinien wynosić co najmniej 0,6% PKB na naukę i 1,2% PKB na szkolnictwo wyższe. Wysokość budżetowych nakładów finansowych na naukę i szkolnictwo wyższe nie może być kształtowana przypadkowo. Potrzebne jest określenie długofalowej perspektywy dojścia do unijnych standardów określonych w strategii Europa 2020 – 3% na naukę i 2% na szkolnictwo wyższe. Budżet RP na 2011 r. powinien odzwierciedlać powyższe postulaty.

Niezbędne jest podjęcie pilnych działań sanacyjnych w nauce i szkolnictwie wyższym. Z największym krytycyzmem – podzielanym przez większość środowiska akademickiego – zainteresowani odnoszą się do nowelizacji Prawa o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytułach w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk nr 3391) przygotowanej przez obecne kierownictwo Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Przebieg wysłuchania publicznego z dnia 09.11.2010 r. uświadomił słabość tej nowelizacji. NSZZ „Solidarność” w Uniwersytecie Humanistyczno-Przyrodniczym Jana Kochanowskiego w Kielcach zwraca się o umożliwienie poprawienia rozlicznych wad tych propozycji poprzez umożliwienie standardowej procedury prawnej w Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży i w podkomisji tej komisji. Przyjęty pośpieszny tryb pracy nie daje szansy na usunięcie wszystkich błędów rządowego projektu.

Ograniczenie samorządności uczelni publicznych i środowiska akademickiego, ograniczenie praw pracowniczych nauczycieli akademickich oraz zmniejszenie stabilności zatrudnienia przy rozszerzeniu możliwości finansowania z budżetu państwa uczelni niepublicznych bez wzrostu nakładów na szkolnictwo wyższe nie tylko nie będzie sprzyjało trwałemu rozwojowi szkolnictwa wyższego, ale doprowadzi do upadku wielu wartościowych jednostek. Zainteresowani ostrzegają przed odbieraniem nauczycielom akademickim praw nabytych, w tym mianowania i prawa do pracy bez ograniczenia granicy wiekowej. Stanowczo protestują przeciwko projektom dyskry-

minacji kobiet zatrudnionych na stanowiskach adiunkta oraz profesora zwyczajnego lub nadzwyczajnego i nieposiadających tytułu profesora.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o zainteresowanie się niniejszą sprawą. W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pani Minister: Jakiego kroki zamierza Pani poczynić w przedmiotowej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 30 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19911)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie rewaloryzacji rent i emerytur
w 2011 r.**

Szanowny Panie Premierze! Prasa donosi, że zapowiedział Pan pod koniec sierpnia 2010 r. rewolucyjną zmianę w podwyżkach dla emerytów i rencistów. Teraz obowiązuje podwyżka procentowa, emerytura rośnie wszystkim o ustalony procent. W rezultacie najbiedniejsi dostają podwyżkę w wysokości 30 zł, a najbogatsi nawet 200 zł. Premier uważał, że na obecnej waloryzacji tracą najubożsi. Dlatego chciał na trzy lata zamienić waloryzację z procentowej na kwotową. Rząd miał przyjąć następujące rozwiązanie: całą kwotę przeznaczoną na waloryzację według obecnie obowiązujących zasad, a więc o 2,7%, miał podzielić przez liczbę emerytów, rencistów, osób na świadczeniach emerytalnych (w sumie ok. 9,5 mln) i każdy miał dostać tyle samo. Zyskaliby więc ci, którzy dziś mają najniższe świadczenia (706,29 zł), straciłyby osoby dostające 5–6 tys. zł emerytury. Mimo wcześniejszych zapowiedzi nic nie wskazuje na zmiany w waloryzacji rent i emerytur w 2011 r. Odpowiedzialny za emerytury resort pracy nie pracuje nad zmianą zasad podwyżki. Eksperti tłumaczą, że jeśli premier chciał pomóc najbiedniejszym Polakom dostającym niewiele ponad 700 zł brutto emerytury, powinien podnieść próg z najniższymi emeryturami, a nie zmieniać zasady waloryzacji. Trzeba to zrobić, bo emerytom z najniższymi świadczeniami zagraża ubóstwo.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Czy Rada Ministrów w dalszym ciągu rozważa zmianę w waloryzacji rent i emerytur?

2. Czy Rada Ministrów zamierza podnieść próg najniższych emerytur?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19912)

do ministra finansów

w sprawie rosnącego deficytu

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że zadłużamy się bez względu na poziom PKB. W ciągu ostatniego kwartału dług naszego państwa zwiększył się o 41,2 mld zł, do 765,2 mld zł. Oznacza to, że każdy z nas jest winny wierzycielom 21 tys. zł. Ile ostatecznie wyniesie zadłużenie Polski na koniec roku, zależy będzie od wyniku samorządów i kursu walut. 1/3 naszego długu liczona jest bowiem w walutach obcych. Ekonomisci są niespokojni. Twierdzą, iż interwencje słowne szefa banku centralnego i szefa resortu finansów oraz działania Banku Gospodarstwa Krajowego, który jeszcze w środę dokonywał transakcji wymiany euro na złote, co pozwoliło naszej walucie utrzymać się poniżej 4 zł w relacji do euro, wystarczą być może do czasowego zażegnania niebezpieczeństwa. Na dłuższą metę nie widzą oni jednak zdecydowanych działań, które ograniczą przyrost zadłużenia. Rząd postanowił podnieść stawkę VAT, przyciął inwestycje i ograniczył przepływy do OFE, ale to nie daje pewności, że pozostaniemy w bezpiecznej odległości od kolejnych progów ostrożnościowych. Tym bardziej że już w tym roku plan został przekroczony. Na koniec 2010 r. dług miał wynieść 750,8 mld zł, czyli 53,2% PKB. Tymczasem według ostatnich danych na koniec września 2010 r. sięgał on 704,6 mld zł, a obliczenia emisji netto długu od tego czasu do końca 2010 r. wskazują na przyrost o 15,55 mld, to sugeruje, że na koniec grudnia 2010 r. dług Skarbu Państwa wyniesie ok. 720,2 mld zł. Zakładając, że różnica między długiem SP a państwowym długiem publicznym będzie taka, jak prognozował rząd w strategii zarządzania długiem, tj. 44,3 mld, sugerowałoby to poziom długu na poziomie 764,5 mld zł, czyli 53,95% PKB. Niestety, od upadku poprzedniego systemu mamy do czynienia z historią ciągłego zadłużania się, i to mimo ciągłego wzrostu gospodarczego.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby wykorzystać wzrost gospodarczy w Polsce i ograniczyć deficyt?

2. Jak ministerstwo zamierza poradzić sobie z rosnącym deficytem?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19913)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie wprowadzenia oszczędności
przez Ministerstwo Edukacji Narodowej**

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że MEN zmienia cały system nadzoru nad szkołami. Z projektu ustawy wynika, że znikną dotychczasowe kuratoria oświaty oraz centralna i regionalne komisje egzaminacyjne. Teraz to urzędnicy kuratoriów oświaty przede wszystkim wizytują i kontrolują szkoły. Kuratorium jest w każdym województwie, czyli jest ich 16, a wraz z oddziałami 72. Z kolei pracownicy okręgowych komisji egzaminacyjnych (osiem w kraju) oraz zaangażowani przez nich zewnętrzni eksperci układają pytania do egzaminów szkolnych. Wraz z Centralną Komisją Egzaminacyjną w Warszawie są odpowiedzialni za organizowanie i przeprowadzanie tych egzaminów. To się zmieni. Ma powstać Centralny Bank Zadań, dla którego pracować będą wyłącznie zewnętrzni eksperci. W miejsce OKE powstaną regionalne ośrodki jakości edukacji (ROJE), będzie ich siedem, nad nimi – Krajowy Ośrodek Jakości Edukacji (KOJE). Ośrodki zajmą się przeprowadzaniem egzaminów po podstawówce i gimnazjum oraz matury, a także kontrolą jakości pracy szkół. Podobnie z kuratoriami – mają zostać włączone w ścisłe struktury urzędów wojewódzkich.

Nad pracą nowych instytucji oświatowych ma czuwać naczelny inspektor jakości edukacji. Ten nowy urząd ma funkcjonować podobnie, jak np. generalny inspektor sanitarny. Rzecz w tym, że potrzebnych będzie o wiele mniej pracowników. Według MEN będą zwolnienia wśród urzędników kuratoriów. Część dostanie pracę w ROJE – to ci przede wszystkim, którzy zajmowali się już oceną jakości pracy szkoły. Pomagać im będą dotychczasowi pracownicy okręgowych komisji egzaminacyjnych. A część pójdzie do nowych kuratoriów w urzędach wojewódzkich. Pracę straci – jak wykazuje MEN w projekcie ustawy – 357 osób. Oszczędności mają wynikać właśnie z tych zwolnień – jak wylicza MEN, będzie to prawie 20 mln zł rocznie.

W związku z powyższym pytam:

1. Czy Rada Ministrów przeprowadzi analizę zatrudnienia i przydatności urzędów przed przyjęciem projektu dotyczącego redukcji zatrudnienia w ministerstwie?

2. W jaki dodatkowy sposób ministerstwo zamierza wprowadzić dodatkowe oszczędności w MEN?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 29 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19914)

do ministra infrastruktury

**w sprawie rezygnacji przez rząd z budowy
drog i autostrad**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że nagle wycofanie się rządu z budowy tysiąca kilometrów nowych dróg ekspresowych i autostrad spowoduje wielomilionowe straty dla ponad 200 firm budowlanych. Najwięcej za zmianę rządowych planów inwestycyjnych zapłacą małe i średnie przedsiębiorstwa, które na poczet przyszłych zamówień zainwestowały 100–200 tys. zł w przygotowanie dokumentacji przetargowej i pozycywały kredyty na miliony złotych, by kupić nowoczesny sprzęt. Nagłe wycofanie się rządu z ogłoszonych już planów uderzy w firmy transportowe, które wyleasingowały samochody dostawcze, także w przedsiębiorstwa melioracyjne czy wreszcie w niewielkie lokalne firmy zbrojeniowo-montażowe. Jedne przygotowywały się do przetargów, inne oczekiwały na kontrakty jako podwykonawcy dużych przedsiębiorstw. Z powodu zamrożenia inwestycji budowlanych wpływy do budżetu państwa z tytułu podatków i opłat koncesyjnych mogą spaść o 3–5 mld zł. Może wzrosnąć także bezrobocie.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby zrekompenzować straty firm, które przygotowały się wcześniej do realizacji rządowych inwestycji?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 29 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19915)

do ministra infrastruktury

**w sprawie sytuacji spółki
PKP Polskie Linie Kolejowe**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że na infrastrukturę kolejową w latach 2007–2013 przewidziano 20 mld zł dotacji unijnych. Tymczasem podpisane przez PKP Polskie Linie Kolejowe umowy opiewają na niecałe 3,5 mld zł. Czasu na wykorzystanie unijnych środków jest coraz mniej. Ubywa też pasażerów. Ministerstwo Infrastruktury próbuje ratować sytuację, karząc prezesów kolejowych spółek odbieraniem premii, które – jak się okazuje – nie wszystkim się nie należały, a premier zapowiada, że poleca głowy. Ekspert Zespołu Doradców Gospodarczych TOR mówi, że „Problemy kolei są wynikiem złego zarządzania oraz niedoinwestowania. Z tym że zwiększanie nakładów nie odniesie pozytywnych

skutków, dopóki nie będziemy mieli gwarancji, że zostaną one efektywnie wydane”. Jego zdaniem spółki kolejowe nie radzą sobie z majątkiem, który posiadają. Innym problemem jest przerost kadr. Według deklaracji PKP PLK z zakładanych pierwotnie 5,6 mld zł wszystkich środków na inwestycje, w tym roku udało się wydać niespełna 3 mld. Tymczasem, jak niedawno przyznał prezes spółki, potrzeby remontowe dla całej sieci kolejowej wynoszą aż 47 mld zł. W opinii pana K. trzeba zlikwidować absurd podlegania spółek przewozowych, takich jak PKP InterCity, pod Ministerstwo Infrastruktury. Powinny one trafić, jak inne państwowe spółki, do Ministerstwa Skarbu Państwa.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. W jaki sposób ministerstwo zamierza wpłynąć na maksymalne wykorzystanie dotacji unijnych przeznaczonych na modernizację kolei?

2. Co zdaniem ministerstwa jest powodem opóźnień już realizowanych inwestycji?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 30 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19916)

do ministra infrastruktury

**w sprawie stanu wykorzystania dotacji
unijnych na infrastrukturę kolejową
w latach 2007–2013**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że rozmowy między PKP Polskie Linie Kolejowe a Przewoźcami Regionalnymi zakończyły się fiaskiem. PKP Polskie Linie Kolejowe to monopolista. Utrzymuje, buduje i wynajmuje tory ponad 80 firmom, które uzyskały licencje na przewożenie pasażerów lub towarów. W ciągu roku liczba przewozów sięga 2,5 mln. Największym klientem PKP PLK są Przewozy Regionalne, obsługują 44% połączeń, kolejne są PKP Cargo – 30% przewozów, a trzecim pod względem liczby połączeń – PKP InterCity – 10%. Za udostępnianie torów oraz należących do niej dworców PKP PLK pobiera opłaty. W przypadku pociągów pasażerskich jest to średnio 4 zł za przejechany kilometr oraz ok. 2 zł za minutę postoju pociągu na peronie. Rocznie przychody spółki przekraczają 4 mld zł. 2,64 mld zł to należność za udostępnione tory. PKP PLK najwięcej zarabia na PKP Cargo – rocznie blisko 1,2 mld zł. Przewozy Regionalne powinny płacić blisko 470 mln zł rocznie. Spółka wciąż przynosi straty. Na początku ubiegłego roku majątek spółki sięgał blisko 20 mld zł. Mimo restrukturyzacji, cięcia etatów i wyprzedzaży majątku, zadłużenie PKP PLK przekroczyło 60% wartości majątku, czyli 12 mld zł. Skarb Państwa jest właścicielem blisko 60% udziałów w firmie.

Spółka cały czas jest dotowana przez państwo (w 2010 r. uzyska z budżetu 900 mln zł).

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: W jaki sposób ministerstwo, biorąc pod uwagę to, iż Skarb Państwa jest głównym udziałowcem PKP PLK, zamierza realnie wpłynąć na poprawę kondycji finansowej spółki?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 30 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19917)

do ministra gospodarki

**w sprawie pomocy rządowej
dla strategicznych inwestycji**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że Ministerstwo Gospodarki odrzuciło poprawki, jakie do programu wspierania inwestycji chce wprowadzić Ministerstwo Finansów. Nowy program pomocy mocno się opóźni. Może to zniechęcić część inwestorów. Rozsypuje się system rządowej pomocy dla strategicznych inwestycji. Resorty gospodarki i finansów mają kompletnie rozbieżne stanowiska co do nowych zasad wspierania inwestorów. Ministerstwo Gospodarki, które opracowało nowy system, tuż przed świętami odrzuciło uwagi zgłoszone do projektu przez Ministerstwo Finansów. To drugie dwa tygodnie wcześniej zakwestionowało praktycznie cały program. Z jego uwag wynikało, że kryteria przyznawania pomocy powinny być zaostrzone. Ale w resorcie gospodarki twierdzą, że przygotowane rozwiązania są już kompromisowe. Nie chcą ich poprawiać. Tymczasem pat wokół programu zablokował procedury przyznawania nowych grantów. Sytuacja jest o tyle trudna, że skończyły się pieniądze na wspieranie inwestycji z funduszy europejskich. Na rozpoczęcie procedury poprzedzającej decyzję o przyznaniu grantu czeka na razie pięciu inwestorów. Wśród nich koncern z branży motoryzacyjnej, który chce budować fabrykę komponentów. Polska Agencja Informacji i Inwestycji Zagranicznych (PAIIZ), która na początku grudnia wstrzymała przyjmowanie nowych wniosków, czekając na nowy program, w środę postanowiła jednak skierować je do międzyresortowego zespołu. Nie wiadomo jednak, czy międzyresortowy zespół, który zbierze się w połowie stycznia, w ogóle zajmie się wnioskami. Kompromis pomiędzy ministerstwami gospodarki i finansów wydaje się bowiem mało realny. Ministerstwo Finansów z uwagi na kondycję budżetu wnioskuje m.in. o zwiększenie wsparcia przyznawanego na nowe miejsca pracy i nie chce przyznawać grantów na inwestycje w ośrodkach o stopie bezrobocia poniżej średniej krajowej.

Resort chciałby ponadto zmniejszyć budżet całego programu pomocy o 165 mln zł i skrócić go z pięciu do trzech lat. Kością niezgody jest kwestia ostatecznej decyzji dotyczącej przyznania grantu. Według projektu miał o tym decydować minister gospodarki. Dla Ministerstwa Finansów to rozwiązanie nie do przyjęcia. Resort uważa, jeśli sprzeciwiłby się przyznaniu dotacji, że ostateczna decyzja powinna należeć do Rady Ministrów.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. W jaki sposób ministerstwo zamierza dojść do porozumienia z resortem gospodarki w sprawie systemu wspierania inwestycji?

2. Kiedy zostaną rozpatrzone złożone już wnioski o przyznanie pomocy na realizację inwestycji?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19918)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie możliwych nieprawidłowości
przy budowie boisk „Orlików”**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że przy wyborze wykonawców budowy boisk „Orlików” mogło dojść do złamania ustawy o zamówieniach publicznych. Informatorzy reporterów telewizji TVN stwierdzili, że jeszcze przed powstaniem projektu architektonicznego w ministerstwie sportu odbywały się spotkania, w których udział brali m.in. poseł PO Andrzej Biernat, podsekretarz stanu w ministerstwie sportu Tomasz Półgrabski oraz właściciel firmy dostarczającej nawierzchnię dla tego typu obiektów F. K. K. mógł zapoznać się z projektem na kilka miesięcy przed innymi przedstawicielami branży. W wyniku tych spotkań w finalnym projekcie architektonicznym przekazanym samorządom do realizacji znalazły się konkretne parametry trawy dla boisk, która znajdowała się w asortymencie firmy wspomnianego F. K., np. trawa o wysokości 40 mm, której jedynym dostawcą jest firma F. K. Zdaniem szefa klubu PiS urzędnicy ministerstwa podzielili bowiem zamówienie na części w taki sposób, aby ich wykonanie mogło odbyć się z pominięciem przetargu, czyli z tzw. wolnej ręki. Takie działanie jest sprzeczne z ustawą. Dlatego chcemy tą sprawą zainteresować NIK, aby zbadała, czy za tę samą pulę pieniędzy można było wybudować znacznie więcej boisk, tak bardzo potrzebnych polskim dzieciom i młodzieży we wszystkich polskich gminach.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. W jaki sposób ministerstwo zamierza wyjaśnić wszystkie niejasności towarzyszące budowie „Orlików”?

2. Jakimi kryteriami kierowało się ministerstwo, wybierając np. dostawców nawierzchni na budowane boiska?

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19919)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktów na 2011 r.
z prywatnymi placówkami medycznymi**

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że szpitale i przychodnie tracą pacjentów i kontrakty, a rynek otwiera się na nowe placówki. Dobiegają końca negocjacje między szpitalami a Narodowym Funduszem Zdrowia na to, kto i za ile będzie leczył pacjentów w przyszłym roku. Tylko w Małopolsce do konkursu przystąpiło 5,6 tys. placówek służby zdrowia. Aż 800 z nich startowało po raz pierwszy. NFZ tłumaczy, że ogłaszając konkurs, kierował się jakością, dostępnością i wyposażeniem w sprzęt. Wpływ na wybór oferty miała też cena za leczenie oferowana przez przychodnię czy szpital. W praktyce to ona decydowała o wyborze oferty. Nowym podmiotom opłacało się ją nawet znacznie obniżyć, byle tylko wejść na rynek usług medycznych. Równocześnie zmienił się sposób negocjacji: zamiast rozmawiać o kontrakcie dla danego szpitala, fundusz zapraszał wszystkich dyrektorów placówek, którzy zgłosili oferty na dany rodzaj leczenia. W praktyce na rynek weszły małe kliniki i przychodnie, które specjalizują się tylko w jednej dziedzinie leczenia. Po kawalku odbierały kontrakt dużym szpitalom.

Szpitala często muszą obniżać ceny proponowane funduszowi, by wygrać z konkurencją. Konkurencja między placówkami jest rzeczą dobrą, bo szpitale bardziej zabiegają o pacjentów. Problem w tym, że ci, którzy naprawdę okazują się dobrzy, tracą. NFZ nie płaci za chorych, którzy zostali przyjęci ponad kontrakt.

Tylko w 2010 r. Wojewódzkie Centrum Medyczne w Opolu straciło na nadwykonaniach 10 mln zł. Wszyscy dyrektorzy narzekają też, że NFZ sprawdza, w których miesiącach chorych na oddziałach było mniej niż zapisano w kontrakcie, a potem obcina umowę na 2011 r., dostosowując ją do słabych miesięcy. Prof. Andrzej Zięba, ordynator kliniki psychiatrii w Szpitalu Uniwersyteckim w Krakowie, mówi: „Nasz kontrakt spada drugi rok z rzędu, w tym roku o 600 tys. zł. Będziemy musieli zrezygnować z niektórych form leczenia. Fundusz stwierdził, że szpital przyjął mniej pacjentów niż było zapisane w kontrakcie, ale leczenie ciężkich form anoreksji czy psychozy może trwać nawet kilka miesięcy, a fundusz zakłada, że trwa dziesięć tygodni”.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:
1. W jaki sposób ministerstwo zamierza rozwiązać problem nadwykonań?

2. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby podnieść jakość świadczenia usług medycznych?

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 29 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19920)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zagrożenia powodziowego

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, iż nagła odwilż może doprowadzić do katastrofy. NIK alarmuje, że budowa ważnych dla minimalizowania zagrożenia zbiorników na południu kraju ślimaczy się, a Komisja Europejska wszczęła w tej sprawie postępowanie przeciwko Polsce. Jeśli dojdzie do powodzi, powtórzy się sytuacja z czerwca 2010 r. Jak wynika z raportu NIK, żadna z dwóch kluczowych inwestycji mających zapobiegać powodziom nie będzie ukończona w ciągu najbliższych lat, chyba że Trybunał Sprawiedliwości, do którego Komisja Europejska w listopadzie skierowała sprawę przeciwko Polsce, nakaże natychmiastowe wdrożenie dyrektywy przeciwpowodziowej. Termin realizacji minął jesienią 2009 r., a Polska nie wywiązała się dotąd ze zobowiązań. Z 27 inwestycji projektu ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu Odry Polska zrealizowała jedenaście, siedem nie zostało nawet rozpoczętych. Całość miała być zamknięta do 2012 r. Opóźnienie względem planów już wynosi dwa lata.

Opóźnienia mogą okazać się fatalne w skutkach nie tylko dla mieszkańców zagrożonych terenów, ale też dla budżetu. Chodzi o mechanizm finansowania inwestycji. Na wartość ponad 500 mln euro inwestycję dostaliśmy dotację z Unii oraz 345 mln euro w ramach dwóch kredytów: z Banku Światowego i Banku Rozwoju Rady Europy. Części z tych środków jeszcze nie wykorzystaliśmy, ale już płacimy za ich obsługę. Jeszcze większe poślizgi mają inwestycje towarzyszące. Tu hamulcowym okazała się GDDKiA, która do tej pory nie wybudowała niezbędnych wiaduktów, a przecież żeby budować, na budowę trzeba najpierw dojechać.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie kroki podejmie ministerstwo, aby jak najszybciej zrealizować kluczowe inwestycje mające zapobiec powodzi podobnej do tej z czerwca 2010 r.?

2. W jaki sposób ministerstwo zamierza uniknąć negatywnych skutków niewykorzystania środków przeznaczonych na projekt ochrony przeciwpowodziowej?

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 27 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19921)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie składanej przeprawy przez Wisłę
w Toruniu**

Szanowny Panie Ministrze! Podczas kampanii przed wyborami samorządowymi w Toruniu Platforma Obywatelska i jej kandydat ogłosili, że zgodnie z przepisami wojsko mogłoby wznieść składaną przeprawę przez Wisłę w Toruniu za darmo. Wówczas była mowa o tym, że wystarczy złożyć wniosek do resortu obrony narodowej. Okazuje się jednak, że wojsko nie ma takiej przeprawy, którą można by zamontować w Toruniu.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, jak twierdzą władze Platformy Obywatelskiej w Toruniu, że zgodnie z przepisami wojsko mogłoby wznieść składaną przeprawę przez Wisłę za darmo?

2. Czy prawdą jest, że wojsko nie ma takiej przeprawy, którą można by zamontować w Toruniu?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19922)

do ministra zdrowia

w sprawie rejestracji leków generycznych

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że Polska przegrała w Trybunale Sprawiedliwości sprawę rejestracji generyków, gdyż jest ona niezgodna z dyrektywą UE. Firmy farmaceutyczne mogą zażądać odszkodowań. Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że wprowadzając i utrzymując w obrocie po 1 maja 2004 r., czyli już po wejściu Polski do Unii Europejskiej, tzw. leki generyczne, zarejestrowane niezgodnie z dyrektywą wspólnotową, Polska naruszyła prawo europejskie. Wyrok może mieć poważne konsekwencje. Światowe koncerny farmaceutyczne mogą wystąpić z wielomilionowymi roszczeniami przeciwko Skarbowi Państwa. Od kilku lat podważają bowiem dokonaną przed akcesją Polski do UE rejestrację tzw. leków duchów, czyli kopii oryginalnych specyfików.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

Czy prawdą jest, że wprowadzając i utrzymując w obrocie po 1 maja 2004 r., czyli już po wejściu Polski do Unii Europejskiej, tzw. leki generyczne, zareje-

strowane niezgodnie z dyrektywą wspólnotową, Polska naruszyła prawo europejskie?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19923)

do ministra finansów

**w sprawie odpowiedzialności urzędników
skarbowych za błędne decyzje**

Szanowny Panie Ministrze! Wielokrotnie polscy przedsiębiorcy ryzykowali milionowymi stratami, gdy decyzje wydawane przez urzędników skarbowych z rażącym naruszeniem prawa prowadziły ich na skraj bankructwa. Jednak w ocenie ekspertów mało prawdopodobne jest, by w drobnych sprawach dnia codziennego ktoś zdecydował się uruchamiać nieprostą i nietanią procedurę pociągania do odpowiedzialności urzędników za błędne decyzje zawarte w ustawie o odpowiedzialności funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo zamierza już na etapie uzasadnienia decyzji wprowadzić obowiązek wskazywania, który urzędnik czym się zajmował?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19924)

do ministra infrastruktury

w sprawie tempa budowy dróg i autostrad

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że przez najbliższe trzy lata nie ruszy na Pomorzu budowa ani kilometra nowej drogi ekspresowej. To efekt oszczędności, jakie wprowadzić chce ministerstwo infrastruktury. Oszczędności to wynik dramatycznie rosnącego długu publicznego Polski, mimo iż jeszcze kilka miesięcy temu przedstawiciele rządu zapewniali, że cięć w inwestycjach uda się uniknąć. W październiku okazało się, że planowany limit wydatków Funduszu Drogowego zostanie ograniczony o 16 mld zł, do 78 mld. Spowodowane jest to długiem publicznym i z tego powodu w całym kraju trzeba będzie anulować 45 już trwających przetargów. Pod 45 planowanymi do anulowania przetargami kryją się odcinki autostrady A18 oraz dróg ekspresowych S3, S11, S17 oraz kluczowych dla Trójmiasta i Pomorza

dróg S5 i S7. W przypadku drogi S5 chodzi o leżący w Wielkopolsce, ale niezwykle istotny dla jadących na południowy zachód kraju odcinek Gniezno – Mielno. Największym ciosem będą jednak oszczędności na budowie drogi S7 z Gdańska przez Warszawę do Krakowa. Tu rząd chce wstrzymać przygotowania do budowy aż 10 odcinków, w tym leżącego częściowo na Pomorzu fragmentu Koszwały – Elbląg oraz fragmentów Miłomłyn – Olsztynek i Nidzica – Płońsk. Tym samym oznacza to, że na trasie do Warszawy do 2013 r. nie ruszy budowa żadnego nowego odcinka drogi S7 (obecnie w budowie są obwodnica południowa Gdańska ze Straszyna do Koszwał oraz odcinki Elbląg – Miłomłyn i Olsztynek – Nidzica).

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że w całym kraju trzeba będzie anulować 45 już trwających przetargów?

2. Jaki będzie to miało wpływ na organizację Euro 2012?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19925)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie reformy systemu edukacji

Szanowna Pani Minister! Jeszcze dwa lata temu ministerstwo edukacji wskazywało, że celem reformy edukacji jest wyrównanie szans edukacyjnych i zapewnienie lepszego dostępu do oświaty najmłodszym dzieciom. Obecnie po dwóch latach widać wyraźnie, że reforma zmierza do tego, aby Polska spadła na ostatnie miejsce, tyle że w rankingu jakości nauczania. Poziom nauczania we wszystkich klasach obniżył się, a dzieci rozpoczynają naukę w szkole za wcześnie. Z wprowadzeniem okresów przejściowych wiązało się powstanie klas zróżnicowanych pod względem wieku uczniów. Reforma zmieniła również podstawę programową dla szkół podstawowych. Wszystko – oczywiście – „dla dobra dzieci”. Są liczne sygnały od rodziców, że w wielu oddziałach przedszkolnych podstawa programowa jest sztucznie zaniżana. Obecne 5- i 6-latków nie poznają podstaw czytania i pisania, czyli tego, co jeszcze niedawno było przedmiotem zajęć w popularnych zerówkach. W zamian przerabiają program dostosowany do 5-latków. Prowadzi to do sytuacji, że w sposób sztuczny hamuje się rozwój 6-latków, które mogłyby już uczyć się czytać. Dyrektorzy szkół otrzymują odgórnie sugestie, by tak właśnie postępować. Skutki takiej polityki edukacyjnej odbijają się na dzieciach. Nauczyciele i dyrektorzy, bojąc się kontroli z kuratoriów, zdejmują nawet tablice z literkami ze ścian klas oddziałów przedszkolnych.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby zniwelować złe skutki reformy?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19926)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie dzierżawy zabytkowych budynków należących do kompleksu pokamedulskiego klasztoru w Wigrach

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że ministerstwo kultury zrezygnowało z dzierżawy zabytkowych budynków należących do kompleksu pokamedulskiego klasztoru w Wigrach, w których funkcjonuje Dom Pracy Twórczej. Resort w wypowiedzeniu skierowanym do Ełckiej Kurii Diecezjalnej w żaden sposób nie odnosi się do warunków zrywanej umowy, które nakazują mu przekazanie budynków w dobrym stanie technicznym. Członkowie powołanej przez resort i Kościół komisji alarmują, że remont tych obiektów jest konieczny, w przeciwnym razie grozi im ruina. Ministerstwo informuje, że umowa przestanie obowiązywać z dniem 10 lipca 2011 r. W piśmie nadesłanym do Ełckiej Kurii Diecezjalnej resort nie podaje żadnych konkretnych powodów zerwania umowy, a powołuje się jedynie na zapisy Kodeksu cywilnego, które zdaniem resortu na to pozwalają. Tymczasem Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie wspomina o pieniądzach, jakie zobowiązywało się zgodnie z umową zawartą jeszcze w roku 1973 przekazać na konieczne remonty dzierżawionych kilkadziesiąt lat budynków klasztornych. Resort nie odnosi się również do wyliczeń ekspertów ze wspólnej komisji, która miała wykonać ekspertyzy odnośnie do koniecznych remontów i ich kosztów. Potrzebne remonty, według ekspertów, zamkną się w kwocie około 12,5 mln zł. Nadwyżone są fundamenty, co grozi zawaleniem budynków. Budynki, które dzierżawi ministerstwo, są również wpisane do rejestru zabytków, więc i z tego tytułu powinny być należycie utrzymane ze środków tego resortu, który wziął za nie odpowiedzialność.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy w świetle wyników prac ekspertów ministerstwo wyłoży fundusze potrzebne na remonty zwracanych obiektów?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19927)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy dróg ekspresowych
i autostrad**

Szanowny Panie Ministrze! Rządowe oszczędności nagle postawiły pod znakiem zapytania kilka zaawansowanych przetargów na nowe autostrady i drogi ekspresowe. Do poniedziałku ministrowie, drogowcy i samorządowcy mogą zgłaszać opinie do projektu, który dwa tygodnie temu ogłosiło Ministerstwo Infrastruktury. Według nowego rządowego programu budowy dróg krajowych przez najbliższe trzy lata trzeba wydać 58,6 mld zł z Krajowego Funduszu Drogowego na ukończenie rozpoczętych już inwestycji w nowe autostrady, drogi ekspresowe i obwodnice. Program przewiduje też ukończenie prowadzonych już przetargów na budowę ponad 130 km drogi ekspresowej S8 od Sycowa za Wrocławiem do autostrady A1 obok Piotrkowa Trybunalskiego. Ministerstwo Infrastruktury przygotowało też listę 30 priorytetowych inwestycji, których budowa zacznie się, jeśli będą pieniądze. Problem w tym, że na liście znalazły się także inwestycje, na które już rozpisano przetargi. Pod znakiem zapytania stanęła budowa ostatniego fragmentu obwodnicy Krakowa – 4,3 km łącznika autostrady A4 z drogą ekspresową S7, a przetarg na tę inwestycję trwa od września 2009 r. Nie wiadomo, co będzie z budową ostatnich 5 km zachodniej obwodnicy Poznania, choć właśnie teraz Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad planowała wybrać wykonawcę.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jak rządowe oszczędności wpłyną na przetargi na nowe autostrady i drogi ekspresowe?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19928)

do ministra finansów

w sprawie podwyżki podatku VAT

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że podniesienie VAT na większość produktów o 1% teoretycznie nie powinno mieć wpływu na ceny towarów. Jest jednak inaczej, ponieważ już w styczniu ceny AGD wzrosną o 10%, a odzieży nawet o jedną trzecią.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo nie obawia się, że podwyższenie VAT może obniżyć popyt wewnętrzny w gospodarce, a tym samym zmniejszyć wpływy budżetowe?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19929)

do ministra finansów

w sprawie skutków podwyżki podatku VAT

Szanowny Panie Ministrze! Z badań przeprowadzonych przez Krajową Izbę Gospodarczą wynika, że przedsiębiorcy obawiają się niestabilnej sytuacji podatkowej związanej z podwyżką VAT. Oznacza to zmniejszenie konsumpcji, co może negatywnie wpłynąć na polskich przedsiębiorców. Ponadto nie ma jeszcze żadnych przepisów wykonawczych i nikt nie wie, w jaki sposób wprowadzać nowe stawki. Nie wiadomo na przykład, czy trzeba zrobić ubruttowienie towaru. Obawy przedsiębiorców dotyczą także uchwalonego zmniejszenia możliwości odpisywania VAT od paliw czy też zakupywanych na użytek firmowy pojazdów oraz pojawiających się sygnałów o możliwym wzroście składek rentowych. Następstwa podwyżki VAT będą długofalowe. Podwyżka VAT z 0 do 5% na książki, rosnący VAT na ubrania i buty dla dzieci stawiają nas w czołówce państw europejskich pod względem obciążenia tym podatkiem.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jaki wpływ na kondycję polskich przedsiębiorstw będzie miała podwyżka VAT?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19930)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie wysokości przyszłych emerytur

Szanowna Pani Minister! Z analizy przygotowanej dla rządu przez doradzającą mu Radę Gospodarczą wynika, że przyszłe emerytury będą bardzo niskie. Obliczenia przeprowadzono dla siedmiu scenariuszy. Od poprawy funkcjonowania OFE, przez różne warianty obniżenia składki do funduszy, aż po

przekazywanie im zamiast gotówki specjalnych obligacji emerytalnych. Z wyliczeń przygotowanych dla rady przez niezależnego aktuarusza wynika, że bez względu na to, który wariant wybierze rząd, emerytury dzisiejszych nastolatków będą o połowę niższe niż obecne. W 2060 r. stopa zastąpienia (czyli stosunek pierwszej emerytury do ostatniego wynagrodzenia) wyniesie od 29 do jedynie 33%. Dla porównania, jeszcze w 1998 r. emeryci dostawali średnio ok. 65% ostatniej pensji. Oznacza to, że osoba zarabiająca np. 3,5 tys. zł na starość w najlepszym wypadku dostanie zaledwie 1155 zł. To o 49% mniej niż dostają teraz jej dziadkowie.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby przyszłe emerytury były na godziwym poziomie?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19931)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie prowizyjnego systemu opłat
za dzierżawę fotoradarów**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że strażom miejskim wolno dzierżawić fotoradary, ale umowy, jakie zawierają z prywatnymi firmami, muszą być zgodne z obowiązującym ustawodawstwem, m.in. z ustawą o ochronie danych osobowych. Okazuje się, że często dochodzi tu do nieprawidłowości. Przede wszystkim stosuje się prowizyjny system opłat za dzierżawę fotoradarów, czyli uzależniane są od liczby zapłaconych mandatów. Im więcej jest mandatów, tym więcej pieniędzy wpływa do kasy prywatnej firmy. Taki sposób rozliczeń jest sprzeczny z instrukcją MSWiA z 2008 r. Chodzi o to, że firma, która daje fotoradar, nie może mieć udziału we wpływach gminy z mandatów. Przy prowizyjnym systemie tak się dzieje, np. w woj. śląskim były cztery takie przypadki.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy ministerstwo przewiduje zmiany legislacyjne umożliwiające dzierżawę fotoradarów od prywatnych firm na obecnych zasadach?

2. W jaki sposób ministerstwo zamierza rozwiązać problem niezgodnej z prawem dzierżawy urządzeń przez np. straż miejską?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 17 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19932)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie lotnisk w miastach,
w których będą rozgrywane mecze Euro 2012**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że lotniska w miastach gospodarzach Euro 2012 są za małe i nie są w stanie przyjąć wszystkich samolotów z kibicami. Mistrzostwa Europy w piłce nożnej przyciągną do Polski 900 tys. kibiców z zagranicy. To dużo za dużo, jak na lotniska w czterech polskich miastach: Warszawie, Gdańsku, Poznaniu i we Wrocławiu, gdzie mają rozgrywać się mecze. Zarówno spółka PL.2012, jak i Polska Agencja Żeglugi Powietrznej przyznają, że nawet po modernizacji porty lotnicze nie będą w stanie przyjąć tak dużej liczby turystów. Dlatego stworzyły listę mniejszych portów, które miałyby odciążać te duże. I tak część kibiców wybierających się na mecze w Warszawie wylądować w Łodzi. Kto zechce obejrzeć spotkanie drużyn w Gdańsku, będzie musiał dojechać na nie z portu w Bydgoszczy. Z kolei lotniskami pomocniczymi dla Wrocławia i Poznania będą odległe o kilkaset kilometrów Katowice i Zielona Góra. Według PAŻP podczas mistrzostw liczba operacji lotniskowych (suma przyłotów i lądowań samolotów) na największych polskich lotniskach może się zwiększyć z obecnych 12–14 do nawet 25 na godzinę. Niektóre porty będą musiały obsłużyć dziennie nawet 30 tys. pasażerów. Dobre zorganizowanie akcji przyjmowania kibiców na lotniskach może się nam opłacić, ponieważ przełoży się na wyniki polskiej turystyki w przyszłości. Według raportu Impact przygotowanego na zlecenie PL.2012 w wyniku zwiększenia atrakcyjności turystycznej Polski w 2012 r. kraj może odwiedzać rocznie średnio nawet 490 tys. turystów więcej niż do tej pory.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie konkretne rozwiązania zamierza podjąć ministerstwo, aby zorganizować ruch lotniczy w Polsce podczas Euro 2012?

2. W jaki sposób ministerstwo zamierza poradzić sobie z brakiem lotnisk, na których będą mogły lądować duże pasażerskie samoloty?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19933)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie pozwów rodzin ofiar katastrofy
samolotu CASA**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że 15 grudnia br. do Ministerstwa Obrony Narodowej wpłynęły wezwania przedprocesowe do zapłaty zadośćuczynień skierowane przez jedną z gdyńskich kancelarii w imieniu członków rodzin dwudziestu ofiar katastrofy wojskowego samolotu transportowego CASA pod Mirosławcem. Radca prawny z zajmującej się sprawą gdyńskiej kancelarii Nowakowski-Ślawarek powiedział, że łącznie jest 28 wniosków w imieniu 30 osób o wypłatę zadośćuczynienia za cierpienia rodzin osób, które zginęły w katastrofie. „Uważamy, że zostały naruszone dobra osobiste rodziców, dzieci i wdów; dobra w postaci prawa do życia w związku małżeńskim, posiadania ojca czy życia w pełnej rodzinie” – powiedział radca. Samolot CASA 295M o numerze bocznym 019 rozbił się 23 stycznia 2008 r. podczas próby lądowania w Mirosławcu. W katastrofie zginęło 20 lotników – czteroosobowa załoga i 16 oficerów. Maszyna wykonywała lot na trasie Okęcie – Powidz – Krzesiny – Mirosławiec – Świdwin – Kraków, rozwoziła uczestników konferencji Bezpieczeństwo Lotów Lotnictwa Sił Zbrojnych RP.

Komisja badająca przyczyny tragedii uznała, że doprowadził do niej splot wielu okoliczności. Eksperti ustalili, że na katastrofę wpływ miał m.in. niewłaściwy dobór załogi i jej niewłaściwa współpraca w kabinie, niekorzystne warunki atmosferyczne na lotnisku, brak obserwacji wskazań radiowysokościomierza podczas podejść do lądowania i błędna interpretacja wskazań wysokościomierzy.

Według komisji na katastrofę wpływ miało też wyłączenie sygnalizacji dźwiękowej urządzenia EG-PWS, pozbawiające załogę informacji o niebezpiecznym zbliżaniu się do ziemi, nadmiernym przechyleniu samolotu i o przejściu przez poszczególne progi wysokości podczas zniżania w czasie obu podejść do lądowania. Zdaniem ekspertów katastrofie sprzyjały: brak wyszkolenia drugiego pilota w lotach w nocy i w trudnych warunkach atmosferycznych, brak doświadczenia dowódcy w lotach na tej wersji samolotu CASA, brak doświadczenia kontrolera w prowadzeniu samolotów innych niż Su-22 czy używanie przez załogę i kontrolera różnych jednostek miar. Wskazano też, że system nawigacyjny ILS, w jaki wyposażony był samolot, nie mógł być użyty, bo system ten nie działał na lotnisku w Mirosławcu.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo w sprawie pozwów złożonych przez rodziny ofiar katastrofy w Mirosławcu?

2. W jaki sposób ministerstwo zamierza ostatecznie wyjaśnić przyczyny katastrofy?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19934)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących wprowadzenia podatku
liniowego**

Szanowny Panie Premierze! 16 listopada bieżącego roku minęły trzy lata gabinetu PO-PSL, a rząd rozpoczyna ostatni rok urzędowania. Przez ostatnie trzy lata rząd nie zrealizował części programowych postulatów, a bywało, że podejmował sprzeczne z nimi decyzje. Podatek liniowy miał zostać wprowadzony w ciągu dwóch lat od chwili dojścia rządu do władzy. W trzecią rocznicę tej wypowiedzi Premier zafundował podatnikom zmianę podatku – podwyżkę podatku VAT.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Czy rząd w dalszym ciągu zamierza wprowadzić podatek liniowy, jeśli tak, to kiedy?

2. W jaki sposób rząd zamierza wytłumaczyć brak realizacji ww. obietnicy?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 16 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19935)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie pracujących emerytów

Szanowna Pani Minister! Ustawa autorstwa Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej może sprawić, że 60 tys. pracujących emerytów będzie musiało się zwolnić lub zrezygnować z emerytury. Ustawa uderza w pracujących emerytów, mimo że pierwszy prezes Sądu Najwyższego uważa, że narusza ona „wszelkie możliwe zasady prawa ubezpieczeniowego” i konstytucję. W styczniu 2009 r. pozwolono Polakom łączyć emeryturę z pracą bez konieczności zwalniania się z dotychczasowego zakładu. Wszystko w ramach programu 50+ – zwiększenia aktywności zawodowej osób po pięćdziesiątce. W tej grupie wiekowej pracuje zaledwie co trzeci rodak. 60 tys. Polaków postanowiło z nowego prawa skorzystać.

Kilkanaście miesięcy później ministerstwo zdanie jednak zmieniło. Uznano, że w kryzysie emeryci blokują etaty innym Polakom. Pracujący emeryci będą musieli się z pracy zwolnić. Oczywiście teoretycznie mogą się znów zatrudnić w dawnym zakładzie, pobierając i emeryturę, i pensję. Ale na to będzie się musiał zgodzić pracodawca. A to nie jest już proste. Emeryci boją się, że nikt nie będzie chciał ich przyjmować z powrotem. Kłopot z pracą mogą mieć zwłaszcza osoby z administracji państwowej, gdzie aby kogoś przyjąć, trzeba często ogłosić konkurs. Nie jest pewne, czy emeryt, który się zwolnił, konkurs wygra. A nawet jeśli wygra, to nie wiadomo, czy pracodawca nie zaproponuje mu niższej pensji. Według ekspertów zakaz pracy dla emerytów sprawi tylko, że emeryci uciekną do szarej strefy. Nie będą płacić składek, podatków.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby zakaz pracy dla emerytów nie sprawił, że emeryci uciekną do szarej strefy?

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19936)

do ministra zdrowia

w sprawie kontraktów z NFZ na 2011 r.

Szanowna Pani Minister! W toruńskich szpitalach pacjenci nie mają co liczyć, że zaplanowane operacje się odbędą. Oddział neurochirurgii Szpitala Miejskiego w Toruniu ma nowy blok operacyjny, wprowadza nowatorskie metody i sprzęt, a musi się ograniczać do pilnych przypadków. Prognozy na 2011 r. nie są optymistyczne. Wyczerpały się limity i trzeba czekać na nowe kontrakty. Toruńskie szpitale na Bielanach – dziecięcy i miejski – ograniczają się do przyjmowania tzw. pilnych przypadków. Na planowe operacje kolejki się wydłużają.

W październiku wszystkie kujawsko-pomorskie lecznice pod patronatem marszałka województwa zawarły porozumienie, że nie podpiszą kontraktów, jeśli nie zmieni się polityka finansowania regionów uprawiana przez centralę NFZ. Szefów placówek oraz samorząd skłoniły do tego dwie sprawy. Pierwszą było ustalenie nowego algorytmu podziału funduszy między województwa. Zamyśl był taki, żeby pieniądze dzielić sprawiedliwiej, czyli bez dotychczasowego uprzywilejowania dużych i bogatych regionów. Te jednak podniosły larum i ostatecznie mniejsze i uboższe regiony wciąż będą dostawać mniej. Przykładowo według nowego algorytmu na pacjenta z woj. mazowieckiego w 2011 r. przypadnie 1719 zł, a na mieszkańca woj. kujawsko-pomorskiego – 1469 zł. Druga

rzecz to uruchomienie rezerwy budżetowej, które jest dokonywane przez NFZ co roku. Zawsze środki szły na tzw. nadwykonania, co pozwalało lecznicom kończyć rok budżetowy bez długów. W tym roku aż połowa z 800 mln zł rezerwy poszła na Mazowsze, co inne regiony uznały za rażącą dysproporcję. Już na wstępie negocjacji fundusz oświadczył, że jego propozycje kontraktów na 2011 r. będą niższe od wartości tegorocznych umów o 1,5–2%, bo w kasie jest około 40 mln zł za mało, by zapewnić szpitalom finansowanie na dotychczasowym poziomie. Dyrektorzy lecznic zapowiedzieli więc, że umów nie podpiszą w ogóle.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

Czy kontrakty zaproponowane kujawsko-pomorskim placówkom służby zdrowia zapewnią im bezpieczne funkcjonowanie?

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19937)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”

Szanowna Pani Minister! Gigantyczna kwota ponad 20 mld zł z Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki (PO KL), która została w ciągu zaledwie trzech lat przeznaczona na podnoszenie kompetencji i edukację Polaków, nie przynosi spodziewanych rezultatów. Tzw. wskaźnik life long learning, którym UE mierzy aktywność edukacyjną przez całe życie, nawet nie drgnął. Unijne pieniądze na inwestycje w ludzi nie są dobrze wydawane. Według danych Eurostatu w ubiegłym roku dokształcało się zaledwie 4,7% Polaków w wieku 25–64 lata. Klasyfikuje to nas na jednym z ostatnich miejsc w Europie. Jak pokazuje Badanie Aktywności Ekonomicznej Ludności, w różnych formach kształcenia brało udział ponad milion osób z tej grupy wiekowej. Wśród uczących się najliczniejszą grupę (80%) stanowili pracujący i bierni zawodowo (16%), natomiast bezrobotnych było zaledwie 4%. Te statystyki nie zmieniają się znacząco od kilku lat. To niepokojące, bo w tym samym czasie rozpoczęła się lub trwa realizacja około 20 tys. unijnych projektów szkoleniowych. Zdaniem prof. Urszuli Sztanderskiej z Uniwersytetu Warszawskiego zawiódł mechanizm podziału środków. Jej zdaniem o ofercie szkoleniowej nie decyduje popyt na szkolenia, czyli realne zapotrzebowanie, ale podaż, która wynika m.in. z kwot przeznaczonych na nie pieniędzy. Co gorsza, o tym, czego się uczy, nie decydują rynek, oczekiwania pracodawców czy potrzeby zatrudnieniowe, ale instytucje szkoleniowe, które sprawnie nauczyły się pisać wnioski i oferują w nich to, w czym

się specjalizują, oraz urzędnicy, którzy tworzą kryteria konkursowe. Wszystkie badania potwierdzają np., że złą sytuację na rynku pracy najbardziej pomagają przełamać szkolenia kierowane do mężczyzn w średnim wieku i z najniższym poziomem wykształcenia. A tych się nie szkoli. Brakuje też np. bardzo specjalistycznych kursów, których wymaga rynek pracy. Wadą systemu jest także to, że nie weryfikuje się efektywności szkoleń. Najlepiej widać to na przykładzie projektów, które mają za zadanie aktywizować osoby pozostające bez pracy, podnosić ich kompetencje i przygotowywać do pracy w nowych, poszukiwanych na rynku zawodach. Na ten cel poszło najwięcej unijnych środków, bo ponad 6 mld zł. Jest wiele wątpliwości, czy szkolone tam osoby trafiają na rynek pracy. Nikt tego nie monitoruje, bo firmy szkoleniowe nie mają takiego obowiązku. Po zakończeniu szkoleń ich kontakt z byłymi kursantami się urywa. W statystykach Ministerstwa Rozwoju Regionalnego (MRR) problem wielokrotnego uczestnictwa w szkoleniach tych samych osób nie istnieje. MRR udostępnia ogólną liczbę uczestników projektów (blisko 2,2 mln osób), ale nie podaje danych o tym, ile osób fizycznie skorzystało z unijnej pomocy, mimo że w zarządzanym przez siebie systemie PEFS gromadzi m.in. ich numery PESEL.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby zmienić system szkoleń w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19938)

do ministra gospodarki

w sprawie gazu łupkowego

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że niedaleko Łebienia w województwie pomorskim firmie Lane Energy udało się przeprowadzić testowy wpływ gazu łupkowego. Operację potwierdził dyrektor Lane Energy. Zdaniem ekspertów gaz pochodził z docelowego źródła. Poza tym jeśli firma wychodzi z założenia, że odwiert jest obiecujący, montuje solidny zawór. Na odwiercie w okolicach Łebienia są trzy duże zawory. Lane Energy na początku grudnia podała, że prace w Łebieniu są zakończone i firma uznaje je za sukces. Na wiosnę ma zostać przeprowadzony kolejny odwiert w okolicach tej wsi. Wciąż nie wiadomo, ile Polska posiada złóż gazu łupkowego.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że poszukiwania gazu łupkowego niedaleko Łebienia w województwie pomorskim zakończyły się sukcesem?

2. Jakie korzyści płyną z tego faktu dla gospodarki polskiej?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19939)

do ministra finansów

w sprawie możliwości korzystania przez urzędy skarbowe z danych zawartych w Krajowym Rejestrze Sądowym

Szanowny Panie Ministrze! Organy podatkowe wymagają od pełnomocników, aby składali do akt sprawy odpis z Krajowego Rejestru Sądowego (KRS) w celu potwierdzenia, że osoba, zwłaszcza spółka, udzielając pełnomocnictwa, była do tego uprawniona. Według ekspertów żądania fiskusa są nadużywaniem uprawnień. Specjaliści oceniają, że urzędy skarbowe mogłyby same dane o mocodawcach pobierać z rejestru sądowego. W postępowaniu podatkowym pełnomocnikiem strony może być osoba fizyczna mająca pełną zdolność do czynności prawnych. Pełnomocnictwo jest udzielane na piśmie, a jeżeli udzielane jest ustnie, powinno być zgłoszone do protokołu. W aktach sprawy powinien więc być albo oryginał pełnomocnictwa, albo jego urzędowy odpis, np. notarialny czy też uwiarygodniony przez organ prowadzący postępowanie lub też przez pełnomocnika będącego adwokatem, radcą prawnym bądź doradcą podatkowym. Niedołączenie do pisma procesowego wniesionego przez osobę podającą się za pełnomocnika dokumentu pełnomocnictwa lub dołączenie jego odpisu, który nie jest należycie uwierzytelniony, stanowi niedochowanie wymogów formalnych pisma. W tej sytuacji organ podatkowy ma obowiązek wezwania do uzupełnienia tego typu braków. Nawet jeżeli organ podatkowy nie wezwie do dostarczenia odpowiedniego odpisu z KRS, jest bardzo prawdopodobne, że brak formalny w postaci braku wykazania umocowania dostrzeże sąd administracyjny na późniejszym etapie i uchyli rozstrzygnięcie organu z powodów proceduralnych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy. W orzecznictwie wskazuje się, że to pełnomocnik ma obowiązek (i uprawnienie) do przedłożenia organowi dokumentu pełnomocnictwa do danej, konkretnej sprawy. Tym samym organ osoby prawnej (np. zarząd spółki) oraz jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej ma obowiązek wykazać swoje pełnomocnictwo do działania w jej imieniu dokumentem przy pierwszej czynności. Dokumentem takim będzie odpis z KRS. To samo odnosi się do udzielenia przez osoby uprawnione do reprezentacji

pełnomocnictwa innej osobie. Wówczas również do udzielonego pełnomocnictwa powinien zostać dołączony aktualny odpis z KRS. Jest to istotne, gdyż z uwagi na szybki postęp w obrocie gospodarczym oraz zmiany zachodzące w samym podmiocie dokument ten może szybko się zdezaktualizować.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Dlaczego urzędy skarbowe nie pobierają same danych o mocodawcach z rejestru sądowego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19940)

do ministra zdrowia

w sprawie sytuacji w służbie zdrowia

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że lekarze rodzinni domagają się wzrostu o 72 gr tzw. stawki kapitacyjnej (środków wypłacanych przez NFZ za udzielenie porady lekarskiej pacjentowi) za świadczenie wykonane przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej. Obecnie stawka wynosi 8 zł. NFZ podkreśla, że nie ma pieniędzy na taką podwyżkę i zapowiada, że tym lekarzom, którzy nie podpiszą kontraktu, zostaną wypowiedziane umowy na wypisywanie recept leków refundowanych. Lekarze rodzinni domagają się podwyższenia stawki za świadczenie, gdyż zgodnie z zarządzeniem prezesa NFZ (wydanym na podstawie rozporządzenia Ministerstwa Zdrowia) od stycznia 2011 r. lekarze podstawowej opieki zdrowotnej mają przekazywać bardziej szczegółowe dane dotyczące niektórych świadczeń zdrowotnych. Do tej pory były to dane zbiorcze, teraz mają zawierać szczegółowe dane dotyczące niektórych grup pacjentów – dzieci i młodzieży. Dane będą dotyczyły m.in. liczby wizyt domowych lekarzy i pielęgniarek oraz obowiązkowych szczepień. Świadczenia te stanowią 5% z 1,35 mln świadczeń udzielanych w ramach podstawowej opieki zdrowotnej. Ministerstwo Zdrowia zapowiada tymczasem, że nie da dodatkowych środków na świadczenia wykonywane w podstawowej opiece zdrowotnej. Możliwe są natomiast zmiany dotyczące obowiązków sprawozdawczych lekarzy pierwszego kontaktu.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy ministerstwo zamierza podnieść stawkę kapitacyjną za świadczenie wykonane przez lekarza podstawowej opieki zdrowotnej?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19941)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie łamania przez władze Warszawy przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej

Szanowny Panie Premierze! Prasa donosi, że stołeczni urzędnicy podlegli Hannie Gronkiewicz-Waltz łamią ustawę o dostępie do informacji publicznej. Majątek wart 20 mld zł ratusz woli oddawać po cichu. Z ustaleń dziennikarzy wynika, iż w Warszawie działa co najmniej kilka grup osób specjalizujących się w zarabianiu na reprivatyzacji. Ich członkowie, w tym m.in. prawnicy, mają dobry dostęp do baz danych ratusza, co pozwala im na dotarcie (także za granicą) do spadkobierców właścicieli kamienic i działek w najlepszych punktach stolicy. Informatorzy twierdzą, że niektóre osoby działające w grupach mają niestandardowo dobre kontakty z urzędnikami wydziału spraw dekretowych. Dziwi również to, iż w niektórych przypadkach zwracane są nie tylko działki, ale też wybudowane na nich kamienice, choć te w czasie wojny miały zostać doszczętnie zniszczone.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera: Czy to prawda, że na zwrotach najatrakcyjniejszych nieruchomości warszawskich, zabranych tzw. dekretem Bieruta, najwięcej zyskują często nie prawowici spadkobiercy poszkodowanych przedwojennych właścicieli, lecz zorganizowane grupy osób skupujące roszczenia reprivatyzacyjne za bezcen?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19942)

do ministra zdrowia

w sprawie sytuacji w NFZ

Szanowna Pani Minister! Eksperci prognozują, że szpitale, przychodnie i właściciele gabinetów lekarskich w przyszłym roku będą mieli do dyspozycji mniej środków finansowych niż w roku bieżącym. Jest to m.in. efekt niższych wpływów z KRUS i ZUS. Składka z ZUS od połowy roku wyraźnie spada. Od lipca do NFZ wpłynęło o 300 mln zł mniej, niż wynika to z planu finansowego. Pustka w kasie NFZ oznacza, że fundusz nie będzie płacił za nadwykonania, czyli świadczenia udzielone przez szpitale i przychodnie po wyczerpaniu limitów określonych w kontraktach. Tylko tegoroczne nadwykonania to 1,3 mld zł.

A na zapłatę czekają jeszcze te z poprzednich lat. Większość szpitali musi dochodzić pieniędzy przed sądem, co trwa nawet kilka lat. Obecnie przeciwko NFZ toczą się 164 postępowania w tej sprawie.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby zwiększyć nakłady na służbę zdrowia w 2011 r.?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19943)

do ministra zdrowia

w sprawie lekarzy rodzinnych

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że lekarze rodzinni, w związku z tym że NFZ ma zamiar odebrać im prawa do przepisywania refundowanych leków, grożą zamknięciem przychodni. 18 tys. lekarzy rodzinnych zrzeszonych w Porozumieniu Zielonogórskim wciąż nie podpisało umów z NFZ na leczenie w 2011 r. Lekarze domagają się podwyższenia stawki za opiekę nad jednym pacjentem z 8 do 8,72 zł.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby lekarze rodzinni podpisali kontrakty z NFZ?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19944)

do ministra finansów

w sprawie przyszłości polskich finansów

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że Polskę czeka siedem trudnych lat. Zdaniem prof. Witolda Orłowskiego, głównego ekonomisty PricewaterhouseCoopers, prędzej czy później dojdzie do ryzyka niewypłacalności państwa, jak to się mówi w przypadku banków, systemowo ważnego w globalnych i europejskich finansach. Może to być Hiszpania, mogą Włochy. A kiedy już dojdzie do ryzyka niewypłacalności systemowo ważnego kraju, Europejski Bank Centralny nie będzie miał wyjścia i w pewnym momencie będzie musiał wydrukować setki miliardów pustych euro, aby ratować taki kraj. Tak naprawdę to będzie ratować go za cenę przyszłego wybuchu inflacji. Zrobi więc to samo, co w tej chwili robią Ame-

rykanie, nie przejmując się ani przyszłością dolara, ani całego świata. Profesor uważa, że recesji uniknęliśmy tylko dlatego, że naraz zadziałało bardzo wiele ekonomicznych czynników, z których każdy po trochu nas przed nią ratował. Cud polegał na tym, że te wszystkie czynniki uruchomiły się dokładnie w tym samym momencie, najlepszym, jaki mógł być, w dodatku często bez żadnego naszego działania.

Profesora martwi to, iż w Polsce jeszcze nie zabrano się poważnie za opanowanie wzrostu zadłużenia. Niepokoi go nie sam poziom długu, ciągle akceptowalny, ale kierunek, w którym idziemy, i tempo pogarszania się naszej sytuacji. Jeśli za trzy-cztery lata nadal będziemy mieli deficyt sektora finansów publicznych w wysokości 7% PKB, jeśli nasz dług zbliży się do 80% PKB, to wtedy już znajdziemy się w sytuacji kolejnego kandydata do upadku. Zdaniem głównego ekonomisty PWC wystarczy, że jeszcze trzy czy cztery duże państwa znajdą się w kłopotach i Międzynarodowy Fundusz Walutowy nie będzie miał jak pomóc kolejnym krajom. Dlatego sytuację mogą zmienić tylko odważne decyzje.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Co zamierza zrobić ministerstwo, aby obronić się przed skutkami kryzysu?
2. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby zmniejszyć deficyt oraz zniwelować negatywne skutki rosnącego zadłużenia?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19945)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie redukcji zatrudnienia
w administracji publicznej**

Szanowny Panie Premierze! Prasa donosi, że wielkie oszczędności dotyczące redukcji zatrudnienia w administracji publicznej oraz braku podwyżek w sektorze publicznym to tylko złudzenie. Najnowsze dane Głównego Urzędu Statystycznego nie pozostawiają złudzeń: w administracji publicznej, obrony narodowej i obowiązkowych ubezpieczeń społecznych zatrudnienie rośnie lawinowo. W połowie tego roku pracowało tam już 632 tysiące osób. To o 60 tysięcy osób więcej niż wtedy, kiedy obecna koalicja obejmowała rządy w Polsce. Każdy z tych urzędników średnio zarabia 4,2 tys. zł miesięcznie, co oznacza, że tylko na ich pensje wydajemy co roku aż 3 mld zł. A w sumie pewnie ze dwa razy więcej, bo dochodzą koszty utrzymania biur i stanowiska pracy.

Ekspertki podkreślają: taka armia biurokratów tylko komplikuje Polakom życie. Urzędnicy tworzą

przepisy, których jedynym celem jest uzasadnienie istnienia urzędów, w których pracują – twierdzi były wiceprezes Narodowego Banku Polskiego.

W związku z powyższym pytam Pana Premiera:

1. Czy rząd może zapewnić wyborców o tym, iż kilka miesięcy po redukcji nie zatrudni kolejnych urzędników?

2. Jakie dodatkowe kroki zamierza podjąć rząd, aby zaoszczędzić pieniądze w sektorze publicznym?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 19946)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie tworzenia małych firm na wsi

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że program tworzenia małych firm na wsi szwankuje i wymaga pilnej naprawy. Nie jest prawdą, że nikt nie chce inwestować na wsi, bo na rozpatrzenie czeka ponad 10 tys. wniosków. Rzecznik prasowy Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa przypomina, że agencja jest w Europie liderem w wydawaniu unijnych pieniędzy. Nie jest jednak liderem w tworzeniu mikroprzedsiębiorstw na wsi ani tworzeniu warunków sprzyjających inwestowaniu w polską wieś. O niektórych absurdach, z którymi spotykają się inwestorzy, którzy pokusili się o unijne pieniądze z Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich, krążą już anegdota np. o wymogu przedłożenia urzędowego zaświadczenia o tym, że wybudowanie płotu nie wymaga pozwolenia na budowę. Rzecznik, co oczywiste, zamiast o fiasku tworzenia mikroprzedsiębiorstw na wsi, woli pisać o sukcesach swojej instytucji. Chwali się np. tym, że na początku grudnia w ciągu czterech pierwszych dni realizacji dopłat bezpośrednich za 2010 r. agencja przekazała na konta rolników 3,5 mld zł. Zapomniał jednak dodać, że w kolejnych dniach tempo przekazywania płatności wyraźnie zwolniło i przez następny tydzień do rolników trafiło już tylko 400 tys. zł. Do wypłacenia agencja ma jeszcze 9 mld zł.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. W jakim tempie ARiMR zamierza realizować pozostałe do wypłaty dotacje dla rolników?

2. W jaki sposób ministerstwo zamierza pomóc przedsiębiorcom/osobom prywatnym chcącym inwestować na wsi w mikroprzedsiębiorstwa?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 17 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 19947)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie aktywizacji obszarów wiejskich

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że ministerstwo podzieli 480 mln zł między stowarzyszenia, które dotychczas najlepiej wykorzystywały unijne środki z programu Leader. Zdaniem ekspertów nie usprawni to jednak jego realizacji. Z prawie 3 mld zł, które są dostępne w programie Leader, zostało zagospodarowanych jedynie ok. 12% środków. Wykorzystanie unijnych funduszy na aktywizację obszarów wiejskich ma przyspieszyć dzięki projektowi nowelizacji rozporządzenia w sprawie szczegółowych kryteriów i sposobu wyboru lokalnej grupy działania do realizacji lokalnej strategii działania. Dotychczas środki z programu Leader były przydzielane lokalnym grupom działania (LGD), czyli stowarzyszeniom powołanym przez organizacje pozarządowe, samorządy i przedsiębiorców na podstawie liczby mieszkańców zameldowanym na obszarze działania danej grupy. W przyszłym roku dodatkowe fundusze, w sumie 480 mln zł, trafi do 66 wybranych LGD, tych, które najlepiej radziły sobie z wykorzystaniem środków z programu. Zostaną wybrane na podstawie 21 kryteriów opisanych w projekcie rozporządzenia. Liderzy stowarzyszeń twierdzą, że przekazanie dodatkowych funduszy wybranym LGD nie usprawni realizacji programu. Obecnie największym problemem jest to, że z pieniędzy, którymi dysponują LGD, nie chcą korzystać ani przedsiębiorcy, ani wiejskie organizacje pozarządowe. Zniechęcają ich skomplikowane procedury. Drugim problemem jest nieprzygotowanie urzędów marszałkowskich do oceny składanych wniosków. Na weryfikację czeka się miesiącami.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Co zamierza zrobić ministerstwo, aby uprościć procedury związane z programem Leader?

2. W jaki sposób ministerstwo zamierza efektywnie wykorzystać pozostałe do wydania w programie Leader pieniądze?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 17 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 19948)

do ministra zdrowia

w sprawie sytuacji finansowej w NFZ w 2011 r.

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że kryzys nie ominął NFZ. Szpitale, przychodnie i właściciele gabinetów lekarskich czeka w przyszłym roku zaci-

skanie pasa. Świadczeniodawcy nie mogą liczyć na to, że w 2011 r. NFZ będzie hojniej dzielił pieniądze. To efekt niższych wpływów z KRUS i ZUS. Fundusz spodziewał się, że za rolników tegoroczne składki będą o blisko 100 mln zł niższe od planowanych, jednak nie przypuszczał, że spadnie również ściągальność składki z ZUS. Składka ta od połowy roku pikuje. Od lipca do NFZ wpłynęło o 300 mln zł mniej, niż wynika to z planu finansowego. Sytuacji nie poprawia pustka na funduszu zapasowym. NFZ korzysta ze zgromadzonych na nim pieniędzy wtedy, gdy okazuje się na przykład, że jego wydatki na leki są wyższe od planowanych. Teraz takiej możliwości nie ma. 2,8 mld zł, które było na funduszu zapasowym, zostało wykorzystane w ciągu ostatnich dwóch lat. Gdyby fundusz tego nie wydał, to tegoroczne kontrakty np. szpitali byłyby jeszcze niższe. Pustka w kasie NFZ oznacza też, że fundusz nie będzie płacił za nadwykonania, czyli świadczenia udzielone przez szpitale i przychodnie po wyczerpaniu limitów określonych w kontraktach. Tylko tegoroczne nadwykonania to 1,3 mld zł, a na zapłatę czekają jeszcze te z poprzednich lat. Większość szpitali musi dochodzić pieniędzy przed sądem, co trwa nawet kilka lat. Obecnie przeciwko NFZ toczą się 164 postępowania w tej sprawie.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Co zamierza zrobić ministerstwo, aby w 2011 r. nie zabrakło pieniędzy na leczenie najbardziej potrzebujących pacjentów?

2. W jaki sposób ministerstwo zamierza uzupełnić niezbędne braki w budżecie NFZ?

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 17 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19949)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie możliwego naruszenia prawa przez premiera Donalda Tuska

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że PKW zawiadomiła prokuraturę o możliwym naruszeniu prawa przez premiera. Prokuratura Rejonowa w Starogardzie Gdańskim sprawdza, czy premier nie złamał prawa. 28 listopada, przed II turą wyborów samorządowych, Donald Tusk zachwalał kandydata PO na prezydenta Starogardu Gdańskiego na konferencji, która odbyła się w sali starogardzkiego starostwa powiatowego, a tego zabrania ordynacja wyborcza. Zgodnie z art. 27a ustawy o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta naruszenie zakazu prowadzenia agitacji wyborczej w siedzibach administracji samorządu terytorialnego stanowi wykroczenie (karane grzywną). Zaznaczył

jednak, że właściwe do stwierdzenia, czy doszło do naruszenia prawa, są organy ścigania.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy zgodnie z przepisami ordynacji wyborczej premier rzeczywiście dopuścił się złamania prawa, jeśli tak, to w jaki sposób ministerstwo zamierza ukarać premiera?

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 17 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19950)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie połączenia zawodów adwokata i radcy prawnego

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie na rynku prawniczym występują 2 profesje: adwokata i radcy prawnego. Ewolucja uprawnień radców prawnych na przestrzeni ostatniego 20-lecia doprowadziła do sytuacji, w której różnią się one od uprawnień adwokatów w niewielkim zakresie. Radca prawny, w przeciwieństwie do adwokata, nie może występować w postępowaniu karnym w charakterze obrońcy; podobne ograniczenie występuje też w postępowaniach w przedmiocie przestępstw skarbowych. Adwokat natomiast nie może swych obowiązków wykonywać, gdy pozostaje w stosunku pracy; nie stanowi to jednakże przeszkody dla radcy prawnego. Funkcjonowanie na rynku prawniczym dwóch tak podobnych zawodów wprowadza w błąd obywateli oraz powoduje kłopoty w kontaktach z partnerami zagranicznymi (podobny system do naszego występuje jedynie w Rumunii, w krajach UE podział wśród prawników ma miejsce ewentualnie pod względem specjalizacji).

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby uporządkować niejasny podział na adwokatów i radców prawnych?

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19951)

do ministra infrastruktury

w sprawie rozszerzenia dostępu do Internetu na terenach wiejskich

Szanowny Panie Ministrze! W Polsce 26% gospodarstw domowych ma dostęp do Internetu, na wsi

tylko 15%, natomiast średnia w krajach Unii Europejskiej to 43%. Rozwiązaniem jest szybki szerokopasmowy dostęp do Internetu.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby zapewnić Polakom powszechny dostęp do szerokopasmowego Internetu?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19952)

do ministra finansów

**w sprawie obiegu dokumentów
w urzędach skarbowych w Polsce**

Szanowny Panie Ministrze! Istnieją zastrzeżenia co do tego, jak wygląda stosowanie przez urzędy skarbowe obiegu dokumentów (art. 65 K.p.a. stanowi: § 1. Jeżeli organ administracji publicznej, do którego podanie wniesiono, jest niewłaściwy w sprawie, powinien niezwłocznie przekazać je do organu właściwego, zawiadamiając o tym wnoszącego podanie. § 2. Podanie wniesione do organu niewłaściwego przed upływem przepisanej terminu uważa się za wniesione z zachowaniem terminu), skoro dochodzi do sytuacji, iż urząd skarbowy żąda od petenta stosownego wniosku celem przekazania podania właściwemu urzędowi skarbowemu.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy istnieją w tym zakresie jakieś szczegółowe procedury albo plan ich wprowadzenia, które niejako dyscyplinowałyby urzędy skarbowe w zakresie dbałości o sprawne przekazywanie sobie dokumentacji w sprawach?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19953)

do ministra finansów

**w sprawie niedostatecznego funkcjonowania
systemu informatycznego związanego
z podatkiem VAT od transakcji
między krajami UE**

Szanowny Panie Ministrze! VIES jest to system informatyczny, który umożliwia automatyczną wymianę informacji pomiędzy państwami członkowskimi UE o transakcjach wewnątrzspółnotowych i o

podatnikach VAT. Poprawność funkcjonowania systemu gwarantuje prawidłowość naliczania podatku VAT wynikającego z wymiany handlowej pomiędzy państwami członkowskimi.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby system informatyczny VIES lepiej funkcjonował?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19954)

do ministra finansów

**w sprawie nieprawidłowego wprowadzania
zmian w ustawach podatkowych**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że ustawy podatkowe są zmieniane zbyt późno, co uniemożliwia podatnikom zapoznanie się z nowymi przepisami w odpowiednim czasie, dostosowanie swoich wydatków i zaplanowanie działań z ich uwzględnieniem. Poza tym zazwyczaj są to regulacje na tyle skomplikowane, iż uniemożliwiają ich zrozumienie głównym adresatom przepisów.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby ustawy podatkowe były uchwalane wcześniej oraz były bardziej zrozumiałe dla odbiorców?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19955)

do ministra finansów

**w sprawie nowelizacji ustawy
o Banku Gospodarstwa Krajowego**

Szanowny Panie Ministrze! Zdaniem ekonomistów nowelizacja ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego spowoduje, że będziemy drukować puste pieniądze. Ich zdaniem, BGK będzie generować niekontrolowany deficyt budżetowy, a druk pieniędzy ruszy z chwilą, gdy NBP w ramach polityki pieniężnej zacznie nabywać listy zastawne BGK na wtórnym rynku. Ponadto na takie niebezpieczeństwo zwrócił uwagę Europejski Bank Centralny, opiniując projekt nowelizacji ustawy o BGK. Europejski Bank Central-

ny przypomina władzom polskim o obowiązku przestrzegania zakazu finansowania deficytu ze środków banku centralnego. Zakaz refinansowania deficytu budżetowego przez bank centralny wynika z art. 123 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który zabrania bankom centralnym nabywania papierów wartościowych emitowanych przez sektor publiczny na rynku pierwotnym, to jest bezpośrednio od tych instytucji. Chodzi o to, aby na linii sektor publiczny – bank centralny nie funkcjonowała „maszynka do drukowania pustych pieniędzy”, której mechanizm polega na emisji przez bank centralny pieniądza pod obligacje skarbowe, czyli długi zaciągane przez rząd, samorządy, publiczne przedsiębiorstwa i banki państwowe, takie jak BGK. Polski porządek prawny na poziomie konstytucyjnym, a więc aktu nadrzędnego w systemie prawa, zakazuje pokrywania deficytu budżetowego przez zaciąganie zobowiązań w centralnym banku państwa (art. 220 ust. 2 konstytucji). Ten artykuł stanowi odzwierciedlenie zakazu, który wynika z art. 123 Traktatu o funkcjonowaniu UE, który jest ratyfikowaną przez Polskę umową międzynarodową. Zakaz obejmuje wszelkie zobowiązania, które mogą służyć wspomnianemu w tym przepisie celowi, a więc „pokrywaniu deficytu budżetowego”. Zgodnie z art. 48 pkt 2 ustawy o NBP jednym z instrumentów polityki pieniężnej prowadzonej przez NBP jest możliwość sprzedaży i kupna dłużnych papierów wartościowych w operacjach otwartego rynku. Oznacza to, że NBP nie może dokonać zakupu papierów wartościowych na rynku pierwotnym. Celem takich operacji jest wyłącznie wykonywanie „Założeń polityki pieniężnej”, a nie podejmowanie czynności, które wiązać by można z pokrywaniem deficytu budżetowego.

Polski pomysł na dodruk pieniędzy tym różni się od innych, że generatorem deficytu budżetowego i zarazem inicjatorem operacji refinansowania tego deficytu będzie nie bezpośrednio budżet, lecz bank państwowy, pozostający poza kontrolą parlamentu i rachunkiem budżetu. Stąd obawy, że deficyt budżetowy oraz dług publiczny w ogóle wymkną się spod kontroli, co wcześniej czy później zostanie dostrzeżone przez rynki i odpowiednio wycenione w postaci radykalnego wzrostu rentowności polskich obligacji i równie radykalnego spadku wartości złotego. BGK nie może upaść, a w razie jego likwidacji – za wszelkie jego zobowiązania odpowiada w stu procentach państwo polskie.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że nowelizacja ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego spowoduje, że będą drukowane puste pieniądze?

2. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby do tego nie doszło?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 19956)

do ministra finansów

w sprawie węzła autostradowego w Czerniewicach k. Torunia

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że węzeł w Czerniewicach zostanie prawdopodobnie rozbudowany i wbrew wcześniejszym planom Toruń będzie miał połączenie poprzez nowy most z autostradą A1 i drogą ekspresową S10. Taką informację otrzymała Izba Przemysłowo-Handlowa w Toruniu. To właśnie toruńska izba zorganizowała spotkanie z podsekretarzem stanu Ministerstwa Infrastruktury Radosławem Stępnem oraz przedstawicielami Generalnej Dyrekcji Dróg i Autostrad, po którym Radosław Stępień wydał polecenie, aby w trybie pilnym zająć się problemem węzła Czerniewice. Rozbudowa węzła Czerniewice oznaczałaby, że Toruń zyskałby połączenie z autostradą A1, a także z drogą ekspresową S10.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że węzeł w Czerniewicach zostanie rozbudowany i wbrew wcześniejszym planom Toruń będzie miał połączenie poprzez nowy most z autostradą A1 i drogą ekspresową S10?

2. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 19957)

do ministra zdrowia

w sprawie kontraktowania przez NFZ neuronawigacji

Szanowna Pani Minister! Niedawno w szpitalu miejskim w Toruniu dokonano pierwszej operacji usunięcia guza mózgu z użyciem neuronawigacji. Jednak oddział, mimo ultranowoczesnego sprzętu, ma poważne kłopoty. Zabieg usunięcia guza zespół dr. Lecha Grzelaka, szefa neurochirurgii, przeprowadził u 42-letniej kobiety. Pacjentka była już operowana osiem lat temu, ale kolejny zabieg był potrzebny, ponieważ pojawiła się wznowa. Lekarze po raz pierwszy skorzystali ze sprzętu do tzw. neuronawigacji, który trafił do miejskiej lecznicy zaledwie kilka dni wcześniej. Ta nowoczesna aparatura kosztowała 2,5 mln zł. Neuronawigacja to skomplikowany system pozwalający lekarzom na bardzo precyzyjne przeprowadzenie zabiegu. Pacjentowi najpierw robi się badanie z użyciem rezonansu magnetycznego.

go lub tomografii. Dzięki tak uzyskanym obrazom oraz nowoczesnej aparaturze lekarze mogą zczasu przygotować się do operacji. Neuronawigacja pozwala dokładnie określić miejsce dojścia do guza, zakres operacji i inne parametry. A podczas samego zabiegu aparatura „widzi” i guz, i narzędzia używane przez neurochirurga, co pozwala na większą precyzję, a co za tym idzie na zminimalizowanie ryzyka uszkodzenia zdrowych struktur mózgu. Technikę wykorzystuje się głównie przy guzach mózgu, ale może mieć ona zastosowanie również podczas zabiegów na kręgosłupie. W tym celu do szpitala już trafił kolejny sprzęt do tzw. obrazowania śródoperacyjnego. Oddział, mimo dysponowania coraz bardziej zaawansowanej technologii i możliwości świadczenia coraz lepszych usług chorym, ma poważne kłopoty. Przez bardzo niski kontrakt z Narodowym Funduszem Zdrowia neurochirurgia pracuje, wykorzystując połowę swego potencjału. Z ośmiu łóżek zajętych jest cztery, pięć, bo za tyle zabiegów płaci NFZ. Lekarze przeprowadzają jedną operację tygodniowo, a mogliby robić zabiegi od poniedziałku do piątku. A na 2011 r. fundusz proponuje kontrakt jeszcze niższy niż w 2010 r. Przez to kolejki na planowe zabiegi są długie, na niektóre czeka się nawet do dwóch lat, na czym cierpią pacjenci.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby tak innowacyjne metody leczenia jak neuronawigacja były lepiej dofinansowane?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19958)

do ministra zdrowia

w sprawie listy leków refundowanych

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że mimo wcześniejszych zapowiedzi resortu zdrowia wciąż nie jest przesądzone, czy na nowych listach leków refundowanych znajdują się długo działające analogi insulinowe dla cukrzyków. Ponadto zmienione wykazy zaczęły obowiązywać później niż zapowiadało ministerstwo. Rozporządzenie, które określa wykaz leków refundowanych, do których dopłaca NFZ, a tym samym są one tańsze dla pacjentów, ma wejść w życie od stycznia 2011 r. Taką niespodziewaną zmianą stanowiska resortu zdrowia zaskoczono są stowarzyszenia pacjentów. Zwłaszcza te, które od kilku lat zabiegały, aby NFZ zaczął refundować długo działające analogi insuliny. Zostały wreszcie wpisane do wykazu, a teraz okazuje się, że mogą być usunięte. Chorzy na cukrzycę w dalszym ciągu będą więc musieli za

nie płacić albo stosować tradycyjne analogi. Zakup długo działających analogów to wydatek rzędu 200–400 zł miesięcznie.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy na nowych listach leków refundowanych znajdują się długo działające analogi insulinowe dla cukrzyków?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19959)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie fotoradarów

Szanowny Panie Ministrze! Z kontroli Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wynika, że władze gmin traktują fotoradary jak maszyny do zarabiania pieniędzy. MSWiA skontrolowało straże miejskie, które dzierżawią fotoradary od prywatnych firm. Z raportu z kontroli, której przeprowadzenie kierownictwo resortu zleciło wojewodom, wynika, że taka praktyka prowadzi do licznych nieprawidłowości na styku między samorządami a przedsiębiorstwami. Największe wątpliwości budzą sposób podpisywania umów i zasady rozliczania się z firmami. Stwierdzono przypadki uzależniania opłat za dzierżawę fotoradarów od liczby mandatów, jakie wystawiono dzięki działaniu tych urządzeń. Im więcej było mandatów, tym więcej pieniędzy wpływało do kasy prywatnej firmy. W regulującej tę sprawę instrukcji MSWiA z 2008 r. zapisano, że umowy na dzierżawę fotoradarów nie mogą przewidywać udziału firm we wpływach, jakie gminy uzyskują z mandatów. Z danych MSWiA wynika, że w związku z naruszeniem zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego straże gminne ujawniły tylko w 2009 r. 2 mln wykroczeń i nałożyły około miliona mandatów na kwotę 148 mln zł. Duża ich część pochodzi właśnie z fotoradarów.

Innym wnioskiem płynącym z kontroli jest niedozwolona praktyka dopuszczania pracowników firm, do których należą urządzenia, do dokumentacji związanej z wystawieniem mandatu. W efekcie mieli oni dostęp do danych osobowych kierowców. Tych nieprawidłowości nie da się wyeliminować bez lepszego nadzoru.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby zlikwidować nieprawidłowości na styku między samorządami a przedsiębiorstwami?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19960)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie zmian w Karcie Nauczyciela

Szanowna Pani Minister! Z informacji prasowych wynika, że rząd chce zmienić Kartę Nauczyciela, przedstawiając następujące propozycje:

— Nauczyciele powinni dłużej pracować, więcej czasu poświęcać mniej zdolnym uczniom i tym szczególnie uzdolnionym. Szkoły powinny być dłużej otwarte dla młodszych dzieci, by umożliwić ich rodzicom pracę. Teraz nauczyciel na etacie prowadzi lekcje przez 18 godzin w tygodniu (plus dwie godziny zajęć wyrównawczych). MEN chce, by 18 godzin było minimum, a nauczyciele w ramach etatu prowadzili więcej zajęć.

— Liczbę godzin pracy i długość urlopów powinny ustalać samorządy (właściciele szkół).

— Nauczycieli należy podzielić na pracujących „przy tablicy” i pozostałych: pedagogów, psychologów, bibliotekarzy czy urzędników z kuratorium. Ta druga grupa może stracić długie wakacje i pracować dłużej w ciągu dnia – MEN chce, by określały to samorządy.

— Nauczyciele powinni dostać trochę wyższą pensję zasadniczą w zamian za likwidację niektórych dodatków do pensji, np. wiejskiego. Teraz nauczycielskie zarobki to pensja zasadnicza i kilkanaście dodatków, które stanowią czasem nawet jedną trzecią wypłaty.

— Trudniej będzie awansować. Teraz nauczyciel może awansować cztery razy w swojej karierze. Każdy awans – często związany ze stażem – oznacza podwyżkę pensji. Po dziesięciu latach w zawodzie osiąga się najwyższy stopień kariery.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy zmiany w Karcie Nauczyciela są już przesądzone?

2. Jeśli tak, to od kiedy wejdą w życie?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19961)

do ministra finansów

w sprawie tzw. jednego okienka

Szanowny Panie Ministrze! Z doniesień prasowych wynika, że tzw. jedno okienko zostanie przeniesione z urzędów gmin do urzędów skarbowych.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że tzw. jedno okienko zostanie przeniesione z urzędów gmin do urzędów skarbowych?

2. Jakie przesłanki przemawiają za realizacją tego pomysłu?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19962)

do ministra infrastruktury

w sprawie nowych uprawnień inspektorów transportu drogowego

Szanowny Panie Ministrze! 31 grudnia 2010 r. zaczęły obowiązywać nowe przepisy, w myśl których mandatami na drodze będą mogli karać nie tylko policjanci, ale też inspektorzy transportu drogowego. Nowe przepisy umożliwią inspektorom karanie kierowców pojazdów osobowych w dwóch sytuacjach: gdy zachodzi podejrzenie kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwym lub po narkotykach oraz gdy kierowca rażąco naruszył przepisy ruchu drogowego lub spowodował zagrożenie jego bezpieczeństwa. To inspektorzy mają decydować o tym, czy kierowca rażąco naruszył przepisy drogowego.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy realizacja nowych zadań inspektorów nie będzie odbywać się kosztem ich dotychczasowego zajęcia?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19963)

do ministra finansów

w sprawie przepisów akcyzowych

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego dotarło pismo od przedstawicieli Służby Celnej, którzy wskazują na niekompatybilność, a wręcz w niektórych przepisach sprzeczność prawa polskiego z prawem Unii, umożliwiającą omijanie unijnych przepisów akcyzowych i generującą nadużycia w obrocie alkoholem etylowym oraz powodującą ogromne straty dla gospodarek państw członkowskich, w tym Polski, szacowane na miliardy euro, a tym samym straty dla budżetu UE i Polski w obszarze cła i podatków. Powoduje to ogromne straty dla

europiejskich indywidualnych producentów płodów rolnych używanych do produkcji alkoholu etylowego, straty dla uczciwych sprzedawców i producentów wódek, wina, winorośli oraz straty dla producentów surowców do produkcji biopaliw, a także różnorodne straty dla indywidualnych obywateli UE.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo podejmie kroki, a jeśli tak, to jakie, aby wyeliminować złe przepisy prawa, które powodują omijanie unijnych przepisów akcyzowych i generują nadużycia w obrocie alkoholem etylowym?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19964)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie realizacji Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że ani wnioskodawcy, ani instytucje, które mają im doradzać, nie są przygotowani do realizacji Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Ministerstwo Rozwoju Regionalnego (MRR) opublikowało kolejny dokument, który zmienia zasady wnioskowania o unijne środki z Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Ponieważ 1 stycznia zacznie obowiązywać nowy wzór wniosku o dofinansowanie, zmieniają się też kryteria, według których będą oceniane projekty składane w konkursach. Eksperti i asesory zasiadający w komisjach w większym stopniu niż dotychczas będą zwracać uwagę na zakładaną we wniosku efektywność projektu. Będą oceniać m.in. to, czy dokonana tam została ocena ryzyka nieosiągnięcia przyjętych założeń. Taka analiza będzie obowiązkowa dla wszystkich projektów o wartości przekraczającej 2 mln zł. Problem w tym, że nie wszystkie zostały opublikowane w formie obowiązujących dokumentów programowych. Dopóki jednak nie zostaną opublikowane wszystkie wytyczne, urzędy wdrażające program oraz instytucje zajmujące się doradztwem nie mogą rozpocząć szkoleń.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy ministerstwo podejmie kroki, a jeśli tak, to jakie, aby opublikować wszystkie wytyczne związane z realizacją Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19965)

do ministra zdrowia

w sprawie finansowania leczenia metodą ECMO

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że dramatyczną wielotygodniową walkę o życie 19-letniej dziewczyny, która właśnie została matką, stoczyli lekarze z Górnośląskiego Ośrodka Kardiologii w Katowicach. Z powodu ciężkiej niewydolności oddechowej zastosowali u niej metodę pozaustrojowego natleniania krwi. Za tę terapię u dorosłych Narodowy Fundusz Zdrowia jednak nie płaci. 19-letnia Patrycja z Bielska-Białej miała problemy z wydolnością oddechową, z niewyjaśnionych jeszcze powodów, już w czasie ciąży. Dlatego w szpitalu ginekologicznym lekarze zdecydowali, by przyspieszyć poród i przeprowadzili cesarskie cięcie w 37. tygodniu ciąży. Potem jednak niewydolność oddechu drastycznie się nasiliła, mimo leczenia respiratorem. Zdesperowani lekarze z Centralnego Szpitala Klinicznego w Katowicach szukali pomocy dla pacjentki. W bardzo ciężkim stanie trafiła do II Kliniki Kardiochirurgii Górnośląskiego Centrum Medycznego w Katowicach-Ochojcu. Zespół prof. Stanisława Wosia zastosował wywodzącą się z kardiochirurgii i najczęściej stosowaną u dzieci metodę ECMO (ang. Extracorporeal Membrane Oxygenation). ECMO to rodzaj krążenia pozaustrojowego, w którym krew pacjenta jest wprowadzana na zewnątrz, natleniana w oksygenatorze, a potem wraca do pacjenta. Aparatura pompująca 5 l krwi na minutę zastępuje wówczas niewydolne płuca pacjenta. Stan Patrycji był tak ciężki, że ECMO stosowano u niej aż 38 dni – najdłużej w Polsce. Jej stan długo się poprawiał, a nawet zdarzały się kryzysy – podczas leczenia konieczne jest podawanie leków obniżających krzepliwość krwi, co w jej przypadku spowodowało krwawienia i konieczność interwencji chirurgów. Obecnie pacjentka jest odłączona od aparatury, czeka ją jeszcze rehabilitacja. Ma szansę na pełny powrót do zdrowia, choć w ciągu kilku tygodni przeszła kilka operacji. Górnośląski Ośrodek Kardiologii nie ma własnej aparatury do ECMO, lekarze złożyli jednak prowizoryczny zestaw z posiadanych pomp i innych urządzeń. Jak podkreślił podczas wtorkowej konferencji prasowej kierownik II Kliniki Kardiochirurgii Górnośląskiego Centrum Medycznego prof. Stanisław Woś, prowadzenie chorego podłączonego do takiej aparatury to olbrzymi wysiłek dla całego zespołu. Pacjent musi być stale monitorowany nie tylko przez pielęgniarki, ale i przez lekarzy kilku różnych specjalności. Nie może zostać sam nawet na 10 sekund. Każda awaria aparatury to dla niego śmiertelne zagrożenie.

Niestety pomimo uratowania życia pacjentki szpital ma jednak teraz problemy z odzyskaniem pieniędzy za drogą terapię. Katalog świadczeń finansowa-

nych przez NFZ nie przewiduje takiej procedury zastosowanej u dorosłych, jest ona finansowana wyłącznie u dzieci. Pierwszych 7 dni takiej terapii to koszt ponad 35 tys. zł, każdy kolejny dzień to ponad 3,5 tys. zł, co daje w sumie ponad 143 tys. zł. Śląski NFZ stoi na stanowisku, że niestety taka procedura nie może być sfinansowana. Jeśli się nie uda, koszty leczenia będą musiały być wpisane w stratę szpitala.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Dlaczego katalog świadczeń finansowanych przez NFZ nie przewiduje procedury leczenia metodą ECMO u dorosłych?

2. Czy ministerstwo podejmie kroki, a jeśli tak, to jakie, aby zmienić ten stan rzeczy?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 19966)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie stanu archiwów państwowych

Szanowny Panie Ministrze! Naczelna Dyrekcja Archiwów Państwowych ma obowiązek sprawowania nadzoru w zakresie gromadzenia, brakowania, ewidencji, przechowywania archiwów państwowych przez organy państwowe i samorządowe (obowiązek sprawowania przez Naczelną Dyrekcję Archiwów Państwowych nadzoru nad tymi działaniami wynika art. 21 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach) oraz przebiegu procesu digitalizacji w archiwach państwowych, koordynowanego przez Narodowe Archiwum Cyfrowe.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Na jakim etapie jest proces digitalizacji w archiwach państwowych, koordynowany przez Narodowe Archiwum Cyfrowe?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 19967)

do ministra finansów

w sprawie objęcia podatkiem VAT pakietów medycznych

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że dla wielu firm fundowanie opieki zdrowotnej pracownikom może się stać nieopłacalne. Pakiety medyczne dające łatwy dostęp do lekarza to standard w pol-

skich firmach. Korzysta z nich 1,5–2 mln osób. Dotychczas prywatna opieka zdrowotna, którą firmy opłacają pracownikom, była wolna od VAT. Już 1 lutego może się to zmienić. Pracodawca, fundując pakiet medyczny wartości np. 100 zł miesięcznie, będzie musiał odprowadzić od tego 23-procentowy VAT. Jednocześnie nie będzie mógł przerzucić tych kosztów na zainteresowanego. Po takich zmianach fundowanie abonamentów medycznych może się stać nieopłacalne. Zmiany wynikają z dwóch nowelizacji ustawy o VAT. Pierwsza, która obowiązuje od 1 stycznia, zmieniła zasady zwolnienia z tego podatku świadczeń medycznych. Obok zakresu usług zasadnicze stało się to, kto je świadczy. Bez VAT pozostaną m.in. usługi, które służą profilaktyce, ratowaniu i poprawie zdrowia, świadczone przez zakłady opieki zdrowotnej oraz lekarzy, pielęgniarki, dentystów. Z nowelizowanych przepisów wynika jednoznacznie, iż po 1 lutego nie będzie już podstawy zwolnienia z VAT pakietów przekazywanych pracownikom. Tymczasem trwają kontrowersje związane z objęciem pakietów podatkiem PIT, co wynika z uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego z maja 2010 r. Sąd przyznał w niej rację urzędowi skarbowemu, twierdząc, iż pakiety medyczne są objęte PIT. Jednak wiele firm nie pobierało od nich podatku dochodowego, a prawidłowość takiego postępowania potwierdzały interpretacje organów podatkowych. Problem wystąpił w momencie, gdy urzędy skarbowe zmieniły zdanie i zażądały zapłaty PIT.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby w wyniku objęcia stawką VAT pakietów medycznych ich fundowanie przez firmy nadal było opłacalne?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 19968)

do ministra rozwoju regionalnego

w sprawie zmian, które obowiązują w Programie Operacyjnym „Kapitał ludzki”

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że realizatorzy szkoleń dofinansowanych przez UE będą rozliczani z efektów. Tymczasem firmy szkoleniowe obawiają się różnej interpretacji tych samych wymogów. Zmiany, które obowiązują od początku stycznia 2011 r. w Programie Operacyjnym „Kapitał ludzki”, mają zdyscyplinować firmy korzystające z unijnych dotacji, tak aby środki były wydawane racjonalnie, a projekty były realizowane oszczędniej i taniej. Zanim jednak zmiany przyniosą oczekiwane efekty, można się spodziewać dużego bałaganu. Nowe przepisy mogą

też być w różny sposób interpretowane przez poszczególne instytucje regionalne. Każda większa zmiana w PO KL dotychczas powodowała komplikacje. Tak było dwa lata temu, kiedy w konkursach zaczęto rozliczać wnioskodawców z realizacji tzw. standardu minimum dotyczącego równego traktowania płci. Wtedy w pierwszych konkursach z tego powodu odpadło nawet 70% wniosków. Sytuacja może się powtórzyć w tym roku. Zmian jest na tyle dużo, że wnioskodawcy będą musieli na nowo uczyć się zasad ubiegania o unijne środki z PO KL. Radykalnie został zmieniony wzór wniosku o dofinansowanie. Jest w nim położony szczególny nacisk na cele, zadania i rezultaty projektu oraz ich wzajemną spójność. Trzeba zidentyfikować realny problem, który chce się rozwiązać, a także wskazać sposób jego rozwiązania. Trudnością będzie nie tyle sama technika wypełnienia nowego wniosku, co przyjęcie właściwych założeń merytorycznych. Tym bardziej że we wszystkich województwach pojawi się w tegorocznych konkursach wymóg znalezienia zatrudnienia dla części przeszkolonych osób. Realizator projektu będzie rozliczany z tej deklaracji po zrealizowaniu projektu przez urząd, który przyznał mu dotację. Jeśli nie realizuje tych założeń, może być pozbawiony części dotacji. Taką sankcję przewiduje obowiązująca od początku stycznia tzw. reguła proporcjonalności. Co istotne, kara ta nie będzie dotyczyć tylko nowych projektów. Jeżeli projekt nie został do końca ubiegłego roku rozliczony, to podlega on regule proporcjonalności. Jednocześnie jednak Ministerstwo Rozwoju Regionalnego pozostawiło instytucjom wdrażającym PO KL dosyć dużą swobodę w stosowaniu tej sankcji. To urzędy będą ostatecznie decydować o nałożeniu kar lub odstąpieniu od nich, jeśli projektodawca uzasadni, dlaczego nie zrealizował założeń projektu. A to oznacza, że nie będzie jednolitej wykładni i nowy przepis będzie w różny sposób interpretowany w różnych województwach. Duże pole do interpretacji ministerstwo pozostawiło urzędnikom także w przypadku weryfikowania wydatków na zatrudnienie personelu w projektach. Angażowanie w projekcie własnych etatowych pracowników na dodatkowych umowach cywilnoprawnych będzie możliwe, ale tylko w uzasadnionych przypadkach oraz pod warunkiem efektywnego wykonywania zadań. Przy tak dużym subiektywizmie sformułowań można się spodziewać bardzo różnego podejścia instytucji do tych kwestii. Eksperti ostrzegają, że dużo pomyłek we wnioskach może wynikać z niezajomości nowych zasad konstruowania budżetu. Problemem może być wyliczanie limitów procentowych dotyczących kosztów pośrednich, czyli kosztów administracyjnych, które realizator projektu będzie mógł rozliczyć do określonej wysokości. Firmy szkoleniowe podkreślają, że będzie im trudno zmieścić się w odgórnie narzuconych limitach procentowych dotyczących zarządzania projektami. Limity mogą nie pozwolić na zatrudnienie do obsługi projektu odpowiedniej liczby pracowników o odpowiednio wysokich kwalifikacjach. Przy średnim bu-

dżecie 1 mln zł na pensje personelu obsługującego projekt można przeznaczyć maksymalnie 250 tys. zł. Jeśli taki projekt jest realizowany przez dwa lata, to miesięcznie na wynagrodzenia koordynatora oraz dwóch innych osób standardowo zatrudnianych do jego obsługi będzie dostępna kwota 10 tys. zł brutto. Przy tych ograniczeniach wykruszą się ci beneficjenci, którzy nie mają dużego potencjału, realizują np. tylko jeden projekt.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy prawdą jest, że brak jednolitej wykładni i nowy przepis dotyczący Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” będzie w różny sposób interpretowany w różnych województwach?

2. Jakie może mieć to konsekwencje?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19969)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie ochrony danych osobowych zawartych w e-księgach wieczystych

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce interpelację w sprawie ochrony danych osobowych zawartych w e-księgach wieczystych.

Możliwość przeglądania ksiąg wieczystych w Internecie ułatwiła życie zarówno obywatelom, jak i pracownikom sądów. Z możliwości przeglądania ksiąg wieczystych on-line już w pierwszym dniu skorzystało ponad 102 tys. osób. System ten jest niewątpliwie sukcesem Ministerstwa Sprawiedliwości i mimo znacznych ułatwień, jakie niesie on ze sobą, należy wspomnieć również o zagrożeniach, które stwarza.

Jak donosi portal gazetaprawna.pl, internetowy dostęp do ksiąg wieczystych nie jest wyłącznie przeznaczony do sprawdzenia danych o stanie prawnym i faktycznym określonej nieruchomości, e-księgi są również dobrym źródłem informacji o danych osobowych właściciela danej nieruchomości. Znajac numer księgi wieczystej, można z łatwością pozyskać personalia takie jak: imię, nazwisko, PESEL czy wiek. Można również poznać informacje na temat wysokości otrzymanego na daną nieruchomość kredytu i czasu jego spłaty. Uzyskane w ten sposób informacje mogą być przetwarzane w innym celu niż ten, dla którego zostały zebrane. Ponadto udostępnianie danych on-line odbywa się bez kontroli, komu i w jakim celu są one przekazywane. Nie ma również przepisów, które nakazywałyby identyfikację osoby sprawdzającej treść księgi poprzez Internet.

Obowiązujące przepisy ustawy o księgach wieczystych i hipotece przewidują ochronę praw osób fizycz-

nych, których dane znajdują się w księgach wieczystych. Wyraża się ona choćby w konieczności osobistego stawiennictwa osoby chcącej zapoznać się z księgą wieczystą w wydziale wieczystoksięgowym sądu rejonowego. Natomiast wprowadzenie systemu e-ksiąg spowodowało, że grono anonimowych osób posiada ciągle dostęp do danych zgromadzonych w księgach wieczystych.

W świetle wyżej wskazanych okoliczności uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak resort ustosunkowuje się do zastrzeżeń wskazanych w niniejszej interpelacji?

2. Czy i jakie działania podejmie ministerstwo w celu zwiększenia ochrony danych osobowych zawartych w e-księgach wieczystych?

3. Czy zdaniem ministerstwa udostępnienie w Internecie wszystkich danych zawartych w księgach wieczystych, w tym danych osobowych w rozumieniu ustawy o ochronie danych osobowych, właściwie realizuje zasadę jawności ksiąg wieczystych?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 14 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19970)

do ministra zdrowia

w sprawie zmian w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych

Stan faktyczny: dnia 27 października 2010 r. na wspólnym posiedzeniu Komisji: Zdrowia oraz Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej w wyniku głosowania odrzucono wniosek za utrzymaniem dotychczasowego zapisu art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych pozwalającego na lokowanie „ obiektów związanych z obsługą turysty” na obszarze strefy uzdrowiskowej A.

W ustawie z 2005 r. znajdowały się słowa „obiekty służące lecznictwu uzdrowiskowemu lub obsłudze pacjenta lub turysty”, a tu słowa „lub turysty” zostały wykreślone. Z informacji, jakie otrzymałem, wynika, że przyjęcie nowego zapisu eliminującego „obiekty służące obsłudze turysty” oznacza, że w strefie uzdrowiskowej A nie będą mogły być lokowane: hotele, domy wczasowe, biura informacji turystycznej, galerie, obiekty teatralne, sale kongresowe oraz baseny. Strefy uzdrowiskowe w polskich uzdro-

wiskach posiadają powierzchnie w granicach 200–300 ha. Nietrudno wyobrazić sobie, że po wprowadzeniu nowych przepisów na terenie tym zostaną tylko nieliczne obiekty lecznictwa uzdrowiskowego (sanatoria, szpitale), co najmniej 65% terenów zielonych i obiekty służące wyłącznie obsłudze pacjenta, np. zakłady przyrodnicze czy pijalnie. W chwili obecnej w strefie A znajduje się zazwyczaj bardzo niewielka liczba obiektów leczniczych, tj. szpitali i sanatoriów, i ogromna liczba obiektów turystycznych, takich jak hotele, obiekty typu SPA, domy wczasowe, pensjonaty, restauracje, kawiarnie, centra informacji turystycznej. Znajduje się tam również duża liczba obiektów sportowo-rekreacyjnych, takich jak baseny, korty, lodowiska itp.

Na skutek wieloletnich zaniedbań i braku środków na remonty, a także nieuregulowanych spraw własnościowych w wielu uzdrowiskach obiekty te są w bardzo złym stanie technicznym. Niektóre wymagają remontu, inne modernizacji i przebudowy lub rozbudowy.

Utrzymanie zapisu o zakazie realizacji „obektów związanych z obsługą turysty” zamyka drogę do jakichkolwiek prac modernizacyjnych tych obiektów.

Wprowadzone rozwiązanie jest ewenementem na skalę europejską, ponieważ nie ma dziś w Europie takiego kraju, w którym istniałby ustawowy zakaz prowadzenia działalności turystycznej w uzdrowisku.

W ciągu ostatnich 5 lat samorządne gminy uzdrowiskowe zainwestowały wiele środków własnych i unijnych w infrastrukturę uzdrowiskową, turystyczną i ekologiczną. Na kilkaset milionów mają już przygotowane projekty inwestycyjne i przyznane środki. Przyjęty zapis pozbawi je możliwości inwestowania, bowiem są to środki głównie na infrastrukturę turystyczną.

Pytanie: Czy wykreślenie z ustawy słów „lub turysty”, z zapisu, jaki istniał do tej pory, tj: „obiekty służące lecznictwu uzdrowiskowemu lub obsłudze pacjenta lub turysty”, nie niesie ze sobą konsekwencji, które mogą się okazać niekorzystne dla strefy A i spowodować, że stanie się ona mało atrakcyjnym miejscem dla odwiedzających?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19971)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie finansowania edukacji przedszkolnej z budżetu państwa

Szanowna Pani Minister! Aktualnie, zgodnie z ustawą z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, samorządy finansują działalność przedszkoli ze środ-

ków własnych. To kosztowne zadanie gmin doprowadziło do zamknięcia między 1990 r. a 2001 r. wielu przedszkoli. Tymczasem zapotrzebowanie na te placówki gwałtownie rośnie oraz wzrasta liczba dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym. Od 2011 r. obowiązek przedszkolny obejmuje wszystkie pięcioletki, a od 2012 r. wszystkie sześciolatki obowiązkowo zaczęły naukę w pierwszej klasie szkoły podstawowej.

Wyniki badań prowadzonych przez Ministerstwo Edukacji Narodowej wskazują, że w obecnym roku szkolnym wychowaniem przedszkolnym objęto 67,3% dzieci (w miastach do placówek uczęszczało 81,5% dzieci, a na wsi – 48,2%). Jest to jeden z najniższych wskaźników wśród członków Unii Europejskiej: w Czechach i na Węgrzech wynosi on 90%, zaś w takich krajach, jak Hiszpania, Włochy czy Francja, sięga on blisko 100% (Źródło: Eurostat). Ponadto brak dostępu do edukacji przedszkolnej uwidacznia się przede wszystkim na obszarach wiejskich.

Należy podkreślić, że dobrze zorganizowana edukacja przedszkolna przynosi dzieciom wiele korzyści – dzieci są bardziej samodzielne, lepiej rozwinięte pod względem emocjonalnym, intelektualnym, manualnym i społecznym. Bez pomocy finansowej samorządów trudno będzie zrealizować obowiązek finansowania przedszkoli; miejsc może zabraknąć, zwłaszcza dla młodszych dzieci – trzy- i czteroletnich.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy, i w jaki sposób, Ministerstwo Edukacji Narodowej planuje dofinansowanie działalności przedszkoli z budżetu państwa?

2. Kiedy przepisy dotyczące finansowania edukacji przedszkolnej mogą wejść w życie?

Z poważaniem

Posel Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 14 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19972)

do ministra zdrowia

w sprawie przywrócenia na rynku usług medycznych definicji pielęgniarki rodzinnej

Szanowna Pani Minister! W roku 2004 weszła w życie ustawa o świadczeniach zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 210, poz. 2135), która zniósła definicję pielęgniarki rodzinnej (pielęgniarki środowiskowej) świadczącej usługi medyczne w domu pacjenta. Definicja pielęgniarki rodzinnej we wspomnianej ustawie została zastąpiona pojęciem pielęgniarki POZ. Zmiana ta od

początku wzbudziła ogromny – i w pełni zrozumiały – sprzeciw środowiska pielęgniarek, które zwracały uwagę, że konsekwencją wykreślenia definicji pielęgniarki rodzinnej, której głównym miejscem wykonywania świadczeń było środowisko zamieszkania pacjenta, i zastąpienie jej definicją pielęgniarki POZ wykonującej świadczenia przede wszystkim w gabinecie oraz na piśmie zlecenie lekarza także w domu pacjenta będzie drastyczny spadek poziomu świadczonych usług. Charakter udzielanych przez pielęgniarki POZ świadczeń nie pozwala na jednoczesne wykonywanie świadczeń w gabinecie pielęgniarki POZ oraz w domu pacjenta. Zapis ten zmusił także bardzo dużą liczbę osób starszych, niepełnosprawnych i chorych do pojawienia się w gabinecie pielęgniarki POZ po to, by uzyskać niezbędną pomoc. „Dzięki” wykreśleniu z ustawy definicji pielęgniarki rodzinnej i środowiskowej pacjenci chorzy m.in. na nowotwór kości zmuszeni są do częstych wizyt w gabinetach pielęgniarek POZ w celu przyjęcia niezbędnych w leczeniu zastrzyków.

Wcześniejsze przepisy dzieliły te obowiązki pomiędzy pielęgniarkę rodzinną wykonującą świadczenia w domu chorego oraz pielęgniarkę pracującą w gabinecie zabiegowym lekarza rodzinnego. Brak odrębnej definicji pielęgniarki rodzinnej utrudnia pielęgniarkom wykonywanie swojego zawodu z należytą starannością oraz zgodnie z etyką zawodową. Pielęgniarki rodzinne w bardzo wielu przypadkach zobligowane są przez Narodowy Fundusz Zdrowia do świadczenia usług w gabinecie od 8 do 18, jednocześnie w tym samym czasie na polecenie lekarza wykonują zleczone przez niego zadania, które muszą przeprowadzić o określonych porach dnia, a nawet nocy. Nie muszą dodawać, że np. zleczone przez lekarza zaaplikowanie pacjentowi kroplówki nie trwa kilku minut.

Mitem jest, iż pielęgniarki rodzinne mają swobodę w ustalaniu harmonogramów pracy i mogą ustalać dowolne godziny pracy gabinetów. Lekarze rodzinni, nie zważając na konieczność pracy pielęgniarki w terenie, nagminnie wysyłają swoich pacjentów do gabinetów pielęgniarek POZ, a nie do gabinetów zabiegowych. Obowiązek dostępności przez cały dzień w gabinecie pielęgniarki POZ w sposób oczywisty narusza prawa ciężko chorych pacjentów pozostających w domu do ochrony zdrowia. W taki sam sposób narusza także prawo tych pacjentów, którzy sami przyszli do gabinetów pielęgniarki POZ i zmuszeni są czekać – podkreślić należy, że nie z winy pielęgniarki – aż wróci z wizyty zleczonej przez lekarza w domu pacjenta i wykona określony zabieg w gabinecie.

Moje zaniepokojenie budzi fakt, iż od 2004 r. Ministerstwo Zdrowia pozostaje głuche na postulaty środowiska pielęgniarek i położnych rodzinnych, które niezmiennie domagają się przywrócenia w ustawie definicji pielęgniarki rodzinnej. Dodać należy, że opieka zdrowotna świadczona w domu pacjenta jest nie tylko skuteczna, ale także należy do naj-

tańszych form świadczonej opieki zdrowotnej, co przy obecnym trudnym i oszczędnym budżecie jest ze wszech miar wskazane.

Szanowna Pani Minister, przez lata w Polsce funkcjonował sprawdzony system opieki pielęgniarskiej. System, do którego pacjenci byli przyzwyczajeni, a co ważniejsze – byli z niego zadowoleni. Dziś bardzo często nie rozumieją, dlaczego pielęgniarka nie może przyjść do ich chorego dziecka czy osoby starszej mającej kłopoty z samodzielnym poruszaniem się. Pacjenci w dalszym ciągu oczekują od pielęgniarki rodzinnej, aby świadczyła usługi w domu pacjenta, a od pielęgniarki pracującej w gabinecie lekarskim lub przychodni zdrowia oczekują udzielenia pomocy na miejscu pacjentom, którzy mogą przyjść do ośrodka zdrowia. I tak było do 2004 r., natomiast dziś ta sama pielęgniarka musi wykonać zabiegi w domu pacjenta oraz w gabinecie pielęgniarki POZ.

Oczywista staje się zatem potrzeba jak najszybszego przywrócenia odrębnej definicji pielęgniarki rodzinnej obowiązującej w ustawodawstwie przed rokiem 2004. Niezbędne jest także określenie miejsca wykonywania świadczeń przez pielęgniarkę rodzinną jako środowisko zamieszkania pacjenta. Zmiana tak bardzo oczekiwana przez środowisko pielęgniarek przywróci porządek oraz podział obowiązków pomiędzy pielęgniarki rodzinne a pielęgniarki pracujące w gabinetach zabiegowych. Przywrócenie definicji poprawi także los setek tysięcy pacjentów starszych, niepełnosprawnych czy takich, u których choroba wymusza ograniczenie aktywności fizycznej, a dziś niestety zmuszeni są do częstych wizyt w gabinetach pielęgniarek POZ. Niedopuszczalne jest pozbawianie pacjentów opieki pielęgniarki rodzinnej, w bardzo wielu przypadkach osoby niezastąpionej dla normalnego funkcjonowania osób starszych, niepełnosprawnych czy chorych.

Szanowna Pani Minister, niepełnosprawnym można się urodzić, można stać się wskutek choroby czy też nieszczęśliwego wypadku, ale z racji wieku niepełnosprawnym zostanie każdy z nas. Pielęgniarstwo rodzinne w zamierzeniu reformy systemu opieki zdrowotnej miało się rozwijać i wychodzić naprzeciw potrzebom społeczeństwa. Tymczasem niewydolność istniejącego systemu POZ może doprowadzić do zupełnego zaniku medycyny środowiskowej, a ogromna rzesza pacjentów pozostanie w swoim domu bez żadnej opieki.

W związku z tym mam do Pani Minister następujące pytanie: Kiedy w ustawie o świadczeniach zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych zostanie przywrócona definicja pielęgniarki rodzinnej obecna w polskim systemie prawnym przed uchwaleniem ustawy z 2004 r.?

Z poważaniem

Poseł Bożena Szydłowska
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 17 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19973)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie przyznania dodatkowych środków finansowych z przeznaczeniem na podwyżki wynagrodzeń dla pracowników administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego

Szanowny Panie Ministrze! W 2008 r. weszło w życie rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej zwiększające możliwości płacowe dla pracowników administracji i obsługi zatrudnionych w szkolnictwie artystycznym stopnia podstawowego i średniego. Obecnie średnie wynagrodzenie pracowników administracji i obsługi w szkołach i placówkach artystycznych wynosi 2040 zł (brutto na jeden etat).

Plan zamrożenia podwyżek płac w sferze administracji publicznej na rok 2011 obejmował również tę bardzo nisko uposażoną grupę zawodową. Tymczasem budżet państwa jest dla szkolnictwa artystycznego jednym z głównych źródeł finansowania kosztów związanych z bieżącą działalnością. Szkolnictwo artystyczne podstawowe i średnie oraz uczelnie artystyczne podporządkowane MKiDN finansowane są przez budżet krajowy w części: Kultura i ochrona dziedzictwa Narodowego, dział 79: Oświata i wychowanie. Aby płace pracowników w szkolnictwie artystycznym mogły w 2011 r. wzrosnąć o 400 zł brutto na etat, konieczne jest uwzględnienie w budżecie dodatkowych środków finansowych w wysokości ok. 15 mln zł.

W związku z obawami wyrażanymi przez to środowisko zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w 2011 r. pracownicy administracji i obsługi w szkolnictwie artystycznym otrzymają podwyżkę wynagrodzeń?

2. Jeśli tak, w jakiej wysokości?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19974)

do ministra infrastruktury

w sprawie ustawy o publicznym transporcie zbiorowym

Uprzejmie proszę o wyjaśnienie, dlaczego w przedłożonym przez Radę Ministrów w dniu 26 marca 2010 r. projekcie ustawy o publicznym transporcie zbioro-

wym (druk nr 2916) w art. 18 zakazano przyznawania praw wyłącznych operatorom.

Rządowy projekt ustawy o publicznym transporcie zbiorowym we wszystkich kolejnych wersjach, łącznie z wersją z 11 grudnia 2009 r., dopuszczał możliwość przyznawania przewoźnikom prawa wyłącznego, przewidując w art. 18:

Art. 18. 1. Organizator, w celu zapewnienia rentowności przewozów lub zapobieżenia zwiększeniu straty, może przyznać operatorowi, wybranemu w trybie, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 i 2, prawo wyłączne na określonej linii komunikacyjnej, liniach komunikacyjnych lub sieci komunikacyjnej.

2. Prawo wyłączne, o którym mowa w ust. 1, może być przyznane w ramach umowy o świadczenie usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego, o której mowa w art. 23:

1) na okres nie dłuższy niż 5 lat,

2) jeżeli linia komunikacyjna, linie komunikacyjne lub sieć komunikacyjna, na których mają być realizowane przez operatora przewozy, ujęte są w planie transportowym obowiązującym na obszarze właściwości danego organizatora.

3. Zakres prawa wyłącznego, o którym mowa w ust. 1, powinien być proporcjonalny do potrzeby zapewnienia rentowności przewozów lub zapobieżenia zwiększeniu straty w związku z realizacją przewozów przez operatora. Prawo to może dotyczyć wykonywania przewozów, w szczególności:

1) na całej linii komunikacyjnej, liniach komunikacyjnych, sieci komunikacyjnej lub ich części,

2) określonego dnia tygodnia lub określonej pory dnia – z uwzględnieniem natężenia ruchu pasażerów na danej linii komunikacyjnej lub liniach komunikacyjnych.

Na posiedzeniu Rady Ministrów w dniu 2 lutego 2010 r. postanowiono zmienić projekt ustawy i odebrać możliwość przyznawania praw wyłącznych. Art. 18 przedłożenia rządowego (druk nr 2916) otrzymał brzmienie:

Art. 18. Zabrania się przyznawania operatorowi wyłącznego prawa, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1370/2007.

Ustawa o publicznym transporcie zbiorowym, uchwalona przez Sejm 26 listopada 2010 r., dopuszczała możliwość przyznawania przewoźnikom prawa wyłącznego, zgodnie z propozycją sejmowej Komisji Infrastruktury i postulatami strony społecznej.

Senat w dniu 15 grudnia 2010 r. wprowadził do ustawy poprawki eliminujące możliwość przyznawania przewoźnikom prawa wyłącznego (druk nr 3692)

Sejm w dniu 16 grudnia 2010 r. jednogłośnie przyjął poprawki Senatu eliminujące możliwość przyznawania przewoźnikom prawa wyłącznego (głosowanie nr 35). Art. 20 ustawy otrzymał brzmienie:

Art. 18. Operatorowi nie przyznaje się prawa wyłącznego, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1370/2007.

Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady 1370/2007 z 23 października 2007 r. dotyczącym usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego prawo wyłączne może być przyznawane „w zamian za realizację zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych jako alternatywa dla przyznawania przewoźnikom rekompensat” (art. 1 ust. 1 zdanie 2). Według definicji zawartej w art. 2f rozporządzenia 1370 „wyłączne prawo” oznacza prawo dające podmiotowi świadczącemu usługi publiczne możliwość świadczenia niektórych usług publicznych w zakresie transportu pasażerskiego na danej trasie, w danej sieci lub na danym obszarze, z wyłączeniem innych takich podmiotów świadczących usługi.

Z informacji Departamentu Prawnego Ministerstwa Infrastruktury wynika, że Polska jest jedynym państwem Unii Europejskiej, w którym wprowadzono zakaz przyznawania przewoźnikom praw wyłącznych. Zakaz przyznawania praw wyłącznych spowoduje zwiększenie wydatków środków publicznych na rekompensaty dla przewoźników. Wydatków tych można było uniknąć, przyznając przewoźnikom wyłączność na dochodowej linii, gdyż wpływy z tej linii rekompensowałyby straty ponoszone na innych nie dochodowych liniach, które muszą funkcjonować ze względów społecznych.

Mam także wątpliwości co do zgodności art. 20 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym z art. 167 ust. 4 konstytucji, zgodnie z którym „zmiany w zakresie zadań i kompetencji jednostek samorządu terytorialnego następują wraz z odpowiednimi zmianami w podziale dochodów publicznych”. Zgodnie bowiem z art. 54 ust. 2 pkt 2 lit. a uchwalonej ustawy „organizator wypłaca operatorowi rekompensatę w zakresie poniesionej straty z tytułu realizacji usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego”. Ustawodawca nałożył więc na jednostki samorządu terytorialnego będące organizatorami komunikacji (gminy, związki komunalne, powiaty, województwa) nowe zadania, nie przewidując w budżecie państwa żadnych zmian w podziale dochodów publicznych na pokrycie związanych z tym wydatków. Z moich informacji wynika także, że omawiany problem nie był przedmiotem obrad Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, która zebrała się 15 grudnia 2010 r.^{*)}, choć w tym właśnie dniu uchwała Senatu o likwidacji praw wyłącznych została skierowana do sejmowej Komisji Infrastruktury.

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Gadowski

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

^{*)} Porządek obrad Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego z 15.12.2010 r.: [http://www.kwrist.mswia.gov.pl/portal/kw/158/2155/Porzadek obrad KWRiST w dniu 15 grudnia 2010 r.html](http://www.kwrist.mswia.gov.pl/portal/kw/158/2155/Porzadek%20obrad%20KWRiST%20w%20dniu%2015%20grudnia%202010%20r.html)

Interpelacja
(nr 19975)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wstrzymywania przez PFRON
wypłat dofinansowań do wynagrodzeń
osób niepełnosprawnych**

Szanowna Pani Minister! Pragnę wyrazić swoje zaniepokojenie wobec sytuacji zgłoszonej do mnie przez prezesa Zarządu Ogólnopolskiej Bazy Pracodawców Osób Niepełnosprawnych związanej z wstrzymywaniem wypłat dofinansowań do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych.

Wstrzymywanie wypłat dofinansowań do wynagrodzeń zatrudnionych pracowników niepełnosprawnych objęło już ok. 1000 pracodawców, często bez podania, z jakich przyczyn ustanowiona została blokada.

Zgodnie z przepisem art. 48a ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych pomoc ze środków PFRON nie może zostać przyznana pracodawcy wykonywującemu działalność gospodarczą, znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej, wg kryteriów określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej dotyczących udzielania pomocy publicznej. Jednakże sposób przeprowadzania analiz kondycji finansowej dotychczasowych beneficjentów PFRON, który jest oparty na wskaźniku Altmana, jest nie do zaakceptowania, ponieważ nie odzwierciedla rzeczywistej sytuacji ekonomicznej firm. Liczba pracodawców, którzy z uwagi na niski wskaźnik zostali zakwalifikowani do przedsiębiorstw w trudnej sytuacji ekonomicznej, potwierdza jedynie jego nieskuteczność w naszych realiach gospodarczych.

Dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych wstrzymywane są od sierpnia bieżącego roku. Problem ten staje się bardzo poważny, ponieważ okres wyjaśnień dotyczących założeń przez PFRON blokad wydłuża się nawet do kilku miesięcy, stawiając wielu pracodawców w obliczu zachwiania płynności finansowej, zwolnień niepełnosprawnych pracowników, a w konsekwencji bankructwa tych firm.

Wnioskując z informacji nadesłanych przez pracodawców, sytuacja, która zaistniała na skutek działań PFRON jest nie do przyjęcia. PFRON wymaga od pracodawców niezwykle szczegółowych danych, wydłużając procedurę weryfikacji sytuacji ekonomicznej firm, doszukując się nieistotnych błędów w składanych przez pracodawców sprawozdaniach. Występują trudności w uzyskaniu wyjaśnień z PFRON oraz samym kontaktem z pracownikami funduszu. PFRON nie odpowiada na interwencje pracodawców, jak również organizacji reprezentujących interesy pracodawców, w tym OBPON.

PFRON często nie dochowuje terminów rozpatrzenia spraw wynikających z Kodeksu postępowania administracyjnego, jak również nie podaje do publicznej wiadomości jasnych procedur obowiązujących przy weryfikacji sytuacji ekonomicznej firm.

Obecna sytuacja beneficjentów PFRON jest bardzo trudna, zwracam się więc z pytaniem: Jakie działania podejmie Pani Minister, aby poprawić obecną sytuację pracodawców osób niepełnosprawnych, jak również by umożliwić pracodawcom sprawne odzyskanie zaległych dofinansowań?

Z poważaniem

Poseł Halina Rozpondek

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19976)

do ministra środowiska

**w sprawie nierówności w opłatach za prawo
do korzystania z wód w zakresie rybactwa
śródlądowego**

Szanowny Panie Ministrze! Wielu użytkowników jezior skarży się na bardzo zróżnicowane stawki opłat za użytkowanie akwenów. Podnoszoną przez nich kwestią jest wysokość opłat, zależna od tego, kiedy została podpisana umowa na użytkowanie jeziora. Ci którzy dzierżawią jeziora według zasad obowiązujących przed 2002 r., tj. przed wejściem w życie ustawy Prawo wodne, muszą płacić wielokrotnie więcej niż użytkownicy jezior, którzy swoje umowy podpisali w latach późniejszych. Zbyt wysokie stawki opłat powodują, że znacząca część użytkowników jezior nie jest w stanie we właściwy sposób zadbać o zarybianie oraz ochronę akwenów wodnych.

W związku z panującą obecnie sytuacją zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Jakie jest Pana stanowisko w sprawie zrównania pozycji prawnej dzierżawców prawa do korzystania z wody w zakresie rybactwa śródlądowego oraz użytkowników obwodów rybackich?

2. Czy możliwe jest podjęcie interwencji na rzecz zmiany obecnej sytuacji?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Stanisław Lamczyk

Kartuzy, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19977)

do ministra infrastruktury

**w sprawie powrotu dróg S5 i S3
do „Programu budowy dróg krajowych
na lata 2011–2015”**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z aktualizacją „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” Ministerstwo Infrastruktury ze względu na deficyt finansów publicznych skreśliło dwie niezwykle ważne inwestycje drogowe dla regionu dolnośląskiego: budowę dróg S5 oraz S3.

Panie Ministrze, rozumiejąc konieczność oszczędności w budżecie państwa, zwracamy uwagę na wieloletnie, negatywne skutki dla ziemi dolnośląskiej, które spowoduje zaniechanie lub odległe przesunięcie w czasie realizacji tych inwestycji.

Panie Ministrze, prosimy o przesunięcie z załącznika nr 1a budowy S3 na odcinku Gorzów Wielkopolski – Nowa Sól oraz budowy S5 na odcinku Poznań – Kaczkowo, a także z załącznika nr 2 budowy S3 na odcinku Nowa Sól – Legnica i Legnica – Lubawka oraz budowy S5 na odcinku Korzeńsko – Wrocław, do załącznika nr 1, który gwarantuje rozpoczęcie realizacji tych inwestycji do 2013 r.

Panie Ministrze, zwracamy uwagę, że są to najważniejsze drogi na Dolnym Śląsku. S5 łączy dwie wielkie aglomeracje Wrocław i Poznań oraz poprzez trasę ekspresową S8 umożliwi dogodne połączenie z Warszawą.

Wydaje się, że w dalszej perspektywie także należy ująć połączenie z Wrocławia przez Kłodzko do Boboszowa (granicy państwa z Czechami) zmodernizowaną drogą krajową nr 8 lub znaleźć nowy korytarz drogi S5, co w końcowym efekcie łączy aglomeracje Poznań oraz Wrocław z 5 uzdrowiskami w Kotlinie Kłodzkiej.

Natomiast S3 ma zasadnicze znaczenie dla intensywnie rozwijających się regionów południowo-zachodniej Polski oraz ich gospodarczej i turystycznej aktywizacji, biegnie do granicy z Czechami.

Szanowny Panie Ministrze, czy wobec powyższego jest szansa na powrót na priorytetową listę budowy odcinków S5 i S3 zawartych w niniejszej naszej interpelacji?

Z poważaniem

Posłanki Aldona Młyńczak
i Monika Wielichowska

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19978)

do ministra zdrowia

**w sprawie drastycznego ograniczenia
dostępu do bezpłatnych świadczeń
stomatologicznych dla mieszkańców
Małopolski**

Każdego roku lekarze dentyści zderzają się z ponurą rzeczywistością stopniowego dewaluowania ich pracy i bezpodstawnego zaniżania wartości ich usług. Jak wynika z informacji, obowiązujące ceny za usługi stomatologiczne oferowane przez MOW NFZ od dawna w zupełności nie przystają do rzeczywistych kosztów tych usług. Na rok 2010 na świadczenia stomatologiczne w oddziale małopolskim NFZ przeznaczono o ponad 20 mln zł mniej niż w roku 2009. Na rok 2011 środki są zwiększone o 3 mln w stosunku do roku 2010, co oznacza, że w 2011 r. będzie o 17 mln zł mniej niż w roku 2009.

Jak informują zainteresowani, MOW NFZ narzucił oferentom ceny rażąco niskie, mimo że w listopadzie 2010 r. zostało przedstawione stanowisko opisujące skutki w zakresie wzrostu kosztów prowadzenia działalności, które nastąpiły zaledwie w ciągu ostatniego roku.

W roku 2010 ceny świadczeń były niższe niż w roku 2009 pomimo to, że te ceny wynikały bezpośrednio z tzw. ustawy podwyżkowej, która w założeniu miała gwarantować utrzymanie stałego poziomu nakładów na koszty osobowe w ramach wartości każdej usługi kontraktowanej przez NFZ.

W sytuacji gabinetów prywatnych i NZOZ-ów, gdzie w pierwszej kolejności trzeba zapłacić za prąd, gaz, wodę i ścieki, sprzątanie, utylizację odpadów biologicznych, technika rtg, inspektora ochrony radiologicznej, pomoc dentystryczną, często wysoki czynsz najmu lokalu, serwis sprzętu i wiele innych drobniejszych płatności na normalne funkcjonowanie, stawka 1,03 zł za punkt nie wystarcza. Nie ma mowy o zysku, amortyzacji drogiego sprzętu czy zakupie nowego, itd. A gdzie standardy świadczeń i bezpieczeństwo pacjenta?

Sztuczne zaniżanie wartości usług, a co za tym idzie, cen za te usługi odbija się w pierwszym rzędzie na jakości tych usług i może prowadzić do poważnych problemów w zakresie zabezpieczenia opieki stomatologicznej dla mieszkańców Małopolski.

Nie należy zapominać, że stomatologia to nie ząb kosmetyczny. Większość schorzeń stawów, mięśnia sercowego, zatok, oczu, narządu słuchu czy też nowotworów szczęk jest pochodzenia zębowego. Ogniska zapalne w jamie ustnej, schorzenia błony śluzowej jamy ustnej są przyczyną wielu nowotworów, chorób kardiologicznych, chorób układu pokarmowego i innych. Leczenie zęba kanałowo, eliminując tym samym powstawanie następnych ognisk zębopochodnych, to tylko kilka przykładów, które po-

winny zostać wcześniej zdiagnozowane i eliminowane. Obecna polityka Narodowego Funduszu Zdrowia zmierza w kierunku obciążenia pacjenta kosztami leczenia stomatologicznego, co znacznie pogorszy dostępność i ciągłość opieki stomatologicznej mieszkańców województwa małopolskiego.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pani Minister z zapytaniem:

1. Ile SP ZOZ-ów, NZOZ-ów i gabinetów stomatologicznych w powiecie gorlickim oraz ile w województwie małopolskim podpisało z NFZ kontrakty na świadczenie usług stomatologicznych od stycznia 2011 r. i jaki jest to procent w stosunku do roku 2010?

2. W jakim procencie podpisane kontrakty ze stomatologami zabezpieczają potrzeby mieszkańców Małopolski na 2011 r. i w jakim procencie zabezpieczone są potrzeby mieszkańców powiatu gorlickiego?

3. Kto poniesie odpowiedzialność za brak dostępności do bezpłatnego leczenia stomatologicznego mieszkańców Małopolski?

4. Czy, posiadając ubezpieczenie zdrowotne, przy braku dostępu do bezpłatnego leczenia stomatologicznego, pacjenci korzystający odpłatnie z prywatnych usług stomatologicznych mogą żądać od państwa polskiego zwrotu ponoszonych wydatków na zabiegi, które powinny być im świadczone w ramach ubezpieczenia?

5. Jakie działania poprawiające sytuację dostępności do leczenia stomatologicznego dla mieszkańców województwa małopolskiego podejmie Ministerstwo Zdrowia?

6. Czy na terenie powiatu gorlickiego są prowadzone, ewentualnie przez kogo, programy profilaktyki stomatologicznej dla dzieci i młodzieży?

7. Jak wygląda obecna sytuacja finansowa MOW NFZ w Krakowie w porównaniu z latami wcześniejszymi?

8. Jak kształtuje się struktura zaplanowanych na 2011 r. wydatków MOW NFZ w Krakowie w porównaniu z latami wcześniejszymi?

9. Czy prawdą jest, iż kadra zarządzająca MOW NFZ w Krakowie mimo źle przeprowadzonych konkursów na świadczenia medyczne otrzymała na koniec 2010 r. nagrody pieniężne?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19979)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie problemów dotyczących ulg
w opłatach za przedszkole przyznawanych
przez samorządy**

Szanowna Pani Minister! Od kilku lat wiele samorządów, zachęcając rodziców do posyłania dzieci do przedszkoli, stosuje ulgi w opłatach za korzystanie z usług tego rodzaju placówek. Pomoc ta jest kierowana do rodzin wielodzietnych, co, po pierwsze, stanowi dla nich ważne wsparcie finansowe, a po drugie, daje szansę wielu dzieciom na wczesne rozpoczęcie kształcenia. Jak podkreślają specjaliści, edukacja przedszkolna jest istotnym elementem rozwoju psychofizycznego dziecka.

Niestety, coraz częściej wojewodowie kwestionują wprowadzanie ulg w opłatach za przedszkola dla rodziców posyłających tam więcej niż jedno dziecko, uważając je za niezgodne z konstytucją. Stanowiska te na szczeblu wojewódzkim podtrzymują sądy administracyjne.

Podzielam opinię resortu, którym Pani Minister kieruje, że gminy mogą takie ulgi przyznawać, ponieważ podejmują decyzję w oparciu o zaplanowane budżety. Nie ulega jednak wątpliwości, że potrzebne jest w tej kwestii doprecyzowanie przepisów.

Dlatego, zwracając się do Pani Minister z prośbą o bliższe przyjrzenie się tej sprawie, chciałbym zapytać: Czy resort kierowany przez Panią Minister planuje zmiany w ustawie o systemie oświaty, które przekreślałyby wątpliwości w tym temacie i zezwalały gminom na wprowadzanie ulg w opłatach za przedszkola?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 27 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19980)

do ministra finansów

**w sprawie umożliwienia stosowania
przez samorządy ulg dla rodzin
wielodzietnych w opłatach za przedszkola**

Szanowny Panie Ministrze! Od kilku lat wiele samorządów, zachęcając rodziców do posyłania dzieci do przedszkoli, stosuje ulgi w opłatach za korzystanie z usług tego rodzaju placówek. Wsparcie to kierowane jest do rodzin wielodzietnych. Stanowi ono ważną pomoc finansową pozwalającą dzieciom z takich ro-

dzin na rozpoczęcie edukacji już na poziomie przed-
szkolnym. Ulgi udzielane przez samorządy są często
jedyną możliwością dla dzieci z rodzin wielodzietnych
na wyrównanie szans edukacyjnych.

Coraz częściej jednak uchwały rad gmin wprowadzające ulgi dla rodzin wielodzietnych w opłatach za przedszkola kwestionują wojewodowie, twierdząc, że są one niezgodne z konstytucją. Stanowiska te podtrzymują również sądy administracyjne, do których gminy się odwołują. Jak przekonują specjaliści, szansą na utrzymanie możliwości stosowania takiego wsparcia jest dokonanie zmian w ustawie o opłatach gminnych.

W związku z powyższym chciałbym zapytać: Czy rozważa Pan Minister nowelizację ustawy o opłatach gminnych mającą na celu umożliwienie gminom stosowanie ulg w opłatach za przedszkola dla rodzin wielodzietnych?

Z poważaniem

Posel Wojciech Wilk

Warszawa, dnia 27 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19981)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie niskich wynagrodzeń
pracowników zatrudnionych w opiece
społecznej**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zgłosiły się osoby należące do regionalnej sekcji pracowników pomocy społecznej w Poznaniu w sprawie niskiego poziomu wynagrodzenia pracowników zatrudnionych w opiece społecznej. Jak wynika z przeprowadzonych badań, w skali województwa średnie wynagrodzenie netto pracowników działu terapeutycznego, opiekuńczego i gospodarczego z wymagany doświadczeniem kształtuje się na poziomie 1300 zł. Tego typu placówki finansowane są ze środków przekazywanych z budżetu państwa oraz z budżetów samorządowych na podstawie wyliczanych co roku średnich miesięcznych kosztów utrzymania mieszkańca. Aby istniała możliwość zwiększenia wynagrodzeń tych osób, należałoby znacznie podwyższyć kwotę miesięcznego utrzymania. Niestety, na dokonanie takiej zmiany nie pozwala ustawa o pomocy społecznej, która w sposób jednoznaczny określa sposób i kryteria obliczania tych kosztów.

Szanowna Pani Minister! Proszę Panią Minister o zainteresowanie się sprawą i odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy istnieje możliwość zwiększenia kwoty wypłat pracownikom zatrudnionym w placówkach opieki społecznej?

2. Jakie obecnie środki finansowe przeznaczane są na wynagrodzenia dla pracowników zatrudnionych w opiece społecznej?

3. Czy resort przewiduje w najbliższym czasie zmiany ustawowe zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w opiece społecznej?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19982)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie płacenia składek na ubezpieczenie
zdrowotne przez rolników**

Szanowny Panie Premierze! Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 2010 r. (sygn. akt K 58/07) orzeka, że należy zmienić sposób płacenia składek na ubezpieczenie zdrowotne rolników. Wyrok stwierdza, że art. 86 ust. 2 w związku z art. 86 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w zakresie, w jakim określa zobowiązanie budżetu państwa do finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne wszystkich wskazanych w nim rolników i ich domowników, podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy, prowadzących działalność rolniczą bez względu na wysokość osiąganych przez nich przychodów, jest niezgodny z art. 32 ust. 1 w związku z art. 84 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Na zmianę przepisów rząd ma 15 miesięcy – czyli termin do lutego 2012 r. Tymczasem pod obrady Sejmu nie wpłynął jeszcze żaden projekt przedmiotowych zmian.

Jeżeli rząd nie zdąży przygotować zmian w KRUS, to rolnicy będą musieli pokryć koszty leczenia z własnych środków finansowych, co moim zdaniem jest niemożliwe z powodu bardzo trudnej sytuacji dochodowej większości gospodarstw rolnych.

Szanowny Panie Premierze! Wobec powyższego uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Na jakim etapie prac w resortach znajduje się nowelizacja stosownych ustaw wynikająca z wyroku Trybunału Konstytucyjnego?

2. Kiedy rząd przewiduje przesłanie do Sejmu stosownego projektu ustawy?

3. Jakie będą zmiany w nowelizowanych ustawach, które warunkuje wyrok Trybunału Konstytu-

cyjnego dotyczący systemu opłacania składek na ubezpieczenia zdrowotne przez rolników?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19983)

do ministra infrastruktury

**w sprawie możliwości zatrudniania
przez zarządcę osób posiadających
uprawnienia zarządców nieruchomości**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwrócił się zarząd spółdzielni mieszkaniowej z prośbą o wyjaśnienie kwestii możliwości zatrudniania przez zarządcę osób posiadających uprawnienia zarządców nieruchomości.

Spółdzielnia mieszkaniowa sprawuje na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej zarząd nad wspólnotą mieszkaniową. Stronami umowy są spółdzielnia i wspólnota mieszkaniowa. Umowa wskazuje osoby, które są w niej zatrudnione i które posiadają uprawnienia zarządców nieruchomości w rozumieniu odpowiednich przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami. Jednocześnie w umowie wskazuje się, że niektóre czynności techniczne związane z wykonywaniem umowy, niebędące czynnościami z zakresu zarządzania nieruchomościami, będzie wykonywała w imieniu spółdzielni określona osoba, inna niż zarządca. W odniesieniu do tego stanu faktycznego wspólnota kwestionuje możliwość takiego sformułowania umowy, domagając się ustalenia, że zarząd wspólnotą jest sprawowany przez określone osoby posiadające uprawnienia zarządców nieruchomości, nie zaś przez spółdzielnię, która osoby takowe zatrudnia. Jednocześnie kwestionuje się również możliwość wykonywania niektórych czynności związanych z realizacją umowy przez osoby inne niż licencjonowani zarządcy.

W ocenie spółdzielni umowa została sporządzona w sposób prawidłowy, ponieważ zgodnie z obowiązującymi przepisami istnieje możliwość prowadzenia przez osoby prawne działalności w zakresie zarządzania nieruchomości z tym jedynie zastrzeżeniem, że czynności z zakresu zarządzania winny być wykonywane przez osoby posiadające licencje zarządcy. Jednocześnie również ustawa o gospodarce nieruchomościami (art. 184 oraz art. 185) dopuszcza wykonywanie czynności niebędących czynnościami z zakresu zarządu przez osoby, które nie posiadają licencji zarządcy.

Również i orzecznictwo sądowe potwierdza, że istnieje możliwość tego rodzaju działania, w szcze-

gólności zaś wykonywania czynności zarządcy na rzecz osoby prawnej na podstawie umowy o pracę na podstawie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 maja 2008 r. (II GSK 90/2008), który mówi, że: Niewątpliwie z treści art. 184 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami ewidentnie wynika, że każdy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie zarządzania nieruchomościami jest obowiązany powierzyć wykonywanie tych czynności licencjonowanym zarządcom nieruchomości. Forma powierzenia wykonywania omawianych czynności zarządzania nieruchomościami osobie posiadającej licencję zarządcy nieruchomości nie została przez ustawodawcę ograniczona jedynie do umowy cywilnoprawnej, a w pełni dopuszczalne jest powierzenie wykonywania czynności zarządzania nieruchomościami w ramach umowy o pracę (stosunku pracy).

Niewątpliwie z treści powyższego przepisu ewidentnie wynika, że każdy przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie zarządzania nieruchomościami jest obowiązany powierzyć wykonywanie tych czynności licencjonowanym zarządcom nieruchomości.

Forma powierzenia wykonywania omawianych czynności zarządzania nieruchomościami osobie posiadającej licencję zarządcy nieruchomości nie została przez ustawodawcę ograniczona jedynie do umowy cywilnoprawnej, a w pełni dopuszczalne jest powierzenie wykonywania czynności zarządzania nieruchomościami w ramach umowy o pracę (stosunku pracy).

Szanowny Panie Ministrze! Wobec powyższego uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jakie jest stanowisko resortu w powyższej sprawie?

2. Czy umowa taka jest zgodna z prawem w kwestii dopuszczalności wykonywania czynności z zakresu zarządzania przez osobę prawną, jak również wykonywania niektórych czynności związanych z realizacją umowy przez osobę nieposiadającą licencji zarządcy nieruchomości?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19984)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie obniżenia środków finansowych
z Funduszu Pracy na aktywizację bezrobotnych**

Szanowna Pani Minister! Dyrektorzy powiatowych urzędów pracy w przyszłym roku nie zatrudnią

nowych pracowników, a osoby z działów aktywizacji przesuną do pośrednictwa pracy. Takie zapowiedzi to efekt obniżenia puli środków z Funduszu Pracy na aktywizację bezrobotnych.

Jak podają media, w 2011 r. (w porównaniu z tym) powiatowe urzędy pracy otrzymają o ponad połowę mniej pieniędzy na ten cel (zamiast 7 mld zł – 3,2 mld zł). Takie zmiany dotyczące aktywizacji, zdaniem przedstawicieli PUP, spowodują nie tylko wyhamowanie działań, które mają pomagać bezrobotnym w poszukiwaniu zatrudnienia. Przełożą się również na politykę kadrową w urzędach pracy. Również te staże, które kończą się w 2010 r. (np. w grudniu), nie są przedłużane. Stażyści więc z powrotem trafiają do rejestru bezrobotnych.

Szanowna Pani Minister! W związku z powyższym proszę o ustosunkowanie się do przedstawionego problemu oraz udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy obawy podnoszone przez przedstawicieli urzędów pracy są uzasadnione?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19985)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie zasad gospodarki funduszami instytucji kultury utworzonych przez gminy

Szanowny Panie Ministrze! Zasady gospodarki funduszami instytucji kultury utworzonych przez gminy zawiera ustawa z 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej. Art. 29 tej ustawy określa zasady rozliczenia funduszu własnego tych instytucji. Zaznaczyć trzeba, że fundusz instytucji kultury, o którym mowa w powyższym przepisie, jest jedynym funduszem własnym ww. jednostek.

Jak wynika z treści omawianego przepisu, gospodarka funduszem instytucji kultury jest elastyczna. Źródła zwiększenia i zmniejszenia funduszu są katalogiem otwartym. Co więcej, każdą stratę (ujemny wynik finansowy) można pokryć z funduszu własnego do pełnej jego wysokości. Ustawodawca nie przyjął bowiem barier ochrony tej części majątku, która została przekazana instytucji kultury przez jej organizację, np. gminę.

W ocenie ekspertów art. 29 ww. ustawy obciążony jest błędem. Nie respektuje zasady równowagi bilansowej. Fundusz instytucji odpowiada bowiem jej aktywom netto, a nie wartości wydzielonego i nabytego

mienia. Oryginalnymi regulacjami są również przepisy art. 29 ust. 3 i 4 omawianej ustawy mówiące o zwiększeniu (zmniejszeniu) funduszu o amortyzację majątku trwałego. Zdaniem biegłych rewidentów właściwie nie wiadomo, jakiemu celowi mają te regulacje służyć, tym bardziej że nie wynikają z nich żadne realne zmiany funduszu instytucji kultury, gdyż umorzenie to nic innego jak zakumulowana amortyzacja. Nawet jeżeli uznać zapisy o umorzeniu i amortyzacji za regulacje szczególne, wyłączające stosowanie przepisów ustawy o rachunkowości, to trzeba potraktować je za błędne, gdyż nic konkretnie z nich nie wynika.

Należy również zwrócić uwagę na art. 29 ust. 7 wyżej cytowanej ustawy. Stanowi on, że instytucja kultury może tworzyć z zysku oraz z innych środków przekazanych jej przez osoby prawne i fizyczne fundusz załogi, z przeznaczeniem na wypłatę nagród indywidualnych oraz inne fundusze. Wystarczy wskazać, że zarówno fundusz załogi, jak i jemu podobne mają charakter zobowiązań. Są zatem funduszami specjalnymi. Nie są więc zaliczane do funduszy własnych jednostki.

Przekazując powyższe, pragnę zadać pytania:

1. Czy wątpliwości poruszane przez ekspertów oraz biegłych rewidentów w ww. sprawie są zasadne?

2. Czy ministerstwo planuje przeanalizować powyższy problem z uwzględnieniem zmiany ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19986)

do ministra środowiska

w sprawie gromadzenia śmieci oraz odpadów niebezpiecznych dla środowiska na terenach rodzinnych ogrodów działkowych

Szanowny Panie Ministrze! W opublikowanym raporcie Najwyższa Izba Kontroli zwraca uwagę na problemy ekologiczne zaniedbanych działek. Na terenie prawie wszystkich ogrodów ujawniono działki nieużywane, będące niejednokrotnie wysypiskami gruzu i śmieci, w tym odpadów niebezpiecznych dla środowiska. Kontrolerzy NIK stwierdzili, że Polski Związek Działkowy praktycznie nie reagował na tego typu zaniedbania.

Mając na względzie powyższe, pragnę zadać pytania:

1. Jakie działania podejmowane są w przedmiocie egzekwowania ochrony środowiska (wysypiska gruzu, śmieci itp.) na terenach ogrodów działkowych będących w zarządzaniu Polskiego Związku Działkowców?

2. Czy Polski Związek Działkowy przekazuje informacje o gromadzeniu odpadów niebezpiecznych dla środowiska, w myśl obowiązujących przepisów prawa?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19987)

do ministra finansów

w sprawie opodatkowania tablic reklamowych

Szanowny Panie Ministrze! Niektóre samorzady uznają billboardy za budowlę i naliczają 2% ich wartości uiszczanych jako podatek od nieruchomości. Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych stanowi, że budowlą jest obiekt w rozumieniu Prawa budowlanego niebędący budynkiem ani obiektem małej architektury.

Prawo budowlane mówi natomiast, iż za budowlę uznać można wolno stojące, trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe. Nie jest jasne, jak należy traktować tablice reklamowe niezwiązane na stałe z gruntem. Problem polega na tym, że wiele billboardów to konstrukcje zamontowane na tzw. przenośnych konglomeratach cementowych, które można przenosić z miejsca na miejsce. Wiele samorządów traktuje je jednak jako budowlę i żądają zapłaty podatku od nieruchomości.

Przedstawiając powyższe, proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy samorzady właściwie pobierają podatek od nieruchomości za tablice reklamowe, które nie są związane na stałe z gruntem?

2. Jakie stanowisko prezentuje Ministerstwo Finansów w ww. temacie?

3. Czy w ocenie resortu należy doprecyzować przepisy ustawy, tak aby nie było wątpliwości interpretacyjnych w opisaną przeze mnie sprawę?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19988)

do ministra zdrowia

w sprawie zespołu Lyella – toksycznej nekrolizy naskórka

Szanowna Pani Minister! Zespół Lyella objawia się reakcją nazywaną toksyczną nekrolizą naskórka polegającą na oddzieleniu się naskórka od skóry właściwej i jego odpadnięciu. Choroba cechuje się również zmianami we wszystkich pokryciach naskórkowych, również w narządach wewnętrznych. W niektórych sytuacjach mamy do czynienia z rzadką reakcją immunologiczną. Mała liczba przypadków klinicznych, wysoka śmiertelność i brak standardów postępowania nie ułatwiają leczenia.

Zespół lekarzy opiera się o sprawdzone, znane w świecie metody, jednak nie do końca wiedząc, czy terapię odniosą pożądany skutek. Z literatury wynika, że na lekarzy czekają dwa problemy do rozwiązania: zahamowanie reakcji ogólnoustrojowej oraz właściwe postępowanie z pokrywą skórną, a także uchronienie chorego przed zakażeniem.

Zmiany naskórkowe są podobne do objawów występujących w zespole Stevensa-Johnsona, stąd niekiedy następuje błędne rozpoznanie zespołu Lyella. Zespół Stevensa-Johnsona ma podobną etiologię, ale zmiany skórne sięgają do 30% powierzchni ciała, charakteryzuje go również niższa śmiertelność, do kilku procent.

Mając na względzie powyższe, pragnę zapytać Panią Minister:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia prowadzi statystyki dotyczące pacjentów, u których wystąpiła toksyczna nekroliza naskórka?

2. Czy w resorcie prowadzone są badania w zakresie skutecznej metody leczenia zespołu Lyella?

3. Czy w najbliższym czasie planuje się przeprowadzenie stosownej kampanii informacyjnej wśród lekarzy oraz pacjentów na temat tej choroby?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19989)

do ministra finansów

w sprawie funkcjonowania Służby Celnej

Szanowny Panie Ministrze! Otrzymuję informacje od pracowników Służby Celnej w zakresie tzw.

wartościowania w Służbie Celnej. Według zasad wartościowania celnicy zostaną podzieleni na tzw. wyższe i niższe stanowiska. Osobom, które otrzymają wyższe stanowiska, mają być wypłacane wyrównania wynagrodzenia w końcu bieżącego roku, z mocą wsteczną od 1 stycznia 2010 r. Kwoty wyrównań mają wynosić do kilkudziesięciu tysięcy złotych.

Celnicy wyrażają zdziwienie takim działaniem. Celnicy wyrażają także brak przekonania do kryteriów zakwalifikowania osób na poszczególne stanowiska.

W związku z powyższym, iż działania służb celnych w naszym kraju mają bardzo duże znaczenie dla jego sprawnego funkcjonowania, proszę o informacje: Czy zastrzeżenia celników odpowiadają stanowi faktycznemu oraz jakie działania podejmie Pan Minister, aby doprowadzić do złagodzenia konfliktów wśród pracowników tej ważnej służby.

Z poważaniem

Posel Stanisław Stec

Warszawa, dnia 20 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 19990)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie nieegzekwowania
przez Skarb Państwa warunków umowy
prywatyzacyjnej dotyczącej majątku
publicznego PPKS Kołobrzeg i innych
oddziałów w Polsce przejętych
przez Veolię Transport Polska**

Szanowny Panie Ministrze! Wydaje się, że prywatyzacja PPKS Kołobrzeg, jak i innych oddziałów w Polsce była nie tylko inwestycją nieprzemyślaną, albowiem od początku opartą na zgola fałszywych analizach, ale głównie obnażyła słabość państwa i wykazała całkowitą beztroskę organów państwa w pozbywaniu się majątku publicznego.

Nie dość że nie osiągnięto zamierzonego efektu, tj. rozwinięcia i modernizacji publicznej komunikacji samochodowej, to w efekcie państwo, jako stosowne instytucje kontrolne i nadzorujące proces prywatyzacyjny, niejako zezwoliło na łamanie praw pracowniczych i godności. Nie dość że nastąpiła utrata majątku publicznego bez wywiązania się z zobowiązań inwestora, to instytucje państwa w swych działaniach nadzorczych i kontrolnych tego „nie zauważyły”, a jeśli już stwierdziły naruszenie umowy, to nałożyły tylko symboliczne kary, które zresztą nie były respektowane przez inwestora.

Oczywiście takie działania państwowych instytucji wręcz zachęcają inwestora i inne podmioty prywatne do działań takich, które następnie degradową

majątek państwowy na rzecz nieuzasadnionego i niesprawiedliwego wzbogacenia się.

Pokróćce pragnę zwrócić uwagę na następujące kwestie, które rzekomo nie są znane Ministerstwu Skarbu Państwa.

1. Podjęcie decyzji o prywatyzacji PKS Kołobrzeg w oparciu o nierzetelną i nieprawdziwą argumentację zawartą w audycie przedprywatyzacyjnym.

Prywatyzacja PKS Kołobrzeg miała miejsce w 2004 r., a już od połowy lat 90. zlikwidowano nieekonomiczny towarowy transport samochodowy i spedycję. W audycie jako jeden z głównych argumentów do prywatyzacji te działania podano, chociaż dawno były już zlikwidowane.

W dalszej ocenie MSP argumentuje, że należy prywatyzować, bo państwo dokonywało dotacji do przewozów pasażerskich, pomimo tego że od połowy lat 90. PKS nie były dotowane w żaden sposób przez Skarb Państwa, otrzymywano tylko zwrot poniesionych kosztów z tytułu ustawowych ulg za sprzedaż biletów dla podróżnych określonych w ustawie o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego.

2. MSP oznajmiło, iż Związki Zawodowe PKS Kołobrzeg wystosowały pismo do wojewody zachodniopomorskiego, rzekomo pozytywnie oceniając pozbywanie się gruntów.

Otóż żadna z organizacji związkowych nie występowała do wojewody zachodniopomorskiego z pismem, w którym pozytywnie oceniałaby intensywne działania przedstawicieli Connex Polska na rzecz rozwiązania problemu nadmiaru posiadanych gruntów. Wszystkie grunty, które były do zbycia, zostały zbyt przed prywatyzacją. Pozbyto się również ośrodka wycieczkowego w Dargocicach, który nie służył działalności gospodarczej. Ośrodek utrzymywał się z własnej działalności, a tylko w wyjątkowych sytuacjach był dofinansowywany ze środków przedsiębiorstwa.

3. MSP wykazało, że jakoby PKS Kołobrzeg był w złej sytuacji ekonomiczno-finansowej, dlatego należało przedsiębiorstwo sprywatyzować, oraz nie dokonano odpowiednich działań poprawiających kondycję finansową.

Było to nieprawdą. W tym samym okresie np. gorszą sytuację ekonomiczno-finansową miał PKS Kamień Pomorski, który nie został sprywatyzowany i funkcjonuje do dzisiaj w dobrej kondycji finansowej.

Podkreślić należy, że PPKS Kołobrzeg przed prywatyzacją dokonał szeregu stosownych posunięć, m.in. zlikwidowano nierentowne linie, przeprowadzono restrukturyzację przedsiębiorstwa, wprowadzono rozwiązania, które gwarantowały samodzielne funkcjonowanie przedsiębiorstwa na rynku komunikacji publicznej. Przystępując do prywatyzacji, sytuacja ekonomiczno-finansowa była na tyle dobra, że nie było konieczności dokonywania prywatyzacji.

4. Ministerstwo Skarbu Państwa zapewniało, że „oferta Connex Polska sp. z o.o. została uznana przez pracowników za bardziej profesjonalną i stwa-

rzającą gwarancję rozwoju firmy i dalszego zatrudnienia załogi”.

Takie też było przekonanie pracowników, którzy mieli to obiecane, a nawet zapisane w umowie prywatyzacyjnej, że prywatyzacja ma służyć rozwojowi przedsiębiorstwa. Spółka miała się rozwijać, zwiększać tabor, pozyskiwać nowych pracowników, zwiększać oraz otwierać nowe linie regionalne oraz dalekobieżne, co w efekcie miało służyć pozyskaniu większej ilości klientów.

A co się stało? Oto co napisali pracownicy: „Zostaliśmy oszukani, ponieważ wskazany Inwestor poprzez swoje działania świadomie wprowadził pracowników w błąd. Świadczyć o tym mogą posunięcia inwestora, a w szczególności rok 2006 oraz 2007, gdzie pod zarządem Prezesa spółki w Kołobrzegu oraz Rady Nadzorczej, w której członkiem był m.in. Prezes Connex Polska (główny udziałowiec), dokonano radykalnych przedsięwzięć polegających na masowych zwolnieniach pracowników pod byle pretekstem. Wymyślano pozorne, a nie rzeczywiste przyczyny zwolnień pracowników. Zwalniano pracowników oraz działaczy związkowych objętych ochroną związkową z art. 52 § 1 pkt 1 K.p. W tym okresie Spółka zamiast zajmować się swoją działalnością, spędzała większość czasu w Sądzie Pracy. W pewnych momentach na sali rozpraw siedział Zarząd Spółki, a zmieniali się pracownicy, którzy zaskarżali decyzje o zwolnieniu z pracy. Należy podkreślić, że sprawy przed Sądem Pracy były wygrywane przez pracowników, którzy albo wracali do pracy, albo otrzymywali odszkodowanie i odchodzili. Duża większość pracowników miała dość takiego traktowania i nie występowała do Sądu Pracy, odchodziła do konkurencji, gdzie pracuje do dziś, chwalać sobie warunki pracy, traktowanie ludzi i zarobki. Takie działania są karygodne i nie o taką prywatyzację chodziło w momencie podjęcia decyzji przez pracowników. Pracownicy czują się oszukani przez Państwo oraz Inwestora”.

5. Oto jak wyglądała prywatyzacja w wydaniu tego inwestora w relacji pracowników: „Nastąpiła wyprzedaż majątku, a za uzyskane środki finansowe z wyprzedaży realizacje pakietu inwestycyjnego. Biorąc pod uwagę, że przedsiębiorstwo stało się Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, które miało swoją Radę Nadzorczą oraz Udziałowców, można wnioskować, że środki finansowe były przekazywane zgodnie z uchwałami i decyzjami udziałowców, czyli za pozyskane środki finansowe ze sprzedaży taboru czy nieruchomości realizowano pakiet inwestycyjny innej Spółki głównego udziałowca Veolia Transport Polska (Connex Polska). Analogiczna sytuacja dotyczyła przemieszczania taboru pomiędzy spółkami głównego udziałowca. Dochodziło do paradoksów, że autobusy zarejestrowane w Kołobrzegu z napisami kołobrzeskimi jeździły w Toruniu. Przenoszono autobusy pomiędzy spółkami, co mogło stanowić sztuczną wizję realizacji pakietu inwestycyjnego. Pracownicy byli informowani i święcie przekonani, że Inwestor Veolia Transport Polska (Connex Polska) będzie

realizował pakiet inwestycyjny z własnych środków pochodzących z uczciwego źródła. Pakiet inwestycyjny miał zwiększyć kapitał zakładowy Spółki, co nie nastąpiło (na takich zasadach każdy chciałby otrzymać prezent od Państwa)”.

6. Oto dalsze makiawelicznie pokrętne działania inwestora i, co gorsza, wydaje się, że wespół z instytucjami państwa, bowiem rzekomo w trosce o pracownika (!?) wstrzymano proces przekazywania udziałów pracowniczych, jakoby czekając na zmianę ustawy, która miała dać możliwość uzyskania większej ilości pracownikom udziałów pracowniczych.

Oto opinia pracowników: „Stwierdzenie, że połączenie Spółki Veolia Transport Kołobrzeg z Veolią Transport Toruń oraz składu zarządów i rad nadzorczych leżało w kompetencji Zgromadzenia Wspólników, pragniemy wyjaśnić, że wstrzymanie procesu przekazywania udziałów pracowniczych (czekając na zmianę ustawy, która miała dać możliwość uzyskania większej ilości pracownikom udziałów pracowniczych jest pokrętne) spowodowało, że odebrano pracownikom możliwość decydowania o losach przedsiębiorstwa. Nadmienić należy, że organizacje związkowe wielokrotnie występowały w tym okresie do Ministra Skarbu Państwa z pismami, w których jednoznacznie wyrażały swoją dezaprobatę na łączenie spółek aż do momentu przekazania udziałów pracowniczych. Wstrzymanie procesu przekazania udziałów pracowniczych przez MSP można uznać za celowe, mające doprowadzić do realizacji planów Veolia Transport Polska wbrew pracownikom. Tłumaczenie, że MSP działało na korzyść pracowników, jest jawnym pogwałceniem prawa polskiego.

Ustawa o komercjalizacji i prywatyzacji w brzmieniu przed zmianą dawała możliwość większej ilości pracownikom oraz emerytom otrzymania udziałów pracowniczych. Zgodnie z jej brzmieniem do stażu pracy zaliczani byli wszyscy poprzednicy prawni prywatyzowanego przedsiębiorstwa. Natomiast nowe brzmienie ustawy ogranicza staż pracy do bezpośredniego poprzednika prawnego prywatyzowanego przedsiębiorstwa, tym samym wykluczając pracowników i emerytów, którzy pracowali w PKS Kołobrzeg od początku jego istnienia. Jednym słowem przedłużanie procesu przekazywania udziałów pracowniczych przez MSP działało na szkodę byłych pracowników”.

7. Taka jest ocena działań prywatyzacyjnych w ocenie pracowników:

„Inwestor Veolia Transport Polska (Connex Polska) okazuje się Inwestorem nierzetelnym, który systematycznie nie wywiązuje się z postanowień pakietów socjalnych i inwestycyjnych. Takie działania inwestora powinny być już dawno ukrócone. Wniosek, że nadzór oraz monitoring prowadzony przez komórkę organizacyjną MSP wraz z delegaturami nie jest skuteczny, ponieważ Inwestor robił to, co chciał, a Skarb Państwa zadowolalał się niewielkimi karami umownymi, co nie stanowiło zresztą żadnego problemu dla inwestora”.

W podsumowaniu:

Końcowy bilans prywatyzacji PPKS Kołobrzeg i innych oddziałów w Polsce jest wielce przygnębiający.

1. W samym Kołobrzegu w atrakcyjnym miejscu już dokonano sprzedaży części bazy wraz z warsztatami samochodowymi a biuro wraz z pracownikami przeniesiono na dworzec autobusowy w Kołobrzegu. W pobliskim Białogardzie w majątku po byłym PPKS w Kołobrzegu dokonano sprzedaży części terenu dworca autobusowego, w którym już funkcjonuje sklep wielkopowierzchniowy. Ze 148 pracowników w 2004 r. w momencie prywatyzacji pozostało ok. 50,

2. „Nowiny Gniewskie” nr 5 (157) maj 2008 r. „Firma Veolia Transport sprzedała teren dworca PKS, który nabyło dwóch lokalnych przedsiębiorców (...) ma być przeznaczony na cele handlowo-usługowe.”

3. Z nieoficjalnych informacji wynika, że w PKS Gdynia po przejściu przez Veolię pozostało jeszcze 6 osób, sukcesywnie Veolia sprzedaje grunty. Połączono PKS Gdynię i PKS Tczew. Dokonano dalszego połączenia z MZK Tczew, stąd obecnie pracowników jest ok. 170.

W PKS Gorlice z 300 osób pracujących pozostało ok. 22. Z informacji od pracowników wynika, że podobne działania dotyczą spółek: Sanok, Mielec, Węgorzewo, Kętrzyn, Chełmno, Bielsk Podlaski, Prudnik, Kędzierzyn-Koźle, Łańcut, Sędziszów Małopolski, Brzozów.

Zatem, Panie Ministrze, w imię odpowiedzialności za interes obiektywny, ważny społecznie oraz w imię obrony praw pracowniczych i godności byłych i obecnych pracowników, a także ochrony kapitału ludzkiego, bardzo proszę o wnikliwą ocenę istoty tych działań oraz poddanie szczegółowej kontroli całego procesu prywatyzacyjnego PKS Kołobrzeg i innych oddziałów w Polsce wraz z rzetelną oceną jego realizacji.

Ponadto przedstawiam pytania z prośbą o szczegółowe, prawdziwe i aktualne informacje:

1. Jaki sens i jaka przyświecała idea MSP w prywatyzowaniu majątku publicznego PPKS, skoro każde przedsiębiorstwo transportu publicznego przejęte przez inwestora nie dokonało rozwoju i modernizacji firmy, wręcz przeciwnie, zostało zdegradowane do minimum, a ponadto inwestor naruszał prawa pracownicze i przepisy prawa pracy?

2. Ilu pracowników było zatrudnionych we wszystkich prywatyzowanych PKS przez Veolię Transport Polska przed prywatyzacją, a ilu w momencie zbycia ostatniego udziału przez Skarb Państwa, jak również ile w tym czasie zlikwidowano kursów autobusowych podmiejskich i dalekobieżnych i o ile zmniejszył się tabor autobusowy od początku prywatyzacji w przejętych PKS przez VTP?

3. Dlaczego Skarb Państwa nie nałożył obowiązku podwyższania kapitału zakładowego spółki, przyzwalając tym samym na realizację pakietów inwestycyjnych ze środków pozyskanych ze sprzedaży pozyskanego majątku narodowego?

4. Jaki był rzeczywisty powód wydłużenia przekazania udziałów pracowniczych, przez co dano możliwość Veolii Transport Polska dokonywania wszelkich czynności bez zgody i wiedzy pozostałych udziałowców, tj. pracowników?

5. Dlaczego MSP zezwalało na obsadzanie zarządów oraz rad nadzorczych osobami wzajemnie powiązanymi między sobą służbowo i kapitałowo? Taka sytuacja służyła do obniżania rentowności i doprowadzania do likwidacji przejmowanych PKS, a w rezultacie stworzenia jednego molochu o nazwie Veolia Transport z siedzibą w Toruniu, który wchłonie dziesiątkowane PKS. Pozwolono na zgromadzenie majątku głównego udziałowca w prywatnej spółce, która aktualnie poczyni starania wyprowadzenia kapitału na giełdę w Paryżu.

6. Jakie podjęto konkretne działania i sankcje w stosunku do inwestora, który nierzetelnie wywiązuje się z umów prywatyzacyjnych oraz narusza prawa pracownicze?

7. Co stanie się z kołobrzeskim oddziałem Veolia Transport, ponieważ obecny prezes oficjalnie informuje, że żałuje kupna PKS Kołobrzeg, dając do zrozumienia, iż w najbliższym czasie pozbędzie się oddziału? Należy szczególnie podkreślić, że w listopadzie 2010 r. zlikwidowano połączenie komunikacyjne do Poznania, a od początku prywatyzacji zlikwidowano linię do Szczecina, stolicy woj. Zachodniopomorskiego, i wiele innych.

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19991)

do ministra zdrowia

**w sprawie ograniczenia dostępu
do usług medycznych w Małopolsce w 2011 r.
i latach następnych**

Szanowna Panie Minister! Chciałbym zwrócić uwagę na problem, jakim jest ograniczenie dostępu do usług medycznych w Małopolsce w roku 2011 i latach następnych jak też obniżenie ich jakości w wyniku zaniżonego wartościowania świadczeń.

Wynika to z informacji i niepokojących sygnałów płynących od oferentów – potencjalnych świadczeniodawców uczestniczących w postępowaniach konkursowych prowadzonych przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia, szczególnie w zakresie usług szpitalnych, ambulatoryjnej opieki specjalistycznej oraz stomatologicznej.

Uważam, że konieczne jest zwiększenie nakładów na świadczenia zdrowotne w Małopolsce poprzez

zmianę planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia, polegającą na zmniejszeniu znaczącej „rezerwy migracyjnej”, zapisanej w pozycji B2.17, i przeniesieniu uwolnionych środków na następujące rodzaje świadczeń: szpitalnych, ambulatoryjnej opieki specjalistycznej i stomatologicznych.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co jest przyczyną ograniczenia dostępu do usług medycznych w Małopolsce?

2. Jakie działania zamierza Pani Minister podjąć w tej sprawie?

Z poważaniem

Posel Bronisław Dutka

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19992)

do ministra infrastruktury

w sprawie zaniedbań dotyczących budowy obwodnicy Zatora w ciągu drogi krajowej nr 28 Zator – Medyka i nieujęcia tego zadania w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z interpelacją w sprawie zaniedbań dotyczących budowy obwodnicy Zatora w ciągu drogi krajowej nr 28 Zator – Medyka i nieujęcia tego zadania w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

W związku z licznymi protestami nadsyłanymi przez mieszkańców gminy Zator wyrażam swoje głębokie zaniepokojenie i zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem o wyjaśnienie sprawy budowy obwodnicy Zatora, która jest dla mieszkańców tego miasta i okolicznych miejscowości od dawna oczekiwaną, przełomową i strategiczną inwestycją komunikacyjną. Wieloletnie zaniedbania związane z budową obwodnicy doprowadzają do tego, że droga krajowa przebiegające przez centrum miasta oraz osiedli mieszkaniowych stwarza bardzo duże zagrożenie dla mieszkańców, powodując coraz większe zanieczyszczenie środowiska utrudniając normalne funkcjonowanie w mieście. Zwiększająca się w tempie niemal błyskawicznym liczba samochodów, głównie ciężarowych, przyczynia się także do niszczenia istniejącej infrastruktury i budynków.

Decyzją Rady Ministrów w Zatorze została utworzona specjalna strefa ekonomiczna, podstrefa Krakowskiego Parku Technologicznego, która rozpoczęła działalność przy planowanej obwodnicy. Stąd jasno wynika, że sprawa budowy obwodnicy nie jest nowa. Według planów Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych

i Autostrad budowa miała rozpocząć się w I kwartale 2010 r. i zakończyć w ciągu 10 miesięcy, natomiast liczne obietnice związane z budową obwodnicy Zatora mieszkańcy tej miejscowości otrzymują już przeszło 30 lat.

Wskazując na konieczność przyspieszenia całej inwestycji, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w przedmiocie powyższej sprawy?

2. Dlaczego pomimo wiedzy na temat ogromnego natężenia ruchu na przebiegającym przez miasto Zator odcinku obecnej drogi krajowej nr 28 Ministerstwo Infrastruktury nie podjęło dotychczas żadnych konkretnych decyzji w sprawie umieszczenia obwodnicy Zatora w programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015?

3. Jakie są realne szanse na rychłą budowę obwodnicy Zatora?

4. Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister w celu doprowadzenia do szybkiego rozwiązania narzmiących od lat problemów komunikacyjnych na terenie gminy Zator?

Z wyrazami szacunku

Posel Marek Łatas

Myślenice, dnia 28 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 19993)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne rolników w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego

Szanowny Panie Premierze! Interpelacja niniejsza wynika z zaniepokojenia wywołanego doniesieniami prasowymi na temat przebiegu działań związanych z nowelizacją przepisów ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, która w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 października 2010 r., sygn. akt K 58/07, winna być przeprowadzona w terminie 15 miesięcy od dnia ogłoszenia przedmiotowego orzeczenia. Wyrok trybunału ogłoszono w dniu 3 listopada 2010 r., zatem termin do uchwalenia stosownych zmian upłyne w lutym przyszłego roku. Mając na uwadze, iż w roku bieżącym czekają nas jeszcze wybory parlamentarne, czasu do przygotowania projektu reformy ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej pozostaje naprawdę niewiele.

Zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego art. 86 ust. 2 w związku z art. 86 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej został uznany za niezgodny z art. 32 ust. 1 w związku z art.

84 i art. 2 Konstytucji RP. Trybunał podniósł, iż stwierdzona niezgodność przepisu ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej dotyczy zakresu, w jakim określa on zobowiązanie budżetu państwa do finansowania składek na ubezpieczenie zdrowotne wszystkich wskazanych w nim rolników i ich domowników, podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy, prowadzących działalność rolniczą, bez względu na wysokość osiąganych przez nich przychodów. Stosownie do brzmienia tezy II wyroku przepis ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej w zaznaczonym zakresie utraci moc obowiązywania wraz z upływem 15 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Przytoczony stan faktyczny i prawny wskazuje, że odpowiednia nowelizacja ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej w zakresie wskazanym przez Trybunał Konstytucyjny winna być przeprowadzona niezwłocznie, z uwagi na tegoroczne wybory do Sejmu i Senatu RP. Jakakolwiek zwłoka lub przewlekłość w procedowaniu nad projektem zmian przepisów dotyczących świadczenia opieki zdrowotnej na rzecz 1,6 mln rolników i ich domowników, objętych ubezpieczeniem społecznym rolników i ich rodzin, może spowodować, iż osoby te zostaną po I kwartale przyszłego roku pozbawione prawa do bezpłatnej opieki zdrowotnej. Nieuchwalenie w terminie właściwych przepisów spowoduje bowiem, że osoby ubezpieczone w KRUS nie będą miały wpłacanej składki do NFZ, czego skutkiem będzie konieczność uiszczania przez te osoby opłat za leczenie. Sytuacja taka jest niedopuszczalna, a jej ewentualne zaistnienie spowodowałoby niemożliwe wręcz do oceny negatywne skutki wśród rolników i ich rodzin.

Zważywszy na powagę sprawy, wnoszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jaki jest stan zaawansowania prac nad zmianą przytoczonych w interpelacji przepisów?
2. Jaki jest planowany sposób uregulowania kwestii normowanej dotąd przepisem zakwestionowanym przez Trybunał Konstytucyjny?

Z poważaniem

Poseł Piotr Walkowski

Ostrów Wielkopolski, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19994)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S5
Poznań – Wrocław**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Infrastruktury ogłosiło „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, z którego wynika, że m.in. w 2013 r. gotowy będzie odcinek drogi ekspresowej

S5 Kaczkowo – Korzeńsko, a do 2013 r. może zacząć się budowa odcinka do Poznania. Odcinek z Korzeńska w kierunku Wrocławia zbudowany ma być dopiero po 2013 r.

Mając na uwadze powyższe oraz liczne artykuły, które ukazują się w prasie na temat budowy drogi S5, m.in. w „Głosie Wielkopolskim” z dnia 29 grudnia 2010 r. („Szybkie krajówki odjeżdżają w czasie”), zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka część drogi ekspresowej S5 zostanie wybudowana do końca 2012 r.?

2. Kiedy planowane jest całkowite zakończenie budowy odcinka drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wojciech Ziemiak

Kościan, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19995)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie przekształceń wojskowych
zakładów remontowo-budowlanych**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) z dniem 31 grudnia 2010 r. miał ulec zakończeniu proces likwidacji państwowych zakładów budżetowych oraz gospodarstw pomocniczych państwowych jednostek budżetowych. W związku z tym wydana została decyzja nr 399/MON ministra obrony narodowej z dnia 1 grudnia 2009 r. w sprawie organizacji procesu likwidacji w resorcie obrony narodowej zakładów budżetowych i gospodarstw pomocniczych oraz utworzenia nowych form organizacyjno-prawnych (Dz. Urz. MON Nr 22, poz. 243) dotycząca bezpośrednio wojskowych zakładów remontowo-budowlanych.

Wspomniana decyzja nr 399/MON w odniesieniu do poszczególnych likwidowanych gospodarstw proponowała przyjęcie jednego z poniższych wariantów:

- likwidacji gospodarstwa pomocniczego bez przejmowania do budżetu resortu obrony narodowej zadania wytworzenia świadczonej przez nie usługi;
- likwidacji gospodarstwa pomocniczego bez przejmowania do budżetu resortu zadania wytworzenia usługi i jej zakup u podmiotów zewnętrznych;
- likwidacji gospodarstwa pomocniczego z przejęciem do budżetu resortu zadania wytworzenia usługi.

W resorcie obrony narodowej rozważana była również możliwość przekształcenia podległych gospo-

darstw pomocniczych w instytucje gospodarki budżetowej na podstawie art. 116 ust. 1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych.

W związku z tym, Panie Ministrze, zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Który z wariantów przekształceń został wybrany w odniesieniu do wojskowych zakładów remontowo-budowlanych?

2. Jak przedstawia się harmonogram działań reorganizacyjnych w WZRB?

3. Czy z przekształcaniem zakładów w Krotoszynie, Nowym Dworze Mazowieckim, Gnieźnie i Jarosławiu wiąże się zwolnienia pracowników?

Z poważaniem

Poseł Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19996)

do ministra finansów

w sprawie szans i zagrożeń związanych z wejściem Polski do strefy wspólnej waluty euro

W związku z negocjacjami prowadzonymi przy uchwalaniu budżetu Unii Europejskiej na rok 2011 miały miejsce także rozmowy na temat przystąpienia Polski do unii walutowej, czyli tzw. strefy euro. Według wytycznych zapisanych w Traktacie o Unii Europejskiej, aby kraj członkowski mógł wprowadzić wspólną walutę, powinien spełniać kryteria konwergencji, tj.:

— poziom inflacji danego państwa w ciągu roku poprzedzającego wprowadzenie euro nie może przekraczać 1,5 punktu procentowego inflacji trzech państw Unii Europejskiej o najbardziej stabilnym poziomie cen;

— niski poziom deficytu budżetowego, zadłużenie kraju strefy euro nie może przekraczać 60% PKB;

— po wstąpieniu do strefy euro uczestnictwo w sztywnym kursie walutowym, to znaczy, że przez minimum 2 lata po wprowadzeniu waluty UE maksymalne dopuszczalne pasmo wahań kursowych może wynosić +/-15% względem wyznaczonego kursu przez Europejski Bank Centralny;

— kryterium stóp procentowych; w ciągu roku przed wprowadzeniem waluty średnia nominalna długoterminowa stopa procentowa nie może przekraczać stopy procentowej trzech państw UE o najlepszych wskaźnikach o więcej niż 2 punkty procentowe.

Według danych zamieszczonych na stronie Ministerstwa Finansów Polska spełnia obecnie tylko jedno z kryteriów niezbędnych do przejścia na rozliczenia w euro – kryterium stopy procentowej.

„Najbardziej prawdopodobną datą przystąpienia Polski do strefy euro wydaje się obecnie rok 2015” – powiedział Ludwik Kotecki, wiceminister finansów i pełnomocnik rządu do spraw wprowadzenia euro. Premier Tusk mówi, że decyzja co do wejścia do strefy euro zostanie podjęta w 2012 r. Ale już dziś prowadzone są badania wśród Polaków na temat zmiany waluty. 41% Polaków uważa, że wprowadzenie w Polsce w 2015 r. euro będzie niekorzystne, 39% sądzi, że do strefy powinniśmy wejść po 2015 r., 20%, że nie należy zastępować złotych euro.

1. Czy rok 2015 to realna data wprowadzenia euro w Polsce?

2. Jaki jest plan działania w celu spełnienia przez nasz kraj pozostałych kryteriów konwergencji?

3. Czy obawy, że wprowadzenie w Polsce unijnej waluty spowoduje kryzys gospodarczy, są zasadne?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19997)

do ministra infrastruktury

w sprawie sytuacji Polskich Kolei Państwowych

W naszym kraju na forum publiczne co jakiś czas powraca kwestia sytuacji Polskich Kolei Państwowych (PKP). Pod koniec 2010 r. w związku z wprowadzaniem nowego rozkładu jazdy PKP pasażerowie mieli problemy z uzyskaniem informacji o przyjazdach i odjazdach pociągów. Rozkłady umieszczone na dworcach i w Internecie różniły się od siebie, zdarzały się też sytuacje odsyłania podróżnych na nieistniejące perony. Ponadto z powodu śniegu i mrozu pociągi w ostatnich tygodniach 2010 r. spóźniały się nawet kilka godzin.

W związku z tym wyżej opisanym komunikacyjnym chaosem coraz częściej zaczęły pojawiać się głosy mówiące o prywatyzacji PKP. Poziom świadczonej usług przez polskie koleje należy do najniższych w Europie. Jest to związane z niskim stopniem subsydiowania PKP przez państwo polskie, ale też z brakiem zastosowania nowoczesnych rozwiązań infrastrukturalnych. W Europie, jak i na świecie funkcjonują dwa główne modele mające na celu poprawę sytuacji na kolei: jest to prywatyzacja pozioma i pionowa.

Prywatyzacja pozioma polega na przekazaniu prywatnemu sektorowi w drodze przetargu organizacji usług transportu kolejowego. Infrastruktura kolejowa pozostaje w rękach państwowych. Zaś prywatyzacja pionowa to przekazanie prywatnemu operatorowi lub operatorom zarówno infrastruktury, jak też organizacji przewozów.

Prywatyzacja PKP to nie tylko możliwość podniesienia świadczonych usług przewozowych, ale też lepsze przygotowanie się do wdrażania europejskich wytycznych komunikacyjnych mających w założeniu usprawnienie sieci połączeń w ramach Unii Europejskiej.

Czy zgłoszenie projektu prywatyzacji PKP jest rozwiązaniem branym pod uwagę przez Ministerstwo Infrastruktury?

W jaki sposób Ministerstwo Infrastruktury zamierza podnieść poziom usług świadczonych przez Polskie Koleje Państwowe?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19998)

do ministra infrastruktury

w sprawie projektu narodowego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”

Szanowny Panie Ministrze! Po zapoznaniu się z projektem narodowego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” ze zdumieniem stwierdzam, że wśród priorytetów do roku 2015 nie ma rozpoczęcia modernizacji bardzo ważnej drogi ekspresowej S11 łączącej polskie Wybrzeże ze Śląskiem przez całą Wielkopolskę. Jest to trasa ważna dla najważniejszych ośrodków gospodarczych naszego kraju i pominięcie jej w priorytetach godzi w ważny interes gospodarczy całego kraju oraz regionów, których dotyczy.

Ponadto nie przewidziano, mimo zapewnień budowy, obwodnic Obornik Wielkopolskich oraz Ujścia na tej trasie.

W związku z tym proszę o informację, dlaczego pominięto tę niewralgiczną inwestycję dla rozwoju całego kraju i kiedy jest planowane jej rozpoczęcie.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 19999)

do ministra finansów

w sprawie zasadności utrzymywania zwolnień z podatku od towarów i usług dla niektórych instytucji i usług

Szanowny Panie Ministrze! W rozporządzeniu ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o po-

datku od towarów i usług zostały utrzymane zwolnienia od tego podatku dla:

- importu towarów dla kwatery głównej Wielonarodowego Korpusu Północno-Wschodniego,
- importu towarów dla Centrum Szkolenia Sił Połączonych w Bydgoszczy,
- importu rzeczy osobistego i domowego użytku personelu kwatery i centrum,
- importu towarów dla barów i kantin w kwaterze i centrum,
- importu rzeczy przeznaczonych do osobistego i domowego użytku sił zbrojnych Stanów Zjednoczonych, personelu cywilnego i członków ich rodzin.

W związku z powyższym proszę o informację, czy takie działanie ministra polskiego rządu jest zgodne z punktu widzenia społecznego oraz jaka jest wielkość roczna ubytków z tego tytułu.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20000)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie koordynacji działań służb państwowych i samorządowych zmierzających do ograniczenia zamarznięć Polaków

Szanowny Panie Premierze! Od listopada ubiegłego roku, gdy temperatura powietrza była ujemna, umarło w naszym kraju z powodu wyziębienia 147 osób.

W związku z tym proszę o przedstawienie informacji, jakie są podejmowane działania, aby zmniejszyć rozmiary tych tragedii.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20001)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie braku realizacji wobec gospodarstw rybackich sfinansowania rekompensat wodnośrodowiskowych

Szanowny Panie Ministrze! Na walnym zgromadzeniu izb rolniczych województwa wielkopolskiego

związek producentów ryb podniósł problem braku realizacji wobec gospodarstw rybackich sfinansowania rekompensat rolnośrodowiskowych.

Jest to związane z brakiem zdaniem związku rozsądnego i zgodnego z zasadami równej konkurencji rozdziału środków finansowych z działania nr 2.2 Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013”.

Zdaniem związku chów i hodowla karpia są najbardziej dyskryminowanym działem rolnictwa w dopłatach unijnych, gdyż polscy hodowcy karpia jako jedyni w Europie nie otrzymali żadnych rekompensat wodnośrodowiskowych.

Mając powyższe na uwadze, proszę o informacje: W jaki sposób Pan Minister ma zamiar rozwiązać ten bulwersujący środowisko rybackie problem?

Z poważaniem

Posel Stanisław Stec

Oborniki, dnia 27 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20002)

do ministra gospodarki

w sprawie trudności inwestorów w uzyskaniu zgody na przyłączenie do sieci elektroenergetycznej elektrowni na biogaz

Szanowny Panie Premierze! Na spotkaniu poselskim inwestor biogazowi w Murzynówku, powiat Środa Wielkopolska, poruszył problem braku od stycznia 2010 r. decyzji Oddziału Dystrybucji Poznań grupy ENEA w sprawie przyłączenia do sieci elektroenergetycznej elektrowni na biogaz o mocy 2,1 MW zlokalizowanej w Murzynówku, gmina Krzykosy. 21 stycznia 2010 r. Oddział Dystrybucji Poznań poinformował o potrzebie dodatkowej analizy wpływu przyłączenia jednostek wytwórczych na prace sieci SN. Do grudnia 2010 r. nie było wyników tej dodatkowej analizy oraz decyzji o przyłączeniu do sieci.

Biorąc pod uwagę potrzebę budowy biogazowi, proszę o informację: Jakie działania podejmie Pan Premier, aby grupa ENEA nie utrudniała inwestycji i realizacji zadań w zakresie nowych zasobów energii?

Z poważaniem

Posel Stanisław Stec

Oborniki, dnia 27 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20003)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie niewykorzystania środków budżetowych przeznaczonych na dopłatę do ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 13 grudnia 2010 r. minister finansów zwrócił się do Komisji Finansów Publicznych o przeznaczenie środków na dopłaty na ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich w kwocie 106 852 tys. zł na inne cele.

W związku z tym proszę o informację: Jakie są przyczyny niewykorzystania przez rolników środków na dopłaty do ubezpieczeń rolnych i jakie wnioski podejmuje rząd, aby zwiększyć obszary rolne objęte ubezpieczeniem od klęsk żywiołowych?

Z poważaniem

Posel Stanisław Stec

Oborniki, dnia 27 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20004)

do ministra gospodarki

w sprawie rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce

Szanowny Panie Premierze! Według informacji Instytutu Energetyki Odnawialnej w Polsce funkcjonuje 11 biogazowni rolniczych. Zgodnie z programem rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce, stanowiącym efekt międzyresortowych prac Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Ministerstwa Gospodarki, w naszym kraju miało powstać ponad 2 tys. instalacji. Jak słusznie wskazuje się w ww. źródłach, biogaz rolniczy powinien być szeroko wykorzystywany w polskiej gospodarce, a nie tylko w rolnictwie. Wykorzystanie potencjału rolniczego pod względem energetycznym może w znacznym stopniu przyczynić się do zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego, ale również może stanowić wartość dodaną dla rolnictwa poprzez dywersyfikację produktów.

Panie Premierze! Proszę o przedstawienie realizacji przyjętego programu. Ile, zgodnie z Pana szacunkami, biogazowni powstanie w kolejnych 5 latach?

Biorąc pod uwagę sprawy bezpieczeństwa energetycznego, w tym zapotrzebowania na gaz, trzeba podkreślić, iż oczyszczony biogaz pochodzenia rolniczego już jako biometan mógłby stanowić paliwo wtryskiwane do istniejących sieci przesyłowych gazu ziem-

nego. Należy zauważyć, iż nasi zachodni sąsiedzi, Niemcy, z powodzeniem stosują opisaną technologię w praktyce i zatłaczają biometan do sieci przesyłowych. Problemem we wdrożeniu powyższych technologii w naszym kraju jest nie tylko brak rozporządzeń wykonawczych do Prawa energetycznego, które jednoznacznie określiłyby wymagany skład jakościowy biometanu, ale również brak możliwości współpracy z podmiotami instytucjonalnymi, które w ramach swoich zadań zajmują się przesyłem, dystrybucją paliwa gazowego oraz obrotem tym paliwem. W chwili obecnej na polskim rynku biogazowym istnieje kilkanaście projektów – w różnych fazach zainteresowania – dzięki którym z powodzeniem można byłoby zatłaczać biometan do krajowej sieci gazowniczej. Ich inwestorzy i realizatorzy oczekują jedynie na wprowadzenie rozwiązań systemowych, jak również na współpracę z PGNiG SA oraz właściwymi spółkami gazownictwa.

Szanowny Panie Premierze! W jaki sposób i kiedy zamierza Pan zrealizować obowiązek wynikający z Prawa energetycznego poprzez wydanie rozporządzeń wykonawczych? Czy przewiduje Pan działania zmierzające do wzmocnienia współpracy pomiędzy inwestorami biogazowymi i przedsiębiorstwami gazowniczymi? I jakie będą to działania?

Oceniając procesy inwestycyjne w zakresie biogazowni rolniczych i tempo ich powstawania w Polsce, należy zwrócić uwagę, iż być może konieczne jest wprowadzenie kolejnych zmian w obowiązujących przepisach, tak aby czas uzyskiwania stosownych zgód, pozwoleń i decyzji skrócić do odpowiedniego minimum, jak również znacząco uprościć procedury dotyczące inwestycji w zakresie biogazowni rolniczych. Obecnie inwestor od chwili złożenia pierwszego wniosku do dnia uzyskania pozwolenia na budowę oczekuje od 12 do 18 miesięcy. Taki stan rzeczy jest spowodowany m.in. brakiem zdefiniowania pojęcia biogazowni rolniczej w Prawie budowlanym, jak również w Prawie ochrony środowiska. Powoduje to, iż postępowanie środowiskowe prowadzone jest w sposób nieusystematyzowany i niepowtarzalny. Znany jest mi przykład zobowiązania inwestora biogazowego do dostarczania raportu dotyczącego ilości żab i ślimaków, które będą przechodzić przez projektowaną biogazownię.

Czy przewiduje Pan działania zmierzające do uproszczenia procedur, tak aby realizacja procesu administracyjnego była łatwiejsza i szybsza?

Nie bez znaczenia dla wykonalności poszczególnych projektów i tempa ich powstawania są także możliwości i procedury w zakresie przyłączania do sieci elektroenergetycznej. Według informacji rynkowych przyłączenia energetyczne zostały przejęte przez siłownie wiatrowe. Większość inwestorów biogazowych pomimo nowelizacji Prawa energetycznego w dalszym ciągu spotyka się z odmową wydania warunków przyłączenia. Można zastanowić się, dlaczego polskie rolnictwo i jego biogazownie muszą rywalizować z innymi źródłami energii odnawialnej.

Jak przedstawia się kwestia możliwości przyłączeń do sieci źródeł biogazowych u poszczególnych operatorów? Czy przewiduje Pan działania zmierzające do zwiększenia możliwości przyłączeniowych?

Realizacja każdej inwestycji, a w szczególności inwestycji ekologicznej, powinna korzystać z systemu finansowych zachęt. Wśród inwestorów biogazowych można usłyszeć, iż powodem małej liczby powstających projektów biogazowych jest brak dostępności środków finansowych. Fundusze unijne skierowane na wsparcie OZE zostały wyczerpane w ostatnich konkursach. Regionalne programy operacyjne zostaną zakończone w 2011 r. Świadczenia pochodzenia ze źródeł kogeneracyjnych kończą swoje funkcjonowanie. Wszystko to powoduje, iż inwestor biogazowy nie będzie miał bodźców do przygotowywania projektów.

Jakie środki pomocowe są dostępne w chwili obecnej dla inwestorów biogazowych? Jaki jest stopień ich wykorzystania i jakie są możliwości aplikowania o nie? Jaki system wsparcia przewiduje Pana resort po wygaśnięciu uprawnień?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 27 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 20005)

do ministra infrastruktury

w sprawie prawnych rozbieżności i ich konsekwencji w niedawno uchwalonej nowelizacji ustawy o transporcie drogowym

Szanowny Panie Ministrze! Rządowy projekt ustawy o publicznym transporcie zbiorowym od początku przewidywał, iż umowa o świadczenie usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego może być zawarta w trybie ustawy z 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. Nr 19, poz. 101, z późn. zm.). Zgodnie z definicją zawartą w art. 1 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE koncesja na usługi jest umową tego samego rodzaju, jak zamówienie publiczne na usługi z wyjątkiem faktu, że wynagrodzenie za świadczenie usługi stanowi albo wyłączne prawo do wykonywania usług, w tym pobierania korzyści, albo takie prawo wraz z płatnością. Nadto Komisja WE zdefiniowała pojęcie koncesji na usługi w wydanym 29 kwietnia 2000 r. „Commission Interpretative Communication on Concessions under Community Law” (Dz. Urz. UE z 29 kwietnia 2000 r. C 121/2) jako czynności przypisane kompetencji państwa w określonym zakresie. Komentarzy prawni podkreślają, iż z natury koncesje o charakterze ekonomicznym udzielane w tym trybie

zawierają aspekt wyłączności lub praw szczególnych. Ta okoliczność była m.in. powodem, iż komisja sejmowa procedująca projekt ustawy o publicznym transporcie zbiorowym uznały zapis o niedopuszczalności przyznawania tzw. praw wyłącznych jako rażąco niespójny z zasadami zawierania umów o świadczenie usług publicznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jak Pan Minister zamierza wyjaśnić prawne rozbieżności w ww. sprawie?

2. Co z zakupem dla PKP InterCity nowego taboru i skąd będą pochodzić środki finansowe?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20006)

do ministra infrastruktury

**w sprawie działalności
Urzędu Transportu Kolejowego**

Szanowny Panie Ministrze! Jako jeden z najważniejszych powodów fatalnego przygotowania i wdrażania rozkładu jazdy na kolei na rok 2011 uważa się braki regulacyjne i koordynacyjne w funkcjonowaniu Urzędu Transportu Kolejowego.

Prezes Urzędu Transportu Kolejowego jest centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach licencjonowania, regulacji rynku transportu kolejowego, bezpieczeństwa ruchu kolejowego, przestrzegania praw pasażerów w ruchu kolejowym, nadzoru technicznego nad eksploatacją i utrzymaniem linii kolejowych oraz pojazdów kolejowych, licencji i świadectw maszynistów. Działa w skrajnie trudnych warunkach w porównaniu do innych krajowych regulatorów sieciowych i narodowych władz bezpieczeństwa w kontekście posiadanych zasobów ludzkich i finansowych.

Dlatego też w trosce o rozwój rynku transportu kolejowego, niepogarszanie bezpieczeństwa ruchu kolejowego, zapewnienie należytej ochrony pasażerów w ruchu kolejowym (zwracał już na to uwagę rzecznik praw obywatelskich, wskazując, iż łamana jest norma wynikająca z art. 76 Konstytucji RP nakazująca władzom publicznym ochronę konsumentów przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi), konieczne jest zapewnienie możliwości realizacji zadań przez prezesa UTK. Zagrożenia dotyczą również zadań w zakresie świadczenia międzynarodowych usług przewozu rzeczy wraz z prawem do kabotażu. Z tych powodów urząd sygna-

lizował potrzebę zagwarantowania w ustawie budżetowej na rok 2011 w części 71: Urząd Transportu Kolejowego dodatkowych środków finansowych w wysokości kilku milionów złotych (od 3 do 10) na wzmocnienie kadrowe w związku z nowymi zadaniami wynikającymi z tzw. III pakietu kolejowego, wdrożenia w życie dyrektywy 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności kolei czy nowych rozporządzeń unijnych np. w sprawie kolejowych korytarzy transportowych, wspólnych metod bezpieczeństwa, wzajemnej akceptacji taboru itd.

Jakie Pan Minister podejmie działania, by ulepszyć działania Urzędu Transportu Kolejowego?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20007)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zapewnienia wkładu krajowego
w pozyskaniu środków unijnych
w inwestycjach i modernizacjach
realizowanych przez PKP PLK**

Szanowny Panie Ministrze! Od miesięcy PKP PLK prowadzi negocjacje z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym w sprawie kredytu ok. 1 mld euro dla uzyskania wkładu krajowego dla pozyskania środków unijnych na inwestycje kolejowe w ramach Funduszu Spójności. Ze względu na pogarszającą się sytuację finansów publicznych i budżetu państwa z zadania tego nie wywiązał się budżet, tak jak w przypadku dróg krajowych Fundusz Kolejowy, któremu nie przyznano możliwości (tak jak w Krajowym Funduszu Drogowym) pozyskiwania funduszy poprzez emisję obligacji czy zaciąganie kredytów pod przyszłe dochody funduszu.

Jakie podejmuje Pan działania w ww. sprawie?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20008)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie wsparcia społeczności polskiej
na Litwie**

Szanowny Panie Ministrze! Projekt nowelizacji ustawy o oświacie, który omawia litewski Sejm, pogarsza sytuację szkół mniejszości narodowych, zawęża możliwości używania języka ojczystego – uważają posłowie Akcji Wyborczej Polaków na Litwie.

„Opinia przedstawicieli oświaty polskiej, rosyjskiej i białoruskiej jest jednoznaczna: instytucje oświatowe mniejszości narodowych są konkurencyjne, znane z dobrych osiągnięć i zintegrowane z życiem Litwy, a projekt ustawy o oświacie zakłada pogorszenie sytuacji oświaty mniejszości narodowych i zawęża używanie języka ojczystego” – stwierdzają posłowie AWP na Litwie. Ich zdaniem, stopniowe zwiększanie w szkołach mniejszości narodowych, w tym polskich, liczby przedmiotów wykładanych w języku litewskim i ujednolicenie we wszystkich szkołach kraju egzaminu maturalnego z języka litewskiego szkodzi mniejszości polskiej.

Projekt ustawy zakłada też optymalizację sieci szkół, m.in. poprzez zamykanie w małych miejscowościach nielicznych szkół mniejszości narodowych i pozostawienie jedynie szkół litewskich.

W ocenie społeczności polskiej, jeżeli obecny projekt ustawy o oświacie wejdzie w życie, liczba szkół polskich na Litwie zmniejszy się o połowę. Z obecnych ok. 120 szkół polskich w Wilnie i na Wileńszczyźnie pozostanie ok. 60.

Jakie podejmuje działania kierowany przez Pana resort celem wsparcia społeczności polskiej na Litwie w ww. kwestii?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20009)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie zwolnień pracowników cywilnych
w armii**

Szanowny Panie Ministrze! W tym roku zatrudnienie może stracić kilka tysięcy cywilów pracujących dla armii. Powodów jest kilka. Najważniejszy to nieustanna reorganizacja wojska i jego instytucji. W związku z tym ministerstwo obrony wydało, w marcu 2010 r., decyzję nr 88 w sprawie zwolnień. Zakła-

da ona, że do 2012 r. w wojsku ma pracować ok. 45 tys. cywilów. Zatrudnienie spadnie praktycznie w każdej instytucji wojskowej. Wyjątkiem będzie pion dyrektora generalnego MON, w którego skład wchodzi też urząd ministra – tam zatrudnienie się zwiększy z ok. 1100 do ponad 1300 osób.

W innych miejscach zwolnienia będą spore. Wy musi je m.in. likwidacja niektórych instytucji, jednostek i garnizonów wojskowych. Np. w związku z tym, że zniknie 38 wojskowych komend uzupełnień, pracę straci ok. 600 osób. Kolejne 2 tys. zostaną bez pracy w ramach zwolnień w oddziałach wart cywilnych (po likwidacji poboru cywilni pracownicy wojska byli zatrudnieni do ochrony obiektów armii).

Zreorganizowana będzie też logistyka. Oddziały gospodarcze przy jednostkach wojskowych zostaną przeniesione do powstających właśnie kilku wojskowych oddziałów gospodarczych.

W związku z powyższym zwracam się z następującymi pytaniami:

1. Jak wiele osób zostanie zwolnionych w tym roku?
2. Co jest powodem wprowadzania redukcji etatów pracownikom cywilnym w armii polskiej?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20010)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r.
o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń
społecznych oraz ustawy Prawo bankowe**

Szanowna Pani Minister! W dniu 24 kwietnia 2009 r. na 40. posiedzeniu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej zapadły ważne decyzje w sprawie 46 tys. kobiet będących w sporze z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych.

Uchwalona nowelizacja ustawy z 13 października 1998 r. miała naprawić błędy ustawodawcy i w konsekwencji umorzyć domniemane zaległości w składkach na ubezpieczenie społeczne oraz Fundusz Pracy kobiet, które w latach od 1 stycznia 1999 r. do wejścia w życie nowelizacji przebywały z tytułu zatrudnienia na urloпах macierzyńskich/wychowawczych, prowadząc jednocześnie działalność gospodarczą, zwrócić pokrzywdzonym kobietom ściągnięte należności oraz rozwiązać ten problem w odniesieniu do przyszłych pokoleń matek.

W nowelizacji z 24 kwietnia 2009 r. pominięto umorzenie składek na Fundusz Pracy kobietom przebywającym na zbiegu 3 stosunków pracy (etat, dzia-

łałość gospodarcza i urlop wychowawczy). Aby naprawić ten ewidentny błąd, powstał projekt ustawy z dnia 15 maja 2010 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw, w którym art. 8. stanowi: W ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy Prawo bankowe (Dz. U. Nr 71, poz. 609) w art. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu: „5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio do składek na Fundusz Pracy” oraz odpowiednio art. 9. Wniosek o umorzenie składek na Fundusz Pracy na podstawie art. 4 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, można złożyć w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

W trakcie prac nad nowelizacją ZUS wystąpił do kobiet o natychmiastową wpłatę zaległych pieniędzy i egzekucję naliczonych składek na FP.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest Pani zdanie w ww. sprawie?

2. Czy ZUS może wstrzymać się z wydawaniem decyzji i egzekucją nienależnie naliczonych składek na Fundusz Pracy osobom wymienionych w ustawie z 24 kwietnia 2009 r., a także prosić o uwzględnienie w projekcie rzeczonyj ustawy problemu zwrotu już pobranych przez ZUS składek na Fundusz Pracy, naliczonych odsetek i kosztów egzekucji?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20011)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie możliwości wprowadzenia do katalogu tematów rozmów dyplomatycznych między Polską a USA tematu dotyczącego zmiany amerykańskich przepisów imigracyjnych, które umożliwiają rozdzielanie na stałe rodzin cudzoziemców, w tym Polaków

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z interpelacją w sprawie możliwości przeprowadzenia rozmów dyplomatycznych z przedstawicielami Stanów Zjednoczonych Ameryki dotyczących tych przepisów prawa amerykańskiego z zakresu prawa imigracyjnego, które zezwalają na rozdzielanie rodzin cudzoziemców, w tym Polaków. Przepisy te w mojej ocenie naruszają elementarne prawa człowieka i budzą silny sprzeciw zarówno wśród obywateli amerykańskich, jak też obywateli polskich. Zdaję sobie sprawę, iż państwo polskie nie ma żadnego

wplywu na przepisy obowiązujące w innym kraju. Byłbym jednak wdzięczny za uwzględnienie tej kwestii w katalogu tematów rozmów dyplomatycznych z przedstawicielami USA, a w efekcie za poruszenie tego tematu podczas spotkań z dyplomatami amerykańskimi.

Sytuację naruszania praw człowieka przez amerykańskie przepisy imigracyjne obrazuje historia małżeństwa A. i J. W. Oboje Polacy, Antoni wyjechał do USA we wrześniu 1989 r., Janina znalazła się tam w marcu 1989 r. i jak wielu emigrantów złożyła wniosek o azyl polityczny. 25 września 1993 r. w USA zawarli związek małżeński (Antoni miał już wówczas kartę stałego pobytu), kupili dom, założyli działalność gospodarczą, płacili podatki, nie mieli konfliktów z prawem.

W 1995 r. J. W. otrzymała negatywną decyzję w sprawie azylu politycznego, uzasadnioną tym, że w Polsce komunizm upadł i może ona bez przeszkód wrócić do swego kraju. Jednocześnie Urząd Emigracyjny USA rozpoczął procedurę deportacyjną. J. W. podczas jednej z rozpraw sądowych podpisała „dobrowolną” zgodę na opuszczenie USA – nie do końca będąc świadomą tego, co podpisuje. Nie zdawała sobie sprawy z tego, że ten podpis dla sądu będzie „niezbitym dowodem” na złamanie prawa emigracyjnego – sędziowie na każdej rozprawie powracali do tego, że J. W. podpisała zgodę na opuszczenie Stanów Zjednoczonych, a jednak nie opuściła tego kraju. Jej sprawa przez lata toczyła się przed wieloma sądami w USA.

18 czerwca 2001 r. urodził się syn A. i J. W., oczywiście obywatel amerykański.

Wiosną 2007 r. sąd definitywnie nakazał J. W. opuszczenie terenu USA (z zakazem ponownego wjazdu na 10 lat). Mimo wielu prób zmiany decyzji pozostała ona w mocy. J. W. z synem w czerwcu 2007 r. wróciła do Polski. W USA został natomiast A. W., ponieważ tam działała (i do dziś działa) założona przez małżeństwo firma, która była źródłem utrzymania całej rodziny. Do dziś rodzina W. żyje w dwóch państwach – w Polsce i w USA – a syn widuje ojca tylko podczas jego krótkich wizyt w Polsce.

Zaraz po przymusowym opuszczeniu USA przez J. W. A. W. otrzymał amerykańskie obywatelstwo. Zaangażował się w walkę o prawa emigrantów, m.in. wystąpił przed komisją Kongresu USA, spotykał się z wieloma amerykańskimi politykami, brał udział w manifestacjach, pikietach. Bezskutecznie. Teraz szuka pomocy u polskich polityków. Zwrócił się także do mnie.

Mając świadomość ograniczonych możliwości reagowania polskich władz na sytuację, która dotyczy polskiej rodziny w USA, zwracam się z prośbą o podjęcie rozmów dyplomatycznych z przedstawicielami USA na temat ewentualnej zmiany tych przepisów imigracyjnych, które umożliwiają rozdzielanie rodzin – tak by podczas podejmowania decyzji o deportacji brany był pod uwagę także wpływ tej decyzji na losy członków rodzin, zwłaszcza dzieci, które w ta-

kich sytuacjach oddzielane są od jednego ze swoich rodziców.

Bardzo proszę również o informację: Czy temat ten był już wcześniej poruszany podczas rozmów z przedstawicielami USA?

Z wyrazami szacunku

Poseł Robert Tyszkiewicz

Białystok, dnia 28 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20012)

do ministra infrastruktury

**w sprawie remontu obwodnicy miasta
Krasnegostawu w ciągu drogi S17**

Szanowny Panie Ministrze! Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Lublinie miała rozpocząć w 2010 r. remont obwodnicy Krasnegostawu. Niestety do chwili obecnej w powyższej sprawie nic nie zostało zrobione.

Remont jest konieczny, gdyż obwodnica Krasnegostawu jest fragmentem ważnego szlaku w podróżach turystów i kibiców do Lwowa i na Ukrainę, zwłaszcza w obliczu zbliżających się mistrzostw w piłce nożnej w 2012 r.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra?

1. Na jakim etapie znajdują się prace dotyczące remontu obwodnicy Krasnegostawu?

2. Jaki jest szczegółowy harmonogram prac remontu tej obwodnicy?

3. Czy Krajowy Fundusz Drogowy uzyskał środki finansowe, aby rozpocząć prace remontowe obwodnicy?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 27 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20013)

do ministra infrastruktury

**w sprawie postępów w realizacji budowy
obwodnicy miasta Frampola**

Szanowny Panie Ministrze! Projekt realizowany przez Generalną Dyrekcję Dróg Krajowych i Autostrad, oddział w Lublinie przewiduje budowę obwodnicy miasta Frampola w ciągu DK nr 74 Janów Lubelski – granica państwa. Przewidywany okres realizacji inwestycji to 2011–2012.

Przedmiotem projektu jest budowa ok. 3 km obwodnicy w ciągu drogi krajowej nr 74. Droga krajowa nr 74 Kielce – granica państwa stanowi połączenie z województwem świętokrzyskim. Prowadzi ruch do drogowego przejścia granicznego na granicy polsko–ukraińskiej w Zosinie i pośrednio do międzynarodowego przejścia granicznego w Hrebennem.

Realizacja projektu obejmuje budowę drogi o szerokości jezdni 7 m i szerokości pobocza 2,75 m. W ramach inwestycji wykonany zostanie przejazd drogowy na skrzyżowaniu z drogą gminną oraz dwa ronda: na skrzyżowaniu z istniejącą drogą wojewódzką nr 835 oraz na skrzyżowaniu z istniejącą drogą powiatową.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Na jakim etapie znajdują się prace dotyczące budowy obwodnicy miasta?

2. Jaki jest szczegółowy harmonogram prac budowy obwodnicy Frampola?

3. Czy Krajowy Fundusz Drogowy uzyskał środki finansowe, aby rozpocząć prace budowlane obwodnicy?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 5 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20014)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie dopłat dla rolników uprawiających
tytoń i chmiel**

Szanowny Panie Ministrze! Lubelszczyzna słynie z doskonałych warunków dla rolnictwa i region ten przez wiele dziesiątków lat był znany nie tylko z produkcji bardzo dobrej pszenicy czy buraków cukrowych, ale także z tytoniu i chmielu.

Dla wielu gospodarstw nastawionych na produkcję tytoniu czy chmielu nie ma wielu możliwości uruchomienia alternatywnej produkcji, gdyż rolnicy zmuszeni zostali do zainwestowania w swoje gospodarstwa ogromnych środków, poza tym te uprawy są bardzo kosztowne, choćby ze względu na to, iż wymagają wykonywania wielu prac ręcznie przez człowieka.

W przyszłym roku wielu rolników może zrezygnować z uprawiania chmielu czy tytoniu ze względu na nieopłacalność tych produkcji, a także, w przypadku producentów chmielu, niemożliwość jego sprzedaży lub sprzedaży tylko niewielkiej jego części.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie kroki podejmie resort celem poprawy trudnej sytuacji producentów tytoniu i chmielu?

2. Czy ministerstwo podjęło działania celem zabezpieczeniu środków na dopłaty dla rolników produkujących tytoń i chmiel w 2011 r.?

Z poważaniem

Posel Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 21 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20015)

do ministra infrastruktury

w sprawie postępów w realizacji budowy obwodnicy Hrubieszowa

Szanowny Panie Ministrze! Projekt realizowany przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad, oddział w Lublinie przewiduje budowę obwodnicy miasta Hrubieszowa w ciągu DK nr 74 Janów Lubelski – granica państwa. Przewidywany okres realizacji inwestycji to 2011–2012.

Przedmiotem projektu jest budowa ok. 8 km obwodnicy w ciągu drogi krajowej nr 74. Droga krajowa nr 74 Kielce – granica państwa stanowi połączenie z województwem świętokrzyskim. Prowadzi ruch do drogowego przejścia granicznego na granicy polsko–ukraińskiej w Zosinie i pośrednio do międzynarodowego przejścia granicznego w Hrebennem.

Docelowo droga nr 74 połączy przejście graniczne w Zosinie z drogami szybkiego ruchu, tj. drogą S17, S19 i A1. W rezultacie wybudowana obwodnica pozwoli wyeliminować wąskie gardła w ciągu DK nr 74 oraz skrócić czas przejazdu do przejścia granicznego w Zosinie.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Na jakim etapie znajdują się prace dotyczące budowy obwodnicy miasta?

2. Jaki jest szczegółowy harmonogram prac budowy obwodnicy miasta Hrubieszowa?

3. Czy Krajowy Fundusz Drogowy uzyskał dodatkowe środki finansowe, aby rozpocząć prace budowlane obwodnicy?

Z poważaniem

Posel Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20016)

do ministra skarbu państwa

w sprawie planów wobec wygaszonej cukrowni Woźuczyn

Szanowny Panie Ministrze! Od chwili powołania do życia Krajowej Spółki Cukrowej wiele cukrowni przestało już pełnić swoją dotychczasową funkcję. Wśród nich znalazła się cukrownia Woźuczyn.

Ostatni cukier wyprodukowano w Cukrowni Woźuczyn 5 lat temu i od tego czasu wygaszone kotły, maszyny i urządzenia czekają, co też z nimi dalej się stanie. Przyszłość zakładu i jego funkcjonowanie znacznie wpływa na rozwój nie tylko Woźuczyna, ale też całej gminy Rachanie.

Rozwiązaniem problemu Woźuczyna i uruchomieniem w byłej cukrowni zakładu produkującego biogaz i bioetanol jest zainwestowanie środków przez strategicznego inwestora.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Na jakim etapie znajdują się prace w ministerstwie w celu zagospodarowania pozostałego majątku po cukrowni?

2. Czy planowane jest uruchomienie w byłej cukrowni produkcji biogazu i bioetanolu?

Z poważaniem

Posel Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 21 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20017)

do ministra infrastruktury

w sprawie przekwalifikowania drogi wojewódzkiej nr 835 Biłgoraj – Lublin na drogę krajową

Szanowny Panie Ministrze! Droga wojewódzka nr 835 Lublin – Biłgoraj prowadzi do planowanej autostrady A4 Rzeszów – Korczowa i przejścia granicznego w Medyce. To trasa tranzytowa ważna dla mieszkańców południowej Lubelszczyzny. Z ostatnich badań wynikało, że rekordowa liczba samochodów przejeżdża właśnie drogą 835. Ponad 77 tys. pojazdów na dobę. Budowa drogi Biłgoraj – Lublin jest wyczekiwana przez kierowców od wielu lat.

Remont lub budowa drogi jest zbyt dużym obciążeniem dla samorządu, dlatego też jedynym wyjściem jest przekwalifikowanie jej jako drogę krajową.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy możliwe jest przekwalifikowanie drogi wojewódzkiej nr 835 na drogę krajową?

2. Kiedy podjęte zostaną jakiegokolwiek kroki w powyższej sprawie?

Z poważaniem

Posel Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 28 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20018)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie równego dostępu do pomocy publicznej wszystkich kategorii beneficjentów ubiegających się o dotację w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013, priorytet 1: Badania i rozwój nowoczesnych technologii

Szanowna Pani Minister! Ministerstwo Rozwoju Regionalnego zorganizowało w dniu 8 grudnia 2010 r. konferencję pt. „Myślenie się opłaca! Osiągnięcia programu »Innowacyjna gospodarka« na półmetku wdrażania”. Mimo że jesteśmy na półmetku wdrażania funduszy europejskich, skala ich wykorzystania dla PO IG sięga 73%. To dobra wiadomość do rządu i dla wnioskodawców, którzy znajdują się na listach dofinansowań lub podpisali umowy dofinansowania. Ta sama wiadomość może być zła dla tych, którzy są na listach rezerwowych albo w ogóle oczekują dopiero na weryfikację wniosków w procedurach odwoławczych. W jedynym tegorocznym konkursie PO IG 1.4. zakończonym 29 października 2010 r. nie było już alokacji finansowej na człon inwestycyjny (PO IG 4.1.) i przedsiębiorcy mogli ubiegać się jedynie o dotację na prowadzenie prac B+R.

Zwracam się z pilną prośbą o wyjaśnienie problemu zgłaszanego przez przedsiębiorców ubiegających się o pomoc publiczną na prowadzenie prac badawczo-rozwojowych i ich wdrożenie w ramach Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” (działanie 1.4.–4.1.), którzy borykają się z ponownymi ocenami projektów w PARP po procedurach odwoławczych w MNiSzW. Przedsiębiorcy sygnalizują, że zdarzają się przypadki łamania prawa przez instytucję wdrażającą, tj. PARP (mimo pozytywnych rozstrzygnięć IP, czyli MNiSzW), których są zmuszeni dochodzić na drodze kontroli sądownoadministracyjnej w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie. Jestem zdania, że należałoby sprawdzić, czy takie przypadki nie świadczą o słabości systemu realizacji programu operacyjnego. Jeśli dochodzi do łamania prawa, oznacza to, iż komisje ponownie oceniające wnioski nie czują się związane uzasadnie-

niem instytucji pośredniczącej wydanym przy rozpatrzeniu odwołania (IRO), tym samym komisje (eksperti) naruszają § 17 ust. 2 załącznika 4.4: Procedura odwoławcza w ramach PO IG, w: Szczegółowy opis priorytetów Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka” 2007–2013, zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów z dnia 30 października 2007 r. Sama procedura odwoławcza przedsądowa dla PO IG 1.4.–4.1. (dwuetapowa) trwa kilka miesięcy i powoduje opóźnienie co najmniej 5-miesięczne w ewentualnym dostępie do środków dotacyjnych wnioskodawców odwołujących się w stosunku do umów podpisywanymi z beneficjentami w pierwszym terminie po zaakceptowaniu list dofinansowań. Jeśli przedsiębiorcy decydują się na wszczęcie procedury sądowej, ocena wniosku wydłuża się o kolejne kilka miesięcy. Tymczasem środki do kontraktacji w PO IG w działaniu 1.4. wyczerpują się.

Przedsiębiorcy podkreślali na publicznych spotkaniach informacyjnych organizowanych przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości w Warszawie (m.in. 7 października 2010 r.), że nawet sprawa wygrana przed sądem i w jej wyniku dokonana ponowna, pozytywna już, ocena przez komisję konkursową w PARP, po roku, półtora od daty pierwszej kontraktacji umów o dofinansowanie dla danego konkursu, nie gwarantowała im prawa do korzystania z funduszy europejskich z powodu wyczerpania alokacji na dany konkurs. W odczuciach przedsiębiorców prawo do sprawiedliwej i rzetelnej oceny projektów celowych z założenia nie musi więc być respektowane przez PARP, bo i tak w wyniku przyjętego systemu realizacyjnego programu operacyjnego „dla ostatnich w kolejce” braknie pieniędzy.

W związku z powyższym zwracam się z prośbą do Pani Minister o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. W jaki sposób instytucja pośrednicząca w programie PO IG, działanie 1.4. (MNiSzW) wypełnia prawo do równego dostępu do pomocy publicznej wszystkich kategorii beneficjentów ubiegających się o dotację POIG 1.4., o którym mowa w przepisie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, zwłaszcza wobec tych wnioskodawców, którzy zmuszeni są dochodzić swoich racji przed sądami administracyjnymi?

2. Czy instytucja pośrednicząca (MNiSzW) rozważa za każdym razem zwiększenie rezerwy finansowej na odwołania w alokacji każdego konkursu proporcjonalnie do zaobserwowanej liczby odwołań i toczących się spraw według procedur przedsądowej i sądowej?

3. Czy MNiSzW jako instytucja rozpatrująca odwołanie jest prawidłowo informowana przez instytucję wdrażającą PO IG, działanie 1.4. (PARP – dokonującą powtórnej oceny) o ostatecznym wyniku ponownie przeprowadzonej oceny wniosków kończącej procedurę odwoławczą na poziomie instytucjonalnym PO IG? Jeśli tak, czy MNiSzW monitoruje przynajmniej poprawność formalną wyników pracy komisji

konkursowej i jak w tym zakresie przedstawiają się dane podsumowujące konkursy ogłaszane w 2009 r. (runda wiosenna i jesienna)?

4. Dlaczego instytucja pośrednicząca (MNiSzW) nie wprowadziła wspólnie z instytucją wdrażającą (PARP) zmian w dokumentacji konkursowej ostatniego naboru wniosków do PO IG 1.4. (data zamknięcia: 29 października 2010 r.) rekomendowanych w raporcie z badania Ewaluacja funkcjonowania systemu oceny i wyboru projektów w ramach POIG, etap II, po rozpoczęciu rund aplikacyjnych, sporządzonego na początku 2010 r. na zlecenie Ministerstwa Rozwoju Regionalnego przez CASE Doradcy sp. z o.o. w Warszawie? Istotne dla przedsiębiorców rekomendacje wskazano w aneksie nr 8 do raportu, chodzi zwłaszcza o pkt 10.

5. Kto i w jakiej procedurze ocenia na bieżąco (między badaniami ewaluacyjnymi) rzetelność pracy komisji konkursowych PARP dla działania PO IG 1.4. i w jaki sposób ta ocena jest upubliczniana (np. w formie komunikatu, zestawienia liczby odwołań, liczby przyznanych dotacji po ponownej ocenie itp.)?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Kopeć

Cieszyn, dnia 20 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20019)

do ministra infrastruktury

w sprawie zmiany decyzji dotyczącej przesunięcia w czasie prac związanych z przebudową drogi krajowej nr 73 Kielce – Tarnów na odcinku Kielce – Wola Morawicka

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęła rezolucja Rady Powiatu w Busku-Zdroju w sprawie rozbudowy drogi krajowej nr 73 z Kielc do Morawicy oraz oświadczenie nr I/1/10 Sejmiku Województwa Świętokrzyskiego z 17 grudnia 2010 r. w tej samej sprawie. Zainteresowani podkreślili, iż ze zdumieniem przyjęli informację, że w dokumencie pt. „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” niezwykle ważna z punktu widzenia rozwoju województwa świętokrzyskiego rozbudowa drogi krajowej nr 73 została zaplanowana do realizacji dopiero po 2013 r. Ponadto, jak stwierdzają zainteresowani, drastyczne przesunięcie w czasie jest szkodliwe z punktu widzenia mieszkańców nie tylko gmin położonych wzdłuż trasy nr 73, ale także całego południa województwa i zagraża żywotnym interesom regionu świętokrzyskiego.

W poprzednim dokumencie pt. „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” przebudowa drogi nr 73 Kielce – Tarnów została uwzględniona jako

zadanie o kluczowym znaczeniu dla rozwiązania problemów komunikacyjnych Kielc, województwa świętokrzyskiego i małopolskiego. Trasa ta ma również znaczenie krajowe i międzynarodowe, ponieważ łączy Warszawę i północną część Polski ze Słowacją i Ukrainą. Droga nr 73 jest także elementem realizowanego w województwie programu rozwoju turystyki z ośrodkami sanatoryjnymi w Busku-Zdroju i Solcu-Zdroju oraz uruchomionym w tym roku w Pacanowie Europejskim Centrum Bajki. Jest też elementem całościowego programu poprawy dostępności komunikacyjnej województwa. Jak podkreślili zainteresowani, niezwykle istotny jest również fakt, iż przy drodze nr 73 zlokalizowany jest teren przygotowany pod budowę regionalnego lotniska w Obicach.

Panie Ministrze, uważam, że umieszczenie budowy tej drogi w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – to jedno z najważniejszych zadań w zakresie infrastruktury drogowej na terenie województwa świętokrzyskiego. Ponadto z przedmiotową sprawą jest związane zagadnienie zapowiadane go wstrzymania realizacji drogi nr 7 w województwie świętokrzyskim, jak również aktualna sytuacja co do realizacji obwodnic miast Ostrowca Świętokrzyskiego i Opatowa. Ważnym zadaniem w zakresie infrastruktury drogowej jest modernizacja drogi krajowej nr 74 na terenie województwa świętokrzyskiego.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pana Ministra:

1. Czy istnieje możliwość zmiany decyzji dotyczącej przesunięcia w czasie prac związanych z przebudową drogi krajowej nr 73 Kielce – Tarnów na odcinku Kielce – Wola Morawicka?

2. Czy istnieje możliwość zmiany zapowiadanej decyzji wstrzymującej realizację drogi nr 7 w województwie świętokrzyskim?

3. Jak przedstawia się aktualna sytuacja w realizacji inwestycji budowy obwodnic miast Ostrowca Świętokrzyskiego i Opatowa?

4. Jakie są plany modernizacji drogi nr 74 na terenie województwa świętokrzyskiego?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20020)

do ministra finansów

w sprawie projektu ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym

Szanowny Panie Ministrze! Prognozy demograficzne wskazują, iż w najbliższych latach wzrastać będzie w społeczeństwie udział osób w wieku popro-

dukcyjnym, dla których podstawowym źródłem dochodów będą świadczenia emerytalne, których wysokość – mając na uwadze obowiązujący w Polsce system emerytalny – uzależniona jest przede wszystkim od sumy wpłaconych składek. Świadczenia emerytalne są niższe od wcześniej otrzymywanego wynagrodzenia za pracę, dlatego osoby je otrzymujące są zainteresowane pozyskaniem środków finansowych z innych źródeł, w tym w oparciu o majątek zgromadzony w ciągu życia. Taką możliwość stwarza tzw. odwrócony kredyt hipoteczny, produkt finansowy z powodzeniem funkcjonujący zarówno w niektórych krajach Unii Europejskiej, jak i w USA.

Mając na uwadze coraz większe zainteresowanie odwróconym kredytem hipotecznym, jak również pojawiające się od pewnego czasu zapowiedzi przygotowania stosownego projektu ustawy, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Jaki jest aktualny stopień zaawansowania prac nad projektem ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym?

2. Kto będzie uprawniony do zawarcia umowy odwróconego kredytu hipotecznego?

Z poważaniem

Posel Jacek Brzezinka

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20021)

do ministra zdrowia

**w sprawie opłat za znieczulenia
zewnątrzo ponowe na życzenie pacjentek**

Szanowna Pani Minister! Dotychczas było tak, że o znieczuleniu decydował lekarz. Jeśli było to wskazanie medyczne, rodząca otrzymywała bezpłatne znieczulenie. Natomiast w przypadku, gdy nie widział on podstaw ku zastosowaniu przedmiotowego zabiegu, wówczas zależało to od woli pacjentki, która była zobowiązana do wniesienia stosownej opłaty.

W ostatnich dniach resort, na czele którego Pani stoi, zakazał podawać pacjentkom przy porodach znieczulenia odpłatnie, przy czym przedmiotowego zabiegu nie refunduje również Narodowy Fundusz Zdrowia. Prowadzi to do paradoksalnej sytuacji, w której pacjentce nie pozostawia się praktyczne żadnego wyboru i świadomie naraża na dodatkowe cierpienia związane z bólem.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Czy został już powołany specjalny zespół, który określi warunki wykonywania znieczuleń przy porodach?

3. Jeśli nie, to kiedy zostanie on powołany i rozpocznie swoje prace?

4. Czy w związku z zaistniałą sytuacją resort zdrowia zamierza wydać wytyczne w tym zakresie?

5. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20022)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie wzmocnienia polskiego
kontyngentu stacjonującego w Afganistanie**

Szanowny Panie Ministrze! W Afganistanie stacjonuje obecnie 2600 polskich żołnierzy. Polski kontyngent ma do dyspozycji osiem śmigłowców szturmowych Mi-24 oraz cztery śmigłowce Mi-17, przy czym jeden z nich jest obecnie poddawany przeglądowi.

W ostatnich dniach ministerstwo przekazało na potrzeby misji kolejne trzy (z pięciu zakupionych) śmigłowce Mi-17, które przyczynią się do poprawy bezpieczeństwa żołnierzy tam stacjonujących.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Kiedy zostaną przekazane pozostałe dwa śmigłowce Mi-17?

2. Czy w najbliższym czasie planowane jest dobrojenie kontyngentu stacjonującego w Afganistanie?

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

4. Jeśli tak, to jaki sprzęt zostanie przekazany?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20023)

do ministra infrastruktury

w sprawie zwiększenia składów kolejowych

Szanowny Panie Ministrze! Polskie Koleje Państwowe od dłuższego czasu borykają się z problemami finansowymi oraz organizacyjnymi, co było szczególnie widoczne przy wprowadzaniu nowego rozkładu jazdy pociągów. Niedobór środków, niestety, przekłada się bezpośrednio na brak modernizacji istnie-

jących już połączeń i tym samym pogorszenie się warunków jazdy dla pasażerów. Dodatkowo sytuację znacząco pogarsza fakt, iż oferowane dla podróżnych składki są zdecydowanie za krótkie w stosunku do zapotrzebowań. Było to szczególnie widoczne na początku stycznia, gdy znacząca liczba osób wracała ze świąt i sylwestra pociągami przepełnionymi do granic możliwości, co powodowało, iż na kolejnych stacjach na trasie pasażerowie praktycznie nie mogli liczyć na dostanie się do środka.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Z czego wynika tak mała ilość składów, skoro zapotrzebowanie jest kilkukrotnie większe?
3. Czy najbliższym czasie zostanie ogłoszony przetarg na zakup dodatkowego taboru kolejowego?
4. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?
5. Jeśli tak, to jaka kwota zostanie przeznaczona na ten cel?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20024)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zmian w systemie informatycznym
ZUS**

Szanowny Panie Premierze! Dotychczas na konta otwartych funduszy emerytalnych trafiały składki w wysokości 7,3% zarobków, jednak w kwietniu bieżącego roku ma to ulec zmianie i będzie to zaledwie 2,3%. Pozostałe 5% składki będzie przekazywane na specjalny rodzaj rachunku w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych i wedle zapowiedzi ta część składki również będzie podlegać dziedziczeniu. Jednak już teraz zaczynają się pojawiać opinie, iż system informatyczny ZUS nie jest do tego przygotowany, a czas, jaki pozostał do przedmiotowego przedsięwzięcia, jest zbyt krótki, aby można było dostosować.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną poczynione w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych będzie jedynie gromadził składki?
3. Czy do kompetencji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych będzie również należeć zarządzanie przedmiotowymi składkami?

4. Jaki będzie przewidywany koszt zmian w systemie informatycznym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych?

5. Ile potrzeba czasu na przygotowanie systemu informatycznego do nowych przepisów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20025)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie Satelitarnego Centrum Operacji
Regionalnych**

Szanowny Panie Premierze! Satelitarne Centrum Operacji Regionalnych w Komorowie powstało w 2004 r., a jego koszt wyniósł 75 mln zł. Był to jedyny ośrodek w Europie Środkowo-Wschodniej, który korzystał w tym czasie z usług amerykańskiego satelity Ikonos (fotografującego powierzchnię Ziemi z rozdzielczością 82 cm). Niestety, polska spółka zaangażowana w Satelitarne Centrum Operacji Regionalnych w 2009 r. złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości. W związku z powyższym ten specjalistyczny sprzęt stoi bezużytecznie od przeszło roku, chociaż mógłby być wykorzystywany na potrzeby realizacji zadań przez instytucje państwowe.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną poczynione w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Czy są prowadzone jakiegokolwiek działania z wykorzystaniem urządzeń znajdujących się w Satelitarnym Centrum Operacji Regionalnych w Komorowie?
3. Jeśli nie, to kiedy ponownie będzie on używany?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20026)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie skrócenia czasu szkolenia
policyjnego**

Szanowny Panie Ministrze! Jeszcze w ubiegłym roku szkolenie dla nowo przyjętych funkcjonariuszy Policji trwało 6 miesięcy i tydzień oraz obejmowało

zagadnienia z zakresu prawa, prewencji, ruchu drogowego, udzielania pierwszej pomocy, a także praw człowieka i etyki zawodowej. Od 5 stycznia 2011 r. czas przedmiotowego szkolenia ma zostać skrócony o 92 dni, co stanowi niemal połowę dotychczasowego wymiaru, przy czym będzie to możliwe tylko w stosunku do niektórych absolwentów, którzy ukończyli studia związane z prawem, administracją, bezpieczeństwem narodowym czy wewnętrznym i w ciągu roku zdecydują się wstąpić do Policji. Dodatkowo warunkiem koniecznym jest podpisanie przez komendanta głównego Policji stosownego porozumienia z uczelnią w tym zakresie.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Ile uczelni wyraziło dotychczas zainteresowanie podpisaniem stosownego porozumienia z komendantem głównym Policji i na jego mocy wprowadzi do swojego programu nauczania zagadnienia z zakresu szkolenia podstawowego dla policjantów?

2. Czy jest rozważane rozszerzenie kierunków objętych skróconym szkoleniem?

3. Czy jest rozważane w przypadku sukcesu tego pomysłu dalsze skrócenie czasu szkolenia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20027)

do ministra infrastruktury

w sprawie przedłużającego się remontu wagonów kolejowych

Szanowny Panie Ministrze! Polskie Koleje Państwowe od dłuższego czasu borykają się z problemami finansowymi oraz organizacyjnymi, co było szczególnie widoczne przy wprowadzaniu nowego rozkładu jazdy pociągów. Niedobór środków przekłada się, niestety, bezpośrednio na brak modernizacji istniejących już połączeń i tym samym na pogorszenie się warunków podróży pasażerów. Dodatkowo sytuację znacznie pogarsza fakt, iż oferowane podróżnym składy są zdecydowanie za krótkie w stosunku do zapotrzebowania. Było to szczególnie widoczne na początku stycznia, gdy znaczna liczba osób wracała z wyjazdów na święta i na sylwestra pociągami przepełnionymi do granic możliwości, co spowodowało, iż na kolejnych stacjach na trasach przejazdu pociągów pasażerowie praktycznie nie mogli dostać się do wagonów. Było to spowodowane również faktem, iż znacznie przedłuża się remont wagonów kolejowych należących do spółek kolejowych.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Ile wagonów pasażerskich jest obecnie naprawianych?

2. Jakie są opóźnienia, i dlaczego, w ich naprawie?

3. Jakie kroki zostaną poczynione w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

4. Jakie środki zostaną przeznaczone na ten cel?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20028)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie planów przesunięcia unijnych pieniędzy przewidzianych na realizację projektów kolejowych na realizację projektów drogowych

Szanowny Panie Premierze! W ostatnich dniach zostały podane informacje o tym, że planowane jest przesunięcie unijnych pieniędzy przewidzianych na realizację projektów kolejowych na realizację projektów drogowych. Wedle informacji resortu rozwoju regionalnego jest to podyktowane faktem niemożności wykorzystania przedmiotowych środków na kolej, w związku z czym zostaną one przesunięte. Przedmiotowe podejście jest szczególnie niezrozumiałe, biorąc pod uwagę to, co działo się w ostatnim czasie na kolei, zwłaszcza w kwestii wprowadzenia nowego rozkładu jazdy oraz zbyt małej ilości składów na trasach.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jaka kwota środków przewidzianych na realizację projektów kolejowych zostanie przesunięta na realizację projektów drogowych?

2. Kiedy to nastąpi?

3. Czy przedmiotowa decyzja jest zasadna, zważywszy na to, iż w ostatnich dniach 2010 r. oraz pierwszych dniach 2011 r. doszło do swoistego paraliżu pracy na kolei?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20029)

do ministra finansów

**w sprawie planów wprowadzenia
tzw. podatku bankowego**

Szanowny Panie Ministrze! Wedle ostatnich informacji minister finansów ponownie rozważa wprowadzenie tzw. podatku bankowego. Przedmiotowa kwestia była tematem gorącej dyskusji we wrześniu 2010 r., kiedy to po raz pierwszy zasygnalizowano taką możliwość. Podatek miałby być w niewielkiej wysokości, nawet rzędu tysięcznych procenta, lecz zgodnie z założeniami resortu jego wprowadzenie mogłoby zapewnić wpływy do budżetu rządu kilku miliardów złotych. Niestety, w ocenie ekspertów proponowany pomysł w efekcie końcowym dotknie samych klientów instytucji finansowych, gdyż to na nich banki przerzucą główny ciężar ponoszenia kosztów z tego tytułu.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Od kiedy rozważa się wprowadzenie tzw. podatku bankowego?
2. Na jakim etapie są prace nad przedmiotowym podatkiem?
3. Od czego jest uzależnione wprowadzenie przedmiotowego podatku?
4. W jaki sposób zostaną obciążone banki?
5. Czy podatek będzie dotyczył obrotów?
6. Czy podatek będzie dotyczyć transakcji?
7. W jakiej wysokości będzie podatek?
8. Czy aktywa banków będą opodatkowane?
9. Czy jest rozważane opodatkowanie sum bilansowych banków?
10. Czy wprowadzenie podatku bankowego nie doprowadzi do zwolnienia rozwoju sektora bankowego?
11. Czy wprowadzenie przedmiotowego podatku faktycznie nie będzie miało negatywnych skutków dla zwykłych klientów banków, gdyż instytucje, chcąc zrównoważyć straty z tego tytułu, zaczną podnosić opłaty za podstawowe usługi w tym sektorze?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20030)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie utworzenia lotniska regionalnego

Szanowny Panie Premierze! Jak pokazują statystyki ostatnich lat, lotniska regionalne w miastach

polski odprawiały rocznie ponad 7,5 mln pasażerów, co w znaczącym stopniu przyczyniło się odciążenia portu lotniczego w Warszawie. Niestety, w praktyce takie inwestycje natrafiają na wiele przeciwności, czego konsekwencją jest przesuwanie w czasie realizacji przedmiotowych inwestycji.

Przykładem takiej sytuacji jest białostockie lotnisko w Krywlanach. Od wielu lat, pomimo planów i zapowiedzi, to wojewódzkie miasto nie doczekało się portu lotniczego na miarę standardów europejskich. Jest to tym bardziej niezrozumiałe, zważywszy na fakt, iż to właśnie lotniska regionalne odciążają i tak zatłoczony port lotniczy w Warszawie.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy rząd planuje wszcząć prace nad ustawą upraszczającą tworzenie lotnisk (np. w formie specustawy)?
2. Jeśli tak, to jakie są jej założenia i kiedy mogłaby wejść ona w życie?
3. Czy i ewentualnie jakie kroki zostaną podjęte w sprawie przyspieszenia budowy lotniska w okolicy Białegostoku?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20031)

do ministra zdrowia

**w sprawie programu pozwalającego
na leczenie dzieci z zespołem
Niemanna-Picka**

Szanowna Pani Minister! Zespół Niemann-Picka to bardzo rzadka choroba genetyczna, która atakuje mózg, co powoduje, że po kolei wyłącza on podstawowe procesy życiowe, takie jak chodzenie, mówienie i ostatecznie oddychanie. Niestety leczenie przedmiotowego schorzenia jest niezwykle kosztowne, gdyż jedno opakowanie preparatu kosztuje 40 tys. zł i wystarczy zaledwie na miesiąc.

W kwietniu 2010 r. krajowy konsultant ds. neurologii dziecięcej przesłał do resortu zdrowia wnioski o uruchomienie programu pozwalającego na leczenie dzieci z zespołem Niemann-Picka, jednak do dnia dzisiejszego nie podjęto żadnych wiążących działań w tym zakresie.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Czy podjęto działania mające na celu uruchomienie programu pozwalającego na leczenie dzieci z zespołem Niemann-Picka?

3. Jeśli tak, to na jakim są one etapie i co zostało dotychczas ustalone?

4. Czy leki pozwalające na leczenie dzieci z zespołem Niemann-Picka będą refundowane?

5. Jeśli nie, to dlaczego?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20032)

do ministra infrastruktury

w sprawie modernizacji linii kolejowej
Białystok – Warszawa

Szanowny Panie Ministrze! Polskie Koleje Państwowe od dłuższego czasu borykają się z problemami finansowymi oraz organizacyjnymi, co było szczególnie widoczne przy wprowadzaniu nowego rozkładu jazdy pociągów. Niestety przekłada się to bezpośrednio na brak modernizacji istniejących już połączeń i tym samym pogorszają się warunki jazdy dla pasażerów.

Taka sytuacja jest również w województwie podlaskim, gdzie lokalne połączenia kolejowe są w złym stanie. Niestety odnosi się to również do głównych tras, np. trasy kolejowej z Białegostoku do Warszawy, która jest jednym z ważniejszych szlaków komunikacyjnych w tej części kraju. Pomimo iż z przedmiotowego połączenia korzysta znaczna ilość mieszkańców stolicy Podlasia, przy czym dużą grupę stanowią studenci, którzy kształcą się na uczelniach wyższych w Warszawie, od dłuższego czasu nie nastąpiła znacząca modernizacja przedmiotowej linii, co ma bezpośrednio wpływ na czas podróży.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy planowany jest zakup nowego taboru kolejowego zapewniającego szybszy i lepszy transport na trasie Białystok – Warszawa?

2. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

3. Czy w bieżącym roku planowana jest modernizacja trasy kolejowej Białystok – Warszawa?

4. Jeśli tak, to kiedy się rozpocznie?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20033)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie rotacyjnego stacjonowania
amerykańskich samolotów w Polsce

Szanowny Panie Premierze! W grudniu ub.r. po wizycie prezydenta Komorowskiego w Stanach Zjednoczonych została ujawniona informacja o możliwości ściślejszej współpracy pomiędzy oboma krajami. Zaczęły się pojawiać informacje o planach rotacyjnego stacjonowania samolotów F16 oraz Herculesów wraz z załogami i personelem naziemnym.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy umieszczenie w Polsce amerykańskich samolotów wiązać się będzie z zakończeniem stacjonowania na terenie naszego kraju baterii obrony powietrznej Patriot?

2. Jeśli tak, to kiedy baterie obronne zostaną usunięte?

3. Kiedy pierwsze samoloty pojawią się w Polsce?

4. Gdzie będą stacjonować?

5. Ile samolotów pojawi się w Polsce?

6. Co jaki czas będzie następować zmiana?

Z wyrazami szacunku

Posel Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20034)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wsparcia budowy nowej siedziby
Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej
w Warszawie

Szanowny Panie Premierze! Chrześcijańska Akademia Teologiczna jest publiczną (państwową) uczelnią ekumeniczną nadającą uznane w Polsce i na świecie tytuły zawodowe i stopnie naukowe. Do głównych zadań szkoły należy przygotowanie pracowników duchownych oraz administracyjnych, oświatowych i opiekuńczych do pracy w tzw. zawodach społecznego zaufania. Należy mieć również na uwadze, iż ekumeniczny charakter uczelni decyduje o tym, że uczelnia realizuje swoje zadania w oparciu o zasadę równouprawnienia, wspólnych wartości wszystkich wyznań chrześcijańskich oraz kultur i tradycji.

W ostatnich dniach uczelnia otrzymała od prezydenta miasta Warszawy działkę pod budowę nowej

siedziby. Dzięki realizacji przedmiotowej inwestycji Chrześcijańska Akademia Teologiczna ma szansę na dalszy dynamiczny rozwój oraz sprosta stale rosnącemu zainteresowaniu osób chcących się tam kształcić.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy planowane jest udzielenie wsparcia finansowego budowy nowej siedziby Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie?

2. Jeśli tak, to w jakiej wysokości środki zostaną przekazane?

3. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20035)

do ministra finansów

**w sprawie planów wprowadzenia możliwości
dziedziczenia składek emerytalnych**

Szanowny Panie Ministrze! Dotychczas pieniądze lokowane na kontach otwartych funduszy emerytalnych do momentu wypłaty emerytury podlegały dziedziczeniu bądź też można było wskazać w umowie z OFE osobę upoważnioną do pobrania przedmiotowych środków w przypadku śmierci.

Dotychczas na konta otwartych funduszy emerytalnych trafiały składki w wysokości 7,3% zarobków, jednak w kwietniu br. ma to ulec zmianie i będzie to zaledwie 2,3%. Pozostałe 5% składki będzie przekazywane na specjalny rodzaj rachunku w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych i wedle zapowiedzi ta część składki również będzie podlegać dziedziczeniu.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy środki przekazywane do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych będą waloryzowane według wskaźnika wzrostu PKB?

2. Jeśli nie, to czy przedmiotowe środki będą oprocentowane na poziomie obligacji?

3. Czemu ma służyć przedmiotowe rozwiązanie?

4. Czy kwestia przekazywanych składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z OFE jest już przesądzona?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20036)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie budowy obwodnicy Suwałk

Szanowny Panie Premierze! W ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2012–2015” nie uwzględniono istotnej inwestycji dla województwa podlaskiego, jaką jest budowa obwodnicy Suwałk. Niestety przedmiotowego przedsięwzięcia nie ma również nawet w ramach listy rezerwowej, co powoduje, iż praktycznie są nikłe szanse na jej realizację w najbliższym czasie. Jest to tym bardziej niezrozumiałe, zważywszy na fakt, iż przedmiotowy odcinek znajduje się w ramach trasy S8, która w niedalekiej perspektywie stanie się jedynym z najważniejszych szlaków komunikacyjnych w tym regionie.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany istniejącej sytuacji?

2. Dlaczego przedmiotowa inwestycja nie została umieszczona nawet na liście rezerwowej w ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2012–2015”?

3. Czy planowane jest wprowadzanie zmian do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2012–2015” i umieszczenie przedmiotowej propozycji na liście rezerwowej?

4. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20037)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie budowy obwodnicy Siemiatycz

Szanowny Panie Premierze! W ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2012–2015” przewidziano, iż przez miasto Siemiatycze będzie przebiegać droga ekspresowa S19, która w niedalekiej przyszłości ma stanowić jeden z głównych szlaków tranzytowych w tym regionie. Niestety wedle założeń przedmiotowego programu realizacja inwestycji planowana jest dopiero po 2013 r., co jest niezrozumiałe, zważywszy na fakt, iż główny ruch tranzytowy będzie odbywać się przez ściśle centrum

miasta, co będzie stanowić zagrożenie dla jego mieszkańców.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Czy umieszczenie budowy obwodnicy Siemiatycz jako inwestycji, której realizacja ma nastąpić dopiero po 2013 r., jest zasadne, zważywszy na fakt, iż ruch tranzytowy będzie odbywać się przez ścisłe centrum miasta?

3. Czy planowane jest wprowadzanie zmian do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2012–2015”, tak aby realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia ulegała przyspieszeniu?

4. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 5 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20038)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie przyspieszenia prac nad budową trasy S8 na odcinku Białystok – Wyszków

Szanowny Panie Premierze! W ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2012–2015” była również uwzględniona bardzo ważna inwestycja dla województwa podlaskiego, tj. przebudowa części trasy S8 łącząca Białystok z Wyszkowem. Jednak już teraz wiadomo, iż dojdzie do ograniczenia budowy przedmiotowego odcinka, co jest niezrozumiałe, zważywszy na strategiczne położenie oraz rolę, jaką odegra ona dla rozwoju regionu jako jedna z głównych tras mających bezpośrednio wpływ na jego rozwój gospodarczy.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Kiedy przedmiotowa inwestycja zostanie zakończona?

2. Dlaczego przedmiotowa inwestycja znalazła się na liście rezerwowej?

3. Z czego wynika przedmiotowe opóźnienie?

4. Jaki będzie łączny koszt inwestycji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 5 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20039)

do ministra infrastruktury

w sprawie przekształcania prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości (Dz. U. z 2005 r. Nr 175, poz. 1459) osoby fizyczne będące użytkownikami wieczystymi nieruchomości zabudowanych na cele mieszkaniowe lub przeznaczonych pod tego rodzaju zabudowę mogą wystąpić do dnia 31 grudnia 2012 r. z żądaniem przekształcenia prawa użytkowania wieczystego tych nieruchomości w prawo własności. Ponadto, zgodnie z art. 4 ust. 8 i 9 przedmiotowej ustawy, mogą one wnioskować o udzielenie przez organ właściwy do wydania decyzji o przekształceniu bonifikaty od opłaty z tytułu przekształcenia. W związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 26 stycznia 2010 r. (sygn. akt K 9/08), uchylającym obowiązywanie przytoczonych wcześniej zapisów art. 4 ustawy, od 9 sierpnia 2011 r. o wysokości ewentualnej bonifikaty decydować będą samodzielnie gminy, podobnie jak ma to miejsce przy wykupie na podstawie ustawy o gospodarce nieruchomościami. Wiele gmin stosuje bonifikaty równe, a nawet wyższe od ustawowych, jednak wiele problemów przysparzają ustalane przez nie kryteria ich przyznawania. Najczęstszym problemem jest stosowanie wymogu wykorzystywania gruntu „wyłącznie na cel mieszkaniowy”, który interpretowany jest w ten sposób, że w sytuacji, w której w bloku chociażby jeden lokal jest zarejestrowany jako miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, bonifikata nie przysługuje. W takiej sytuacji spółdzielnie lub wspólnoty mieszkaniowe w większości przypadków rezygnują z przekształcenia użytkowania w prawo własności ze względu na zbyt wysokie koszty, jakie musieliby ponieść lokatorzy, gdyż z żądaniem przekształcenia muszą wystąpić wszyscy użytkownicy wieczystości.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie następujących informacji: Czy ministerstwo rozważa wprowadzenie przepisów regulujących kryteria stosowania przez gminy bonifikat przy przekształcaniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności; czy rozważane są zmiany w zakresie wymogu wystąpienia z żądaniem przekształcenia przez wszystkich użytkowników wieczystych; czy przewidywane jest przedłużenie możliwości występowania o przekształcenie po 31 grudnia 2012 r. lub czy prowadzone są prace nad nowymi regulacjami ustawowymi w tym zakresie; czy w dłuż-

szej perspektywie rozważana jest całkowita likwidacja instytucji użytkownika wieczystego?

Z poważaniem

Poseł Marek Wójcik

Katowice, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20040)

do ministra infrastruktury

**w sprawie reorganizacji Poczty Polskiej SA,
oddziałów pocztowych w Zamościu**

Szanowny Panie Ministrze! Rada nadzorcza Poczty Polskiej przyjęła dokument wyznaczający strategię rozwoju na lata 2010–2015. Planowany wynik przeprowadzonych zmian ma przynieść ok. 1,7 mld zł oszczędności. Nie obejdzie się również bez likwidacji wielu urzędów pocztowych.

Według doniesień prasowych wdrażanie nowej strategii będzie procesem prowadzącym do redukcji zatrudnienia aż o 8 tys. osób, co stanowi niemalże 10% wszystkich pracowników Poczty Polskiej. Restrukturyzację podzielono na dwa etapy. Pierwszy, zaplanowany na lata 2010–2013, ma objąć tę część tzw. procesów wewnętrznych, które pochodzą sprzed wielu lat, kiedy nie wykorzystywano powszechnie nowych technologii informatycznych. W 2013 r. rozpocznie się drugi etap zmian polegający na optymalizacji sieci placówek pocztowych, co oznacza likwidację części urzędów pocztowych. Ich miejsce mają zająć agencje pocztowe.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jakie skutki dla poszczególnych oddziałów poczty będzie miała ta reorganizacja?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury posiada wiedzę, jak zmiany wpłyną na efektywność decyzji w przedsiębiorstwie, poziom zaspokojenia społecznych potrzeb, a także dobro samej firmy?

3. Czy będzie wdrożony program chroniący zwalnianych pracowników poczty?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 27 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20041)

do ministra infrastruktury

**w sprawie „Programu budowy dróg
krajowych na lata 2011–2015”**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Infrastruktury opublikowało w grudniu ub.r. rządowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Ministerstwo podzieliło zapisane projekty na priorytetowe (wykonanie do 2013 r.) oraz takie, które mogą być zaledwie rozpoczęte w tym okresie, czyli tzw. rezerwowe.

Z „Programu budowy dróg krajowych” wynika, iż po raz kolejny Wielkopolska została zmarginalizowana w programie rozbudowy infrastruktury drogowej. Jest to tym bardziej niezrozumiałe, gdyż Poznań jako jedno z miast organizatorów Euro 2012 będzie niezwykle istotnym punktem na szlaku komunikacyjnym mistrzostw.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Nie ulega wątpliwości, iż droga S5 łącząca miasto gospodarzy Euro 2012 – Wrocław i Poznań oraz Gdańsk jest inwestycją priorytetową dla sprawnej komunikacji w czasie mistrzostw. Dlaczego więc budowa odcinków drogi Gniezno – Mielno oraz Poznań – Kaczkowo (koło Leszna) zostały przesunięte na listę rezerwową „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”?

2. Czy ministerstwo znajdzie środki finansowe, aby do 2012 r. skończyć budowę połączenia obwodnic od węzła Głuchowo na autostradzie A2 do Swadzimia i od Rokietnicy do Złotowa?

3. Kiedy zostanie ukończona budowa obwodnicy Ostrowa Wielkopolskiego (S11)?

4. Dlaczego budowa obwodnicy Jarocina przy drodze S11 została umieszczona w programie budowy po roku 2013?

Posłowie Jan Filip Libicki
i Jacek Tomczak

Poznań, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20042)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie dofinansowania do turnusów
rehabilitacyjnych dla niepełnosprawnych**

Szanowna Pani Minister! W ciągu ostatnich 2 lat prawie o 1/3 zmniejszyły się środki, jakie Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych wy-

płaca powiatom na pomoc niepełnosprawnym. W porównaniu z 2008 r. samorządy powiatowe otrzymały w 2010 r. o 293 mln zł mniej, a w porównaniu do 2009 r. – o 79 mln zł mniej środków. Z przytoczonych danych wynika, że coraz mniej ludzi niepełnosprawnych oraz emerytów i rencistów otrzymuje dofinansowanie do turnusów rehabilitacyjnych.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Jakie są bezpośrednie powody ciągłego pomniejszania środków na przedstawione cele, przekazywanych przez PFRON do powiatów?

2. Co czyni Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, by utrzymać właściwy poziom opieki nad osobami niepełnosprawnymi w przedstawionym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 27 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20043)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie czynności w zakresie przeciwdziałania agresji w szkołach

8 września 2010 r. w Krakowie miał miejsce głośny wypadek, szeroko opisywany przez media lokalne i centralne. Na terenie miejscowego gimnazjum podczas przerwy lekcyjnej jedna z uczennic zaatakowała nożem kuchennym swoją koleżankę. Samo wydarzenie, jak i jego okoliczności nakazują traktować je jako precedens – w szkole między uczniami doszło po raz pierwszy do bezpośredniego zamachu na życie przy użyciu niebezpiecznego narzędzia. Mając jednak na uwadze tendencję do rozprzestrzeniania się zachowań patologicznych na terenie szkół, trudno jest traktować to tragiczne zdarzenie jako incydentalny wypadek, niemający swojego tła, genezy i tym samym jako niemożliwy do przewidzenia i niebudzący obaw na przyszłość. W ciągu ostatniej dekady poziom zachowań agresywnych wśród dziewcząt wzrósł o 169%, a wśród chłopców o 55% i nic nie wskazuje na to, że sytuacja ta samoczynnie ulegnie zmianie. Pozostawanie obojętnym na ten fakt nie może mieć miejsca.

Proszę więc o odpowiedź na pytania:

1. Jakie kroki w zakresie wdrażania obowiązujących nauczycieli procedur wymaganego działania w przypadku bycia świadkiem bezpośredniego ataku z użyciem niebezpiecznego narzędzia podjęło lub planuje podjąć ministerstwo?

2. Jakie kroki podjęło lub podejmie w przyszłości ministerstwo w celu zapewnienia nauczycielom od-

powiednich kwalifikacji w radzeniu sobie z sytuacjami nagłego i bezpośredniego zagrożenia zdrowia i życia uczniów szkoły spowodowanego zachowaniami agresywnymi?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Terlecki

Warszawa, dnia 22 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20044)

do ministra infrastruktury

w sprawie wysokości wskaźników przeliczeniowych kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych w okresie od 1 stycznia 2010 r. do 31 marca 2011 r.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami prawa wojewoda jest zobowiązany co sześć miesięcy ogłaszać w dzienniku urzędowym województwa, w drodze obwieszczenia, wysokość wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych.

Projekt obwieszczenia wojewody małopolskiego, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.) opracowuje się na podstawie aktualnych danych Urzędu Statystycznego w Krakowie odnośnie do przeciętnego kosztu budowy 1 m² powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego oraz wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych dla województwa małopolskiego, a także analiz własnych.

W piśmie Pana Ministra z dnia 8 października 2010 r. (znak BS-WFMm-755-5/10) znajduje się stwierdzenie, że dane statystyczne, stanowiące podstawę do określenia wartości wskaźnika, nie powinny być w procedurze jego ustalania traktowane bezkrytycznie. W przypadku bowiem, gdy dane dotyczące nakładów poniesionych na budowę budynków mieszkalnych dostarczone przez urząd statystyczny budzą zastrzeżenia, przy ustalaniu wysokości wskaźnika przeliczeniowego wojewoda winien skorzystać z przyznanego mu uprawnienia ustawowego i dokonać analizy danych Głównego Urzędu Statystycznego oraz ich weryfikacji z uwzględnieniem uwarunkowań aktualnej sytuacji na lokalnych rynkach mieszkaniowych w województwie.

Pozwolę sobie nadmienić, iż począwszy 1.10.2009 r., nastąpił skokowy wzrost wysokości wskaźnika przeliczeniowego publikowanego przez wojewodę małopolskiego. Wzrost wysokości tego wskaźnika w analizowanym okresie nastąpił o ponad 800 zł, co stano-

wi ok. 30%, natomiast w pozostałych poprzednich okresach, przez sześć lat, wskaźnik ten wzrastał stopniowo, średnio o 100 zł. Niepokojący jest fakt, że ów wzrost wysokości wskaźnika przeliczeniowego nie jest kompatybilny z rzeczywistymi procesami zachodzącymi na lokalnym rynku nieruchomości. Oznacza to, że prawdopodobnie wojewodowie, określając wysokość wskaźnika przeliczeniowego, jako podstawę przyjmują dane Głównego Urzędu Statystycznego, bez uprzedniej ich weryfikacji. Natomiast stwierdzić należy, że ze względu na fakt znaczącego zawyżenia kosztów, spowodowanego zwiększoną liczbą oddawanych do użytkowania mieszkań o charakterze luksusowym, uznać należy, iż dane dostarczone przez urząd statystyczny budzą poważne zastrzeżenia.

W związku z przedstawionym powyżej stanem faktycznym kieruję do Pana następujące pytania:

1. Czy planowana jest nowelizacja obowiązującego ustawodawstwa, tak aby zapewnić prawidłowe ustalenie wysokości wskaźnika przeliczeniowego przez wojewodów i tym samym nie dopuścić do przyjmowania za podstawę zawyżonych danych urzędu statystycznego?

2. Czy w razie stwierdzenia uchybień w ustalaniu wysokości wskaźnika przeliczeniowego przez wojewodów przysługuje im realna możliwość weryfikacji i korekty publikowanych przez siebie danych?

3. Czy wojewodowie, badając aktualną sytuację na lokalnym rynku nieruchomości w województwie, korzystają z danych statystycznych obrazujących strukturę obiektów oddanych w każdym półroczu w regionach?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Terlecki

Warszawa, dnia 22 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20045)

do ministra zdrowia

**w sprawie wadliwości konkursu ofert
przeprowadzonego przez Małopolski Oddział
Wojewódzki NFZ na świadczenia medyczne
w zakresie ambulatoryjnej opieki
specjalistycznej na terenie pow. gorlickiego**

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu, zwracamy się w sprawie wadliwości konkursu ofert przeprowadzonego przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia na świadczenia medyczne w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej na terenie powiatu gorlickiego.

Komisja konkursowa MOW NFZ odrzuciła znaczną część ofert w całości, usuwając z rynku usług medycznych na terenie powiatu gorlickiego uznanych świadczeniodawców, wykonujących od lat usługi specjalistyczne dla bardzo wielu chorych w leczeniu przewlekłym i wymagającym ciągłości. Jak wynika z informacji, wprowadzenie na rynek usług medycznych nowych podmiotów nie odbyło się na zasadzie konkurencyjności i racjonalności, np. poprzez udzielenie im części środków na poszczególne specjalności, ale odbyło się to poprzez likwidację istniejących i sprawdzonych placówek. Jest to ewidentnie nierówne traktowanie świadczeniodawców, świadczących usługi medyczne za środki publiczne, co pozbawia pacjentów możliwości wyboru lekarza.

Nie do końca obiektywne określenie kryteriów oceny ofert, bardzo duża w stosunku do innych kryteriów waga ceny, niejasne prowadzenie negocjacji, brak informacji, z czego wynika pozycja rankingowa i niedostateczne określenie znaczenia kryteriów, to jedne z wielu zarzutów w stosunku do konkursu ofert przeprowadzonego przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia na świadczenia medyczne w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej na terenie powiatu gorlickiego.

Z rozmów przeprowadzonych ze świadczeniodawcami wynika, że większość z odrzuconych oferentów proponowała cenę niższą od rekomendowanej przez NFZ (czyli 8.50 za punkt rozliczeniowy), pozostawiając ją na niezmiennym poziomie (dotychczas 8.20) lub niewiele podnosząc, np. o 1% w związku z prawdopodobnym zwiększeniem cen w obrocie gospodarczym (wzrost podatku VAT). Prawdopodobnie większość nowych oferentów wygrała, wyłącznie obniżając cenę poniżej kosztów własnych, a więc cena jest kryterium wysoce kontrowersyjnym. Prawdopodobnie podpisanie umowy zawierającej zbyt niską cenę może skutkować obniżeniem jakości świadczeń, niemożnością właściwego wywiązania się z umowy albo koniecznością renegeacji umowy w trakcie roku.

Likwidacja istniejących od lat i cieszących się uznaniem pacjentów placówek przez całkowite odrzucenie ofert na podstawie np. przewagi 1 punktu w rankingu tworzonym prawdopodobnie przez komputer nie ma nic wspólnego z równym traktowaniem świadczeniodawców, ich rzeczywistą wartością na rynku, a przede wszystkim skutkuje ograniczeniem pacjentom dostępu do lekarza. Usługi medyczne nie są zwykłą czynnością gospodarczą, która powinna przynosić zysk. Skuteczne leczenie wymaga często ciągłości i zaufania chorych. Pacjent powinien mieć wybór lekarza i powinno się wprowadzać nowe podmioty, które będą oferować świadczenie usług medycznych, ale przed podpisaniem umowy o refundacji ze środków publicznych świadczonych usług podmioty te powinny być sprawdzone. Nie można też całkowicie i arbitralnie odrzucać dotychczas funkcjonujących podmiotów, które sprawdziły się na rynku medycznym, a na dodatek nie powinno to odbywać się na podstawie mocno wątpliwych kryteriów. Wynika

z tego ewidentna szkodliwość społeczna związana z utrudnieniem dostępu do lekarzy, a skala problemu może być większa, niż ma tego świadomość NFZ, który dysponuje składkami z ubezpieczenia obowiązkowego, a więc powinien być szczególnie odpowiedzialny za swoje działania.

Analizując decyzję Komisji Konkursowej MOW NFZ w skali powiatu gorlickiego, można odnieść wrażenie, że członkowie komisji nie posiadali żadnej wiedzy na temat regionu i zakładów, w stosunku do których podejmowali rozstrzygnięcia, brzemienne w skutkach dla pacjentów. Nie liczono się też całkowicie z tym, że dotychczasowi świadczeniodawcy usług medycznych inwestowali w rozwój swoich przychodni, aby poprawiać jakość świadczonych usług, a obecnie z dnia na dzień zostali pozbawieni kontraktów i zachodzi m.in. konieczność zwolnienia pracowników, i to prawdopodobnie na dużą skalę.

Biorąc pod uwagę, iż wiele z dotychczasowych świadczeniodawców złożyło odwołania od decyzji, liczymy że Ministerstwo Zdrowia, waząc skalę problemu, podejmie działania, które naprawią sytuację w zakresie dostępu mieszkańców powiatu gorlickiego do dobrych specjalistów. Jednocześnie zwracamy się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia zatwierdzało kryteria dotyczące przeprowadzania konkursów przez NFZ?

2. Czy jest racjonalne, że cena w ocenie oferty może decydować o działaniu lub likwidacji świadczeniodawców medycznych w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej?

3. Czy nie zachodzi podejrzenie, że niektóre podmioty oferujące tak znaczące obniżenie ceny zastosowały ceny dumpingowe?

4. Co zamierza zrobić ministerstwo, aby nie doszło do drastycznego pogorszenia w zakresie opieki medycznej w powiecie gorlickim?

5. Gdzie według Pani Minister jest sens i logika w likwidacji sprawnie działających placówek, rozwijających się z roku na rok stosownie do potrzeb chorych?

6. Czy istnieją uregulowania, co się dzieje z kartotekami medycznymi pacjentów przychodni specjalistycznych, które ze względu na brak kontraktu na 2011 r. przestaną istnieć?

7. Kto poniesie odpowiedzialność za ograniczenie dostępu do ochrony zdrowia mieszkańców powiatu gorlickiego?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20046)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie ministerialnych planów dotyczących likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Gorlicach

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu, zwracam się do Pana Ministra w sprawie ministerialnych planów dotyczących likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Gorlicach.

Reforma struktury organizacyjnej sądów ma służyć „racjonalnemu wykorzystaniu kadry orzeczniczej i administracyjnej oraz środków finansowych wydatkowanych na funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości”. W jej ramach już w ubiegłym roku zlikwidowano w sądach wydziały grodzkie, a sprawy, które tam prowadzono (w większości o wykroczenia), przekazano do wydziałów karnych i cywilnych. Pierwsza część reformy polegała głównie na zmianie zakresów czynności sędziów, a także na rozdzieleniu obsługi sekretariatów likwidowanych wydziałów i nie miała większego znaczenia dla interesantów. Niestety, druga część reformy dotyka w sposób bardzo niekorzystny petentów.

W ostatnim czasie dotarła do mnie informacja, iż Ministerstwo Sprawiedliwości planuje likwidację wydziałów pracy, m.in. Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Gorlicach. Powiat gorlicki liczy około 108 tys. mieszkańców, a liczba zatrudnionych przekracza 35 tys. W regionie znajduje się szereg zakładów pracy o różnej, często niepewnej, kondycji ekonomicznej, co skutkuje znaczną liczbą – i w przyszłości będzie wpływać na znaczną liczbę – spraw spornych podlegających właściwości Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Gorlicach. Już od ponad 25 lat w strukturze Sądu Rejonowego w Gorlicach funkcjonuje Wydział Pracy, realizując swoje powinności ustawowe przy dużym zaangażowaniu kadry sędziowskiej i urzędniczej. Jak wynika z informacji, osoby wnoszące sprawy do Wydziału Pracy korzystają często z pomocy sekretariatu sądu, aby uzyskać informacje niezbędne do złożenia w krótkim czasie pozwu. Muszą też stawiać się, często wielokrotnie, na rozprawy. W sytuacji znacznego oddalenia siedziby sądu w Nowym Sączu oraz trudności komunikacyjnych związanych z łączonymi dojazdami do tego sądu została by ograniczona realna możliwość dochodzenia praw pracowniczych przez mieszkańców zwłaszcza gmin niemających bezpośredniego połączenia z Nowym Sączem, tj. np. Bieczą, Sękowej, Lipinek, Uścia Gorlickiego, Moszczenicy i Łużnej.

Należy zaznaczyć, że w odniesieniu do spraw pracowniczych nie sposób stwierdzić, iż podstawowym kryterium dla istnienia Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Gorlicach może być wyłącznie czynnik

ekonomiczny związany z finansowaniem przedmiotowego wydziału. Istotny jest fakt, że rosnąca świadomość prawna społeczeństwa, jak również powszechny dostęp do informacji – również w zakresie przysługujących obywatelom uprawnień – prowadzą do zwiększenia ich aktywności, w tym do szerszego dochodzenia roszczeń pracowniczych. Konieczność dochodzenia roszczeń z dala od miejsca zamieszkania stanowi czynnik godzący w pozytywne zjawisko wskazane powyżej, a co za tym idzie, będzie prowadziło do zahamowania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego świadomego swych praw oraz godzić w wizerunek państwa zapewniającego równy dostęp do wymiaru sprawiedliwości. W regionie ma to istotne znaczenie z uwagi na fakt, iż jego mieszkańcy nie należą w większości do osób zamożnych. Każdy wydatek związany z wyjazdem na rozprawę ma dla nich znaczenie i stanowi istotną pozycję w comiesięcznych kosztach utrzymania. Mieszkańców powiatu gorlickiego rzadko stać na opłacenie fachowego pełnomocnika. Należy zaznaczyć, że w odniesieniu do osób będących stronami w postępowaniach prowadzonych przez Wydział Pracy najczęściej chodzi o ludzi zwalnianych z pracy lub walczących o zaległe pensje. Zwiększenie odległości dzielącej ich od sądu w przypadku tych osób spowoduje w istocie pozbawienie ich konstytucyjnego prawa dostępu do sądu, zwłaszcza gdy są z odległych rejonów, Biecza czy Lipinek, i muszą korzystać ze środków masowej komunikacji.

Trzeba zaznaczyć, że likwidacja Wydziału Pracy w ośrodku gorlickim miałaby również negatywne skutki dla pracodawców. Wskazać bowiem należy, że większość pracodawców na terenie objętym właściwością Sądu Rejonowego w Gorlicach stanowią mali i średni przedsiębiorcy, a w szczególności osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą. Dla wymienionej kategorii podmiotów udział w postępowaniu toczącym się w znacznym oddaleniu od miejsca prowadzenia działalności będzie się wiązał z nieuchronnymi stratami, które z kolei będą oddziaływać na osiągnięcie dochodów oraz status ewentualnych innych pracowników.

Jak wynika z informacji, pracujący w Wydziale Pracy sędziowie nie mają przestojów, zaś pracownicy sekretariatu wykonują czynności również na rzecz innych wydziałów sądu. Jeśli wpływ spraw jest niewielki, to orzekają w wydziałach cywilnych. Należy zaznaczyć, iż sędziowie pracują na bieżąco, nie siedzą z założonymi rękoma w oczekiwaniu na sprawy rozpatrywane przez Wydział Pracy, z czego wynika, że ewentualna likwidacja Wydziału Pracy nie spowoduje znacznych oszczędności. Proponowałbym raczej, zamiast likwidacji Wydziału Pracy SR w Gorlicach, poszerzenie zakresu pracy wydziału o sferę ubezpieczeń społecznych. W Gorlicach funkcjonuje Inspektorat Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i bardzo racjonalne wydaje się zwiększenie dostępności odwołań od decyzji ZUS poprzez utworzenie sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w Gorlicach. Na dzień dzisiejszy mieszkańcy muszą jeździć do Nowego Sącza,

co jest nie tylko uciążliwe, ale też powoduje, że sprawy toczą się wiele miesięcy. Utworzenie sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w Gorlicach z pewnością pozwoliłoby zrationalizować obciążenie sprawami Gorlic oraz Nowego Sącza, a więc byłoby z pewnością uzasadnione ekonomicznie.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Jakie przesłanki skłaniają Ministerstwo Sprawiedliwości do podejmowania decyzji o likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Gorlicach?

2. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości wzięło pod uwagę skutki likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Gorlicach, w szczególności w zakresie społecznym oraz ekonomicznym, w odniesieniu do potencjalnych stron postępowania?

3. Czym kierowało się Ministerstwo Sprawiedliwości, przygotowując nową sieć wydziałów pracy, przewidującą znaczące zmniejszenie tych wydziałów?

4. Jakie według Pana Ministra miałyby być korzyści dla obywateli z powodu likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Gorlicach?

5. Czy pomysł likwidacji kolejnych wydziałów w Sądzie Rejonowym w Gorlicach nie ma na celu likwidacji tego sądu jako samodzielnej struktury?

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 22 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20047)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy obwodnicy miasta Kalisza

Kalisz to drugie pod względem liczby mieszkańców miasto w Wielkopolsce. W Kaliszu krzyżują się dwie drogi krajowe – droga nr 25 i droga nr 12. Zgodnie z obowiązującymi przepisami odpowiedzialność za utrzymanie w należyтым stanie dróg krajowych w granicach miast na prawach powiatu spoczywa na samorządach. Zadanie to jest w pełni finansowane ze środków własnych miasta i w przypadku Kalisza obciąża jego budżet.

Przedstawiony przez Pana Ministra program budowy dróg na lata 2011–2015 nie przewiduje prac związanych z budową obwodnicy miasta Kalisza. Obwodnica taka wydaje się być niezbędna, nie tylko z uwagi na kwestie finansowania budowy i utrzymania bieżącego dróg, ale również ze względu na komplikacje komunikacyjne wynikające z przebiegu ruchu tranzytowego przez Kalisz. Obecnie cały ruch tranzytowy przebiega przez tereny administracyjne miasta. Konsekwencją tego jest paraliż komunikacyjny

w godzinach szczytu rannego i popołudniowego. Wytyczenie obwodnicy poza obrębem miasta wyprowadzi ruch tranzytowy z Kalisza, skróci czas przejazdu i usprawni komunikację mieszkańcom.

Zwracam się więc do Pana Ministra z apelem o umieszczenie budowy obwodnicy miasta Kalisza w programie budowy dróg na lata 2011–2015. Inwestycja ta nie tylko przyczyni się do zmniejszenia średniodobowego ruchu na terenie miasta, ale również doprowadzi do poprawy stanu środowiska naturalnego w mieście, jak również powstania nowych terenów inwestycyjnych, które mogą stać się szansą dla dalszego rozwoju miasta.

Apelując o umieszczenie budowy obwodnicy miasta Kalisza w programie budowy dróg, zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Dlaczego w programie budowy dróg na lata 2011–2015 nie uwzględniono budowy obwodnicy miasta Kalisza?

2. Czy istnieje harmonogram prac związanych z przygotowaniem budowy obwodnicy miasta Kalisza i kiedy ta inwestycja będzie zrealizowana?

Poseł Adam Rogacki

Kalisz, dnia 17 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20048)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie programu zwalczania salmonelli u drobiu mięsnego

Szanowny Panie Ministrze! „Krajowy program zwalczania niektórych serotypów Salmonelli w stadach brojlerów gatunku kura (*Gallus gallus*) na lata 2009–2011” jest trzecim etapem realizacji ograniczenia występowania pałeczek salmonelli u drobiu, mającym na celu pozyskanie mięsa drobiowego gatunku kura (*Gallus gallus*), które nie jest zakażone *Salmonella enteritidis* i *Salmonella typhimurium*. Są to serotypy, które mają znaczenie dla zdrowia publicznego ze względu na wywoływanie chorób u ludzi.

Zgodnie z datą wskazaną w lit. E ust. 1 załącznik II do rozporządzenia nr 2160/2003, świeże mięso pozyskane z drobiu (kury i indyki) nie może być wprowadzone do obrotu w celu spożycia przez ludzi, jeśli nie zostanie spełnione kryterium „*Salmonella*: nie stwierdzono obecności w 25 g”. Oznacza to, że mięso niespełniające powyższych kryteriów nie będzie mogło być wprowadzone na rynek krajowy ani na rynek wspólnotowy.

Sama idea walki z występowaniem salmonelli w mięsie drobiowym jest jak najbardziej słuszna. Wielkie obawy i niepokój hodowców drobiu budzi natomiast brak sprecyzowanych rozwiązań w przypadku ewentualnego wystąpienia w mięsie pałeczek salmo-

nelli. Mięso takie może być przeznaczone na utylizację na koszt hodowcy lub może być zapłacony za nie symboliczny grosz. Dla wielu hodowców sytuacja taka może grozić bankrutem.

Mając na uwadze powyższe, zwracamy się do Pana z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w związku z powyższym Pan Minister widzi realne zagrożenie dla polskich hodowców drobiu, którzy narażeni zostaną na bardzo poważne obciążenia finansowe grażące nawet ich bankrutem?

2. Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zamierza podjąć realne kroki zmierzające do sprecyzowania rozwiązań w przypadku wykrycia w mięsie pałeczek salmonelli, tak by nie stanowiły one zagrożenia dla hodowców drobiu?

Z poważaniem

Poseł Robert Telus
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20049)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie radykalnego zmniejszenia środków Funduszu Pracy na aktywizację zawodową osób bezrobotnych

Szanowna Pani Minister! Rządowy projekt ustawy budżetowej na rok 2011 zakłada radykalne zmniejszenie środków Funduszu Pracy na aktywizację zawodową osób bezrobotnych. Zmniejszenie środków Funduszu Pracy spowoduje drastyczne ograniczenie w zakresie możliwości aktywizacji zawodowej osób pozostających bez pracy. W chwili obecnej, kiedy na obszarze całego kraju podejmowane są działania zmierzające do zniwelowania skutków kryzysu gospodarczego, drastyczne ograniczenie środków Funduszu Pracy spowoduje efekt całkowicie odwrotny do zamierzonego – pogłębienie i utrwalenie się kryzysu. Przyczyni się to także do dalszej degradacji ekonomicznej osób bezrobotnych, co w konsekwencji może doprowadzić do ich wykluczenia społecznego. Znaczne obniżenie środków Funduszu Pracy to w efekcie także brak możliwości realizacji programów na rzecz osób bezrobotnych. Na dodatek planowane procedury dotyczące efektywności zatrudnieniowej dotyczą całego obszaru kraju i bardzo często nie uwzględniają obszarów słabiej rozwiniętych, bez perspektyw rozwojowych. Niezbędne jest więc zróżnicowanie co do wysokości przyznawanych środków i wymaganej efektywności zatrudnieniowej uwzględniającej przede wszystkim warunki lokalnego rynku pracy.

Za przykład posłużyć może tutaj sytuacja w powiecie opoczyńskim, gdzie przewidywane środki

Funduszu Pracy na rok 2011 wynoszą tylko 1484,1 mln zł, podczas gdy na rok ubiegły planowano na ten cel 4845,4 mln zł. Oznacza to więc obcięcie wspomnianych środków o przeszło 70%! Sytuację w powiecie pogarszają jeszcze niekorzystne uwarunkowania ekonomiczne, demograficzne i infrastrukturalne. Na terenie tym brakuje inwestorów zewnętrznych, a inwestorzy lokalni posiadają coraz mniejsze możliwości zatrudniania osób bezrobotnych. Niepokojąco rośnie liczba bezrobotnych znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji – 89% ogółu bezrobotnych. Powiat opoczyński jest plasowany w skali województwa na niskim poziomie atrakcyjności pod względem inwestycyjnym, a słaba kondycja istniejących podmiotów gospodarczych i brak wsparcia środkami Funduszu Pracy spowodują radykalne zmiany zmierzające do redukcji miejsc pracy, a nawet likwidacji działalności. Sytuacja taka spowoduje drastyczny wzrost stopy bezrobocia, która i tak utrzymuje się na wysokim poziomie 14%.

Pani Minister, mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pani z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza podjąć, by przeciwdziałać negatywnym skutkom radykalnego zmniejszenia środków Funduszu Pracy?

2. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej podejmie kroki zmierzające do zwiększenia w najbliższej przyszłości środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację osób bezrobotnych?

3. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej podejmie kroki zmierzające do zróżnicowania wysokości przyznawanych środków Funduszu Pracy, uwzględniając przy tym dysproporcje w rozwoju poszczególnych regionów kraju?

Z poważaniem

Posel Robert Telus
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20050)

do ministra finansów

w sprawie pogorszenia sytuacji finansowej gmin uzdrowiskowych po wejściu w życie ustawy z dnia 24 września 2010 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych

Szanowny Panie Ministrze! Gminy uzdrowiskowe obok realizacji zadań mających na celu podniesienie jakości życia mieszkańców realizują również zadania wynikające z zapisów ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdro-

wiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1399, ze zm.). Realizacja zadań wynikających z art. 46 ww. ustawy wiąże się z tworzeniem odpowiedniej infrastruktury uzdrowiskowej i komunalnej, która jest bardzo kosztowna w utrzymaniu.

Ustawa z dnia 24 września 2010 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wprowadza nowe stawki podatkowe od sanatoriów, co prowadzi do znacznego obniżenia dochodów podatkowych gmin uzdrowiskowych. Zdaniem burmistrzów gmin uzdrowiskowych dochody te mogą obniżyć się w skali roku o ok. 23 mln zł we wszystkich gminach uzdrowiskowych, w tym o 18 mln zł w gminach członkowskich SGURP. Taka sytuacja – obniżenie wpływów z podatków, uderza w kondycję finansową gmin uzdrowiskowych.

Podkreślenia wymaga fakt, że leczenie uzdrowiskowe prowadzone jest nie tylko w sanatoriach będących własnością Skarbu Państwa, ale również w placówkach prowadzonych przez podmioty prywatne. Podstawą leczenia są umowy zawierane z oddziałami Narodowego Funduszu Zdrowia oraz umowy indywidualne zawierane na zasadach komercyjnych z osobami korzystającymi z usług leczniczych sanatoriów.

Większość sanatoriów jest obiektami wielofunkcyjnymi, które oprócz leczenia uzdrowiskowego oferują również inne usługi będące jedynie jego uzupełnieniem, jak: SPA, wellness, medycyna estetyczna, kosmetyka. Kuracjusze leczą się w nich na zasadach komercyjnych oraz korzystają z pełnopłatnych usług dodatkowych, dzięki temu podmioty te uzyskują przychód pozwalający im uiszczać podatek na ogólnych zasadach. Obniżone stawki podatkowe dla podmiotów komercyjnych naruszają zasadę konkurencji i równowagi podmiotów oferujących te same usługi np. w hotelach, pensjonatach itp.

Władze gmin uzdrowiskowych krytykują przyjęte w ustawie rozwiązanie dotyczące ulg podatkowych dla wybranych podmiotów. Ich zdaniem najbardziej efektywnym wyjściem z tej sytuacji byłoby zestandaryzowanie stawki osobodnia na leczenie, wzorem innych usług leczniczych. Należy podkreślić, że dotychczas głównym powodem szukania możliwości obniżenia stawek podatkowych był fakt stosowania przez NFZ niskich stawek osobodnia za leczenie uzdrowiskowe w sanatorium.

Można ocenić, że szukanie ulg podatkowych, obniżających wpływy budżetowe samorządów, z powodu niskich stawek w NFZ na leczenie kuracjuszy prowadzi do zaniżenia standardów uzdrowisk. Według władz samorządowych jest to przerzucanie obowiązków państwa na budżety samorządów gminnych – uzdrowiskowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniami:

1. Jaką Pan Minister przewiduje możliwość rekompensaty obniżonych dochodów z tytułu podatków i opłat lokalnych dla gmin uzdrowiskowych?

2. Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec propozycji władz gmin uzdrowiskowych odnośnie do zstandardyzowania stawki osobodnia na leczenie uzdrowiskowe w sanatorium, tak jak zostały zstandardyzowane inne usługi lecznicze?

3. Czy w ministerstwie są prowadzone prace nad modyfikacją przepisów w kierunku zabezpieczenia płynności finansowej gmin uzdrowiskowych?

Z poważaniem

Poseł Piotr Babinetz

Krosno, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20051)

do ministra infrastruktury

**w sprawie bardzo poważnego opóźnienia
terminu inwestycji budowy drogi
ekspresowej S19, w tym na odcinku
Barwinek – Rzeszów**

Szanowny Panie Ministrze! Przebieg drogi ekspresowej S19 oraz harmonogram rzeczowo-finansowy realizacji tej inwestycji ustalony został, jako inwestycyjny priorytet, w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 września 2007 r. w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”. Ma ona prowadzić od Barwinka (przejście graniczne ze Słowacją), przez Rzeszów, Lublin, Białystok do Kuźnicy Białostockiej (przejścia graniczne z Białorusią). Na jej budowę planowano przeznaczyć 7 983 276 tys. zł, dofinansowanie tej inwestycji ze środków unijnych miało pochodzić z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz Funduszu Spójności. Z odpowiedzi (pismo podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury pana Zbigniewa Rapciaka z czerwca 2008 r.) na moją interpelację do Pana Ministra z maja 2008 r. wynikało, że wiele problemów projektowych i środowiskowych miało zostać rozwiązanych przed 2010 r. Niestety zaawansowanie prac nad rozpoczęciem tej inwestycji jest nadal niewielkie. Jak wynika z danych zawartych na stronie GDDKiA (<http://www.gddkia.gov.pl>), niemal cały obszar drogi S19 jest jedynie na etapie przygotowania.

O stan przygotowań do tej inwestycji pytał pana poseł Andrzej Szlachta na posiedzeniu Sejmu w dniu 6.05.2010 r. W odpowiedzi pan Radosław Stępień, podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury poinformował, że „biorąc pod uwagę szczególny charakter tej drogi (wielkie znaczenie dla tranzytu i społeczności lokalnych oraz przebieg przez bardzo zróżnicowane i wrażliwe środowiskowo obszary) minister infrastruktury planuje powołanie drogowej spółki specjalnego przeznaczenia, aby realizacja tej inwestycji przebiegała w trybie indywidualnym”. Ta spółka miała odpowiadać za koordynowanie prac, kom-

pleksowo jako jeden podmiot, na całym przebiegu S19. Podjęto jakoby taką decyzję, aby uzyskać status priorytetowy dla tej drogi, ale podsekretarz stanu stwierdził też: „Obecnie został powołany pełnomocnik, który ma przygotować koncepcję drogowej spółki specjalnego przeznaczenia” (czyli doceniono znaczenie tej inwestycji, ale jednocześnie przyznano, że nic jeszcze, do maja 2010 r., nie zrobiono konkretnego, aby tę inwestycję rozpocząć!).

W ogłoszonym 6 grudnia 2010 r. projekcie nowego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” droga ekspresowa S19 jest wprawdzie wymieniona jako zadanie priorytetowe, ale ewentualny początek jej realizacji został odsunięty na co najmniej po roku 2013 (załącznik nr 2 „Lista zadań których realizacja przewidywana jest po roku 2013”). Stwierdzono tam również, że budowa sieci dróg ekspresowych łączących największe miasta Polski zakończy się dopiero po 2020 r., co jest wysoce niepokojące. Ponadto z dostępnych informacji wynika, że droga S19 nie jest jeszcze zaprojektowana i nie ma wydanych decyzji środowiskowych, co może wskazywać na niebezpieczeństwo zaniechania jej realizacji do co najmniej 2020 r.

Do 2013 r. mają powstać jedynie te odcinki drogi S19, które są już przygotowane do realizacji: krótkie, zaledwie kilkukilometrowe odcinki rzeszowskie (Stobierna – Rzeszów i Rzeszów – Świlcza), a także Międzyrzec Podlaski – Lubartów oraz obwodnice Kocka i Woli Skromowskiej. Z podstawowego programu została usunięta również budowa drogi ekspresowej S17 na odcinku Lublin – Kurów (w kierunku Warszawy).

Obie te drogi ekspresowe mają ogromne znaczenie dla regionu Podkarpacia i Lubelszczyzny. Stanowią one wielką szansę dla tych województw. Sieć infrastruktury, dogodne połączenia z dużymi ośrodkami naukowo-technicznymi i otwartość na ościenną regiony działa progresywnie na rozwój przedsiębiorstw i stymulację biznesową. Rozwój przedsiębiorczości ma szczególne znaczenie dla Polski wschodniej, gdzie jest jeden z najwyższych stopni bezrobocia w kraju. Ponadto znikoma dostępność komunikacyjna Polski południowo-wschodniej, a szczególnie Bieszczadów, bardzo negatywnie odbija się na możliwości wykorzystania potencjału turystycznego tych pięknych terenów.

Jednym z najpilniejszych do zrealizowania jest odcinek drogi ekspresowej S19 od Barwinka (od południowej granicy Polski) do Rzeszowa (gdzie będzie niebawem możliwość wjazdu na autostradę A4), który przynajmniej umożliwi sprawny dojazd z Podkarpacia do Krakowa i dalej w kierunku całego Śląska, co choć częściowo zwiększyłoby dostępność komunikacyjną dawnego województwa krośnieńskiego. Jednak dla mieszkańców Krosna, powiatów jasielskiego, krośnieńskiego, brzozowskiego, sanockiego i całej południowej części Podkarpacia, skąd nie ma już zresztą praktycznie możliwości podróżowania do Warszawy i centralnej Polski transportem kolejo-

wym, lekceważenie potrzeby szybkiej budowy całej drogi S19 jest równoznaczne z dyskryminacją cywilizacyjną.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniami:

1. Czy umieszczenie budowy drogi ekspresowej S19 w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie jest tylko tymczasowym wybiegiem uprzedzającym całkowite wycofanie się z tej inwestycji po następnej aktualizacji „Programu budowy dróg krajowych”? Jeśli nie, to kiedy zostaną zakończone prace projektowe i wydane zostaną decyzje środowiskowe?

2. Na jakim etapie realizacji i czy w ogóle są aktualne plany powołania drogowej spółki specjalnego przeznaczenia dla koordynacji inwestycji: budowa drogi ekspresowej S19 na całym jej przebiegu?

3. Kiedy będzie realizowana budowa drogi S19 (szczególnie odcinek Barwinek – Lublin) i droga S17 (szczególnie odcinek Lublin – Warszawa, a w tym Lublin – Kurów), co umożliwi mieszkańcom Podkarpacia i Lubelszczyzny znacznie lepszą komunikację drogową ze stolicą i centralną Polską?

4. Kiedy zostanie wreszcie wybudowany południowy odcinek drogi ekspresowej S19 Barwinek – Rzeszów, którego tak pilnie potrzebują mieszkańcy dawnego województwa krośnieńskiego? Proszę o konkretną informację w tej sprawie.

5. Czy Pan Minister rozumie ogromne znaczenie budowy dróg S19 i S17 dla wielu milionów Polaków, mieszkańców południowo-wschodniej i wschodniej części naszego kraju, skoro po wcześniejszych zapewnieniach o wyjątkowym znaczeniu inwestycji: budowa drogi ekspresowej S19 teraz jej realizacja odsuwana jest na daleką przyszłość?

6. Czy może Pan Minister zagwarantować, że jeśli rozpoczęcie inwestycji: budowa drogi S19 zostanie opóźnione, to będzie na ten cel zagwarantowane dofinansowanie z nowej perspektywy finansowej Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Poseł Piotr Babinetz

Krosno, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20052)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

**w sprawie uregulowania w ustawie
nowelizującej Prawo o szkolnictwie wyższym
kwestii obowiązkowych zajęć wychowania
fizycznego**

Szanowna Pani Minister! Środowiska akademickie w całej Polsce wyrażają swe zaniepokojenie sprawą regulacji ustawowej zajęć wychowania fizycznego

w szkołach wyższych. Niepokój wynika z faktu, iż brak jest stosownych zapisów poświęconych temu zagadnieniu w projekcie nowelizacji Prawa o szkolnictwie wyższym.

Do tej pory kwestia ta regulowana była w standardach kształcenia dla poszczególnych kierunków studiów stacjonarnych w wymiarze 60 godzin dydaktycznych rocznie dla jednego roku studiów. Niestety nowelizacja ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym milczy w tej kwestii, co rodzi niepokój o przyszłość wychowania fizycznego na polskich uczelniach.

Sprawa jest istotna przede wszystkim z uwagi na coraz większe zaległości polskiej młodzieży i jej problemy właśnie dotyczące rozwoju fizycznego. Bez obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego zdecydowana większość studentów w ogóle nie będzie uprawiała żadnej formy ruchu ani sportu, a prowadząc wyłącznie statyczny, siedzący tryb życia, będzie narażona na wiele chorób i wad postawy. Brak obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego postawi pod znakiem zapytania również wiele miejsc pracy nauczycieli akademickich tej specjalności, a także możliwość utrzymania przez uczelnie wielu nowoczesnych obiektów sportowych.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Panią Minister o ustosunkowanie się do treści niniejszej interpelacji i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są zamierzenia kierowanego przez Panią Minister resortu w kwestii obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego; w szczególności czy planowane jest utrzymanie obowiązkowych zajęć w wymiarze 60 godzin rocznie dla studentów jednego roku studiów?

2. Czy zauważa Pani Minister potrzebę zwiększenia ilości zajęć wychowania fizycznego z uwagi na coraz większe problemy zdrowotne naszej młodzieży?

3. Czy jest szansa, aby przepisy o obowiązkowych zajęciach wychowania fizycznego znalazły się w noweli ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20053)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie pogarszającej się sytuacji
w polskiej oświacie**

Szanowna Pani Minister! Od momentu objęcia przez Panią Minister funkcji szefa resortu edukacji w polskim systemie oświaty zaszło wiele poważnych zmian. Niestety zdaniem licznych znawców tematu

wcale nie są one dla polskich szkół, nauczycieli i uczniów korzystne. Zmiany te – w postaci nowelizacji szczególnie ustawy o systemie oświaty, Karty Nauczyciela i wielu rozporządzeń – spotykają się z powszechną krytyką dyrektorów szkół, nauczycieli i samorządowców.

Kierowany przez Panią resort dokonał również zmiany w podstawie programowej – także ta reforma spotkała się z powszechną krytyką autorytetów ze świata kultury i nauki.

Rewolucje wprowadzane przez Panią Minister w ostatnich 3 latach spowodowały zdaniem ww. chaos prawny i organizacyjny, wzrost biurokracji i obciążeń finansowych jednostek samorządu terytorialnego, zwiększenie zadań i obowiązków dyrektorów i nauczycieli (oczywiście bez stosownej gratyfikacji pieniężnej).

Na to wszystko nakłada się polityka PR-owska rządu, która powoduje, że społeczeństwo w praktyce w ogóle nie jest informowane o ww. reformach, ale jedynie karmione jest na okrągło informacjami na temat rzekomo dużego wzrostu wynagrodzeń nauczycieli. Tyle tylko, że te informacje oparte są na danych statystycznych, niemających zbyt wiele wspólnego z rzeczywistymi wynagrodzeniami większości nauczycieli. Krótko mówiąc, Pani Minister, w oświacie nie żyje się lepiej, a na pewno już owoce zmian nie są korzystne dla systemu edukacji i wszystkich osób zawodowo z nim związanych. Dość powiedzieć, że warunki pracy nauczycieli w ostatnich 3 latach uległy znacznemu pogorszeniu – m.in. utracili prawo do przechodzenia na wcześniejszą emeryturę (tylko ci, co pracowali w szkole, wiedząc, że wcześniejsza emerytura to wręcz konieczność), zostali zobowiązani do prowadzenia bezpłatnych zajęć dodatkowych (art. 42 Karty Nauczyciela), ich wynagrodzenie uzależnione zostało w dużej mierze od zasobności kasy organu prowadzącego.

Mając zaś na uwadze fakt, iż szkoły wchodzą w okres coraz większego niżu demograficznego, który w niedalekiej przyszłości może spowodować likwidację wielu placówek i zwolnienia wielu nauczycieli, perspektywy polskiej oświaty rysują się tym bardziej nieciekawie.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Panią Minister o ustosunkowanie się do treści niniejszej interpelacji i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak kształtują się średnie wynagrodzenia nauczycieli w poszczególnych grupach (mianowani, dyplomowani) w województwach mazowieckim i lubelskim? Proszę o przedstawienie informacji na zasadzie porównawczej.

2. Czy prawdą jest, że w najbliższej przyszłości kierowany przez Panią resort zamierza zlikwidować kuratoria oświaty? Kto w takiej sytuacji przejmie na siebie zadania realizowane przez kuratoria?

3. Czy kierowany przez Panią resort analizuje skutki niżu demograficznego i jego konsekwencje dla polskich szkół i nauczycieli w najbliższych 10 latach?

Czy planowane są jakiegokolwiek rozwiązania osłonowe dla szkół i nauczycieli w związku z coraz mniejszą liczbą dzieci i młodzieży w polskich szkołach?

4. Dlaczego odstąpiono od obligatoryjnego uzgadniania regulaminów dodatków do wynagrodzeń?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20054)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wątpliwości prawnych
dotyczących połączenia spółek PKP Cargo
i PKP LHS sp. z o.o.**

Szanowny Panie Ministrze! W odpowiedzi na za pytanie poselskie, jakie w dniu 27 września 2010 r. złożyłem wraz z posłem Wojciechem Żukowskim w sprawie planów prywatyzacyjnych PKP Cargo SA oraz PKP LHS sp. z o.o., ówczesny wiceminister w pana resorcie pan Juliusz Engelhardt udzielił wyjaśnień, z których wynika, że nie została jeszcze podjęta decyzja o połączeniu tych dwóch spółek kolejowych, a opracowany w Ministerstwie Infrastruktury projekt „Programu działań dla rozwoju transportu kolejowego do roku 2015”, który w sierpniu i we wrześniu 2010 r. był przedmiotem konsultacji społecznych, uwzględnia, że określenie ostatecznego modelu prywatyzacji spółki PKP LHS sp. z o.o. nastąpi po dokonaniu szczegółowych analiz. Dodatkowo minister Engelhardt podkreślił, że analizy te rozważać będą również wariant w postaci możliwości wniesienia udziałów tej zamojskiej spółki do PKP Cargo SA.

Od odpowiedzi ministra Engelhardta minęły już 2 miesiące. W tym czasie z całą pewnością zostały przeprowadzone pewne analizy w kierowanym przez Pana Ministra resorcie. Stosowne analizy prowadzone są również przez zainteresowane strony. Z analiz tych, wspartych opiniami kompetentnych kancelarii prawnych, wynika, iż ewentualne wniesienie udziałów PKP LHS sp. z o.o. do PKP Cargo budzi bardzo poważne wątpliwości prawne. Sprawę tę podnosiły jednoznacznie także związki zawodowe działające w PKP LHS sp. z o.o., które w dniu 13 grudnia ub.r. przedłożyły panu premierowi Donaldowi Tusko wi stosowną petycję, sygnowaną przez 850 członków załogi, zarzucając planom prywatyzacyjnym spółki PKP LHS brak podstaw tak prawnych, jak i ekonomicznych.

Przed wszystkim należy wskazać, że utworzenie spółki PKP LHS, której zasadniczym zadaniem jest zarządzanie linią kolejową nr 65 o szerokości toru

1520 mm, biegnącą z Hrubieszowa (most na rzece Bug) do stacji kolejowej Sławków Południowy koło Katowic, oraz wykonywanie przewozów kolejowych na zarządzanej przez siebie linii, podyktowane było „istotnym interesem społecznym i gospodarczym”. Ów „istotny interes społeczny i gospodarczy” podkreślany był zarówno w uzasadnieniu poprawki do projektu ustawy o zmianie ustawy o komercjalizacji PKP (Druk nr 3190-A z 25 lipca 2001 r.), jak i w późniejszych dokumentach, w tym w decyzji UTK nr TRL/3/04 z dnia 1 marca 2004 r., zgodnie z którą specyfika linii nr 65 określa celowość pełnienia przez PKP LHS funkcji przewoźnika i zarządcy infrastruktury.

Analizujący zagadnienie prawnicy podkreślają, że jak do tej pory „nie zostały przedstawione argumenty, z których wynikałoby, iż obecnie brak jest takiej celowości czy też nie istnieje ważny interes społeczny i gospodarczy, który przemawiałby za utrzymaniem stanu dotychczasowego”. W tej sytuacji jakiegokolwiek zmiany, w tym w szczególności wnoszenie udziałów PKP LHS do PKP Cargo, stanowiłoby naruszenie zasady państwa prawa, w tym zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego w nim prawa – „jeśli organy państwa uznały, że taki ważny interes występował, co stało się przesłanką utworzenia spółki PKP LHS, zmiana stanowiska w tej kwestii powinna zostać odpowiednio uzasadniona, w szczególności powinno zostać wykazane nieistnienie obecnie takiego interesu czy też istnienie innego, przeważającego interesu”.

Analizujący zagadnienia prawnicy wskazują także, iż wniesienie udziałów zarządcy infrastruktury do przewoźnika kolejowego, co w istocie miałyby miejsce w przypadku połączenia spółek PKP Cargo i PKP LHS, byłoby rozwiązaniem sprzecznym z zasadą wyodrębnienia zarządu infrastruktury od działalności przewozowej, wyrażoną w art. 5 ust. 3 ustawy o transporcie kolejowym. Podkreślić należy również, w ślad za opinią prawników, że takie rozwiązanie spowodowałoby tzw. lukę extra legem, bowiem ustawa o transporcie kolejowym nie reguluje zasad udostępniania linii szerokotorowej innym przewoźnikom. W założeniu ustawodawcy linia szerokotorowa pozostawać miała w zarządzie podmiotu, który ma na niej wykonywać wyłączne przewozy. W tej sytuacji prawnej wniesienie udziałów PKP LHS do spółki PKP Cargo wygeneruje anormalną sytuację, w której PKP LHS, podejmując działalność na liniach normalnotorowych, konkurowałby ze spółką dominującą.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do treści niniejszego zapytania i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są wyniki analiz prowadzonych w kierowanym przez Pana Ministra resorcie w sprawie planów prywatyzacyjnych PKP Cargo i PKP LHS?

2. Czy zdaniem Pana Ministra ów „interes społeczny i gospodarczy”, który legł u podstaw decyzji o utworzeniu PKP LHS, rzeczywiście przestał istnieć?

3. Jaki jest ewentualny interes wyższy od tego, który legł u podstaw utworzenia PKP LHS, uzasadniający wniesienie udziałów tej spółki do PKP Cargo?

4. Czy obecne zmiany w kierowanym przez Pana Ministra resorcie, po kompromitującym bałaganie w PKP, przyniosą bardziej racjonalne podejście do przyszłości PKP LHS i PKP Cargo?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20055)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu rozporządzenia
Rady Ministrów zmieniającego
rozporządzenie w sprawie autostrad
płatnych, w szczególności w kwestii opłat
za przejazd autostradą obwodnicą
Wrocławia A8 na odcinku węzeł Pawłowice –
węzeł Nowa Wieś Wrocławska
dla samochodów osobowych
poruszających się w ruchu tranzytowym**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z licznymi protestami mieszkańców Wrocławia w sprawie zmian decyzji o bezpłatnym użytkowaniu autostradowej obwodnicy Wrocławia A8 przez samochody osobowe poruszające się w ruchu tranzytowym zgłaszam interpelację poselską.

Projekt rozporządzenia Rady Ministrów zakłada zwolnienie z opłat od samochodów osobowych i motocykli na odcinku węzeł Pawłowice – węzeł Nowa Wieś Wrocławska, co jest rozwiązaniem chroniącym społeczność lokalną i spełnieniem wcześniejszych deklaracji, jednak opłaty takie będą pobierane od samochodów osobowych poruszających się w ruchu tranzytowym przez Wrocław.

Poruszenie mieszkańców Wrocławia i Dolnego Śląska spowodowane jest troską o miasto i chęcią rozwiązania problemów komunikacyjnych, które są ich udziałem od wielu lat. Wydaje się, że pobieranie opłat za ruch tranzytowy na AOW może te problemy pogłębić lub nie rozwiązać ich w taki sposób, jak oczekują tego mieszkańcy Wrocławia. Jednym bowiem z ważniejszych powodów tak wielkiego oczekiwania na AOW miało być odciążenie miasta od ruchu tranzytowego.

Szanowny Panie Ministrze! Czym zatem jest spowodowana decyzja o płatnościach na wspomnianym odcinku AOW? AOW miała być bowiem drogą bezpłatną dla wszystkich samochodów osobowych i motocykli poruszających się nią w obrębie miasta.

Czy decyzja przedstawiona w ww. projekcie rozporządzenia jest ostateczna?

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199) i realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie proszę o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z poważaniem

Poseł Aldona Młyńczak

Wrocław, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20056)

do ministra infrastruktury

**w sprawie ponownego wpisania obwodnic
Myśliny oraz Bąkowa do programu inwestycji
realizowanych w latach 2011–2013**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do pana z zapytaniem dotyczącym budowy obwodnicy Myśliny w ciągu drogi krajowej nr 46 oraz obwodnicy Bąkowa w ciągu drogi krajowej 11, które pomimo dużego zaawansowania prac zostały przesunięte na listę inwestycji realizowanych po roku 2013.

Budowa obwodnicy Myśliny jest inwestycją niezbędną z powodu strategicznego znaczenia szlaku staropolskiego na trasie Kłodzko – Częstochowa – Warszawa. W ciągu tego szlaku komunikacyjnego realizowane są także obwodnice Nysy oraz Niemodlina. Obwodnica ta jest ostatnim etapem budowy obwodnicy Dobrodzienia.

Budowa obwodnicy Bąkowa wpisuje się w koncepcję dostosowania drogi krajowej nr 11 do standardów drogi ekspresowej na odcinku Kępno – Lubliniec. Warto podkreślić fakt, iż województwo opolskie jako jedyne posiada koncepcję przystosowania do ww. standardów drogi krajowej nr 11.

Stan zaawansowania prac pod względem formalnym zarówno obwodnicy Myśliny, jak i obwodnicy Bąkowa został całkowicie ukończony, a koszty poniesione przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad w toku przygotowań dokumentacji inwestycji sięgają 709,9 tys. zł na obwodnicę Myśliny oraz 1400 tys. zł na obwodnicę Bąkowa. Grunty potrzebne do realizacji budowy obwodnic Myśliny i Bąkowa zostały już nabyte przez Skarb Państwa. Wojewoda opolski wydał natomiast decyzję zatwierdzającą projekt budowlany i udzielił pozwolenia na budowę. Termin ważności tej decyzji upływa z dniem 13 listopada 2011 r. w przypadku Myśliny. W przypadku obwodnicy Bąkowa termin mija 27 lipca 2013 r.

Za możliwie szybką realizacją obydwu inwestycji przemawia także stale zwiększający się ruch na tych drogach i – co za tym idzie – troska o zwiększenie

bezpieczeństwa mieszkańców Myśliny i Bąkowa oraz wszystkich użytkowników dróg krajowych nr 46 i 11.

Mając na uwadze powyższe argumenty przemawiające za jak najszybszą budową obwodnic Myśliny i Bąkowa, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego mimo kompletnego przygotowania obwodnic Myśliny i Bąkowa inwestycje te zostały umieszczone na liście inwestycji realizowanych po roku 2013?

2. Jeśli inwestycje te pozostaną na liście inwestycji realizowanych po roku 2013, co przyczyni się do wygaśnięcia decyzji wydanych przez wojewodę opolskiego, to jak przewiduje Pan Minister realizację obwodnic Myśliny i Bąkowa?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Galla

Warszawa, dnia 28 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20057)

do ministra finansów

**w sprawie wykorzystania przez samorządy
środków unijnych na budowę sieci
internetowych**

Szanowny Panie Ministrze! Samorządy wydały tylko 2% z ponad 2 mld zł ze środków unijnych asygnowanych na budowę i modernizację sieci internetowych. Jeśli samorządy nie przyspieszą inwestycji, grozi im utrata unijnego dofinansowania. Wykonanie projektów musi się zakończyć najpóźniej w 2015 r. Utrata dotacji byłaby poważną stratą nie tylko dla regionów, które utraciłyby możliwość zapewnienia mieszkańcom dostępu do szybkiego Internetu, ale i dla branży telekomunikacyjnej zainteresowanej samorządowymi przetargami na budowę sieci. W grę wchodzi duże pieniądze, a samorządy bez wsparcia oraz pomocy rządu nie poradzą sobie z rozdysponowaniem tych środków.

Istotną przyczyną, która także jest odpowiedzialna za opóźnienia w realizacji projektów, jest to, że unijne pieniądze na budowę sieci trafiły do samorządów niemających ani doświadczenia, ani wiedzy w tych kwestiach. Dlatego rząd musi się zastanowić, ile z regionalnych przedsięwzięć uda się uratować. Według ekspertów dotacje dla inwestycji, których nie uda się zrealizować do 2015 r., można przesunąć na inne projekty teleinformatyczne, na przykład na systemy zarządzania ruchem w miastach.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem:

Czy rząd zamierza podjąć kroki i jakie, aby skutecznie w pełni umożliwić samorządom wykorzystanie dotacji unijnych na budowę sieci internetowych?

Z poważaniem

Posel Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 28 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20058)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie projektu ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 oraz projektu ustawy o formach opieki nad dziećmi w wieku do 5 lat

Szanowna Pani Minister! W Polsce, w porównaniu z większością państw europejskich, bardzo mało dzieci do 3 lat jest objętych opieką instytucjonalną. Przed 1989 r. były 1553 żłobki, a w roku 2007 – 373. Jak widać, spora część żłobków uległa likwidacji. Obecny system opieki nad małymi dziećmi jest słaby i nie spełnia oczekiwań rodziców. Szczególnie zła sytuacja jest na terenach wiejskich. Rezultatem tego jest niekorzystna sytuacja kobiet na rynku pracy.

Mniejsza aktywność zawodowa kobiet wynika z kilku czynników: Brak dostępu do usług w zakresie opieki przedszkolnej, w co trzeciej polskiej gminie nie ma ani jednego przedszkola. Jeszcze gorzej przedstawia się sytuacja w kwestii żłobków. Obecnie tylko 2% polskich dzieci może liczyć na taką formę opieki. To najniższy wskaźnik w całej Unii Europejskiej. Żłobki działają tylko w 16% polskich gmin, a co dwudziesty z nich jest własnością prywatną. Tymczasem w Polsce żyje ponad milion dzieci mających trzy lata i mniej. Działania polskiego rządu powinny się więc skupić przede wszystkim na umożliwieniu kobietom powrotu do pracy po urlopie macierzyńskim.

Bardzo ważną kwestią są również wysokie standardy dotyczące instytucji opieki obowiązujące w Europie i czy wszystkie te normy zostały ujęte w projektach ustaw. Porównując wymogi, należy stwierdzić, że są one zdecydowanie rozbieżne. Mój szczególnie niepokój budzi zapis o organizacji placówek, liczbie personelu w stosunku do liczby dzieci. W projekcie przewidziany jest jeden opiekun na ośmioro dzieci. Nie jest możliwe, aby jedna osoba skutecznie i sprawnie sprawowała opiekę nad tyloma dziećmi. Jest to po prostu niewykonalne. Polska należy do Unii Europejskiej, więc należy dostosowywać polskie przepisy do europejskich.

Drugą sprawą to finansowanie żłobków. Myślę, że subwencjonowanie przez rząd żłobków, jak w przypadku przedszkoli, szkół czy sześciolatków, jest wskazane. Chodzi o to, żeby rokrocznie budżet państwa

przeznaczał środki, które będą wspierały samorządy, tak aby żłobki były i funkcjonowały. System opieki nad najmłodszymi musi być zatem budowany i modernizowany ciągle, rozważnie i w porozumieniu ze wszystkimi środowiskami odpowiedzialnymi i zainteresowanymi tym systemem.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy ministerstwo weźmie w projektach ustaw pod uwagę standardy obowiązujące w UE i dostosuje je odpowiednio w zapisach dotyczących standardów polskich?

2. Czy rząd zamierza subwencjonować instytucjonalną opiekę dzieci do 3 lat?

Z poważaniem

Posel Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 21 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20059)

do ministra zdrowia

w sprawie zarządzeń dotyczących zakresu zadań pielęgniarek POZ

Szanowna Pani Minister! Zbliży się kolejny rok, kiedy polskie pielęgniarki środowiskowo-rodzinne są zmuszane do podjęcia trudnej życiowej decyzji: pracować w zawodzie, który każda z nich wybrała z powołania, czy odejść. Absurdalność zarządzeń dotyczących zakresu zadań pielęgniarek POZ prowadzi do kompletnej degradacji polskiego pielęgniarstwa.

Z projektu można wnioskować, że zarządzenia promują lekarzy i ich praktyki, a praktyki pielęgniarek i położnych będą eliminowane z kontraktacji z NFZ. Poprzednie lata pokazały, że pielęgniarstwo środowiskowo-rodzinne doskonale funkcjonuje. Pielęgniarki zostały obdarzone zaufaniem przez pacjentów, miały czas na pracę z pacjentami potrzebującymi kompleksowej, profesjonalnej opieki, czas na pracę w środowiskach zaniedbanych, profilaktykę i tym podobne. W chwili obecnej narzuca się im obowiązek posiadania gabinetów zabiegowych, wykonywania w nich iniekcji ambulatoryjnych, gdzie to lekarz otrzymuje środki na utrzymanie gabinetu zabiegowego. Należy dodać, że lekarze otrzymali te gabinety często gruntownie wyposażone, bez poniesienia kosztów.

Obecna sytuacja wprowadza dezorientację wśród pacjentów, którzy w środowisku domowym pozbawieni są kompleksowej, profesjonalnej opieki, jaką potrafią i chcą im zapewnić pielęgniarki. Nie są bowiem w stanie niejednokrotnie być u pacjentów w domach (często oddalonych wiele kilometrów od gabinetów) i wykonywać zabiegi ambulatoryjne, co narzucają im zarządzenia prezesa NFZ. Ponadto pielęgniarki obar-

cza się badaniami bilansowymi, które według przepisów prawa nie mogą być wykonywane w pomieszczeniu, w którym przyjmowani są ludzie chorzy, a w gabinecie pielęgniarki najczęściej tacy właśnie bywają.

Polskie pielęgniarki środowiskowo-rodzinne ciężko pracowały, aby móc uzyskać samodzielność zawodową, lecz obecne zarządzenia są wydawane według tego środowiska tylko z korzyścią dla jednej grupy zawodowej. Mogą doprowadzić do likwidacji praktyk pielęgniarek i położnych. Środowisko to uważa, iż świadczenia pielęgniarskie powinny być kontraktowane przez pielęgniarki, chce przywrócenia pielęgniarek środowiskowo-rodziny nie tylko w nazwie, ale i w obowiązkach. Najbardziej cierpią jednak na tym pacjenci, obłożnie chorzy, samotni potrzebujący pomocy, a poprzez takie działania pozostawieni sami sobie.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Czy takie działania NFZ nie doprowadzą w zakresie praktyk pielęgniarskich POZ do deprecjacji sprawnie działających do tej pory struktur?

2. Czy ministerstwo poczyni kroki, aby umożliwić tej grupie zawodowej dalszą dobrze funkcjonującą już opiekę medyczną pacjentów?

Z poważaniem

Posel Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 21 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 20060)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie funkcjonowania domów dziecka od stycznia 2011 r.

Szanowna Pani Minister! Zgodnie z przepisami od stycznia 2011 r. w domu dziecka nie będzie mogło przebywać więcej niż 30 dzieci. To jeden z wymogów, które na placówki opiekuńczo-wychowawcze nałożyło Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej. Standardy dotyczą: maksymalnej liczby dzieci w placówce, liczby opiekunów i wychowawców (na jednego nie może przypadać więcej niż 10 dzieci, a w nocy do pilnowania ponad 14 wychowanków potrzebne są dwie dorosłe osoby), kwalifikacji dyrektorów (powinny nimi być osoby pracujące wcześniej co najmniej trzy lata w podobnej placówce), dostosowania kuchni do wymogów europejskich, odpowiedniej liczby wyposażonych pomieszczeń do nauki, wypoczynku i prowadzenia zajęć specjalistycznych.

Z ostatnich danych resortu wynika jednak, że 68 spośród 696 domów dziecka może nie zdążyć osiągnąć tych standardów. Tymczasem ich wykonanie jest warunkiem uzyskania od wojewody zezwolenia

na działanie przez czas nieokreślony. Jest to także konieczne, aby taka placówka uniknęła ukarania przez wojewodę za brak zezwolenia na prowadzenie działalności. Kara może wynieść nawet do 6 tys. zł.

Rząd powinien wyciągnąć wnioski z dotychczasowej sytuacji, w której z jednej strony domom dziecka są podyktowane określone standardy, a z drugiej mają obowiązek przyjmować pozbawione opieki dzieci.

Nadzór nad wykonaniem planu naprawczego domu dziecka sprawuje wojewoda. Samorządy mogą też ubiegać się za jego pośrednictwem o dodatkowe środki na modernizację. Poważnym ograniczeniem w adaptacji do nowych norm były zmieniające się w międzyczasie przepisy, m.in. przeciwpożarowe czy określające liczbę wymaganych aneksów kuchennych w budynku.

Samorządowcy są przekonani, że nie będą zamykać domów dziecka, bo miejsc dla dzieci brakuje w rodzinach zastępczych i innych placówkach. Samorządy zwracają również uwagę, że znajdują się w sytuacji bez wyjścia. Nakłada się na nie ograniczenia dotyczące liczby dzieci, a przecież zgodnie z prawem nie mogą odmówić przyjęcia dziecka, jeśli sąd wyda postanowienie o jego umieszczeniu w placówce opiekuńczej. A takich orzeczeń i takich dzieci jest coraz więcej.

Aby samorządy mogły prowadzić niewielkie placówki, musi istnieć dla nich alternatywa w postaci większej liczby rodzin zastępczych, zwłaszcza że mimo spadającej populacji dzieci wzrasta wskaźnik ich umieszczeń poza biologiczną rodziną. Ponad to częściej powinny być podejmowane działania profilaktyczne, praca z rodzinami biologicznymi. Do interwencji w rodzinie dochodzi, gdy jest za późno i dziecko musi trafić do placówki. Taką profilaktykę, m.in. poprzez asystentów rodzinnych, przewiduje rządowy projekt ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. Dzięki niej można nadrobić zaległości w organizowaniu opieki zastępczej nad dzieckiem. Rząd nie przewiduje niestety wsparcia dla powiatów i gmin na jej realizację. Brak dodatkowych pieniędzy na tym etapie to przejaw krótkowzrocznego myślenia, bo taka inwestycja zapobiegnie zwiększonym kosztom w przyszłości.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem:

1. Na jakiej podstawie będą funkcjonować od stycznia 2011 r. te placówki, które nie spełnią standardów nałożonych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej?

2. Gdzie zostaną umieszczone dzieci z domów dziecka, które nie dostaną zezwolenia na prowadzenie działalności i ulegną likwidacji?

Z poważaniem

Posłowie Bożena Kotkowska
i Grzegorz Pisalski

Bielsko-Biała, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20061)

do ministra infrastruktury

**w sprawie radykalnego ograniczenia
inwestycji w rządowym „Programie budowy
dróg krajowych na lata 2011–2015”**

Szanowny Panie Ministrze! Rząd w poszukiwaniu oszczędności opóźnia rozstrzygnięcie przetargów na budowę kilkunastu odcinków dróg ekspresowych, które mogłyby być już w budowie. Ponad połowa przetargów na budowę dróg i autostrad zostanie anulowana. Opóźnienie w rozstrzygnięciu przetargów na nowe drogi powoduje znaczną dezorganizację. Wyhamowanie tempa ich rozstrzygnięcia zaczyna finansowo odczuwać firma budowlana. Sieć dróg ekspresowych łączących polskie miasta powstanie dopiero po 2020 r. Jeżeli upłyną terminy pozwoleń na budowę, a uzgodnienia środowiskowe stracą ważność, część może nie powstać nigdy. Obowiązujący wciąż, lecz już niewykonalny program budowy dróg przewidywał, że od 2008 r. do końca 2012 r. powstanie w Polsce 1070 km nowych autostrad oraz prawie 2 tys. km nowych dróg ekspresowych. Nowy projekt na lata 2011–2015 zakłada, że od 2008 r. do końca 2013 r. powstanie 994 km nowych autostrad oraz 984 km nowych dróg ekspresowych. Z projektu wypadną wszystkie trwające, ale nierozstrzygnięte przetargi na budowę. Problemem może być także przewidywane unijne wsparcie w latach 2013–2017. Bez dotacji unijnych budowa dróg stanie.

W efekcie w 2011 r. na budowę autostrad i dróg ekspresowych wydamy ok. 30 mld zł, w 2012 r. – 23 mld zł, a w 2013 r. – zaledwie 7 mld zł. Jeśli natomiast powtórzy się zima równie ostra jak poprzednia, a później będziemy walczyć z powodzią, to przewidywane środki nie będą w stanie zaspokoić realnych potrzeb inwestycyjnych. Cięcia wydatków na budowę dróg to brak wyobraźni i krótkowzroczność. Dzięki sprawnej sieci komunikacyjnej rozwija się transport, poprawia koniunktura ekonomiczna, ożywa gospodarka. Wycofanie się rządu z budowy tysiąca kilometrów nowych dróg ekspresowych i autostrad spowoduje wielomilionowe straty dla ponad 200 firm budowlanych. Najwięcej zapłacą małe i średnie przedsiębiorstwa, które na poczet przyszłych zleceń zainwestowały 100–200 tys. zł w przygotowanie dokumentacji przetargowej i pozaciągały ogromne kredyty, aby kupić nowoczesny sprzęt. Uderzy w firmy transportowe, które wyleasingowały samochody dostawcze, a także w przedsiębiorstwa melioracyjne czy w niewielkie lokalne firmy zbrojeniowo-montażowe. Ponadto z powodu zamrożenia inwestycji budowlanych wpływy do budżetu państwa z tytułu podatków i opłat koncesyjnych mogą spaść o 3–5 mld zł.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

Czy tak drastyczne ograniczenia inwestycji w rządowym programie budowy dróg i autostrad nie spowodują znacznych strat również w innych gałęziach gospodarki państwa?

Czy ministerstwo w ramach pozyskania środków na budowę dróg i autostrad weźmie pod uwagę możliwość poszerzenia formy płatności winietki?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska
oraz grupa posłów

Bielsko-Biała, dnia 28 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20062)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu „Programu budowy dróg
krajowych na lata 2011–2015”**

Projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zawiera listę ponad stu inwestycji, których realizacja jest przewidziana po 2013 r. Obwodnica Augustowa, Stawisk, Szczuczyna i Bargłowa Kościelnego to jedyne inwestycje na Podlasiu, których realizacja rozpocznie się do 2013 r.

Zgodnie z ww. projektem budowy dróg na lata 2011–2015 przesunięto realizację dwóch odcinków ekspresowej ósemki do Warszawy. Budowa części drogi krajowej nr 8 między Jeżewem a granicą województwa podlaskiego (w dwóch odcinkach: Jeżewo – Zambrów oraz Zambrów – granica województwa) miała rozpocząć się w 2011 r. i być zakończona do roku 2014. Obecnie ministerstwo zdecydowało, iż ta inwestycja zostaje przełożona na listę projektów drogowych, których realizacja może rozpocząć się najwcześniej w 2013 r. Pragnę jednak nadmienić, iż budowa całego odcinka trasy S8 Wyszaków – Białystok jest wyjątkowo istotna, bowiem ma znaczenia strategiczne, jest główną trasą, która łączy województwo podlaskie z resztą kraju, a to z kolei przekłada się na rozwój gospodarczy całego regionu. Jego budowa zapewni bezpieczeństwo użytkownikom drogi, jak również usprawni ruch tranzytowy. Dlatego też wydaje się, iż ww. inwestycje drogowe powinny powrócić na listę zadań priorytetowych.

W związku z powyższym działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt. 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy ministerstwo w wyniku konsultacji społecznych i powtórnych analiz planuje przywrócenie re-

alizacji dwóch odcinków ekspresowej ósemki do Warszawy na listę zadań priorytetowych?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20063)

do ministra środowiska

**w sprawie udroźnienia i regulacji rzek
i potoków w pow. żywieckim**

Szanowny Panie Ministrze! Powiat żywiecki od wielu lat sukcesywnie nawiedza klęska powodzi. W dużej mierze przyczyną tego jest katastrofalny stan regulacji cieków wodnych na tym obszarze. Fatalna sytuacja pogłębiła się jeszcze po powodziach bieżącego roku. Powódzie, które dwukrotnie pustoszyły w tym roku Żywiecczynę, spowodowały olbrzymie straty. Koryta rzek i potoków poszerzyły się o kilkadziesiąt metrów, zabierając prywatne grunty, niszcząc posesje i infrastrukturę.

Samorządowcy gmin Żywiecczyny skarżą się, że mimo wielu petycji i próśb nie mają żadnej pomocy ze strony państwa, zwłaszcza regionalnego zarządu gospodarki wodnej w kwestii udroźnienia i regulacji rzek i potoków.

W związku z powyższym pytam: Czy prowadzone są prace polegające na przygotowaniu i wdrożeniu planu odbudowy infrastruktury rzecznej i potokowej na ciekach wodnych powiatu żywieckiego?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Bielsko-Biała, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20064)

do ministra finansów

**w sprawie proponowanych środków
finansowych pochodzących z budżetu
państwa przeznaczonych w ramach PFRON
na rehabilitację społeczną i zawodową
w 2011 r.**

Działania realizowane dzięki PFRON pomagają osobom niepełnosprawnym uczestniczyć w życiu społecznym i gospodarczym. Pomoc ta niestety zostanie

zatrzymana, ponieważ środki przewidziane dla PFRON na 2011 r. mają zostać wyraźnie zmniejszone. Spowoduje to, że drastycznie spadnie liczba zrealizowanych programów rehabilitacyjnych, pracę utracą specjaliści, pogorszy się standard życia osób niepełnosprawnych i zmniejszą się ich szanse społeczne.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra o udzielenie mi odpowiedzi na pytanie: Jakie są przyczyny zmniejszenia budżetu PFRON na 2011 r.? Czy istnieje możliwość utrzymania dofinansowania PFRON na rehabilitację społeczną i zawodową w 2011 r. na tym samym poziomie co w 2010 r., aby nie zmniejszać szans osób niepełnosprawnych na uczestniczenie w życiu społecznym i gospodarczym?

Poseł Marek Kuchciński

Przemysł, dnia 10 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20065)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie standaryzacji domów pomocy
społecznej**

Art. 152 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej zabrania domom pomocy społecznej nieposiadającym standaryzacji przyjmowania nowych pensjonariuszy. Obecnie obowiązująca ustawa o pomocy społecznej powoduje znaczące ograniczenia w funkcjonowaniu domów pomocy społecznej, które nie spełniają standardów formalno-prawnych zawartych w ustawie. Główną przyczyną opóźnień w zakończeniu standaryzacji domów pomocy społecznej był brak odpowiednich środków w kontraktach wojewódzkich zarezerwowanych na ten cel (miało to miejsce na przykład na Podkarpaciu).

Należy podkreślić, że służba zdrowia też musiała osiągnąć standardy do końca 2010 r., ale prawo nie zabrania kierowania pacjentów do szpitali czy zakładów opiekuńczo-leczniczych. Jest to więc nierówność podmiotów wobec prawa.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Jakie działania zamierza podjąć Pani Minister, aby domy pomocy społecznej, które rozpoczęły realizację programów naprawczych, a nie posiadają jeszcze standaryzacji, mogły przyjmować pensjonariuszy?

Poseł Marek Kuchciński

Przemysł, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20066)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie projektu ustawy o działalności
lecniczej**

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.) oraz art. 191 ust. 1 i art. 192 ust. 2 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47, z późn. zm.), wnoszę interpelację w sprawie projektu ustawy o działalności leczniczej.

Zarząd Kolegium Lekarzy Rodzinnych w Polsce przesłał mi swoje krytyczne stanowisko w sprawie projektu ustawy o działalności leczniczej. Lekarze są bardzo zaniepokojeni, że propozycje rządu RP dążą do ograniczenia opieki zdrowotnej oraz do prowadzenia tej opieki jako działalności gospodarczej. Uwarunkowania te zwiększą koszty oraz dostępność świadczeń zdrowotnych, w tym ciągłej opieki medycznej. Niepokojące jest unikanie określenia ram ustawowych systemu ochrony zdrowia i promowanie w zamian działalności leczniczej. Nie jest to zgodne z zaleceniami Światowej Organizacji Zdrowia. Porzucenie budowy publicznego systemu ochrony zdrowia z ważną, wręcz priorytetową rolą podstawowej opieki zdrowotnej, w tym medycyny rodzinnej, odbiega od powszechnych standardów europejskich, zagraża utratą kontroli nad kosztami ponoszonymi wspólnie przez społeczeństwo, rodziny i poszczególnych obywateli. Zagrożenia dotyczą również ciągłości opieki zdrowotnej, a w następstwie zdrowia Polaków.

W związku z tym zwracam się do Pana Premiera o udzielenie mi odpowiedzi na pytania:

1. Jakimi przesłankami, danymi i założeniami kierowała się Rada Ministrów, przyjmując powyższy projekt?

2. Dlaczego rząd RP nie wzmacnia tworzenia opieki zdrowotnej jako systemu z wiodącą rolą opieki podstawowej finansowanej ze środków publicznych?

Poseł Marek Kuchciński

Przemyśl, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20067)

do ministra infrastruktury

**w sprawie planowanych przekształceń
dotyczących podkarpackiego zakładu
PKP Cargo SA z siedzibą w Przemyślu
oraz planowanej likwidacji zaplecza
warsztatowego Sekcji Utrzymania
i Eksploatacji Taboru Wagonowego PKP
InterCity SA w Przemyślu**

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.) oraz art. 191 ust. 1 i art. 192 ust. 2 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M. P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47, z późn. zm.), wnoszę interpelację w sprawie planowanych przekształceń dotyczących podkarpackich oddziałów spółek PKP Cargo SA oraz likwidacji zaplecza warsztatowego Sekcji Utrzymania i Eksploatacji Taboru Wagonowego PKP InterCity SA w Przemyślu.

Restrukturyzacja podkarpackiego zakładu spółki PKP Cargo SA z siedzibą w Przemyślu, jak również uchwała Zarządu Spółki PKP InterCity SA nr 802/2010 mająca na celu likwidację zaplecza warsztatowego Sekcji Utrzymania i Eksploatacji Taboru Wagonowego PKP InterCity SA w Przemyślu spowodują masowe zwolnienia pracowników wyżej wymienionych zakładów. Sytuacja taka sprawi, że odsetek osób bezrobotnych w mieście Przemyślu i powiecie przemyskim bardzo wzrośnie. Powyższe przekształcenia według członków zarządów spółek dyktowane są jedynie rachunkiem ekonomicznym, a nie staraniem o utrzymanie miejsc pracy. Według załogi plany podejmowane przez zarząd, między innymi w sprawie przeniesienia siedziby podkarpackiego zakładu spółki PKP Cargo, stoją w sprzeczności z zasadami racjonalnego gospodarowania majątkiem spółki. Mimo że ostatnio, w trakcie kampanii samorządowej, wycofano się z planów likwidacji PKP Cargo, sytuacja na podkarpackiej kolei jest nadal bardzo trudna i niestabilna. Podobny stan rzeczy dotyczy zaplecza warsztatowego Sekcji Utrzymania i Eksploatacji Taboru Wagonowego PKP InterCity SA w Przemyślu. Likwidacja przygranicznego zaplecza warsztatowego skutkuje koniecznością zwolnienia 131 pracowników, a tym samym groźbą całkowitej likwidacji Sekcji Utrzymania i Eksploatacji Taboru Wagonowego w Przemyślu. Obecne plany dotyczące podkarpackich kolei są niezgodne z ideą należytego przygotowania regionu do wyzwań związanych z rozwojem gospodarczym w jej wymiarze transgranicznym. Natomiast zmniejszanie środków na modernizację trakcji kolejowych stoi w sprzeczności z unijnymi dyrektywami.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Jakie są założenia rządowych programów restrukturyzacyjnych dotyczących podkarpackiego kolejnictwa oraz czy przekształcenia dotyczące podkarpackich – przygranicznych oddziałów spółek PKP Cargo SA i likwidacji zaplecza warsztatowego Sekcji Utrzymania i Eksploatacji Taboru Wagonowego PKP InterCity SA w Przemyślu będą nieuchronne pomimo wycofania się z części planów likwidacyjnych w czasie trwania kampanii samorządowej?

Z poważaniem

Poseł Marek Kuchciński

Przemyśl, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20068)

do ministra zdrowia

w sprawie tzw. pakietu ustaw zdrowotnych

Pakiet tzw. ustaw zdrowotnych niesie ze sobą zagrożenie dla wypełniania przez Rzeczpospolitą Polską konstytucyjnego prawa w brzmieniu: „Obywatelom, niezależnie od ich sytuacji materialnej, władze publiczne zapewniają równy dostęp do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych. Warunki i zakres udzielania świadczeń określa ustawa”. Art. 68 ust. 2 Konstytucja RP z dnia 2 kwietnia 1997 r.

Tymczasem w wyżej przytoczonym pakiecie zostały zawarte propozycje wprowadzenia dodatkowych ubezpieczeń – w praktyce różnicując dostęp do opieki zdrowotnej dla pacjentów lepiej i gorzej sytuowanych materialnie – oraz propozycje wydłużenia czasu pracy na stanowiskach, które obecnie są objęte, ze względu na pracę w warunkach szczególnych, tzw. zniżką czasową.

Kolejna bardzo niedobra w opinii wielu znawców specyfiki służby zdrowia zmiana to obciążenie samorządów długami szpitali, co prowadzić będzie do szybkiej komercjalizacji szpitali.

Pani Minister! W związku z powyższymi obawami podnoszonymi nie tylko przez parlamentarzystów RP, ale przede wszystkim przez samorządowców, dyrektorów szpitali i pacjentów, zwracam się do Pani o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy nie widzi Pani Minister w proponowanych przez rząd zmianach ustaw zdrowotnych przedstawionego powyżej zagrożenia?

Poseł Marek Kuchciński

Przemyśl, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20069)

do ministra zdrowia

w sprawie postępowań konkursowych na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w Krakowie

Szanowna Pani Minister! Z końcem ubiegłego roku otrzymałem z Sejmiku Województwa Małopolskiego rezolucję nr 1/10 z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie postępowań konkursowych na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 rok w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim NFZ w Krakowie.

W rezolucji sejmik wyraża głębokie zaniepokojenie możliwym ograniczeniem dostępności usług medycznych w Małopolsce w roku 2011 i latach następnych, jak i obniżeniem ich jakości w wyniku zamierzanego wartościowania świadczeń. Z rezolucją się zgadzam, gdyż otrzymuję wiele sygnałów od oferentów – potencjalnych świadczeniodawców uczestniczących w postępowaniach konkursowych prowadzonych przez MOW NFZ w Krakowie.

Z uwagi na to, że rezolucję otrzymała także Pani Minister, nie będę przedstawiał zarzutów przedstawianych przez sejmik ww. oddziałowi NFZ.

Wobec powyższego zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy będą zwiększone nakłady na świadczenia zdrowotne w Małopolsce, w szczególności na świadczenia szpitalne, ambulatoryjne, opieki specjalistycznej i stomatologicznej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20070)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wsparcia przez państwo projektu budowy Muzeum Ziem Zachodnich przez Ośrodek „Pamięć i przyszłość”

Szanowny Panie Ministrze! Projekt budowy Muzeum Ziem Zachodnich mający na celu prezentację unikatowego doświadczenia historycznego i dorobku kulturowego stworzonego przez Polaków na Ziemiach Zachodnich po II wojnie światowej ma istotne znaczenie dla kultury polskiej. Ośrodek „Pamięć i przyszłość” wypełnia zadanie prezentacji polskiego wkładu w dzieje powojennej Europy. Z tych racji kieruję do Pana Ministra interpelację w sprawie planowanych form wsparcia dla tej inwestycji.

Na jakie wsparcie ze strony ministerstwa może liczyć projekt budowy Muzeum Ziemi Zachodnich przez Ośrodek „Pamięć i przyszłość”?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Michał Ujazdowski

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20071)

do ministra infrastruktury

w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”

Dnia 6 grudnia 2010 r. skierował Pan do konsultacji społecznych oraz uzgodnień międzyresortowych projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Nieznane są powody, dla których od roku 2011 wstrzymana tym samym będzie realizacja aktualnie obowiązującego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, przyjętego uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r.

Niedopuszczalny jest fakt zaniechania realizacji budowy oraz przebudowy drogi S19, która zgodnie z pierwotnym planem budowy dróg na lata 2008–2012 miała być oddana i zrealizowana na całej swojej długości najpóźniej w roku 2014.

Zgodnie z przedłożonym planem pod konsultację przedstawionym przez obecne kierownictwo zarówno resortu Ministerstwa Infrastruktury oraz GDDKiA kompleksowa budowa i przebudowa drogi S19 jest określana jako enigmatyczna realizacja po 2013 r., należy więc domniemywać, iż z obecnej perspektywy finansowej unijnej oraz zarezerwowanych wcześniej programem środków finansowych inwestycja ta nie będzie realizowana.

W związku z powyższym składam zapytania:

1. Jakie były przyczyny odstąpienia od realizacji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”? A obecny program przedstawiony przez Pana Ministra nie jest kontynuacją programu pierwotnego?

2. Czy Pan Minister ma świadomość znaczenia drogi S19 w kategorii co najmniej ekspresowej jako europejskiego korytarza północ – południe Europy, arterii gospodarczej pobudzającej rozwój wschodnich województw naszego państwa, a także pozytywnych skutków gospodarczych dla państw skandynawskich, krajów bałtyckich oraz państw Europy Środkowej i Południowej? Czy w przedmiotowej kwestii przeprowadzono badania i analizy skutków gospodarczych odstąpienia od realizacji powyższej inwestycji?

3. W ramach przebudowy drogi S19 odcinek Białystok – Międzyrzec Podlaski o długości 157 km osza-

cowano wartość wykonawczą w programie budowy dróg 2008–2012 na kwotę 1656 mln zł, z czego w 2008 r. wydano 300 mln zł. Co się stało więc z pozostałymi środkami? Gdzie one przepłynęły? Powyższy odcinek miał termin zakończenia realizacji najpóźniej w 2014 r., obecny program budowy dróg określa czas realizacji po 2013 r. Proszę więc o precyzyjną projekcję czasową rozpoczęcia i zakończenia budowy powyższego odcinka i wskazanie projektu źródeł finansowania.

Posel Krzysztof Tolwiński

Białystok, dnia 31 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20072)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ujęcia budowy obwodnicy Suwałk w wykazie zadań priorytetowych, których realizacja może być rozpoczęta do 2013 r.

Szanowny Panie Premierze! Obejmując władzę, zapowiadał Pan szybką modernizację infrastruktury komunikacyjnej w Polsce. Miały szybko powstawać autostrady i nowe drogi szybkiego ruchu, miała też być modernizowana polska kolej.

Zapewnienia te okazały się pustymi obietnicami. W województwie podlaskim, podobnie jak w całej Polsce, za Pańskich rządów skreślono szereg zaplanowanych wcześniej w okresie rządów Prawa i Sprawiedliwości inwestycji, w tym inwestycji drogowych i kolejowych. Przekreślono budowę drogi ekspresowej z Białegostoku do Augustowa i Suwałk, odbierając przeznaczoną na ten cel w ramach funduszy europejskich kwotę 1800 mln zł. Zmarnotrawiono wieloletni wysiłek i środki finansowe przeznaczone na budowę obwodnicy Augustowa, która według umowy z wykonawcą miała zostać oddana do użytku w listopadzie 2009 r.

Obecnie wszystko wskazuje na to, że przygotowane decyzje ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka po raz kolejny oddalą w czasie rozpoczęcie budowy obwodnicy Suwałk. Inwestycja ta nie znalazła się w projektowanym programie budowy dróg, których realizacja ma być rozpoczęta przed 2013 r.

Zabiegi o budowę obwodnicy Suwałk mają już trzydziestoletnią historię. Przez środek siedemdziesięciotysięcznego miasta przejeżdża w ciągu doby ok. 7 tys. ciężkich samochodów transportowych i autobusów, a natężenie ruchu na tej trasie prowadzącej do przejścia granicznego w Budzisku systematycznie wzrasta. Stanowi to powszechnie znane zagrożenie dla uczestników ruchu i mieszkańców miasta i powoduje wzrastającą liczbę wypadków, w tym wypadków śmiertelnych.

W odpowiedzi na kierowane do Pana Premiera i Pana ministrów wystąpienia nigdy nie otrzymałem konkretnego i jednoznacznie brzmiącego harmonogramu budowy dróg szybkiego ruchu w województwie podlaskim, a w szczególności konkretnej deklaracji w sprawie rozpoczęcia i zakończenia budowy obwodnicy Augustowa i Suwałk. Jest oczywistością, że obie te obwodnice, aby mogły spełniać swoją funkcję, muszą być budowane w jednakowym czasie. Mało tego – powinno to być zharmonizowane z budową całej drogi ekspresowej, której mają one być częścią, nie mogą być to przecież fragmenty drogi prowadzącej donikąd, a tak jest dzisiaj w przypadku projektowanego nowego przebiegu obwodnicy Augustowa.

Przesunięcie terminu rozpoczęcia budowy obwodnicy Suwałk na okres po 2013 r. oznacza nie tylko przedłużające się problemy, zagrożenia i wypadki, nie tylko to, że termin jej budowy staje się nieokreślony, ale także konsekwencje w postaci braku źródeł finansowania tej inwestycji. Jeżeli nie zostaną zaplanowane środki na jej budowę jeszcze w perspektywie finansowej 2007–2013 oraz środki na jej przygotowanie w budżecie państwa na 2012 r., w kolejnych okresach mogą wystąpić poważne kłopoty z zagwarantowaniem pieniędzy na ten cel.

Wobec powyższego – działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350, z późn. zm.) – proszę Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Co spowodowało, że planowane wcześniej inwestycje drogowe są dzisiaj skreślane z listy zadań priorytetowych?

2. Jakie zostały przyjęte kryteria przy podejmowaniu decyzji o umieszczeniu danego zadania na liście inwestycji przewidzianych do rozpoczęcia przed rokiem 2013 bądź skreśleniu go z tej listy?

3. Jakie przyczyny spowodowały, że budowa obwodnicy Suwałk nie znalazła się na projektowanej przez resort infrastruktury liście inwestycji priorytetowych?

4. Ile musi się jeszcze zdarzyć tragicznych wypadków drogowych, aby wreszcie rząd uznał budowę obwodnicy Suwałk za jedno z najpilniejszych zadań inwestycyjnych?

Apeluję do Pana Premiera o spowodowanie, aby budowa obwodnicy Suwałk została umieszczona na liście zadań priorytetowych, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r., przygotowywanej obecnie przez ministra infrastruktury. Proszę także po raz kolejny o sprecyzowanie harmonogramu budowy dróg ekspresowych w województwie podlaskim wraz z budową obwodnicy Augustowa i obwodnicy Suwałk.

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Zieliński

Suwałki, dnia 29 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 20073)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie zmiany przepisów dotyczących kształcenia młodzieży widzącej w zawodzie technik prac biurowych

Szanowny Panie Ministrze! W trakcie dyżuru poselskiego przedstawiono mi następujący problem łącznie z korespondencją dotyczącą tego zagadnienia. Przekonany jestem, że problem podniesiony przez panią, która mi go zreferowała, wymaga ponownego przeanalizowania.

W związku z tym raz jeszcze przedkładam Panu Ministrowi omówienie tego problemu.

W klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego minister spraw wewnętrznych zastrzegł możliwość kształcenia w 4-letnim technikum jedynie dla młodzieży niedowidzącej lub słabowidzącej. Jednocześnie zachowując możliwość kształcenia młodzieży w tym samym zawodzie w ramach 2-letniej szkoły policealnej, bez jakiegokolwiek ograniczania dostępu do tego zawodu.

Próby zwrócenia uwagi na ten problem przez Krajową Izbę Gospodarczą zakończyły się uzyskaniem odpowiedzi, w której MSWiA wyjaśnia, że: „...z informacji otrzymanych z Polskiego Związku Niewidomych wynika, że ujęcie w strukturze klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego technik prac biurowych z uwagą: kształcenie wyłącznie dla osób niewidomych i słabowidzących spowodowane było potrzebą dostosowania dla celów oświatowych programu kształcenia w tym zawodzie do potrzeb osób z dysfunkcją wzroku oraz przyjęciem dłuższego okresu kształcenia dla tej grupy osób. W ocenie Departamentu Administracji Publicznej MSWiA przedstawione stanowisko zasługuje na podtrzymanie, tym bardziej że – jak zauważył Polski Związek Niewidomych – w ww. rozporządzeniu ministra edukacji narodowej są inne zawody związane z pracą biurową niezastrzeżone dla osób niewidomych, tj. pracownik obsługi biurowej, pracownik biurowy”.

Jednak fakt ujęcia w klasyfikacji szkolnictwa zawodowego danej grupy zawodowej – zdaniem prowadzących szkoły – nie przesądza o możliwości kształcenia w danym zawodzie. We wskazanej przez PZN sugestii, iż należy wybrać inny zawód, np. pracownik obsługi biurowej, pracownik biurowy, ustawodawca nie przewidział ani typu szkoły, w jakim miałyby odbywać się takie kształcenie, ani też nie istnieje program do nauczania takiego zawodu, jest to jedynie sugestia ustawodawcy, że zamieszczone w klasyfikacji szkolnictwa zawodowego poniżej zawody mieszczą się w tej klasyfikacji.

Pragnę jednocześnie nadmienić, że z danych uzyskanych z Ministerstwa Edukacji Narodowej wynika, że w Polsce kształceniem w tym zawodzie we wszystkich klasach jest objętych jedynie 156 uczniów z dys-

funkcją wzroku. Stąd też wydaje się, że pozostawienie zastrzeżenia w przedmiotowej klasyfikacji, które uniemożliwia dostęp do zawodu młodzieży widzącej na poziomie szkoły średniej, jest nieuzasadnione.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy wobec przytoczonych powyżej argumentów Pan Minister nie uważa, że należy wystąpić do ministra edukacji narodowej o zmianę rozporządzenia dotyczącego klasyfikacji zawodów?

Z poważaniem

Poseł Wacław Martyniuk

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20074)

do ministra zdrowia

**w sprawie postępowań konkursowych
na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej
na 2011 r. w Małopolskim Oddziale
Wojewódzkim NFZ w Krakowie**

Szanowna Pani Minister! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: zostałam poinformowana o tym, iż do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, Komisji Zdrowia Sejmu RP, Komisji Zdrowia Senatu RP, dyrektora MOW NFZ, parlamentarzystów Małopolski oraz Pani jako ministra zdrowia dotarła rezolucja Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 20 grudnia 2010 r. nr 1/10 w sprawie postępowań konkursowych na udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. w Małopolskim Oddziale Wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia w Krakowie (dalej MOW NFZ).

Parlamentarzyści z Małopolski oraz prezydenci Krakowa, Tarnowa, Nowego Sącza, a także wojewoda małopolski otrzymali pismo sygnowane przez szereg placówek medycznych świadczących usługi specjalistyczne, w sposób szczegółowy odnoszące się do patologicznego sposobu kontraktacji świadczeń medycznych przez MOW NFZ.

Z powyższych pism wynika, iż systemowi świadczeń zdrowotnych w Małopolsce grozi poważny kryzys na skutek działań Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, w szczególności:

— budzącego niepokój sposobu dystrybucji środków przeznaczonych na leczenie ubezpieczonych w Małopolsce,

— sposobu prowadzenia tzw. negocjacji i związanych z tym nieprawidłowości,

— braku możliwości poznania oceny swojej oferty oraz podpisywania protokołów „uzgodnień”, które nie obligują strony MOW NFZ do zawarcia umowy,

— faktu, iż NFZ gromadzi składki zdrowotne pacjentów, którzy mają prawo wyboru lekarza, poradni i szpitala. Tymczasem z list świadczeniodawców decyzją urzędników MOW NFZ wiele z nich prawdopodobnie zniknie, co w drastyczny sposób ogranicza konstytucyjne prawa obywateli i jest niedopuszczalne w państwie prawa.

Zaniepokojenie musi budzić brak transparentności, uznaniowość oraz zastosowane kryteria podczas procedury kontraktacji świadczeń medycznych, a w szczególności:

— zmiana zasad prowadzenia konkursu ofert, z dotychczasowych „dzielących” kwoty, jakimi dysponował fundusz, pomiędzy większą liczbę świadczeniodawców na przyznającą maksymalną możliwą kwotę jednemu lub dwóm świadczeniodawcom,

— podczas procesów odwoławczych uznawane są odwołania placówek publicznych, które zostają zaproszone do rokowań, natomiast placówki niepubliczne są systematycznie wykluczane z rynku,

— naczelnym kryterium podczas postępowań konkursowych była nie jakość, ciągłość i kompleksowość świadczonych usług, ale wyłącznie ich cena,

— procedura nie umożliwiała dotychczasowemu świadczeniodawcy obniżenia ceny w trakcie negocjacji, co można interpretować jako niedochowanie należytej dbałości o powierzone środki finansowe.

Na skutek nieodpowiedzialnych działań podjętych przez MOW NFZ już w tej chwili ogromnej grupie pacjentów przepadły zarezerwowane wcześniej wizyty, na które oczekiwali niejednokrotnie szereg miesięcy, a w przypadku np. zaćmy ponad rok – dziś zmuszeni są od nowa zapisywać się w kolejce do zabiegu. Zadajmy pytanie: Czy NFZ jest przygotowany na ewentualne roszczenia ze strony osób, których stan zdrowia pogorszy się na skutek tego typu działań? Należy również pożegnać się z normą, jaką w cywilizowanych krajach są placówki świadczące usługi medyczne do godz. 22, działające na przykład jako ostre dyżury okulistyczne. Zupełnym curiosum jest zakontraktowanie jako wykonawcy zabiegów z zakresu otolaryngologii – chirurgii jednego dnia wyłącznie jednego na całą Małopolskę podmiotu, którym jest placówka w Tuchowie.

Należy pamiętać, iż podejmowane w chwili obecnej decyzje zaważą na zdrowiu i życiu mieszkańców Małopolski przynajmniej w ciągu najbliższych czterech lat.

Osobną kwestią jest konieczność zwiększenia nakładów na świadczenia zdrowotne w Małopolsce przez zmianę planu finansowego NFZ polegającą na zmniejszeniu „rezerwy migracyjnej” zapisanej w pozycji B 2.17 i przeniesieniu uwolnionych w ten sposób środków na świadczenia szpitalne, ambulatoryjne, opieki specjalistycznej i stomatologiczne.

W związku z powyższym interpeluję:

1. Czy wymienione nieprawidłowości są znane ministrowi, a jeśli tak, to jakie działania zostały podjęte w celu zmiany tego stanu rzeczy?

2. Jakie czynności zostaną podjęte, aby zapewnić ludności Małopolski właściwy, gwarantowany konstytucyjnie poziom dostępności i jakości świadczeń zdrowotnych?

Z poważaniem

Posel Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20075)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uregulowań prawnych
dotyczących świadectw charakterystyki
energetycznej budynków**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: zostałam poinformowana pismem od Stowarzyszenia Certyfikatorów i Audytorów Energetycznych z siedzibą w Krakowie o szeregu nieprawidłowościach związanych z procesem audytu i wydawania świadectw energetycznych. Są to zarzuty na tyle poważne, że stawiają pod znakiem zapytania skuteczność całego systemu jako sposobu na ograniczenie strat energetycznych, co miało prowadzić do zmniejszenia emisji CO₂.

Nieobecność stosownych uregulowań prawnych oraz wadliwość istniejących przy jednoczesnym braku kontroli nad metodologią i rzetelnością wystawianych świadectw energetycznych (dalej ŚE) prowadzą do patologii, jaką jest między innymi oferowanie kupna ŚE za pośrednictwem Internetu, przy czym podmiot wystawiający świadectwo nie dokonuje żadnych czynności w lokalu lub budynku, które ma certyfikować.

Wiele osób traktuje wymóg posiadania ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, który obowiązuje od pierwszego stycznia 2010 r., jako swoistą polisę od braku rzetelności, do czego niejako zachęcają niektóre towarzystwa ubezpieczeniowe oferujące za dodatkową opłatą ubezpieczenie ze zniesieniem regresu ubezpieczającego do ubezpieczonego w przypadku szkód wyrządzonych rażącym niedbalstwem.

Obecna sytuacja prawna, która „z urzędu” nadaje prawo do wystawiania ŚE inżynierom z uprawnieniami budowlanymi, skutkuje nieprawidłowościami w postaci wystawiania świadectw przez osoby będące jednocześnie kierownikami budowy obiektu, wobec którego sporządzany jest dokument świadectwa charakterystyki energetycznej.

Wobec świadomości powyższego pośród inwestorów panuje powszechne przekonanie, iż świadectwo charakterystyki energetycznej to jedynie kolejny „papierek”, który trzeba posiadać, aby sfinalizować proces inwestycyjny.

Zacytuję fragment pisma, które otrzymałam: „dzieje się tak, ponieważ do dnia dzisiejszego nie ma odpowiednich aktów ustawowych regulujących niezależny mechanizm kontroli i weryfikacji świadectw, ich ewidencji oraz jasno określonych kar za wydanie wadliwego dokumentu”.

Na dzień dzisiejszy polskie prawo nie zabrania uczestnikom procesu budowlanego sporządzać świadectw charakterystyki energetycznej, jeśli tylko osoby wykonujące te czynności posiadają wymagane uprawnienia i nie są właścicielami budynku (lub nie przysługuje im spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu). Polska ustawa wciąż jest zatem niezgodna z przepisami unijnymi.

Art. 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/91/WE określa, że certyfikacja budynków ma być wykonywana w sposób niezależny przez niezależnych ekspertów. Implementacja tej dyrektywy do polskiego prawa dokonywana jest przez nowelizacje Prawa budowlanego. Pierwsza z nich została uchwalona w 2007 r. i wprowadziła obowiązek sporządzania świadectw charakterystyki energetycznej, a względem podmiotów je sporządzających ustaliła wymogi dotyczące kwalifikacji. Nowelizacja była krytykowana, gdyż nie zapewniała wymaganej przez przepisy unijne niezależności owych ekspertów. Z tego powodu w 2009 r. uchwalona została kolejna nowelizacja Prawa budowlanego wdrażająca postanowienia dyrektywy, która miała zapewnić ekspertom sporządzającym świadectwa wymaganą niezależność. Niestety w toku prac sejmowej Komisji Infrastruktury najważniejsze postanowienia w tym zakresie zostały usunięte z treści projektu. Jedyna zmiana w zakresie zwiększenia niezależności ekspertów polegała na wyłączeniu z kręgu podmiotów uprawnionych do sporządzania świadectw właścicieli budynków oraz osób, którym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu. W ustawie powinno być jasno sprecyzowane, co oznacza sformułowanie dotyczące niezależnego eksperta.

Rząd powinien zatem kolejny raz zmienić przepisy w zakresie, w którym są niezgodne z unijną dyrektywą. Należy wymagać rzetelnej implementacji dyrektywy i wprowadzenia rozwiązań, które zapewnią podmiotom sporządzającym świadectwa pełną niezależność, a w tym niezależność od uczestników procesu budowlanego.

Dzisiaj, po dwóch latach obowiązywania odpowiednich przepisów w tym zakresie, można stwierdzić, że w Polsce system certyfikacji budynków i lokali nie działa prawidłowo i nie przyniósł żadnych korzyści społecznych, jak to miało miejsce w innych krajach Unii.

Z pisma Stowarzyszenia Certyfikatorów i Audytorów Energetycznych wynika, iż już wielokrotnie był poruszany temat nowelizacji rozporządzenia zawierającego metodologię wykonania ŚChE i już od roku ta grupa zawodowa bezskutecznie oczekuje, że w najbliższym czasie temat ten będzie rozwiązany.

Wobec powyższego interpeluję:

1. Kiedy przedstawiony zostanie projekt stosownego rozporządzenia regulującego proces kontroli i weryfikacji świadectw charakterystyki energetycznej?

2. Jaki jest stan prac nad uregulowaniami ustawowymi mającymi nadać systemowi certyfikatów energetycznych kształt wynikający z dyrektyw Unii Europejskiej?

3. Jakie jest stanowisko ministerstwa wobec patologii opisanych w piśmie Stowarzyszenia Certyfikatorów i Audytorów Energetycznych?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 31 grudnia 2010 r.

Interpelacja (nr 20076)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie przesunięcia w terminie realizacji budowy drogi ekspresowej S8, zaniechania budowy drogi ekspresowej S19 oraz realizacji koncepcji polaryzacyjno-dyfuzyjnej w aspekcie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”

6 grudnia 2010 r. minister infrastruktury skierował do konsultacji społecznych oraz uzgodnień międzyresortowych projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Projektodawcy już na wstępie zaznaczyli, iż stanowi on narzędzie realizacji założeń dokumentu „Polska 2030. Wyzwania rozwojowe”, zaprezentowanego 17 czerwca 2009 r., szczególnie w zakresie wyzwania 1. pn. „Wzrost i konkurencyjność” i wyzwania 7. pn. „Solidarność i spójność regionalna”.

We wcześniejszych swoich interpelacjach zaznaczyłem, iż przyjęcie do realizacji tego dokumentu spowoduje w szerszej perspektywie zgodnie z koncepcją „rdzenia gospodarczego” i „zielonego pierścienia” deprecjację i tak opóźnionych w rozwoju społeczno-gospodarczym regionów Polski wschodniej.

Ze smutkiem i wyraźnym niepokojem muszę stwierdzić, iż ten czarny scenariusz, który kreśliłem w swoich wystąpieniach, apelując jednocześnie do rządu RP o utrzymanie spójności inwestycyjnej i koncepcji wyrównywania szans, w chwili obecnej materializuje się.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” uchwalony przez Radę Ministrów w dniu 25 września 2007 r. zakładał budowę drogi ekspresowej S19 – odcinka Białystok – Międzyrzec Podlaski – Lubartów – Kraśnik – Stobiernia do realizacji do roku 2014. W programie tym wyraźnie określone było, iż w zakresie dróg ekspresowych priorytetem jest bu-

dowa dwóch dróg ekspresowych północ–południe (S3 i S19).

Pomysłodawcy i projektodawcy, kreśląc program, wzięli pod uwagę bardzo ubogi stopień infrastruktury drogowej łączącej północ z południem i zapóźnienia cywilizacyjne, do przezwyciężenia których wydatnie przyczyniłaby się budowa nowoczesnej infrastruktury drogowej na tym ważnym dla rozwoju gospodarczego Polski wschodniej kierunku.

Niestety rząd PO–PSL nie podziela troski o rozwój najuboższych regionów i systematycznie realizuje szkodliwe tendencje wyznaczone raportem „Polska 2030. Wyzwania rozwojowe”.

Wyrazem tych tendencji było systematyczne przesuwanie w czasie perspektywy realizacji tej inwestycji.

W efekcie w przedstawionym przez obecny rząd RP projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w załączniku nr 1 zatytułowanym „Lista zadań priorytetowych, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 roku” inwestycja związana z budową odcinka drogi ekspresowej S19 w ogóle nie znalazła odzwierciedlenia. Priorytetowa więc inwestycja zawarta w programie przyjętym w 2007 r. została zupełnie zmarginalizowana.

W projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” tak naprawdę tylko inwestycje określone w załączniku nr 1 rokując duże prawdopodobieństwo ich realizacji, a tych dla województwa podlaskiego nie jest zaplanowanych za wiele. Z wyjątkiem obwodnicy Augustowa określonej w pkt 26 załącznika i odcinka drogi ekspresowej S8 określonej w pkt 38 pozostałe projekty przeznaczone do realizacji na terenie województwa podlaskiego mają charakter śladowy i w sposób niedostateczny realizują zapotrzebowanie na infrastrukturę drogową w rejonie północno-wschodnim.

Pragnę przypomnieć, że z zaplanowanych do realizacji w programie na lata 2008–2012 dla województwa podlaskiego rząd RP koalicji PO–PSL zrezygnował oprócz wspomnianej już trasy S19 również z odcinka drogi nr 8 na odcinku Białystok – Augustów – Budzisko (z tej inwestycji zrealizowano tylko bardzo krótki odcinek Białystok – Katrynka). Ponadto z zaplanowanej w programie na lata 2008–2012 trasy S8 Wyszków – Białystok do 2013 r. planuje się realizację tylko odcinka Jeżewo – Choroszcz – Białystok + obwodnica Zambrów i Wiśniewo długości 35,6 km z całości 111,8 km.

Dotychczasowa praktyka płynąca z rządów obecnej koalicji wskazuje, iż zaplanowane inwestycje są zdejmowane z planu, a nie dokładane są nowe. Kuriozalna więc i niemająca chyba nic wspólnego z rzeczywistością jest lista inwestycji określonych w załączniku nr 1a, tj. „Lista zadań priorytetowych, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r.” (wśród nich jest zakończenie drogi S8 Wyszków – Białystok i drogi nr 8 Katrynka – Przewalanka). Z moich dotychczasowych obserwacji, a od lat monitoruję jako poseł RP ziemi podlaskiej proces prognozo-

wania i realizacji kluczowych inwestycji transportowych dla mojego województwa, wynika, że prawdopodobieństwo realizacji inwestycji zaplanowanych w załączniku nr 1a jest znikome (choć oczywiście życzylibym sobie ich realizacji i chciałbym się mylić w mojej analizie).

Jeżeli jednak moje prognozy się sprawdzą, to inwestycje z załącznika 1a będą miały szansę na realizację dopiero po 2013 r., i to w następnych latach, natomiast dla inwestycji zaplanowanych w załączniku nr 2 zatytułowanym „Lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013” (z kluczową dla województwa podlaskiego trasą S19) brak jest realnych perspektyw ich realizacji w jakiejś dającej się precyzyjnie określić perspektywie czasowej, co powoduje de facto odsunięcie ich w daleką przyszłość, jeżeli w ogóle ich nie przekreśla.

Rząd RP chyba rozmyślnie decyduje się na taką alokację inwestycji drogowych, gdyż w pracach nad nową perspektywą budżetową UE pojawiają się coraz wyraźniejsze sygnały, iż środki na te cele będą uszczuplone, skutkiem czego może być zarzucenie tych inwestycji, które zostały odsunięte w dalekiej perspektywie czasowej.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że projektowany przebieg drogi ekspresowej S19 w programie rządowym na lata 2008–2012 również został zmieniony, co wydaje się nie w pełni uzasadnione względami praktycznymi ani ekonomicznymi.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy rząd RP planuje w dalszym ciągu lansować stworzoną przez siebie koncepcję polaryzacyjno-dyfuzyjną, polegającą na podejmowaniu działań deprecjonujących uboższe regiony, zarzucając de facto zdrowe koncepcje racjonalnego zrównoważonego rozwoju, zgodne z zasadą spójności?

2. Czy rząd RP przeanalizował skutki społeczno-gospodarcze związane z konsekwencjami pogłębiania się różnic w rozwoju cywilizacyjnym pomiędzy regionami i jest świadomy konsekwencji wynikających z takiej polityki?

Biorąc pod uwagę ww. kwestie, zwracam się z apelem do Pana Premiera i całego rządu RP:

1) aby w zakresie planów budowy drogi ekspresowej S19 ująć ją w programie inwestycyjnym do priorytetowej realizacji w załączniku nr 1, tak jak miało to miejsce w programie na lata 2008–2012, w wariantcie przebiegu przewidzianym w pierwotnej postaci,

2) aby w załączniku nr 1 do ww. programu ująć budowę całego odcinka drogi ekspresowej S8,

3) rozważyć ujęcie w projekcie programu budowę obwodnicy Suwałk, przez które to miasto przetaczają się dziennie setki TIR-ów i innych pojazdów.

Pragnę zaznaczyć, że ww. arterie komunikacyjne są absolutnie kluczowymi i wręcz niezbędnymi elementami do rozwoju Polski północno-wschodniej. Bez tego wszelkie starania bardzo mobilnej i aktywnej gospodarczo społeczności Podlasia mogą stać się niewystarczające w procesie wyrównywania szans, dą-

żenia do zrównoważonego rozwoju i zapewnienia dobrobytu wszystkim obywatelom bez względu na miejsce ich zamieszkania.

Dlatego też proszę o priorytetowe potraktowanie omówionych wyżej kwestii.

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 29 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20077)

do ministra zdrowia

w sprawie protestu aptekarzy

Szanowna Pani Minister! Poprzez Okręgową Radę Aptekarską Dolnośląskiej Izby Aptekarskiej w dniu 3.01.2011 r. dotarł do mnie protest aptekarzy w sprawie bulwersujących praktyk legislacyjnych związanych z nowelizacją list refundacyjnych z dnia 30 grudnia 2010 r. Wynika z niego, że pismem z dnia 3.12.2010 r., zn. MZ-PLE-462-10745-12/KK/10, Ministerstwo Zdrowia poinformowało prezesa Naczelnej Rady Aptekarskiej, że zapowiadany wcześniej na 16 grudnia 2010 r. termin wejścia w życie nowych rozporządzeń refundacyjnych przesunięty został na dzień 1 stycznia 2011 r. Tymczasem w dniu 23 grudnia po godzinie 14 Naczelna Rada Aptekarska otrzymała z Rządowego Centrum Legislacji informację, że nowe rozporządzenia refundacyjne wejdą w życie już z dniem 30 grudnia 2010 r., a z ich treścią będzie się można zapoznać na stronie internetowej ministerstwa. A przecież na tej stronie istnieje zapis: Uwaga: teksty aktów prawnych prezentowane na stronach internetowych Ministra Zdrowia nie stanowią źródła prawa. Nie mogą więc te rozporządzenia być publikowane w tym miejscu, o czym stanowi Konstytucja RP, być źródłem prawa – podstawą dla środowiska aptekarskiego na wprowadzenie ich do działających w aptekach programów komputerowych, a tym bardziej dla ich praktycznego stosowania.

A mowa tu jest o poniższych rozporządzeniach ministra zdrowia z 22 grudnia 2010 r. (trzy pierwsze) i z 23 grudnia 2010 r. (ostatnie), wprowadzanych do systemu w dniu 29 grudnia 2010 r. o godz. 21.05, w sprawie:

— wykazu leków podstawowych i uzupełniających oraz wysokości odpłatności za leki uzupełniające – Dz. U. Nr 251, poz. 1686,

— limitów cen leków i wyrobów medycznych wydawanych świadczeniobiorcom bezpłatnie, za odpłatą ryczałtową lub za częściową odpłatnością – Dz. U. Nr 251, poz. 1687,

— wykazu cen urzędowych hurtowych i detalicznych produktów leczniczych i wyrobów medycznych – Dz. U. Nr 251, poz. 2689,

— wykazu chorób oraz wykazu leków i wyrobów medycznych, które ze względu na te choroby są przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub za częściową odpłatnością – Dz. U. Nr 253, poz. 1699.

A przecież powyższe rozporządzenia regulują działalność aptek – ich stosunki z NFZ refundującym aptekom kwoty, z uiszczania których zwolnieni byli świadczeniobiorcy usług zdrowotnych realizujących w aptekach recepty lekarskie. Z powyższego wynika, że na wprowadzenie nowych przepisów do systemów komputerowych apteki miały dwie godziny nocne. Przy czym większość z nich, poza dyżurującymi w godzinach nocnych, zamykana jest o godzinie 20, co oznacza, że wiele tysięcy aptekarzy w całej Polsce musiało w dniu 29 grudnia 2010 r. czekać po zamknięciu apteki do godz. 22 na informację, że nowe rozporządzenia refundacyjne zostały ogłoszone przez Rządowe Centrum Legislacji i będą obowiązywać od 30 grudnia 2010 r.

Tego typu praktyka niesie dla środowiska zawodowego aptekarzy negatywne konsekwencje – NFZ będzie bezwzględnie przestrzegał daty wejścia w życie nowych rozporządzeń i odmawiać aptekom refundacji cen leków w przypadku niezgodności wydania produktów leczniczych lub wyrobów medycznych z nowymi wykazami leków i ich nowymi cenami urzędowymi.

Wnoszę więc o wyjaśnienie:

1. Przyczyn zaistnienia powyższej sytuacji.

2. Sposobu postępowania NFZ w przypadku początkowej niezgodności wydania produktów leczniczych lub wyrobów medycznych z nowymi wykazami leków i ich nowymi cenami urzędowymi.

3. Jak się to wszystko ma do art. 88 ust. 1 Konstytucji RP i przepisu art. 9 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. 62/718/2000) stanowiącym, iż warunkiem wejścia w życie rozporządzenia jest jego ogłoszenie w Dzienniku Ustaw?

Z poważaniem

Posel Elżbieta Zakrzewska

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20078)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie planów wprowadzenia ograniczeń w wieloletnim programie budowy dróg ekspresowych i autostrad

Szanowny Panie Premierze! Program budowy dróg ekspresowych i autostrad jest jednym z kluczowych dla rozwoju naszego kraju. Od lat pozostajemy na szarym końcu Europy pod względem jakości infrastruktury drogowej. Jest to tym bardziej bolesne, że przez Polskę przebiega kilka tras tranzytowych, a systematycznie zwiększająca się liczba samochodów powoduje nieuchronną dewastację istniejących dróg.

Rozwiązaniem tego palącego problemu był zapoczątkowany przed kilkoma laty program budowy dróg ekspresowych i autostrad. Pojawiające się w ostatnim czasie doniesienia medialne potwierdzone wypowiedziami ministra infrastruktury wskazują, że w najbliższym czasie należy się spodziewać poważnych zmian w jego realizacji. Planowane ograniczenia dotyczyć mają nie tylko inwestycji planowanych na lata przyszłe, lecz także tych będących już w fazie realizacji.

Z docierających do opinii publicznej informacji wynika, że zagrożone są m.in. tak ważne projekty, jak autostrada A1 w odcinku południowym, autostrada A2 od Warszawy do wschodniej granicy Polski, a także drogi ekspresowe S7 i S5. Doniesienia te są tym bardziej niepokojące, że dotyczą dróg będących głównymi szlakami komunikacyjnymi podczas zbliżających się Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, których nasz kraj jest gospodarzem.

Z niezrozumieniem należy przyjąć wypowiedzi wskazujące, że powstała sytuacja jest wynikiem światowego kryzysu finansowego. Wielokrotnie słyszeliśmy bowiem, że to właśnie dzięki olbrzymim inwestycjom infrastrukturalnym nasz kraj utrzymuje dodatni wskaźnik PKB, stając się zieloną wyspą na mapie Europy.

Ograniczenia w realizacji budowy drogi ekspresowej S5 należy uznać za wyjątkowo niepokojące. Jest to bowiem droga o szczególnym znaczeniu, stanowiąca połączenie pomiędzy Gdańskiem, Poznaniem i Wrocławiem. Jej rola podczas Euro 2012 jest wręcz trudna do przecenienia. Obawy są tym większe, że w ocenie mieszkańców poszczególnych regionów, zaniechanie jej budowy w dniu dzisiejszym skutkować będzie bezpowrotną utratą szansy na jej realizację w przyszłości.

Bardzo proszę Pana Premiera o odpowiedź, jakie są powody wprowadzania tak znaczących ograniczeń w programie budowy dróg ekspresowych i autostrad. Czy fakt pojawienia się ww. informacji w chwili obecnej nie jest spowodowany zbliżającymi się wyborami i próbą rozmycia własnej odpowiedzialności za niedokończenie kluczowych dla naszego kraju inwesty-

cji? Proszę także o informację, kiedy w myśl nowych założeń przedmiotowe drogi doczekają się szczęśliwej realizacji.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20079)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie głębokości ułożenia rurociągu
w okolicach Świnoujścia**

Szanowny Panie Premierze! Media w pierwszym tygodniu nowego roku 2011 podały informacje dotyczące Gazociągu Północnego. 6 stycznia konsorcjum Nord Stream, które buduje Gazociąg Północny pod Morzem Bałtyckim, poinformowało, że dotychczas ułożono w sumie 900 km, czyli 3/4 planowanej długości, pierwszej nitki tego rurociągu. Zastrzeżenia w sprawie ułożenia Gazociągu Północnego wciąż zgłasza Polska, obawiając się, że rurociąg zablokuje w przyszłości rozbudowę portu w Świnoujściu. Na odcinku, na którym krzyżuje się on z północnym torem podejściowym do portu, rury zostały ułożone na głębokości 17,5 metra, co zdaniem strony polskiej uniemożliwi dostęp do Świnoujścia statkom o zanurzeniu powyżej 13,5 metra. Polska uważa, że należy wkopać rurociąg, zanim jeszcze rozpocznie się jego eksploatacja, gdyż później będzie to technicznie bardzo trudne oraz kosztowne. Temat zastrzeżeń został poruszony w grudniu ubiegłego roku na spotkaniu polsko-niemieckich konsultacji międzyrządowych w Berlinie. Kanclerz Merkel zapowiedziała wtedy, że postara się znaleźć rozwiązanie satysfakcjonujące obie strony, czyli takie rozwiązania prawne, które ułatwiłyby w przyszłości zagwarantowanie niezakłóconego dostępu do portu w Świnoujściu.

Niemiecki tygodnik „Der Spiegel” na swoich stronach internetowych zamieścił informację amerykańskiego ambasadora w Moskwie Johna Beyrle’a na podstawie ujawnionych przez portal Wikileaks dokumentów ambasady USA w Moskwie, że „Gazprom jest taki, jak można wyobrazić sobie państwowy monopol, który siedzi na ogromnym bogactwie. Uważa on koncern za niewydajny, sterowany przez politykę i skorumpowany. Do celów rosyjskiego koncernu należy »uzyskanie maksymalnej kontroli nad globalnymi zasobami energetycznymi«. Firma jest ponadto narzędziem polityki socjalnej dla Kremla, a jej priorytety to zaopatrywanie w gaz samych Rosjan oraz wypełnienie pewnych socjalnych zobowiązań”. Dyplomaci amerykańscy uważają, że pomimo największych na świecie rezerw gazu Gazprom nie jest kon-

kurencyjną firmą światową. Jest on spadkobiercą sowieckiego ministerstwa ds. gazu i nadal działa w ten sposób.

W związku z niepokojącymi informacjami związanymi z polskim bezpieczeństwem energetycznym proszę o udzielenie informacji w następujących kwestiach:

1. Czy budowa Gazociągu Północnego nie zagraża interesom Polski mającym swój wyraz m.in. w utrzymaniu możliwości przeładunkowych portów w Szczecinie i Świnoujściu?

2. Jakie obecnie jest dopuszczalne zanurzenie statków dla portów w Szczecinie, jakie będzie dopuszczalne zanurzenie statków dla portów w Szczecinie po wybudowaniu Gazociągu Północnego?

3. W przypadku rozbudowy portów w Szczecinie lub w Świnoujściu i pogłębienia toru wodnego jakie jest teoretycznie możliwe do uzyskania zanurzenie statków na dzień dzisiejszy, tj. bez istniejącego Gazociągu Północnego, a jakie będzie teoretycznie możliwe po wybudowaniu gazociągu?

4. Jakie kroki podjął Pana rząd w celu zabezpieczenia interesów Polski, w tym portów w Szczecinie, przed niebezpieczną sytuacją ułożenia Gazociągu Północnego ograniczającą możliwości rozbudowy tych portów?

5. Jaką strategię ma Pana rząd wobec gospodarki morskiej, skoro Polska pod Pana rządami straciła dwie duże stocznie, a obecnie traci możliwości przeładunkowe portów na Ziemiach Odzyskanych?

6. Jak Pana rząd ocenia wiarygodność firmy Gazprom wobec ujawnionych przez Wikileaks informacji opisujących Gazprom jako instytucję skorumpowaną? Jak w świetle tych informacji i doświadczeń z dostawami gazu do Polski ocenia Pan jakość podpisanej ostatnio umowy gazowej?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20080)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie działalności rządu i PO
podejmowanej na szkodę milionów Polaków,
polegającej na uzupełnianiu deficytu
budżetowego kosztem osób wnoszących
składki emerytalne do OFE**

Szanowny Panie Premierze! W ostatnim okresie czasu z wypowiedzi przedstawicieli rządu RP oraz Platformy Obywatelskiej wynika, iż konieczne jest podejmowanie działań rzekomo w celu ratowania finansów państwa.

Rząd zaproponował zmianę systemu dotyczącego otwartych funduszy emerytalnych. Składka, jaka jest przekazywana OFE, ma zostać obniżona. Od kwietnia tego roku do OFE będzie trafiało 2,3% pensji. Wcześniej wysokość tej stawki wynosiła 7,3%. Ta część, która nie trafi do OFE, czyli 5%, będzie odkładana w ZUS na specjalnych kontach zaliczanych do II filaru. Proporcje te mają ulegać zmianie.

Docelowo w roku 2017 do OFE ma wpływać 3,5% składki, a do ZUS-u 3,8%. System waloryzacji ma być podobny do tego, jaki funkcjonował, gdy składki trafiały do OFE, w części, w jakiej była ona wydawana na obligacje.

Z kolei limity inwestycyjne mają zostać rozluźnione, z tym że będzie to czynione stopniowo.

Mając powyższe na uwadze oraz hasło wyborcze Platformy Obywatelskiej „By żyło się lepiej”, zwracam się do Pana Premiera z prośbą o udzielenie mi następujących informacji:

1. Czy Panowie, Pan Premier przewodniczący PO, minister finansów lub minister Michał Boni w KPRM, dajecie osobistą gwarancję polityczną, że proponowane przez Panów plany „uratują” finanse publiczne?

2. Jaki jest naprawdę modus operandi działań podejmowanych w rządzie PO związanych tak naprawdę ze zmianą systemu emerytalnego i systemu odprowadzania składek z nią związanych?

3. Czy Pan Premier przewodniczący PO, minister finansów oraz minister Michał Boni w KPRM mogą przedstawić, jaki jest naprawdę stan finansów państwa związany z blisko 4-letnią realizacją przez Platformę Obywatelską polityki zapewnienia kilkudziesięciu milionom Polaków „cudu gospodarczego” i „zielonej wyspy”?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20081)

do ministra finansów

w sprawie wykazu towarów opodatkowanych 5-procentową stawką podatku VAT wykazanych w załączniku do ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej

Szanowny Panie Ministrze! W załączniku do ww. ustawy w wykazie towarów opodatkowanych stawką podatku w wysokości 5% w pozycji 1 wykazane są rośliny inne niż wieloletnie, z wyłączeniem m.in. owsa i słomy, a w pozycji 14 – zwierzęta żywe i pro-

dukty pochodzenia zwierzęcego, z wyłączeniem zwierząt żywych i ich nasienia.

W związku z rozbieżnościami interpretacji powyższych przepisów zwracam się z uprzejmą prośbą o:

1) określenie stawki podatku dla owsa oraz słomy w przypadku sprzedaży tych towarów na potrzeby energetyczne,

2) określenie stawki podatku VAT dla owsa i słomy w przypadku ich sprzedaży z przeznaczeniem na pasze (dlaczego w takim przypadku nie miałyby być opodatkowane stawką 5%),

3) podanie wysokości stawki podatku dla zwierząt żywych (np. tuczniaki, warchlaki itp.).

Niezrozumiałym jest bowiem określenie w wykazie towarów opodatkowanych stawką podatku w wysokości 5% w pozycji 14 załącznika: „zwierzęta żywe i produkty pochodzenia zwierzęcego, z wyłączeniem zwierząt żywych i ich nasienia”.

Czy słuszną jest interpretacja, że zwierzęta żywe i produkty pochodzenia zwierzęcego opodatkowane są stawką 5%, a wyłączone z tej stawki są „zwierzęta żywe i ich nasienie” rozumiane jako rozplodniki (np. knury)?

Z wyrazami szacunku

Poseł Romuald Ajchler

Dąbrowa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20082)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przygotowuje projekt ustawy o zmianie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych. Sprawa dotyczy około 5100 wspólnot gruntowych obejmujących 107 tys. ha gruntów pozostałych, w większości w nieuzasadniony sposób traktowanych jako relikty po likwidacji na terenie zaborów austriackiego i rosyjskiego pańszczyzny w wieku XIX. Na skutek trwającej przez dziesięciolecia bierności organów administracji publicznej i niezajomości prawa przez samych uprawnionych do udziałów we wspólnotach gruntowych tylko w 1080 wspólnotach powołano spółki do zarządzania wspólnotami. Statuty przyjęły 1064 spółki, a w 54 przypadkach powołano spółki przymusowe. W przypadku 3500 wspólnot nie zostały w ogóle wydane przez zobowiązane do tego organy decyzje ustalające, które nieruchomości stanowią wspólnotę gruntową, oraz ustalające wykaz uprawnionych do udziału w poszczególnych wspólnotach.

Projekt ustawy w części dotyczącej umożliwienia przekształcenia wspólnot gruntowych we współwłasność regulowaną przez przepisy Kodeksu cywilnego oraz zakładania dla nich ksiąg wieczystych zasługuje bezwarunkowo na poparcie. Również próba ostatecznego uregulowania statusu prawnego wspólnot gruntowych musi być oceniana pozytywnie.

Tym niemniej zastrzeżenia budzi zbyt krótki termin dla złożenia przez osoby zainteresowane wniosków wskazujących nieruchomości stanowiące wspólnotę gruntową, mienie gromadzkie oraz wskazujących osoby uprawnione do udziału we wspólnocie gruntowej. Termin 9 miesięcy od momentu wejścia w życie niniejszej ustawy wydaje się stanowczo zbyt krótki z uwagi na fakt, że znaczna część nieruchomości wchodzących w skład wspólnot gruntowych ma nieustalony status prawny, część z nich jest zaniedbana, samo ustalenie przez osoby uprawnione nieruchomości wchodzących w skład wspólnot będzie łączyło się z koniecznością czasochłonnego gromadzenia dokumentacji. Ustalenie zaś kręgu osób uprawnionych wymagać będzie w ogromnej ilości przypadków przeprowadzenia postępowań spadkowych, które również są czasochłonne, zwłaszcza gdy dotyczyć będą spadkobrania po osobach zmarłych kilkadziesiąt lat temu. Należy pamiętać, że w przypadku wydania decyzji stwierdzającej brak uprawnionych do udziału we wspólnocie gruntowej nieruchomości wchodzące w jej skład mają stać się własnością Skarbu Państwa.

Wydaje się celowe i zasadne przedłużenie terminu do zgłaszania przez osoby zainteresowane wniosków wskazujących osoby uprawnione do udziału we wspólnocie. Pozwoli im to na odnalezienie niezbędnej dokumentacji oraz na uregulowanie spraw spadkowych, dzięki czemu możliwe będzie uniknięcie pominięcia części osób uprawnionych lub konieczności zawieszania postępowania administracyjnego na czas postępowań sądowych.

Wreszcie zastrzeżenie budzi pominięcie samych wspólnot gruntowych przy przeprowadzaniu konsultacji społecznych w sprawie ustawy ich dotyczącej. Z uwagi na liczbę spółek zarządzających wspólnotami w pełni możliwe byłoby przecież przeprowadzenie konsultacji dotyczących projektu z ich udziałem. Jak bowiem wskazuje treść założeń do projektu ustawy z maja 2010 r., konsultowano założenia ze wszystkimi związkami rolniczymi poza samymi zainteresowanymi wspólnotami.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy rozważy Pan przedłużenie terminu składania wniosków wskazujących nieruchomości stanowiące wspólnotę gruntową, mienie gromadzkie oraz wskazujących osoby uprawnione do udziału we wspólnocie gruntowej?

2. Z jakich przyczyn założenia do ustawy o zmianie ustawy o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych nie były konsultowane z samymi wspólnotami?

3. Czy wskazany w projekcie ustawy sposób informowania potencjalnych osób zainteresowanych o regulowaniu wspólnot gruntowych jest wystarczający przy uwzględnieniu faktu, że ogromna większość z nich zamieszkuje na terenach wiejskich o słabym dostępie do źródeł informacji wskazanych w projekcie?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 22 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20083)

do ministra infrastruktury

w sprawie stanu bezpieczeństwa na odcinku autostrady A4 w okolicach Gliwic

Jako poseł wybrany w okręgu gliwickim, a przede wszystkim jako mieszkaniec Gliwic, z rosnącym niepokojem odbieram informacje o kolejnych kolizjach drogowych, do których dochodzi na odcinku autostrady A4 w okolicy naszego miasta.

Odcinek ten powinien być w moim przekonaniu – jako jedno z najnowocześniejszych rozwiązań drogowych w Polsce – przykładem drogi, na której ruch odbywa się płynnie, a kierowcy mają szczególnie wysokie poczucie bezpieczeństwa. Niestety rzeczywistość sytuacja wygląda inaczej. Doniesienia o kolizjach drogowych w okolicy Gliwic są bardzo częste, a ostatnio zdarzyły się dwie sytuacje bardzo poważne, w których uczestniczyło po kilkadziesiąt pojazdów. Wzdarzenie sprzed kilku dni pociągnęło za sobą także ofiary śmiertelne.

Uzasadnione wydaje się przypuszczenie, że opisana powyżej sytuacja nie jest wynikiem przypadku, nie wynika także ze szczególnych zachowań kierowców (gdyż trudno zachowania takie przypisać do konkretnego miejsca, jakim są okolice Gliwic). Należy więc założyć, że przyczyny opisanych kolizji drogowych mogą mieć także źródło w uwarunkowaniach organizacyjno-technicznych, za które odpowiada zarządca drogi.

Już jakiś czas temu – w formule zapytania poselskiego – zwracałem uwagę na błędne, w mojej opinii, oznakowanie pasów ruchu na autostradzie A4 w obszarze aglomeracji katowickiej. Chodziło w szczególności o umieszczone nad jezdniami tablice opisujące pasy ruchu. Na katowicko-gliwickim odcinku A4 normą jest, że przed zjazdami strzałki informujące o możliwości jazdy na wprost umieszcza się tylko nad skrajnym lewym i środkowym z trzech pasów, natomiast nad pasem prawym – mimo iż jazda na wprost tym pasem jest możliwa – znajduje się jedynie strzałka informująca o skręcie w prawo. Wielokrotnie obserwowałem sytuacje, gdy kierowcy TIR-ów z reje-

stracjami spoza naszego terenu dość gwałtownie zjeżdżali na pas środkowy w przekonaniu, że prawy pas to wyłącznie pas do skrętu w prawo. W efekcie dochodziło do sytuacji potencjalnie niebezpiecznych dla płynności ruchu. Mimo deklaracji ustnej ze strony pana ministra Jarmuziewicza, przedstawionej podczas debaty związanej z zapytaniem poselskim, sytuacja nie tylko nie uległa zmianie, ale ten sam system oznakowań powiela się obecnie na budowanym (od Gliwic w kierunku granicy z Czechami) odcinku autostrady A1.

W moim głębokim przekonaniu, zaistniałe wypadki uzasadniają konieczność dokonania szczegółowej analizy przyczyn tych sytuacji, zwłaszcza zaś – przyczyn związanych z organizacją ruchu i uwarunkowaniami technicznymi.

Dlatego w formule interpelacji poselskiej chciałbym uzyskać od Pana Ministra możliwie szczegółową odpowiedź na pytanie: Jakie działania w przedmiotowym zakresie zamierza podjąć resort infrastruktury i podległe mu podmioty? Będę także zobowiązany za określenie terminów realizacji takich działań.

Poseł Jan Kazmierczak

Gliwice, dnia 7 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20084)

do ministra zdrowia

w sprawie finansowania leczenia nowotworów przez NFZ

Szanowna Pani Minister! Media donoszą, że w Polsce pacjenci chorzy na nowotwory z przerzutami mają ograniczony dostęp do leczenia środkami nowej generacji, które skuteczniej niszczą nowotwór. W Polsce – inaczej niż za granicą – takie leczenie nazywa się niestandardowym, bo pacjenci mają do niego ograniczony dostęp. To oznacza, że potrzebna jest decyzja urzędnika NFZ, a na nią trzeba poczekać, mimo że przy nowotworach ważny jest czas. Niestety taki był pomysł NFZ-tu, trzeba przyznać bardzo egzotyczny, ponieważ na Zachodzie chemia, którą my nazywamy niestandardową, jest podawana standardowo, nawet w Czechach jest podawana wszystkim pacjentom. Choć wydaje się to niemożliwe, to jednak standardem w polskiej służbie zdrowia jest to, że pacjenci chorzy na nowotwór słyszą od urzędników NFZ, że nie ma co składać wniosków, bo wszystkie wnioski są odrzucane. W Polsce wielu chorych na różne rodzaje raka czeka, aż decyzję o ich życiu podejmie urzędnik. W ten sposób państwo polskie skazuje chorych na śmierć. Tymczasem kluczowy w leczeniu raka jest czas. Są opisane przez media przypadki chorych, którzy szukając pomocy za granicą, dowiedzieli się, że jest lek w Polsce, który mogą do-

stawać w ramach chemii niestandardowej. Tak było w przypadku chorej kobiety, która była już na liście osób oczekujących na potrzebny jej lek w jednej z katowickich przychodni onkologicznych. Śląski NFZ przyznał już jej nawet ten lek w ramach terapii niestandardowej. Złamała jednak nogę i nie rozpoczęła terapii. Leczenie kontynuowała w Warszawie, ale tu na starcie odradzono jej składanie wniosku o chemię niestandardową. Jest dla niej niezrozumiałe to, że ktoś podejmuje decyzję o jej życiu, a nie jest to decyzja obiektywna. Skoro jakiś ośrodek przyznaje, a drugi nie, to znaczy, że mamy do czynienia z subiektywnością i nieadekwatnością.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby chorzy na nowotwory mieli w Polsce nieograniczony dostęp do leczenia niestandardowego?

2. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby zwiększyć środki na tego typu leczenie?

3. Jak powyższe przypadki mają się do zapewnień ministerstwa o zwiększeniu nakładów na leczenie nowotworów?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 7 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20085)

do ministra infrastruktury

w sprawie drogi ekspresowej S10 między Toruniem a Bydgoszczą

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że z rządowego planu inwestycji w województwie kujawsko-pomorskim wykreślono kilka projektów. Zdaniem władz lokalnych jest to degradacja komunikacyjna całego województwa. W przedstawionej przez Ministerstwo Infrastruktury zaktualizowanej wersji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie ma kilku kluczowych dla kujawsko-pomorskiego inwestycji m.in.: odcinka drogi ekspresowej S5, drogi ekspresowej S10 między Toruniem a Bydgoszczą, obwodnicy Inowrocławia, obwodnicy Brodnicy oraz modernizacji krajowej piętnastki na odcinku między Inowrocławiem a Nowym Miastem Lubawskim. Zaniechanie tak ważnych inwestycji spowoduje degradację komunikacyjną województwa oraz zamrożenie na długie lata blisko miliarda złotych już zainwestowanych w budowę węzłów na S5. Może to też zablokować rozwój miast w wyniku duszenia ich przez ciężki ruch tranzytowy.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego ze zaktualizowanej wersji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” została wykreślona modernizacja drogi ekspresowej S10 między Toruniem a Bydgoszczą?

2. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, w celu realizacji tej inwestycji, aby nie blokować pod względem komunikacyjnym kluczowych miast województwa kujawsko-pomorskiego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20086)

do ministra infrastruktury

**w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 15
na odcinku między Inowrocławiem
a Nowym Miastem Lubawskim**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że z rządowego planu inwestycji w województwie kujawsko-pomorskim wykreślono kilka projektów. Zdaniem władz lokalnych jest to degradacja komunikacyjna całego województwa. W przedstawionej przez Ministerstwo Infrastruktury zaktualizowanej wersji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie ma kilku kluczowych dla kujawsko-pomorskiego inwestycji m.in.: odcinka drogi ekspresowej S5, drogi ekspresowej S10 między Toruniem a Bydgoszczą, obwodnicy Inowrocławia, obwodnicy Brodnicy oraz modernizacji krajowej piętnastki na odcinku między Inowrocławiem a Nowym Miastem Lubawskim. Zaniechanie tak ważnych inwestycji spowoduje degradację komunikacyjną województwa oraz zamrożenie na długie lata blisko miliarda złotych już zainwestowanych w budowę węzłów na S5. Może to też zablokować rozwój miast w wyniku duszenia ich przez ciężki ruch tranzytowy.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego ze zaktualizowanej wersji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” została wykreślona modernizacja drogi krajowej numer 15 na odcinku między Inowrocławiem a Nowym Miastem Lubawskim?

2. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, w celu realizacji tej inwestycji, aby nie blokować pod względem komunikacyjnym kluczowych miast województwa kujawsko-pomorskiego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20087)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy obwodnicy Inowrocławia

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że z rządowego planu inwestycji w woj. kujawsko-pomorskim wykreślono kilka projektów. Zdaniem władz lokalnych jest to degradacja komunikacyjna całego województwa. W przedstawionej przez Ministerstwo Infrastruktury zaktualizowanej wersji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie ma kilku kluczowych dla woj. kujawsko-pomorskiego inwestycji, m.in. odcinka drogi ekspresowej S5, drogi ekspresowej S10 między Toruniem a Bydgoszczą, obwodnicy Inowrocławia, obwodnicy Brodnicy oraz modernizacji krajowej piętnastki na odcinku między Inowrocławiem a Nowym Miastem Lubawskim. Zaniechanie tak ważnych inwestycji spowoduje degradację komunikacyjną województwa oraz zamrożenie na długie lata blisko miliarda złotych już zainwestowanych w budowę węzłów na S5. Może to też zablokować rozwój miast w wyniku duszenia ich przez ciężki ruch tranzytowy.

W związku z powyższym pytam pana ministra:

1. Dlaczego ze zaktualizowanej wersji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” została wykreślona budowa obwodnicy Inowrocławia?

2. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, w celu realizacji tej inwestycji, aby nie blokować pod względem komunikacyjnym kluczowych miast woj. kujawsko-pomorskiego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20088)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy obwodnicy Brodnicy

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że z rządowego planu inwestycji w woj. kujawsko-pomorskim wykreślono kilka projektów. Zdaniem władz lokalnych jest to degradacja komunikacyjna całego województwa. W przedstawionej przez Ministerstwo Infrastruktury zaktualizowanej wersji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie ma kilku kluczowych dla woj. kujawsko-pomorskiego inwestycji, m.in. odcinka drogi ekspresowej S5, drogi ekspresowej S10 między Toruniem a Bydgoszczą, obwodnicy Inowrocławia, obwodnicy Brodnicy oraz modernizacji krajowej piętnastki na odcinku między Inowrocławiem a Nowym Miastem Lubawskim. Zaniechanie tak ważnych inwestycji spowoduje degra-

dację komunikacyjną województwa oraz zamrożenie na długie lata blisko miliarda złotych już zainwestowanych w budowę węzłów na S5. Może to też zablokować rozwój miast w wyniku duszenia ich przez ciężki ruch tranzytowy.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego ze zaktualizowanej wersji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” została wykreślona budowa obwodnicy Brodnicy?

2. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, w celu realizacji tej inwestycji, aby nie blokować pod względem komunikacyjnym kluczowych miast woj. kujawsko-pomorskiego?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20089)

do ministra zdrowia

**w sprawie środków na funkcjonowanie
Zakładu Pielęgnacyjno-Opiekuńczego
w Toruniu**

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że Zakład Pielęgnacyjno-Opiekuńczy (ZPO) w Toruniu domaga się od NFZ większej puli pieniędzy na najciężej chorych pacjentów, którzy nie są w stanie samodzielnie funkcjonować. W toruńskim ZPO im. ks. Popiełuszki leży obecnie 108 pacjentów. Ponad 20 z nich to chorzy z zerową ilością punktów w tzw. skali Barthel. Określa ona stopień upośledzenia funkcji życiowych. Ci, którzy mają zero punktów, wymagają całodobowej specjalistycznej opieki i są karmieni przez sondę. Na ogół w ZPO w Toruniu jest 23–25 takich osób, a Narodowy Fundusz Zdrowia płaci tylko za 9. Z tego powodu placówka ma tzw. nadwykonania, czyli dług wynikający ze świadczenia usług ponad limit określony w kontrakcie z NFZ. Za 2010 r. to aż 200 tys. zł. Dlatego ZPO wystąpił do funduszu o kontrakt wyższy niż ubiegłoroczny: zamiast 4 mln zł lecznica chce dostać 5 mln. Ten jednak odmówił takiej kwoty. W sumie ZPO zakończył rok z 600 tys. zł strat. Oprócz nadwykonań jest też dług wynikający z niedoszacowania stawek, jakie ZPO dostaje na pacjentów. Na dobowe utrzymanie pacjenta z zerową liczbą punktów NFZ daje 198 zł. Szefostwo zakładu szacuje, że to o 20% za mało. Jeszcze gorzej sytuacja wygląda z chorymi w nieco lepszym stanie. Tu stawka dobową wynosi 71 zł na osobę, a to – zdaniem ZPO – o połowę za mało. Większą część stawki wynoszą koszty leków. Bardzo wysokie są też koszty osobowe, bo żeby utrzymać standard, ZPO zatrudnia nie tylko pielęgniarki, ale też rehabilitantów, anestezjologów oraz terapeutów różnego rodzaju. W kolejce do toruńskiej placówki czeka obecnie 70 osób.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby zwiększyć kontrakt dla Zakładu Pielęgnacyjno-Opiekuńczego w Toruniu?

2. Dlaczego NFZ proponuje lecznicom kontrakty, które uniemożliwiają im normalne funkcjonowanie?

3. Jakie kontrakty proponuje NFZ podobnym tego typu placówkom na terenie kraju?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 7 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20090)

do ministra zdrowia

w sprawie finansowania rekonstrukcji piersi

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że na zabieg rekonstrukcji piersi pacjentki muszą czekać do 2013 r. Naturalnym zakończeniem kuracji po usunięciu piersi jest zabieg rekonstrukcji piersi. Jednak w Centrum Chirurgii Plastycznej w Gryficach są ogromne kolejki. Tymczasem poza prywatnymi klinikami rekonstruującymi piersi za 7–8 tys. zł gryficki ośrodek uchodzi za jeden z najlepszych w kraju, więc kolejki są tu szczególnie długie. Jednakże problem dotyczy całej Polski, gdyż wszędzie na ten ważny dla psychicznego nastawienia do życia zabieg czeka się niesprawiedliwie długo. NFZ oferuje 250 zł na perukę i taką samą kwotę co dwa lata na protezę piersi. Jest to traktowanie chorych kobiet na odczepnego. Na świecie zabieg rekonstrukcji piersi uważa się za naturalne zakończenie terapii.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby zmniejszyć kolejki na zabieg rekonstrukcji piersi?

2. Czy ministerstwo podejmie kroki, jeśli tak, to jakie, aby zwiększyć nakłady na ten cel?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 7 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20091)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie ustawy mającej odpolitycznić
media publiczne**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że ustawa medialna autorstwa twórców już pół roku czeka w Sejmie na pierwsze czytanie. Poparcie dla niej zapowiedzieli politycy wszystkich opcji. Maciej Strzem-

bosz, prezes Krajowej Izby Producentów Audiowizualnych i jeden z pełnomocników Komitetu Obywatelskiego Mediów Publicznych, który przygotował projekt, mówi, iż politykom, zwłaszcza Platformie Obywatelskiej nie zależy na jej wprowadzeniu. Pomysł napisania ustawy narodził się w 2009 r. podczas Kongresu Kultury Polskiej, a jej deklarowanym celem było odcięcie partii od wpływu na media. Powstał wtedy komitet, w którym znaleźli się m.in. reżyserzy Agnieszka Holland i Andrzej Wajda oraz dziennikarz Jacek Żakowski. Projekt zakłada odebranie Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji kompetencji wyboru władz mediów publicznych. Kto miałby je wybierać? Organizacje pozarządowe, środowiska twórcze, samorządy wyłaniałyby 250-osobowy „zasób kadrowy”, z którego losowano by członków Komitetu Mediów Publicznych. Ten powoływałby Radę Mediów Publicznych, która w konkursie wybierałaby prezesów radia i telewizji. Jednak Rafał Grupiński, wiceszef klubu PO, mówił w marcu 2010 r., że pisanie ustawy medialnej przez twórców przypomina przygotowywanie konstytucji dla kurnika przez lisa. Ale podkreślał, że PO dotrzyma zobowiązania i złoży ich projekt w Sejmie. Po poprawkach. Poprawianie trwało do wakacji. Tymczasem Platforma przeforsowała w Sejmie tzw. małą nowelizację ustawy medialnej, która spowodowała wygaśnięcie kadencji władz TVP. Rozwiązano też KRRiT, w której zasiadały osoby rekomendowane przez PiS, LPR, Samoobronę i prezydenta Lecha Kaczyńskiego. Teraz są w niej osoby wskazane przez prezydenta Bronisława Komorowskiego, SLD i PSL. W tym gronie są też twórcy: Jan Dworak, szef KRRiT, był członkiem prezydium Krajowej Izby Producentów Audiowizualnych, a Sławomir Rogowski szefem jej komisji rewizyjnej.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Kiedy projekt ustawy zostanie skierowany do pierwszego czytania i do jakiej komisji?
2. Co ministerstwo zamierza, aby gruntownie zreformować media publiczne?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20092)

do ministra zdrowia

**w sprawie zapewnienia opieki
stomatologicznej na Podkarpaciu**

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że ponad 300 gabinetów dentystycznych nie podpisało na ten rok kontraktów z podkarpackim oddziałem Narodowego Funduszu Zdrowia. Od trzech lat nie wzrosły

stawki za punkt, a koszty rosną z roku na rok. W niektórych powiatach zamieszkałych przez kilkadziesiąt tysięcy mieszkańców od nowego roku bezpłatne usługi dentystów dostępne są tylko w pojedynczych gabinetach. Tak jest np. w powiecie przemyskim, gdzie aż w 13 gminach mieszkańcy nie mają podstawowej opieki stomatologicznej. Od 2008 r. koszty utrzymania gabinetów wzrosły średnio o 22%, a NFZ płaci za punkt mniej niż trzy lata temu. Tak jak w ubiegłym roku zaproponował podkarpackim dentystom stawkę 1,02 zł za punkt, choć np. wielkopolski oddział NFZ płaci 1,20 zł za punkt. Choć rozmowy z NFZ zakończyły się fiaskiem pod koniec listopada, to podkarpacki oddział funduszu nie podjął nowych rozmów i nie rozpiął nowych kontraktów. Lekarze ze Związku Lekarzy Dentystów na Podkarpaciu nie przyjęli proponowanych przez nas warunków, a zasady ustaliła centrala NFZ – tłumaczy kierownik sekcji stomatologii w podkarpackim funduszu. Jej zdaniem stomatolodzy ze związku się zmówili. Obecnie podkarpacki fundusz prowadzi konkurs na opiekę stomatologiczną dla dzieci i młodzieży. Wkrótce ma ogłosić nowy konkurs ofert z przyspieszoną procedurą. Ta trwa jednak co najmniej dwa miesiące, a to oznacza, że mieszkańcy każdej podkarpackiej gminy będą mogli bezpłatnie wyleczyć bóle zęby najwcześniej w marcu.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby zapewnić opiekę stomatologiczną na Podkarpaciu?
2. W jaki sposób ministerstwo zamierza zapewnić podstawową opiekę stomatologiczną w najtrudniejszych przypadkach?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 7 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20093)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnic Nysy
i Niemodlina**

Szanowny Panie Ministrze! Obwodnice Nysy i Niemodlina stanowią priorytetowe przedsięwzięcia drogowo-logistyczne dla woj. opolskiego. Inwestycje te pozwolą w zdecydowany sposób zmniejszyć znaczące natężenie ruchu tranzytowego przez ww. aglomeracje miejskie, co przełoży się w bezpośredni sposób na znaczącą poprawę poziomu bezpieczeństwa życia i zdrowia ludności zamieszkującej te części regionu woj. opolskiego. Obwodnice umożliwią bezpieczniejszy, szybszy, płynniejszy, jak również bardziej komfortowy przejazd uczestnikom ruchu dro-

gowego przez te części Opolszczyzny. Inwestycje te są kluczowymi elementami sieci drogowej woj. opolskiego.

Ze względu na przebiegające ważne szlaki tranzytowe miasta te narażone są na ciągły wzrost natężenia ruchu pojazdów – w szczególności samochodów powyżej 3,5 tony. Czynnikiem ten stwarza dalszy wzrost poziomu zagrożenia dla życia i zdrowia mieszkańców tych aglomeracji miejskich. W ciągu doby tymi odcinkami dróg przejeżdża kilkanaście tysięcy samochodów, których największy odsetek stanowią pojazdy ciężarowe. Tak znaczący udział pojazdów ciężarowych prowadzi jednocześnie do przyśpieszonego procesu wyeksploatowania nawierzchni drogowych, które generują znaczące koszty dla zarządców tych odcinków dróg.

Brak obwodnicy miejscowości Nysy i Niemodlina powoduje, iż są to ostatnie tzw. wąskie gardła, które w związku z ciągle narastającym natężeniem ruchu drogowego kumulują znaczne utrudnienia w ruchu tranzytowym, jak i lokalnym oraz wpływają na pogorszenie warunków bezpieczeństwa ludności.

Dlatego też sprzeciwiamy się jako parlamentarzyści ziemi opolskiej wpisaniu tak priorytetowych inwestycji drogowych dla woj. opolskiego do realizacji po roku 2013 w ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Inwestycje te są bardzo istotne nie tylko dla kilkunastu tysięcy mieszkańców tych miejscowości, lecz również dla całego woj. opolskiego.

Mając na względzie bezpieczeństwo życia i zdrowia kilkudziesięciu tysięcy ludzi, zwracamy się o rozpoczęcie budowy obwodnicy miejscowości Nysa w ciągu drogi krajowej nr 46 i 41 nie później niż w 2012 r., gdyż do końca 2011 r. uzyskane zostanie pozwolenie na budowę obwodnicy, oraz rozpoczęcia budowy obwodnicy miejscowości Niemodlin w ciągu drogi krajowej nr 46 nie później niż w 2013 r.

Prosimy jednocześnie Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jaki został przyjęty system przesunięcia inwestycji drogowych dla „Programu budowy dróg krajowych i autostrad na lata 2011–2015” w ramach prowadzonych oszczędności?

2. Dlaczego tak priorytetowe inwestycje drogowe dla woj. opolskiego i województw ościennych zostały ujęte do realizacji po 2013 r.?

3. Czy resort infrastruktury nie widzi możliwości rozpoczęcia tych inwestycji przez rok 2013?

4. Ile wynosi tegoroczny budżet dla tych dwóch zadań?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20094)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zmian w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

Szanowna Pani Minister! W dotychczasowym stanie prawnym osoby, które uzyskały prawo do emerytury, mogły pozostawać na stanowisku pracy bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy. Od 1 stycznia 2011 r. nowelizacja powodować będzie zawieszenie prawa do emerytury osobom, które nie rozwiązały stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywały pracę bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury. Nowa regulacja obejmie osoby niezależnie od osiąganego przychodu, ale również od wieku uprawnionego do emerytury, czyli dotyczyć to będzie również tych, którzy uzyskiwać będą najniższe świadczenia.

Ponadto należy zauważyć, że zawieszenie prawa do emerytury osobom, które zgodnie z obowiązującym stanem prawnym uzyskały możliwość jednoczesnego pobierania świadczenia emerytalnego i wykonywania dotychczasowej pracy według wielu prawników oznacza pozbawienie praw nabytych wynikających z Konstytucji RP.

Szanowna Pani Minister, proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy wprowadzone zmiany nie spowodują pogorszenia sytuacji finansowej osób powyżej 60. roku życia?

2. Czy nowe regulacje nie doprowadzą do ograniczenia korzyści wynikających z programu 50+?

3. Czy uzasadnione są obawy o możliwości przejścia osób uprawnionych do emerytur do tzw. szarej strefy, a w związku z tym zmniejszenia wpływów do budżetu z podatków i składek?

4. Czy zawieszenie prawa do emerytur nie naruży zasady pewności prawa i względnej trwałości prawa?

5. Czy istnieje ryzyko zakwestionowania nowych regulacji przez Trybunał Konstytucyjny?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20095)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie instrukcji kancelaryjnych
dla organów jednostek samorządu
terytorialnego**

Szanowny Panie Ministrze! Do końca ubiegłego roku obowiązywały trzy rozporządzenia zawierające instrukcje kancelaryjne dla organów odpowiednio: gmin i związków międzygminnych, powiatów oraz samorządu województwa. Zawarte w nich były zasady i tryb wykonywania czynności kancelaryjnych w urzędach poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego.

Zmiany nastąpiły wraz z wejściem w życie z dnia 1 stycznia 2011 r. przepisów ustawy z 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 40, poz. 230). Powyższa nowelizacja uchyliła przepisy zawierające upoważnienie do wydania wspomnianych wyżej rozporządzeń, co oznacza, że utraciły one moc prawną.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Na podstawie jakich przepisów powinny być obecnie wykonywane czynności kancelaryjne w urzędach jednostek samorządu terytorialnego?

2. Na jakim etapie znajdują się obecnie prace nad aktami wykonawczymi do ustawy po jej nowelizacji?

Z wyrazami szacunku

Posłowie Krzysztof Brejza
i Agnieszka Pomaska

Inowrocław, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20096)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie przepisów regulujących utratę
statusu bezrobotnego**

Szanowna Pani Minister! Zwracamy się do Pani Minister z wątpliwościami, jakie wzbudziło brzmienie przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001). Zgodnie z art. 33 ust. 4 pkt 4 powyższego aktu prawnego starosta pozbawia statusu bezrobotnego, który nie stawił się w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie i nie powiadomił w okresie do 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa. Wspomniane wątpli-

wości wynikają z braku podania w treści przepisu chwili początkowej biegu terminu. W rezultacie nie wiadomo, czy rozpoczyna się on w dniu stawiennictwa w urzędzie, czy w dniu, w którym ustala przyczyna niestawiennictwa.

Dotarły do nas informacje o przypadkach pozbawiania statusu bezrobotnego osób, które nie stawiły się w urzędzie w wyznaczonym terminie i nie powiadomiły o przyczynie tego faktu z przyczyn losowych, w szczególności zdrowotnych. Wspomniana interpretacja cytowanego przepisu wydaje się być sprzeczna z jego ratio legis i prowadzi do pokrzywdzenia osób, które ulegają ciężkim wypadkom losowym, a jednocześnie nie ma osób, które mogłyby działać w ich imieniu. Jednocześnie wykładnia taka w świetle językowego brzmienia przepisu jest możliwa, a z moich informacji wynika, że bywa stosowana.

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Od jakiej chwili, według opinii ministerstwa, należy liczyć bieg siedmiodniowego terminu, o którym mówi przepis?

2. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość nowelizacji przepisu, tak aby jego treść nie budziła wątpliwości?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza
oraz grupa posłów

Inowrocław, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20097)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie racjonalizacji zatrudnienia
pracowników cywilnych Sił Zbrojnych**

Szanowny Panie Ministrze! Jak donosi „Rzeczpospolita”, w 2011 r. zatrudnienie może stracić kilka tysięcy pracowników cywilnych Sił Zbrojnych. Związki zawodowe szacują, że może chodzić nawet o ponad 6 tys. osób spośród wszystkich ok. 47 tys. zatrudnionych. Zwolnienia zostaną podyktowane m.in. likwidacją niektórych instytucji, jednostek i garnizonów wojskowych. Zreorganizowana będzie też logistyka. Oddziały gospodarcze przy jednostkach wojskowych zostaną przeniesione do powstających właśnie kilku wojskowych oddziałów gospodarczych.

Z wypowiedzi pracowników Ministerstwa Obrony Narodowej wynika, że obecnie w resorcie trwają prace koncepcyjne nad ustaleniem optymalnego modelu rozwiązań dotyczących racjonalizacji zatrudnienia. Konkretny program działania dotyczący racjonalizacji zatrudnienia (liczba oraz rodzaje stanowisk przeznaczonych do redukcji) zostanie wypracowany po

wejściu w życie ustawy o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych w latach 2011–2013.

W związku z powyższą sytuacją zwracamy się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Jakie są efekty prac MON dotyczących rozwiązań racjonalizacji zatrudnienia?

2. Jak duże zwolnienia czekają pracowników cywilnych Sił Zbrojnych i czym są one spowodowane?

Z poważaniem

Posel Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20098)

do ministra zdrowia

w sprawie poprawy organizacji i warunków leczenia chorych na mukowiscydozę w Polsce

Szanowna Pani Minister! Obecnie czas przeżycia polskich pacjentów chorych na mukowiscydozę jest dość niski i wynosi zaledwie 22 lata, podczas gdy w Europie Zachodniej chorzy na mukowiscydozę żyją ok. 36–40 lat. Zdaniem przedstawicieli Polskiego Towarzystwa Mukowiscydozy oraz Polskiego Towarzystwa Walki z Mukowiscydożą stan ten wynika z braku odpowiednich warunków leczenia w placówkach medycznych oraz ograniczonego dostępu do leków i procedur ratujących życie. Postulują oni o przeprowadzenie zmian, które pozwoliłyby na spowolnienie postępów choroby, zmniejszenie kosztów leczenia w systemie opieki zdrowotnej, a przede wszystkim na wydłużenie czasu przeżycia chorych oraz poprawę jakości ich życia.

Jednym z najważniejszych czynników decydujących o jakości i długości życia chorych są odpowiednie warunki sanitarno-epidemiologiczne oraz izolacja chorych na oddziałach szpitalnych, dlatego przedstawiciele towarzystwa wnoszą o wprowadzenie zmian w rozporządzeniu ministra zdrowia w sprawie wymagań, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia i urządzenia zakładu opieki zdrowotnej. Uważają, że należy wdrożyć ogólnopolski program, którego celem jest pomoc finansowa państwa w dostosowaniu warunków sanitarnych na oddziałach i w poradniach leczenia mukowiscydozy w Polsce do wymagań standardów europejskich. Ponieważ możliwości terapeutyczne w Polsce są ograniczone, a znaczna część kosztów terapii wciąż obciąża chorych i ich rodziny, należy zapewnić chorym dostęp do leków, które stosowane są rutynowo w pozostałych krajach Unii Europejskiej zgodnie ze światowymi standardami.

Zdaniem Polskiego Towarzystwa Mukowiscydozy oraz Polskiego Towarzystwa Walki z Mukowiscydożą istnieje potrzeba rozpoczęcia wykonywania w Polsce przeszczepów płuc u chorych na mukowiscydozę oraz poszerzenie dostępu do refundacji tego zabiegu za granicą. Przeszczep płuc jest zabiegiem ratującym życie rutynowo stosowanym w innych krajach u chorych na mukowiscydozę. W Polsce nie wykonano dotychczas żadnego przeszczepu płuc u chorego na mukowiscydozę, a dostęp do refundacji tej procedury za granicą przez Narodowy Fundusz Zdrowia jest bardzo ograniczony (koszt takiego przeszczepu za granicą to suma ok. 120 tys. euro). Ponadto w ramach terapeutycznego programu zdrowotnego powinno umożliwić się prowadzenie u chorych na mukowiscydozę dożylną antybiotykoterapię w warunkach domowych. Ten sposób leczenia jest stosowany we wszystkich krajach tzw. wysokorozwiniętych i główną jego zaletą jest uniknięcie zakażeń krzyżowych i ograniczenie czasu hospitalizacji z ok. 2 tygodni do jednego dnia.

Istotny jest fakt, iż ograniczenie czasu pobytu chorego w szpitalu do kilku, kilkunastu godzin w ramach dożylną antybiotykoterapii domowej wiąże się ze znaczącą redukcją kosztów leczenia ponoszonych dotychczas przez NFZ, poprawą jakości życia chorych, a w przypadku dzieci – z uniknięciem traumy związanej z pobytem w szpitalu.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pani Minister z pytaniem: Jak ministerstwo odnosi się do stanowiska i postulatów Polskiego Towarzystwa Mukowiscydozy oraz Polskiego Towarzystwa Walki z Mukowiscydożą?

Z poważaniem

Posel Maciej Orzechowski
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20099)

do ministra środowiska

w sprawie otwarcia drogi wodnej rzeki Odry na odcinku skanalizowanym od portu Koźle (98 km) do portu Wrocław (254 km)

Szanowny Panie Ministrze! W imieniu przedsiębiorców skupionych w śląskim kłastrze przedsiębiorstw dorzecza górnej Odry oraz innych podmiotów zainteresowanych żeglugą śródlądową zwracamy się z wnioskiem o podjęcie działań i zabezpieczenie niezbędnych środków, które będą przeznaczone na działania umożliwiające żeglugę na drodze wodnej na odcinku z Koźla do Wrocławia, a także na

realizację zadania wynikającego z umowy o Odrze jako rzece granicznej.

W roku bieżącym z powodu unieruchomienia śluz wywołanego przeciągającym się ich remontem po okresie zimowym, a następnie majowej powodzi przedsiębiorcy z dorzecza Odry nie mogą rozpocząć działalności gospodarczej (przewozy towarowe, pasażerskie, wydobycie kruszywa z rzeki). Powódź na Odrze doprowadziła do zamulenia, zasypania bądź częściowego zniszczenia infrastruktury żegludowej, uniemożliwiając zarobkowe przewozy śródlądowe.

Szkody powodziowe na drodze wodnej powinny być usuwane niezwłocznie w ramach bieżącego utrzymania szlaku żeglownego, tak jak to się odbywa w innych krajach Unii Europejskiej. Armatorzy i dzierżawcy statków od grudnia 2009 r. żyją z oszczędności, ponosząc koszty dozoru statków. W stoczni Damen, Stoczni Koźle, stoczni Januszkowice i stoczni Dobrzeń stoją gotowe statki i kadłuby dla kontrahentów zagranicznych. W porcie Wrocław stoją statki z urządzeniami ponadgabarytowymi dla inwestycji na Śląsku. Zakłóconą jest praca wielu przedsiębiorców związanych z żeglugą śródlądową. Elektrociepłownia Wrocław będzie miała problemy z ogrzaniem Wrocławia z powodu braku zapasów węgla z portu Gliwice.

Jeżeli niezwłocznie nie zostaną podjęte działania w celu otwarcia żeglugi na Odrze, zagrożonych będzie ok. 3 tys. miejsc pracy. Nie bez znaczenia jest także utrata zaufania zagranicznych inwestorów do możliwości naszego rządu w zakresie reagowania w sytuacji konieczności usuwania skutków okresowych anomalii pogodowych.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z pytaniem: Czy możliwe byłoby zabezpieczenie dodatkowych środków przeznaczonych na udrożnienie wyżej wymienionego odcinka drogi wodnej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Schetyńa
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20100)

do ministra finansów

w sprawie zmian stawek podatku od towarów i usług obowiązujących od 1 stycznia 2011 r.

Szanowny Panie Ministrze! Z dniem 1 stycznia 2011 r. weszła w życie znowelizowana ustawa o podatku od towarów i usług oraz wydane 22 grudnia 2010 r. rozporządzenie nr 1649 do tej ustawy. Na mocy tych aktów prawnych zmieniają się stawki VAT-u dla wielu towarów i usług, a także klasyfikacja

PKWiU. Krótki czas na analizę przepisów, niejednoznaczność niektórych z nich oraz wysokie koszty ich wdrożenia – przeprogramowanie kas fiskalnych – spowodowały niepokój wielu przedsiębiorców. Niewłaściwe zaprogramowanie kasy to konieczność późniejszych zmian pociągających niepotrzebne wydatki, a także możliwe kary nakładane przez urzędy skarbowe w momencie ich ujawnienia przez te instytucje.

W związku z tą sytuacją proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak Ministerstwo Finansów zorganizowało doradztwo podatkowe dla przedsiębiorców zobowiązanych do zmian stawek VAT od 1 stycznia 2011 r.? Gdzie zamieszczono informację o telefonach, pod którymi można wyjaśnić wszelkie wątpliwości?

2. W jaki sposób miejsce rozpoczęcia podróży wpływa na podatek VAT w Polsce? W rozdziale 3 § 6 opisano usługi transportu morskiego oraz lotniczego jako opodatkowane stawką 0%. Został pominięty w ogóle transport autokarowy osób (brak stawki) oraz podstawowe informacje. Czy dla celów podatkowych w RP istotne jest miejsce rozpoczęcia podróży: w RP, krajach Wspólnoty czy pozawspólnotowych?

3. W rozdziale 11 wspomnianego rozporządzenia § 36 opisano zwolnienie do 0% tylko do 30.04.2011 dostawę wewnątrzwspólnotową książek, a do 28.02.2011 – czasopism. Czy to oznacza, że od 01.05.2011 książki i od 01.03.2011 czasopisma dostarczane z Polski do krajów Wspólnoty będą obłożone polską stawką VAT?

1. Jaka jest zależność wyżej opisanego § 36 do § 41 p. 2, że po spełnieniu stosownych wymagań wywóz książek i innych towarów jest opodatkowany stawką 0%? Czy nie dotyczy to książek i czasopism? Dlaczego w tym samym paragrafie terytorium Wspólnoty zostało zamknięte na 31.12.2007 r. Czy stawka VAT 0% nie dotyczy krajów przyjętych do UE po tej dacie?

Z poważaniem

Poseł Joanna Fabisiak

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20101)

do ministra infrastruktury

w sprawie wpisania inwestycji drogowych w woj. podlaskim do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”

Szanowny Panie Ministrze! W związku z przedstawionym przez Pana Ministra projektem „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, do którego podlascy samorządowcy wnieśli szereg uwag

w ramach ogłoszonych przez ministerstwo konsultacji społecznych, zwracamy się do Pana Ministra z prośbą o ponowne rozpatrzenie planu budowy dróg krajowych na obszarze województwa podlaskiego i zmodyfikowanie go w trzech aspektach. Świadomi jesteśmy ograniczeń finansowych Ministerstwa Infrastruktury w zakresie budowy dróg krajowych, uważamy jednak, że wskazane przez nas poniżej inwestycje mają istotne znaczenie nie tylko dla regionu podlaskiego, ale też dla ruchu tranzytowego w całej Polsce oraz dużej części Europy, dlatego powinny one znaleźć się w ministerialnym programie (punkt 2 i 3 interpelacji) lub powinien zostać przyspieszony ich termin realizacji (punkt 1 interpelacji).

1. Zwracamy się o rozważenie możliwości włączenia budowy drogi krajowej S8 odcinek Wyszków – Białystok do załącznika nr 1 ww. programu, tj. do listy inwestycji, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Obecnie droga ta znajduje się na tzw. liście rezerwowej w załączniku 1a, czyli wśród inwestycji, które mogą zostać zrealizowane do 2013 r. Tymczasem wiele istotnych odcinków tej drogi już zostało zrealizowanych lub jest w trakcie realizacji (jak odcinek Jeżewo – Białystok czy obwodnica Zambrowa).

Wykonanie całego odcinka trasy S8 Wyszków – Białystok jest wyjątkowo istotne z punktu widzenia rozwoju gospodarczego całego województwa podlaskiego. Jest to bowiem główna trasa łącząca woj. podlaskie z resztą kraju. Odbywa się nią główny ruch tranzytowy między krajami nadbałtyckimi a południem i zachodem Europy. W perspektywie ruch ten mają przejąć na siebie trasy: S19 i S61, ale w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” ich budowa została przewidziana na okres jeszcze późniejszy, tj. po 2013 r. Z tego też powodu jak najszybsze dostosowanie parametrów drogi S8 do parametrów drogi ekspresowej jest niezbędne dla rozwoju woj. podlaskiego oraz zachowania ciągłości ruchu tranzytowego w tej części Europy.

2. Zwracamy się z prośbą o wpisanie inwestycji pod nazwą: Budowa obwodnicy Suwałk do załącznika 1a „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Dziś inwestycji takiej nie ma w ogóle w programie jako oddzielnej obwodnicy, mimo że przez Suwałki przechodzić ma droga ekspresowa S61, na odcinku Ostrów Mazowiecka – Budzisko (granica państwa), która w perspektywie ma przejąć ruch tranzytowy od granicy państwa do Europy zachodniej. Ponadto obwodnica Suwałk miała być budowana razem z obwodnicą Augustowa, by kompleksowo rozwiązać problemy komunikacyjne w tej części Polski. Tylko budowa obwodnic obu tych miast rozwiązuje kwestie komunikacyjne w tym rejonie oraz chroni wyjątkowo cenne środowisko przyrodnicze. Budowę obwodnicy Augustowa w ministerialnym programie zaplanowano na okres do 2013 r. – i to jest bardzo dobra informacja dla setek tysięcy kierowców, którzy rocznie przejeżdżają przez Augustów. Wydaje się więc, że zasadnym byłoby wpisanie na listę inwestycji także budowy obwodnicy Suwałk – przynajmniej

na tzw. listę rezerwową, czyli do załącznika 1a. Obie te obwodnice znajdują się bowiem obecnie w ciągu tej samej drogi (S8), natomiast w nieco dłuższej perspektywie obwodnicą Suwałk poruszać się będą także pojazdy korzystające z drogi S 61.

Pragniemy również przypomnieć, iż deklaracje o budowie obwodnicy Suwałk w szybkim terminie były publicznie składane przez Pana Ministra i innych przedstawicieli rządu Donalda Tuska. Z tego też powodu niewpisanie obwodnicy do programu już dziś budzi poważne zaniepokojenie społeczne w woj. podlaskim.

3. Zwracamy się z prośbą o wpisanie inwestycji pod nazwą: Budowa obwodnicy miasta Siemiatycze do załącznika nr 2 „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Siemiatycze są miastem, przez które przechodzić będzie droga ekspresowa S19 na odcinku Białystok – Międzyrzec Podlaski. Droga ta ma przejąć ruch tranzytowy z krajów nadbałtyckich do Europy południowej. Inwestycja ta została umieszczona w załączniku nr 2 programu, czyli jej realizację przewidziano na okres po 2013 r. W programie wymieniono budowę obwodnic innych miast (m.in. Kocka), niezbędne do zbudowania drogi S19, nie ma w nim natomiast mowy o obwodnicy Siemiatycz. Tymczasem dziś cały ruch odbywa się przez samo centrum Siemiatycz, w ścisłej zabudowie mieszkaniowej. Już dziś ruch tranzytowy stwarza tam wysokie zagrożenie dla życia mieszkańców miasta. Poprowadzenie przez samo centrum Siemiatycz drogi ekspresowej S19 wydaje się wręcz niemożliwe. Być może niewpisanie obwodnicy Siemiatycz do planu jest wynikiem zwykłego przeoczenia, zwłaszcza że wpisanie obwodnicy Siemiatycz do załącznika nr 2 nie rodzi skutków finansowych w najbliższych latach.

Reasumując, zwracamy się do Pana Ministra o rozważenie naszych propozycji i wprowadzenie niezbędnych zmian do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Z wyrazami szacunku

Posłowie Leszek Cieślík
i Robert Tyszkiewicz

Białystok, dnia 29 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20102)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie konieczności wydania taryfikatora mandatów obejmującego zwiększone limity prędkości na autostradach i drogach ekspresowych

Szanowny Panie Ministrze! 31 grudnia 2010 r. weszła w życie nowelizacja ustawy Prawo o ruchu

drogowym, której skutkiem jest m.in. zwiększenie limitów prędkości na autostradach i dwupasmowych drogach ekspresowych. Ministerstwo wydało rozporządzenie regulujące liczbę przyznawanych punktów karnych za przekroczenie zwiększonych limitów prędkości, nie zostały jednak wydane przepisy określające wysokość mandatów.

Przedmiotowa sytuacja nie oznacza oczywiście, że piraci drogowi pozostaną bezkarni. Zgodnie z obowiązującymi przepisami kierowca łamiący przepisy ruchu drogowego może być pouczone, ukarany mandatem lub w jego sprawie może zostać skierowany wniosek o ukaranie do sądu. Policjanci są uprawnieni do wystawiania mandatów w wysokości od 20 do 500 zł i w obecnej sytuacji będą samodzielnie decydowali o wysokości kary w konkretnych przypadkach. Konieczność wydania szczegółowego taryfikatora wydaje się jednak zasadna, dlatego zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w ministerstwie trwają prace nad ustaleniem taryfikatora mandatów obejmującego kary za przekroczenie zwiększonych limitów prędkości na autostradach i dwupasmowych drogach ekspresowych?

2. Jaki jest planowany termin wprowadzenia nowego taryfikatora?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 7 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20103)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie planowanego pomniejszenia
środków Funduszu Pracy na aktywne formy
przeciwdziałania bezrobociu**

Szanowna Pani Minister! Rada Powiatu w Kraśniku z niepokojem przyjmuje informacje o znaczącym planowanym zmniejszeniu w 2011 r. środków finansowych Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację osób bezrobotnych. Przedmiotowa sytuacja utrudni lub wręcz uniemożliwi bezrobotnym, jak i pracodawcom dostęp do najbardziej efektywnych form aktywizacji, takich jak: staże, prace interwencyjne, dotacje na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej, refundacje kosztów utworzenia miejsc pracy czy szkolenia.

Na terenie samego powiatu kraśnickiego w 2010 r. ze wszystkich form aktywizacji skorzystało 2726 osób, choć potrzeby wyrażone w złożonych wnioskach były o wiele większe. Należy przy tym podkreślić, że powiat jest obszarem rolniczo-przemysłowym o bar-

dzo ograniczonym lokalnym rynkiem pracy. Fakt ten, pogłębiony przez skutki światowego kryzysu gospodarczego (zwolnienia grupowe u największego pracodawcy F&T Kraśnik SA, likwidacja wielu średnich i małych zakładów pracy), skutkuje utrzymującym się od kilku lat wysokim poziomem bezrobocia. Stopa bezrobocia na poziomie 13,5% – 15,7% stawia powiat o kilka procent powyżej krajowych i wojewódzkich wskaźników.

W związku powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy i jakie działania podejmie ministerstwo w kwestii utrzymania lub zwiększenia poziomu wsparcia finansowego na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu?

2. Czy ministerstwo, ustalając podział środków finansowych, bierze pod uwagę zróżnicowanie sytuacji poszczególnych powiatów, mając na względzie liczbę osób bezrobotnych, stopę bezrobocia czy potrzeby lokalnego rynku pracy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20104)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zapewnienia środków finansowych
na prace interwencyjne dla powodzi**

Szanowna Pani Minister! Do końca roku 2010 Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zapewniało środki finansowe na organizację prac interwencyjnych dla powodzi. Poszkodowani przez klęskę żywiołową pracowali przy usuwaniu skutków powodzi, a ministerstwo deklarowało wsparcie programu przez 12 miesięcy. W gminie Wilków z tej formy pomocy korzystało około 300 osób. Otrzymywane wynagrodzenie było często jedynym źródłem utrzymania dla całej rodziny.

Problem braku środków na prace interwencyjne jest bardzo ważnym zagadnieniem dla poszkodowanych w katastrofie powodzi, dlatego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy i jakie działania podejmie ministerstwo w przedmiotowej sprawie?

2. Czy i kiedy ministerstwo zapewni środki finansowe na prace interwencyjne dla powodzi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20105)

do ministra zdrowia

w sprawie możliwości wyłączenia szpitali psychiatrycznych z zakazu palenia

Szanowna Pani Minister! Znowelizowana ustawa z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych rozbudowała katalog miejsc objętych zakazem palenia. Zgodnie z nowym prawem przedmiotowy zakaz obowiązuje także na terenie szpitali psychiatrycznych. Protest podnoszą psychiatrzy, obywatele i przede wszystkim sami pacjenci. Z zakazem nie zgadzają się również rzeczniczka praw pacjenta oraz konsultant krajowy w dziedzinie psychiatrii.

W mojej opinii zakaz palenia na terenie szpitali psychiatrycznych jest rozwiązaniem przeciwnym i trudnym do wyegzekwowania. Wśród chorych psychicznie odsetek palących jest zdecydowanie większy niż w całej populacji, a zakaz może prowadzić do zmniejszenia skuteczności terapii i konfliktów z personelem. Warto podkreślić, że wyjątek dla szpitali psychiatrycznych wprowadził nawet ustawodawca w Hiszpanii, gdzie obowiązuje jedna z najbardziej rygorystycznych ustaw antynikotynowych.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa w przedmiotowej sprawie?
2. Czy ministerstwo rozważy postulat wyłączenia z zakazu palenia szpitali psychiatrycznych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20106)

do ministra infrastruktury

w sprawie przeniesienia terminu budowy drogi S17 Warszawa – Lublin – Zamość – Hrebenne na odcinku granica woj. mazowieckiego i lubelskiego – węzeł Sielce wraz z obwodnicą Ryk poza rok 2013

Szanowny Panie Ministrze! Wyrażam sprzeciw wobec przeniesienia terminu budowy drogi S17 Warszawa (Zakręt) – Lublin – Zamość – Hrebenne (Lwów) na odcinku: granica województwa mazowieckiego i lubelskiego – węzeł Sielce (k. Kurowa) wraz z obwodnicą Ryk poza rok 2013.

Zgodnie z pierwotnymi deklaracjami przedmiotowa część trasy ekspresowej wraz z obwodnicą miasta Ryki miała zostać zrealizowana w latach 2010–2013. Budowa całej drogi ekspresowej S17, obejmująca również ten odcinek, została wpisana do programu w 2007 r. Od ponad trzech lat projekt widnieje na liście unijnego programu „Infrastruktura i środowisko”. Zadanie zostało wpisane do programu zaakceptowanego przez Komisję Europejską i powinno być zrealizowane najpóźniej do 2015 r.

Obecnie natężenie ruchu pojazdów powoduje poważne straty w infrastrukturze technicznej, powstają uszkodzenia budynków położonych w sąsiedztwie drogi. Wraz z mieszkańcami miasta Ryki apeluję o ponowne przeanalizowanie decyzji i przywrócenie tego zadania do realizacji we wcześniej ustalonym terminie.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Z jakich powodów termin budowy drogi S17 Warszawa (Zakręt) – Lublin – Zamość – Hrebenne (Lwów) na odcinku: granica województwa mazowieckiego i lubelskiego – węzeł Sielce (k. Kurowa) wraz z obwodnicą Ryk został przeniesiony poza rok 2013?
2. Czy ministerstwo rozważy przywrócenie tego zadania do realizacji we wcześniej deklarowanym terminie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20107)

do ministra infrastruktury

w sprawie konieczności wydania rozporządzenia określającego sposób oznakowania miejsc, w których ustawiane są radary

Szanowny Panie Ministrze! Nowelizacja Kodeksu wykroczeń miała na celu uporządkowanie przepisów regulujących wykorzystywanie przenośnych fotoradarów przez strażników miejskich. Zgodnie z wprowadzonym rozwiązaniem strażnicy zostali zobowiązani do konsultowania miejsca ustawienia każdego fotoradaru z miejscowym komendantem Policji. Oprócz obowiązku uzgadniania lokalizacji, wprowadzona została konieczność oznakowania miejsca przeprowadzania tego rodzaju kontroli prędkości. Sposób oznakowania miał zostać określony w rozporządzeniu ministra infrastruktury.

Do chwili obecnej rozporządzenie nie zostało wydane, dlatego zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy i kiedy

ministerstwo wyda rozporządzenie określające sposób oznakowania miejsc, w których ustawiane są fotoradary?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 10 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20108)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zasad przydzielania świadczeń osobom bezrobotnym, które pracowały na 1/2 etatu

Szanowna Pani Minister! Świadczenie dla osób bezrobotnych pracujących na 1/2 etatu w obecnej chwili należy się tylko osobom, które na takim etacie zarabiają minimalne wynagrodzenie za pracę wynoszące w 2010 r.: 1317 zł (kwota brutto 100%) lub 1053,60 zł (w pierwszym roku pracy 80%). Część osób pracujących w wymiarze połowy etatu wybiera sama takie rozwiązanie. Istnieje jednak gros ludzi, którzy nie mają wyboru, gdyż tylko w takim wymiarze godzin udało im się zdobyć pracę, bądź też pracodawca np. z całego etatu obciął 1/2 i osoba po długim czasie pracy na cały etat zostaje zatrudniona na jego połowę. Co z takimi osobami, które latami pracowały w pełnym wymiarze godzin, a z powodu kłopotów pracodawcy czy też złej gospodarki firmy ich etaty zostały obcięte o połowę. Świadczenie dla osób bezrobotnych należy się osobom, które zarabiają minimalne wynagrodzenie. Mało który pracodawca jest w stanie zapłacić pensję za 1/2 etatu w kwocie najniższej krajowej. Często wręcz najniższą krajową pracownicy zarabiają na całym etacie. Nasuwa się tu pytanie, co z ludźmi, którzy latami pracują, bez dużych przerw w pracy, za najniższą krajową, czasami latami pracując u jednego pracodawcy i nagle dostają połowę etatu, po czym po jakimś czasie dostają wypowiedzenie. Nie należy im się zasiłek dla bezrobotnych, gdyż nie zarabiali najniższej krajowej.

W związku z tym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie rozwiązanie widzi ministerstwo dla osób, które zostały dotknięte wyżej wymienionym problemem?

2. Czy przewidziane są jakieś zmiany, które dałyby szansę zatrudnionym na pół etatu na jakikolwiek zasiłek po utracie pracy, jeżeli nie zarabiali minimalnego wynagrodzenia?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 13 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20109)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie zniesienia opłat za wizy krajowe dla obywateli Białorusi

Od 1 stycznia 2011 r. zniesione zostały opłaty za rozpatrzenie i wydanie wiz krajowych dla obywateli Republiki Białoruś. Podstawą przedmiotowej decyzji, jak twierdzi Ministerstwo Spraw Zagranicznych, jest wyraz solidarności i uznania dla narodu białoruskiego oraz chęć pomocy naszym sąsiadom w umacnianiu tożsamości europejskiej poprzez częstsze kontakty z Polakami i innymi obywatelami Unii Europejskiej. Jednocześnie ministerstwo zastrzegło sobie prawo do podjęcia kroków, które zapobiegą wjeżdżaniu na terytorium RP urzędników i obywateli Republiki Białoruś odpowiedzialnych za zorganizowanie fali represji przeciw społeczeństwu obywatelskiemu od 19 grudnia 2010 r.

Decyzja o zniesieniu ww. opłat ma doniosłe znaczenie dla mieszkańców Podlasia, którzy częstokroć posiadają rodziny na terytorium Republiki Białoruś. Obecna sytuacja z pewnością ułatwi im kontakt z rodzinami. Niestety, obywatele polscy w dalszym czasie będą obowiązani do ponoszenia opłat za uzyskanie wizy na wjazd do terytorium Republiki Białoruś, co utrudni pełne utrzymywanie więzi rodzinnych.

Przedmiotowy problem miała rozwiązać częściowo umowa o małym ruchu granicznym, która wprowadziłaby ruch bezwizowy dla mieszkańców 30-kilometrowego pasa po obu stronach granicy. Niestety, mając na uwadze obecną sytuację polityczną w Republice Białoruś, wątpliwe jest, aby przedmiotowa umowa zaczęła obowiązywać w najbliższym czasie.

W związku z powyższym proszę o poinformowanie mnie:

1. Czy zwolnienie od ponoszenia opłat za rozpatrzenie i wydawanie wiz krajowych obejmuje wszystkich obywateli Republiki Białoruś?

2. Czy wizy wydawane bez opłat mają ograniczenia terytorialne?

3. Czy zwolnienie z opłat za wydawanie wiz obowiązuje urzędników i obywateli Republiki Białoruś odpowiedzialnych za zorganizowanie fali represji przeciw społeczeństwu obywatelskiemu od 19 grudnia 2010 r. oraz czy wprowadzono jakiekolwiek ograniczenia w uzyskaniu wizy przez te osoby?

4. Na jakim etapie jest wdrażanie w życie umowy o małym ruchu przygranicznym i czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych podejmuje jakiekolwiek działania, aby przyspieszyć ten proces?

Poseł Krzysztof Jurgiel

Białystok, dnia 7 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20111)

do ministra zdrowia

**w sprawie potrzeby podjęcia pilnych działań
w celu zniesienia ograniczeń stosowanych
przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ
w przyznawaniu kontraktów na usługi
medyczne dla poradni specjalistycznych
i rehabilitacyjnych na terenie Sądeckiej,
Limanowszczyzny i Gorlic**

Bieżący stan kontraktacji usług medycznych na rzecz pacjentów Sądeckiej, Limanowszczyzny oraz ziemi gorlickiej cechuje się znacznym ograniczeniem w przyznawaniu pieniędzy lub masowym odrzucaniem przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ ofert firm świadczących do tej pory usługi medyczne w tym obszarze.

Kontraktu na 2011r. nie dostały liczne poradnie publiczne i niepubliczne działające przy szpitalach powiatowych, działające niezależnie, a także te przy wiejskich ośrodkach zdrowia na tym terenie.

Te firmy bądź szpitale, które otrzymały kontrakty na świadczenie specjalistycznych usług, muszą liczyć się ze znacznymi ograniczeniami finansowymi, które nie pozostaną bez wpływu na komfort i jakość leczenia pacjentów.

Obecnie część podmiotów próbuje w pojedynkę walczyć o swój byt, bezskutecznie wizytując oddział NFZ. Prośby przedstawicieli firm o przywrócenie rozpatrywania ofert, odrzuconych często ze względu drobnych uchybień technicznych, są lekceważone. Należy dodać, iż błędy te przez wiele lat figurowały w rejestrach NFZ i nigdy wcześniej nie były korygowane (nawet w czasie bezpośrednich kontroli pracowników funduszu). Ponadto spółki zostały powiadomione o odrzuceniu oferty w ostatniej chwili, bez szansy na odwołanie się od niekorzystnej decyzji.

Konsekwencjami bezwzględnej biurokracji NFZ zostaną dotknięci pacjenci, będzie więc przybywało chorych, którzy zostaną zmuszeni do korzystania z leczenia zamkniętego.

Owoc drastycznych działań NFZ to pacjenci pozbawieni bezpośredniego dostępu do pakietu świadczeń medycznych z ww. regionów oraz niesprawiedliwie wyrzuceni na bruk pracownicy poszczególnych poradni oraz lekarze specjaliści.

Niestety, NFZ zastosował kosztem pacjentów szereg ograniczeń prawnych, pozornie służących zapewnieniu oszczędności dla swojego budżetu. Ciężkie koszty na rzecz profilaktyki spowoduje nieuchronny wzrost wydatków na leczenie przewlekłych schorzeń.

Goryczy dopełnia trudna sytuacja firm świadczących usługi rehabilitacji i specjalistyki. Wraz z nadejściem przyszłego roku mogą przestać funkcjonować, nie mając zbilansowanych kosztów. Chodzi o zwolnienia pracowników i lekarzy specjalistów, niesplą-

cone kredyty na zakup odpowiedniego nowoczesnego sprzętu medycznego.

W związku z tym kierujemy następujące pytania:

1. Czy Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ przystąpi do działań i wznowi procedury przetargowe, wyznaczając dodatkowy termin jeszcze w 2010 r. na złożenie ofert dla świadczeniodawców?

2. Czy policzono inne skutki ekonomiczne działań ograniczających dostępność pacjentów do usług konsultacji specjalistycznych i zabiegów rehabilitacyjnych dla całego systemu opieki zdrowotnej w ramach działania NFZ?

3. Co resort zdrowia ma do zaoferowania pracownikom i lekarzom specjalistom, którzy z dnia na dzień stracą pracę, czy nie zostaną zmuszeni do emigracji zarobkowej?

4. Czy bezдушna biurokracja stosowana przez NFZ powinna mieć miejsce w tak wrażliwej i ważnej sferze zdrowia i życia mieszkańców naszego regionu?

Z poważaniem

Posłowie Wiesław Janczyk
i Arkadiusz Mularczyk

Nowy Sącz, dnia 21 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20112)

do ministra zdrowia

**w sprawie znaczącego utrudnienia dostępu
do usług medycznych na terenie
pow. miechowskiego**

Szanowna Pani Minister! W wyniku decyzji Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ o rozstrzygnięciu postępowania na świadczenia opieki zdrowotnej w zakresie usług ortodontycznych dla dzieci i młodzieży do ukończenia 12 rż. na obszarze obejmującym powiaty krakowski, miechowski, olkuski, wielicki i miasto Kraków zostały wyznaczone gabinety lekarskie świadczące refundowane usługi medyczne w ww. zakresie. Niestety z 20 gabinetów wybranych przez MOW NFZ tylko jeden znajduje się poza Krakowem, tj. w Olkuszu. Kontraktu na 2011 r. nie otrzymał jedyny gabinet z terenu powiatu miechowskiego, w związku z czym pacjenci z tego terenu będą mieli utrudnione kontynuowanie leczenia rozpoczętego w poradni ortodontycznej w Miechowie (leczenie ortodontyczne jest procesem długoletnim). Decyzja NFZ podjęta pod koniec roku bez uprzedzenia lekarza specjalisty nie dała pacjentom możliwości wyboru innego gabinetu ortodontycznego, a co za tym idzie, pozostawia ich bez należytej opieki lekarskiej.

W konsekwencji pacjenci, którym ustalono terminy wizyt na 2011 r., nie zostaną przyjęci, mimo iż poradnia przez szereg lat udzielała świadczeń zdrowotnych, przekraczając limity często narzucane przez MOW NFZ. W leczeniu aktualnie znajduje się 510 osób, w większości są to mieszkańcy wsi, których nie stać na dojazdy z dziećmi do Krakowa (koszt jednego wyjazdu to ok. 40 zł). Miechowski gabinet dysponuje sprzętem wymaganym przez Narodowy Fundusz Zdrowia, regularnie kontrolowanym przez sanepid, zapleczem osobowym i logistyczno-diagnostycznym, gwarantującym realizację świadczeń na oczekiwanym poziomie.

Uważam, że wyżej opisana decyzja MOW NFZ znacząco ogranicza możliwość dostępu do usług ortodontycznych dla mieszkańców powiatu miechowskiego. Czy narusza to postanowienia art. 68 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?

Z poważaniem

Posel Zbysław Owczarski

Miechów, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20114)

do ministra zdrowia

**w sprawie podjęcia działań przez
Ministerstwo Zdrowia i NFZ zmierzających
do zwiększenia dostępności bezpłatnych
świadczeń medycznych dla mieszkańców
pow. olkuskiego**

Od nowego roku część mieszkańców powiatu olkuskiego pozbawiona została możliwości skorzystania z bezpłatnych świadczeń medycznych. Taka sytuacja ma miejsce m.in. w Wolbromiu, gdzie dotychczasowe poradnie specjalistycznie nie otrzymały kontraktu od Narodowego Funduszu Zdrowia.

W XXI wieku jest rzeczą niedopuszczalną, aby osoby schorowane – często starsze lub niezamożne – musiały dojeżdżać na wizyty w poradniach specjalistycznych kilkadziesiąt kilometrów, gdyż NFZ nie zakontraktował tych świadczeń. Należy podkreślić, że końca grudnia 2010 r. mieszkańcy Wolbromia w swojej gminie mogli korzystać z poradni urazowo-ortopedycznej, dermatologicznej i ginekologicznej.

Tymczasem wg informacji podanych w mediach, położony obok powiatu olkuskiego powiat chrzanowski będzie miał znacznie większą liczbę gabinetów i poradni specjalistycznych, w których mieszkańcy (w ramach kontraktu z NFZ) będą mogli podjąć bezpłatne leczenie.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o udzielenie szczegółowych odpowiedzi na pytania:

1. Dlaczego NFZ ogranicza dostęp do bezpłatnych świadczeń medycznych dla mieszkańców miejscowości takich jak Wolbrom?

2. Ile poradni specjalistycznych (z dokładnym podziałem na poszczególne specjalizacje) zostało zakontraktowanych z budżetu Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w powiecie chrzanowskim, a ile w powiecie olkuskim?

3. Czy Ministerstwo Zdrowia zamierza przesunąć dodatkowe środki na leczenie specjalistyczne w II kwartale 2011 r. dla małopolskiego oddziału NFZ, aby ten zakontraktował dodatkowe świadczenia medyczne?

Z poważaniem

Posel Jacek Osuch

Warszawa, dnia 9 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20115)

do ministra infrastruktury

**w sprawie podjęcia przez Ministerstwo
Infrastruktury niezwłocznych działań
koordynacyjnych mających na celu
uporządkowanie sytuacji w zakresie
przewozu pasażerów koleją podczas
tzw. szczytów przewozowych, szczególnie
w kontekście zbliżających się mistrzostw
Europy w piłce nożnej**

Okres świąteczno-noworoczny po raz kolejny pokazał, że najwięksi przewoźnicy kolejowi w Polsce, tj. spółki PKP InterCity i Przewozy Regionalne, nie są przygotowani do przyjęcia i obsługi szczególnie dużych potoków pasażerskich. Ogromny tłok w pociągach, brak wagonów z ważnymi przegładami rewizyjnymi, a także brak wystarczającej rezerwy tablorowej dał się szczególnie mocno odczuć podczas powrotów podróży na początku nowego roku.

Ministerstwo Infrastruktury powinno więc wyciągnąć konsekwencję szczególnie w stosunku do spółki PKP InterCity, która otrzymuje z budżetu państwa dotację na tzw. pociągi międzywojewódzkie TLK (dawne pospieszne). Sytuacja ta musi budzić szczególne napiętnowanie, tym bardziej że kilka tygodni wcześniej pasażerowie (z winy przewoźników) narażeni byli na niedogodności związane ze zbyt późnym ogłoszeniem i wprowadzeniem nowego rozkładu jazdy.

Sytuacja na kolei, która miała miejsce w grudniu i styczniu, musi być asumptem do podjęcia poważnych przygotowań przez przewoźników, a szczególnie PKP InterCity, związanych z zapewnieniem kibicom zarówno z Polski, jak i z zagranicy bezpiecznego i

komfortowego dojazdu na mecze podczas rozgrywanych w Polsce i na Ukrainie Mistrzostw Świata w Piłce Nożnej Euro 2012. Trudno sobie wyobrazić, aby kibice jadący na mecz lub powracający z niego, a wybierający kolej jako formę transportu, musieli kilka godzin stać stłoczeni w korytarzach wagonów lub spędzić podróż w toalecie, jak to miało miejsce podczas okresu świąteczno-noworocznego.

Wobec powyższego proszę o informację i przygotowanie szczegółowych odpowiedzi na pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Infrastruktury celem wymuszenia na przewoźnikach kolejowych zabezpieczenia odpowiedniej ilości miejsc w pociągach pasażerskich podczas tzw. szczytów przewozowych?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury zamierza wykonać na spółce PKP InterCity przeprowadzenie napraw rewizyjnych i głównych, tak aby przewoźnik miał do dyspozycji wystarczającą liczbę wagonów do obsługi pasażerów zarówno w okresie szczytu letniego, jak i podczas Euro 2012?

3. Czy spółka PKP InterCity posiada obecnie wystarczającą liczbę wagonów do obsługi bieżących połączeń kolejowych w ramach pociągów TLK? Ile wagonów do przewozów osób jest obecnie nieużywanych przez PKP InterCity z powodu braku napraw rewizyjnych lub uszkodzeń? Kiedy zostaną dokonane ww. naprawy?

4. Czy Ministerstwo Infrastruktury zamierza przy współpracy ze spółką PKP LHS wykorzystać polski odcinek tzw. szerokiego toru do zapewnienia transportu kibiców z Polski na Ukrainę podczas meczy Euro 2012?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20116)

do ministra infrastruktury

**w sprawie kontynuacji modernizacji
małopolskiego odcinka drogi krajowej nr 94**

Droga krajowa nr 94 przebiegająca przez Olkusz należy do ważnych szlaków komunikacyjnych w województwie małopolskim. Z uwagi na swoje położenie trasa jest często wybierana przez kierowców jako alternatywna wobec płatnego odcinka autostrady A4 Kraków – Katowice.

Rozpoczęta kilka lat temu modernizacja drogi krajowej nr 94 na jej małopolskim odcinku zakładała stopniowe prowadzenie prac remontowych od granicy województwa małopolskiego (Bolesław/Sław-

ków) w kierunku Olkusza, Jerzmanowic, Białego Kościoła, Modlniczki, aż do granic miasta Krakowa. Dotychczas udało się zrealizować odc. Sławków – Olkusz (bez kluczowego odcinka przebiegającego przez centrum miasta) oraz częściowo Olkusz (wiadukt nad linią kolejową nr 62) – Sieniczno – Zederman – Przegonia do granicy z miejscowością Jerzmanowice. W bieżącym roku kontynuowane są prace przy budowie węzła drogowego (w ramach inwestycji Radzikowskiego – Modlnica).

Tymczasem jeszcze niedawno GDDKiA zapewniał, że do 2013 r. zostanie kompleksowo zmodernizowany cały małopolski odc. DK 94. W związku z otrzymaną korespondencją, która wpłynęła do mojego biura poselskiego od dyrektora krakowskiego oddziału GDDKiA, można mieć wątpliwości, czy termin ten zostanie dotrzymany. Warto podkreślić, że GDDKiA nie zrealizowała dotąd bezpiecznego dojścia – chodnika pomiędzy miejscowościami Zederman – Przegonia oraz w m. Kogutek. Kilkanaście miesięcy temu zdesperowani mieszkańcy Zedermana zablokowali DK 94 w proteście przeciwko niedokończeniu ww. inwestycji. Na podjęcie prac modernizacyjnych czeka także częściowo odc. Jerzmanowice – Modlniczka.

Wobec powyższego proszę o udzielenie informacji i odpowiedź na pytania:

1. Kiedy zakończy się kompleksowa modernizacja DK 94 na jej całym małopolskim odcinku?

2. Jaki jest koszt remontu DK 94 na odc. Jerzmanowice – Modlniczka i czy został już przygotowany projekt remontu? Na jakim etapie są obecnie przygotowania do rozpoczęcia ww. inwestycji?

3. Czy w ramach modernizacji odc. Jerzmanowice – Modlniczka planuje się dobudowę dodatkowych pasów ruchu służących do wyprzedzenia oraz planuje się taką przebudowę jezdni, która skutkować będzie poniesieniem prędkości na ww. drodze?

4. Czy po zakończeniu przedmiotowych prac na remontowych DK 94 Ministerstwo Infrastruktury i GDDKiA będą prowadziły prace planistyczne i projektowe zmierzające do budowy obwodnic Olkusza, Zedermana itp. lub budowy dwujezdniowego odcinka drogi z Olkusza w kierunku Krakowa?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20117)

do ministra infrastruktury

w sprawie przyspieszenia prac związanych z modernizacją i rozbudową drogi krajowej nr 94 w miejscowości Olkusz w związku z opóźnieniami przy przygotowaniu realizacji tej inwestycji

Od kilku lat krakowski oddział GDDKiA przygotowywał się do modernizacji drogi krajowej nr 94 w mieście Olkusz. W uzgodnieniu z lokalnym samorządem (tj. z gminą Olkusz) opracowany został kompleksowy projekt, który miał na celu m.in. uporządkowanie ruchu w obrębie samego miasta, poprawę bezpieczeństwa zarówno pieszych, jak i pojazdów poruszających się po DK94 i kompleksową przebudowę skrzyżowań.

Już wcześniej wielokrotnie monitowałem w ministerstwie realizację tej kluczowej dla Małopolski i Śląska inwestycji, zabiegając m.in. o to, aby modernizacja przedmiotowej drogi zakończyła się jeszcze przed Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej w 2012 r. W latach wcześniejszych GDDKiA na swoich stronach internetowych oraz w mediach ogólnopolskich i lokalnych szeroko informowała, że przebudowa całego małopolskiego odcinka „94” zakończy się w 2013 r.

Tymczasem w odpowiedzi na moje pismo z grudnia 2010 r. dyrektor GDDKiA Oddział w Krakowie poinformował, „że w przyszłym roku nie będzie możliwe rozpoczęcie remontów i przebudów na wyżej wymienionym odcinku”. Jako powód podał m.in. 6-miesięczne oczekiwanie na decyzję Ministerstwa Infrastruktury w sprawie odstępstw ze względu na mniejszą (nienormatywną) odległość między skrzyżowaniami – co było konieczne ze względu na specyficzny układ sieci drogowej Olkusza. Dodatkowo dyrektor oddziału poinformował, że realny termin uzyskania decyzji ZRID to październik 2011 r., podnosząc jednocześnie, że GDDKiA nie ma potwierdzo-

nych środków finansowych na realizację zadań remontowych w przyszłym roku. Wobec powyższego, istnieje poważna obawa, że przebudowa DK94 w Olkuszu nie zostanie zrealizowana do końca 2012 r., jak zapowiadało MI.

Tymczasem DK94 należy do najbardziej ruchliwych dróg krajowych w Małopolsce. Sytuację wzrostu natężenia ruchu może dodatkowo potęgować zapowiadana przez zarządcę autostrady A4 znacząca podwyżka cen za przejazd płatnym odcinkiem A4 Katowice – Kraków, co może w konsekwencji skutkować częściowym wzrostem ruchu pojazdów na trasach alternatywnych wobec autostrady. DK94 przez m. Olkusz jest jedną z najdogodniejszych tras alternatywnych dla pojazdów, które chcą ominąć płatny odcinek A4.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy Ministerstwo Infrastruktury będzie zmierzało do przyspieszenia prac związanych rozpoczęciem modernizacji DK94 w m. Olkuszu?

2. Dlaczego w MI proces uzyskiwania odstępstw (w przypadku Olkusza dotyczących nienormatywnej odległości między skrzyżowaniami) trwa aż 6 miesięcy, co skutkuje znaczącymi problemami w rozpoczęciu inwestycji?

3. Jaki jest realny termin ogłoszenia przetargu na przebudowę DK94 w m. Olkusz oraz termin zakończenia ww. inwestycji?

4. Czy w budżecie GDDKiA są zaplanowane środki – a jeśli tak, to w jakiej wysokości – na modernizację przedmiotowego odcinka drogi w 2011 r.? Jaki jest przewidywany (wg kosztorysu inwestorskiego) koszt przebudowy DK94 w m. Olkuszu?

5. Czy na przedmiotowym odcinku przewidziano budowę ekranów akustycznych chroniących miejscową ludność przed hałasem?

Z poważaniem

Poseł Jacek Osuch

Warszawa, dnia 28 grudnia 2010 r.

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Adama Gawędy**

**w sprawie nieprawidłowości zgłoszonych
w trakcie prowadzenia postępowania
odszkodowawczego przez firmę Polcarbo,
a także praktyki obchodzenia polskiego prawa,
w związku z prowadzonym
postępowaniem przygotowawczym
przez Prokuraturę Rejonową w Jaworznie
(15978)**

W kolejnym uzupełnieniu odpowiedzi na interpelację pana posła Adama Gawędy, przekazaną przy piśmie pana marszałka z dnia 15 września 2010 r., znak: SPS-023-15978/10, w sprawie nieprawidłowości zgłoszonych w trakcie prowadzenia postępowania odszkodowawczego przez firmę P., a także praktyki obchodzenia polskiego prawa, w związku z prowadzonym postępowaniem przygotowawczym przez Prokuraturę Rejonową w Jaworznie – po dodatkowych informacjach uzyskanych od zastępcy głównego inspektora pracy pozwalam sobie przedstawić poniższe podsumowanie postępowania kontrolnego w powyższej sprawie.

Przedsiębiorstwo Usług Technicznych i Handlowych P. zostało wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego do rejestru agencji zatrudnienia w dniu 31 maja 2004 r. jako agencja pośrednictwa pracy w zakresie pośrednictwa pracy za granicą. Podmiot ten legitymuje się certyfikatem ówczesnego ministra gospodarki i pracy o dokonaniu wpisu do rejestru agencji zatrudnienia oraz certyfikatem z dnia 8 czerwca 2009r. wydanym przez marszałka woj. śląskiego, potwierdzającym dokonanie wpisu podmiotu do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia. Ponadto spółka zajmuje się prowadzeniem domu wypoczynkowego w Ustroniu.

Spółka spełnia wymogi w zakresie warunków lokalowych i wyposażenia technicznego oraz kwalifikacji personelu obsługującego osoby korzystające z usług agencji zatrudnienia.

Głównym przedmiotem działalności spółki jest pośrednictwo w kierowaniu osób do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych. W przypadku agencji jest to kierowanie pracowników do pracy w Republice Czeskiej – praca w kopalni. W trakcie kontroli Okręgowego Inspektoratu Pracy w Katowicach ustalono, że PUTiH P. zawarło umowę ramową z firmą P. spol. s r.o. w KF w Czechach. Aktualnie obowiązuje umowa ramowa zawarta w dniu 28 grudnia 2009 r. na czas nieokreślony, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 2010 r. Uprzednio obowiązywała umowa z dnia 9 stycznia 2004 r.

Przedmiotem umowy jest ustalenie sposobu realizacji umów zawartych przez zleceniodawcę P. spol. s r.o. z organizacją trzecią i wynikający z tego sposobu podział kompetencji, kosztów oraz zysków pomiędzy zleceniobiorcą i zleceniodawcą. Zleceniobiorca (PUTiH P.) zabezpiecza osoby o kwalifikacjach z zakresu górnictwa dołowego, ewentualnie kompletne kolektywy profesjonalistów do wykonywania zadań w zakresie działalności górniczej, ewentualnie działań wykonywanych sposobem górniczym. Zleceniodawca natomiast zobowiązuje się ich zatrudnić jako swoich pracowników na warunkach wynikających z czeskiego kodeksu pracy.

W myśl zapisów umowy zleceniobiorca zobowiązał się w szczególności do zabezpieczenia organizacyjnie zakwaterowania polskich pracowników przy współpracy ze zleceniodawcą, przy czym obowiązkiem zleceniodawcy nie jest zapewnienie transportu pracowników do miejsca pracy z Republiki Czeskiej ani zwrot kosztów transportu i zakwaterowania. Wszystkie koszty z tym związane obowiązują zleceniobiorcę.

Natomiast zleceniodawca zobowiązany został do zatrudnienia każdej osoby poleconej przez zleceniobiorcę, a potrzebną zleceniodawcy przy realizacji umowy o dzieło pod warunkiem, że osoba ta spełnia odpowiednie warunki wyszczególnione w umowie ramowej. Na podstawie dokumentów stwierdzających posiadane kwalifikacje oraz okres praktyki zleceniodawca zobowiązał się do ustalenia dla każdego zatrudnionego grupy zaszeregowania wg aktualnie obowiązującego taryfikatora zleceniodawcy. Zleceniodawca jest zobowiązany do zatrudnienia polskich pracowników zgodnie z czeskim prawem pracy w obowiązującym brzmieniu, włącznie z zabezpieczeniem dla tych pracowników ubezpieczenia zdrowotnego, socjalnego i ubezpieczenia z tytułu wypadków przy pracy. W okresie zatrudnienia zleceniodawca jest obowiązany zabezpieczyć pracownikom takie same warunki robocze i socjalne, jakie posiadają pozostali pracownicy czeskich kopalni. Dotyczy to podstawowego wyposażenia zgodnego z obowiązującymi przepisami w Republice Czeskiej (odzież robocza, buty skórzane lub gumowe, hełm ochronny, lampa górnicza, środki ochrony osobistej, tj. rękawice, respirator, osobisty aparat ratunkowy itp.), wymiany zabrudzonej odzieży roboczej na czystą, kąpieli pracowników po pracy, opieki lekarskiej zgodnie z ustaleniami obowiązującymi w Unii Europejskiej.

Z dokonanych ustaleń wynika, że firma P. spol. s r.o. w Czechach jest jedynym podmiotem, do którego są kierowane osoby do pracy za granicą. Z osobami kierowanymi do pracy u pracodawcy zagranicznego zawierane są umowy o skierowanie do pracy za granicą. Na dzień kontroli skierowanych do pracy za granicą u pracodawcy zagranicznego jest

ponad 600 osób. Kontrolującym okazano przykładową umowę. Na podstawie takiej umowy jednostka kierująca (PUTiH P.) kieruje osobą kierowaną do pracy w Republice Czeskiej u pracodawcy zagranicznego – P. spol. s r.o. w KF.

Zgodnie z zapisami analizowanej przez kontrolerów umowy: „

Osoba kierowana zostanie zatrudniona przez pracodawcę zagranicznego na stanowisku pracownika dołowego w kopalni węgla kamiennego, na podstawie umowy o pracę zawartej z pracodawcą zagranicznym, za wynagrodzeniem ustalonym w tej umowie, nie niższym niż 350 koron czeskich za 1 roboczozmianę. Oprócz wyżej wymienionego wynagrodzenia osobie kierowanej może przysługiwać również premia regulaminowa. Prawo do takiej premii zostanie określone w umowie o pracę. W okresie zatrudnienia osoba kierowana będzie przez pracodawcę zagranicznego ubezpieczona w zakresie następstw nieszczęśliwych wypadków związanych z wykonywaniem pracy zawodowej. Ogólne warunki tego ubezpieczenia będą każdorazowo udostępnione osobie kierowanej przez pracodawcę zagranicznego przy zawieraniu z nim umowy.

Jednostka kierująca pokrywa koszty dojazdu i powrotu osoby kierowanej, jeżeli pracodawca zagraniczny nie wywiąże się z warunków umowy o pracę. Koszty te jednostka kierująca jest zobowiązana pokryć w terminie 30 dni od daty otrzymania pisemnego wezwania wystosowanego przez osobę kierowaną (...).

Ponadto w § 6 zamieszczono zapis, zgodnie z którym: Z zastrzeżeniem § 7 jednostka kierująca zobowiązuje się do wypłacenia osobie kierowanej do każdej przepracowanej u pracodawcy zagranicznego roboczozmiany stosownej kwoty pieniężnej, nie niższej jednak niż 300 koron czeskich, zwanej świadczeniem delegacyjnym. Wysokość tej kwoty jest uzależniona od pełnionej funkcji na danej roboczozmianie przez osobę kierowaną.

Istotne regulacje w przedmiocie świadczeń delegacyjnych stanowią, że świadczenia delegacyjne są wypłacane przez jednostkę kierującą osobie kierowanej na podstawie zobowiązania wynikającego z umowy zawartej pomiędzy jednostką kierującą a pracodawcą zagranicznym. Świadczenia delegacyjne są wypłacane przez jednostkę kierującą osobie kierowanej na terytorium Republiki Czeskiej, w terminie wypłaty wynagrodzenia z tytułu umowy o pracę.

Świadczenia delegacyjne są opodatkowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Osoba kierowana jest zobowiązana do opodatkowania tych świadczeń podatkiem dochodowym (...). Jednostka kierująca nie jest płatnikiem podatku dochodowego od wypłacanych osobie kierowanej świadczeń delegacyjnych (...).

Celem wypłat świadczeń delegacyjnych jest pokrycie osobie kierowanej kosztów związanych z dojazdem do miejsca zatrudnienia i czasowym pobytom w miejscu, o którym mowa w § 1, z terytorium Rze-

czypospolitej Polskiej i z powrotem do miejsca zamieszkania.

Osoba kierowana oświadcza, że kwot świadczeń delegacyjnych nie zaliczy do swoich kosztów uzyskania przychodów w rozumieniu u.p.d.o.f., jak również oświadcza, że kwoty te są związane z osiągnięciem przez nią przychodów z tytułu zatrudnienia u pracodawcy zagranicznego.”

Zasady wypłaty wyżej wymienionego świadczenia określa regulamin wypłacania świadczeń kontraktowych obowiązujący od dnia 1 stycznia 2002 r. Zgodnie z postanowieniami regulaminu świadczenia wypłacane są każdej osobie, która podjęła pracę w spółce P. spol. s r.o. Miesięczna wielkość świadczeń uzależniona jest od m.in.: kwalifikacji, pełnionych funkcji w danej roboczozmianie, ilości przepracowanych roboczozmian. Regulamin określa wielkość świadczeń według pełnionych funkcji.

Z informacji przekazanych przez prokurenta pana Leszka R. wynika, że koszty zakwaterowania i przejazdu pokrywają same osoby skierowane do pracy za granicą, a następnie jest to rekompensowane w postaci świadczenia delegacyjnego.

Kontrolującym przekazano sprawozdanie z działalności agencji w zakresie pośrednictwa pracy za granicą za rok 2008 i 2009. Z treści tych informacji wynika, że:

— w 2008 r. – 290 osób podjęło pracę za granicą u pracodawcy zagranicznego (na okres od 3 do 12 miesięcy),

— w 2009 r. – 355 osób.

Według informacji przedstawionych głównemu inspektorowi pracy przez Okręgowy Inspektorat Pracy w Katowicach, w lutym 2010 r. miała miejsce kontrola Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Katowicach. Przedmiotem kontroli było sprawdzenie przestrzegania przez agencję zatrudnienia warunków wykonywania działalności. Zgodnie z treścią protokołu w trakcie kontroli stwierdzono, że w ofertach (w aktach) agencja zatrudnienia nie zamieszczała numeru wpisu do rejestru agencji zatrudnienia. Ponadto w treści umów o skierowanie do pracy za granicą zamieszczano zapisy niezgodne z obowiązującymi przepisami. W związku z tym w piśmie z dnia 23 lutego 2010 r. wicedyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Katowicach zobowiązał pracodawcę do usunięcia stwierdzonych podczas kontroli nieprawidłowości. W odpowiedzi pracodawca poinformował, że każda oferta pracy będzie zawierać wpis do rejestru oraz przesłał do urzędu wzór skorygowanej umowy o skierowanie do pracy za granicę.

W wyniku kontroli ustalono, że obecnie w ogłoszeniach i ofertach agencja podaje numer wpisu do rejestru agencji zatrudnienia.

Organ prowadzący postępowanie kontrolne wskazuje, że w świetle ustaleń dokonanych podczas kontroli należy stwierdzić, że pomiędzy spółką P. a osobami kierowanymi do pracy za granicą nie powstaje stosunek pracy.

Zdaniem inspektora pracy analizującego przedmiotowy stan faktyczny wypłata osobom kierowanym do pracy za granicą świadczenia delegacyjnego może budzić wątpliwości. Zgodnie z zapisami umowy o skierowanie do pracy za granicą celem wypłaty świadczenia delegacyjnego jest pokrycie osobie kierowanej kosztów związanych z dojazdem do miejsca zatrudnienia i czasowym pobytem w miejscu wykonywania pracy z terytorium Polski i z powrotem do miejsca zamieszkania.

Przepisy ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy regulują tylko kwestie zwrotu kosztów należnych agencji pośrednictwa pracy z tytułu faktycznie poniesionych kosztów związanych ze skierowaniem do pracy za granicą, poniesione na: dojazd i powrót osoby skierowanej, wydanie wizy, badania lekarskie, tłumaczenia dokumentów. Wprawdzie przepisy wspomnianej ustawy nie określają zasad wypłaty świadczeń ze strony agencji zatrudnienia, jednakże ustawodawca w art. 85 ust. 2 pkt 9 ustawy dopuścił możliwość określenia w umowie o skierowanie do pracy za granicą innych zobowiązań stron, nie precyzując, o jakie zobowiązania chodzi.

Mając powyższe na uwadze, inspektor pracy prowadzący postępowanie ocenił, że w obecnym stanie prawnym nie istnieją podstawy do zakwestionowania wypłaty świadczenia delegacyjnego. Działania takie uzależnione są od ewentualnej zmiany przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

W zakresie zgodności wypłaty świadczenia delegacyjnego z przepisami prawa podatkowego okręgowy inspektor pracy w Katowicach zwrócił się do Urzędu Skarbowego w Jaworznie o dokonanie oceny z uwzględnieniem wyników kontroli przeprowadzonej w firmie PUTiH P.

Z informacji przedstawionych inspektoratowi pracy przez naczelnika urzędu skarbowego wynika, że PUTiH P. z siedzibą w Jaworznie dokonywała wypłat na rzecz pana K. K. wyłącznie na podstawie umowy o skierowanie obywatela polskiego do pracy za granicą, określonej w art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001, z późn. zm.).

Równocześnie wskazano, że agencje pośrednictwa pracy nie zostały wymienione w ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.) jako płatnicy obowiązani do obliczania, pobierania i przekazywania na rachunek urzędu skarbowego zaliczek na podatek dochodowy od wypłat dokonywanych na rzecz osób fizycznych.

Zgodnie z opinią Urzędu Skarbowego wypłaty dokonywane na podstawie umowy o skierowanie obywatela polskiego do pracy za granicą, w tym przypadku do Republiki Czeskiej, należy ocenić w każdym przypadku indywidualnie z uwzględnieniem postanowień:

1) art. 15 i art. 24 ust. 1 umowy między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Republiki Cze-

skiej w sprawie unikania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodów i majątku, sporządzonej w Warszawie dnia 24 czerwca 1993 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 47, poz. 189),

2) art. 21 ust. 1 pkt 16 i 20 oraz 27 ust. 8 wymienionej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w brzmieniu obowiązującym w danym roku podatkowym,

3) umów zawartych pomiędzy agencją zatrudnienia a jednostką zagraniczną, do której obywatel polski został skierowany do pracy.

Powyższe należy do organów podatkowych właściwych według miejsca zamieszkania podatnika skierowanego do pracy za granicą.

Analizę, o której mowa wyżej, właściwy organ podatkowy jest obowiązany dokonać do celów podatkowych wyłącznie w przypadku, gdy osoba kierowana do pracy na terenie Republiki Czeskiej oprócz dochodów z tego tytułu uzyskała również w danym roku podatkowym na terenie kraju dochody podlegające opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

W wyniku postępowania kontrolnego inspektora pracy wydano wystąpienie, zawierające 16 wniosków oraz dwie decyzje nakazowe, regulujące przestrzeganie przepisów prawa pracy, w tym bezpieczeństwa i higieny pracy. W związku ze stwierdzeniem wykroczeń polegających na naruszeniu przepisów o czasie pracy oraz nieprzestrzeganiu przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy osobą odpowiedzialną za naruszenie przepisów prawa ukarano karą grzywny w postaci mandatu kredytowego w wysokości 1000 zł.

Zastępca głównego inspektora pracy poinformował, że są prowadzone jeszcze działania za pośrednictwem Państwowego Urzędu Inspekcji Pracy na terenie Republiki Czeskiej w sprawie wyjaśnienia wątpliwości związanych z wypłacaniem wynagrodzenia pracownikom świadczącym pracę w kopalni D. w Czechach.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Bartuś**

**w sprawie zablokowania
swobodnego przepływu
szkodliwych tanich leków z zagranicy (19062)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Barbary Bartuś, przekazaną przy

piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-19062/10, w sprawie zablokowania swobodnego przepływu szkodliwych tanich leków z zagranicy, uprzejmie przesyłam informacje w tej sprawie.

Procedura tzw. importu docelowego pozwala na sprowadzanie z zagranicy produktów leczniczych nieposiadających pozwolenia na dopuszczenie do obrotu na terenie RP. Zgodnie z klauzulą zawartą na wniosku (załącznik do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 18 kwietnia 2005 r., Dz. U. Nr 70, poz. 636, w sprawie sprowadzania z zagranicy produktów leczniczych nieposiadających pozwolenia na dopuszczenie do obrotu, niezbędnych dla ratowania życia lub zdrowia pacjenta) wystawiający zapotrzebowanie bierze odpowiedzialność za terapię zamawianym produktem leczniczym.

Minister zdrowia nie prowadzi odrębnego monitoringu ewentualnych szkodliwości leków sprowadzanych z zagranicy.

Warunkiem koniecznym uzyskania zgody w trybie tzw. importu docelowego jest dopuszczenie do obrotu sprowadzanego produktu w kraju, z którego będzie importowany. Nie ma więc możliwości, aby w obrocie na terenie RP znalazł się nieprzebadany, niewiadomego pochodzenia lek.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Marianowskiej
w sprawie nieprzyznania środków na usuwanie
szkód powodziowych dla pow. wielickiego
(19237)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 października 2010 r. (sygn. SPS-023-19237/10), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Barbary Marianowskiej w sprawie nieprzyznania środków na usuwanie szkód powodziowych dla pow. wielickiego, uprzejmie informuję, że środki finansowe zabezpieczone w ustawie budżetowej na 2010 r. na realizację zadań związanych z odbudową zniszczonej po powodzi infrastruktury zostały całkowicie rozdysponowane.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż przy rozdysponowaniu środków finansowych przeznaczonych na remont (odbudowę) zniszczonej infrastruktury

w szczególności brano pod uwagę wielkość zniszczeń w poszczególnych jednostkach, znaczenie infrastruktury dla w miarę normalnego funkcjonowania transportu lokalnego umożliwiającego lokalnym społecznościom dojazd do szkół, szpitali, zakładów pracy, a także możliwość naprawienia zniszczeń w ramach dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego. Propozycję udzielenia dotacji poszczególnym gminom (powiatom) przedstawiali wojewodowie, w tym również wojewoda małopolski. Powiat wielicki jest jedną z jednostek, która nie otrzymała dofinansowania z budżetu państwa na usuwanie zniszczeń powstałych w infrastrukturze komunalnej. Podkreślić jednak należy, że w pierwszej kolejności w 2010 r. należało udzielić pomocy gminom (powiatom) najbardziej poszkodowanym w trakcie tegorocznej powodzi. W tym miejscu nadmieniam, że województwo małopolskie na odbudowę zniszczonej infrastruktury komunalnej z budżetu państwa otrzymało środki finansowe w łącznej wysokości 206,8 mln zł.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż w projekcie budżetu państwa na 2011 r. w rezerwie celowej na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych ujęte zostały środki finansowe umożliwiające kontynuowanie pomocy państwa w odbudowie zniszczonej infrastruktury komunalnej. Ponadto w dniu 23 lipca 2010 r. rząd RP wystąpił do Komisji Europejskiej z wnioskiem o przyznanie Polsce specjalnej pomocy z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej. Przyznane środki zostaną przeznaczone m.in. na odbudowę infrastruktury komunalnej jednostek samorządu terytorialnego. W grudniu 2010 r. przedmiotowy wniosek został zatwierdzony przez Komisję Europejską.

Ponadto, wzorem lat ubiegłych, minister spraw wewnętrznych i administracji wystąpił do wojewodów z prośbą o przeanalizowanie zadań samorządów w zakresie usuwania skutków klęsk żywiołowych z lat ubiegłych, ze szczególnym uwzględnieniem zadań związanych z tegoroczną powodzią, i przygotowanie listy jednostek i zadań planowanych do realizacji w 2011 r. Na tej podstawie już na początku 2011 r. będzie możliwe przyznanie samorządom pomocy finansowej na realizację zgłoszonych zadań.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że wsparcie z budżetu państwa udzielone na odbudowę zniszczonej infrastruktury komunalnej jednostek samorządu terytorialnego będzie udzielane nadal, w miarę posiadanych w budżecie państwa środków finansowych na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 31 grudnia 2010 r.

Odpowiedź

**prezesa Rządowego Centrum Legislacji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Girzyńskiego**

**w sprawie nagminnego naruszania przez rząd
30-dniowego terminu konsultacji
z partnerami społecznymi projektów
aktów prawnych (19293)**

Szanowny Panie Marszałku! W ślad za pismem z dnia 25 listopada 2010 r. dotyczącym interpelacji pana posła Zbigniewa Girzyńskiego, działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie informuję, co następuje.

W przedmiotowej interpelacji poruszony został problem konsultacji projektów aktów prawnych z partnerami społecznymi, w szczególności z organizacjami pracodawców. Zauważyć należy, iż zgodnie z art. 16 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców organizacja pracodawców, reprezentatywna w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego, ma prawo opiniowania założeń i projektów aktów prawnych w zakresie praw i interesów związków pracodawców. Jednocześnie organy władzy i administracji rządowej oraz organy samorządu terytorialnego są obowiązane zapewnić organizacjom pracodawców wykonywanie tych uprawnień na równych prawach ze związkami zawodowymi. Oznacza to przede wszystkim, że do organizacji pracodawców znajdują zastosowanie terminy konsultacji założeń i projektów aktów prawnych ze związkami zawodowymi, określone w art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, tj. co do zasady nie krótsze niż 30 dni, które jednak ze względu na ważny interes publiczny mogą zostać skrócone do 21 dni. Bieg terminów na przedstawienie opinii ustalonych zgodnie z tymi zasadami liczy się od dnia następującego po dniu doręczenia projektu założeń albo projektu aktu normatywnego wraz z pismem określającym termin przedstawienia opinii.

Podkreślenia wymaga, iż na istotną rolę konsultacji społecznych zwrócono uwagę w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 24 czerwca 1998 r. (sygn. akt K 3/98) podkreślił potrzebę zasięgania opinii wśród zainteresowanych kręgów społecznych w procesie stanowienia prawa, zaś w wyroku z dnia 18 stycznia 2005 r. (sygn. akt K 15/03) wskazał, iż rola podmiotów, którym przyznano prawo opinii, ogranicza się do zajęcia stanowiska pozwalającego Sejmowi na orientację w ich poglądach, gdyż samo uchwalanie ustaw z mocy konstytucji należy do Sejmu.

Mając na uwadze, iż organem właściwym do przeprowadzenia konsultacji jest każdorazowo organ wnioskujący w rozumieniu § 1a pkt 2 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy

Rady Ministrów, Rządowe Centrum Legislacji zwróciło się do członków Rady Ministrów o przedstawienie informacji dotyczących przestrzegania przez poszczególne ministerstwa ustawowych terminów konsultacji społecznych, a także wskazanie podjętych działań mających na celu wyeliminowanie ewentualnych nieprawidłowości.

Analiza przekazanych informacji prowadzi do wniosku, iż zachowany jest 30-dniowy termin do przeprowadzenia konsultacji społecznych, zaś przypadki wyznaczania terminów krótszych mają charakter wyjątkowy. Skrócenie ustawowych terminów konsultacji społecznych następuje jedynie wtedy, gdy jest to konieczne ze względu na pilność spraw, wynikającą m.in. z konieczności terminowej implementacji przepisów unijnych, wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego czy też Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wprowadzenia obszernych i istotnych rozwiązań dotyczących znacznej liczby podmiotów, w przypadku których przewidywany okres procedowania w parlamencie był odpowiednio dłuższy, a zmiany musiały wejść w życie z zachowaniem odpowiedniej *vacatio legis*.

Krótsze terminy na zgłoszenie uwag przez partnerów społecznych w odniesieniu do projektowanych aktów prawnych uzasadniane były także faktem, że projekt nowelizacji ustawy niejednokrotnie stanowił odpowiedź na zgłaszane przez tych partnerów postulaty w zakresie uproszczenia przepisów. Wskazywane przez pana posła Zbigniewa Girzyńskiego projekty rozporządzeń w sprawie faktur elektronicznych były właśnie przykładem propozycji wprowadzenia zmian wychodzących naprzeciw oczekiwaniom przedsiębiorców, opierających się na doświadczeniach związanych z funkcjonowaniem obrotu gospodarczego, które są przyjazne przedsiębiorcom. W przypadku tych konsultacji, pomimo dostarczenia przez Poczta Polską projektów z dużym opóźnieniem do podmiotów wyszczególnionych w rozdzielniku, wszystkie uwagi zgłoszone przez partnerów społecznych – również po upływie wyznaczonego przez właściwego ministra terminu konsultacyjnego – były szczegółowo analizowane i w przypadku ich zasadności uwzględnione. Nieprzekazanie uwag do projektu w wyznaczonym terminie nie oznaczało zatem automatycznego uznania projektu za skonsultowany.

Podkreślenia wymaga również, iż z dniem 1 lutego 2011 r. uruchomiony zostanie system elektroniczny pod nazwą: Rządowy proces legislacyjny, którego zadaniem jest zebranie w jednym miejscu wszystkich obecnie rozproszonych informacji o rządowym procesie legislacyjnym w zakresie założeń projektów ustaw, projektów ustaw, projektów rozporządzeń Rady Ministrów oraz projektów rozporządzeń prezesa Rady Ministrów i ich publiczne udostępnianie w sieci Internet. Uruchomienie systemu będzie wiązało się ze zmianą dotychczasowej praktyki w zakresie zamieszczania informacji o rządowym procesie legislacyjnym. Planowane jest, iż od dnia 1 lipca 2011 r.

na stronie internetowej będą zamieszczane również projekty rozporządzeń ministrów.

Ponadto należy zwrócić uwagę na przygotowywany przez Ministerstwo Gospodarki pilotażowy projekt konsultacji online, zmierzający do stworzenia platformy pozwalającej na przeprowadzenie konsultacji za pomocą serwisu elektronicznego. Założeniem powyższego systemu jest, oprócz zmiany sposobu prezentowania informacji, powstanie nowego interaktywnego modułu wspomagającego proces konsultacji i jednocześnie pełniącego zadania Biuletynu Informacji Publicznej. Projektowane rozwiązanie jest odzwierciedleniem postulatów przedsiębiorców oraz organizacji ich zrzeszających, a jego głównym celem jest uzyskanie pełnej transparencji w zakresie nowo tworzonych regulacji. System konsultacji online ma w przyszłości umożliwić przegląd historycznych wersji danego aktu prawnego wraz z postulatami i uwagami przedsiębiorców.

Wyrażam przekonanie, iż powyższe rozwiązanie pozwoli wszystkim zainteresowanym przebiegiem prac legislacyjnych na szybkie dotarcie do informacji na ten temat i zapoznanie się z aktywnością rządu w tej dziedzinie.

Z poważaniem

Prezes Rządowego Centrum Legislacji
Maciej Berek

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Jerzego Polaczka**

**w sprawie modernizacji
Marynarki Wojennej RP na przykładzie
potencjalnych inwestycji francuskich
i współpracy ze Stoczną
Marynarki Wojennej SA w Gdyni (19366)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jerzego Polaczka w sprawie modernizacji Marynarki Wojennej RP na przykładzie potencjalnych inwestycji francuskich i współpracy ze Stoczną Marynarki Wojennej SA w Gdyni (SPS-023-19366/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W ramach programowania rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2009–2018 przyjęto, że modernizacja polskiej armii realizowana będzie w oparciu o wieloletnie programy uzbrojenia. Stanowią one elementy programów operacyjnych, zapewniających osiągnięcie nowych lub doskonalenie posiadanych zdolności operacyjnych w obszarze pozyskania uzbrojenia i sprzętu wojskowego. Jednym

z nich jest program modernizacji Marynarki Wojennej, który w obszarze okrętów i pomocniczych jednostek pływających zakłada m.in. pozyskanie okrętów podwodnych oraz niszczycieli min nowego typu, a także modernizację i remont okrętów podwodnych typu Kobben, okrętów raketowych typu Tarantula oraz fregat klasy Oliver Hazard Perry.

W Polsce możliwości organizacyjne, techniczne i technologiczne w zakresie budowy okrętów na potrzeby Marynarki Wojennej RP posiada kilka stoczni, w tym: Stocznia Marynarki Wojennej SA w Gdyni, Stocznia Północna SA w Gdańsku oraz Stocznia Remontowa „Nauta” SA w Gdyni. Wymienione podmioty zabezpieczają eksploatację okrętów i pomocniczych jednostek pływających Marynarki Wojennej RP. Polskie stocznie nie posiadają natomiast techniczno-produkcyjnych zdolności w zakresie budowy okrętów podwodnych.

Na europejskim rynku konwencjonalnych okrętów podwodnych liczą się obecnie wyłącznie trzej producenci: Direction des Constructions Navales Services – DCNS (Francja), Howaldtswerke Deutsche Werft – HDW (Niemcy) oraz rosyjska Stocznia Admiralicji. Pozostałe stocznie budujące okręty podwodne są w znacznym stopniu uzależnione i powiązane ze stoczniami niemiecką lub francuską. W celu pozyskania wiedzy dla Sił Zbrojnych RP na temat rynku konwencjonalnych okrętów podwodnych, w tym zapoznania się z ofertami poszczególnych stoczni, polska delegacja odwiedziła stocznice niemiecką, szwedzką (należącą do HDW) i francuską.

Byłoby wielce satysfakcjonującym ulokowanie zasadniczej części zamówień sprzętu i uzbrojenia wojskowego w polskim przemyśle obronnym. Jednak oczywiste jest, że w celu osiągnięcia założonych zdolności operacyjnych Sił Zbrojnych RP część systemów uzbrojenia będzie musiała zostać kupiona poza granicami kraju. Jednocześnie pragnę zapewnić, że mając na uwadze konieczność zapewnienia ciągłości i bezpieczeństwa dostaw oraz zabezpieczenie fazy eksploatacji, podejmowane są starania o jak największe włączenie w ten proces polskich podmiotów. Takie narzędzia jak offset, polonizacja produkcji, pozyskanie nowych technologii produkcji, serwisowania i remonty, udział w przedsięwzięciach międzynarodowych, zapewniających dostęp do najnowszych rozwiązań są i będą w dalszym ciągu wykorzystywane jako instrumenty zapewnienia bezpieczeństwa państwa, towarzyszące procesowi modernizacji technicznej.

Należy tutaj nadmienić, że podstawowym celem wprowadzenia do polskiego prawa ustawy offsetowej jest zapewnienie rozwoju polskiemu przemysłowi ze szczególnym uwzględnieniem przemysłu obronnego, pozyskanie nowych rynków eksportowych dla polskiego przemysłu lub zwiększenie jego dotychczasowych możliwości eksportowych, przyjęcie nowych technologii oraz usprawnień organizacyjnych. Polska powszechnie i konsekwentnie wykorzystuje offset w przypadku pozyskania uzbrojenia z zagranicy, co

jednoznacznie potwierdza, że przemysł obronny jest uważany za ważny element systemu obronnego państwa. Rząd stara się pobudzać koniunkturę w sektorze obronnym, jak również wykorzystać wszystkie możliwości – także związane z realizacją programów offsetowych – wzmocnienia narodowego przemysłu obronnego pod względem kapitałowym i technologicznym. Istotnym elementem tych działań jest ewentualne tworzenie nowych oraz utrzymanie istniejących miejsc pracy, w szczególności w regionach zagrożonych bezrobociem.

Ministerstwo Obrony Narodowej wspólnie z Agencją Rozwoju Przemysłu SA oraz przy współudziale Ministerstwa Skarbu Państwa od 2008 r. poszukuje rozwiązań w zakresie uzdrowienia sytuacji Stoczni Marynarki Wojennej SA. W ramach tych działań minister obrony narodowej w sierpniu tamtego roku wystosował listy do dwudziestu swoich odpowiedników w innych państwach Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczące promocji Stoczni Marynarki Wojennej oraz poszukiwania dla niej restrukturyzacji w wymiarze międzynarodowym. Przedmiotowe działania poskutkowały wyrażeniem przez trzy firmy (francuską DCNS, holenderską Grupę Stoczni DAMEN oraz włoską FINCATIERII) zainteresowania udziałem w prywatyzacji Stoczni Marynarki Wojennej, przy czym rozmowy były prowadzone z firmami DCNS oraz GS DAMEN.

Prowadzone wówczas działania restrukturyzacyjne Stoczni Marynarki Wojennej nie przyniosły założonych efektów, m.in. z uwagi na fakt, że stocznia nie posiadała źródeł finansowania programu restrukturyzacji (potrzeby rzędu 170 mln zł). Nie bez znaczenia pozostaje również fakt negatywnego stanowiska strony społecznej do koniecznej restrukturyzacji, zwłaszcza w odniesieniu do redukcji zatrudnienia i przystosowania struktury zatrudnienia do realizacji potrzeb Sił Zbrojnych RP w zakresie remontów i modernizacji okrętów oraz budowy nowych jednostek.

Z tego też powodu w dniu 14 września 2009 r. Agencja Rozwoju Przemysłu SA opublikowała ogłoszenie zapraszające potencjalnych inwestorów do zgłaszania zainteresowania nabyciem akcji i/lub ewentualnym objęciem akcji nowej emisji, które powstałyby w wyniku podwyższenia kapitału zakładowego stoczni. Odpowiedział francuski koncern zbrojeniowy DCNS, z którym podjęte zostały rozmowy. Jednak nie przyniosły one oczekiwanych rezultatów, bowiem DCNS nie złożył jasnej deklaracji dotyczącej chęci nabycia akcji Stoczni. DCNS prezentował jedynie zainteresowanie realizacją tzw. pakietu przemysłowego, polegającego na kooperacji ze Stoczną Marynarki Wojennej przy dostawie francuskich okrętów dla Marynarki Wojennej RP. Z uwagi na powyższe w dniu 8 kwietnia br. zarząd Agencji Rozwoju Przemysłu SA podjął decyzję o zakończeniu postępowania w jego dotychczasowej formie i poinformował firmę DCNS o zamknięciu procedury.

Prezentowany przez DCNS tzw. pakiet przemysłowy nie korespondował sprzętowo z planami mo-

dernizacji technicznej Sił Zbrojnych RP oraz programem modernizacji Marynarki Wojennej RP, wartościowo znacznie przekraczał możliwości budżetu MON oraz zakładał niedopuszczalne z punktu widzenia przepisów polskiego prawa rozwiązania w zakresie finansowania zamówień lokowanych przez Ministerstwo Obrony Narodowej.

Na przełomie kwietnia i maja br. DCNS przedstawił nową koncepcję programu przemysłowego, bazującego na dostawie przez DCNS dla Marynarki Wojennej RP, za pośrednictwem Stoczni Marynarki Wojennej, dwóch okrętów podwodnych klasy Scorpene.

Należy jednak podkreślić, że DCNS w swojej koncepcji programu przemysłowego nie wskazuje na realizację inwestycji kapitałowych w Stoczni Marynarki Wojennej, natomiast proponowany przez stronę francuską transfer technologii, urządzeń i oprzyrządowania w celu utworzenia w stoczni centrum serwisowania bieżącego okrętów podwodnych będzie obligatoryjny dla każdego dostawcy zagranicznego, z którym zawarto by umowę na dostawę okrętów podwodnych oraz towarzyszącą jej umowę off-setową.

Nawiązywanie współpracy przemysłowej pomiędzy polskim i zagranicznym przedsiębiorcą w celu przygotowania wspólnej oferty na dostawę dla Sił Zbrojnych RP uzbrojenia i sprzętu wojskowego jest inicjatywą, jakiej oczekuje się od polskich przedsiębiorców. Niemniej jednak należy mieć na uwadze, że decydującym kryterium przy pozyskaniu danego typu uzbrojenia i sprzętu wojskowego nie są niezawarte porozumienia przemysłowe, ale spełnienie wymagań taktyczno-technicznych określonych przez Siły Zbrojne RP, a także uwarunkowania związane z zabezpieczeniem eksploatacji oraz cena.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż obecnie w resorcie obrony narodowej opracowywana jest finalna wersja wstępnych założeń taktyczno-technicznych na nowy okręt podwodny dla Marynarki Wojennej RP.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaje w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dawida Jackiewicza**

**w sprawie dostępności leczenia
i skutecznej terapii dla pacjentów cierpiących
na choroby nowotworowe oraz zabezpieczenia
ciągłości ich leczenia (19368)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Dawida Jackiewicza, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 23 listopada 2010 r. (SPS-023-19368/10), w sprawie dostępności leczenia i skutecznej terapii dla pacjentów cierpiących na choroby nowotworowe oraz zabezpieczenia ciągłości ich leczenia, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Uprawnienia świadczeniobiorców do świadczeń opieki zdrowotnej oraz warunki ich udzielania zostały uregulowane w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczących szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych zakresach. W art. 15 ww. ustawy zawarty jest katalog świadczeń gwarantowanych, m.in. podstawowa opieka zdrowotna, ambulatoryjna opieka specjalistyczna, leczenie szpitalne, programy zdrowotne, zaopatrzenie w produkty lecznicze.

Kwalifikacji danego świadczenia opieki zdrowotnej jako świadczenia gwarantowanego dokonuje minister zdrowia po uzyskaniu rekomendacji prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych, biorąc pod uwagę kryteria określone w art. 31a ww. ustawy, które muszą być uwzględnione przy kwalifikowaniu świadczeń opieki zdrowotnej jako świadczeń gwarantowanych.

Odnosząc się do pytań, uprzejmie informuję.

Dostępność przeciwnowotworowego leczenia w Polsce, zgodnie z opinią konsultanta krajowego w dziedzinie onkologii klinicznej, jest wystarczająca, co odnosi się do zastosowania metod o potwierdzonej skuteczności i bezpieczeństwie stosowania. Nowe technologie leczenia nowotworów są dostępne dla chorych w Polsce, w ramach chemioterapii niestandardowej, a także zapewniona jest ciągłość leczenia. Regulacje dające możliwość finansowania nowych terapii leczenia nowotworów zostały wprowadzone przez ministra zdrowia rozporządzeniem z dnia 11 stycznia 2010 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych.

Zgodnie z tym rozporządzeniem jest możliwe finansowanie leczenia w ramach chemioterapii niestandardowej w przypadku:

— kontynuacji uprzednio przyznanego leczenia,; chorzy u których finansowano już leczenie danym lekiem w ramach umów finansowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia w programie chemioterapii niestandardowej, zachowują prawo do kontynuacji terapii mimo negatywnej rekomendacji prezesa AOTM, natomiast we wskazaniu negatywnie ocenionym przez agencję nie mogą być wydawane zgody na rozpoczęcie nowych terapii;

— zastosowania produktu leczniczego poza wskazaniami rejestracyjnymi;

— braku rekomendacji prezesa Agencji Oceny Technologii Medycznych dla danego świadczenia, w szczególności nowych terapii, jeszcze nieocenionych przez agencję i nieobjętych wykazem świadczeń gwarantowanych.

Możliwości niestandardowego leczenia farmakologicznego są dostępne w zakresie zadowalającym, zgodnie z rejestracyjnymi wskazaniami dla poszczególnych leków, a ograniczenia dotyczą jedynie zastosowań niezgodnych z odpowiednimi zapisami w dokumentacji rejestracyjnej.

Stosowanie nowych leków wymaga szczególnego nadzoru i monitorowania. Rekomendacja prezesa AOTM stanowi wyraz oceny aktualnych dowodów naukowych potwierdzających skuteczność leku oraz ewentualnych zagrożeń wynikających z jego stosowania, z uwzględnieniem również kosztów terapii.

W przypadku braku rekomendacji agencji zgodę na finansowanie świadczeń w ramach świadczenia chemioterapii niestandardowej, z zastosowaniem nowych produktów leczniczych, wydaje, zgodnie z obowiązującymi uregulowaniami prawnymi, dyrektor oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. Warunkowa akceptacja co do finansowania tych świadczeń może być udzielana do momentu wydania przez prezesa agencji rekomendacji w sprawie zakwalifikowania danego świadczenia jako świadczenia gwarantowanego.

Odnosząc się do kwestii poruszonej w pkt 3 i 4 interpelacji, dotyczącej zarządzenia nr 65/2009/DGL z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju leczenie szpitalne w zakresie terapeutyczne programy zdrowotne, w załączniku nr 3 do ww. zarządzenia, w pkt 35 dotyczącym warunków wymaganych w zakresie realizacji programu leczenia w ramach świadczenia chemioterapii niestandardowej, w części odnoszącej się do pozostałych warunków, bezwzględnie wymaganych od świadczeniodawców (pkt 35.1.5), prezes funduszu wskazał, iż świadczenia chemioterapii niestandardowej udzielane są w miejscu pracy konsultanta krajowego lub wojewódzkiego onkologii klinicznej, hematologii, hematologii dziecięcej, ginekologii onkologicznej – zgodnie ze specyfikacją nowotworu. Jednocześnie, jak wynika z § 6 ust. 2 ww. zarządzenia, świadczeniodawca biorący udział w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy musi spełniać wymagania określone w załączniku nr 3 do zarządzenia, a także w przepisach odrębnych. Po-

wyższe zarządzenie zostało wydane przez prezesa funduszu w oparciu o art. 48 i 146 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Minister zdrowia, w ramach sprawowanego nadzoru nad działalnością funduszu, po zapoznaniu się z przedmiotowym zarządzeniem, stwierdził, iż wprowadzenie ww. warunku wymaganego do spełnienia przez świadczeniodawców naruszało interesy świadczeniobiorców poprzez ograniczenie dostępności świadczeń opieki zdrowotnej w wyniku ograniczenia liczby świadczeniodawców uprawnionych do realizacji świadczenia chemioterapii niestandardowa. W związku z powyższym, zgodnie z ustaleniami podjętymi w Ministerstwie Zdrowia, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia został zobowiązany do natychmiastowego usunięcia ww. warunków wymaganych od świadczeniodawców.

W konsekwencji w dniu 8 stycznia 2010 r. prezes NFZ podpisał zarządzenie nr 3/2010/DGL zmieniające zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju leczenie szpitalne w zakresie terapeutyczne programy zdrowotne, które wyeliminowało zapis ograniczający udzielanie świadczenia chemioterapii niestandardowej do miejsca pracy konsultanta krajowego lub wojewódzkiego i zobowiązał dyrektorów oddziałów wojewódzkich NFZ do niezwłocznego podjęcia rokowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń w zakresie chemioterapii niestandardowej z ośrodkami dotychczas udzielającymi świadczeń chemioterapii niestandardowej. Do czasu zawarcia umów w przedmiotowym zakresie świadczenia chemioterapii niestandardowej miały być udzielane w dotychczasowych ośrodkach i rozliczane na podstawie art. 19 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, w trybie, w którym są rozliczane świadczenia udzielane w stanach nagłych. Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia został ukarany karą pieniężną, zgodnie z przepisami wynikającymi z art. 167 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Natychmiastowa interwencja ministra zdrowia zapobiegła skutkiem związanym z wprowadzeniem w życie przedmiotowego zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia.

Nowe technologie medyczne są kierowane przez ministra zdrowia do oceny Agencji Oceny Technologii Medycznych. Należy podkreślić, że produkty lecznicze stosowane w leczeniu nowotworów to substancje o ciężkich, poważnych działaniach niepożądanych, bardzo kosztowne, często o słabo udokumentowanych efektach klinicznych, w związku z tym ich stosowanie wymaga szczególnego nadzoru. Warunki realizacji świadczeń gwarantowanych w zakresie leczenia szpitalnego i ambulatoryjnej opieki specjalistycznej w poszczególnych dziedzinach medycyny są konsultowane ze środowiskiem medycznym. W ostatnim kwartale odbyły się w Ministerstwie Zdrowia spotkania, podczas których omawiano zagadnie-

nia dotyczące realizacji świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego i ambulatoryjnej opieki specjalistycznej w dziedzinie chirurgii onkologicznej oraz radioterapii onkologicznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Napieralskiego**

**w sprawie prywatyzacji
Polskiej Żeglugi Bałtyckiej SA (19389)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 24 listopada 2010 r. (nr SPS-023-19389/10) dotyczące interpelacji pana posła Grzegorza Napieralskiego w sprawie prywatyzacji Polskiej Żeglugi Bałtyckiej SA z siedzibą w Kołobrzegu przedstawiam następujące informacje.

Proces prywatyzacji Polskiej Żeglugi Bałtyckiej SA trwający od 2009 r. do lipca 2010 r. nie zakończył się powodzeniem z uwagi na trudną sytuację finansową spółki wywołaną kryzysem w branży transportu morskiego oraz malejącym udziałem spółki na rynku przewozów bałtyckich na skutek agresywnej konkurencji ze strony większych armatorów.

Ofertę wiążącą złożył jedynie DFDS A/S, która jednak nie spełniała wskazanych w procedurze wymagań. Wobec powyższego minister skarbu państwa w dniu 21 lipca 2010 r. podjął decyzję o formalnym zamknięciu procedury rozpoczętej opublikowanym w dniu 30 listopada 2009 r. zaproszeniem do negocjacji.

Niepowodzenie sprzedaży akcji spółki, postępująca dekapitalizacja majątku i rosnące zagrożenie ze strony konkurencji spowodowały, że spółka została zobowiązana do przeprowadzenia kompleksowej restrukturyzacji. Zarząd PŻB opracował program restrukturyzacji, który następnie został zaopiniowany przez radę nadzorczą spółki, w której zasiadają także przedstawiciele Skarbu Państwa. Program ten przewiduje m.in.:

- 1) zawieszenie działalności linii Świnoujście – Kopenhaga (co nastąpiło z końcem października 2010 r.) jako najbardziej deficytowej i nierokującej poprawy w najbliższych latach;
- 2) zbycie wybranych jednostek biznesowych,
- 3) redukcja załogi lądowej i zwolnienie załóg pływających.

Kolejne podjęcie procedury prywatyzacyjnej spółki uzależnione jest od efektów realizowanego programu restrukturyzacji.

Odnośnie do skutków społecznych realizowanego programu restrukturyzacji informuję, że zwolnienia grupowe pracowników, zgodnie z treścią porozumienia zawartego pomiędzy pracodawcą (PŻB SA) a organizacjami związków zawodowych przy PŻB SA w dniu 24 sierpnia 2010 r., rozpoczęły się 1 września br. Jak poinformował zarząd spółki, stopień realizacji zwolnień przedstawia się następująco:

— kadra lądowa – z 51 osób wytypowanych do zwolnienia 49 otrzymało wypowiedzenie bądź podpisało rozwiązanie umowy za porozumieniem stron, 7 osobom wypowiedziano warunki pracy i płacy (zmniejszenie wymiaru etatu);

— kadry morskie – wręczono/wysłano 343 wypowiedzenia mówów o pracę, z 82 osób pod ochroną przedemerytalną 29 podpisało rozwiązanie umowy za porozumieniem stron, a 13 osób definitywnie odmówiło ich podpisania.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że pracodawcą osób zatrudnianych na promach, którymi operuje PŻB SA, pływających pod banderą Bahama jest cypryjska spółka Bluefaith Shipping. Spółka ta zatrudnia osoby z tzw. marynarskiego rynku pracy (wolnego naboru), a także w znacznym stopniu korzysta z licznej kadry przebywających od ponad 10 lat na urloпах bezpłatnych pracowników PŻB SA. Od 1999 r. pracownicy ci przebywają na odnawianych corocznie urloпах bezpłatnych i zatrudniają się na promach, a także wielu innych statkach obcych armatorów, pracując w tzw. systemie kontraktowym. Jest to system powszechnie stosowany przez armatorów w Europie i na świecie. W Polsce system jest prawnie uregulowany i PŻB SA działa na podstawie certyfikatu nr 992 jako podmiot prowadzący agencję zatrudnienia. System podlega kontroli wojewódzkiego urzędu pracy przy marszałku województwa. Istota systemu polega na tym, że PŻB SA, występując w roli agencji zatrudnienia, kieruje do cypryjskiego pracodawcy swoich i obcych pracowników celem zatrudnienia na statkach pływających pod obcymi banderami. Pracodawcą jest w tym przypadku cypryjska spółka Bluefaith Shipping Co. Ltd., która zatrudnia te osoby na statkach i promach wg zapotrzebowania tych statków.

Odnośnie natomiast do działania firmy DFDS A/S wyjaśniam, że podmiot ten wyraził zainteresowanie nabyciem wybranych aktywów PŻB SA. Po zamknięciu w dniu 21 lipca 2010 r. procedury prywatyzacyjnej MSP poinformowało DFDS A/S o możliwości podjęcia rozmów z zarządem spółki odnośnie do nabycia wybranych jednostek biznesowych. Ewentualna finalizacja transakcja z DFDS wymagać będzie uzyskania stosownej zgody walnego zgromadzenia spółki, którego uprawnienia jako jedyny akcjonariusz wykonuje Skarb Państwa, reprezentowany przez ministra skarbu państwa. Pragnę przy tym zapewnić, że nadrzędnym celem przy podejmowaniu de-

cyzji dotyczących PŻB SA jest należyte zabezpieczenie interesu Skarbu Państwa.

Ponadto pragnę nadmienić, że DFDS A/S w swoim liście intencyjnym z listopada 2010 r. zadeklarował w przypadku nabycia części działalności operacyjnej wykonywanej przez PŻB na linii Gdańsk – Nynashamn współpracę w zakresie zatrudniania w DFDS lub jego spółkach zależnych marynarzy dotychczas zatrudnionych do obsługi tej linii.

Natomiast w kwestii Zespołu Trójstronnego do Spraw Żeglugi i Rybołówstwa Morskiego informuję, że porządek jego obrad jest ustalany przez Ministerstwo Infrastruktury, jednakże istnieje możliwość jego rozszerzenia na wniosek jednej ze stron. Obecnie nie jest znany termin najbliższego posiedzenia zespołu.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia oraz informacje zostaną przez pana posła uznane za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Mikołaj Budzanowski

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Bańkowskiej**

**w sprawie niedostępności
stomatologicznej pomocy doraźnej
w wielu polskich miastach (19411)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską Anny Bańkowskiej, posła na Sejm RP, z dnia 10 listopada 2010 r. w sprawie niedostępności stomatologicznej pomocy doraźnej, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 26 listopada 2010 r., znak: SPS-023-19411/10, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Warunki udzielania, zakres oraz zasady i tryb finansowania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), akty wykonawcze do wskazanej ustawy oraz zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach świadczeń, m.in. w rodzaju leczenia stomatologiczne.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 1 i 2 ww. ustawy, należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Zgodnie z art. 107 ust. 5 wymienionej na wstępie ustawy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu należy m.in. przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości zobowiązań określonych umową. Zawieranie przez fundusz umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej odbywa się po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań (art. 139 przytoczonej na wstępie ustawy).

Mając na uwadze treść przedmiotowej interpelacji oraz biorąc pod uwagę powyższe przepisy prawa, Ministerstwo Zdrowia wystąpiło do Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia oraz Kujawsko-Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o udzielenie informacji dotyczących stanu zabezpieczenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu stomatologicznej pomocy doraźnej.

Z informacji pochodzących z Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, iż świadczenia stomatologicznej pomocy doraźnej finansowane są ryczałtem za 12-godzinne dyżury pełnione od poniedziałku do piątku w godzinach 22–7 oraz w soboty, niedziele i w święta – całodobowo. W poszczególnych województwach wartość płaconego ryczałtu jest zróżnicowana, przykładowo od 350 zł (woj. opolskie) do 650–700 zł (woj. pomorskie). Wartość ryczałtów zależy m.in. od możliwości finansowych oddziału wojewódzkiego NFZ i jest negocjowana bezpośrednio przez strony umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, tzn. świadczeniodawcę i właściwy oddział wojewódzki NFZ, w trakcie konkursu ofert. W chwili obecnej w konkursach ofert na udzielanie świadczeń z przedmiotowego zakresu w 2011 r. wyłonionych zostało 38 świadczeniodawców. W poszczególnych postępowaniach w sprawie zawarcia umów nie wpłynęła żadna oferta (np. w konkursie prowadzonym na obszarze Elbląga czy Koszalina), w związku z czym oddziały wojewódzkie ogłosiły postępowania uzupełniające, zatem

ostateczna lista świadczeniodawców, którzy w 2011 r. udzielać będą świadczenia z tego zakresu, nie jest możliwa do przedstawienia.

Kujawsko-Pomorski OW NFZ poinformował, iż świadczenia w tym rodzaju są udzielane na terenie miasta Grudziądz, Torunia i Włocławka, a od 1 lipca 2009 r. nie są udzielane świadczenia z zakresu stomatologicznej pomocy doraźnej na terenie Bydgoszczy.

Przyczyną tego stanu rzeczy, jak podaje oddział, jest to, że na ogłoszony we wrześniu 2010 r. konkurs ofert o udzielenie świadczeń w tym zakresie na 2011 r. nie wpłynęła żadna oferta. W dniu 29 listopada 2010 r. oddział ogłosił kolejne postępowanie konkursowe w ramach tego zakresu świadczeń stomatologicznych.

Jak poinformował oddział, trudności z zawieraniem umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w przedmiotowym zakresie na terenie Bydgoszczy wynikają z braku lekarzy stomatologów chętnych do udzielania przedmiotowych świadczeń zgodnie z wymaganiami zawartymi w zarządzeniu nr 55/2010/NFZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 14 września 2010 r.

W związku z powyższym uprzejmie wyjaśniam, iż nie jest możliwe zmuszenie świadczeniodawców do przystąpienia do postępowania konkursowego w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Ponadto z informacji Kujawsko-Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ wynika, że w 2009 r. trzykrotnie ogłaszał konkursy ofert (w miesiącach: kwietniu, lipcu i grudniu) na udzielanie świadczeń w zakresie stomatologicznej pomocy doraźnej, na które nie wpłynęła żadna oferta. Z informacji otrzymanych z oddziału wynika także, iż ryczałt za dyżur 12-godzinny w zakresie przedmiotowych świadczeń na terenie woj. kujawsko-pomorskiego wynosi obecnie 600 zł, który w porównaniu z innymi regionami stanowi stawkę najwyższą w kraju. W porównaniu do 2004 r., kiedy ryczałt za dyżur 12-godzinny wynosił 280 zł, kwota ta znacząco wzrosła.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 19 wymienionej na wstępie ustawy w stanach nagłych świadczenia opieki zdrowotnej są udzielane świadczeniobiorcy niezwłocznie.

W przypadku gdy świadczenia opieki zdrowotnej w stanie nagłym są udzielane przez świadczeniodawcę, który nie zawarł umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, świadczeniobiorca ma prawo do tych świadczeń w niezbędnym zakresie.

Zgodnie z art. 19 ust. 4 świadczeniodawca, który nie zawarł umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, ma prawo do wynagrodzenia za świadczenie opieki zdrowotnej udzielone świadczeniobiorcy w stanie nagłym. Wynagrodzenie uwzględnia wyłącznie uzasadnione koszty udzielenia niezbędnych świadczeń opieki zdrowotnej.

W celu uzyskania powyższego wynagrodzenia świadczeniodawca składa wnioski do podmiotu zobowiązanego do finansowania świadczeń opieki zdro-

wotnej wraz z rachunkiem, wykazem udzielonych świadczeń opieki zdrowotnej i ich kosztów oraz pisemnym przedstawieniem okoliczności udzielenia świadczeń uzasadniających ich sfinansowanie ze środków publicznych.

Należy pamiętać, że zgodnie z art. 31 ust. 1 wymienionej na wstępie ustawy świadczeniobiorca ma prawo wyboru lekarza dentystry spośród lekarzy dentyistów, którzy zawarli umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, z czego wynika że nie istnieją żadne ograniczenia terytorialne w możliwości korzystania z ww. świadczeń.

Odnosząc się do poruszonych przez panią poseł kwestii zagwarantowania przez ministra zdrowia dyżurów lekarzy stomatologów, uprzejmie informuję, iż minister zdrowia, w zakresie swoich kompetencji, określił w załączniku nr 9 rozporządzenia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego wykaz świadczeń stomatologicznej pomocy doraźnej oraz warunki ich realizacji. Narodowy Fundusz Zdrowia w Bydgoszczy nie ma zawartej umowy na realizację przedmiotowych świadczeń z powodu braku świadczeniodawców, którzy chcieliby udzielać świadczeń stomatologicznej pomocy doraźnej.

Należy również podkreślić, iż kwestie związane z dostępem świadczeniobiorców do świadczeń opieki zdrowotnej są ściśle powiązane z wysokością środków finansowych przeznaczonych na realizację świadczeń opieki zdrowotnej. Środki finansowe na realizację świadczeń opieki zdrowotnej są pozyskiwane ze składek na ubezpieczenie zdrowotne i w związku z tym jest ograniczona ich ilość, a wykorzystywane są na zabezpieczenie różnych rodzajów świadczeń opieki zdrowotnej, nie tylko świadczeń z zakresu leczenia stomatologicznego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie ochrony informacji zawartych
w księgach wieczystych (19431)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 30 listopada 2010 r., nr SPS-023-19431/10, w sprawie ochrony informacji

zawartych w księgach wieczystych uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361, z późn. zm.), zwanej dalej u.k.w.h., księgi wieczyste są jawne. Nie można zasłaniać się nieznajomością wpisów w księdze wieczystej ani wniosków, o których uczyniono w niej wzmiankę. Przywołana zasada jawności wyraża jedną z fundamentalnych funkcji systemu ksiąg wieczystych mającą elementarne znaczenie z punktu widzenia pewności prawnego obrotu nieruchomościami w Polsce. Księgi wieczyste mogą bowiem spełniać należycie swoją funkcję ustalenia stanu prawnego nieruchomości tylko wtedy, gdy dla każdego są dostępne, a ich treść jest jawna.

Księgi wieczyste są jawne pod względem formalnym i materialnym. Jawność formalna oznacza m.in. prawo każdej osoby do przeglądania księgi wieczystej. Jawność księgi wieczystej nie jest także uzależniona od konieczności spełnienia przez osoby zainteresowane przeglądaniem księgi wieczystej jakiegokolwiek warunku, poza znajomością numeru księgi wieczystej. Konsekwencją ustawowej zasady jawności ksiąg wieczystych jest nieskuteczność powoływania się na nieznajomość wpisów i uczynionych wzmianek o złożonych wnioskach o wpis.

Zasada jawności materialnej wyrażona została natomiast w art. 3 u.k.w.h., na podstawie którego domniemywa się, że prawo jawne w księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym oraz że prawo wykreślone nie istnieje. Zasada jawności materialnej polega na tym, że księga wieczysta ujawnia stan prawny nieruchomości, dla której jest prowadzona.

Zasadę jawności formalnej realizuje się m.in. poprzez prawo wglądu do księgi wieczystej. Należy przy tym jednak wyraźnie podkreślić, że powyższe prawo wykonywane jest inaczej w stosunku do księgi wieczystej prowadzonej w formie papierowej (jeszcze nieprzeniesionej do systemu informatycznego), a inaczej w odniesieniu do księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym. Zgodnie z art. 36 ust. 3 u.k.w.h., każdy może przeglądać księgi wieczyste w obecności pracownika sądu. Powyższy przepis znajduje jednakże zastosowanie jedynie w odniesieniu do ksiąg wieczystych prowadzonych w formie papierowej.

Inaczej rzecz się przedstawia w odniesieniu do ksiąg wieczystych prowadzonych w systemie informatycznym. Zgodnie bowiem z art. 25¹ ust. 1 u.k.w.h., księgi wieczyste mogą być zakładane i prowadzone także w systemie informatycznym wprowadzonym w trybie, o którym mowa w ust. 2. Na mocy ust. 2 powyższego przepisu minister sprawiedliwości został upoważniony do wprowadzenia, w drodze rozporządzenia, systemu informatycznego zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych oraz do określenia szczegółowego sposobu zakładania oraz prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie informatycznym, tak

aby zachowane zostały wszystkie cechy ksiąg wieczystych prowadzonych w sposób tradycyjny (papierowy), a także do określenia sposobu przeglądania ksiąg wieczystych prowadzonych w tym systemie. Podkreślić należy, że stosownie do art. 36⁴ ust. 1 u.k.w.h. minister sprawiedliwości został upoważniony do utworzenia, w drodze rozporządzenia, Centralnej Informacji Ksiąg Wieczystych z ekspozyturami przy wydziałach sądów rejonowych prowadzących księgi wieczyste w systemie informatycznym. Zgodnie z wytycznymi określonymi w delegacji ustawowej, rozporządzenie to ma uwzględniać w szczególności zasady funkcjonowania centralnej informacji, jej strukturę organizacyjną oraz tryb i rodzaje dokumentów przez nią wydawanych, mając na uwadze szybkość i powszechność dostępu do ksiąg wieczystych oraz zachowanie zasady jawności ksiąg wieczystych.

Na podstawie powołanego art. 25¹ u.k.w.h. minister sprawiedliwości wydał rozporządzenie z dnia 20 sierpnia 2003 r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie informatycznym (Dz. U. Nr 162, poz. 1575, z późn. zm.). Przepis § 3 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi, że przeglądanie księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym polega na wywołaniu na ekran monitora żądanej księgi wieczystej. Przesądzono tym samym, że zasada jawności wyrażona w art. 2 u.k.w.h. w odniesieniu do ksiąg wieczystych prowadzonych w systemie informatycznym realizowana będzie poprzez przysługujące każdemu wywołania na ekran monitora żądanej księgi wieczystej.

Wyrażona w art. 2 u.k.w.h. zasada jawności ksiąg wieczystych nie pozwala na jakiegokolwiek ograniczenie udostępnianej do wglądu on-line treści księgi wieczystej z powołaniem się na ochronę danych osobowych. Zasada jawności ksiąg wieczystych oznacza bowiem, że wszystkie dane, w tym osobowe, znajdujące się w treści księgi wieczystej są jawne i nie można zasłaniać się ich nieznaną jakością. Zakres danych objętych księgą wieczystą jest niezbędny dla realizacji zasadniczej funkcji ksiąg wieczystych, tj. zapewnienia bezpieczeństwa obrotu nieruchomościami. Możliwość zapoznania się z danymi zawartymi w treści księgi wieczystej stanowi realizację przysługującego każdemu uprawnienia do przeglądania księgi wieczystej. Powyższe nie narusza przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zgodnie bowiem z art. 23 ust. 1 pkt 2 tej ustawy przetwarzanie (w tym udostępnianie) danych jest dopuszczalne, jeżeli jest niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa.

Niedopuszczalna byłaby także sytuacja polegająca na tym, że prawo do przeglądania księgi wieczystej poprzez wywołanie żądanej księgi wieczystej na ekran monitora komputera znajdującego się w siedzibie sądu byłoby realizowane w pełni, natomiast poprzez wywołanie żądanej księgi wieczystej na ekran

monitora komputera znajdującego poza siedzibą sądu (przez sieć Internet) w ograniczonym zakresie. Tego rodzaju działanie nie realizowałoby bowiem zasady jawności ksiąg wieczystych.

W Ministerstwie Sprawiedliwości trwają prace legislacyjne nad projektem założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece dotyczącym kwestii dostępu on-line do ksiąg wieczystych prowadzonych w systemie informatycznym. Projekt ten, z wyżej przedstawionych względów, nie przewiduje zmiany zakresu danych zawartych w tak udostępnionych księgach wieczystych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 30 grudnia 2010 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie swobody działalności gospodarczej
w Polsce (19435)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pism Pana Marszałka z 30 listopada 2010 r., znak: SPS-023-19435/10 oraz SPS-023-19459/10, w sprawie dwóch interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej, odpowiednio z 28 października 2010 r. i 17 listopada 2010 r., odnoszących się do wyników Polski w rankingu Doing Business 2011 Banku Światowego oraz do kwestii w zakresie planowanych działań ministra gospodarki w obszarze poprawy warunków prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce pragnę przekazać następujące informacje.

Raporty Doing Business są dla ministra gospodarki źródłem cennych wskazówek odnośnie do możliwości poprawy warunków prowadzenia działalności biznesowej w Polsce i dlatego są zawsze wnikliwie analizowane przez ekspertów ministerstwa. Raporty roczne Doing Business przygotowywane są przez Bank Światowy w oparciu o badania regulacji pod kątem sprzyjania i ograniczania działalności gospodarczej. Raport Doing Business 2011 jest ósmą publikacją z tej serii. W raporcie przedstawione są wskaźniki ilościowe dotyczące regulacji gospodarczych i ochrony praw własności. Wskaźniki mogą być porównywane zarówno w ramach badanych gospodarek 183 państw, jak i w ujęciu czasowym.

W stosowanej metodologii są jednak pewne ograniczenia. W raporcie Doing Business nie bada się bezpośrednio innych obszarów ważnych dla biznesu,

takich jak: bliskość danego kraju do dużych rynków, jakość usług infrastrukturalnych, bezpieczeństwo własności od kradzieży i grabieży, przejrzystość zamówień publicznych, warunki makroekonomiczne czy właściwy potencjał instytucji. Aby dane były porównywalne między krajami, wskaźniki odnoszą się do konkretnego typu działalności biznesowej – ogólnie jest to małe lub średnie przedsiębiorstwo w postaci spółki z ograniczoną odpowiedzialnością funkcjonującej w największym mieście.

Zaprezentowany 4 listopada 2010 r. raport Doing Business 2011 zawiera oceny gospodarek 183 państw w oparciu o coroczne badania regulacji pod kątem sprzyjania i ograniczania działalności gospodarczej. Dane wykorzystane w najnowszym raporcie odzwierciedlają sytuację wg stanu na dzień 1 czerwca 2010 r., tak więc polskie regulacje prawne wprowadzone w życie po tej dacie nie zostały uwzględnione przy określaniu rankingu.

Lp.	Główny ranking Doing Business (DB)	Miejsce Polski w DB 2011 (wg nowej metodologii DB2011)	Miejsce Polski w DB 2010 (wg nowej metodologii DB2011)	Miejsce Polski w DB 2010 (wg starej metodologii DB2010)
1.	Łatwość prowadzenia działalności gospodarczej Ease of Doing Business	70	73	72

Źródło: Opracowanie własne na podstawie raportów Banku Światowego: Doing Business 2010 oraz Doing Business 2011

Polska została sklasyfikowana na 70 pozycji w rankingu głównym. Oznacza to awans o 3 miejsca w stosunku do rankingu ubiegłorocznego, przy uwzględnieniu obecnie wykorzystywanej metodologii. Jest to pierwszy awans Polski w rankingu od pięciu lat. Od czasu publikacji ubiegłorocznego raportu DB2010 Ministerstwo Gospodarki w sposób szczególnie intensywny zaangażowało się we współpracę z Bankiem Światowym, dbając o prawidłowy przepływ informacji w zakresie dokonywanych przez Polskę reform, tak żeby nasze wysiłki były zauważane i doceniane. W dniach 9–15 czerwca br. Ministerstwo Gospodarki gościło zespół analityków Banku Światowego. Celem wizyty ekspertów było uzyskanie wyjaśnień i odpowiedzi na pytania związane z tematyką raportu Doing Business, jak również z przygotowywanym raportem Memorandum nt. możliwości poprawy pozycji Polski w rankingu Doing Business. Spotkania, w których uczestniczyli przedstawiciele administracji, partnerów społecznych oraz kancelarii prawnych pozwoliły skorygować przez zespół Banku Światowego posiadane dane na temat polskiej gospodarki.

W lipcu br. Bank Światowy na podstawie umowy zawartej z Ministerstwem Gospodarki przedstawił końcową wersję raportu memorandum, zawierającego wskazówki mające na celu poprawę regulacji gospodarczych w pięciu obszarach Doing Business, takich jak:

- rozpoczynanie działalności gospodarczej,
- zdobywanie pozwoleń na budowę,
- rejestrowanie własności,
- płacenie podatków,
- ochrona inwestorów.

Wskazówki Banku Światowego staną się podstawą do podjęcia dalszych, odpowiednio ukierunkowanych działań legislacyjno-regulacyjnych przez ministra gospodarki we współpracy z ministrami sprawiedliwości, finansów oraz infrastruktury, mających na celu zwiększenie atrakcyjności inwestycyjnej Polski wśród inwestorów zagranicznych. Ponadto w styczniu 2011 r. ma zostać opublikowany raport OECD zawierający dogłębną analizę możliwości uproszczenia przepisów i dalszego zmniejszenia obciążeń administracyjnych. Zarówno memorandum Banku Światowego, jak i raport OECD, powstałe z inicjatywy ministra gospodarki, pełnią funkcję wspierającą dla realizowanych w ministerstwie działań w zakresie uproszczenia prawa i redukcji obciążeń administracyjnych, prowadzonych w ramach reformy regulacji.

Działania podejmowane przez ministra gospodarki w zakresie upraszczania prawa

Dostrzegając problem wysokiej skali reglamentacji oraz dużej ilości obciążeń regulacyjnych, minister gospodarki prowadzi działania związane z upraszczaniem prawa gospodarczego. Prawo gospodarcze, w ramach prowadzonej reformy regulacji, upraszczane jest dwutorowo. Po pierwsze, prowadzone są działania pod nazwą „uproszczenie obowiązujących przepisów”. Po drugie, realizowana jest redukcja obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców. Obydwa działania mają na celu ułatwienie podejmowania działalności gospodarczej, szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorstw, przyczyniając się do stworzenia otoczenia regulacyjnego przyjaznego obywatelom i przedsiębiorcom.

W zakresie uproszczenia obowiązujących przepisów, zmiany są wprowadzane w ramach „Pakietu na rzecz przedsiębiorczości”. Pierwsze ustawy tworzące pakiet weszły w życie w 2008 r. Do chwili obecnej wprowadzono zmiany w 18 ustawach najważniejszych z punktu widzenia przedsiębiorców. Cały czas prowadzone są prace nad zmianami w kolejnych ustawach. Do chwili obecnej, w ramach pierwszego etapu upraszczania prawa, wprowadzono korzystniejsze dla przedsiębiorców zapisy, m. in. w: ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, ustawie o zmianie ustawy o rachunkowości, ustawie o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa, ustawie o zmianie ustawy Prawo dewizowe i Kodeks cywilny, ustawie o zmianie ustawy Kodeks spółek handlowych, ustawie o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawie o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawie o partnerstwie publiczno-prywatnym (PPP), ustawie o zmianie ustawy o PARP, ustawie o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych, ustawie o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, ustawie o towarach paczkowanych,

ustawie o praktykach absolwenckich, ustawie o udostępnianiu informacji gospodarczych oraz ustawie o działalności usługowej.

Istotnym projektem legislacyjnym rządu składającym się na „Pakiet na rzecz przedsiębiorczości” jest projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców przekazany w grudniu br. pod obrady Sejmu. Projekt został przygotowany po kompleksowym przeglądzie polskiego prawa gospodarczego. W sumie przeanalizowano aż 209 ustaw i w projekcie zaproponowano nowelizację 96 z nich, uwzględniając wiele postulatów, zgłaszanych przez stowarzyszenia obywateli i organizacje gospodarcze, w zakresie ułatwiania kontaktów z administracją publiczną, w tym prowadzenia działalności gospodarczej. Głównym celem ustawy jest wprowadzenie prawa składania oświadczeń w miejsce obecnego obowiązku przedstawiania zaświadczeń przy podejmowaniu i wykonywaniu działalności gospodarczej. Tą drogą zostanie zbudowana w Polsce kultura oświadczeń, w miejsce uciążliwej, nieuzasadnionej i kosztownej pod każdym względem kultury zaświadczeń. Drugim z celów projektu jest ograniczenie liczby koncesji, zezwoleń, licencji, zgód wydawanych przez administrację, co sprawia, że projekt zyskał również charakter antykrzysowy. Oznacza to, że ustawa o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, wraz z pozostałymi ustawami „Pakietu dla przedsiębiorczości” stanowi pierwszą od początku lat dziewięćdziesiątych prawdziwą, spójną reformę prawa gospodarczego.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier dla obywateli i przedsiębiorców realizuje następujące cele:

- redukuje obowiązki administracyjne, czyli ogranicza biurokrację i zmniejsza koszty poprzez wprowadzenie instytucji oświadczenia w miejsce obowiązku przedkładania zaświadczeń,

- realizuje I etap zmian polegający na uzupełnieniu przepisów rozwiązaniami prawnymi niezbędnymi dla sprawnego funkcjonowania przedsiębiorców,

- realizuje I etap zmian o charakterze deregulacyjnym polegający na rezygnacji z niektórych zezwoleń i rejestrów działalności regulowanej.

Najważniejsze zmiany w zakresie deregulacji, deregulacji i derogacji wprowadzane w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców dotyczą:

- zmiany kultury zaświadczeń na kulturę składania oświadczeń,

- zasad przekształcenia przedsiębiorców – osób fizycznych w spółki kapitałowe,

- złagodzenia kar nakładanych na przedsiębiorców poprzez zmiany w ustawie o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary,

- ułatwienia w prowadzeniu działalności gospodarczej, np. poprzez zmiany w ustawie o transporcie drogowym czy w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi,

- obniżenia kosztów sądowych w sprawach cywilnych.

Działania podejmowane przez ministra gospodarki w zakresie redukcji obciążeń administracyjnych

Obok „uproszczenia obowiązujących przepisów” drugim zadaniem realizowanym w ramach działań uproszczeniowych na rzecz przedsiębiorców jest redukcja obciążeń administracyjnych. Obciążenia administracyjne są to koszty ponoszone przez podmioty gospodarcze wynikające z konieczności wypełnienia obowiązków informacyjnych nałożonych przez prawo. W ramach tego działania rząd w marcu 2008 r. podjął się zmniejszenia o 25% do końca 2010 r. obciążeń administracyjnych w sześciu wybranych obszarach prawa: środowisko, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne, prawo działalności gospodarczej, prawo probiercze, usługi turystyczne oraz prawo pracy. W powyższych obszarach, w wyniku analizy prawie 50 ustaw, zidentyfikowano ponad 700 obowiązków informacyjnych takich jak wypełnianie kwestionariuszy, składanie wniosków o uznanie zdolności do prowadzenia danej działalności, wykonywanie rejestracji pomiarów, ubieganie się o zezwolenie, sporządzanie okresowych sprawozdań i raportów czy udział w przeprowadzanych kontrolach. Koszty każdego obciążenia mierzone są zgodnie z metodologią modelu kosztu standardowego.

Redukcja obciążeń administracyjnych jest odpowiedzią na zalecenia Komisji Europejskiej realizującej podobne zadanie w obrębie przepisów unijnych. Obecnie w tej inicjatywie biorą udział prawie wszystkie kraje Unii Europejskiej. Redukcja obciążeń administracyjnych w sześciu wybranych obszarach prawa realizowana jest przez Ministerstwo Gospodarki, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwo Środowiska, Ministerstwo Infrastruktury oraz Ministerstwo Sportu i Turystyki. Celem I etapu prac Ministerstwa Gospodarki była identyfikacja, pomiar obciążeń administracyjnych oraz ich redukcja we wskazanych wyżej obszarach. Pomiar obciążeń administracyjnych zostały objęte najważniejsze akty prawne w danym obszarze, te, które generują największe obciążenia. W raporcie na temat realizacji celu redukcji obciążeń administracyjnych w sześciu ww. obszarach prawa przedstawiono dotychczasowe i planowane działania w tym zakresie, wskazując na możliwość redukcji obciążeń o 26,83% do końca 2010 r. (w stosunku do poziomu zidentyfikowanych obciążeń z 2007 r.). W wielu przypadkach redukcja jest niemożliwa ze względu na obowiązki informacyjne nakładane przez prawo UE. Inną barierą są przepisy prawne, które chronią podstawowe wartości społeczne, przez co zmiana takich przepisów musi być dokonywana ze szczególną ostrożnością.

W zakresie drugiego etapu redukcji obejmującego pozostałe przepisy prawa gospodarczego Ministerstwo Gospodarki przeprowadziło w 2008 r. pomiar obciążeń administracyjnych nakładanych na przedsiębiorców. Pomiar dotyczył najbardziej uciążliwych spośród 6 187 obowiązków informacyjnych zidenty-

fikowanych w 482 aktach prawnych prawa gospodarczego. Oszacowane zostały koszty realizacji obowiązków informacyjnych wynikających m.in. z ustawy o rachunkowości, o podatku dochodowym od osób prawnych, o podatku dochodowym od osób fizycznych, o systemie ubezpieczeń społecznych oraz z Kodeksu spółek handlowych. Przeprowadzona analiza otworzy drogę do ustalenia celu redukcji i dokonania odpowiednich zmian legislacyjnych.

Zmiany w prawie wprowadzane będą, tak jak dotychczas, dwutorowo. Kontynuowane będzie zadanie redukcji obciążeń administracyjnych oraz przygotowywane będą dalsze ustawy w ramach „Pakietu na rzecz przedsiębiorczości”. Ministerstwo Gospodarki rozpoczęło prace nad drugą po projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, ustawą horyzontalną, kontynuującą zmiany w przepisach niekorzystnych dla przedsiębiorców z punktu widzenia swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Nowa ustawa jest tworzona w ścisłej kooperacji z partnerami społecznymi i organizacjami przedsiębiorców.

Ministerstwo Gospodarki, w celu dalszego zwiększenia wpływu partnerów społecznych na kształt rozwiązań regulacyjnych pracuje nad internetowym systemem konsultacji tworzonym pod nazwą „Konsultacje online”. Projektowane rozwiązanie jest odzwierciedleniem postulatów przedsiębiorców. Głównym celem projektu jest uzyskanie pełnej przejrzystości w procesie konsultacji i prezentacji nowo tworzonych regulacji. Celem pośrednim tego narzędzia jest stworzenie platformy wymiany myśli, doświadczeń, analiz, propozycji, rekomendacji przy tworzeniu danej regulacji, jak i ich przechowywania i odpowiedniego archiwizowania. Projektowany system ma w perspektywie długofalowej umożliwić przegląd historycznych wersji danego aktu prawnego wraz z postulatami i uwagami przedsiębiorców i uwidocznić proces ewolucji danej regulacji. Wykorzystywane w ten sposób narzędzie ma szansę stać się pełną bazą wiedzy na temat aktu prawnego i umożliwić legislatorom sprawniejsze wyszukiwanie ewentualnych barier i obciążeń gospodarczych w już istniejących aktach prawnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie ograniczonego prawa do sądu (19446)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Anny Sobeckiej, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 30 listopada 2010 r., nr SPS-023-19446/10, w sprawie możliwości uzyskania informacji dotyczącej miejsca zamieszkania pozwanego w celu dochowania wymogów formalnych pozwu, uprzejmie przedstawiam następującą odpowiedź.

W świetle art. 126 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.), zwanej dalej „K.p.c.”, pierwsze pismo procesowe wnoszone w danej sprawie (a zatem także pozew) powinno zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania stron (uczestników) i ewentualnie przedstawicieli ustawowych lub pełnomocników. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że pod pojęciem „oznaczenie miejsca zamieszkania” rozumie się nie tylko wskazanie miejscowości, w której dana osoba przebywa z zamiarem stałego pobytu (zob. art. 25 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.), ale dokładny jej adres.

Konsekwencją złożenia pozwu obarczonego brakiem formalnym polegającym na braku adresu strony może być jego zwrot (art. 130 § 2 K.p.c.). Niewskazanie miejsca zamieszkania strony skutkuje jednakże zwrotem pozwu tylko w przypadku, gdy brak ten powoduje niemożność nadania pismu prawidłowego biegu (art. 130 § 1 K.p.c.). W razie możliwości dokonania skutecznego doręczenia pod innym adresem wskazanym w pozwie, niestanowiącym miejsca zamieszkania strony (np. do miejsca pracy), brak ten z reguły nie będzie rodził skutku w postaci niemożności nadania sprawie prawidłowego biegu, a w konsekwencji zwrotu pozwu.

Należy wskazać, że oznaczenie w pozwie miejsca zamieszkania pozwanego służy nie tylko doręczeniu pism sądowych. Miejsce zamieszkania pozwanego jest istotne m.in. dla ustalenia właściwości miejscowej sądu, niekiedy też dla ustalenia jurysdykcji krajowej. W literaturze prezentowany jest także pogląd, że wskazanie miejsca zamieszkania strony ma na celu nie tylko umożliwienie sądowi porozumienia się z nią, ale jest również sposobem indywidualizacji konkretnego podmiotu (zob. Tadeusz Ereciński, Jacek Gudowski, Maria Jędrzejewska: „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze”, tom 1, Lexis Nexis, Warszawa 2006, str. 329). Z przytoczonych względów nie jest możliwa taka zmiana obowiązujących przepisów, aby samo przedstawienie sądowi dowodu zażądania

od właściwych organów adresu pozwanego obligowało sąd do nadania sprawie dalszego biegu.

Należy wskazać, że jeżeli adres pozwanego (uczestnika) nie jest znany wnoszącemu pismo, obowiązujące przepisy przyznają mu uprawnienie do jego uzyskania. Stosownie do treści art. 44h ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 993, z późn. zm.) dane ze zbiorów meldunkowych, zbioru PESEL oraz ewidencji wydanych i unieważnionych dowodów osobistych udostępnia się osobom, które wykażą w tym interes prawny. W przypadku powoływania się na interes prawny wnioskodawca jest zobowiązany wskazać przepis prawa materialnego, na podstawie którego jest uprawniony do żądania udostępnienia danych osobowych innej osoby, lub załączyć dokumenty potwierdzające ten interes. Należy jednak podkreślić, że interes prawny w uzyskaniu danych osobowych w rozumieniu art. 44h ust. 2 pkt 1 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych wynika już z samego faktu istnienia wierzytelności wnioskodawcy, która może być zrealizowana dopiero po ustaleniu danych dłużnika (por. wyrok WSA w Bydgoszczy z dnia 5 marca 2008 r., sygn. akt II SA/Bd 67/08, ZNSA 2008/4/135).

Dane ze zbiorów meldunkowych, zbioru PESEL oraz ewidencji wydanych i unieważnionych dowodów osobistych udostępniają właściwe organy (wskazane w art. 44 i ust. 1–3 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych) na wniosek zainteresowanego podmiotu złożony w formie pisemnej lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Dane są przekazywane w formie odpowiadającej złożonemu wnioskowi (art. 44h ust. 3 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych).

Analogiczny mechanizm udostępniania danych przewiduje uchwalona przez Sejm w dniu 24 września 2010 r. ustawa o ewidencji ludności. Będą one udostępniane m.in. osobom, które wykażą w tym interes prawny, na wniosek złożony w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego. Ustawa o ewidencji ludności wejdzie w życie z dniem 1 sierpnia 2011 r. (art. 80). Zawarto w niej przepis uchylający ustawę z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności o dowodach osobistych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 993, z późn. zm.). Zatem z dniem wejścia w życie ustawy o ewidencji ludności dane z rejestru PESEL, rejestrów mieszkańców oraz rejestrów zamieszkania cudzoziemców będą udostępniane w trybie tej ustawy.

Powyższe przepisy korespondują z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), z którego wynika, że przetwarzanie danych osobowych może mieć miejsce ze względu na dobro publiczne, dobro osoby, której dane dotyczą, lub dobro osób trzecich w zakresie i trybie przewidzianym ustawą. Z kolei zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 2 powołanej ustawy udostępnienie danych osobowych jest dopuszczalne wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego

z ustawy. Sytuacja osoby, która zamierza wytoczyć powództwo w celu ochrony swoich praw, realizuje dyspozycje wspomnianych przepisów.

Udostępnianie adresu pozwanego (uczestnika) w trybie ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych oraz ustawy o ochronie danych osobowych stanowi zagadnienie z zakresu działania administracji publicznej, a nie wymiaru sprawiedliwości. Z tych względów Ministerstwo Sprawiedliwości nie dysponuje informacjami dotyczącymi tego, czy urzędnicy respektują obowiązujące w tym zakresie przepisy, nie posiada także instrumentów zmierzających do wyegzekwowania ich przestrzegania.

Stosowny środek prawny umożliwiający obywatelom obronę przed nieprzebrzeganiem przez urzędników przepisów ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych czy ustawy o ochronie danych osobowych, służący także wyegzekwowaniu zachowania zgodnego z prawem, przewidziany jest w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), zwanej dalej „K.p.a.”. Mianowicie zaniedbanie lub nienależyte wykonywanie zadań, naruszenie praworządności lub interesów obywateli, przewlekłe lub biurokratyczne załatwianie spraw, a także wszelkie inne wadliwości przy wykonywaniu czynności prawnych i faktycznych mogą być przedmiotem skargi (zob. art. 227 i nast. K.p.a.) na działanie lub zaniechanie organów administracji albo ich pracowników.

Niezależnie od tego należy wskazać, że przepisy postępowania cywilnego umożliwiają ustanowienie (na wniosek powoda) kuratora dla pozwanego, którego miejsce pobytu (zamieszkania) nie jest znane (art. 143, 144 K.p.c.). Uwzględnienie wniosku uzależnione jest od uprawdopodobnienia tej okoliczności. Nie oznacza to jednak, że uprawdopodobnienie musi być w pełni dokonane już w piśmie wszczynającym postępowanie. Jeżeli powód zamieści w pozwie wniosek o ustanowienie kuratora wraz z uprawdopodobnieniem, że na podstawie dostępnych mu źródeł informacji nie był w stanie ustalić miejsca zamieszkania pozwanego, to wówczas dla uzyskania tych danych przewodniczący powinien określić powodowi odpowiedni termin. Nie będzie to już termin tygodniowy, o którym mowa w art. 130 K.p.c., lecz termin uwzględniający konieczność oczekiwania na informacje ze zbiorów meldunkowych. Termin ten może zostać przez przewodniczącego, w zależności od potrzeb, przedłużony. Oznacza to, że złożenie wniosku o ustanowienie kuratora dla strony, której aktualnego adresu wnoszący pozew nie jest w stanie wskazać, zapobiega zwrotowi pozwu.

W świetle powyższego niezasadne wydaje się twierdzenie, że obowiązujące regulacje prawne stanowią dla strony barierę dla realnej możliwości rozpatrzenia sprawy przez niezawisły sąd. Powołane wyżej przepisy gwarantują obywatelom prawo do

sądu, uzasadniając konkluzję o braku potrzeby podejmowania działań legislacyjnych, które zmierzałyby do ich nowelizacji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 28 grudnia 2010 r.

O d p o w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie wysokości emerytur (19451)

W związku z interpelacją pani poseł Anny Sobeckiej, przesłaną przy piśmie z dnia 30 listopada br., znak: SPS-023-19451/10, w sprawie wysokości emerytur uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Nowa formuła wymiaru emerytury wynikająca z ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) opiera się na założeniu, że wysokość tego świadczenia powinna być pochodną kwoty składek wpłaconych w czasie aktywności zawodowej na przestrzeni całego życia.

Podstawą do obliczenia emerytury dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r., objętych nowym systemem emerytalnym, jest indywidualny kapitał zewidencjonowany na koncie ubezpieczonego w trakcie całej kariery zawodowej. Na ten kapitał składają się wszystkie składki wpłacone na ubezpieczenie emerytalne od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia złożenia wniosku o emeryturę (odpowiednio zwaloryzowane) oraz zwaloryzowany kapitał początkowy, który oblicza się za staż ubezpieczeniowy przypadający do dnia 31 grudnia 1998 r.

Kapitał początkowy jest ustalany dla osób, które przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywały zatrudnienie lub inną działalność objętą ubezpieczeniem społecznym i w związku z tym były za nie opłacane (lub same opłacały) składki na ubezpieczenie. Oblicza się go po to, aby okresy składkowe i nieskładkowe przebyte przed 1 stycznia 1999 r. zamienić na kwotę umownego kapitału stanowiącego punkt wyjścia dla kapitału „zbieranego” ze składek na ubezpieczenie emerytalne wpłacanych w okresie przypadającym po 1998 r. do dnia przejścia na emeryturę.

Ustawodawca uznał za właściwe, aby w pierwszych latach obowiązywania ustawy o emeryturach i rentach z FUS organy rentowe obliczyły kapitał początkowy dla możliwie dużej liczby osób urodzonych po 1948 r., które mają staż ubezpieczeniowy przed 1 stycznia 1999 r. Dlatego przepisami art. 175 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczeni oraz

płatnicy składek zostali zobowiązani do przekazywania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, w terminie i trybie ustalonym przez organ rentowy, dokumentacji umożliwiającej ustalenie kapitału początkowego nie później niż do dnia 31 grudnia 2006 r. Natomiast w rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 17 sierpnia 2000 r. (Dz. U. Nr 72, poz. 846) określono szczegółowe zasady współpracy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z ubezpieczonymi i płatnikami składek w zakresie ustalania kapitału początkowego.

Dla osób, które nie pozostają w ubezpieczeniu, kapitał początkowy ustala się na ich udokumentowany wniosek. Jest więc oczywiste, że nie wszyscy mają już ustalony kapitał początkowy. Nawet jeśli zgłoszenie wniosku o jego ustalenie nastąpi dopiero wraz z wnioskiem o emeryturę, to nie wpłynie to negatywnie na jej wysokość. Sposób obliczenia kapitału początkowego jest bowiem jednakowy dla wszystkich ubezpieczonych i nie zależy od tego, kiedy wniosek o jego obliczenie wpłynie do ZUS-u. Wartość kapitału początkowego w każdym przypadku ustalana jest na dzień 1 stycznia 1999 r., a następnie odpowiednio waloryzowana.

Na stronie internetowej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych znajdują się obszerne informacje dotyczące sposobu obliczania kapitału początkowego i dokumentacji wniosku o jego ustalenie. Ponadto oddziały ZUS są zobowiązane udzielać wszechstronnej pomocy płatnikom składek i ubezpieczonym przy kompletowaniu dokumentacji poprzez wyjaśnianie wszystkich spraw budzących wątpliwości.

W załączeniu przesyłam wyjaśnienia prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z których wynika, że monitorowany jest wpływ wniosków o ustalenie kapitału początkowego i podejmowane są wszelkie działania zapewniające i umożliwiające naliczenie kapitału początkowego osobom, którym ustalana jest emerytura według zreformowanych zasad.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie warunków prowadzenia działalności
gospodarczej w Polsce (19459)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pism Pana Marszałka z 30 listopada 2010 r., znak: SPS-023-19435/10 oraz SPS-023-19459/10, w spra-

wie dwóch interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej, odpowiednio z 28 października 2010 r. i 17 listopada 2010 r., odnoszących się do wyników Polski w rankingu Doing Business 2011 Banku Światowego oraz do kwestii w zakresie planowanych działań ministra gospodarki w obszarze poprawy warunków prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce pragnę przekazać następujące informacje.

Raporty Doing Business są dla ministra gospodarki źródłem cennych wskazówek odnośnie do możliwości poprawy warunków prowadzenia działalności biznesowej w Polsce i dlatego są zawsze wnikliwie analizowane przez ekspertów ministerstwa. Raporty roczne Doing Business przygotowywane są przez Bank Światowy w oparciu o badania regulacji pod kątem sprzyjania i ograniczania działalności gospodarczej. Raport Doing Business 2011 jest ósmą publikacją z tej serii. W raporcie przedstawione są wskaźniki ilościowe dotyczące regulacji gospodarczych i ochrony praw własności. Wskaźniki mogą być porównywane zarówno w ramach badanych gospodarek 183 państw, jak i w ujęciu czasowym.

W stosowanej metodologii są jednak pewne ograniczenia. W raporcie Doing Business nie bada się bezpośrednio innych obszarów ważnych dla biznesu, takich jak: bliskość danego kraju do dużych rynków, jakość usług infrastrukturalnych, bezpieczeństwo własności od kradzieży i grabieży, przejrzystość zamówień publicznych, warunki makroekonomiczne czy właściwy potencjał instytucji. Aby dane były porównywalne między krajami, wskaźniki odnoszą się do konkretnego typu działalności biznesowej – ogólnie jest to małe lub średnie przedsiębiorstwo w postaci spółki z ograniczoną odpowiedzialnością funkcjonującej w największym mieście.

Zaprezentowany 4 listopada 2010 r. raport Doing Business 2011 zawiera oceny gospodarek 183 państw w oparciu o coroczne badania regulacji pod kątem sprzyjania i ograniczania działalności gospodarczej. Dane wykorzystane w najnowszym raporcie odzwierciedlają sytuację wg stanu na dzień 1 czerwca 2010 r., tak więc polskie regulacje prawne wprowadzone w życie po tej dacie nie zostały uwzględnione przy określaniu rankingu.

Lp.	Główny ranking Doing Business (DB)	Miejsce Polski w DB 2011 (wg nowej metodologii DB2011)	Miejsce Polski w DB 2010 (wg nowej metodologii DB2011)	Miejsce Polski w DB 2010 (wg starej metodologii DB2010)
1.	Łatwość prowadzenia działalności gospodarczej Ease of Doing Business	70	73	72

Źródło: Opracowanie własne na podstawie raportów Banku Światowego: Doing Business 2010 oraz Doing Business 2011

Polska została sklasyfikowana na 70 pozycji w rankingu głównym. Oznacza to awans o 3 miejsca w stosunku do rankingu ubiegłorocznego, przy uwzględnieniu obecnie wykorzystywanej metodologii. Jest to

pierwszy awans Polski w rankingu od pięciu lat. Od czasu publikacji ubiegłorocznego raportu DB2010 Ministerstwo Gospodarki w sposób szczególnie intensywny zaangażowało się we współpracę z Bankiem Światowym, dbając o prawidłowy przepływ informacji w zakresie dokonywanych przez Polskę reform, tak żeby nasze wysiłki były zauważane i doceniane. W dniach 9–15 czerwca br. Ministerstwo Gospodarki gościło zespół analityków Banku Światowego. Celem wizyty ekspertów było uzyskanie wyjaśnień i odpowiedzi na pytania związane z tematyką raportu Doing Business, jak również z przygotowywanym raportem Memorandum nt. możliwości poprawy pozycji Polski w rankingu Doing Business. Spotkania, w których uczestniczyli przedstawiciele administracji, partnerów społecznych oraz kancelarii prawnych pozwoliły skorygować przez zespół Banku Światowego posiadane dane na temat polskiej gospodarki.

W lipcu br. Bank Światowy na podstawie umowy zawartej z Ministerstwem Gospodarki przedstawił końcową wersję raportu memorandum, zawierającego wskazówki mające na celu poprawę regulacji gospodarczych w pięciu obszarach Doing Business, takich jak:

- rozpoczynanie działalności gospodarczej,
- zdobywanie pozwoleń na budowę,
- rejestrowanie własności,
- płacenie podatków,
- ochrona inwestorów.

Wskazówki Banku Światowego staną się podstawą do podjęcia dalszych, odpowiednio ukierunkowanych działań legislacyjno-regulacyjnych przez ministra gospodarki we współpracy z ministrami sprawiedliwości, finansów oraz infrastruktury, mających na celu zwiększenie atrakcyjności inwestycyjnej Polski wśród inwestorów zagranicznych. Ponadto w styczniu 2011 r. ma zostać opublikowany raport OECD zawierający dogłębną analizę możliwości uproszczenia przepisów i dalszego zmniejszenia obciążeń administracyjnych. Zarówno memorandum Banku Światowego, jak i raport OECD, powstałe z inicjatywy ministra gospodarki, pełnią funkcję wspierającą dla realizowanych w ministerstwie działań w zakresie uproszczenia prawa i redukcji obciążeń administracyjnych, prowadzonych w ramach reformy regulacji.

Działania podejmowane przez ministra gospodarki w zakresie upraszczania prawa

Dostrzegając problem wysokiej skali reglamentacji oraz dużej ilości obciążeń regulacyjnych, minister gospodarki prowadzi działania związane z upraszczaniem prawa gospodarczego. Prawo gospodarcze, w ramach prowadzonej reformy regulacji, upraszczane jest dwutorowo. Po pierwsze, prowadzone są działania pod nazwą „uproszczenie obowiązujących przepisów”. Po drugie, realizowana jest redukcja obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców. Obydwa działania mają na celu ułatwianie podejmowania działalności gospodarczej, szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorstw, przyczyniając się do stwo-

zenia otoczenia regulacyjnego przyjaznego obywatelom i przedsiębiorcom.

W zakresie uproszczenia obowiązujących przepisów, zmiany są wprowadzane w ramach „Pakietu na rzecz przedsiębiorczości”. Pierwsze ustawy tworzące pakiet weszły w życie w 2008 r. Do chwili obecnej wprowadzono zmiany w 18 ustawach najważniejszych z punktu widzenia przedsiębiorców. Cały czas prowadzone są prace nad zmianami w kolejnych ustawach. Do chwili obecnej, w ramach pierwszego etapu upraszczania prawa, wprowadzono korzystniejsze dla przedsiębiorców zapisy, m. in. w: ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, ustawie o zmianie ustawy o rachunkowości, ustawie o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa, ustawie o zmianie ustawy Prawo dewizowe i Kodeks cywilny, ustawie o zmianie ustawy Kodeks spółek handlowych, ustawie o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawie o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawie o partnerstwie publicznoprywatnym (PPP), ustawie o zmianie ustawy o PARP, ustawie o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych, ustawie o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, ustawie o towarach paczkowanych, ustawie o praktykach absolwenckich, ustawie o udostępnianiu informacji gospodarczych oraz ustawie o działalności usługowej.

Istotnym projektem legislacyjnym rządu składającym się na „Pakiet na rzecz przedsiębiorczości” jest projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców przekazany w grudniu br. pod obrady Sejmu. Projekt został przygotowany po kompleksowym przeglądzie polskiego prawa gospodarczego. W sumie przeanalizowano aż 209 ustaw i w projekcie zaproponowano nowelizację 96 z nich, uwzględniając wiele postulatów, zgłaszanych przez stowarzyszenia obywateli i organizacje gospodarcze, w zakresie ułatwiania kontaktów z administracją publiczną, w tym prowadzenia działalności gospodarczej. Głównym celem ustawy jest wprowadzenie prawa składania oświadczeń w miejsce obecnego obowiązku przedstawiania zaświadczeń przy podejmowaniu i wykonywaniu działalności gospodarczej. Tą drogą zostanie zbudowana w Polsce kultura oświadczeń, w miejsce uciążliwej, nieuzasadnionej i kosztownej pod każdym względem kultury zaświadczeń. Drugim z celów projektu jest ograniczenie liczby koncesji, zezwoleń, licencji, zgód wydawanych przez administrację, co sprawia, że projekt zyskał również charakter antykrzysowy. Oznacza to, że ustawa o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, wraz z pozostałymi ustawami „Pakietu dla przedsiębiorczości” stanowi pierwszą od początku lat dziewięćdziesiątych prawdziwą, spójną reformę prawa gospodarczego.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier dla obywateli i przedsiębiorców realizuje następujące cele:

— redukuje obowiązki administracyjne, czyli ogranicza biurokrację i zmniejsza koszty poprzez wpro-

wadzenie instytucji oświadczenia w miejsce obowiązku przedkładania zaświadczeń,

— realizuje I etap zmian polegający na uzupełnieniu przepisów rozwiązaniami prawnymi potrzebnymi dla sprawnego funkcjonowania przedsiębiorców,

— realizuje I etap zmian o charakterze deregulacyjnym polegający na rezygnacji z niektórych zezwoleń i rejestrów działalności regulowanej.

Najważniejsze zmiany w zakresie deregulacji, deregulacji i derogacji wprowadzane w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców dotyczą:

— zmiany kultury zaświadczeń na kulturę składania oświadczeń,

— zasad przekształcenia przedsiębiorców – osób fizycznych w spółki kapitałowe,

— złagodzenia kar nakładanych na przedsiębiorców poprzez zmiany w ustawie o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary,

— ułatwienia w prowadzeniu działalności gospodarczej, np. poprzez zmiany w ustawie o transporcie drogowym czy w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi,

— obniżenia kosztów sądowych w sprawach cywilnych.

Działania podejmowane przez ministra gospodarki w zakresie redukcji obciążeń administracyjnych

Obok „uproszczenia obowiązujących przepisów” drugim zadaniem realizowanym w ramach działań uproszczeniowych na rzecz przedsiębiorców jest redukcja obciążeń administracyjnych. Obciążenia administracyjne są to koszty ponoszone przez podmioty gospodarcze wynikające z konieczności wypełnienia obowiązków informacyjnych nałożonych przez prawo. W ramach tego działania rząd w marcu 2008 r. podjął się zmniejszenia o 25% do końca 2010 r. obciążeń administracyjnych w sześciu wybranych obszarach prawa: środowisko, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne, prawo działalności gospodarczej, prawo probiercze, usługi turystyczne oraz prawo pracy. W powyższych obszarach, w wyniku analizy prawie 50 ustaw, zidentyfikowano ponad 700 obowiązków informacyjnych takich jak wypełnianie kwestionariuszy, składanie wniosków o uznanie zdolności do prowadzenia danej działalności, wykonywanie rejestracji pomiarów, ubieganie się o zezwolenie, sporządzanie okresowych sprawozdań i raportów czy udział w przeprowadzanych kontrolach. Koszty każdego obciążenia mierzone są zgodnie z metodologią modelu kosztu standardowego.

Redukcja obciążeń administracyjnych jest odpowiedzią na zalecenia Komisji Europejskiej realizującej podobne zadanie w obrębie przepisów unijnych. Obecnie w tej inicjatywie biorą udział prawie wszystkie kraje Unii Europejskiej. Redukcja obciążeń administracyjnych w sześciu wybranych obszarach prawa realizowana jest przez Ministerstwo Gospodarki, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwo Środowiska, Ministerstwo Infrastruktury oraz

Ministerstwo Sportu i Turystyki. Celem I etapu prac Ministerstwa Gospodarki była identyfikacja, pomiar obciążeń administracyjnych oraz ich redukcja we wskazanych wyżej obszarach. Pomiar obciążeń administracyjnych zostały objęte najważniejsze akty prawne w danym obszarze, te, które generują największe obciążenia. W raporcie na temat realizacji celu redukcji obciążeń administracyjnych w sześciu ww. obszarach prawa przedstawiono dotychczasowe i planowane działania w tym zakresie, wskazując na możliwość redukcji obciążeń o 26,83% do końca 2010 r. (w stosunku do poziomu zidentyfikowanych obciążeń z 2007 r.). W wielu przypadkach redukcja jest niemożliwa ze względu na obowiązki informacyjne nakładane przez prawo UE. Inną barierą są przepisy prawne, które chronią podstawowe wartości społeczne, przez co zmiana takich przepisów musi być dokonywana ze szczególną ostrożnością.

W zakresie drugiego etapu redukcji obejmującego pozostałe przepisy prawa gospodarczego Ministerstwo Gospodarki przeprowadziło w 2008 r. pomiar obciążeń administracyjnych nakładanych na przedsiębiorców. Pomiar dotyczył najbardziej uciążliwych spośród 6 187 obowiązków informacyjnych zidentyfikowanych w 482 aktach prawnych prawa gospodarczego. Oszacowane zostały koszty realizacji obowiązków informacyjnych wynikających m.in. z ustawy o rachunkowości, o podatku dochodowym od osób prawnych, o podatku dochodowym od osób fizycznych, o systemie ubezpieczeń społecznych oraz z Kodeksu spółek handlowych. Przeprowadzona analiza otworzy drogę do ustalenia celu redukcji i dokonania odpowiednich zmian legislacyjnych.

Zmiany w prawie wprowadzane będą, tak jak dotychczas, dwutorowo. Kontynuowane będzie zadanie redukcji obciążeń administracyjnych oraz przygotowywane będą dalsze ustawy w ramach „Pakietu na rzecz przedsiębiorczości”. Ministerstwo Gospodarki rozpoczęło prace nad drugą po projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, ustawą horyzontalną, kontynuującą zmiany w przepisach niekorzystnych dla przedsiębiorców z punktu widzenia swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Nowa ustawa jest tworzona w ścisłej kooperacji z partnerami społecznymi i organizacjami przedsiębiorców.

Ministerstwo Gospodarki, w celu dalszego zwiększenia wpływu partnerów społecznych na kształt rozwiązań regulacyjnych pracuje nad internetowym systemem konsultacji tworzonym pod nazwą „Konsultacje online”. Projektowane rozwiązanie jest odzwierciedleniem postulatów przedsiębiorców. Głównym celem projektu jest uzyskanie pełnej przejrzystości w procesie konsultacji i prezentacji nowo tworzonych regulacji. Celem pośrednim tego narzędzia jest stworzenie platformy wymiany myśli, doświadczeń, analiz, propozycji, rekomendacji przy tworzeniu danej regulacji, jak i ich przechowywania i odpowiedniego archiwizowania. Projektowany system ma w perspektywie długofalowej umożliwić przegląd hi-

storycznych wersji danego aktu prawnego wraz z postulatami i uwagami przedsiębiorców i uwidocznić proces ewolucji danej regulacji. Wykorzystywane w ten sposób narzędzie ma szansę stać się pełną bazą wiedzy na temat aktu prawnego i umożliwić legislatorom sprawniejsze wyszukiwanie ewentualnych barier i obciążeń gospodarczych w już istniejących aktach prawnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Roszaka**

**w sprawie internetowych ksiąg wieczystych
(19473)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Grzegorza Roszaka, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 30 listopada 2010 r., nr SPS-023-19473/10, w sprawie internetowych ksiąg wieczystych uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361, z późn. zm.), zwanej dalej u.k.w.h., księgi wieczyste są jawne. Nie można zasłaniać się nieznajomością wpisów w księdze wieczystej ani wniosków, o których uczyniono w niej wzmiankę. Przywołana zasada jawności wyraża jedną z fundamentalnych funkcji systemu ksiąg wieczystych mającą elementarne znaczenie z punktu widzenia pewności prawnego obrotu nieruchomościami w Polsce. Księgi wieczyste mogą bowiem spełniać należycie swoją funkcję ustalenia stanu prawnego nieruchomości tylko wtedy, gdy dla każdego są dostępne, a ich treść jest jawna.

Księgi wieczyste są jawne pod względem formalnym i materialnym. Jawność formalna oznacza m.in. prawo każdej osoby do przeglądania księgi wieczystej. Jawność księgi wieczystej nie jest także uzależniona od konieczności spełnienia przez osoby zainteresowane przeglądaniem księgi wieczystej jakiegokolwiek warunku, poza znajomością numeru księgi wieczystej. Konsekwencją ustawowej zasady jawności ksiąg wieczystych jest nieskuteczność powoływania się na nieznajomość wpisów i uczynionych wzmianek o złożonych wnioskach o wpis.

Zasada jawności materialnej wyrażona została natomiast w art. 3 u.k.w.h., na podstawie którego domniemywa się, że prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym oraz że prawo wykreślone nie istnieje. Zasada jawności materialnej polega na tym, że księga wieczysta ujawnia stan prawny nieruchomości, dla której jest prowadzona.

Zasadę jawności formalnej realizuje się m.in. poprzez prawo wglądu do księgi wieczystej. Należy przy tym jednak wyraźnie podkreślić, że powyższe prawo wykonywane jest inaczej w stosunku do księgi wieczystej prowadzonej w formie papierowej (jeszcze nieprzeniesionej do systemu informatycznego), a inaczej w odniesieniu do księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym. Zgodnie z art. 36 ust. 3 u.k.w.h., każdy może przeglądać księgi wieczyste w obecności pracownika sądu. Powyższy przepis znajduje jednakże zastosowanie jedynie w odniesieniu do ksiąg wieczystych prowadzonych w formie papierowej.

Inaczej rzecz się przedstawia w odniesieniu do ksiąg wieczystych prowadzonych w systemie informatycznym. Zgodnie bowiem z art. 25¹ ust. 1 u.k.w.h., księgi wieczyste mogą być zakładane i prowadzone także w systemie informatycznym wprowadzonym w trybie, o którym mowa w ust. 2. Na mocy ust. 2 powyższego przepisu minister sprawiedliwości został upoważniony do wprowadzenia, w drodze rozporządzenia, systemu informatycznego zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych oraz do określenia szczegółowego sposobu zakładania oraz prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie informatycznym, tak aby zachowane zostały wszystkie cechy ksiąg wieczystych prowadzonych w sposób tradycyjny (papierowy), a także do określenia sposobu przeglądania ksiąg wieczystych prowadzonych w tym systemie. Podkreślić należy, że stosownie do art. 36⁴ ust. 1 u.k.w.h. minister sprawiedliwości został upoważniony do utworzenia, w drodze rozporządzenia, Centralnej Informacji Ksiąg Wieczystych z ekspozyturami przy wydziałach sądów rejonowych prowadzących księgi wieczyste w systemie informatycznym. Zgodnie z wytycznymi określonymi w delegacji ustawowej, rozporządzenie to ma uwzględniać w szczególności zasady funkcjonowania centralnej informacji, jej strukturę organizacyjną oraz tryb i rodzaje dokumentów przez nią wydawanych, mając na uwadze szybkość i powszechność dostępu do ksiąg wieczystych oraz zachowanie zasady jawności ksiąg wieczystych.

Na podstawie powołanego art. 251 u.k.w.h. minister sprawiedliwości wydał rozporządzenie z dnia 20 sierpnia 2003 r. w sprawie zakładania i prowadzenia ksiąg wieczystych w systemie informatycznym (Dz. U. Nr 162, poz. 1575, z późn. zm.). Przepis § 3 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi, że przeglądanie księgi wieczystej prowadzonej w systemie informatycznym polega na wywołaniu na ekran monitora żądanej księgi wieczystej. Przesądzono tym samym, że zasada jawności wyrażona w art. 2 u.k.w.h. w od-

niesieniu do ksiąg wieczystych prowadzonych w systemie informatycznym realizowana będzie poprzez przysługujące każdemu prawo wywołania na ekran monitora żądanej księgi wieczystej.

Wyrażona w art. 2 u.k.w.h. zasada jawności ksiąg wieczystych nie pozwala na jakiegokolwiek ograniczenie udostępnianej do wglądu on-line treści księgi wieczystej z powołaniem się na ochronę danych osobowych. Zasada jawności ksiąg wieczystych oznacza bowiem, że wszystkie dane, w tym osobowe, znajdujące się w treści księgi wieczystej są jawne i nie można zasłaniać się ich nieznanymi. Zakres danych objętych księgą wieczystą jest niezbędny dla realizacji zasadniczej funkcji ksiąg wieczystych, tj. zapewnienia bezpieczeństwa obrotu nieruchomościami. Możliwość zapoznania się z danymi zawartymi w treści księgi wieczystej stanowi realizację przysługującego każdemu uprawnienia do przeglądania księgi wieczystej. Powyższe nie narusza przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), zgodnie bowiem z art. 23 ust. 1 pkt 2 tej ustawy przetwarzanie (w tym udostępnianie) danych jest dopuszczalne, jeżeli jest niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa.

Niedopuszczalna byłaby także sytuacja polegająca na tym, że prawo do przeglądania księgi wieczystej poprzez wywołanie żądanej księgi wieczystej na ekran monitora komputera znajdującego się w siedzibie sądu byłoby realizowane w pełni, natomiast poprzez wywołanie żądanej księgi wieczystej na ekran monitora komputera znajdującego poza siedzibą sądu (przez sieć Internet) – w ograniczonym zakresie. Tego rodzaju działanie nie realizowałoby bowiem zasady jawności ksiąg wieczystych.

W Ministerstwie Sprawiedliwości trwają prace legislacyjne nad projektem założeń projektu ustawy o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece dotyczącym kwestii dostępu on-line do ksiąg wieczystych prowadzonych w systemie informatycznym. Projekt ten, z wyżej przedstawionych względów, nie przewiduje zmiany zakresu danych zawartych w tak udostępnionych księgach wieczystych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Ministerstwo Sprawiedliwości nie posiada informacji o potwierdzonych przypadkach nieuprawnionego wykorzystania danych osobowych pozyskanych z ksiąg wieczystych prowadzonych w systemie informatycznym. Docierały jedynie sygnały o działaniach związanych z korzystaniem z przeglądarki ksiąg wieczystych udostępnionej na stronie internetowej <http://ekw.ms.gov.pl>, które mogą budzić wątpliwości co do zgodności tych działań z przepisami prawa. Z poczynionych ustaleń wynika, że administrator strony internetowej <http://ksiegi-wieczyste-online.pl>, korzystając z ww. przeglądarki wywołane księgi gromadzi i przechowuje, tworząc własny zbiór ksiąg wieczystych i znajdujących się w nim danych osobowych. Mając na uwadze powyższe, Ministerstwo Sprawie-

dliwości zwróciło się do generalnego inspektora ochrony danych osobowych z prośbą o zbadanie zgodności z ustawą o ochronie danych osobowych działań administratora ww. serwisu polegających na gromadzeniu, przechowywaniu i udostępnianiu klientom tego serwisu danych osobowych pozyskanych z ksiąg wieczystych udostępnionych w oficjalnej przeglądarce <http://ekw.ms.gov.pl>.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 30 grudnia 2010 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Gawędy**

**w sprawie wprowadzenia rozwiązań prawnych
dotyczących zwolnienia z kosztów sądowych
osób poszkodowanych w wyniku powodzi
w 2010 r. (19484)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Adama Gawędy, przekazaną przy piśmie z dnia 30 listopada 2010 r., nr SPS-023-19484/10, w sprawie podjęcia prac legislacyjnych zmierzających do wprowadzenia regulacji mającej na celu zwolnienie z kosztów sądowych w postępowaniu grupowym osób poszkodowanych w wyniku klęsk żywiołowych (powodzi) w 2010 r. uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Stosownie do art. 24 ust. 2 ustawy dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. z 2010 r. Nr 7, poz. 44), zwanej dalej ustawą, obowiązującej od dnia 19 lipca 2010 r., w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu grupowym nie stosuje się przepisów art. 100 ust. 2, art. 101–103, 105, 107 i 109–112 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594, z późn. zm.) dotyczących zwolnień od kosztów sądowych.

Wyłączenie możliwości ubiegania się o zwolnienie od kosztów sądowych w postępowaniu grupowym wynika ze specyfiki tego postępowania. Zauważyć trzeba, że postępowanie grupowe, niezależnie od opłat sądowych, generuje po stronie powodowej szereg dodatkowych kosztów. Kosztami tymi są np. koszty dotarcia do osób poszkodowanych będących potencjalnymi członkami grupy, koszty korespondencji w ramach grupy, wynagrodzenia za ewentualne ekspertyzy poprzedzające przygotowanie pozwu. Wprowadzając regulacje dotyczące postępowania grupowego, ustawodawca polski uznał, że podmioty, które zdecydowały się dochodzić swoich roszczeń w tym postępowaniu,

muszą dysponować dostatecznymi środkami finansowymi. W przeciwnym razie nie dają one rękojmi pokrycia kosztów postępowania grupowego, w tym także kosztów należnych stronie przeciwnej w razie oddalenia powództwa.

Konstrukcja strony powodowej w postępowaniu grupowym zakłada, że powód (reprezentant grupy), którym może być członek grupy lub powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów, dochodzi cudzych roszczeń, a jeżeli jest członkiem grupy, także dodatkowo roszczeń przysługujących jemu samemu jako członkowi grupy. W takiej sytuacji utrudniona lub wręcz niemożliwa byłaby ocena przesłanek uzasadniających sądowe zwolnienie od kosztów sądowych, określonych w art. 102 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Trudno sobie bowiem wyobrazić badanie podstaw zwolnienia od kosztów sądowych w odniesieniu do członków grupy, których może być kilkudziesięciu, kilkuset lub nawet kilka tysięcy i którzy nie mają w postępowaniu uprawnień strony.

W trakcie postępowania grupowego grupa kształtuje się w toku sprawy, a ukonstytuowanie (petryfikacja) grupy następuje po uprawomocnieniu się postanowienia sądu co do składu grupy wydanego na podstawie art. 17 ustawy. Status majątkowy osób tworzących grupę w pierwszej fazie postępowania może różnić się od osób przystępujących do niej po wydaniu przez sąd postanowienia o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym (art. 10 ust. 1 zd. 2 ustawy). Ponadto status majątkowy powoda (reprezentanta grupy), będącego stroną czynną procesu, może również znacząco odbiegać od statusu majątkowego osób, których uprawnienia zostały mu powierzone.

Możliwość uzyskania zwolnienia od kosztów sądowych w postępowaniu grupowym byłaby także nie do pogodzenia z instytucją kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu (art. 8 ustawy). W postępowaniu grupowym kaucja na zabezpieczenie kosztów procesu pełni bardzo ważną rolę jako podstawowy instrument mający zapobiegać nadużywaniu tej instytucji i zabezpieczać zwrot kosztów w razie oddalenia powództwa. Im słabsza jest kondycja finansowa członków grupy, tym większe jest ryzyko trudności z uzyskaniem przez pozwanego zwrotu kosztów procesu, co sprawia, że wniosek o złożenie kaucji staje się bardziej uzasadniony. Rozwiązanie, w ramach którego powód, uzyskawszy zwolnienie od kosztów sądowych, zobowiązany byłby do złożenia kaucji na zabezpieczenie zwrotu kosztów procesu, wydaje się niekonsekwentne.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że ustawa ustaliła wysokość opłaty sądowej od pozwu w postępowaniu grupowym na poziomie znacznie niższym niż w zwyczajnym postępowaniu cywilnym. Opłata stosunkowa w sprawach o prawa majątkowe dochodzone w postępowaniu grupowym wynosi 2% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 100 000 zł, podczas gdy opłata sądowa w sprawach o prawa majątkowe w postępowaniu zwykłym wynosi 5% warto-

ści przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 100 000 zł (art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

W ustawie z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. Nr 123, poz. 835, z późn. zm.) nie wprowadzono regulacji zwalniających osoby poszkodowane z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

Jeżeli osoby poszkodowane w wyniku klęski żywiołowej będą dochodzić swych roszczeń w zwykłym postępowaniu sądowym, mogą domagać się zwolnienia od kosztów sądowych w całości lub części na podstawie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zgodnie z art. 102 powyższej ustawy zwolnienia od kosztów sądowych może domagać się osoba fizyczna, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Do wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych powinno być dołączone oświadczenie obejmujące szczegółowe dane o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania osoby ubiegającej się o zwolnienie od kosztów.

Zauważyć należy, że to poszkodowany decyduje ostatecznie, według jakich reguł zamierza przed sądem dochodzić swojego cywilnoprawnego roszczenia – w ramach postępowania grupowego, które powoduje konieczność poniesienia obniżonej opłaty sądowej, czy na podstawie reguł ogólnych przewidujących poniesienie opłaty stosunkowej na poziomie 5% wartości przedmiotu sporu, jednakże z możliwością uzyskania zwolnienia od kosztów sądowych w całości lub części.

Dostrzec trzeba, że wszczęcie postępowania grupowego nie wyłącza możliwości dochodzenia roszczeń w zwykłym postępowaniu sądowym przez osoby, które nie przystąpiły do grupy lub z niej wystąpiły (art. 1 ust. 3 ustawy).

Ze wskazanych powyżej względów uznać należy, że nie zachodzi potrzeba modyfikacji istniejących regulacji w zakresie zasad ponoszenia kosztów sądowych przez osoby uprawnione do występowania z roszczeniami odszkodowawczymi bądź innymi żądaniami będącymi skutkiem klęski żywiołowej (powodzi). W obowiązującym stanie prawnym regulacje kosztów sądowych w sprawach cywilnych w sposób należyty zabezpieczają interesy osób poszkodowanych.

Jednocześnie wypada zauważyć, że kwestie dotyczące uzyskania przez osoby poszkodowane w wyniku klęsk żywiołowych zwolnienia z opłaty skarbowej oraz innych opłat administracyjnych leżą poza zakresem właściwości ministra sprawiedliwości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 28 grudnia 2010 r.

Odpowiedź

ministra pracy i polityki społecznej na interpelację posła Tadeusza Arkita

w sprawie zatrudnienia pracowniczego w formie telepracy oraz związanych z tym przepisów bhp (19488)

Nawiązując do interpelacji panów posłów Tadeusza Arkita i Witolda Kochana, przekazanej przy piśmie z dnia 30 listopada 2010 r., znak: SPS-023-19488/10, w sprawie zatrudnienia pracowniczego w formie telepracy oraz związanych z tym przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, uprzejmie wyjaśniam.

Przepisy dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy specyficzne dla wykonywania pracy w formie telepracy zawarte są w szczególności w art. 67¹⁴ i 67¹⁷ Kodeksu pracy. Wynika z nich, że pracodawca realizuje wobec telepracownika, w zakresie wynikającym z rodzaju i warunków wykonywanej pracy, obowiązki określone w dziale dziesiątym Kodeksu pracy: Bezpieczeństwo i higiena pracy. Pracodawca jest m.in. zobowiązany (zgodnie z art. 207 § 2 K.p.) zapewnić telepracownikowi bezpieczne i higieniczne warunki pracy, w szczególności poprzez:

- właściwą organizację pracy,
- zapewnienie przestrzegania przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy.

Aby zrealizować powyższe obowiązki, pracodawca powinien m.in. przeprowadzać kontrolę w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy w miejscu wykonywania pracy (w porozumieniu z telepracownikiem). Wyniki kontroli, a także wyniki oceny ryzyka zawodowego związanego z pracą powinny stanowić podstawę do dopuszczenia do wykonywania pracy na określonym stanowisku pracy. Na pracodawcy ciąży również obowiązki dotyczące w szczególności szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz profilaktycznej ochrony zdrowia.

Należy także dodać, że przepisy regulujące przeprowadzanie przez pracodawcę kontroli wykonywania pracy przez telepracownika w domu (mieszkańcu) pracownika muszą być stosowane z zachowaniem konstytucyjnego prawa każdego człowieka do ochrony prawnej życia prywatnego i rodzinnego (art. 47 Konstytucji RP) oraz do nienaruszalności mieszkania (art. 50 Konstytucji RP). Z tego powodu w art. 67¹⁴ § 3 zdanie drugie Kodeksu pracy wyraźnie zaznaczono, że wykonywanie czynności kontrolnych przez pracodawcę nie może naruszać prywatności telepracownika i jego rodziny ani utrudniać korzystania z pomieszczeń domowych w sposób zgodny z ich przeznaczeniem.

Należy zauważyć, że przepisy Kodeksu pracy dotyczące telepracy stanowią realizację porozumienia krajowych partnerów społecznych dotyczącego telepracy z dnia 10 czerwca 2005 r. implementującego europejskie ramowe porozumienie w sprawie telepra-

cy z dnia 16 lipca 2002 r., w którym określono podstawowe zasady organizowania pracy w formie telepracy, jakie powinny być stosowane w Polsce.

Niezależnie od powyższych wyjaśnień uprzejmie informuję, że w związku z problemami zgłoszonymi w interpelacji zostanie skierowany wniosek do Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych o dokonanie analizy istniejących rozwiązań prawnych dotyczących telepracy przez Zespół problemowy ds. prawa pracy i układów zbiorowych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Leszka Jastrzębskiego**

**w sprawie nielegalnych wysypisk śmieci
na terenach leśnych (19492)**

Odpowiadając na pismo, znak: SPS-023-19492/10, przekazujące interpelację pana posła Leszka Jastrzębskiego w sprawie nielegalnych wysypisk śmieci na terenach leśnych, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z przepisami art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z późn. zm.) gminy prowadzą ewidencję m.in. umów zawartych na odbieranie odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości w celu kontroli wykonywania przez właścicieli nieruchomości i przedsiębiorców obowiązków wynikających z ustawy.

Ponadto w przypadku gdy właściciele nieruchomości nie zawarli umowy na odbieranie odpadów komunalnych, wówczas zgodnie z art. 6 ust. 6 ustawy gmina jest obowiązana zorganizować odbieranie odpadów komunalnych od tych właścicieli nieruchomości. Następuje to poprzez wydanie przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta decyzji określającej m.in. wysokość opłaty, terminy jej uiszczania oraz sposób i terminy udostępniania urządzeń w celu ich opróżnienia.

Należy zauważyć, że Ministerstwo Środowiska nie dysponuje szczegółowymi statystykami dotyczącymi kontroli posiadanych umów przez właścicieli nieruchomości.

Natomiast w 2009 r. Najwyższa Izba Kontroli przeprowadziła kontrolę dotyczącą gospodarowania w gminach wybranych województw stałymi odpadami komunalnymi, w tym zwłaszcza ulegającymi biodegradacji. Kontrolą objęto 24 urzędy gmin w województwach: podlaskim, pomorskim, śląskim i zachodniopomorskim. Przeprowadzona przez NIK kon-

trola wykazała, że gminy w różnym stopniu wypełniają obowiązki wynikające m.in. z ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. W 7 gminach, do czasu podjęcia kontroli, nie prowadzono wymaganej ewidencji umów zawartych przez właścicieli nieruchomości z przedsiębiorcami na odbieranie odpadów komunalnych, a w dalszych 7 jej prowadzenie rozpoczęto z opóźnieniem od 3 do 36 miesięcy. W 12 gminach (70,6%, które założyły ewidencję umów) sposób jej prowadzenia nie zapewniał warunków do bieżącej i skutecznej kontroli wywiązywania się właścicieli nieruchomości z obowiązku podpisania umowy z przedsiębiorcą na odbiór odpadów komunalnych, gdyż na jej podstawie nie można było ustalić właścicieli nieruchomości, którzy takich umów nie posiadali. W 22 gminach (91, 7%) organy wykonawcze nie egzekwowały od przedsiębiorców, odbierających odpady komunalne na terenie gminy, terminowego i rzetelnego wypełniania obowiązku dotyczącego przekazywania wykazów właścicieli nieruchomości, z którymi umowy na odbiór tych odpadów zawarto, rozwiązano bądź które wygasły.

W skontrolowanych gminach, za wyjątkiem jednej, organy wykonawcze w latach 2006–2008 nie wydawały decyzji nakazujących wypełnianie przez właścicieli nieruchomości obowiązków w zakresie wyposażania nieruchomości w urządzenia do zbierania odpadów. Również tylko w jednej gminie organ wykonawczy wydał decyzje w sprawie zorganizowania przez gminę wykonania zastępczego odbioru odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości. Brak takich działań w innych gminach miał miejsce w sytuacjach występowania przesłanek do ich podjęcia. W 15 gminach wypełnianie przez właścicieli nieruchomości obowiązków w zakresie gospodarowania odpadami komunalnymi kontrolowali głównie, z różnym nasileniem i nie zawsze skutecznie, funkcjonariusze straży gminnych, a w dwóch gminach, na zlecenie organów wykonawczych, akcyjne kontrole przeprowadzili funkcjonariusze Policji.

W związku z występującymi nieprawidłowościami w gospodarowaniu odpadami komunalnymi zarówno przez gminy, jak i przedsiębiorców odbierających odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, mając na celu wprowadzenie zmian, które uporządkują problem niewłaściwego gospodarowania odpadami komunalnymi, Rada Ministrów w dniu 16 listopada 2010 r. przyjęła rozwiązania zawarte w projekcie ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw. W projekcie założono przejęcie przez gminy, z mocy ustawy, praw właścicieli nieruchomości do dysponowania odpadami komunalnymi przy jednoczesnym przyjęciu rozwiązań pozwalających kontrolować wykonywanie obowiązków przez gminy, przedsiębiorców i właścicieli nieruchomości.

Zgodnie z przyjętymi w projekcie ustawy rozwiązaniami systemowymi zarówno na właścicieli nieruchomości, przedsiębiorców odbierających odpa-

dy komunalne od właścicieli nieruchomości, a także gminy będą nakładane nowe zadania w zakresie gospodarowania odpadami komunalnymi. Podstawę funkcjonowania nowego systemu gospodarowania odpadami komunalnymi będzie stanowiła opłata za gospodarowanie odpadami komunalnymi wnoszona przez właścicieli nieruchomości. Jednocześnie gminy oraz przedsiębiorcy odbierający odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, którzy nie są objęci systemem gospodarowania odpadami komunalnymi, będą obowiązani do osiągnięcia, określonych w drodze rozporządzenia, poziomów odzysku i recyklingu odpadów komunalnych oraz redukcji masy odpadów ulegających biodegradacji deponowanych na składowiskach odpadów.

Wprowadzono również obowiązek składania sprawozdań z realizacji zadań powierzonych przedsiębiorcom odbierającym odpady komunalne od właścicieli nieruchomości, gminom oraz marszałkom województw. Rozwiązanie takie pozwoli na monitorowanie działań podejmowanych przez te podmioty, a zarazem daje podstawę do wszczęcia kontroli sposobu realizacji nałożonych na nie zadań w zakresie gospodarowania odpadami komunalnymi.

Ponadto wprowadzono administracyjne kary pieniężne, które będą nakładane na podmioty faktycznie gospodarujące odpadami komunalnymi, w szczególności za brak osiągnięcia określonych poziomów odzysku i recyklingu oraz redukcji ilości odpadów ulegających biodegradacji deponowanych na składowiska, przy uwzględnieniu stawki opłat za zmieszane odpady komunalne, określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 290 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, i brakującej masy odpadów komunalnych, wyrażonej w Mg, wymaganej do osiągnięcia odpowiedniego poziomu odzysku i recyklingu odpadów komunalnych oraz redukcji odpadów komunalnych ulegających biodegradacji kierowanych do składowania.

Przyjęcie proponowanych w projekcie ustawy rozwiązań pozwoli gminom decydować o gospodarowaniu odpadami komunalnymi na ich terenie, a także powinno skutecznie przyczynić się do osiągnięcia określonych przepisami wspólnotowymi poziomów odzysku i recyklingu odpadów komunalnych oraz redukcji masy odpadów ulegających biodegradacji kierowanych na składowiska odpadów.

Zakłada się, że nowy system gospodarowania odpadami komunalnymi zacznie obowiązywać rok od dnia ogłoszenia ustawy.

Chciałbym jednocześnie poinformować, że w dniu 25 listopada 2010 r. projekt ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw został przekazany do parlamentu RP. W grudniu 2010 r. odbyło się jego pierwsze czytanie na posiedzeniu plenarnym.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

ministra pracy i polityki społecznej na interpelację posła Leszka Jastrzębskiego

w sprawie spójnego programu pomocy dla rodzin wielodzietnych (19493)

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 30 listopada 2010 r. dotyczące interpelacji posła Leszka Jastrzębskiego w sprawie spójnego programu pomocy dla rodzin wielodzietnych, uprzejmie informuję:

Nie ma co prawda jednolitego programu pomocy dla rodzin wielodzietnych, jednak aktualnie funkcjonujące rozwiązania w zakresie pomocy społecznej oraz świadczeń rodzinnych kierowane są w szczególności do tych rodzin. Głównym problemem, jak się wydaje, nie jest jednak brak spójnego programu pomocy rodzinom wielodzietnym zagrożonym ubóstwem, lecz konieczność lepszego dofinansowanie istniejących instytucji pomocy. Należą do nich zarówno rozwiązania wynikające z ustawy o pomocy społecznej z dnia 12 marca 2004 r. (t.j. Dz. U. z 17 czerwca 2009 r. Nr 175, poz. 1362, ze zm.), jak i z ustawy z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.).

Działania pomocy społecznej podejmowane na rzecz każdej rodziny mogą być działaniami elastycznymi, dostosowanymi do aktualnej sytuacji bytowej rodzin, a ich rodzaj będzie określony nie tylko przez niedostatek finansowy, ale także przez pojawianie się różnorodnych innych ryzyk socjalnych. Działania te podejmowane są także wówczas, gdy wymagające pomocy rodziny mają dochód z pogranicza obowiązujących kryteriów dochodowych. Jeżeli pojawiają się problemy w wypełnianiu zadań pomocy społecznej w obecnych, trudnych czasach, to tkwią one nie tylko w rozwiązaniach formalnoprawnych lub w opracowanych szczególnych programach pomocy osobom lub rodzinom zagrożonym ubóstwem, ale przede wszystkim w pozostających do dyspozycji realnych środkach finansowych.

Dotyczy to także systemu wsparcia finansowego rodzin. Rodzina wielodzietna może ubiegać się o pomoc finansową na podstawie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz na podstawie przepisów ustawy o pomocy społecznej, zgodnie z którą uzyskać może także pomoc niematerialną.

Ustawa o świadczeniach rodzinnych przewiduje dla rodzin wielodzietnych specjalny dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej. Zgodnie z art. 12a ust. 2 dodatek ten przysługuje w wysokości 80 zł miesięcznie na trzecie i na następne dzieci uprawnione do zasiłku rodzinnego. O prawie do przedmiotowego dodatku decyduje zatem liczba dzieci w rodzinie uprawnionych do zasiłku rodzinnego, przy czym nie może ich być mniej niż troje.

Przyznanie prawa do zasiłku rodzinnego oraz odpowiednich dodatków jest uzależnione m.in. od spełnienia kryterium dochodowego określonego w ustawie o świadczeniach rodzinnych. Zasiłek rodzinny (a także dodatki do tego zasiłku) przysługuje, jeżeli przeciętny miesięczny dochód rodziny w przeliczeniu na osobę nie przekracza kwoty 504 zł netto (tj. po odliczeniu podatku dochodowego i składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne), a w przypadku gdy członkiem rodziny jest dziecko legitymujące się orzeczeniem o niepełnosprawności lub orzeczeniem o umiarkowanym albo o znacznym stopniu niepełnosprawności – kwoty 583 zł.

Dodatkowo rodzina, w tym także wielodzietna, jeśli jest uprawniona do zasiłku rodzinnego może korzystać, w zależności od indywidualnej sytuacji rodziny, z pozostałych dodatków do zasiłku rodzinnego oraz świadczeń opiekuńczych, tj. zasiłku pielęgnacyjnego oraz świadczenia pielęgnacyjnego (w przypadku gdy członkiem rodziny jest dziecko legitymujące się orzeczeniem o niepełnosprawności lub stopniu niepełnosprawności). Ustawa o świadczeniach rodzinnych przewiduje następujące dodatki do zasiłku rodzinnego:

— dodatek z tytułu urodzenia dziecka (1000 zł jednorazowo),

— dodatek z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego (400 zł miesięcznie),

— dodatek z tytułu samotnego wychowywania dziecka (170 zł na dziecko, nie więcej niż 340 zł na wszystkie dzieci; na dziecko niepełnosprawne 250 zł, nie więcej niż 500 zł na wszystkie dzieci),

— dodatek z tytułu rozpoczęcia roku szkolnego (100 zł jednorazowo),

— dodatek z tytułu podjęcia przez dziecko nauki poza miejscem zamieszkania: z tytułu zamieszkania w miejscowości, w której znajduje się siedziba szkoły (90 zł), lub z tytułu dojazdu do miejscowości, w której znajduje się siedziba szkoły (50 zł), oraz

— jednorazowa zapomoga z tytułu urodzenia się dziecka (tzw. becikowe) w wysokości 1000 zł; świadczenie to przysługuje niezależnie od dochodów rodziny.

Efektom przeprowadzonej w dniu 1 listopada 2009 r. ustawowej weryfikacji wysokości kryterium dochodowego oraz świadczeń rodzinnych jest podwyższenie o ponad 40% wysokości zasiłków rodzinnych we wszystkich grupach wiekowych dzieci (tj. z 48 zł do 68 zł miesięcznie na dziecko w wieku do ukończenia 5. roku życia, z 68 zł do 91 zł miesięcznie na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 18. roku życia, z 68 zł do 98 zł miesięcznie na dziecko w wieku powyżej 18. roku życia do ukończenia 24. roku życia), co w konsekwencji oznacza istotne zwiększenie pomocy finansowej państwa także dla rodzin wielodzietnych korzystających ze świadczeń rodzinnych. Nie uległa natomiast zmianie wysokość progu dochodowego uprawniającego do świadczeń rodzinnych. Pozostaje on na tym samym poziomie od

2004 r., co znacząco ogranicza krąg rodzin, które mogą korzystać z tej formy pomocy.

Rodziny wielodzietne zagrożone ubóstwem mogą liczyć na pomoc przysługującą na podstawie ustawy o pomocy społecznej. Przyznawana jest ona na zasadach ogólnych, to znaczy po spełnieniu kryterium dochodowego oraz w przypadku wystąpienia określonego ustawą ryzyka socjalnego.

Obecnie obowiązują następujące kryteria dochodowe uprawniające do świadczeń z pomocy społecznej: dla osoby samotnie gospodarującej – kwota nieprzekraczająca na osobę 477 zł, dla osoby w rodzinie – kwota nieprzekraczająca 351 zł, kwota dochodu z 1 ha przeliczeniowego do 207 zł. Wysokość kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej ustala rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2009 r. – Dz. U. z dnia 13 sierpnia 2009 r., Nr 127, poz. 1055.

W przyznawaniu pomocy społecznej brane są pod uwagę określone ustawowo ryzyka socjalne, w szczególności: sieroctwo, bezdomność, bezrobocie, niepełnosprawność, długotrwała lub ciężka choroba, przemoc w rodzinie, potrzeba ochrony ofiar handlu ludźmi, potrzeba ochrony macierzyństwa lub wielodzietności, bezradność w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, zwłaszcza w rodzinach niepełnych lub wielodzietnych, brak umiejętności w przystosowaniu do życia młodzieży opuszczającej całodobowe placówki opiekuńczo-wychowawcze, trudności w integracji cudzoziemców, którzy uzyskali w Rzeczypospolitej Polskiej status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, trudności w przystosowaniu do życia po zwolnieniu z zakładu karnego, alkoholizm lub narkomania, zdarzenie losowe i sytuacja kryzysowa, klęska żywiołowa lub ekologiczna (art. 7).

Duże znaczenie dla rodzin z dziećmi ma to, że w przypadku pomocy społecznej jest możliwe takie zastosowanie obowiązujących przepisów, aby mogło zostać udzielone wsparcie także wówczas, gdy wymagające go rodziny i osoby mają dochód z pogranicza obowiązujących kryteriów dochodowych. Przykładowo niektóre świadczenia niepieniężne pomocy społecznej świadczone są bez względu na dochód zainteresowanych: praca socjalna (art. 45), poradnictwo specjalistyczne (w szczególności prawne, psychologiczne, rodzinne – art. 46), interwencja kryzysowa (art. 47). W przypadkach przewidzianych literą ustawy, uzasadniających udzielenie pomocy społecznej rodzinie o dochodach przekraczających kryterium dochodowe, może być przyznany specjalny zasiłek celowy w wysokości nieprzekraczającej kryterium dochodowego rodziny, który nie podlega zwrotowi, jak również może być przyznany zasiłek okresowy, zasiłek celowy lub pomoc rzeczowa, pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową. Zasiłki celowe finansowane są z budżetu gmin. Rada gminy, w drodze uchwały, może podwyższyć kwoty uprawniające do zasiłków okresowego i celowego. Rodzina może otrzymać rów-

niez pomoc w formie zasiłku lub pożyczki na ekonomiczne usamodzielnienie. Jest to pomoc przyznawana w formie jednorazowego zasiłku celowego lub nieoprocentowanej pożyczki, która może być umorzona w całości lub w części. Wyjaśnić należy, iż zasiłek celowy, będący szczególnie ważną formą wsparcia osób i rodzin o dochodach oscylujących wokół obowiązujących kryteriów dochodowych, może być przyznany niezależnie od dochodu (i może nie podlegać zwrotowi) w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej, w szczególności na pokrycie części lub całości kosztów zakupu żywności, leków i leczenia, opału, odzieży, niezbędnych przedmiotów użytku domowego, drobnych remontów i napraw w mieszkaniu, a także kosztów pogrzebu. Zasiłek celowy może być przyznany również osobie albo rodzinie, które poniosły stratę w wyniku zdarzenia losowego lub w wyniku klęski żywiołowej i ekologicznej.

Ponadto ubóstwo oraz wykluczenie społeczne są uwzględniane w bieżącej pracy odpowiednich struktur ministerstwa, w opracowywanych raportach i programach. Na szczególną uwagę zasługuje wieloletni program rządowy wspierania z rezerwy budżetowej gmin w dożywianiu dzieci i młodzieży. Od 2006 r. na mocy ustawy z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. Nr 267, z późn. zm.) gminy w Polsce mogą realizować program pomocy dla osób najuboższych. Program przewiduje finansowe wsparcie z budżetu państwa na realizację przez gminy zadania własnego o charakterze obowiązkowym w zakresie dożywiania dzieci oraz zapewnienia posiłku osobom jego pozbawionym, ze szczególnym uwzględnieniem osób z terenów objętych wysokim poziomem bezrobocia i ze środowisk wiejskich. Celem programu jest także długofalowe działanie w zakresie poprawy stanu zdrowia dzieci i młodzieży poprzez ograniczanie zjawiska niedożywienia, upowszechnianie zdrowego stylu żywienia, poprawę poziomu życia osób i rodzin o niskich dochodach, rozwój w gminach bazy żywieniowej, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb dzieci i młodzieży oraz osób starszych.

Na podstawie danych rocznych przedstawianych Ministerstwu Pracy i Polityki Społecznej z realizacji programu w gminach liczba osób objętych programem w 2009 r. wynosiła 2 004 891 osób, w tym 1 005 523 osoby z terenów wiejskich. Liczba objętych programem dzieci do 7. roku życia i uczniów do czasu ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej wyniosła ogółem 1 125 369, a na terenach wiejskich – 661 305 osób. Program umożliwił uzyskanie pomocy żywnościowej w postaci posiłku, zasiłku celowego na zakup posiłku lub zakup żywności oraz świadczeń rzeczowych w postaci produktów żywnościowych w oparciu o przyjęte w ustawie kryteria dochodowe – do 150% kryterium dochodowego z ustawy o pomocy społecznej, co pozwoliło na zwiększenie kręgu odbiorców ubiegających się o tę pomoc. Osoby potrzebujące otrzymały w 2009 r. 118 601 710 posiłków, w tym na terenach wiejskich

68 121 475. Z posiłku skorzystało około 802 tys. dzieci i uczniów, w tym na wsi ok. 511 tys.

Kontynuacja programu została przewidziana do roku 2013. Łączne nakłady budżetu państwa na realizację programu w latach 2006–2013 wyniosą 6 mld zł. Dzięki działaniom programowym w latach 2008 i 2009 po raz pierwszy od roku 1996, tj. od czasu wspierania tego zadania przez środki budżetu państwa, nie było osób, które spełniały określone ustawą podwyższone kryterium dochodowe uprawniające do otrzymania pomocy z dożywiania, a nie były objęte programem z powodu braku środków finansowych. Jednocześnie systematycznie zmniejsza się liczba dzieci, młodzieży i osób dorosłych, które spełniają podwyższone kryterium dochodowe, a nie są objęte pomocą ze względu na brak warunków technicznych i sanitarnych wymaganych do przygotowywania posiłków, niechęci dzieci i rodziców do korzystania z tej formy pomocy oraz z innych powodów.

W przypadku rodzin z dziećmi oprócz świadczeń z pomocy społecznej z budżetu państwa finansowane są także inne formy pomocy państwa wspierające rodziny wychowujące dzieci, m.in.: opłacanie składki zdrowotnej za dzieci przebywające w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, opłacanie składki zdrowotnej za dzieci do czasu rozpoczęcia realizacji obowiązku szkolnego oraz uczniów i słuchaczy zakładów kształcenia nauczycieli, a także finansowanie wypożyczenia letniego dzieci z terenów wiejskich, dofinansowanie stypendiów dla uczniów, wypłacanych w ramach Narodowego Programu Stypendialnego, oraz świadczeń dla uczniów, wypłacanych w ramach pomocy materialnej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że nie planuje się wprowadzenia do oferty pomocy społecznej refundacji dla dzieci z rodzin ubogich zajęć pozaszkolnych, ponieważ obecne rozwiązania formalnoprawne dają możliwość udzielenia wystarczającej odpowiedzi państwa na pojawiające się problemy socjalne, także w zakresie opieki nad dzieckiem. Reguluje to m.in. art. 71 ustawy o pomocy społecznej, który stanowi, iż w celu wsparcia funkcji opiekuńczych rodziny dziecko może zostać objęte opieką i wychowaniem w następujących placówkach opiekuńczo-wychowawczych wsparcia dziennego:

- 1) opiekuńczej, prowadzonej w formie kół zainteresowań, świetlic, klubów, ognisk wychowawczych, które pomagają dzieciom w pokonywaniu trudności szkolnych i organizowaniu czasu wolnego;
- 2) specjalistycznej, w której jest realizowany program psychokorekcyjny lub psychoprofilaktyczny, w tym terapia pedagogiczna, psychologiczna, rehabilitacja, resocjalizacja.

Ponadto przepis ten ustala, że pobyt w placówce opiekuńczo-wychowawczej wsparcia dziennego jest dobrowolny i nieodpłatny. Ustawa o pomocy społecznej w omawianym zapisie stanowi także, że w działaniach wychowawczych organizowanych w placówce opiekuńczo-wychowawczej wsparcia dziennego powinni czynnie uczestniczyć rodzice lub opiekunowie

dziecka, a placówka opiekuńczo-wychowawcza wsparcia dziennego współdziała z osobami i podmiotami działającymi w środowisku lokalnym.

Natomiast jest kwestią otwartą, czy oferowana instytucjonalna pomoc jest wystarczająca w stosunku do stwierdzonych potrzeb. Niewątpliwie lepsze dofinansowanie realizacji zadań pomocy społecznej uczyniłoby także ten rodzaj pomocy bardziej dostępnym dla rodzin, w tym zwłaszcza wielodzietnych.

Reasumując, należy stwierdzić, że państwo polskie otacza opieką rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji bytowej i materialnej, w szczególności rodziny wielodzietne. W ramach rozwiązań systemowych rodziny wielodzietne mają przede wszystkim zagwarantowaną pomoc w postaci szerokiego katalogu świadczeń rodzinnych. Natomiast uzupełnieniem pomocy systemowej są świadczenia materialne i niematerialne przyznawane na podstawie ustawy o pomocy społecznej. Należy jednak podkreślić, że zakres pomocy państwa dla rodzin wielodzietnych, w szczególności w formie świadczeń pieniężnych, uzależniony jest od ograniczonych możliwości budżetowych państwa. W budżecie nie ma wystarczających środków, aby rodzinom wielodzietnym zapewnić wsparcie pozwalające na pokrycie wydatków na utrzymanie dzieci w stopniu wyższym, niż ma to miejsce obecnie.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Cezarego Atamańczuka**

**w sprawie rozszerzenia wykazu
świadczeń gwarantowanych o nowe programy
zdrowotne na 2011 r. (19516)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację złożoną przez pana posła Cezarego Atamańczuka, przesłaną przy piśmie z dnia 6 grudnia 2010 r. (SPS-023-19516/10), w sprawie rozszerzenia wykazu świadczeń gwarantowanych o nowe programy zdrowotne proszę o przyjęcie następujących informacji.

Resort zdrowia dąży do zapewnienia finansowania optymalnych rozwiązań terapeutycznych, a w szczególności jeśli powyższe dotyczy schorzeń przewlekłych. Stąd podejmowane są działania resortu zdrowia w celu modyfikacji obecnie obowiązującego rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 11 stycznia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych. Obecnie w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad zmianą zapisów bądź tworzeniem nowych progra-

mów zdrowotnych. Powyższe prace skupiają się głównie na poszerzeniu dostępności świadczeń, które obecnie w większości podlegają finansowaniu.

W przypadku świadczeń onkologicznych leki, które będą finansowane w ramach aktualizowanych programów zdrowotnych, obecnie podlegają finansowaniu w ramach programu zdrowotnego „Chemioterapia niestandardowa”. Tak więc termin nowelizacji rozporządzenia ministra zdrowia nie ma wpływu na dostęp pacjentów do leczenia. Ponadto, odnosząc się do kontraktowania świadczeń na rok 2011, nowelizacja rozporządzenia ministra zdrowia również nie wpływa na utrudnienia w powyższym, gdyż każdy z programów terapeutycznych kontraktowany jest jako samodzielny zakres kontraktowy, a kontraktowanie świadczeń odbędzie się w zakresie nie mniejszym niż w roku 2010. Tak więc dostęp pacjentów do świadczeń w roku 2011 nie zostanie pomniejszony ani utrudniony w stosunku do roku 2010. Większość z nowo procedowanych programów znajduje się na końcowym etapie prac wewnętrznych, w wyniku których zostaną przekazane do oceny do Agencji Oceny Technologii Medycznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Zielińskiego**

**w sprawie wykorzystywania potencjału
jednostek ratowniczo-gaśniczych PSP do celów
innych niż działania ratownicze (19539)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 7 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19539/10) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Jarosława Zielińskiego w sprawie wykorzystywania potencjału jednostek ratowniczo-gaśniczych Państwowej Straży Pożarnej do celów innych niż działania ratownicze uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z informacji uzyskanych z Komendy Głównej Państwowej Straży Pożarnej wynika, że od września br. Stowarzyszenie Polska Pomoc Drogowa skierowało do KG PSP cztery wystąpienia: dwa z nich dotyczyły niewłaściwych zdaniem stowarzyszenia działań podjętych przez PSP, zaś pozostała korespondencja dotyczyła kwestii wyjaśnienia podstaw prawnych podejmowania działań ratowniczych przez Państwową Straż Pożarną podczas zdarzeń na drogach.

W powyższych sprawach KG PSP udzieliła wyjaśnień Zarządowi Stowarzyszenia Polska Pomoc Drogowa.

Należy dodać, że na początku 2011 r. planowane jest spotkanie KG PSP z Zarządem Stowarzyszenia Polska Pomoc Drogowa, na którym omówione zostaną wszystkie sprawy związane z powyższą problematyką.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w związku z bardzo dużą liczbą zdarzeń drogowych (w 2009 r. było to 57 321 zdarzeń) nie jest możliwe monitorowanie wszystkich akcji ratowniczych z użyciem specjalistycznych wozów ratownictwa technicznego na drogach. Jednakże poddawane kontroli są wybrane przypadki zdarzeń budzących wątpliwości, najczęściej na wniosek osób fizycznych lub prawnych. Tylko w jednym z nich stwierdzono przekroczenie granic działań ratowniczych związanych z likwidacją skutków zagrożeń w zdarzeniu drogowym – wiązało się to z błędną oceną kierującego działaniami ratowniczymi.

Należy stwierdzić, że nie odnotowano sytuacji niezgodnego z prawem wykorzystania sprzętu Państwowej Straży Pożarnej. Stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły sytuacji realizowania wielu czynności po ustaniu zagrożenia, w wyniku błędnej interpretacji zagrożenia przez kierującego działaniami ratowniczymi. W związku ze stwierdzonymi podczas tej interwencji nieprawidłowościami pomorski komendant wojewódzki PSP zobowiązał komendanta miejskiego PSP w Gdańsku do przeprowadzenia szkolenia doskonalącego dla zmian służbowych, dotyczącego zasad dysponowania do zdarzeń oraz zakresu prowadzenia działań ratowniczych z wykorzystaniem specjalistycznych samochodów ratownictwa technicznego.

Należy wskazać, że zasady prowadzenia działań ratowniczych stanowią stały element programów kształcenia w zakresie taktyki prowadzenia działań ratowniczych realizowanych na różnych poziomach nauczania w szkołach Państwowej Straży Pożarnej. Można zatem przyjąć, że niższa i średnia kadra dowódcza, spośród której rekrutują się kierujący działaniami ratowniczymi z zakresu ratownictwa technicznego na drogach, posiada niezbędną wiedzę w zakresie właściwego trybu postępowania w takich zdarzeniach. Ponadto komendanci wojewódzcy są zobowiązani do prowadzenia szczególnego nadzoru nad realizacją działań ratowniczych z użyciem ciężkiego sprzętu ratownictwa technicznego.

System zgłoszeniowy w Państwowej Straży Pożarnej oparty jest o powiatowe/miejskie stanowiska kierowania komend PSP. Zadaniem tych stanowisk jest przyjęcie zgłoszenia o zdarzeniu i zadysponowanie adekwatnych do rodzaju zdarzenia sił i środków ratowniczych. Dokonywanie kwalifikacji w oparciu o dane pochodzące wyłącznie z telefonicznego zgłoszenia prowadzić mogłoby do zaniechania zadysponowania sił ratowniczych do zdarzeń, w których ich użycie byłoby konieczne. W związku z powyższym ocena zdarzenia w kontekście podjęcia działań ra-

towniczych (lub odstąpienia, jeżeli nie ma przesłanek do ich prowadzenia) dokonywana jest na miejscu zdarzenia przez kierującego działaniami ratowniczymi.

Jednocześnie należy stwierdzić, że stanowiska kierowania nie są uprawnione do udzielania informacji o konkretnych firmach usługowych. W przypadku zapytań obywateli dotyczących realizacji zadań wykraczających poza zakres zadań PSP obowiązkiem dyżurnych stanowisk kierowania jest wskazanie służby lub podmiotu ratowniczego, dla których jest to właściwy zakres działalności.

Ponadto uprzejmie informuję, że procedury i zasady postępowania dla dyżurnych stanowisk kierowania na poszczególnych poziomach Państwowej Straży Pożarnej zawarte są w powiatowych i wojewódzkich planach ratowniczych opracowanych według zakresu zawartego w rozporządzeniu ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 29 grudnia 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego (Dz. U. Nr 111, poz. 1311, z późn. zm.). Plany te zawierają m.in. procedury dysponowania sił krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego (KSRG) do zdarzeń oraz alarmowania podmiotów współdziałających i wspomagających system, w zależności od rodzaju zdarzenia.

Określenie zasad dysponowania sił KSRG do działań ratowniczych jest zadaniem komendantów wojewódzkich PSP. Jednakże, mając na względzie konieczność zachowania standardów (rozumianych jako minimalne wymagania) dysponowania na terenie kraju, komendant główny PSP wprowadził do stosowania na początku 2010 r. „Ramowe wytyczne dysponowania sił krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego do zdarzeń”. Na podstawie powyższych wytycznych komendanci wojewódzcy opracowali i wprowadzili do stosowania zasady dysponowania sił krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 30 grudnia 2010 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek**

**w sprawie obowiązkowego wyznaczenia
miejsc parkingowych przy szpitalach
dla osób niepełnosprawnych (19543)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Magdaleny Gąsior-Marek dotyczącą obowiązkowego wyznaczenia miejsc parkingowych dla osób niepełnosprawnych, przesłaną przy

piśmie minister pracy i polityki społecznej nr DP-II-0700-772-EN/AWa/10 z dnia 21 grudnia 2010 r., przedstawiam następującą informację.

Wyznaczanie miejsc postojowych regulują przepisy rozdziału 3 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.). W przepisach § 18 tego rozporządzenia wskazano, że zagospodarowując działkę budowlaną, należy urządzić, stosownie do jej przeznaczenia i sposobu zabudowy, miejsca postojowe dla samochodów użytkowników stałych i przebywających okresowo, w tym również miejsca postojowe dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne. Liczbę i sposób urządzania miejsc postojowych należy dostosować do wymagań ustalonych w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, z uwzględnieniem potrzebnej liczby miejsc, z których korzystają osoby niepełnosprawne.

Ponadto z przepisów zawartych w punkcie 5.2.4. załącznika nr 2 do rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczególnych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. Nr 220, poz. 2181, z późn. zm.) wynika, że na obszarach, gdzie wyznacza się miejsca postojowe, należy przewidzieć stanowiska przeznaczone dla pojazdów osób niepełnosprawnych.

Wyznaczone i oznakowane stanowiska postojowe, zarówno te ogólnodostępne, jak również przeznaczone wyłącznie dla osób niepełnosprawnych oraz kierujących pojazdami przewożącymi takie osoby, są elementem organizacji ruchu i powinny być zawarte w zatwierdzonym – przez właściwy organ zarządzający ruchem – projekcie organizacji ruchu.

Projekt organizacji ruchu – na podstawie którego zatwierdza się organizację ruchu – powinien być zgodny z wymaganiami zawartymi w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczególnych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem (Dz. U. z 2003 r. Nr 177, poz. 1729). Zatwierdzenie projektu organizacji ruchu przez organ zarządzający ruchem następuje na podstawie § 6 ust. 1 tego rozporządzenia. Organy te określa art. 10 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), zgodnie z którym:

- generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad (GDDKiA) zarządza ruchem na drogach krajowych,
- marszałek województwa zarządza ruchem na drogach wojewódzkich,
- starosta zarządza ruchem na drogach powiatowych i gminnych.

Kompetencje wymienionych organów (GDDKiA, marszałka województwa oraz starosty) nie obejmują zarządzania ruchem na drogach publicznych położonych w miastach na prawach powiatu.

Natomiast organem zarządzającym ruchem na drogach publicznych położonych w miastach na prawach powiatu, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych – na podstawie przywołanych wyżej przepisów – jest prezydent miasta.

Zarządzanie ruchem na drogach wewnętrznych, w tym w strefie ruchu i strefie zamieszkania, należy do podmiotu zarządzającego tymi drogami.

Istniejący stan prawny daje możliwość wprowadzenia zmian do organizacji ruchu w przypadku uzasadnionej potrzeby. Wymienione powyżej organy zarządzające ruchem na drogach, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 1 przywołanego wyżej rozporządzenia z dnia 23 września 2003 r., rozpatrują wnioski dotyczące zmian organizacji ruchu. Osoba zainteresowana utworzeniem dodatkowego stanowiska postojowego dla osób niepełnosprawnych może zwrócić się z wnioskiem w tym zakresie do właściwego organu zarządzającego ruchem na drogach.

Odpowiadając na postawione przez panią poseł Magdalenę Gąsior-Marek pytanie, uprzejmie wyjaśniam, iż z przywołanych wyżej przepisów wynika, że zarówno zagospodarowując działkę budowlaną, jak również projektując parkingi, należy uwzględnić stanowiska przeznaczone dla osób niepełnosprawnych. Tak więc obowiązujące przepisy wprowadzają taki obowiązek, lecz nie określają dokładnej ilości miejsc postojowych dla osób niepełnosprawnych, dając właściwym organom możliwość wyznaczania takich stanowisk odpowiednio do istniejących potrzeb. Jeżeli zaistnieje potrzeba zwiększenia ilości stanowisk postojowych dla osób niepełnosprawnych, stosowne wnioski powinny być kierowane do:

- organu zarządzającego ruchem na drogach – w przypadku dróg publicznych;
- zarządcy terenu lub jego właściciela – w przypadku pozostałych dróg.

Z uwagi na powyższe stwierdzam, iż nie ma potrzeby dokonywania zmiany obowiązujących przepisów w tym zakresie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Magdaleny Gąsior-Marek**

**w sprawie projektu ustawy o żywności
modyfikowanej genetycznie (GMO) (19546)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 7 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19546/10, dotyczące interpelacji pani Magdaleny Gąsior-Marek, poseł na Sejm RP, przekazaną do Minister-

stwa Zdrowia za pośrednictwem Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, w sprawie znakowania żywności genetycznie zmodyfikowanej uprzejmie przekazuje odpowiedź na zawarte w interpelacji pytanie.

Uprzejmie informuję, że obecnie projektowana ustawa Prawo o organizmach genetycznie zmodyfikowanych nie będzie regulowała spraw dotyczących żywności genetycznie zmodyfikowanej. Wynika to z faktu, że wprowadzanie do obrotu oraz znakowanie żywności genetycznie zmodyfikowanej jest już uregulowane przepisami znajdującymi się w rozporządzeniach wspólnotowych, jakimi są:

— rozporządzenie nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy oraz

— rozporządzenie nr 1830/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie możliwości śledzenia i znakowania organizmów genetycznie zmodyfikowanych oraz możliwości śledzenia żywności i produktów paszowych wyprodukowanych z organizmów genetycznie zmodyfikowanych i zmieniające dyrektywę 2001/18/WE.

Ww. rozporządzenia obowiązują wprost we wszystkich państwach członkowskich UE i w związku z tym Polska, będąc członkiem UE, jest zobligowana do przestrzegania przepisów tych rozporządzeń. W Polsce przepisy te zaczęły obowiązywać od dnia akcesji, tj. od 1 maja 2004 r. Jeżeli określone GMO zostaje dopuszczone do obrotu jako żywność zgodnie z rozporządzeniem 1829/2003, może ono występować na rynku Unii Europejskiej, a więc również na polskim rynku, pod warunkiem odpowiedniego oznakowania produktów.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 1829/2003 obowiązek znakowania dotyczy żywności zawierającej genetycznie zmodyfikowany organizm lub składającej się z takiego organizmu (np. chleb z ziarnami soi GM, wafle wyprodukowane z udziałem mąki kukurydzianej zrobionej z kukurydzy GM, wędliny z dodatkiem białka sojowego wyprodukowanego z soi GM) oraz żywności wyprodukowanej z GMO, ale go nie zawierającej (np. olej sojowy wyprodukowany z soi GM, który zawiera tłuszcz pochodzący z nasion soi, ale nie zawiera DNA, czy cukier z buraka GM, który jest czystą sacharozą bez DNA). Z obowiązku znakowania zwolnione są produkty zawierające GMO na poziomie nieprzekraczającym 0,9% pod warunkiem, że obecność ta jest niezamierzona lub nieunikniona technicznie (w innym przypadku znakowanie jest obowiązkowe). Konieczność właściwego znakowania żywności GM (weryfikowanego także w ramach urzędowej kontroli żywności) zapewnia konsumentom możliwość świadomego wyboru między żywnością GM a jej konwencjonalnym odpowiednikiem.

Rozporządzenie nr 1830/2003 wprowadza natomiast obowiązek przekazywania na każdym etapie dystrybucji żywności lub pasz GM informacji (najczęściej w dokumentacji handlowej) o tym, że produkty te są genetycznie zmodyfikowane. Dokumentacja do-

tycząca każdej transakcji handlowej produktów GM musi być przechowana przez przedsiębiorców przez okres 5 lat.

Informuję również, że za wprowadzanie do obrotu żywności genetycznie zmodyfikowanej niezgodnie z obowiązującymi regulacjami grożą kary określone w art. 99 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914), który brzmi następująco: Art. 99. 1. Kto:

1) znakuje żywność genetycznie zmodyfikowaną niezgodnie z art. 12–14 rozporządzenia nr 1829/2003 oraz art. 4 rozporządzenia nr 1830/2003,

2) wprowadza do obrotu żywność genetycznie zmodyfikowaną bez uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 7 rozporządzenia nr 1829/2003, albo dokonuje tej czynności niezgodnie z warunkami określonymi w tym zezwoleniu,

3) nie wykonuje obowiązku monitoringu wprowadzonej do obrotu żywności genetycznie zmodyfikowanej w sposób określony w art. 9 rozporządzenia nr 1829/2003 albo dokonuje tych czynności niezgodnie z tymi przepisami,

4) nie wycofuje z obrotu żywności genetycznie zmodyfikowanej, która nie spełnia wymogów określonych w przepisach rozporządzenia nr 1829/2003,

5) nie stosuje się do decyzji w sprawie przywozu organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do bezpośredniego wykorzystania jako żywność albo do ich przetwarzania, o których mowa w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1946/2003,

6) dokonuje transgranicznego przemieszczania organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do bezpośredniego wykorzystania jako żywność lub do ich przetwarzania w sposób niezgodny z art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1946/2003,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Jednocześnie informuję, że corocznie Państwowa Inspekcja Sanitarna przeprowadza kontrolę pod względem GMO w żywności na poziomie ok. 700 próbek. Kontrole wskazują, że w ok. 1–2% badanych produktów znajduje się GMO (głównie soja), które przedsiębiorca wprowadził bez stosownego oznakowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 30 grudnia 2010 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie naruszenia interesów prawnych
i ekonomicznych Skarbu Państwa związanych
z niejasnymi okolicznościami zakupu
przez spółkę Telefonii Dialog SA
sklepu internetowego Vivid.pl
oraz z ogłoszeniem zaraz potem jego upadłości
(19552)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska oraz w porozumieniu z Ministerstwem Finansów uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację pana posła Zbigniewa Kozaka z dnia 3 grudnia 2010 r., o znaku: GS-023-19552/10, w sprawie naruszenia interesów prawnych i ekonomicznych Skarbu Państwa związanych z niejasnymi okolicznościami zakupu przez spółkę Telefonii Dialog SA sklepu internetowego Vivid.pl oraz ogłoszeniem zaraz potem jego upadłości, przekazaną pismem Pana Marszałka z dnia 15 grudnia 2010 r. o sygn. SPS-023-19552/10.

Z informacji otrzymanych z Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Prokuratury Generalnej oraz Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego wynika, iż Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu prowadziła śledztwo o sygn. akt VI Ds. 110/08 dotyczące dokonanego w okresie od lipca 2006 r. do stycznia 2007 r. niedopełnienia obowiązku i przekroczenia uprawnień przez członków zarządu Telefonii Dialog SA przy dokonaniu transakcji zakupu akcji spółki Vivid.pl z siedzibą w Warszawie oraz wyrządzenia szkody majątkowej wielkich rozmiarów w mieniu Telefonii Dialog SA we Wrocławiu, tj. o czyn z art. 296 § 1 Kodeksu karnego oraz art. 585 § 1 Kodeksu spółek handlowych w zw. z art. 11 § 2 K.k. w zw. z art. 12 K.k. W przedmiotowej sprawie zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa złożył przedstawiciel Telefonii Dialog SA prokurator okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z dnia 10 maja 2009 r. umorzył ww. śledztwo, z uwagi na brak znamion czynu zabronionego zgodnie z art. 17 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania karnego. Wymienione postanowienie jest prawomocne.

W przedmiotowej sprawie Prokuratura Okręgowa we Wrocławiu, wszczynając śledztwo, powierzyła je do prowadzenia Zarządowi Operacji Regionalnych CBA we Wrocławiu.

Odpowiadając na pytanie, jakie działania w opisanej sprawie podjęła Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, uprzejmie wyjaśniam, iż w związku z powzięciem informacji o prowadzeniu w tej sprawie śledztwa przez Delegaturę CBA we Wrocławiu pod nadzorem Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu ABW nie podejmowała kolejnych czynności zgodnie z zasadą ekonomiki procesowej oraz z uwagi na treść

art. 17 § 1 pkt 7 K.p.k.: „Postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się”.

Ponadto według informacji uzyskanych z Ministerstwa Finansów w 2010 r. na wniosek organów ścigania organ kontroli skarbowej przeprowadził postępowanie kontrolne w spółce, która wykonywała usługi doradcze dla Telefonii Dialog SA w związku z zakupem akcji Vivid.pl. W wyniku przeprowadzonego postępowania organ kontroli skarbowej nie stwierdził uchybień w prawie podatkowym, jednakże poinformowano mnie, iż powyższa sprawa jest nadal przedmiotem zainteresowania tej instytucji. Według informacji przekazanych przez komendanta głównego Policji z Ministerstwa Finansów do Centralnego Biura Śledczego w 2010 r. wpłynęło zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa określonego w art. 296 K.k. w spółce Telefonii Dialog SA. Powyższe zawiadomienie zostało przekazane do Delegatury CBA we Wrocławiu.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, iż opisana przez pana posła sprawa nieprawidłowości, dotyczących funkcjonowania spółki Telefonii Dialog SA w kontekście zakupu akcji sklepu internetowego Vivid.pl była przedmiotem śledztwa prowadzonego przez Delegaturę CBA we Wrocławiu pod nadzorem Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, które zostało zakończone w 2009 r. prawomocnym postanowieniem. Ponadto z otrzymanych wyjaśnień wynika, iż w 2010 r. Centralne Biuro Śledcze przekazało zawiadomienie Ministerstwa Finansów o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w spółce Telefonii Dialog SA do Delegatury CBA we Wrocławiu.

W odpowiedzi na pytanie o opinię w sprawie ewentualnego celowego wprowadzenia w błąd przez doradczo-inwestycyjną spółkę prawa handlowego z Warszawy – na podstawie przedkładanych dokumentów – co do rzeczywistej kondycji finansowej sprzedawanego sklepu internetowego Vivid.pl pragnę poinformować, iż jako pełnomocnik rządu do spraw opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych nie posiadam uprawnień do formułowania tego typu ocen, z uwagi na fakt, iż organem właściwym do oceny dowodów i wydawania na ich podstawie rozstrzygnięć są organy prowadzące postępowanie karne.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Julia Pitera

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie komercyjnych zabiegów
zagrożających życiu przeprowadzanych
w szpitalach, na przykładzie
Pomorskiego Centrum Traumatologii
w Gdańsku, oraz w sprawie
niewykorzystywania potencjału
placówek medycznych zaopatrzonych
w wysoko zaawansowany technologicznie
sprzęt medyczny (19553)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Zbigniewa Kozaka posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie SPS-023-19553/10, w sprawie komercyjnych zabiegów w publicznych szpitalach uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ad 1 i 2. Raport został przygotowany przez wojewodę pomorskiego, o czym wiedzę posiada pan poseł, i w związku z powyższym minister zdrowia nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na temat jego udostępniania i dystrybucji.

Ad 3. Minister zdrowia nie jest właściwy w kwestii odpowiedzialności lekarzy. Sprawą zajmuje się prokuratura i w przypadku stwierdzonych nieprawidłowości z pewnością do sądu skierowany zostanie akt oskarżenia. Możliwe jest także dochodzenie odpowiedzialności cywilnej przez pokrzywdzone osoby na drodze sądowej. Ponadto w uzasadnionych sytuacjach możliwe jest poniesienie odpowiedzialności zawodowej. Zgodnie z art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 219, poz. 1708, z późn. zm.) sprawy w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy rozpoznają okręgowe sądy lekarskie i Naczelny Sąd Lekarski. W myśl art. 58 ust. 1 za obwinionego uważa się lekarza, wobec którego w toku postępowania wyjaśniającego rzecznik odpowiedzialności zawodowej wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutów lub przeciwko któremu skierował do sądu lekarskiego wniosek o ukaranie.

Ad 4 i 5. Ministerstwo Zdrowia posiada i przedstawia jednoznaczne stanowisko w zakresie możliwości odpłatnego, komercyjnego świadczenia usług zdrowotnych przez publiczny zakład opieki zdrowotnej.

Kwestię możliwości pobierania opłat przez publiczny zakład opieki zdrowotnej należy rozpatrywać na gruncie przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.). Zgodnie z jej art. 33 ust. 1 publiczny zakład opieki zdrowotnej udziela świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych osobom ubezpieczonym oraz innym osobom uprawnionym do tych świadczeń na podstawie odrębnych przepisów, nieodpłatnie, za częściową odpłatnością

lub całkowitą odpłatnością. Jednocześnie art. 34 ust. 1 tej ustawy stanowi, że przy ustalaniu wysokości opłaty za świadczenia zdrowotne udzielane ww. osobom stosuje się ceny urzędowe, jeżeli przepisy odrębne przewidują odpłatność za ich udzielanie. Za przepisy odrębne uznane zostały w tym przypadku przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), które tylko w ściśle określonych przypadkach zezwalają na pobranie opłaty od świadczeniobiorcy. Natomiast wysokość opłat za świadczenia zdrowotne udzielane osobom nieuprawnionym, zgodnie z art. 34 ust. 2 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, ustala kierownik publicznego zakładu opieki zdrowotnej, w którym świadczenie jest udzielane, kierując się przepisami rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 27 stycznia 2000 r. w sprawie sposobu ustalania opłat za świadczenia zdrowotne udzielane przez publiczne zakłady opieki zdrowotnej osobom nieuprawnionym do świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 8, poz. 113).

Kierownik publicznego zakładu opieki zdrowotnej ustala wysokość opłaty w oparciu o koszt własny sprzedaży świadczenia zdrowotnego, na który składa się suma jednostkowych kosztów własnych sprzedaży wszystkich nośników kosztów zużytych podczas jego udzielania. Skoro kierownik zakładu ma jedynie prawo ustalać opłaty za świadczenia udzielane osobom nieuprawnionym, to a contrario nie ma on takich uprawnień w stosunku do ubezpieczonych oraz innych osób uprawnionych do świadczeń na podstawie odrębnych przepisów. Z porównania ww. przepisów ustawy wynika, iż brak jest przepisów, które dozwalałyby kierownikowi publicznego zakładu opieki zdrowotnej ustalić cennik na świadczenia opieki zdrowotnej finansowane ze środków publicznych. O braku takiej możliwości przesądza również regulacja art. 38 ust. 5 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, zgodnie z którą osoby uprawnione do świadczeń zdrowotnych w publicznych zakładach opieki zdrowotnej nie mogą być obciążane opłatami za ich udzielanie, nawet gdy świadczeń zdrowotnych udziela publiczny zakład opieki zdrowotnej niebędący właściwym ze względu na obszar lub rejon swojego działania.

Pobieranie opłat od pacjentów ubezpieczonych mogłoby prowadzić do różnicowania pacjentów zakładu ze względu na poziom zamożności i naruszenia podstawowych zasad, którymi kieruje się system ubezpieczenia zdrowotnego w Polsce, tj.: równego traktowania, solidarności społecznej oraz zapewnienia ubezpieczonemu równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej i wyboru świadczeniodawców spośród tych świadczeniodawców, którzy zawarli umowę z funduszem.

Warto przytoczyć w tym miejscu pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku SN z dnia 9 czerwca 2005 r., III CK 626/04, OSNC 2006, nr 5, poz. 89, iż „niedobór środków na opiekę zdro-

wotną w skali ogólnej, wynikający z kilku przyczyn (demograficznych, ekonomicznych, organizacyjnych i moralnych) wymaga ograniczania zakresu świadczeń zdrowotnych znanych nauce i praktyce medycznej lub wyboru świadczeń najbardziej efektywnych. Świadomość braku środków na zapewnienie potrzebującym wszelkich znanych metod leczenia stanowiła motyw unormowania konstytucyjnego (art. 68 ust. 1 i 2 konstytucji), że władze publiczne zobowiązane zostały do utrzymywania systemu opieki zdrowotnej finansowanego ze środków publicznych, opartego na zasadach równości dostępu i solidarności przejawiającej się w stosowaniu jednakowych, medycznie uzasadnionych procedur wobec potrzebujących bez względu na udział w kształtowaniu przychodów tego systemu”.

W związku ze zmianami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w zakresie wprowadzenia koszyka świadczeń gwarantowanych jednoznacznie zostało określone, jakie świadczenia opieki zdrowotnej są finansowane ze środków publicznych i na jakim poziomie. Stanowczego podkreślenia wymaga fakt, iż w stosunku do ubezpieczonych pobieranie opłat za świadczenia opieki zdrowotnej objęte umową z Narodowym Funduszem Zdrowia dotyczyć może wyłącznie świadczeń spoza koszyka lub świadczeń, które są współfinansowane ze środków publicznych oraz nie może naruszać regulacji kolejkowych, tzn. w pierwszej kolejności winny być wykonywane przez zakład opieki zdrowotnej świadczenia gwarantowane, pozostałe w ramach wolnych pomieszczeń, sprzętu, aparatury i możliwości personelu. W przypadku takich świadczeń świadczeniobiorca będzie „osobą nieuprawnioną do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych”, a zatem wysokość opłat za te świadczenia ustala kierownik zakładu opieki zdrowotnej, w którym świadczenie jest udzielane. Pobieranie opłat od świadczeniobiorcy za udzielenie świadczeń opieki zdrowotnej, objętej umową z NFZ i przez NFZ finansowanych, podlega sankcji karnej. Zgodnie z art. 193 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, kto pobiera nienależne opłaty od ubezpieczonych za świadczenia objęte umową z funduszem o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, podlega karze grzywny. Takiej samej karze podlega również ten, kto uniemożliwia lub ogranicza w poważnym stopniu dostęp świadczeniobiorców do świadczeń opieki zdrowotnej.

Ponadto przywołać należy art. 1 ust. 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.), w myśl którego na terenie publicznego zakładu opieki zdrowotnej: zakłady opieki zdrowotnej utworzone przez spółki, stowarzyszenia lub fundacje, lekarze lub lekarze stomatolodzy wykonujący zawód w formie indywidualnej praktyki lekarskiej, indywidualnej specjalistycznej praktyki lekarskiej lub grupowej

praktyki lekarskiej, pielęgniarki lub położne wykonujące zawód w formie indywidualnej praktyki pielęgniarki lub położnej, indywidualnej specjalistycznej praktyki pielęgniarki lub położnej, a także grupowej praktyki pielęgniarek lub położnych, inne podmioty nie mogą prowadzić działalności polegającej na udzielaniu takich samych świadczeń zdrowotnych, które są udzielane przez ten zakład, z wyjątkiem świadczeń z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej i stomatologii. Przez teren publicznego zakładu opieki zdrowotnej należy rozumieć nie tylko pomieszczenia, ale także nieruchomości (obszar), do której zakład posiada tytuł prawny. Jeżeli zaś chodzi o interpretację pojęcia „takich samych” świadczeń – chodzi o tożsamość rodzajową udzielanych świadczeń zdrowotnych.

Ad 4 i 5. W związku ze stanowiskiem dotyczącym pkt 3 Ministerstwo Zdrowia nie planuje kontroli oddziałów komercyjnych.

Ad 6. Pomorski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia zaplanował i zakontraktował w Uniwersyteckim Centrum Klinicznym w Gdańsku świadczenia w zakresie: Pozytronowa tomografia emisyjna (PET) na kwotę 1674 tys. zł (372 badania) w 2010 r. i 2340 tys. (520 badań) w 2011 r. Zmiana algorytmu podziału środków spowodowała, że na 2011 r. Pomorski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia otrzymał zbliżoną wartość środków na świadczenia w porównaniu do roku 2010, przy czym musiał zaplanować większe niż w 2010 r. kwoty, m.in. na refundację cen leków, podstawową opiekę zdrowotną, a także świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze. Dlatego też nie było możliwe istotne zwiększenie środków w pozycji: Świadczenia zdrowotne kontraktowane odrębnie, a należy zauważyć, że w ramach tego rodzaju, poza świadczeniami PET, kontraktowane są również takie świadczenia, jak: hemodializoterapia, dializoterapia otrzewnowa, żywienie pozajelitowe i dojelitowe, tlenoterapia domowa, terapia hiperbaryczna czy leczenie cukrzycy z zastosowaniem pomp insulinowych. W ocenie Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia te świadczenia nie powinny być ograniczane, nawet jeśli spowoduje to niepełną dostępność do badań PET.

Warto jednocześnie zauważyć, iż w załączniku nr 4 do zarządzenia nr 68/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia zostało wskazane, iż ogólne zapotrzebowanie na badania PET wynosi ok. 10 tys. procedur, co w przeliczeniu na populację woj. pomorskiego oznacza, że zapotrzebowanie na to badanie powinno wynosić ok. 570–580 badań w ciągu roku, a zakontraktowano na terenie województwa 520. Natomiast w planie zabezpieczenia świadczeń uwzględniono, wliczając migrację, łącznie 690 badań dla ubezpieczonych z woj. pomorskiego, co wydaje się, w świetle możliwości finansowych Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia, liczbą optymalną.

Ad 7. W ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” realizowane są zadania, których celem jest doprowadzenie do zmiany wskaźników zachorowalności i umieralności na nowotwory złośliwe poprzez programy profilaktyczne, polegające na zwiększeniu świadomości zdrowotnej mieszkańców naszego kraju, ale także poprzez doposażenie w sprzęt specjalistyczny ośrodków prowadzących leczenie onkologiczne w Polsce, które bezpośrednio powinno wpływać na zwiększenie dostępności m.in. do innowacyjnych metod leczenia chorób onkologicznych. W kontekście zaopatrywania placówek medycznych w Polsce w zaawansowane technologicznie drogie urządzenia, jak aparat PET-CT, należy podkreślić, że w ramach narodowego programu w roku 2009 zakończono etap budowy sieci ośrodków, składającej się z 6 ośrodków: 3 wyposażonych w cyklotrony i skanery PET-CT (Bydgoszcz, Warszawa, Gliwice) oraz ośrodków satelitarnych w Kielcach, Gdańsku i Poznaniu (wyposażonych w skaner PET-CT). Wprowadzenie sieci zapewnia dostęp do nowoczesnych metod diagnostyki onkologicznej, tym samym pozwala na poprawę jakości leczenia i wczesnego rozpoznawania nowotworów. Według opinii Narodowego Funduszu Zdrowia oraz konsultanta krajowego w dziedzinie medycyny nuklearnej w Polsce na chwilę obecną funkcjonuje wystarczająca liczba ośrodków PET. Razem z niepublicznymi ośrodkami PET jest ich 13 w naszym kraju.

Mając powyższe na uwadze, w roku 2010 realizowano przyjęte w zakresie programu zamierzenia polegające na uruchomieniu produkcji radiofarmaceutyku FDG w Polsce. Przedmiotowa produkcja do końca 2011 r. zostanie uruchomiona w Centrum Onkologii w Gliwicach oraz Centrum Onkologii w Bydgoszczy, co powinno wpłynąć na obniżenie kosztów diagnostyki PET w naszym kraju i wpłynąć na ilość kontraktowanych świadczeń.

Ad 8. Rada Ministrów przygotowała projekt ustawy o działalności leczniczej, będący odpowiedzią na niewątpliwą konieczność wprowadzenia zmian, zarówno w zakresie zasad organizacji systemu ochrony zdrowia, jak i funkcjonowania podmiotów prowadzących działalność leczniczą. Stanowi on systemową regulację dotyczącą organizacji i funkcjonowania ochrony zdrowia.

Celem projektowanej regulacji jest uporządkowanie i ujednoczenie form prawnych, w jakich udzielane są świadczenia zdrowotne. Jeden akt prawny kompleksowo reguluje zasady prowadzenia działalności leczniczej. Obowiązywać on będzie wszystkie podmioty prowadzące taką działalność.

Projektowana ustawa przyczyni się do podniesienia poziomu konkurencyjności jednostek ochrony zdrowia. Regulacje będą miały wpływ na funkcjonowanie podmiotów udzielających świadczeń zdrowotnych poprzez wprowadzenie rozwiązań uproszczających, a w konsekwencji usprawniających prowadzenie działalności w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych. Przybliżenie wykonywania działalności leczniczej do ogólnych zasad prowadzenia działal-

ności gospodarczej sprzyjać będzie efektywnemu zarządzaniu, otworzy nowe możliwości uzyskiwania przychodów oraz zrationalizuje gospodarowanie posiadanymi zasobami. Projekt jest obecnie przedmiotem prac Sejmu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Tołwińskiego**

**w sprawie aktualnej sytuacji
PKP Polskich Linii Kolejowych SA (19555)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie aktualnej sytuacji PKP Polskich Linii Kolejowych SA poniżej przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania.

Ad 1. Jakie działania podejmie Ministerstwo Infrastruktury, aby zapewnić spółce PKP PLK SA środki finansowe na wkład własny projektów finansowanych przy wsparciu Unii Europejskiej w roku 2011?

Ministerstwo Infrastruktury podjęło działania zmierzające do zapewnienia spółce wkładu własnego projektów realizowanych z udziałem środków UE. Na sfinansowanie wkładu własnego projektów realizowanych w ramach regionalnych programów operacyjnych ministerstwo przeznacza środki finansowe w ramach Funduszu Kolejowego. W roku 2011 na ten cel zostanie przeznaczony ponad 205 mln zł.

W związku z realizacją Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” PKP PLK SA zaciągnęła gwarantowany przez Skarb Państwa kredyt w Europejskim Banku Inwestycyjnym z docelowym przeznaczeniem na sfinansowanie wydatków niekwalifikowalnych projektów w ramach modernizacji linii kolejowej E65 na odcinku Warszawa – Gdynia w kwocie 400 mln EUR.

Ministerstwo podjęło również działania zmierzające do zaciągnięcia kredytu z docelowym przeznaczeniem na sfinansowanie wydatków niekwalifikowalnych pozostałych projektów realizowanych przez spółkę w ramach PO IiŚ. W tym celu przygotowano projekt założeń ustawy o zmianie ustawy o Funduszu Kolejowym oraz ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, który został poddany pod konsultacje międzyresortowe.

Ponadto w celu umożliwienia PKP PLK SA zawierania umów z wykonawcami ministerstwo sukcesyw-

nie występuje do Ministerstwa Finansów z wnioskami o zapewnienie finansowania z rezerwy celowej budżetu państwa dla przedmiotowych projektów. Wydane do tej pory przez ministra finansów decyzje o zapewnieniu finansowania z rezerwy celowej budżetu państwa dały możliwość zawierania kontraktów do łącznej kwoty 11,9 mld zł.

Ad 2. Jakie działania podejmuje Ministerstwo Infrastruktury, aby usprawnić proces przygotowawczy dokumentacji inwestycyjnej w celu terminowego skonsumowania należnych środków finansowych w ramach UE?

Przygotowanie dokumentacji umożliwiającej realizację infrastrukturalnych inwestycji kolejowych jest wielowątkowym, skomplikowanym i długotrwałym procesem.

W celu usprawnienia i przyspieszenia przygotowania i realizacji inwestycji w PKP PLK SA powołano Centrum Realizacji Inwestycji jako wydzieloną komórkę organizacyjną posiadającą osiem regionalnych oddziałów. W ten sposób skupiono w jednej komórce niezbędne kadry koordynujące w całości proces inwestycyjny, powołując dyrektorów projektów odpowiadających bezpośrednio za przygotowanie i realizację danej inwestycji.

Ministerstwo podjęło też inicjatywę zmiany ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94) celem usprawnienia przygotowania inwestycji kolejowych. Owocem tej inicjatywy było dodanie do ustawy rozdziału 2b pn. „Szczególne zasady i warunki przygotowania inwestycji dotyczących linii kolejowych o znaczeniu państwowym”, który w zdecydowany sposób usprawnił proces przygotowania inwestycji i upodobnił go do procesu obowiązującego w tzw. specustawie drogowej.

Ponadto Ministerstwo Infrastruktury wystąpiło z inicjatywą wydzielenia środków na prace przygotowawcze dla projektów inwestycyjnych w celu ich szybszego przygotowania i wdrożenia. Owocem tego działania jest szybsze zawieranie umów o dofinansowanie z Centrum Unijnych Projektów Transportowych dotyczących przygotowania dokumentacji dla projektów inwestycyjnych realizowanych w ramach PO IiŚ.

Ad 3. Jakie źródła finansowania wskaże ministerstwo dla PKP PLK SA na bieżące utrzymanie obecnie funkcjonujących linii kolejowych?

W 2011 r. na remonty i utrzymanie infrastruktury kolejowej Ministerstwo Infrastruktury zaplanowało dla PKP PLK SA kwotę 1,07 mld zł. W projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 na powyższy cel przeznaczono kwotę 1 mld zł, natomiast ze środków Funduszu Kolejowego kwotę 70 mln zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie planów modernizacji
linii kolejowych (19557)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wojciecha Wilka, skierowaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r. nr SPS-023-19557/10, do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka, w sprawie planów modernizacji linii kolejowych w województwie lubelskim, przedstawiam poniższą informację.

W latach 2008–2010 ze środków pochodzących z budżetu państwa oraz środków własnych PKP Polskie Linie Kolejowe SA realizowany jest projekt pn. „Dokumentacja przedprojektowa dla zadania: Modernizacja linii kolejowej nr 7 na odcinku Warszawa Wschodnia – Lublin – Dorohusk – granica państwa”. Zakres projektu obejmuje opracowanie studium wykonalności modernizacji przedmiotowej linii wraz z uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji wskazanego przedsięwzięcia. Ponadto w dokumencie „Masterplan dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 r.” w okresach planowania na lata 2014–2020 oraz 2021–2030 ujęte są zamierzenia inwestycyjne dotyczące międzynarodowych linii kolejowych, m.in. przewidziana jest:

— modernizacja linii kolejowej nr 7 Warszawa – Dorohusk na odcinku Warszawa – Lublin (planowana na lata 2014–2020),

— modernizacja linii kolejowej nr 68 Lublin – Przeworsk na odcinku Lublin – Stalowa Wola – Rozwadow w zakresie elektryfikacji (planowana do 2030 r).

Realizacja zaplanowanych zamierzeń inwestycyjnych uwarunkowana jest w dużym stopniu wysokością publicznych środków finansowych pochodzących głównie z budżetu państwa i Funduszu Kolejowego, skierowanych na rozwój transportu kolejowego. Poniżej przedstawiam zadania planowane do realizacji na terenie województwa lubelskiego w ciągu najbliższych 3 lat (2011–2013) wraz z planowanymi wydatkami (tabela na str. 203).

Działalność inwestycyjna dotycząca infrastruktury kolejowej, będąca przedmiotem stałej troski, wymaga rozważnych i przemyślanych decyzji, które nie wynikają z okazjonalnych potrzeb i oczekiwań pojedynczych obywateli, ale uwzględniają w jednakowym stopniu zarówno obecne, jak i przyszłe skutki gospodarcze i społeczne. Zgodnie z celami wymienionymi w dokumentach rządowych działania inwestycyjne skoncentrowane będą na modernizacji wybranych linii kolejowych w celu poprawy połączeń kole-

	Lata realizacji	Planowane wydatki w latach (w tys. zł)			
		Ogółem	2011 r.	2012 r.	2013 r.
Budowa toru dojazdowego od stacji Świdnik do terminalu Portu Lotniczego Lublin SA w Świdniku wraz z infrastrukturą towarzyszącą	2010 2012	14 275,0	3 160,0	11 115,0	0,0
Modernizacja linii kolejowej nr 63 Dorohusk – Zawadówka Naftobaza (SZ) na odcinku granica państwa Dorohusk – Wólka Okopska w km 0,100–4,000	2010 2012	29 163,4	4 480,0	24 683,4	0,0
PO IiŚ 7.1-9.1: Modernizacja linii kolejowej E 20/CE 20 na odcinku Siedlce – Terespol, etap II	2010 2015	510 193,6	0,0	274 837,6	235 356,0
Przebudowa układu komunikacyjnego wraz z modernizacją wiaduktu kolejowego i przejścia podziemnego w obrębie dworca kolejowego Lublin	2010 2013	34 574,0	10 537,0	21 502,0	2 535,0
Modernizacja części infrastruktury technicznej linii kolejowej nr 7 Warszawa Wschodnia – Dorohusk w obrębie przystanku osobowego Lublin Północny oraz stacji Świdnik dla sprawnego skomunikowania aglomeracji	2010 2012	18 241,0	17 996,0	245,0	0,0
Modernizacja przejazdów kolejowych w celu podniesienia bezpieczeństwa ruchu na skrzyżowaniach linii kolejowych z drogami publicznymi na terenie województwa lubelskiego w zakresie urządzeń zabezpieczenia przejazdów	2010 2012	28 338,0	1 968,0	26 370,0	0,0
Modernizacja linii kolejowej nr 30 Łuków – Lublin Północny na odcinku Lubartów – Lublin Północny	2010 2013	39 887,0	6 678,0	30 129,0	3 080,0
Modernizacja linii 450 Kobylany – Wólka – Kobylany w stacji Małaszewicze	2013 2014	20 746,0	0,0	0,0	20 746,0
Modernizacja mostu w km 211,657 linii kolejowej nr 2 Warszawa – Terespol	2012 2013	60 000,0	0,0	19 000,0	41 000,0
Pomoc techniczna na opracowanie projektu „Modernizacja kolejowego korytarza nr II (E20 i CE 20) – pozostałe roboty” ISPA/FS 2002/PL/16/P/PA/009	2004 2012	4 364,1	3 154,3	1 209,8	0,0
Razem:		759 782,1	47 973,3	409 091,8	302 717,0

jowych i standardu obsługi pasażerów w ruchu międzynarodowym i międzyregionalnym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie planów przyspieszenia
sprzedaży ziemi przez Agencję
Nieruchomości Rolnych (19558)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Wojciecha Wilka z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie planów przyspieszenia w 2011 r. sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Jednym z podstawowych zadań, do których została powołana Agencja Nieruchomości Rolnych, jest sprzedaż nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Zadania rzeczowe na dany rok kalendarzowy związane ze sprzedażą gruntów określone są w związku z rocznym planem finansowym zasobu zatwierdzanym przez ministra właściwego do spraw rozwoju wsi w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw skarbu państwa. Środki finansowe uzyskiwane ze sprzedaży nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa stanowią bowiem jeden z głównych elementów zatwierdzanego na dany rok planu finansowego zasobu. Plan rzeczowy zasobu na 2010 r. przewidywał sprzedaż gruntów na poziomie 90 tys. ha. Ze wstępnych danych wynika, że w 2010 r. agencja sprzedała 96,5 tys. ha gruntów zasobu.

Pragnę zauważyć, iż roczny plan finansowy zasobu określa m.in. wysokość nałożonych na agencję zobowiązań wobec budżetu państwa oraz wysokość środków pieniężnych, które agencja zobowiązana jest odprowadzić w danym roku na Fundusz Rekompensacyjny. Powyższe zobowiązania rokrocznie są zwiększane, co powoduje, że plan rzeczowy sprzedaży gruntów zasobu na 2011 r. został określony na znacz-

nie wyższym poziomie niż w roku ubiegłym i wynosi 140 tys. ha, z czego na Oddział Terenowy Agencji Nieruchomości Rolnych w Lublinie przypada 6 tys. ha. Należy również zauważyć, iż według stanu na dzień 31 grudnia 2010 r. w zasobie pozostawało ok. 2,1 mln ha gruntów.

Odnosząc się do pytania pana posła, czy planów sprzedaży nie pokrzyżują roszczenia dawnych właścicieli nieruchomości lub ich spadkobierców, pragnę poinformować, iż w okresie od IV kwartału 2009 r. do III kwartału 2010 r. agencja nieruchomości przeanalizowała 3,1 tys. wniosków zawierających zastrzeżenia reprivatyzacyjne dotyczące powierzchni ponad 500 tys. ha. Analiza tych wniosków pozwoliła stwierdzić, iż jedynie 329 zastrzeżeń reprivatyzacyjnych dotyczących powierzchni 74 tys. ha jest należycie udokumentowanych. 872 zastrzeżenia dotyczące powierzchni 148 tys. ha nie dotyczą gruntów zasobu lub są bezzasadne (nie znajdują potwierdzenia w stosownych dokumentach). Natomiast 1899 zastrzeżeń dotyczących powierzchni 326 tys. ha wymaga dalszych prac we współpracy z osobami, które je złożyły.

Obecnie Agencja Nieruchomości Rolnych przeznaczona do sprzedaży nieruchomości zasobu, w tym również w odniesieniu do których zgłoszono zastrzeżenia reprivatyzacyjne, z wyjątkiem tych nieruchomości zasobu, co do których toczy się postępowanie o sprzeczne z prawem przejęcie na rzecz Skarbu Państwa. Zgodnie bowiem z art. 56 ust. 2 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1700, z późn. zm.) nieruchomość, co do której toczy się postępowanie w związku z zarzutem o sprzeczne z prawem przejęcie na rzecz Skarbu Państwa, nie może być sprzedana przed zakończeniem postępowania.

Roszczenia byłych właścicieli nie będą miały wpływu na realizację planów sprzedaży nieruchomości zasobu w 2011 r., gdyż jak już była mowa wyżej, w zasobie znajduje się ok. 2,1 mln ha gruntów.

Odnosząc się do pytania pana posła, dotyczącego wielkości gruntów, które wróciły do byłych właścicieli nieruchomości lub ich spadkobierców, uprzejmie informuję, iż w ciągu ostatnich trzech lat, w związku z zakończeniem postępowań o sprzeczne z prawem przejęcie na rzecz Skarbu Państwa, przywrócono byłym właścicielom lub ich spadkobiercom własność 1044 ha gruntów będących w zasobie. Ponadto w omawianym okresie byli właściciele lub ich spadkobiercy nabyli 1852 ha gruntów, korzystając z przysługującego im pierwszeństwa w nabyciu, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

ministra nauki i szkolnictwa wyższego na interpelację posła Wojciecha Wilka

w sprawie nowych zasad przyznawania dotacji na inwestycje związane z badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi (19559)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19559/10, w sprawie interpelacji pana posła Wojciecha Wilka na temat nowych zasad przyznawania dotacji na inwestycje budowlane związane z badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi, uprzejmie przedstawiam stanowisko ministra nauki i szkolnictwa wyższego.

Nowe rozporządzenie ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 13 października 2010 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania oraz rozliczania środków finansowych na inwestycje budowlane służące potrzebom badań naukowych lub prac rozwojowych (Dz. U. Nr 209, poz. 1379), wydane na podstawie delegacji zawartej w art. 22 ust. 6 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615), na etapie konstruowania zostało poddane konsultacji z przedstawicielami środowiska, m.in. z Konferencją Rektorów Akademickich Szkół Polskich, Radą Główną Jednostek Badawczo-Rozwojowych, Polską Akademią Nauk, Fundacją na rzecz Nauki Polskiej, Radą Główną Szkolnictwa Wyższego, Polską Konfederacją Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Business Centre Club, Konfederacją Pracodawców Polskich, Ogólnopolskim Porozumieniem Związków Zawodowych, Krajową Sekcją Nauki NSZZ „Solidarność”, Komisją Krajową NSZZ „Solidarność”, Konferencją Rektorów Polskich Uczelni Technicznych, Konferencją Rektorów Uczelni Ekonomicznych.

W 2009 r. było realizowanych 113 inwestycji budowlanych (kontynuowanych i nowych) łącznie na kwotę 177 394 tys. zł, a w 2010 r. 89 zadań na łączną kwotę 144 036 tys. zł.

Z terenu województwa lubelskiego w tych dwóch latach wpłynęły łącznie trzy wnioski o przyznanie dotacji na inwestycje budowlane, z czego dwa z nich otrzymały dofinansowanie. Wykaz tych zadań przedstawiam w załączniku^{*)} do niniejszego pisma.

W projekcie planu budżetu działu: Nauka na 2011 r. przewidziano na inwestycje 235 000 tys. zł z tego na inwestycje budowlane – 197 690 tys. zł, w tym na nowe zadania – 42 398 tys. zł.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie negatywnych skutków wejścia
w życie projektu ustawy dotyczącej organizacji
i funkcjonowania OFE (w zakresie
tzw. akwizycji wtórnej) (19560)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła na Sejm RP Sławomira Zawislaka, przekazaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19560/10, w sprawie negatywnych skutków wejścia w życie projektu ustawy dotyczącej organizacji i funkcjonowania otwartych funduszy emerytalnych (w zakresie tzw. akwizycji wtórnej), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie należy przekazać, że dotychczasowe prace dotyczące poprawy efektywności i racjonalizacji systemu otwartych funduszy emerytalnych obejmowały również m.in. propozycję likwidacji systemu akwizycji. Wynikało to z faktu, iż działalność ta była obciążona szeregiem negatywnych zjawisk, kosztowna i de facto zastępowała istnienie realnej konkurencji wynikami na rynku otwartych funduszy emerytalnych – walką o klienta na rynku wtórnym. Wzmoczona akwizycja na rynku wtórnym w związku z zasadami systemu ubezpieczeń społecznych, a więc obowiązkowego charakteru członkostwa w OFE, pozbawiona była z punktu widzenia ubezpieczeń społecznych (i niejednokrotnie przyszłych emerytów) oraz finansów publicznych uzasadnienia.

Jednakże w związku z kierunkowymi decyzjami Rady Ministrów podjętymi w dniu 29 grudnia 2010 r. dotyczącymi poważnej korekty systemu otwartych funduszy emerytalnych sytuacja uległa zmianie. W szczególności, w związku z decyzją o planowanym utworzeniu dodatkowych ubezpieczeń w III filarze przy wykorzystaniu istniejących OFE (z zachętą dla przyszłych emerytów w postaci ulgi podatkowej), kontynuacja działalności akwizycyjnej może okazać się uzasadniona tak misją edukacyjną, jak i bezpośrednim przyczynieniem się do zwiększenia środków oszczędzanych na poczet przyszłych emerytur w drodze dodatkowego ubezpieczenia i dodatkowej, dobrowolnej składki na ten cel.

W związku z pytaniem o stanowisko rządu wobec informacji zawartych w raporcie pt. „Reforma emerytalna a finanse publiczne w Polsce” opublikowanym przez Fundację FOR prof. Leszka Balcerowicza, zgodnie z którym likwidacja wpłat do OFK jest niekorzystna zarówno dla finansów publicznych, jak i przyszłych emerytów i nie może ona zastąpić reformy finansów publicznych, uprzejmie informuję, że rząd oficjalnie nie odniósł do się ww. raportu, który stanowi jeden z licznych poglądów wyrażonych w toczą-

cej się obecnie dyskusji na korektę systemu otwartych funduszy emerytalnych oraz finansów publicznych w Polsce, odzwierciedlający osobiste przekonania autorów.

Mając nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia zostaną uznane za wystarczające, jednocześnie pragnę wyrazić podziękowanie za podniesienie przez pana posła wątpliwości wobec opracowywanych założeń nowelizacji ustawy o zmianie ustawy o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych oraz zainteresowanie tematyką prac legislacyjnych rządu zmierzających do poprawy efektywności systemu otwartych funduszy emerytalnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie uprawy roślin oraz dystrybucji
żywności modyfikowanej genetycznie (19561)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Sławomira Zawislaka w sprawie uprawy roślin oraz dystrybucji żywności modyfikowanej genetycznie, przekazaną pismem z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19561/10, uprzejmie przekazuję odpowiedzi na zawarte w interpelacji pytania.

1. Jakie działania prowadzi kierowany przez Pana resort w celu uregulowania prawnego kwestii produkcji i dystrybucji roślin oraz żywności genetycznie modyfikowanej?

2. Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi lub podległe mu jednostki prowadzi rejestr upraw roślin modyfikowanych genetycznie?

3. Jakie stanowisko zajmuje polski rząd na forum UE w kontekście uprawy roślin i dystrybucji żywności genetycznie modyfikowanej?

4. Jak kontrolowane jest uregulowanie prawne Parlamentu Europejskiego, zgodnie z którym produkty pochodzące od zwierząt karmionych GMO powinny posiadać stosowne oznaczenie?

W pierwszej kolejności pragnę odnieść się do zagadnień poruszonych w pytaniu nr 3. Zgodnie z „Ramowym stanowiskiem Polski w sprawie organizmów genetycznie zmodyfikowanych”, przyjętym w dniu 18 listopada 2008 r., rząd dąży, by Polska pozostała krajem wolnym od GMO, ale jednocześnie jako kraj

Wspólnoty będzie przestrzegała obowiązującego prawa unijnego w tym zakresie. Ze stanowiska tego wynika generalne przesłanie, że rząd opowiada się za prowadzeniem badań naukowych i eksperymentalnych z GMO, ale jest przeciwny wprowadzaniu produktów genetycznie zmodyfikowanych. Ramowe stanowisko warunkuje działania prawne podejmowane przez rząd w przedmiotowym obszarze, zarówno w kraju, jak też na forum Unii Europejskiej.

Działając zgodnie z deklaracją ramowego stanowiska rządu, każdorazowo podczas głosowania na forum Unii Europejskiej w sprawie wprowadzenia do obrotu GMO Polska opowiada się przeciwko autoryzacji produktów genetycznie zmodyfikowanych. Należy podkreślić, że wprowadzanie do obrotu organizmów genetycznie zmodyfikowanych i ich użytkowanie podlega jednolitym zasadom, obowiązującym na terytorium Unii Europejskiej, a konkretnie wynika z przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę 90/220/EWG oraz rozporządzenia WE nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i pasz. W roku 2008 podczas prac grupy roboczej Rady ad hoc do spraw GMO, Polska aktywnie działała na rzecz zmiany dyrektywy 2001/18/WE. Polska należała do grupy krajów postulujących wyłączenie pewnych obszarów (obszarów Natura 2000, obszarów występowania endemitów) spod upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych. W roku 2009 r. Polska postulowała i popierała inicjatywę zmierzającą do zmiany prawa wspólnotowego w zakresie autoryzacji produktów GM będących roślinami transgenicznymi, dopuszczonymi do uprawy. W dniu 13 lipca 2010 r. Komisja Europejska podała do publicznej wiadomości dokumenty, które w założeniu są wyjściem naprzeciw oczekiwaniom państw członkowskich postulujących większą elastyczność co do prowadzenia upraw GMO na swoich terytoriach, aby możliwe było wprowadzanie ograniczeń w uprawach GMO nie tylko na podstawie danych naukowych, ale również ze względu na inne, pozaśrodowiskowe czynniki. Do tej pory państwa członkowskie wprowadzały zakazy uprawy poszczególnych produktów GM w oparciu o klauzulę bezpieczeństwa (art. 23 dyrektywy 2001/18/WE), wskazując jako podstawę zakazu szkodliwość danej modyfikacji genetycznej dla zdrowia ludzi bądź dla środowiska. We wszystkich przypadkach w przeprowadzonej przez UE ocenie naukowej wykazano, iż podstawy wprowadzenia zakazów nie były oparte na nowych lub dodatkowych informacjach, jakie pojawiły się od czasu zatwierdzenia przedmiotowych produktów, i w związku z tym wprowadzenie zakazów nie było prawnie uzasadnione. Co prawda projekt zmiany dyrektywy 2001/18/WE zaproponowany przez Komisję Europejską ma na celu przekazanie uprawnień państwom członkowskim w podejmowaniu decyzji o zakazywaniu bądź częściowym

ograniczaniu upraw roślin GMO, jednak wraz z tym w pełni ceduje na państwa członkowskie kwestie odpowiedzialności finansowej i prawnej za podejmowane decyzje. Komisja Europejska odcina się tym samym od zasad, które obowiązują we wspólnej polityce rolnej i dotyczą wspólnego rynku. W tej sytuacji polski rząd, obok rządów państw opowiadających się przeciwko GMO, takich jak Niemcy czy Francja, jest sceptycznie nastawiony do tak sformułowanych propozycji, pomimo faktu, że wynikają one z postulowanych przez Polskę zmian prawa UE w zakresie stosowania GMO w uprawach.

Punktem odniesienia do odpowiedzi na pytania nr 1 i 2 również pozostaje „Ramowe stanowisko Polski w sprawie organizmów genetycznie zmodyfikowanych” i podjęte w oparciu o jego zapisy działania. Wychodząc naprzeciw licznym postulatom, z jednej strony dotyczącym całkowitej eliminacji GMO z polskich systemów gospodarowania, z drugiej zapewniającym możliwość prawnie uregulowanej produkcji dopuszczonych na terenie wspólnoty GMO i jednocześnie wypełniając obowiązek wdrożenia dyrektyw unijnych, Ministerstwo Środowiska, przy współpracy z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, przygotowało projekt ustawy Prawo o organizmach genetycznie zmodyfikowanych. Rząd, przekazując do prac parlamentarnych projekt ustawy, przewidział w nim zapisy regulujące produkcję, jak też dystrybucję roślin i żywności genetycznie modyfikowanej. Obowiązujące w Polsce przepisy krajowe regulujące sprawy związane z GMO (ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o organizmach genetycznie zmodyfikowanych – Dz. U. z 2007 r. Nr 36, poz. 233, ustawa z dnia 26 czerwca 2003 r. o nasiennictwie – tekst jednolity Dz. U. z 2007 r. Nr 41, poz. 271, z późn. zm. oraz ustawa z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach – Dz. U. Nr 144, poz. 1045 oraz Dz. U. z 2008 r., Nr 144, poz. 788) nie obejmują zasad prowadzenia upraw roślin genetycznie zmodyfikowanych stąd, odpowiadając na pytanie 2, informuję, że nie ma podstawy prawnej do tego, aby Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi lub podległe mu jednostki prowadziły rejestry upraw roślin modyfikowanych genetycznie. Wspomniany projekt ustawy zawiera zapisy o obowiązku zgłoszenia uprawy GMO do wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa właściwego ze względu na miejsce jej prowadzenia oraz powiadamiania posiadaczy gruntów rolnych (mogących wyrazić sprzeciw) położonych w odległości mniejszej lub równej wymaganej przepisami prawa izolacji przestrzennej wokół miejsca prowadzenia uprawy. W projekcie znalazły się również wymogi dotyczące przechowywania oraz transportu materiału siewnego i płodów rolnych powstałych z organizmów genetycznie modyfikowanych, jak też przepisy regulujące zasady odpowiedzialności.

Od czasu wysłuchania publicznego zorganizowanego w parlamencie w lutym 2010 r. projekt ustawy Prawo o organizmach genetycznie zmodyfikowanych przeszedł już prace w podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy. Efektem

prac podkomisji było wpisanie do ustawy bardzo istotnych poprawek w postaci art. 3a i 3b, które ustanawiają generalne zakazy wprowadzania do obrotu produktów GMO oraz uprawy roślin GMO. Projekt ustawy utrzymuje, zaproponowane przez rząd, poszerzenie zadań kompetencyjnych Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa. Nowe przepisy umożliwią inspekcji kontrolę pól, pobranie próbek i przebadanie ich na obecność modyfikacji genetycznej. Do projektu ustawy, stanowiącego efekt pracy podkomisji, została przygotowana ekspertyza Biura Analiz Sejmowych, która stwierdza, iż projekt w tej postaci jest niezgodny w prawem wspólnotowym. Decyzja w sprawie dalszych prac nad ustawą zostanie podjęta przez komisję sejmową.

Odpowiadając na pytanie nr 4, informuję, że kwestie związane z oznaczeniem produktów pochodzących od zwierząt karmionych GMO nie są regulowane prawem wspólnotowym ani przepisami krajowymi. Inicjatywa Parlamentu Europejskiego nie znalazła jak dotychczas odniesienia w przepisach prawnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marian Zalewski

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie rządowego projektu ustawy
o działalności leczniczej (19562)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Sławomira Zawislaka, przesłanej przy piśmie, znak SPS-023-19562/10, z dnia 15 grudnia 2010 r., dotyczącej rządowego projektu ustawy o działalności leczniczej, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

I. Rządowy projekt ustawy o działalności leczniczej (druk sejmowy nr 3489) ma na celu przede wszystkim uporządkowanie i ujednoczenie form prawnych, w jakich udzielane są świadczenia zdrowotne, oraz określenie zasad wykonywania działalności leczniczej, które będą obowiązywać wszystkie podmioty prowadzące taką działalność. Zamieszczenie tych regulacji w jednym akcie prawnym służyć ma zapewnieniu spójności i kompletności systemu ochrony zdrowia.

W projekcie ustawy zaproponowano rezygnację z zakładu opieki zdrowotnej jako dominującej obecnie formy prowadzenia działalności polegającej na udzie-

laniu świadczeń zdrowotnych. Działanie to uzasadnione jest niejasnym statusem prawnym zakładu opieki zdrowotnej na gruncie dotychczasowych przepisów o zakładach opieki zdrowotnej w kontekście przepisów ogólnych prawa cywilnego, co w praktyce prowadziło do mnożenia wątpliwości interpretacyjnych i problemów z zastosowaniem dotychczasowych rozwiązań.

W związku z powyższym proponuje się w projektowanej ustawie czytelny z cywilistycznego punktu widzenia zespół norm, które znajdują odzwierciedlenie w następujących założeniach:

1) podmioty wykonujące działalność leczniczą mają status przedsiębiorcy w rozumieniu art. 43¹ Kodeksu cywilnego; w ramach tej grupy znajdują się przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a więc te podmioty, które podlegają wpisowi do rejestru przedsiębiorców, oraz podmioty niebędące przedsiębiorcami w rozumieniu tej ustawy (SPZOZ oraz jednostka budżetowa); podmioty wykonujące działalność leczniczą dzielą się zasadniczo na dwie grupy: podmioty lecznicze i praktyki zawodowe;

2) podmioty wykonujące działalność leczniczą prowadzą przedsiębiorstwa (rozumiane jako substrat majątkowy służący do udzielania świadczeń zdrowotnych w postaci aparatury medycznej, czy też lokali do tego celu przeznaczonych), które są zespołem składników majątkowych;

3) działalność lecznicza wykonywana przez podmioty wykonujące działalność leczniczą jest działalnością gospodarczą – działalnością regulowaną.

II. Projekt umożliwia ponadto przekształcenie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową, bez konieczności jego wcześniejszej likwidacji. Przy czym, mimo że powszechnie znane są mankamenty samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, założeniem projektu nie jest dążenie do ich obligatoryjnego przekształcenia. Decyzję w tej sprawie pozostawiono w kompetencji podmiotu tworzącego, zachowując tym samym zasadę poszanowania autonomii jednostek samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 16 Konstytucji RP. W celu zapewnienia spójności przyjętych rozwiązań projekt ustawy uniemożliwia tworzenie nowych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, z wyjątkiem przypadku powstania nowego zakładu w drodze połączenia co najmniej dwóch innych samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

Przejęcie przez podmiot tworzący zobowiązań przekształcanego samodzielnego publicznego zakładu będzie następowało po ustaleniu wskaźnika zadłużenia zakładu, czyli relacji sumy zobowiązań długoterminowych i krótkoterminowych, pomniejszonych o inwestycje krótkoterminowe samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, do sumy jego przychodów. Nie w każdym zatem przypadku podmiot tworzący, dokonując przekształcenia, będzie

zobowiązany do przejęcia zobowiązań zakładu w pełnej wysokości.

III. Jednocześnie ustawa wprowadza mechanizmy wsparcia procesu przekształceń, dzięki którym powstająca w ich wyniku spółka miałaby zapewnioną możliwość działania, bez obciążenia długami samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Elementami wsparcia jest umorzenie zobowiązań publicznoprawnych oraz przekazanie dotacji celowej z budżetu państwa.

IV. Ze względu na dopuszczenie możliwości prowadzenia działalności leczniczej w formie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej (SPZOZ) oraz jednostki budżetowej ustawa zawiera również regulacje specjalne dotyczące tej grupy podmiotów, zwanych podmiotami leczniczymi niebędącymi przedsiębiorcami. W celu wzmocnienia nadzoru właścicielskiego nad SPZOZ oraz zwiększenia odpowiedzialności podmiotu tworzącego (w większości przypadków są to jednostki samorządu terytorialnego) za sytuację finansową tego zakładu w ustawie proponuje się regulacje dotyczące podjęcia określonych działań w przypadku ujemnego wyniku finansowego zakładu. Podmiot tworzący może pokryć ujemny wynik finansowy zakładu w terminie 3 miesięcy od upływu terminu zatwierdzenia sprawozdania finansowego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, jeżeli wynik ten powiększony o koszty amortyzacji ma wartość ujemną – do wysokości tej wartości. Rozwiązanie to jest korzystne w odniesieniu do prężnie działających zakładów opieki zdrowotnej dysponujących nowym majątkiem i w związku z tym ponoszących wysokie koszty amortyzacji. Zakłady dokonujące inwestycji w sprzęt czy też budynki, również w sytuacji gdy środki na inwestycje pochodzą z dotacji budżetowych, ponoszą wysokie koszty amortyzacji, które bardzo trudno jest pokryć uzyskiwanymi przychodami. Sytuacja takich zakładów może być stabilna, jednak wysokość umorzeń środków trwałych powoduje generowanie ujemnych wyników finansowych. W przypadku niepokrycia ujemnego wyniku finansowego podmiot tworzący w terminie 12 miesięcy podejmuje decyzję o zmianie formy organizacyjno-prawnej (przekształcenie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową albo jednostkę budżetową).

V. Projekt ustawy zawiera również szczególne regulacje dla szpitali klinicznych, m.in. zmierzające do poprawy zarządzania czasem pracy nauczycieli akademickich uczestniczących jednocześnie w udzielaniu świadczeń zdrowotnych w szpitalu klinicznym. W związku z odmiennością misji podmiotów prowadzących działalność dydaktyczną w powiązaniu z udzielaniem świadczeń zdrowotnych niezbędne jest uregulowanie o charakterze *lex specialis*, które pozwala na sprawowanie nadzoru przez uczelnię nad działalnością naukową i dydaktyczną w oddziale poprzez funkcjonowanie stanowiska kierownika kliniki, obok ordynatora lub lekarza kierującego oddziałem. Wprowadzony został przepis odnoszący się do kierującego

oddziałem lekarza, który będzie wskazywany przez kierownika podmiotu, a zatem będzie wyłączony z obowiązkowej procedury konkursowej. Konkurs będzie dotyczył wyłącznie stanowiska ordynatora.

Uczelnia medyczna może utworzyć podmiot leczniczy w formie spółki kapitałowej, z zastrzeżeniem że wartość nominalna udziałów albo akcji w takiej spółce należących łącznie do uczelni medycznych nie może stanowić mniej niż 51% kapitału zakładowego.

VI. Projekt ustawy zakłada, iż podmioty prowadzące działalność leczniczą będą na jednakowych zasadach traktowane w zakresie dostępu do środków publicznych, zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.). Proponuje się powiązanie otrzymywania przez te podmioty dotacji oraz wsparcia z programów wieloletnich, a następnie ich rozliczania z udzielaniem świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Omówione powyżej zagadnienia stanowią najważniejsze założenia zawarte w projekcie ustawy o działalności leczniczej w brzmieniu przyjętym przez Radę Ministrów po przeprowadzeniu szerokich uzgodnień i konsultacji społecznych. Obecnie projekt jest przedmiotem prac sejmowej podkomisji nadzwyczajnej, zatem minister zdrowia nie ma już możliwości prowadzenia w tym zakresie konsultacji społecznych. Należy jednocześnie zauważyć, iż niektóre postulaty zgłaszane przez środowiska medyczne są zbieżne z poprawkami poselskimi, które uzyskały akceptację ww. podkomisji. Dotyczy to m.in. odstąpienia od prowadzenia rejestru wszystkich podmiotów wykonujących działalność leczniczą (w tym praktyk zawodowych) wyłącznie przez właściwych wojewodów, czy też wydłużenia *vacatio legis* dla zmian w zakresie czasu pracy pracowników zakładów (pracowni) radiologii, radioterapii, medycyny nuklearnej, fizykoterapii, patomorfologii, histopatologii, cytopatologii, cytodiagnostyki oraz medycyny sądowej lub prosektoriów. Ostateczny kształt proponowanych rozwiązań wypracowany zostanie w kolejnych etapach parlamentarnej procedury legislacyjnej.

Przedstawiając powyższe, jednocześnie uprzejmie informuję, iż odpowiedź na pytanie dotyczące kwot zabezpieczonych na poszczególne kategorie świadczeń zdrowotnych dla podmiotów z terenu Lubelszczyzny zostanie udzielona w terminie późniejszym, niezwłocznie po uzyskaniu informacji z Narodowego Funduszu Zdrowia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie zniszczeń dróg gminnych
w trakcie budowy autostrad (19564)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Marka Matuszewskiego, przekazaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19564/10, w sprawie zniszczeń dróg gminnych w trakcie budowy autostrad przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Problem opisany przez pana posła dotyczy budowy węzła Stryków I. Zamawiający w zawartym kontrakcie zobowiązał wykonawcę realizującego roboty budowlane do zawarcia odpowiednich umów i porozumień z odpowiednim samorządem gminnym w razie konieczności korzystania z dróg gminnych i przewożenia ładunków ciężarówkami. W przypadku uszkodzenia ww. dróg bądź dojazdów do posesji wykonawca jest zobowiązany do niezwłocznego naprawienia uszkodzonych dróg. Niezrealizowanie powyższych uzgodnień oraz brak reakcji z jego strony może narazić wykonawcę na stosowne kary, np. zmniejszenie w odpowiedniej wysokości środków finansowych z faktury bieżącej, kary umowne zgodne z zapisami kontraktowymi oraz w ostateczności skorzystanie przez zamawiającego z kary pieniężnej w ramach zabezpieczenia należytego wykonania umowy. Jednocześnie należy dodać, iż niezrealizowane zobowiązania wykonawcy automatycznie przechodzą na zamawiającego, który zgodnie z zapisami Kodeksu cywilnego odpowiedzialny jest solidarnie za zobowiązania generalnego wykonawcy w stosunku do zaakceptowanych przez inwestora podmiotów. Zgodnie z powyższym wszelkie uwagi oraz roszczenia wynikające z zaistniałej sytuacji powinny być zgłaszane do Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Łodzi.

Odnosząc się do propozycji pana posła w kwestii przejęcia przez GDDKiA w zarząd tymczasowy dróg na czas prowadzenia budowy, uprzejmie wyjaśniam, iż ewentualność taka była już rozpatrywana. Jednak konieczność wzajemnego przekazywania sobie dróg pomiędzy samorządem lokalnym a GDDKiA powodowałyby jeszcze większe zamieszanie oraz zwiększenie kosztów inwestycji. Resort infrastruktury stoi na stanowisku, iż powyższe problemy można rozwiązać poprzez wzmoczoną kontrolę ekipy nadzorującej oraz należyte egzekwowanie umów i porozumień. Pragnę zapewnić, iż jednostkowe przykłady niewłaściwych działań nadzoru budowlanego będą na bieżąco eliminowane w celu zminimalizowania uciążli-

wości prowadzonych robót budowlanych dla społeczności lokalnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Marka Opióły**

**w sprawie pracowników
wart cywilnych zwalnianych
z Rejonowego Zarządu Infrastruktury
w Bydgoszczy (19566)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Opióły w sprawie pracowników wart cywilnych zwalnianych z Rejonowego Zarządu Infrastruktury w Bydgoszczy (nr SPS-023-19566/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z decyzją ministra obrony narodowej nr 88/MON z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie zatrudnienia i funduszu wynagrodzeń pracowników resortu obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 6, poz. 65) dowódcy jednostek wojskowych otrzymali nowe, zmniejszone limity zatrudnienia w latach 2010 i 2011, do których muszą dostosować liczbę zatrudnionych pracowników. Decyzję o tym, czy likwidować całą komórkę wewnętrzną w jednostce organizacyjnej, czy dokonać indywidualnych zwolnień w poszczególnych komórkach, podejmują dowódcy jednostek, którzy są odpowiedzialni za właściwe zabezpieczenie funkcjonowania jednostki i realizację przez nią zadań. Jak wynika z informacji uzyskanych od szefa Rejonowego Zarządu Infrastruktury w Bydgoszczy, jak również od jego przełożonego – szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, decyzję o likwidacji oddziału warty cywilnej szef tej jednostki organizacyjnej podjął po dokonaniu dogłębnej analizy możliwości realizacji zadań stojących przed jego instytucją przy zmniejszonym limicie zatrudnienia. W rezultacie, kierując się względami oszczędnościowymi, uwzględniając możliwości zakontraktowania usług zewnętrznych związanych z ochroną użytkowanych obiektów, szef Rejonowego Zarządu Infrastruktury w Bydgoszczy wystąpił z wnioskiem organizacyjno-etatowym dotyczącym likwidacji oddziału warty cywilnej. Stosowny wykaz zmian do etatu Rejonowego Zarządu Infrastruktury w Bydgoszczy został wydany w dniu 1 października 2010 r.

Przyczyną zatem wypowiedzenia umów o pracę pracownikom oddziału warty cywilnej w Rejonowym Zarządzie Infrastruktury w Bydgoszczy było zmniejszenie zatrudnienia u pracodawcy. Natomiast w uzasadnieniu zwolnienia pracodawca zamieścił dodatko-

wy zapis, że zmniejszenie zatrudnienia wynika z realizacji decyzji w sprawie zatrudnienia i funduszu wynagrodzeń pracowników resortu obrony narodowej. Szef Rejonowego Zarządu Infrastruktury w Bydgoszczy przed wręczeniem wypowiedzeń pracownikom oddziału warty cywilnej dokonał wszystkich czynności, jakie nakłada obowiązujące prawo na pracodawcę, wynikających z postanowień ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, ze zm.), a także Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej wraz z protokołami dodatkowymi. W tej sytuacji działania szefa Rejonowego Zarządu Infrastruktury w Bydgoszczy należy uznać za zasadne, gdyż o formie ochrony jednostki wojskowej na podstawie odrębnych przepisów, decyduje jej dowódca i dowódca rodzaju sił zbrojnych (równorzędny). Likwidacja oddziału warty cywilnej w Rejonowym Zarządzie Infrastruktury w Bydgoszczy nie stoi w sprzeczności z przywołaną wyżej decyzją.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostając w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie interpretacji kwalifikacji pacjenta,
zawartej w stanowisku prezesa NFZ w piśmie
z dnia 30 lipca 2009 r. (19567)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Bożeny Kotkowskiej, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19567/10, w sprawie interpretacji kwalifikacji pacjenta zawartej w stanowisku prezesa NFZ w piśmie z dnia 30 lipca 2009 r. uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały uregulowane w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) oraz w aktach wykonawczych do ww. ustawy, w tym w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń

gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej (Dz. U. Nr 140, poz. 1147, ze zm.).

W związku z poruszoną w ww. interpelacji kwestią skierowanego do zakładów opiekuńczych w 2009 r. pisma z NFZ zawierającego wytyczne, zgodnie z którymi przy kwalifikacji do zakładów opiekuńczych 0 punktów otrzymują wyłącznie ci świadczeniobiorcy, którzy nie są w stanie samodzielnie jeść (karmieni przez zgłębnik lub gastrostomię), uprzejmie informuję, że powyższy komunikat wynikał z zapisów obowiązującego w 2009 r. zarządzenia nr 96/2008/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 23 października 2008 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzajach: świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze oraz opieka paliatywna i hospicyjna.

Zgodnie z ww. zarządzeniem kwalifikacja pacjenta do udzielania świadczeń w zakładach opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych odbywała się na podstawie oceny pacjenta, dokonanej w oparciu o zmodyfikowaną skalę Barthel. Wspomniana skala w pkt 1 – spożywanie posiłków – odnosiła się do trzech grup świadczeniobiorców:

- 0 pkt – którzy nie są w stanie samodzielnie jeść (karmionych przez zgłębnik lub gastrostomię),
- 5 pkt – potrzebują pomocy w krojeniu, smarowaniu masłem itp.,
- 10 pkt – samodzielnych i niezależnych.

Na podstawie ww. zarządzenia świadczenia udzielane pacjentom, którzy w ocenie zmodyfikowaną skalą Barthel uzyskali 0 pkt były rozliczane z uwzględnieniem współczynnika korygującego wartość osobodnia (2,8).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że wynikiem rozbieżności w ocenie możliwości wykorzystania zmodyfikowanej skali Barthel pomiędzy świadczeniodawcami a funduszem było wydanie opinii do ww. zarządzenia nr 96/2008/DSOZ przez konsultanta krajowego w dziedzinie pielęgniarstwa przewlekłe chorych i niepełnosprawnych, iż należy rozszerzyć możliwość finansowania świadczeń opieki zdrowotnej z uwzględnieniem wskaźnika 2,8 wartości osobodnia na świadczeniobiorców, którzy nie są karmieni przez zgłębnik lub gastrostomię, ale ze względu na niską sprawność wymagają karmienia przez inną osobę. Prezes NFZ nie zgodził się z cytowaną wyżej opinią, uznając, że błędne jest oczekiwanie, iż chorzy karmieni doustnie, posiłkami niewymagającymi szczególnego przygotowania, a także częstszego ich podawania, będą finansowani z uwzględnieniem wyższego wskaźnika wartości osobodnia, jak chorzy żywieni przez zgłębnik i stomię.

W ramach sprawowanego nadzoru nad działalnością funduszu minister zdrowia, badając ww. zarządzenie nr 96/2008/DSOZ, uznał, iż istnieje potrzeba zróżnicowania finansowania przez fundusz grupy pacjentów karmionych doustnie, z zachowanym odruchem żucia i połykania, wymagających pomocy przy spożywaniu posiłków w porównaniu z grupą pacjen-

tów, którzy nie są w stanie samodzielnie jeść i są karmieni np. przez zgłębnik lub gastrostomię. Uzasadnione jest to zarówno dodatkowymi wymaganiami w zakresie kwalifikacji personelu sprawującego opiekę nad osobami karmionymi przez zgłębnik lub gastrostomię, jak i większymi nakładami finansowymi wynikającymi chociażby z potrzeby użycia dodatkowego sprzętu medycznego oraz jego pielęgnacji.

Nadmieniam, iż obecnie do świadczeń opieki zdrowotnej udzielanych w zakładach opiekuńczych na podstawie umów z NFZ ma zastosowanie skala oparta na skali Barthel, określona w przywołanym na wstępie rozporządzeniu ministra zdrowia w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej. Zgodnie z ww. skalą (w części dotyczącej spożywania posiłków), 0 pkt otrzymuje świadczeniobiorca, który nie jest w stanie przełykać, karmiony przez zgłębnik lub gastrostomię, lub jejunostomię. Natomiast obowiązujące zasady rozliczania ww. świadczeń zostały określone w zarządzeniu nr 84/2009/DSOZ prezesa NFZ z dnia 11 grudnia 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej, ze zm. Zgodnie z ww. zarządzeniem w przypadku świadczeniobiorców z oceną 0 punktów w skali opartej na skali Barthel, żywionych dojelitowo przez zakład opiekuńczy – dla wartości każdego osobodnia stosuje się współczynnik korygujący 2,8, w przypadku świadczeniobiorców z oceną 0 punktów w skali opartej na skali Barthel, żywionych pozajelitowo przez zakład opiekuńczy – dla wartości każdego osobodnia stosuje się współczynnik korygujący 4,1, a w przypadku dzieci z oceną 0 punktów w skali opartej na skali Barthel, żywionych pozajelitowo przez zakład opiekuńczy – dla wartości każdego osobodnia stosuje się współczynnik korygujący 4,5.

Odpowiadając na pytanie pani poseł dotyczące zapewnienia możliwości kwalifikowania do grupy osób ocenionych na 0 pkt w ww. skali (dla których świadczenia są wyżej wycenione) również tych świadczeniobiorców, którzy nie są karmieni przez zgłębnik lub gastrostomię, ale ze względu na niską sprawność wymagają karmienia przez inną osobę, uprzejmie informuję, że obszar zagadnień związany z finansowaniem i kontraktowaniem świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej jest szeroko analizowany. W wyniku ustaleń ze spotkania, które miało miejsce w Ministerstwie Zdrowia w styczniu 2010 r., prezes Narodowego Funduszu Zdrowia m.in. rozważał możliwość wprowadzenia wyższej wyceny osobodnia dla pacjentów zakładów opiekuńczych ocenianych na 5 pkt w skali opartej na skali Barthel, którzy karmieni są doustnie. Wdrożenie zaproponowanych zmian uzależnione jest jednak od możliwości finansowych funduszu, który zobowiązany jest do przestrzegania zasady zrównoważenia środków przekazywanych na finansowanie świadczeń opieki zdro-

wotnej z przychodami. Jednocześnie uprzejmie informuję, że w oparciu o rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 23 grudnia 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w ramach opieki długoterminowej (Dz. U. Nr 255, poz. 1719) w treści rozporządzenia oraz w załącznikach do rozporządzenia sformułowanie „skala oparta na skali Barthel” zastąpione zostało sformułowaniem „skala Barthel”, a w załącznikach nr 2 i 3 do rozporządzenia wprowadzono wzór oryginalnej skali Barthel. Przepisy dotyczące m.in. skali Barthel, w brzmieniu nadanym rozporządzeniem zmieniającym, stosuje się do umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartych na rok 2012 i lata następne.

Odpowiadając na pytanie pani poseł dotyczące zatrudnienia lekarza anestezjologa w zakładach opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych, uprzejmie informuję, że ww. rozporządzeniem zmieniającym usunięty został zapis dotyczący wymogu zatrudnienia lekarza anestezjologa w zakładach opiekuńczych, przy czym zmiana ta, podobnie jak przepisy dotyczące skali Barthel, ma zastosowanie do umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartych na rok 2012 i lata następne.

Odnosząc się do zasad rozliczania realizacji świadczeń w ramach opieki długoterminowej na rzecz świadczeniobiorców objętych tą formą opieki i przebywających w zakładach opiekuńczych, w przypadku uzasadnionej nieobecności świadczeniobiorcy w zakładzie, np. w przypadku pobytu na turnusie rehabilitacyjnym, uprzejmie informuję, że zasady rozliczania świadczeń w zakładach opiekuńczych zostały określone w § 15 zarządzenia nr 84/2009/DSOZ prezesa NFZ z dnia 11 grudnia 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej, ze zm.

Zgodnie z zapisami ww. zarządzenia do rozliczenia pobytów w zakładach opiekuńczych wykazuje się wyłącznie osobodni faktycznie wykonane. Jednakże, mając na względzie czas oczekiwania na miejsce w zakładzie opieki długoterminowej oraz fakt, że świadczeniobiorcy przebywający w zakładach opiekuńczo-leczniczych lub pielęgnacyjno-opiekuńczych mogą wymagać skierowania do szpitala ze względu na pogarszający się stan zdrowia lub pojawienie się nowego problemu zdrowotnego, w ww. zarządzeniu został zamieszczony zapis, który określa, iż do 15 dni pobytu świadczeniobiorcy w szpitalu świadczeniodawca gwarantuje rezerwację łóżka. Za czas pobytu świadczeniobiorcy w szpitalu fundusz finansuje 15% wartości osobodnia. Ponadto, z uwagi na długotrwały charakter pobytu świadczeniobiorców w zakładach opiekuńczych i ewentualną potrzebę przebywania wśród rodziny np. w okresie świątecznym, w ww. zarządzeniu został uwzględniony zapis, z którego wynika, że za zgodą lekarza zakładu i jednoczesną zgodą kierownika zakładu opiekuńczego świadczenio-

biorca może uzyskać przepustkę. Na czas trwania przepustki świadczeniodawca rezerwuje łóżko oraz wyposaża świadczeniobiorcę w leki, wyroby medyczne i środki pomocnicze. Łączny czas pobytu świadczeniobiorcy na przepustkach nie może być dłuższy niż 10% czasu pobytu w zakładzie w danym roku. Za czas pobytu na przepustce fundusz finansuje 50% wartości osobodnia.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zapisy ww. zarządzenia nie uwzględniają możliwości rozliczenia częściowej wartości osobodnia w przypadku pobytu świadczeniobiorcy na turnusie rehabilitacyjnym. Świadczeniobiorcy przebywający w zakładach opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych mają zapewnioną rehabilitację w ramach całodobowych świadczeń zdrowotnych udzielanych przez te zakłady.

W związku z wyrażoną w ww. interpelacji obawą odnośnie do możliwych nadużyć ze strony świadczeniodawców, polegających na wykazywaniu do rozliczenia pełnej wartości osobodnia za świadczeniobiorców przebywających okresowo poza zakładem (w szpitalu lub na przepustce), uprzejmie informuję, że fundusz potwierdził, iż zdarzają się takie sytuacje, które wykrywane są podczas kontroli wykonywanych przez pracowników oddziałów wojewódzkich funduszu. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości świadczeniodawca zostaje zobowiązany do zwrotu nienależnie pobranych środków finansowych i nakładana jest kara umowna za wykonanie umowy niezgodnie z jej postanowieniami. Szczegółowe przepisy dotyczące stosowania kar umownych w razie stwierdzenia niewykonania lub nienależytego wykonania umowy z przyczyn leżących po stronie świadczeniodawcy zostały określone w rozdziale 5 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Agnieszki Hanajczyk
i Danuty Olejniczak**

**w sprawie przebiegu postępowania
w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej
(19569)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pań posłanek Agnieszki Hanajczyk i Da-

nuty Olejniczak z dnia 1 grudnia 2010 r. dotyczącą przebiegu postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz. U. z 2009 r. Nr 219, poz. 1708) postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej obejmuje czynności sprawdzające, postępowanie wyjaśniające, postępowanie przed sądem lekarskim oraz postępowanie wykonawcze. Celem czynności sprawdzających jest wstępne zbadanie okoliczności koniecznych do ustalenia, czy istnieją podstawy do wszczęcia postępowania wyjaśniającego, w przypadku stwierdzenia takowych, w postępowaniu wyjaśniającym rzecznik winien ustalić, czy został popełniony czyn mogący stanowić przewinienie zawodowe, wyjaśnić okoliczności sprawy, a w przypadku stwierdzenia znamion przewinienia zawodowego ustalić obwinionego oraz zebrać, zabezpieczyć i w niezbędnym zakresie utrwalić dowody dla sądu lekarskiego.

Na marginesie dodać można, iż przyznanie organowi innemu niż sąd kompetencji do wstępnego wyjaśnienia sprawy oraz zbierania materiału dowodowego na etapie przedsądowym ma również miejsce w procedurze karnej, gdzie uprawnione do prowadzenia postępowania przygotowawczego są prokurator, Policja i inne organy, którym takie kompetencje nadaje ustawa. Co istotne, w obu przypadkach realizacja konstytucyjnego prawa do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd jest zagwarantowana poprzez instytucję odwołania od postanowień rzecznika, prokuratora itp. do sądu. W kontekście postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarza zastosowanie ma art. 68 wyżej przytoczonej ustawy, który stanowi, że pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego oraz na postanowienie o umorzeniu. Zażalenie takie rozpatrywane jest przez właściwy okręgowy sąd lekarski lub Naczelny Sąd Lekarski, które mogą uchylić postanowienie rzecznika i przekazać postępowanie do dalszego prowadzenia, jednocześnie wskazując powody uchylecia, a w miarę potrzeby także okoliczności, które należy wyjaśnić, lub czynności, które należy przeprowadzić. Wskazania te są dla rzecznika odpowiedzialności zawodowej wiążące. Zatem w każdym przypadku pokrzywdzony ma możliwość spowodować rozpatrzenie sprawy przez sąd, nawet jeśli rzecznik odpowiedzialności zawodowej nie znalazł podstaw do wszczęcia postępowania wyjaśniającego lub takowe umorzył.

Brak prawnej możliwości kierowania skargi przez pokrzywdzonego bezpośrednio do sądu lekarskiego jest spowodowane potrzebą usprawnienia postępowania polegającego na przerzuceniu na rzecznika ciężaru dokonywania wstępnych czynności o charakterze przygotowawczym i weryfikującym oraz wyeliminowaniu części spraw z przyczyn materialnych lub for-

malnych, określonych w ustawie (o czym mowa w dalszej części niniejszego pisma).

Odpowiadając natomiast na drugie pytanie zawarte w przedmiotowej interpelacji, uprzejmie informuję, iż pacjent może uczestniczyć w rozprawie przed sądem lekarskim. Prawo takie daje mu art. 79 ust. 1 ustawy o izbach lekarskich, który stanowi, iż postępowanie przed sądem lekarskim odbywa się na rozprawie jawnej. Jest to nowe rozwiązanie w stosunku do obowiązującego pod rządami poprzedniej ustawy o izbach lekarskich, gdy pokrzywdzony nie miał praw strony w postępowaniu. W obecnym stanie prawnym natomiast pacjent, będąc stroną, posiada takie same uprawnienia jak lekarz, którego dotyczy postępowanie, lub obwiniony.

Jeżeli zaś chodzi o odpowiedź na trzecie pytanie, podstawy odmowy wszczęcia postępowania określone są w art. 63 ustawy o izbach lekarskich i należą do nich sytuacje, w których:

1) czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia;

2) czyn nie stanowi przewinienia zawodowego albo ustawy stanowią, że sprawca nie popełnia przewinienia zawodowego;

3) obwiniony zmarł;

4) nastąpiło ustanie karalności;

5) postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się.

Jeśli chodzi o działania rzecznika odpowiedzialności zawodowej w przypadku uzyskania informacji wskazującej na możliwość popełnienia przewinienia zawodowego przez lekarza, to rzecznik jest zobowiązany w takiej sytuacji wydać postanowienie o wszczęciu bądź odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego. Jeżeli zachodzi potrzeba, rzecznik może przedtem zażądać uzupełnienia w określonym terminie danych zawartych w informacji lub dokonać sprawdzenia faktów w tym zakresie. Gdy wyda on już postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, w jego toku powinien podejmować działania dążące do szczegółowego wyjaśnienia sprawy. W tym celu może przesłuchiwać pokrzywdzonego i inne osoby w charakterze świadków, powoływać i przesłuchiwać biegłych lub specjalistów, jak również przeprowadzać inne dowody. W przypadkach niecierpiących zwłoki, w szczególności wtedy gdy mogłoby to spowodować zatarcie śladów lub dowodów przewinienia zawodowego, rzecznik odpowiedzialności zawodowej może przesłuchać lekarza w charakterze obwinionego, przed wydaniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów, jeżeli zachodzą warunki do sporządzenia takiego postanowienia (art. 71 ustawy o izbach lekarskich). Jeżeli zebrany w postępowaniu wyjaśniającym materiał dowodowy wskazuje na fakt popełnienia przewinienia zawodowego przez lekarza, rzecznik odpowiedzialności zawodowej wydaje postanowienie o przedstawieniu lekarzowi zarzutów. Po

przedstawieniu zarzutów lekarzowi, ten ma prawo do złożenia wyjaśnień. Następnie, jeżeli istnieją podstawy do sporządzenia wniosku o ukaranie, rzecznik odpowiedzialności zawodowej zawiadamia obwinionego i jego obrońców o terminie końcowego zaznajomienia z materiałami postępowania wyjaśniającego wraz z pouczeniem o możliwości uprzedniego przejrzenia akt, a potem jeżeli nie zachodzi potrzeba uzupełnienia postępowania wyjaśniającego, wydaje postanowienie o jego zamknięciu. Następnie w terminie 14 dni składa do sądu lekarskiego wniosek o ukaranie, o czym zawiadamia pokrzywdzonego, obwinionego lekarza i właściwą okręgową radę lekarską. Szczegółowe regulacje dotyczące toku postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarza zawarte są w rozdziale piątym ustawy o izbach lekarskich.

Odnosząc się do zapytania o możliwość pokrzywdzonego zgłoszenia skargi na lekarza bezpośrednio do prokuratury, uprzejmie wyjaśniam, iż należy rozróżnić postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej (na okoliczność popełnienia przewinienia zawodowego, czyli naruszenia zasad etyki lekarskiej oraz przepisów związanych z wykonywaniem zawodu lekarza), które to toczy się przed sądem lekarskim, od postępowania w przedmiocie odpowiedzialności karnej (na okoliczność popełnienia przestępstwa), które to należy do właściwości sądu karnego. Zgodnie z art. 54 ustawy o izbach lekarskich toczą się one niezależnie od siebie. Pacjent zatem zawsze ma prawo złożyć zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa do odpowiedniego organu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 31 grudnia 2010 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Agnieszki Hanajczyk
i Danuty Olejniczak**

**w sprawie rozbudowania przepisów ustawy
Kodeks pracy (19570)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaniem przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19570/10, interpelacji posłanek Agnieszki Hanajczyk i Danuty Olejniczak w sprawie rozbudowania przepisów Kodeksu pracy przedstawiam niżej stanowisko odnoszące się do kwestii poruszonych w interpelacji.

Polskie prawo w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy uwzględnia w pełni postanowienia dyrektyw Unii Europejskiej dotyczących bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników. Postanowienia tych dyrektyw nie uwzględniają działań mających na celu zapobieganie stresowi w miejscu pracy.

Należy jednak zauważyć, że obecnie obowiązujące przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy w szerokim zakresie określają obowiązki pracodawców dotyczące higieny pracy i organizacji pracy, mające również wpływ na przeciwdziałanie stresowi. Przepisy takie zawarte są w szczególności w ustawie Kodeks pracy, w rozporządzeniu ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650, z późn. zm.) oraz w rozporządzeniu ministra pracy i polityki socjalnej z dnia 1 grudnia 1998 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy na stanowiskach wyposażonych w monitory ekranowe (Dz. U. Nr 148, poz. 973). I tak m.in.:

— art. 94 pkt 2a Kodeksu pracy zobowiązuje pracodawcę do organizowania pracy w sposób zapewniający zmniejszenie uciążliwości pracy, zwłaszcza pracy monotonnej i pracy w ustalonym z góry tempie,

— zgodnie z art. 94 pkt 10 Kodeksu pracy pracodawca ma obowiązek wpływać na kształtowanie w zakładzie pracy zasad współżycia społecznego,

— art. 207 § 2 Kodeksu pracy zobowiązuje pracodawcę do zapewnienia ochrony zdrowia i życia pracowników, w tym do:

– organizowania pracy w sposób zapewniający bezpieczne i higieniczne warunki pracy,

– reagowania na potrzeby w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa i higieny pracy oraz dostosowywania środków podejmowanych w celu doskonalenia istniejącego poziomu ochrony zdrowia i życia pracowników, biorąc pod uwagę zmieniające się warunki wykonywania pracy,

– zapewnienia rozwoju spójnej polityki zapobiegającej wypadkom przy pracy i chorobom zawodowym, uwzględniającej zagadnienia techniczne, organizację pracy, warunki pracy, stosunki społeczne oraz wpływ czynników środowiska pracy,

— art. 212 Kodeksu pracy zobowiązuje osobę kierującą pracownikami do organizowania, przygotowywania i prowadzenia prac z uwzględnieniem zabezpieczenia pracowników przed wypadkami przy pracy i chorobami związanymi z warunkami środowiska pracy,

— art. 226 Kodeksu pracy zobowiązuje pracodawcę do oceny i dokumentowania ryzyka zawodowego związanego z wykonywaną pracą oraz stosowania niezbędnych środków profilaktycznych zmniejszających ryzyko,

— zgodnie z § 39 ust. 2 rozporządzenia w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy pracodawca jest obowiązany dostosować warunki i procesy pracy do możliwości pracowników, w szczególności przez odpowiednie projektowanie i organizowanie stanowisk pracy – z uwzględnieniem zmniejszenia

uciążliwości pracy, zwłaszcza pracy monotonnej i pracy w ustalonym z góry tempie, oraz ograniczenia negatywnego wpływu takiej pracy na zdrowie pracowników,

— zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy na stanowiskach wyposażonych w monitory ekranowe – pracodawca jest obowiązany do przeprowadzania na stanowiskach pracy, wyposażonych w monitory ekranowe, oceny warunków pracy m.in. w aspekcie organizacji stanowisk pracy oraz obciążenia psychicznego pracowników, wynikającego ze sposobu organizacji pracy; na podstawie tej oceny pracodawca jest obowiązany podejmować działania mające na celu usunięcie stwierdzonych zagrożeń i uciążliwości.

Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z art. 237^{1a} Kodeksu pracy pracownicy lub ich przedstawiciele mogą przedstawiać pracodawcy wnioski w sprawie eliminacji lub ograniczenia zagrożeń zawodowych. Na umotywowany wniosek pracowników lub ich przedstawicieli dotyczący zagrożenia zdrowia i życia pracowników inspektor pracy Państwowej Inspekcji Pracy przeprowadza kontrole przestrzegania przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy przez pracodawców oraz stosuje odpowiednie środki przewidziane w ustawie o Państwowej Inspekcji Pracy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w 2004 r. pomiędzy organizacjami UNICE¹⁾, UEAPME²⁾, CEP³⁾ i ETUC⁴⁾ zostało zawarte europejskie porozumienie ramowe dotyczące stresu związanego z pracą, którego celem jest zapewnienie pracodawcom i pracownikom ram pozwalających identyfikować i zapobiegać lub rozwiązywać problemy towarzyszące stresowi związanemu z pracą. Porozumienie zobowiązuje członków tych organizacji do wdrożenia jego postanowień zgodnie z procedurami i praktykami właściwymi dla strony pracodawców i strony pracobiorców w państwach członkowskich i krajach Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienie, pragnę nadmienić, że zarówno przepisy Kodeksu pracy, jak i ww. rozporządzeń nie mogą szczegółowo regulować kwestii związanych z zadaniami wykonywanymi u danego pracodawcy (w tym podziału zadań oraz relacji między pracownikami). W razie potrzeby kwestie te mogą być uregulowane w aktach wewnętrzzakładowych.

Moim zdaniem powyższe przepisy stanowią wystarczającą podstawę do podejmowania przez pracodawców odpowiednich działań mających na celu zapewnienie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników, w tym również zapobieganie stresowi w miejscu pracy. Nie ma zatem potrzeby rozszerzania obo-

¹⁾ Unia Konfederacji Przemysłu i Pracodawców Europy.

²⁾ Europejska Unia Rzemiosła oraz Małych i Średnich Przedsiębiorstw.

³⁾ Europejskie Centrum Przedsiębiorstw z Udziałem Publicznym i Przedsiębiorstw o Ogólnym Interesie Gospodarczym.

⁴⁾ Europejska Konfederacja Związków Zawodowych.

wiązujących przepisów o problematykę dotyczącą przeciwdziałania stresowi w miejscu pracy.

Ponadto uprzejmie informuję, że w Centralnym Instytucie Ochrony Pracy – Państwowym Instytucie Badawczym są prowadzone prace badawcze na temat wpływu stresu na pracę i zdrowie pracowników. Wyniki tych prac służą do inicjowania działań w kierunku zmniejszenia stresu i skutków jego oddziaływania na pracowników. Można tu wymienić takie prace, jak:

— badanie wpływu psychospołecznych warunków pracy na częstość występowania zaburzeń mięśniowo-szkieletowych,

— program psychologicznego wsparcia dla pracowników dotkniętych negatywnymi skutkami stresu w pracy.

Na podstawie wyników powyższych prac zostały wydane poradniki dla pracodawców zawierające zalecenia mające na celu przeciwdziałanie stresowi i jego skutkom. Wyniki prac były również publikowane w czasopismach z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy (w tym w miesięczniku „Bezpieczeństwo Pracy”).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Stanke**

**w sprawie sytuacji byłych pracowników PGR
(19571)**

Odpowiadając na interpelację pana posła Piotra Stanke z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie sytuacji byłych pracowników państwowych gospodarstw rolnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Odnosząc się do pytania dotyczącego istnienia wiarygodnych badań obrazujących stan środowiska byłych pracowników państwowych gospodarstw rolnych, pragnę zauważyć, iż badaniem rynku pracy na obszarach popegeerowskich i sytuacji społecznej na tych terenach zajmuje się zgodnie z właściwością Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej.

W 2007 r. z inicjatywy Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej przygotowano projekt badania, które miało zidentyfikować czynniki wpływające na sytuację na rynkach pracy na obszarach postpegeerowskich. Wyniki oraz rekomendacje z badań zostały ujęte w raporcie końcowym z 2008 r. pt. „Rynki pra-

cy na obszarach popegeerowskich”, opublikowanym na stronie internetowej Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej: <http://www.mpips.gov.pl/index.php?gid=1170>.

Badanie przeprowadzone zostało w ośmiu celowo dobranych powiatach. Przy ich wyborze do badania pod uwagę wzięte zostały czynniki o charakterze ekonomicznym (charakterystyka rynku pracy, charakterystyka aktywności gospodarczej, popyt na pracę, otoczenie gospodarcze, migracje) czy też społecznym (kapitał ludzki i kapitał społeczny, otoczenie społeczne, działania instytucji, w tym organizacji pozarządowych, przede wszystkim o charakterze edukacyjnym). Celem tego badania było przeprowadzenie analizy pozwalającej na uchwycenie przyczyn wysokiego bezrobocia strukturalnego na obszarach popegeerowskich, a więc zidentyfikowanie czynników mających wpływ na sytuację na tych lokalnych rynkach pracy z próbą oddzielenia czynników specyficznych, związanych z funkcjonowaniem państwowych gospodarstw rolnych, od czynników o charakterze ogólnym, kształtujących sytuację na wszystkich terenach nisko zurbanizowanych. Drugim celem projektu był opis badanych rynków pracy (od strony zarówno popytu, jak i podaży), w tym otoczenia społecznego i instytucjonalnego tych rynków, oraz stwierdzenie, czy występują między nimi różnice. Trzecim celem było określenie barier zatrudnienia na poszczególnych typach rynków, określenie czynników aktywizacji zawodowej oraz metod aktywizowania rynków pracy na obszarach popegeerowskich, zaś czwartym – stworzenie rekomendacji dotyczących metod aktywizacji tych rynków pracy.

Oprócz powyższego raportu stan środowisk popegeerowskich przedstawia raport Biura Studiów i Ekspertyz Kancelarii Sejmu z 2004 r. „Problemy bezrobocia i ubóstwa na terenach byłych Państwowych Gospodarstw Rolnych” autorstwa M. Dziubińskiej-Michalewicz, a także opracowania ośrodków akademickich.

Pragnę zauważyć, iż zgodnie z pierwotnym brzmieniem ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 1991 r. Nr 107, poz. 464) do zadań Agencji Nieruchomości Rolnych należało m.in. tworzenie miejsc pracy w związku z restrukturyzującą państwową gospodarką rolną.

W tym celu w 1994 r. w agencji został powołany Zespół Aktywizacji Zawodowej. W końcu 1995 r. uruchomiony został ze środków PHARE Fundusz Aktywizacji Bezrobotnych ukierunkowany na utworzenie nowych miejsc pracy w województwach odznaczających się największym bezrobociem popegeerowskim. Do końca funkcjonowania tego programu utworzono 3,7 tys. nowych miejsc pracy i 90 warsztatów pracy. Kontynuacją tego funduszu był w latach 1998–1999 Fundusz Uzupełniający ze środków FAPA. Do końca 1999 r. za pomocą tego funduszu utworzono dalszych 420 miejsc pracy. Można szacować, że w rezultacie wszystkich działań agencji i innych instytucji i orga-

nizacji powstało ok. 20 tys. miejsc pracy dla byłych pracowników PGR-ów.

Równolegle agencja podejmowała działania w zakresie:

1) współdziałania z innymi instytucjami w rozpropagowaniu w środowisku popegeerowskim możliwości korzystania przez byłych pracowników państwowych gospodarstw rolnych z różnego rodzaju pożyczek, preferencyjnych kredytów oraz innych form pomocy (zwrot składek ZUS, obniżenie oprocentowania pożyczek z Funduszu Pracy, refundacja kosztów przyuczenia do zawodu i innych szkoleń) związanych z tworzeniem nowych miejsc pracy lub podejmowaniem działalności gospodarczej; podpisano porozumienie zawarte pomiędzy agencją, ministrem pracy i polityki społecznej, Krajowym Urzędem Pracy oraz wojewódzkimi i rejonowymi urzędami pracy o współdziałaniu w zakresie łagodzenia skutków bezrobocia wśród byłych pracowników państwowych gospodarstw rolnych; oddziały terenowe agencji uczestniczyły również w opracowaniu specjalnych programów przeciwdziałania bezrobociu, szczególnie w gminach i osiedlach popegeerowskich,

2) pobudzania inicjatyw lokalnych i ich wspierania w zakresie przedsiębiorczości i tworzenia nowych miejsc pracy,

3) refundowania przez agencję części kosztów wynagrodzenia pracodawcom tworzącym nowe miejsca pracy w sektorach pozarolniczych i zatrudniających byłych pracowników PGR-ów; program taki opracowano w 2000 r. – wysokość refundacji wynosiła od 50 do 100% najniższego wynagrodzenia; do końca 2003 r. agencja podpisała 2,3 tys. umów o refundację, na podstawie których zatrudniono ok. 11 tys. bezrobotnych byłych pracowników PGR-ów; dodatkowo w 2002 r. powstał podobny program „Zielone miejsca pracy” realizowany przez agencję przy współudziale Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej; w ramach tego programu miały być pokryte koszty zatrudnienia do 1 tys. absolwentów wywodzących się z rodzin byłych pracowników PGR-ów; agencja refundowała koszty w wysokości najniższego wynagrodzenia, a pozostałe koszty pokrywało Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej,

4) działania na rzecz umożliwienia jak największej liczbie dzieci byłych pracowników PGR-ów kontynuacji nauki i zdobycia wykształcenia; w ramach tego działania od 1998 r. realizowany był program „Poprawa szans edukacyjnych dzieci z osiedli popegeerowskich”; program, polegający na udzielaniu dzieciom z osiedli popegeerowskich, uczniom szkół średnich i ponadgimnazjalnych kończących się maturą stypendiów w wysokości do 200 zł miesięcznie (z rodzin, w których dochód na osobę nie przekraczał 70% najniższego wynagrodzenia) i włączaniu ich w działania na rzecz tych osiedli oraz szkoleniu nauczycieli z rejonów objętych tym programem, był finansowany przez agencję i realizowany wspólnie z innymi instytucjami, w tym Polską Fundacją Dzieci i Młó-

dieży; w roku szkolnym 2004/2005 przyznano 46,5 tys. stypendiów.

Agencja prowadziła również działalność na rzecz różnych form pomocy materialnej ubogim rodzinom pracowników byłych państwowych gospodarstw rolnych, a głównie dzieciom z tych rodzin. W ramach tej działalności agencja dofinansowywała:

1) wypoczynek letni na koloniach i półkoloniach,
2) prowadzenie zajęć kulturalnych i sportowych w szkołach,

3) niektóre wydatki na ochronę zdrowia dzieci – organizacja akcji „białe soboty”, leczenie sanatoryjne, zakup leków,

4) dożywianie dzieci w szkołach,

5) wyposażenie szkół w rejonach popegeerowskich,

6) dowożenie dzieci do szkół,

a także finansowała doraźną pomoc socjalną dla dzieci z najuboższych rodzin.

Od 2002 r. agencja we współpracy z Fundacją Edukacyjną Przedsiębiorczości z Łodzi i Polsko-Amerykańską Fundacją Wolności realizowała program stypendiów pomostowych dla studentów I roku studiów. W roku akademickim 2003/2004 agencja współfinansowała stypendia dla 1417 studentów z ubogich rodzin popegeerowskich, a w roku akademickim 2004/2005 współfinansowała 1400 stypendiów pomostowych. Od roku 2005/2006 agencja uczestniczy w programie jedynie w ramach współpracy organizacyjnej.

Wymienione działania agencji z zakresu aktywizacji zawodowej i pomocy socjalnej nie rozwiązały problemów materialnych i społecznych środowisk popegeerowskich, jednak w znacznym stopniu ograniczały ujemne skutki. Działania te prowadzono do 2004 r.

Ustawa z dnia 4 marca 2004 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa uchyliła przepisy, które zobowiązywały agencję do tworzenia miejsc pracy dla byłych pracowników PGR-ów i do działań na rzecz pomocy byłym pracownikom PGR-ów oraz ich rodzinom, w tym świadczeń stypendialnych. Od tego roku działania te realizowane są w ramach zadań ministra pracy i polityki społecznej, ministra edukacji narodowej oraz przez inne instytucje i organizacje zajmujące się tą problematyką.

Należy nadmienić, że młodzież pochodząca z rodzin popegeerowskich oraz małych miejscowości do 20 tys. mieszkańców, która kontynuuje naukę na studiach magisterskich, nadal może ubiegać się o stypendia w ramach „Programu stypendiów pomostowych”. Kandydat ubiegający się o stypendium składa w Agencji Nieruchomości Rolnych wniosek wraz z zaświadczeniem o sytuacji materialnej rodziny oraz świadectwem dojrzałości. Po weryfikacji wniosków wyniki naboru są ogłoszone na stronach internetowych Fundacji Edukacyjnej Przedsiębiorczości w Łodzi. Aktualnie stypendium wypłacane jest na I roku studiów i wynosi 5 tys. zł – wypłacane jest w 10 mie-

sięcznych ratach po 500 zł. Do 2010 r. z tej formy pomocy skorzystało 12 tys. studentów, którym wypłacono 50 mln zł. Wśród fundatorów jest ponad 100 organizacji i instytucji publicznych.

Poza ww. formą wsparcia uczniowie i studenci z ubogich rodzin, również z rodzin popegeerowskich, mogą korzystać ze stypendiów socjalnych i stypendiów za wyniki w nauce wypłacanych przez inne instytucje i organizacje, a studenci mogą ubiegać się o kredyty studenckie na naukę.

Niezależnie od powyższego należy nadmienić, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi od kilku lat prowadzi dialog z przedstawicielami środowisk popegeerowskich, podejmując według swojej właściwości działania, które mają szczególny wyraz w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013. Działania podejmowane w ramach PROW 2007–2013 przyczyniają się do poprawy jakości życia na obszarach wiejskich oraz różnicowania gospodarki wiejskiej, tj. łagodzenia skutków bezrobocia (tworzenie nowych miejsc pracy) oraz promowania dywersyfikacji działalności i tworzenia pozarolniczych źródeł dochodów, tworzenia lub rozwijania mikroprzedsiębiorstw.

Kwestie dotyczące rynku pracy na rzecz aktywizacji zawodowej osób, w tym byłych pracowników PPR, prowadzi w ramach swoich właściwości Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej. Jednym z podstawowych priorytetów polskiej polityki rynku pracy jest wzrost aktywności zawodowej całego społeczeństwa. W polityce rynku pracy realizowanej przez ministra pracy i polityki społecznej zwraca się szczególną uwagę na aktywizację zawodową osób biernych zawodowo w wieku 50+, jak i na działania nakierowane na zachęcanie osób do dłuższego pozostawiania aktywnymi zawodowo. Program „Solidarność pokoleń. Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+”, przyjęty przez Radę Ministrów w 2009 r., jest pakietem działań rządowych zmierzających do zwiększenia zatrudnienia osób powyżej 50. roku życia w Polsce. Program ten zakłada z jednej strony działania, które zwiększają zachęty do zatrudnienia osób w wieku 50+ przez przedsiębiorców, a z drugiej strony działania, które sprzyjają poprawie kwalifikacji, umiejętności i efektywności pracy tych osób. Wśród rozwiązań mających zwiększyć zatrudnienie w tej grupie wiekowej są m.in.: obniżenie kosztów pracy związanych z zatrudnieniem pracowników „50+”, zmiana systemu szkoleń i podnoszenia kwalifikacji oraz wprowadzenie elastycznych form zatrudnienia. Pracodawcy zatrudniający osoby w wieku przedemerytalnym – kobiety powyżej 55 lat i mężczyźni powyżej 60 lat – będą zwolnieni ze składek na Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Jednocześnie odnosząc się do kwestii prac interwencyjnych i robót publicznych, uprzejmie informuję, iż celem aktywnych polityk rynku pracy (do których zaliczają się także prace interwencyjne oraz roboty publiczne) jest zwiększenie szans osób poszukujących

pracy na znalezienie i utrzymanie zatrudnienia oraz przeciwdziałanie ich dezaktywizacji, a także aktywizacja ekonomiczna osób biernych zawodowo. Oznacza to, że roboty publiczne oraz prace interwencyjne powinny być organizowane dla osób bezrobotnych w celu podtrzymania ich gotowości do zatrudnienia. Niemniej jednak badanie efektywności podstawowych aktywnych polityk rynku pracy w Polsce, którego wyniki zostały przedstawione w raporcie „Zatrudnienie w Polsce 2007”, wskazało, że te dwie formy aktywizacji charakteryzują się niską skutecznością wyrażoną jako odsetek osób, które znalazły zatrudnienie po zakończeniu uczestnictwa w tych programach. Narzędzia te nie służą do wypracowywania świadczeń emerytalnych, gdyż zgodnie z ustawą o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy są to narzędzia o określonym horyzoncie czasowym, które w dłuższym okresie powinny prowadzić do uzyskania trwałego zatrudnienia niesubsydiowanego.

Ustosunkowując się do pytania dotyczącego wprowadzenia zmian w „Programie pomocy środowiskom popegeerowskim”, uprzejmie informuję, iż obecne uregulowania zawarte w ustawie z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa nie przewidują możliwości udzielania innej pomocy środowiskom popegeerowskim niż zawarte w programie. Zgodnie z „Programem pomocy środowiskom popegeerowskim” beneficjentami bezzwrotnej pomocy finansowej udzielanej przez agencję są gminy oraz spółdzielni mieszkaniowe, które przejęły nieodpłatnie mienie zasobu w stanie wymagającym odbudowy lub remontu, tj.:

1) gminy i spółdzielnie mieszkaniowe, które nieodpłatnie przejęły od agencji domy lub lokale mieszkalne i budynki gospodarcze wraz z przynależnym gruntem, na podstawie art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa,

2) gminy i spółdzielnie utworzone przez nabywców lokali mieszkalnych z Zasobu WRSP w celu administrowania budynkami mieszkalnymi, które przejęły od agencji grunty zabudowane obiektami infrastruktury technicznej towarzyszącej budynkom mieszkalnym wraz z mieniem niezbędnym do korzystania z tej infrastruktury, na podstawie art. 44 ww. ustawy,

3) gminy, którym agencja przekazała majątek wraz z niezbędnymi gruntami, służący wykonywaniu innej działalności niż gospodarcza, w szczególności obiekty socjalne, kulturalne, sportowe, oświatowe i ochrony zdrowia, na podstawie art. 48 ww. ustawy.

Bezzwrotna pomoc finansowa udzielana przez agencję może dotyczyć zadań inwestycyjnych (remontowych) polegających na:

1) remoncie lub przebudowie budynków, lokali, obiektów infrastruktury technicznej, w tym przejętych dróg osiedlowych, których udokumentowany stan w momencie przekazania potwierdza konieczność dokonania remontu lub przebudowy, a także podłączeniu przekazanych budynków, lokali i infra-

struktury technicznej do istniejącej lub budowanej gminnej infrastruktury technicznej oraz

2) budowie budynków, lokali i infrastruktury technicznej wyłącznie wówczas, gdy budowa ta ma zastąpić nieodpłatnie przekazane obiekty, których remont jest już nieuzasadniony ekonomicznie, a w wypadku budowy, która miałaby rozszerzyć krąg usługobiorców, to jedynie w części odpowiadającej potrzebom nieruchomości, które były lub są nadal w zasobie, i pozostałych dotychczasowych usługobiorców.

Pragnę poinformować pana posła, iż „Program pomocy środowiskom popegeerowskim” nie jest wystarczająco wykorzystywany przez beneficjentów pomocy. W 2009 r. plan bezzwrotnej pomocy finansowej wykonany został w 64%. Z zaplanowanej kwoty 66,5 mln zł beneficjenci wykorzystali 42 mln zł. W 2010 r. również nie wykorzystano całej zaplanowanej kwoty 63,3 mln zł.

Odpowiadając na pytanie dotyczące nieobecności przedstawicieli Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi na konferencji w Czarnej Dąbrówce, uprzejmie informuję, iż o przyczynach tych organizatorzy zostali poinformowani pismem z dnia 19 października 2010 r., znak: GZsp-610-175/10.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Waldemara Wrony**

**w sprawie potrzeb i możliwości stosowania
zaopatrzenia ortopedycznego
w rehabilitacji chorych leczonych
na oddziałach lecznictwa zamkniętego (19572)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Waldemara Wrony, posła na Sejm RP, w sprawie potrzeb i możliwości stosowania zaopatrzenia ortopedycznego w rehabilitacji chorych leczonych na oddziałach lecznictwa zamkniętego, przekazaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu pana Marka Kuchcińskiego, znak: SPS-023-19572/10, uprzejmie proszę o przyjęcie stanowiska w sprawie.

Kwestie i zasady zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi i środkami pomocniczymi określa rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. Nr 139, poz. 1141, z późn. zm.), które stanowi, iż świadczeniobiorcy przysługują świadczenie gwarantowane z zakresu

zaopatrzenia w wyroby medyczne na zlecenie lekarza uprawnionego do wystawienia takiego zlecenia zgodnie z kryteriami przyznawania ustalonymi w tym rozporządzeniu.

Natomiast jeżeli chodzi o zakaz wystawiania zleceń przez lekarzy dla pacjentów przebywających w szpitalu, wynika to z § 12 ust. 9 załącznika do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484). W związku z powyższym, aby pacjent podczas pobytu w szpitalu mógł uzyskać zlecenie na zaopatrzenie w wyroby medyczne, należałoby znowelizować zapis w tym zakresie w przedmiotowym rozporządzeniu, jednakże w chwili obecnej w Ministerstwie Zdrowia nie są prowadzone prace nad zmianą rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 81, poz. 484).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Waldemara Wrony**

**w sprawie podwyższenia wyceny świadczeń
w rodzaju rehabilitacja lecznicza w zakresie
rehabilitacji w warunkach stacjonarnych,
szczególnie w rehabilitacji dzieci (19573)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją złożoną przez pana posła Waldemara Wrone w sprawie podwyższenia wyceny świadczeń zdrowotnych w rodzaju rehabilitacja lecznicza w zakresie rehabilitacji w warunkach stacjonarnych, szczególnie w rehabilitacji dzieci (znak: SPS-023-19573/10), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) wraz z aktami wykonawczymi, w tym rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (Dz. U. z 2009 r. Nr 140, poz. 1145).

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym

dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 powyższej ustawy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego NFZ należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż Ministerstwo Zdrowia nie posiada kompetencji w zakresie ustalania wyceny świadczeń opieki zdrowotnej.

Dodatkowo pragnę zaznaczyć, że zarządzenie nr 53/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 września 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju rehabilitacja lecznicza powstało w trosce o dobro pacjenta, ponieważ właściwa rehabilitacja rozpoczęta w optymalnym czasie daje szansę powrotu do pełnego zdrowia, ale też powrotu do sprawnego funkcjonowania w społeczeństwie. Była to również odpowiedź na oczekiwanie środowiska medycznego. Przedmiotowe zarządzenie inicjuje zmiany, jakie fundusz pragnie wprowadzić we wszystkich zakresach rehabilitacji leczniczej stacjonarnej. Te przywołane zmiany to w szczególności kwestie związane z finansowaniem i rozliczaniem udzielonych świadczeń opartych na systemie rozliczeń jednorodnych grup pacjentów w zakresie rehabilitacji neurologicznej i kardiologicznej w warunkach stacjonarnych. Oznacza to, że każda z grup ma inną wagę kosztową, co umożliwi celowe przekazanie odpowiednich środków na świadczenia dla pacjentów z uwzględnieniem ciężkości ich stanu klinicznego. Wyodrębnienie rehabilitacji neurologicznej dziecięcej jako jednej z grup JGP pozwoliło na znaczne zwiększenie ilości punktów za obodzień w tym zakresie, która wynosi obecnie maks. 300 pkt w porównaniu do 190 pkt zgodnie z poprzednim zarządzeniem nr 56/2009/DSOZ prezesa NFZ z dnia 29 października 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju rehabilitacja lecznicza.

Odnosząc się do kwestii wymagań dotyczących dyżurów lekarskich, uprzejmie informuję, że podpisane w dniu 6 października 2010 r. rozporządzenie ministra zdrowia zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej, a w szczególności § 8 ust. 1 zawiera zapis, że świadczenia gwarantowane udzielane świadczeniobiorcom, w tym także w zakresie rehabilitacji ogólnoustrojowej i pulmonologicznej stacjonarnej, wymagają m.in. całodobowego nadzoru lekarskiego i pielęgniarskiego. Tak więc stała obecność lekarza w placówce realizującej świadczenia finansowane ze środków publicznych od dnia 1 stycznia 2011 r. stała się warunkiem koniecznym.

Odnosząc się do propozycji, aby Narodowy Fundusz Zdrowia zwiększył cenę za punkt, należy zauważyć, iż na podstawie art. 142 ust. 6 pkt 2 lub art. 143 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych cena za udzielane świadczenia opieki zdrowotnej jest ustalana w czasie negocjacji lub rokowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, które odbywają się w oddziale wojewódzkim funduszu. Dlatego, mając na względzie posiadany sprzęt i kwalifikacje personelu oraz ze względu na profil schorzeń leczonych pacjentów i związaną z tym specyfikę rehabilitacji, istnieje możliwość negocjacji przez oferenta ceny za punkt. Świadczenia z zakresu między innymi rehabilitacji ogólnoustrojowej czy pulmonologicznej w warunkach stacjonarnych kontraktowane są w formie osobodni, a jednostką rozliczeniową jest punkt, którego wartość podlega negocjacji. Natomiast dyrektor oddziału wojewódzkiego przy rozpatrywaniu wysokości ceny jednostki rozliczeniowej kieruje się możliwościami finansowymi funduszu, gdyż w świetle przepisu art. 107 ust. 5 pkt 1 wymienionej wyżej ustawy efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału należy do jego zadań.

W dalszych pracach nad jednorodnymi grupami pacjentów w rehabilitacji leczniczej zaistnieje ewentualnie możliwość różnicowania świadczeń gwarantowanych, w tym także w rehabilitacji przeznaczonej dla dzieci w ramach rehabilitacji ogólnoustrojowej, z uwzględnieniem ich specyfiki, uszczegółowieniem wymagań i warunków realizacji. Narodowy Fundusz Zdrowia ceni wszelkie opinie napływające od osób czy instytucji ochrony zdrowia i ewentualnie uwzględni je w przyszłych pracach nad rozwojem systemu JGP w stacjonarnej rehabilitacji leczniczej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

w sprawie dotacji dla urzędów pracy (19574)

W związku z pismem, SPS-023-19574/10, z dnia 15 grudnia ub.r. dotyczącym przedłożonej prezesowi Rady Ministrów interpelacji posła Jarosława Matwiejuka w sprawie dotacji dla urzędów pracy uprzejmie informuję.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, stanowiącym załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 17 grudnia 2010 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zaplanowano wydatki w wysokości 8 720 617 tys. zł, w tym na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – 3 235 080 tys. zł. Plan uwzględnia zmiany wprowadzone w trakcie prac w Sejmie RP nad projektem ustawy budżetowej na rok 2011 polegające na przesunięciu wydatków pomiędzy zadaniami w ramach zaplanowanych wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu skutkujące zwiększeniem wydatków na szkolenia (o 100 000 tys. zł), na stypendia (o 100 000 tys. zł) oraz na refundację kosztów wyposażenia i doposażenia stanowisk pracy oraz przyznanie jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej (łącznie o 264 000 tys. zł), a zmniejszeniem wydatków na wsparcie finansowe pracowników i przedsiębiorców – ustawa antykryzysowa o 140 000 tys. zł, na pomoc państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych udzielonych osobom, które utraciły pracę, o 90 000 tys. zł oraz wydatków na instrumenty finansowane w ramach ustawy powodziowej o 234 000 tys. zł. Ogółem zwiększenia i zmniejszenia w planie, o którym mowa wyżej, na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosły 464 000 tys. zł.

Należy pamiętać, że w latach 2008–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (wykonanie 2008 r. – 3 362 509 tys. zł, wykonanie 2009 r. – 6 204 847 tys. zł, plan według ustawy budżetowej na rok 2010 – 6 536 745 tys. zł) w stosunku do lat ubiegłych (wykonanie: 2006 r. – 2 133 952 tys. zł, 2007 r. – 2 725 263 tys. zł). W 2009 r. wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu były niemal dwukrotnie wyższe niż w 2008 r. Tak istotny przyrost wydatków na aktywizację bezrobotnych w 2009 r. był uzasadniony rozwojem sytuacji kryzysowej w gospodarce. Od 2010 r. polska gospodarka wychodzi z kryzysu i dlatego rok 2011 to właściwy okres, żeby zmniejszyć wydatki na programy aktywizacji i realizować je na odpowiednio niższym poziomie. Programy te już wcześniej stworzyły znaczną liczbę miejsc pracy – tylko w latach 2008–2009 ze środków przeznaczonych na refundację pracodawcom kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego utworzono niemal 60 tys.

stanowisk, a dzięki dofinansowaniu kosztów podjęcia działalności gospodarczej ponad 110 tys. bezrobotnych podjęło działalność gospodarczą. Zdecydowana większość z tych utworzonych miejsc pracy nie zniknie po ustaniu dofinansowania. Jeżeli te miejsca pracy miałyby istnieć tylko dzięki dofinansowywaniu ze środków Funduszu Pracy, to byłyby to miejsca pracy, które nie są w stanie same sprostać konkurencji na rynku pracy.

Prognozowane znaczne obniżenie stopy bezrobocia rejestrowanego w 2011 r. jest wypadkową wysokiego wzrostu gospodarczego oraz zmian demograficznych. Zgodnie z prognozą zakłada się, że w bieżącym roku będzie następować dalsza poprawa sytuacji gospodarczej w Polsce i na świecie. Wraz ze wzrostem PKB oczekuje się zwiększenia popytu inwestycyjnego oraz poprawy sytuacji finansowej przedsiębiorstw, co będzie pozytywnie wpływać na tworzenie nowych miejsc pracy. Szacuje się, że przeciętne zatrudnienie w gospodarce narodowej wzrośnie o 1,9%.

Ponadto należy podkreślić, że reakcja bezrobocia w czasie ostatniego spowolnienia gospodarczego była inna niż w poprzednich cyklach gospodarczych. W tym cyklu bezrobocie wzrosło z 10% do 13,2% w szczytowym momencie, podczas gdy w czasie spowolnienia gospodarczego z lat 2001–2003 bezrobocie wzrosło z 10% do 22%. Oznacza to, że obecnie polska gospodarka jest inna niż w czasie wcześniejszego spowolnienia – reaguje dużo szybciej, generuje mniej bezrobocia przy spowolnieniu i szybciej będzie odtwarzała miejsca pracy. Nie bez znaczenia był też poziom interwencji państwa na rynku pracy (o którym mowa wyżej).

Jednocześnie w 2011 r. – zgodnie z prognozą demograficzną Głównego Urzędu Statystycznego – nastąpi zmiana sytuacji na rynku pracy w zakresie zasobów pracy. Po wielu latach znaczących przyrostów ludności w wieku produkcyjnym (18–59/64 lata) w 2011 r. oczekiwany jest jej spadek i będzie on istotny z punktu widzenia prognozy makroekonomicznej. W 2011 r. spodziewany ubytek ludności w wieku produkcyjnym to ponad 100 tys. osób.

Oprócz zmniejszania się liczby ludności w wieku produkcyjnym zmieniać się będzie struktura wiekowa tej grupy ludności. Udział populacji w wieku 25–44 lat, czyli grupy o największej aktywności zawodowej, w ludności w wieku produkcyjnym będzie się zwiększać (wzrost o ok. 3 punkty procentowe). Zmiana struktury demograficznej ludności wraz z ograniczeniem możliwości przechodzenia na wcześniejszą emeryturę od 2009 r. będą wpływać na zwiększenie aktywności zawodowej ludności.

Oczekiwany wzrost gospodarczy Polski wraz ze wzrostem popytu inwestycyjnego dodatnio wpływać na wzrost popytu na pracę, spadek liczby ludności w wieku produkcyjnym oraz wzrost udziału ludności w wieku 25–44 lata będą pozytywnie oddziaływać w kierunku znacznego obniżania stopy bezrobocia.

Pozytywny wpływ na obniżanie bezrobocia w roku 2011 będą miały również działania wprowadzone w latach wcześniejszych, m.in. uelastyczenie rynku pracy (zarówno w zakresie form zatrudnienia jak i czasu pracy), wsparcie finansowe osób bezrobotnych podejmujących działalność gospodarczą, obniżenie pozapłacowych kosztów pracy. Biorąc pod uwagę powyższe działania oraz fakt, że zwiększenie bezrobocia ma charakter cykliczny, najistotniejszym czynnikiem, który będzie sprzyjał zmniejszeniu stopy bezrobocia, jest powrót na ścieżkę szybkiego wzrostu gospodarczego. Prowadzona przez rząd polityka gospodarcza sprzyja temu celowi, czego dowodem są zarówno wyniki polskiej gospodarki w trakcie kryzysu, jak i obecny wzrost gospodarczy.

Ograniczenie w 2011 r. środków Funduszu Pracy na aktywizację zawodową wymagać będzie od urzędów pracy prowadzenia racjonalnej polityki wydatkowania środków oraz podejmowania inicjatyw adresowanych do będących w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy, co może doprowadzić do efektywniejszego wykorzystywania środków i poszukiwania ich poza Funduszem Pracy.

Ponieważ określenie kwot środków Funduszu Pracy na realizację limitowanych zadań w roku 2011 możliwe będzie po wejściu w życie ustawy budżetowej, dlatego zgodnie z art. 145 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240) w dniu 27 grudnia 2010 r. minister pracy i polityki społecznej przekazał marszałkom województw do podziału na powiaty wielkości wynikające z projektu planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2011. W trakcie roku możliwe będzie także zwiększenie samorządom powiatowym kwot limitowych z rezerwy ministra. Wielkość rezerwy w znaczący sposób uzależniona będzie od wpływów z prywatyzacji. W 2010 r. z rezerwy tej zwiększono samorządom powiatowym limity środków Funduszu Pracy na realizację aktywnych programów rynku pracy w kwocie 1002,8 mln zł.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie skutków niżu demograficznego
(19575)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie skutków niżu demograficznego, przesłaną do prezesa

Rady Ministrów pana Donalda Tuska przy piśmie nr SPS-023-19575/10 z dnia 15 grudnia 2010 r., pragnę przedstawić poniższe informacje.

Kwestia rozpoczynającego się niżu demograficznego wśród młodzieży kończącej naukę w szkołach średnich została wzięta pod uwagę przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego przy przygotowywaniu reformy szkolnictwa wyższego. Projektowane zmiany zmierzają z jednej strony w kierunku zminimalizowania groźby upadłości szkoły wyższej, a z drugiej w kierunku lepszej ochrony studentów likwidowanych uczelni.

Pierwszy z powyższych celów ujęty został w projektowanej reformie w postaci nałożonego na uczelnie publiczne obowiązku przygotowania programu naprawczego w przypadku odnotowania przez nie określonych strat finansowych odniesionych do kwoty dotacji otrzymanej z budżetu państwa. Program taki, uchwalony przez senat uczelni i opisujący działania mające na celu odzyskanie równowagi finansowej w okresie co najwyżej trzech lat, przedkładany będzie ministrowi sprawującemu nadzór nad uczelnią. Na tej podstawie minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, zakres i tryb realizacji programu naprawczego prowadzącego do uzyskania równowagi finansowej, uwzględniając poziom zadłużenia i specyfikę uczelni. W przypadku gdy uczelnia nie wprowadzi programu naprawczego albo ocena rezultatów programu naprawczego przedstawianych w okresowych sprawozdaniach wskazuje, że nie zostaną osiągnięte jego cele, minister nadzorujący daną uczelnię publiczną powołuje, na okres nie dłuższy niż trzy lata, osobę pełniącą obowiązki rektora, powierzając jej zadania dotyczące opracowania i wdrożenia programu naprawczego.

Pragnę także zwrócić uwagę, że reforma wprowadzi ułatwienie dla łączenia szkół wyższych poprzez odstąpienie od konieczności wydawania decyzji przez ministra właściwego dla szkolnictwa wyższego w sprawie uprawnień tak powstałych uczelni do prowadzenia kierunków studiów, o ile spełnione będą przewidziane przepisami warunki.

Cel drugi – lepsza ochrona studentów likwidowanych uczelni – zostanie osiągnięty poprzez wprowadzenie obowiązku przekazywania przez likwidatora szkoły wyższej dokumentacji przebiegu studiów do właściwego miejscowo archiwum państwowego. Zebrane dotychczas doświadczenia wskazują, że poważnym utrudnieniem dla zapewnienia ciągłości kształcenia w przypadku studentów likwidowanych uczelni były w niektórych przypadkach braki w takiej dokumentacji.

Nowym elementem przewidzianym przez projekt reformy jest także nałożony na rektora uczelni wymóg zapewnienia studentom możliwości kontynuowania studiów w przypadku cofnięcia albo wygaśnięcia uprawnień do prowadzenia studiów na danym kierunku i określonym poziomie kształcenia.

Należy również podkreślić, że w mocy pozostanie przepis obecnie obowiązującej ustawy, zgodnie z któ-

rym założyciel uczelni niepublicznej, za zgodą ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego, może zlikwidować uczelnię po zapewnieniu studentom możliwości kontynuowania studiów.

Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że studenci likwidowanych uczelni są chętnie przejmowani przez inne szkoły wyższe. Jestem przekonana, że w warunkach pogłębiającego się niżu demograficznego ta gotowość szkół wyższych do zapewnienia studentom ciągłości nauki będzie jeszcze większa. MNiSzW zawsze współpracowało w takich przypadkach z zainteresowanymi uczelniami i będzie to robiło w przyszłości.

Z wyrazami szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie budowy i modernizacji dróg
na Euro 2012 (19576)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 15 grudnia 2010 r., sygn. akt SPS-023-19576//10, skierowane do pana Donalda Tuska, prezesa Rady Ministrów, przekazujące interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie budowy dróg i autostrad w kontekście turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, przedstawiam poniżej informacje w przedmiotowej sprawie.

Ministerstwo Infrastruktury w zakresie swojej właściwości merytorycznej monitoruje i nadzoruje realizację „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” przyjętego uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r. Inwestycje drogowe istotne dla organizacji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 zostały wymienione w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA EURO 2012” – tzw. masterplanie opracowanym przez ministra sportu i turystyki.

W resorcie infrastruktury opracowany został projekt nowego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Nowy dokument w swojej treści odwołuje się do zakresu rzeczowego określonego w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, pokazując efekty jego realizacji po 3 latach. Określa cele i priorytety inwestycyjne, wskazuje poziom i źródła

dla niezbędnego finansowania oraz listę zadań do realizacji.

Odnosząc się do kwestii inwestycji na sieci dróg krajowych uznanych za kluczowe lub też ważne ze względu na turniej finałowy Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, należy podkreślić, że dla większości zadań w tym zakresie prowadzone są już w chwili obecnej prace budowlane, zaś dla części finalizowane jest podpisanie umów z wykonawcami robót i rozpoczynane będą prace budowlane. Przewidywane terminy zakończenia prac przypadają na okres poprzedzający rozpoczęcie mistrzostw Europy w piłce nożnej. Jednocześnie na odcinkach, na których w maju 2012 r. nie będzie możliwe całkowite i kompleksowe zakończenie prac, zostanie zapewniona przejezdność przedmiotowymi odcinkami dróg.

Reasumując, należy podkreślić, iż Ministerstwo Infrastruktury na bieżąco monitoruje realizację rzeczową i finansową programu, w tym zadań związanych z Euro 2012, oraz identyfikuje i eliminuje bariery w realizacji programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie finansowania
Prawosławnego Seminarium Duchownego
(19577)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka z dnia 1 grudnia 2010 r. (SPS-023-19577/10) w sprawie finansowania Prawosławnego Seminarium Duchownego w Warszawie z budżetu państwa, uprzejmie informuję, że poselski projekt ustawy o finansowaniu Prawosławnego Seminarium Duchownego w Warszawie z budżetu państwa (druk sejmowy nr 1411) aktualnie znajduje się w Sejmie RP. Na posiedzeniu w dniu 26 sierpnia 2009 r. Komisja Edukacji, Nauki i Młodzieży po przeprowadzeniu pierwszego czytania ww. projektu wniosła o uchwalenie projektu bez poprawek. Kontynuowanie prac parlamentarnych nad ww. projektem wymaga jednak wprowadzenia kilku dodatkowych, a właściwie poprzedzających niniejszą regulację rozwiązań. Zakończenie prac legislacyjnych nad ww. projektem musi być bowiem poprzedzone, stosownie do art. 25 ust. 5 konstytucji oraz art. 1

ust. 2 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.), zawarciem odpowiedniej umowy między rządem RP a Świętym Soborem Biskupów Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego.

Wyjaśniam, że obecnie trwają prace nad podpisaniem powyższej umowy. Projekt umowy przygotowany przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji przy współpracy Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego został w dniu 10 grudnia 2009 r. skierowany do rozpatrzenia przez komitet Rady Ministrów. Na posiedzeniu komitetu projekt został rekomendowany Radzie Ministrów, z uwagi jednak na zastrzeżenia władz Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego nie został wniesiony pod obrady Rady Ministrów.

W związku z potrzebą przeprowadzenia dalszych uzgodnień w przedmiocie ostatecznego brzmienia treści umowy kwestią finansowania Prawosławnego Seminarium Duchownego w Warszawie zajął się Wspólny Zespół Przedstawicieli Rządu Rzeczypospolitej Polskiej i Świętego Soboru Biskupów Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego, którego posiedzenie odbyło się w dniu 16 listopada 2010 r. Należy zauważyć, że uzgodniona pod względem prawnym i legislacyjnym przedmiotowa umowa, niezwłocznie po jej zawarciu, zostanie przedłożona marszałkowi Sejmu, tak aby umożliwić zakończenie prac legislacyjnych nad projektem ustawy.

Pragnę poinformować, że wydłużenie procesu legislacyjnego przedmiotowej umowy może wynikać z „mieszanego” jej charakteru. Z jednej strony umowa ma stanowić podstawę uchwalenia ustawy o tożsamym zakresie regulacji, co pozwala zakwalifikować tę umowę do umów, o których mowa w art. 25 ust. 5 konstytucji, z drugiej zaś strony projekt umowy wypełnia jednocześnie delegację z art. 1 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Ponadto zapewniam Pana Marszałka, że mając na uwadze potrzebę zagwarantowania w myśl art. 25 konstytucji szkołom wyższym prowadzonym przez Kościół Katolicki oraz inne Kościoły, w tym Prawosławnemu Seminarium Duchownemu, równego prawa do wsparcia finansowego ze strony państwa, podjęte zostały wszelkie działania zmierzające do szybkiego zawarcia przedmiotowej umowy i w konsekwencji umożliwienia Prawosławnemu Seminarium Duchownemu otrzymywania dotacji z budżetu państwa. W dniu 28 grudnia 2010 r. w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego odbyło się spotkanie, w którym udział wzięli przedstawiciele wspomnianego ministerstwa i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz rektor Prawosławnego Seminarium Duchownego w Warszawie. W wyniku spotkania rektor ww. uczelni zobowiązał się do przekazania władzom Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego argumentów pozwalających na ponowne przeanalizowanie treści umowy i odstąpienie od zgłoszonych zastrzeżeń, natomiast przed-

stawiciele ministerstw zapewnił o dalszej pomocy w przedmiotowej kwestii.

Pragnę jednocześnie zwrócić uwagę na fakt, że w toku prac parlamentarnych nad projektem ustawy budżetowej na 2011 r. została utworzona rezerwa celowa w wysokości 450 tys. zł, z przeznaczeniem na finansowanie Prawosławnego Seminarium Duchownego w Warszawie.

Odnosząc się do ostatniego pytania pana posła, informuję, że nie jest możliwe pozaustawowe zapewnienie dotowania z budżetu państwa Prawosławnego Seminarium Duchownego. Zgodnie z przepisami obowiązującego prawa warunkiem objęcia finansowaniem z budżetu państwa ww. uczelni, jak zostało uprzednio wskazane, jest zawarcie odpowiedniej umowy z właściwymi przedstawicielami Kościoła prawosławnego, a następnie uchwalenie przez Sejm RP ustawy przewidującej udzielenie ww. uczelni dotacji ze środków z budżetu państwa.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Marciniak

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

w sprawie reformy KRUS (19578)

Odpowiadając na pisma z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19578/10, przy którym przedłożona została interpelacja posła Jarosława Matwiejuka w sprawie reformy KRUS, uprzejmie informuję, że zadanie opracowania założeń do zmian legislacyjnych w zakresie ubezpieczenia społecznego rolników prezes Rady Ministrów powierzył Międzyresortowemu Zespołowi do spraw Reformy Systemu Ubezpieczenia Społecznego Rolników. Pracami tego zespołu kieruje pan Michał Boni, minister – członek Rady Ministrów, przewodniczący Zespołu do spraw Programowania Prac Rządu, a jego zastępcą jest pan Tadeusz Nalewajk, podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Zgodnie z kartą zadania do planu prac rządu na 2011 r., działania podejmowane przez ww. zespół w ramach prac nad przygotowaniem koncepcji reformy systemu ubezpieczenia społecznego rolników mają na celu:

— racjonalizację wydatków budżetowych na system ubezpieczenia społecznego rolników – ukięrowanie dotacji na sfinansowanie ubezpieczenia emerytalno-rentowego rolnikom, których dochody uniemożliwiają sfinansowanie tego ubezpie-

czenia z własnych dochodów osiąganych z działalności rolniczej,

— zniesienie generowanych przez obecny system antybodźców do podejmowania działalności pozarolniczej na terenach wiejskich,

— zwiększenie swobody przepływu ubezpieczonych między systemem ubezpieczenia społecznego rolników a powszechnym systemem ubezpieczeń społecznych.

Obecnie trwają prace studialne i analityczne, które, oprócz dyskusji na temat zasad funkcjonowania systemu ubezpieczenia społecznego rolników, dotyczą także szerokiego zakresu zagadnień niezwiązanych bezpośrednio z systemem ubezpieczenia społecznego rolników, ale mających na niego wpływ, w tym m.in. analizy dochodowości gospodarstw rolnych w Polsce, podatków w rolnictwie, rynku pracy na obszarach wiejskich oraz zagadnień związanych z oddziaływaniem instrumentów państwa na przemiany strukturalne na wsi.

W ww. karcie zadania nie został wyznaczony termin na jego realizację. Na dzień dzisiejszy nie zostały przygotowane jeszcze konkretne propozycje rozwiązań reformujących poszczególne elementy systemu ubezpieczenia społecznego rolników. Z chwilą opracowania przez zespół koncepcji reformy zostanie ona poddana publicznej debacie, zanim przyjmie kształt projektu stosownej ustawy.

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra-członka Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zmian w systemie emerytalnym
(19579)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z 21 grudnia 2010 r., znak SPS-023-19579/10, poniżej przedstawiam stanowisko do kwestii podniesionej w interpelacji pana posła Jarosława Matwiejuka.

Celem zmian w systemie emerytalnym, przedstawionych publicznie 30 grudnia 2010 r. przez pana premiera Donalda Tuska, jest ograniczenie zagrożeń wynikających na narastania jawnego długu publicznego oraz zmniejszenia ryzyka przekroczenia relacji długu publicznego do PKB wynoszącej 55%*) (a więc

*) Przekroczenie tego progu wiązałoby się z koniecznością redukcji wydatków sektora finansów publicznych, w tym np. niższą waloryzacją świadczeń emerytalno-rentowych.

drugiego progu ostrożnościowego z ustawy o finansach publicznych). Obecnie, wskutek przekazywania do OFE części składki emerytalnej (w 2010 r. było to 22,5 mld zł), w funduszu emerytalnym obsługiwanym przez ZUS powstaje niedobór, który jest finansowany refundacją z budżetu państwa. Konieczność refundacji składki przekazanej do OFE oznacza konieczność emisji jawnego długu publicznego. W latach 1999–2010 łączna kwota składek przekazanych do OFE i tym samym powiększających jawny dług publiczny wyniosła 162 mld zł, a więc 11,4% przewidywanego na 2010 r. PKB. Zmniejszenie części składki przekazywanej do OFE w gotówce będzie prowadzić do zmniejszenia potrzeb pożyczkowych państwa, a tym samym wysokości jawnego długu publicznego.

Projektowane zmiany zakładają zmniejszenie części składki przekazywanej do OFE zgodnie z wartościami przedstawionymi w poniższej tabeli:

Rok	Część składki trafiającej w ramach II filara do subfunduszu w ZUS (w% podstawy wymiaru)	Część składki przekazywanej do OFE w gotówce (w% podstawy wymiaru)	Dodatkowa składka gotówce (w% podstawy wymiaru)
2011	5	2,3	-
2012	5	2,3	+2
2013	4,5	2,8	+2
2014	4,2	3,1	+2
2015	4	3,3	+3
2016	4	3,3	+3
2017 i później	3,8	3,5	+4

Nawiązując do pytań przedstawionych w interpelacji, uprzejmie informuję:

1. Proponowane zmiany nie odbiją się na wysokości świadczeń emerytów. Planowane zmiany w systemie emerytalnym nie oznaczają niższych emerytur w przyszłości, gdyż zostanie zachowana ta sama struktura inwestycji w ramach II filara (na który będzie się składać część składki emerytalnej przekazywanej w gotówce do OFE oraz część składki trafiającej na konto w ZUS). W latach 2000–2010 średni udział akcji w portfelach OFE wynosił 30%. Oznacza to, że średnio jedynie ok. 2,2 p.p. składki (z ogółu 7,3% trafiającej do OFE) była inwestowana w akcje, zaś pozostała część składki była inwestowana głównie w obligacje. Zmiany polegające na zmniejszeniu części składki trafiającej do OFE do poziomu 2,3% (docelowo do 3,5% w 2017 r.) wraz ze zniesieniem limitu inwestycji w akcje oznaczać będą, iż w dalszym ciągu OFE będzie inwestować taką samą kwotę na rynku akcji. Pozostała część składki emerytalnej, a więc 5% podstawy wymiaru (docelowo 3,8% w 2017 r.) będzie trafiała w ramach II filara na konto w ZUS, gdzie waloryzacja kapitału odbywać się będzie zgodnie ze stopą zwrotu z obligacji (ewentualnie zgodnie z nominalnym tempem wzrostu PKB). Oznacza to, że struktura inwestycji w ramach II filara pozostanie niezmienną, co za tym idzie, emerytura

z II filara nie będzie niższa. Wręcz przeciwnie, może być ona wyższa przy skorzystaniu przez ubezpieczonego z proponowanych zachęt podatkowych w celu dodatkowego oszczędzania na emeryturę.

2. Obecnie trwają prace nad projektem ustawy, który zostanie przekazany do konsultacji społecznych, a następnie przyjęty przez Radę Ministrów i przekazany do Sejmu.

3. Projekt ustawy będzie zawierał nie tylko zmiany dotyczące wysokości części składki przekazywanej do OFE w gotówce. W tej chwili trwają prace również nad innymi modyfikacjami efektywnościowymi, np. zmianą limitów inwestycyjnych w części swobodnie zarządzanej przez OFE czy modyfikacją systemu opłat pobieranych przez PTE.

4. Wpływ projektowanych zmian na sytuację finansów publicznych zostanie dokładnie oszacowany na etapie sporządzania oceny skutków regulacji projektu ustawy.

5. Planowanym terminem wejścia w życie zmian jest 1 kwietnia 2011 r.

Z poważaniem

Minister-członek Rady Ministrów
Michał Boni

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra infrastruktury
na interpelację poseł Anny Paluch
oraz grupy posłów**

**w sprawie zapewnienia środków na budowę
północnej obwodnicy Krakowa (19580)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Paluch przekazaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19580/10) w sprawie północnej obwodnicy Krakowa, przedstawiam następujące informacje.

Inwestycja pn. „Budowa północnej obwodnicy Krakowa” nie została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowionym uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r., jak również w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który został przekazany do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych w dniu 6 grudnia br. W związku z powyższym brak jest podstaw formalnych do jej realizacji.

Resort infrastruktury zdaje sobie sprawę z problemów na wskazanym przez panią poseł odcinku drogi, dlatego też Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podejmowała działania zmierzające do przygotowania przedmiotowej inwestycji.

W 1994 r. ówczesna Generalna Dyrekcja Dróg Publicznych zleciła opracowanie studium rozpoznawczego drogi ekspresowej północ – południe w rejonie Krakowa – po zachodniej stronie miasta. Jednakże opracowanie to nie zyskało aprobaty gmin sąsiadujących z Krakowem od strony północnej. W szczególności koncepcja ta została oprotestowana przez gminę Zielonki.

Kolejne studium wykonane w czerwcu 2003 r. także nie przyniosło ostatecznego rozstrzygnięcia. Stanowczy protest gminy Michałowice uniemożliwił jakiegokolwiek dalsze działania. Należy tutaj podnieść, iż gmina Michałowice zaprotestowała nie tylko przeciwko nowym propozycjom zaprezentowanym w studium, ale także przeciwko trasie S7 Warszawa – Rabka, której ogólny przebieg był ustalony od ok. 20 lat w planach zagospodarowania przestrzennego gminy Michałowice i gmin sąsiednich. W tym samym roku Rada Gminy Zielonki zakwestionowała celowość rezerwowania pasa dla potrzeb północnej obwodnicy Krakowa przebiegającej na znacznym odcinku po terenie gminy. Gmina Zielonki przystąpiła do sporządzania planu zagospodarowania na terenie pasa zarezerwowanego pod północną obwodnicę, co w konsekwencji przekłada się na systematyczną zabudowę terenów.

W celu rozwiązania przedstawionej sytuacji Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podjęła działania zmierzające do wypracowania kompromisu. Jej wynikiem jest wspólna propozycja gmin: Michałowice i Kocmyrzów-Luborzyca, miasta Krakowa oraz GDDKiA określająca nowy przebieg trasy S7 po wschodniej stronie Krakowa.

Odnośnie do pytania pani poseł dotyczącego różnic pomiędzy obwodnicą Krakowa a innymi obwodnicami w ciągu dróg ekspresowych informuję, iż z przyczyn obiektywnych (mniejszy ruch), jak i przez brak woli konsekwentnego działania ze strony gmin w ubiegłych latach funkcja północnej obwodnicy Krakowa została planistycznie obniżona do roli lokalnej obwodnicy miasta obsługującej ruch międzydzielnicowy, a nie tranzytowy. Konsekwencją tego jest zawarte pomiędzy władzami samorządowymi porozumienie w sprawie opracowania studium przebiegu drogi będącej północną obwodnicą Krakowa. Wyniki przedmiotowego opracowania będą stanowiły zatem podstawę do podejmowania dalszych działań w tej sprawie.

Jednakże pragnę poinformować, iż dokumentacja dotycząca przedsięwzięcia północnej obwodnicy Krakowa jest opracowywana bez udziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad. Nie ma również do chwili obecnej decyzji o udziale GDDKiA w tym przedsięwzięciu na przyszłość. GDDKiA nie jest zatem inwestorem dla powyższej inwestycji, a realizacja przedsięwzięcia budowy północnej obwodnicy Krakowa mogłaby rozpocząć się pod warunkiem spełnienia wymogów formalnoprawnych (w tym wpisania do rządowego programu oraz uzyskania wszyst-

kich niezbędnych decyzji administracyjnych), jak również zapewnienia odpowiednich środków finansowych.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 30 grudnia 2010 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Wity
oraz grupy posłów**

**w sprawie patologii polskiego życia
gospodarczego (19581)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19581/10, przesyłam przygotowaną przy udziale ministra sprawiedliwości odpowiedź na interpelację posła Tadeusza Wity oraz grupy posłów w sprawie patologii polskiego życia gospodarczego.

Odnosząc się do kwestii opisanej w punkcie 1., wskazać należy, że Ministerstwo Sprawiedliwości podejmuje różnego rodzaju działania zmierzające do poprawy skuteczności i efektywności postępowań sądowych, jak i egzekucyjnych.

Minister sprawiedliwości w ramach swoich kompetencji ustawowych sprawuje nad sądami i komornikami jedynie nadzór administracyjny, który polega m.in. na badaniu czy nie doszło do naruszenia powagi i godności urzędu, rażącego naruszenia przepisów prawa oraz nieuzasadnionej zwłoki w podejmowaniu czynności. Nadzór ten nie może wkraczać w zakres nadzoru judykacyjnego sprawowanego wyłącznie przez sądy, w ramach którego możliwa jest zmiana lub uchylenie orzeczeń wydanych w toku postępowania na skutek składanych środków zażalenia. Minister sprawiedliwości nie jest także władny do oddziaływania na sąd w postępowaniu rozpoznawczym czy też egzekucyjnym, w takim kierunku, aby ten podjął, zmienił lub uchylił określone czynności w sprawie.

W ramach powierzonych czynności nadzorczych minister sprawiedliwości sprawuje bieżącą kontrolę nad działalnością sądów i komorników. Dokonuje systematycznej analizy protokołów z lustracji, wizytacji oraz kontroli podległych jednostek, bada zasadność zarzutów zawartych w skargach na działalność wyżej wymienionych organów. Ustalenia i wnioski zgromadzone w toku analizy działalności tych podmiotów służą opracowywaniu wytycznych co do

obszarów zagadnień, które powinny być w przyszłości przedmiotem szczególnego nadzoru, jak również podejmowaniu działań sanacyjnych, a nawet dyscyplinarnych.

Nadzór administracyjny ministra sprawiedliwości realizowany jest również poprzez organizowanie narad z udziałem prezesów sądów okręgowych oraz sędziów wizytatorów. W trakcie narad omawiane są zagadnienia dotyczące najważniejszych problemów związanych z funkcjonowaniem sądów i komorników. Przedstawiciele poszczególnych sądów okręgowych informowani są o dostrzeżonych niedociągnięciach w pracy nadzorowanych organów oraz zobowiązywani do podejmowania działań zmierzających do ich usunięcia.

Ministerstwo Sprawiedliwości inicjuje wprowadzanie zmian w przepisach prawa, jak i uczestniczy w procesie legislacyjnym innych podmiotów, nie tylko w zakresie ustawodawstwa polskiego, ale również regulacji międzynarodowych.

Przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości uczestniczą w pracach Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego, która opracowuje projekt szerokich zmian prawa cywilnego, procedury cywilnej i przepisów dotyczących postępowania egzekucyjnego zmierzających do zwiększenia efektywności postępowania i skrócenia czasu jego trwania.

Jako kolejny przykład aktywnej roli Ministerstwa Sprawiedliwości w procesie legislacyjnym, który pozostaje w związku ze sprawą przedstawioną w piśmie załączonym do interpelacji pana posła, należy wskazać prace nad zmianą rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych. Celem zmiany rozporządzenia będzie m.in. poprawa komunikacji pomiędzy sądami państw członkowskich Unii Europejskiej, dalsze organicznie możliwości utrudniania postępowań sądowych, zwiększenie efektywności wykonywania zarządzeń tymczasowych mających na celu zabezpieczenie roszczeń stron. Wejście w życie proponowanych zmian powinno przełożyć się na zwiększenie efektywności wykonalności orzeczeń sądów państw członkowskich Unii Europejskiej, w tym także sądów polskich.

Odnosząc się do kwestii opisanej w punkcie 2., pragnę poinformować, iż Ministerstwo Gospodarki nie dysponuje danymi dotyczącymi strat budżetu państwa z powodu upadłości firm wywołanej brakiem zapłaty za świadczone usługi lub dostarczone produkty.

Odnosząc się do problematyki zawartej w punktach 3. i 4., trzeba wskazać, że obecnie funkcjonują już rejestry dłużników, które umożliwiają uzyskanie informacji m.in. o nierzetelnych podmiotach gospodarczych.

Kluczową rolę w zakresie ujawniania informacji o nierzetelnych kontrahentach odgrywają biura informacji gospodarczej działające na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnia-

niu informacji gospodarczych (Dz. U. Nr 81, poz. 530, z późn. zm.). Biura przyjmują, przechowują, a także udostępniają odpłatnie aktualne informacje gospodarcze dotyczące wiarygodności płatniczej oraz informacje gospodarcze o zobowiązaniu zarówno dłużników będących konsumentem, jak również dłużników niebędących konsumentem na warunkach określonych w ustawie i regulaminie biura. Nadzór nad biurami informacji gospodarczej sprawuje minister gospodarki w zakresie zgodności wykonywanej działalności z ustawą i regulaminem.

Ważnym źródłem informacji gospodarczej jest również Krajowy Rejestr Sądowy, w którym umieszczane są m.in. informacje o toczącej się przeciwko danemu podmiotowi sprawie o wyjawienie majątku. Zatem każdy uczestnik obrotu gospodarczego może uzyskać określone dane na temat innych podmiotów gospodarczych.

W punkcie 5. interpelacji postawiono pytanie, czy obecnie obowiązujący system prawa daje przedsiębiorcom realne, skuteczne w akceptowalnej perspektywie czasowej, możliwości uzyskania należnych roszczeń.

W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości aktualnie obowiązujące rozwiązania stwarzają możliwość skutecznego dochodzenia swoich praw, co nie oznacza naturalnie, że nie należy podejmować działań zmierzających do stałej poprawy efektywności i sprawności postępowań, czego przejawem są prowadzone prace legislacyjne. Nie mniej jednak dla efektywności postępowania egzekucyjnego podstawowe znaczenie ma kondycja finansowa dłużnika.

Do interwencji pana posła załączono pismo, którego analiza nie pozwala podzielić poglądu zaprezentowanego w punkcie 6. interpelacji, jakoby państwo prawa było bezradne wobec podmiotów gospodarczych, które lekceważą prawo.

Przed wszystkim trzeba zauważyć, że orzeczenie sądowe nakłada na dłużnika obowiązek określonego zachowania się, ale realizacja takiego obowiązku, np. zapłaty sumy pieniędzy, pozostawiona jest w zasadzie dobrej woli dłużnika. Państwo nie ma wpływu na to, czy i kiedy dłużnik, w tym przypadku podmiot gospodarczy, dobrowolnie wykona ciężący na nim obowiązek zapłaty. W przypadku zwlekania dłużnika z wykonaniem zobowiązania stwierdzonego tytułem wykonawczym wierzyciel ma możliwość wszczęcia postępowania egzekucyjnego, w ramach którego uprawniony organ przymusi dłużnika do spełnienia świadczenia.

Dodatkowo należy wskazać, że niektóre zachowania nierzetelnego dłużnika mogą wypełniać dyspozycje norm prawa karnego materialnego. W takim przypadku wierzyciel ma możliwość złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstw do właściwych organów ścigania, co może rodzić po ich stronie odpowiedzialność karną.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w interpelacji, jak i w załączonym do niej piśmie nie wskazano na okoliczności, które uzasadniałyby pod-

jęcie dodatkowych działań nadzorczych ponad te, które w ramach nadzoru administracyjnego systematycznie są wykonywane.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
na interpelację posła Tadeusza Wity
oraz grupy posłów**

**w sprawie niewydolności polskiego wymiaru
sprawiedliwości (19582)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Wity oraz grupy posłów z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie niewydolności polskiego wymiaru sprawiedliwości, nadesłaną z pismem Pana Marszałka z dnia 15 grudnia 2010 r., uprzejmie przedstawiam poniższe stanowisko.

Odnosząc się do kwestii opisanej w pkt 1 interpelacji, wskazać należy, że minister sprawiedliwości podejmuje różnego rodzaju działania zmierzające do poprawy skuteczności i efektywności postępowań sądowych i egzekucyjnych.

W pierwszej kolejności wskazać należy na działania o charakterze legislacyjnym. Ministerstwo Sprawiedliwości inicjuje wprowadzanie zmian w przepisach prawa oraz uczestniczy w procesie legislacyjnym innych podmiotów, nie tylko w zakresie ustawodawstwa polskiego, ale również regulacji międzynarodowych.

Przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości uczestniczą w pracach Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego, która opracowuje projekt szerokich zmian prawa cywilnego, procedury cywilnej i przepisów dotyczących postępowania egzekucyjnego zmierzających do zwiększenia efektywności postępowania i skrócenia czasu jego trwania.

Przykładem aktywnej roli Ministerstwa Sprawiedliwości w procesie legislacyjnym, który pozostaje w związku ze sprawą przedstawioną w piśmie załączonym do interpelacji pana posła, są prace nad zmianą rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych. Celem zmiany rozporządzenia będzie między innymi poprawa komunikacji pomiędzy sądami państw członkowskich Unii Europejskiej, dalsze organicznie możliwości utrudniania postępowań sądowych, zwiększenie efektywności wykonywania

zarządzeń tymczasowych mających na celu zabezpieczenie roszczeń stron. Wejście w życie proponowanych zmian powinno przełożyć się na zwiększenie efektywności wykonalności orzeczeń sądów państw członkowskich Unii Europejskiej, w tym także sądów polskich.

Natomiast przedstawiając działania legislacyjne zmierzające do poprawy funkcjonowania sądownictwa i przyspieszenia rozpoznania spraw, wskazać należy na wprowadzone ustawą z dnia 9 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 26, poz. 156) elektroniczne postępowanie upominawcze, które umożliwia wnoszenie pozwu w formie elektronicznej. Powyższa ustawa obowiązuje od dnia 1 stycznia 2010 r. Aktualnie w Ministerstwie Sprawiedliwości prowadzone są prace legislacyjne zmierzające do wprowadzenia analogicznej ścieżki rozpoznawania spraw w postępowaniu elektronicznym w odniesieniu do wniosków o nadanie klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym, których liczba w skali kraju osiąga już poziom ponad 700 tys. rocznie.

Ponadto ustawą z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 7, poz. 45) zmieniono treść art. 326 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez zapis, że odroczenie ogłoszenia wyroku może nastąpić tylko jeden raz, na czas do dwóch tygodni. Z kolei ustawą z dnia 29 kwietnia 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 108, poz. 684) wprowadzono od 1 lipca 2010 r. protokół elektroniczny umożliwiający nagrywanie przebiegu rozpraw, co pozwoli na skrócenie czasu rozprawy oraz umożliwi wierne zapisanie jej przebiegu, eliminując wnioski o sprostowanie lub uzupełnienie protokołu.

W toku prac legislacyjnych jest przygotowany przez Komisję Kodyfikacyjną Prawa Cywilnego projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw. W projekcie przyjęto rozwiązanie, które zakłada likwidację postępowania odrębnego w sprawach gospodarczych i poddanie tych spraw tym samym regułom procesowym, które obowiązują w zwykłych postępowaniach cywilnych, co oznaczać będzie w praktyce istotne odformalizowanie tego postępowania, a tym samym jego uproszczenie.

W drugiej kolejności należy wskazać na działania nadzorcze, które podejmuje minister sprawiedliwości w ramach swoich kompetencji ustawowych, polegające na sprawowaniu nadzoru administracyjnego nad sądami i komornikami.

W odniesieniu do sądów powszechnych nadzór ten jest sprawowany na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.) realizowanych w trybie określonym w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 25 października 2002 r. w sprawie trybu sprawowania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów (Dz. U. Nr 187, poz. 1564,

z późn. zm.). Natomiast w odniesieniu do komorników sądowych nadzór jest sprawowany w oparciu o przepis art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.).

Działania nadzorcze polegają między innymi na badaniu, czy w konkretnych sprawach nie doszło do naruszenia powagi i godności urzędu, rażącego naruszenia przepisów prawa oraz nieuzasadnionej zwłoki w podejmowaniu czynności. Ponadto dokonywana jest bieżąca lub okresowa kontrola toku postępowania w sprawach indywidualnych.

W ramach powierzonych czynności nadzorczych minister sprawiedliwości sprawuje bieżącą kontrolę nad działalnością sądów i komorników. Dokonuje systematycznej analizy protokołów z lustracji, wizytacji oraz kontroli podległych jednostek, bada zasadność zarzutów zawartych w skargach na działalność wyżej wymienionych organów.

Ustalenia i wnioski zgromadzone w toku analizy działalności tych podmiotów służą opracowywaniu wytycznych co do obszarów zagadnień, które powinny być w przyszłości przedmiotem szczególnego nadzoru, jak również podejmowaniu działań sanacyjnych, a nawet dyscyplinarnych.

Zaznaczyć jednak należy, iż nadzór administracyjny nie może wkraczać w zakres nadzoru sądowego sprawowanego wyłącznie przez sądy, w ramach którego możliwa jest zmiana lub uchylenie orzeczeń wydanych w toku postępowania na skutek składanych środków zaskarżenia.

W trzeciej kolejności wskazać należy na działania organizacyjne podejmowane przez ministra sprawiedliwości, które służą poprawie sprawności i skuteczności postępowania sądowego i egzekucyjnego.

Podejmowane przez Ministerstwo Sprawiedliwości działania legislacyjne pozwolą na wprowadzenie zmian organizacyjnych polegających na odciążeniu sądów od rozpoznawania spraw drobnych i przyniosą pozytywne skutki w postaci dalszego skrócenia czasu trwania także i tych skomplikowanych postępowań.

Duże znaczenie dla poprawy sprawności funkcjonowania sądów będzie miało wprowadzenie w sądach elektronicznych repertoriów, które umożliwią sprawniejsze zarządzanie sprawami sądowymi i obieg dokumentów. Prace w tym zakresie prowadzi zespół ds. utworzenia ogólnopolskiego systemu zarządzania informacją, powołany zarządzeniem ministra sprawiedliwości.

Ponadto minister sprawiedliwości podejmuje działania zmierzające do zwiększenia liczby kancelarii komorniczych. Wskazać należy, iż liczba ta w ostatnich latach sukcesywnie wzrasta. W roku 2009 liczba kancelarii komorniczych w stosunku do roku 2008 wzrosła z 661 do 788, czyli o 19,2%. Rok 2009 był pierwszym, w którym nastąpił tak duży przyrost liczby kancelarii komorniczych. Natomiast w roku 2010 liczba kancelarii komorniczych wynosiła według wstęp-

nych szacunków 860, co oznacza kolejny rok, w którym nastąpił wzrost liczby kancelarii komorniczych.

Odnosząc się natomiast do kwestii opisanej w pkt 2, należy wskazać, iż poza kompetencjami ministra sprawiedliwości pozostaje gromadzenie informacji dotyczących strat budżetu państwa, które powstają z powodu upadłości przedsiębiorców.

W odniesieniu do problematyki zawartej w pkt 3 i 4 trzeba wskazać, że obecnie funkcjonują już rejestry dłużników, które umożliwiają uzyskanie informacji między innymi o nierzetelnych podmiotach gospodarczych. Ważnym źródłem informacji gospodarczej jest również Krajowy Rejestr Sądowy, w którym umieszczane są między innymi informacje o toczącej się przeciwko danemu podmiotowi sprawie o wyjawienie majątku. Zatem każdy uczestnik obrotu gospodarczego może uzyskać określone dane na temat innych podmiotów gospodarczych.

W pkt 5 interpelacji postawiono pytanie, czy istniejący system dochodzenia prawa przez przedsiębiorców daje realne, skuteczne w akceptowalnej perspektywie czasowej możliwości uzyskania należnych roszczeń. W ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości aktualnie obowiązujące rozwiązania stwarzają możliwość skutecznego dochodzenia swoich praw, co nie oznacza naturalnie, że nie należy podejmować działań zmierzających do stałej poprawy efektywności i sprawności postępowań, czego przejawem są prowadzone prace legislacyjne.

Niemniej jednak dla efektywności postępowania egzekucyjnego podstawowe znaczenie ma kondycja finansowa dłużnika. W sytuacji, gdy dłużnik nie posiada majątku, z którego może być prowadzona egzekucja, organ egzekucyjny, jak również minister sprawiedliwości jako organ nadzorujący jego działalność nie mają wpływu na skuteczność egzekucji.

Ponadto nie bez znaczenia dla skuteczności egzekucji pozostaje postawa i aktywność wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym. Wierzyciel egzekwujący we wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego jest zobowiązany do wskazania majątku dłużnika, z którego może być prowadzona egzekucja. Wierzyciel powinien to uczynić już we wniosku o wszczęcie egzekucji, określając dokładnie składniki majątku dłużnika, do których zamierza skierować egzekucję. Obowiązek ten wynika z treści art. 797 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 298, z późn. zm.). Określenie sposobu egzekucji jest dla organu egzekucyjnego wiążące, co oznacza, iż nie jest dopuszczalne prowadzenie egzekucji ze składników majątku dłużnika, które nie zostały wskazane we wniosku. Podkreślić również należy, iż co do zasady organ egzekucyjny nie ma obowiązku poszukiwania i ustalania majątku dłużnika celem zapewnienia skuteczności egzekucji.

W sytuacji, gdy wierzyciel nie zna majątku dłużnika, a komornik nie ma ustawowego obowiązku jego poszukiwania, trudno jest zapewnić skuteczność egzekucji. W takim przypadku zgodnie z treścią art. 797

Kodeksu postępowania cywilnego wierzyciel ma możliwość rozszerzenia zakresu czynności komornika o działania obejmujące poszukiwanie składników majątku dłużnika, z których może być prowadzona egzekucja. Czynności te organ egzekucyjny przeprowadza za dodatkowym wynagrodzeniem. Wykonując wymienione czynności, komornik może korzystać z wszelkich uprawnień przysługujących mu jako funkcjonariuszowi publicznemu i organowi egzekucyjnemu. Aktualnie obowiązujące przepisy pozwalają więc w pełni na wykorzystanie uprawnień, które posiada komornik, a które pozostają poza kompetencjami wierzyciela, w celu skutecznego poszukiwania majątku dłużnika.

Ponadto dodać należy, iż zmiany dokonane w przepisach dotyczących zasad przyznawania komornikowi wynagrodzenia, uzależniają jego otrzymanie od skuteczności egzekucji dodatkowo motywują organ egzekucyjny do sprawnego i skutecznego prowadzenia postępowania egzekucyjnego.

Przed wszystkim trzeba jednak zauważyć, że orzeczenie sądowe nakłada na dłużnika obowiązek określonego zachowania się, ale realizacja takiego obowiązku, np. zapłaty sumy pieniędzy, pozostawiona jest w zasadzie dobrej woli dłużnika. Państwo nie ma wpływu na to, czy i kiedy dłużnik, w tym przypadku podmiot gospodarczy, dobrowolnie wykona ciążący na nim obowiązek zapłaty. W przypadku zwlekania dłużnika z wykonaniem zobowiązania stwierdzonego tytułem wykonawczym wierzyciel ma możliwość wszczęcia postępowania egzekucyjnego, w ramach którego uprawniony organ przymusi dłużnika do spełnienia świadczenia.

Dodatkowo należy wskazać, że niektóre zachowania nierzetelnego dłużnika mogą wypełniać dyspozycje norm prawa karnego materialnego. W takim przypadku wierzyciel ma możliwość złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstw do właściwych organów ścigania, co może rodzić po ich stronie odpowiedzialność karną.

Odnosząc się natomiast do kwestii opisanej w pkt 6, należy wskazać, iż analiza dołączonego do interpelacji pisma nie pozwala podzielić poglądu, jakoby państwo prawa było bezradne wobec podmiotów gospodarczych, które lekceważą prawo. Zarówno w interpelacji, jak i w załączonym do niej piśmie nie wskazano na okoliczności, które uzasadniałyby podjęcie przez Ministerstwo Sprawiedliwości dodatkowych działań nadzorczych ponad te, które w ramach nadzoru administracyjnego systematycznie są wykonywane.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Chmielewski

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie rozszerzenia wykazu świadczeń
gwarantowanych o nowe programy zdrowotne
na 2011 r. (19585)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację złożoną przez pana posła Wojciecha Kossakowskiego, przesłaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r. (nr SPS-023-19585/10), w sprawie rozszerzenia wykazu świadczeń gwarantowanych o nowe programy zdrowotne proszę o przyjęcie następujących informacji.

Resort zdrowia dąży do zapewnienia finansowania optymalnych rozwiązań terapeutycznych, a w szczególności jeśli powyższe dotyczy schorzeń przewlekłych. Stąd podejmowane są działania resortu zdrowia w celu modyfikacji obecnie obowiązującego rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 11 stycznia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych. Obecnie w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad zmianą zapisów bądź tworzeniem nowych programów zdrowotnych. Powyższe prace skupiają się głównie na poszerzeniu dostępności świadczeń, które obecnie w większości podlegają finansowaniu.

W przypadku świadczeń onkologicznych leki, które będą finansowane w ramach aktualizowanych programów zdrowotnych, obecnie podlegają finansowaniu w ramach programu zdrowotnego „Chemioterapia niestandardowa”. Tak więc termin nowelizacji rozporządzenia ministra zdrowia nie ma wpływu na dostęp pacjentów do leczenia. Ponadto, odnosząc się do kontraktowania świadczeń na rok 2011, nowelizacja rozporządzenia ministra zdrowia również nie wpływa na utrudnienia w powyższym, gdyż każdy z programów terapeutycznych kontraktowany jest jako samodzielny zakres kontraktowy, a kontraktowanie świadczeń odbędzie się w zakresie nie mniejszym niż na rok 2010. Tak więc dostęp pacjentów do świadczeń w roku 2011 nie zostanie pomniejszony ani utrudniony w stosunku do roku 2010.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie projektu ustawy
o refundacji leków, środków spożywczych
specjalnego przeznaczenia żywieniowego
oraz wyrobów medycznych w zakresie
dofinansowania leków na cukrzycę (19586)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pana Wojciecha Kossakowskiego z dnia 15 grudnia 2010 r., nr SPS-023-19586/10, w sprawie projektu ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów medycznych (druk 3491) w zakresie dofinansowania leków na cukrzycę uprzejmie informuję, co następuje.

Przepis art. 65 przedmiotowego projektu ustawy reguluje kwestie związane z poziomem odpłatności dotychczasowych refundowanych produktów na wykaz leków podstawowych – art. 36 ust. 5 pkt 1 z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) oraz wykaz chorób przewlekłych i produktów stosowanych w tych chorobach – art. 37 ust. 2 pkt 2 ustawy o świadczeniach. Zgodnie z brzmieniem przedmiotowego przepisu: „Leki zawarte w wykazie leków podstawowych, o którym mowa w art. 36 ust. 5 pkt 1, oraz leki, środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego zawarte w wykazie, o którym mowa w art. 37 ust. 2 pkt 2 ustawy, o której mowa w art. 61 (ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej), w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, wydawane za odpłatnością ryczałtową minister właściwy do spraw zdrowia kwalifikuje do odpłatności ryczałtowej, o ile zgodnie z aktualną wiedzą medyczną stosuje się je dłużej niż 30 dni”. Ponadto, jak stanowi przepis art. 14 ust. 1 pkt 2 lit. b projektu ustawy o refundacji, minister właściwy do spraw zdrowia, wydając decyzję o objęciu refundacją, dokonuje kwalifikacji do odpłatności ryczałtowej leku, środka spożywczego specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobu medycznego zakwalifikowanego na podstawie ww. art. 65 lub jego odpowiednika.

Jak wynika z powyższego, należy stwierdzić, iż projektodawca, w celu ochrony wydatków świadczeniobiorców przed nadmiernym wzrostem, zdecydował o przypisaniu kategorii odpłatności ryczałtowej również produktom dotychczas dostępnym za tą odpłatnością, jeżeli konieczne jest ich stosowanie przez więcej niż 30 dni. Zaproponowane rozwiązanie wynika z dążenia ministra zdrowia do zwiększenia finansowania ze środków publicznych tych terapii,

które najbardziej obciążają finansowo pacjentów i gdzie obciążenie to stanowi barierę finansową w dostępności do leczenia, zwłaszcza jeżeli leczenie to trwa wiele miesięcy albo lat.

Oznacza to, że w przedmiotowym projekcie ustawy o refundacji utrzymano istniejące obecnie zasady finansowania insuliny.

Ponadto zapewniam pana posła, że zaproponowane w projekcie ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego i wyrobów medycznych zmiany nie tylko nie spowodują wzrostu cen, ale stworzą warunki do systematycznego ich obniżania. Projektowany system refundacji będzie w większym stopniu chronił pacjentów przewlekle chorych i tych, dla których leki obecnie są za drogie, by mogli z nich skorzystać, mimo występującej potrzeby zdrowotnej. Ponadto w przedmiotowym projekcie ustawy przyjęto korzystniejszą dla pacjenta metodę obliczania limitu finansowania opartą na cenie hurtowej produktu refundowanego. Dodatkowo w celu zwiększenia dostępności leków o najniższej dopłacie pacjenta zmieniono sposób wyznaczania podstawy limitu: z leku najtańszego na oparty o udział grupy leków w rynku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Maksa Kraczkowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie publicznego nadzoru
nad kasami SKOK (19587)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP Maksa Kraczkowskiego oraz grupy posłów przekazaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., sygn. SPS-023-19587/10, w sprawie planowanych działań Ministerstwa Finansów dla publicznego gwarantowania depozytów zgromadzonych w SKOK, w związku z zapowiadającym podpisaniem przez prezydenta RP ustawy o publicznym nadzorze nad spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Dynamiczny rozwój usług finansowych świadczonych przez spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe powoduje, że środki pieniężne zgromadzone na prowadzonych przez nie rachunkach mogą być obciążone coraz większym ryzykiem kredytowym, rynko-

wym i operacyjnym. Skala tego ryzyka wzrasta wraz ze wzrostem zakresu działalności, a tym samym ze wzrostem zgromadzonych w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych depozytów. Z tego względu dotychczasowy układ funkcjonowania tych spółdzielczych instytucji finansowych objęty jedynie nadzorem i lustracją zrzeszającej je kasy krajowej, której spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe są właścicielami, w opinii Ministerstwa Finansów może nie w pełni gwarantować bezpieczeństwo finansowe, a tym samym ochronę interesów ekonomicznych należących do kas członków.

Ministerstwo Finansów opowiada się za kompleksowym uregulowaniem kwestii spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych poprzez uwzględnienie dwóch perspektyw czasowych wdrożenia rozwiązań prawnych. W pierwszej kolejności proponuje się objęcie spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych nadzorem Komisji Nadzoru Finansowego oraz przeprowadzenie audytu zewnętrznego w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, natomiast w drugim etapie należy uregulować w możliwie krótkim okresie problematykę związaną z gwarantowaniem depozytów zgromadzonych w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych na zasadach zbliżonych do obowiązujących banki, tj. w ramach systemu gwarantowania depozytów prowadzonego przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny.

Należy podkreślić, że objęcie instytucji finansowych, jakimi są spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, systemem gwarantowania zgromadzonych w nich środków musi się wiązać z pełną znajomością ich sytuacji finansowej oraz ryzyka generowanego w związku z ich działalnością. W celu pozyskania tego typu informacji w odniesieniu do systemu SKOK Ministerstwo Finansów uważa za niezbędne pilne dokonanie audytu zewnętrznego kas. Należy w szczególności wskazać, że informacje otrzymane w ramach audytu zewnętrznego umożliwią również, w opinii Ministerstwa Finansów, dokonanie analiz w zakresie objęcia spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych systemem gwarancyjnym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Jana Kamińskiego****w sprawie stanu technicznego Sił Zbrojnych
(19589)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jana Kamińskiego w sprawie stanu technicznego Sił Zbrojnych (SPS-023-19589/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wojska Lądowe posiadają obecnie na wyposażeniu, oparte o platformę gąsienicową, bojowe wozy piechoty BWP-1, czołgi Leopard 2A4 i T-72 w różnych wersjach oraz zmodernizowane czołgi PT-91. Mimo przeprowadzonej modernizacji modele czołgów T-72 i PT-91 zaliczane są do tej samej – pośredniej, między drugą a trzecią – generacji czołgów i nie spełniają wymagań współczesnego pola walki oraz nie uwzględniają nowych zagrożeń i rozwoju amunicji, który nastąpił w ciągu ostatniego 10-lecia. Struktura wiekowa czołgów T-72 i bojowych wozów piechoty BWP-1 powoduje konieczność ich stopniowego wycofywania z eksploatacji, proces ten powinien zakończyć się do 2021 r. Ponadto w kolejnych latach powinny zostać wycofane czołgi Leopard 2A4 (2023 r.) i PT-91 (lata 2027–2032). W związku z tym potrzeba wprowadzenia nowego czołgu do wyposażenia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej pojawi się w latach 2018–2020. W ramach przeglądu potrzeb operacyjnych edycji 2008 opracowano wymagania operacyjne dla nowego czołgu pod kryptonimem Wilk, które określają jedynie parametry operacyjne i charakterystyki kluczowe czołgu, następcy T-72 oraz PT-91, w tym m.in. w zakresie:

- odporności balistycznej strefy czołowej,
- odporności balistycznej boków kadłuba i wieży,
- bezpieczeństwa załogi przed efektami eksplozji min przeciwpancernych i przeciwdennych,
- bezpieczeństwa załogi przed efektami eksplozji improwizowanych ładunków wybuchowych znajdujących się na poboczach dróg,
- możliwości wykorzystania podwozia pod zabudowy specjalne (np. niszczyciele czołgów, ciężkie bojowe wozy piechoty, wozy artyleryjskie i specjalne).

Biorąc pod uwagę długotrwały proces przygotowania zadania pod względem dokumentacyjnym, w Sztabie Generalnym Wojska Polskiego podjęto już prace, które umożliwią opracowanie wymagań operacyjnych na potrzeby uniwersalnej platformy gąsienicowej przeznaczonej pod zabudowę nowego czołgu, transportera gąsienicowego i wersji specjalnych. Przyjmując, że proces pozyskania wspomnianej platformy realizowany będzie przez polski przemysł zbrojeniowy jako praca rozwojowa, planuje się jej zainicjowanie i rozpoczęcie finansowania w ramach planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej od 2013 r. Zakłada się, że główne zakupy będą realizowane po 2018 r. Uwzględniając powyższe,

ewentualna modernizacja eksploatowanych obecnie w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej czołgów Leopard 2A4 i PT-91 nie pozwoli na uzyskanie poprawy ich parametrów technicznych w stopniu odpowiadającym wymaganiom operacyjnym (edycja 2008) dla nowego czołgu, nie stanowi także odpowiedzi na wyzwania współczesnego pola walki. W tym miejscu należy podkreślić, że w opinii Sztabu Generalnego Wojska Polskiego konstrukcje wyżej wymienionych czołgów są podatne na modernizację w ograniczonym stopniu, czego dowodem są ich kolejne nowe wersje (np. czołgi T-90, Leopard 2A6).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Gibały****w sprawie poszerzenia skali stosowania
systemu dozoru elektronicznego
jako szczególnej formy odbywania kary
pozbawienia wolności (19591)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 15 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19591/10) – interpelację posła Łukasza Gibały w sprawie poszerzenia skali stosowania systemu dozoru elektronicznego jako szczególnej formy odbywania kary pozbawienia wolności, uprzejmie informuję, co następuje.

Aktualnie system dozoru elektronicznego jest stosowany wobec skazanych odbywających karę pozbawienia wolności poza zakładem karnym w następujących apelacjach: białostockiej, gdańskiej, krakowskiej, lubelskiej, łódzkiej (dotyczy właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Łodzi i Sądu Okręgowego w Płocku), rzeszowskiej i warszawskiej. Na dzień 4 stycznia 2011 r. wykonaniem kary w SDE zostało objętych łącznie 624 skazanych, z czego 435 aktualnie odbywa karę, a 189 ją zakończyło.

Nadmieniam, że wielkość populacji skazanych odbywających karę w systemie dozoru elektronicznego uzależniona jest głównie od orzeczeń sądów penitencjarnych, które wydawane są w oparciu o wnioski składane przez skazanych i inne osoby uprawnione, określone w ustawie o SDE.

Od dnia 1 stycznia 2012 r. systemem dozoru elektronicznego zostaną objęte pozostałe apelacje, tj. ka-

towicka, łódzka (pozostałe sądy wchodzące w skład tej apelacji), szczecińska i wrocławska.

Docelowo, po całkowitym wdrożeniu SDE we wszystkich apelacjach sądowych (od dnia 1 stycznia 2012 r.), system dozoru elektronicznego osiągnie pełną zdolność wykonania kary pozbawienia wolności w SDE dla 7500 skazanych.

Obecnie nie planuje się zwiększenia docelowej liczby skazanych odbywających karę pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego. System ten wprowadzono do polskiego systemu prawa jako przedsięwzięcie nowatorskie, pilotażowe. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 960) ma charakter epizodyczny, obowiązuje bowiem do dnia 31 sierpnia 2014 r. Pierwsze, ponadroczne doświadczenia praktycznego stosowania w Polsce wykonania kary pozbawienia w SDE są na tyle pozytywne (mimo występowania różnych problemów, charakterystycznych dla każdego nowatorskiego, nowoczesnego rozwiązania, które są niwelowane na bieżąco), że aktualnie trwają prace legislacyjne nad rozszerzeniem zakresu kodeksowych możliwości zastosowania SDE w przyszłości oraz dalszego jego niezakłóconego funkcjonowania w odpowiedniej formule prawnej i organizacyjnej po 2014 r. W najbliższej przyszłości planowane jest objęcie systemem dozoru elektronicznego chuliganów stadionowych i pedofili.

Niezasadne jest powiększenie kręgu osób mogących odbywać karę pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego o osoby skazane na taką karę w wymiarze nieprzekraczającym np. 2 lat. Wszelkie dotychczasowe doświadczenia (mając na uwadze kraje zachodnie) związane ze stosowaniem tego systemu wykonywania kary pozbawienia wolności wykazały, iż najbardziej efektywnym rozwiązaniem jest zawężenie populacji skazanych mogących odbywać karę w SDE do tych, którym orzeczono karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 1 roku. Ww. doświadczenia pokazały, iż stosowanie SDE przy zagrożeniu karą pozbawienia wolności w wymiarze większym niż 1 rok nie jest skuteczne, wręcz odwrotnie proporcjonalne do długości wymiaru kary.

Aktualnie jednym z najważniejszych zadań w tym zakresie jest podjęcie wszelkich działań zmierzających do umieszczenia w SDE skazanych mogących zgodnie z obowiązującymi przepisami odbywać karę pozbawienia wolności w tym systemie, których skazano na karę pozbawienia wolności w wymiarze do 1 roku i którzy dotychczas jej nie odbywają.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Piotr Kluz

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Pawła Poncyliusza**

**w sprawie odszkodowań za szkody wynikające
z ograniczenia korzystania z nieruchomości
(19592)**

W odpowiedzi na zapytanie posła Pawła Poncyliusza przekazane przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19592/10, dotyczące odszkodowań za szkody wynikające z ograniczenia korzystania z nieruchomości poprzez utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu Lotniczego im. Fryderyka Chopina w Warszawie, uprzejmie informuję, co następuje.

W swoim piśmie wskazał pan poseł, iż pozwy do sądów powszechnych, złożone przez około 1 tys. mieszkańców obszaru ograniczonego użytkowania, są przegrywane z powodu zmiany brzmienia upoważnienia art. 135 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska dokonanej ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Jak wynika z ww. pisma, stanowisko Ministerstwa Środowiska odnośnie do obowiązywania rozporządzenia nr 50 wojewody mazowieckiego z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu Lotniczego im. Fryderyka Chopina w Warszawie, przedstawione w piśmie z dnia 25 maja 2010 r., znak: DP-024-33/24081/10/KA, jest panu posłowi znane. Uzupełniając przedstawione tam stanowisko, pragnę poinformować, iż z uwagi na wagę sprawy, prezydent miasta stołecznego Warszawy zwrócił się do prezesa NSA z prośbą o rozważenie możliwości zgłoszenia, w trybie art. 264 § 2 w związku z art. 15 § 1 pkt 2 ustawy p.p.s.a., wniosku o podjęcie uchwały mającej na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych, w kwestii mocy obowiązującej rozporządzenia wojewody mazowieckiego nr 50 po 15 listopada 2008 r. W odpowiedzi do prezydenta miasta stołecznego Warszawy prezes NSA poinformował, iż analiza orzecznictwa NSA wskazuje, iż dominującym w orzecznictwie tego sądu jest pogląd, zgodnie z którym przywołane rozporządzenie wojewody mazowieckiego „stało się nieaktualne”, natomiast pogląd przeciwny, zgodnie z którym przedmiotowe rozporządzenie nie utraciło mocy obowiązującej, ma charakter jednostkowy. Tym samym prezes NSA uznał wniosek o podjęcie uchwały za niecelowy. W związku ze stanowiskiem przedstawionym przez prezesa NSA występowanie przez ministra środowiska z kolejnym wnioskiem w tej sprawie wydaje się niecelowe. Pragnę jednocześnie zwrócić uwagę, iż w dniu 30 listopada 2010 r. przez Sądem Apelacyjnym w Warszawie, w wyniku apelacji

jednego z mieszkańców obszaru ograniczonego użytkowania, złożonej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, zapadł wyrok (sygn. akt VIA Ca 1182/10) uchylający zaskarżone orzeczenie i przekazujący sprawę do ponownego rozpatrzenia przez sąd okręgowy. Podstawę wyroku sądu I instancji stanowiło przyjęcie, że rozporządzenie z dnia 7 sierpnia 2007 r. utraciło moc obowiązującą z dniem 15 listopada 2008 r., wobec czego brak było podstawy prawnej do uwzględnienia roszczenia, bowiem wraz z nieobowiązującym już rozporządzeniem przestały obowiązywać wszelkie ograniczenia w nim ustanowione, a tym samym odpadła podstawa roszczenia z art. 129 ust. 2 ustawy p.o.ś o zasądzenie odszkodowania z tytułu utraty wartości nieruchomości położonej w strefie ograniczonego użytkowania.

Jednakże w uzasadnieniu wyroku sądu II instancji wyraźnie wskazano, iż zmiana z 3 października 2008 r. miała jedynie charakter redakcyjny i określała, kiedy przepisy wykonawcze mówiące o tym, jakie przedsięwzięcia mogą zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, tracą moc. (...) Zmiany art. 135 ust. 2 ustawy p.o.ś w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęły na skuteczność obowiązywania rozporządzenia wojewody mazowieckiego z 7 sierpnia 2007 r., albowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęła na moc jego obowiązywania, kwestia formy aktu została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, to jest w art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał ten sam, albowiem nie zmieniła go ani nowelizacja dokonana ustawą z dnia 3 października 2008 r., ani też nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Zatem wbrew pogładowi sądu okręgowego rozporządzenie wojewody mazowieckiego z dnia 7 sierpnia 2007 r. wciąż obowiązuje, co obligowało sąd pierwszej instancji do rozpoznania żądań powodów związanych z wprowadzeniem na terenie, na którym znajduje się ich nieruchomość obszaru ograniczonego użytkowania. Sąd okręgowy, uznając, iż brak jest materialnoprawnych podstaw z p.o.ś. nie badał już merytorycznie zasadności żądań powodów i oddalił w całości zgłoszone przez nich wnioski dowodowe, co należy zakwalifikować jako nierozpoznanie istoty sprawy i konieczność uchylenia sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie celem rozstrzygnięcia roszczeń powodów wynikających zarówno z ustawy p.o.ś., jak i z art. 435 K.c. (...) Wnioski dowodowe stron nie zostały uwzględnione przez sąd I instancji z powodu stwierdzenia braku podstawy prawnej do dochodzenia zgłoszonego żądania. Skoro zatem, zdaniem sądu apelacyjnego, podstawa taka istnieje, to doszło do nierozpoznania istoty sprawy przez sąd okręgowy.

Odnosząc się do wskazanego w piśmie pana pośła problemu obciążania mieszkańców obszaru ograniczonego użytkowania kosztami przegrywanych procesów, pragnę wskazać, iż w uzasadnieniu przytoczonego wyroku sąd apelacyjny podkreślił, iż uchylenie części wyroku orzekającej o żądaniu powodów powoduje konieczność uchylenia także tej części wyroku, w której sąd I instancji wypowiedział się na temat kosztów procesu, jest to bowiem część wyroku nieodłącznie związana z rozstrzygnięciem merytorycznym.

Należy ponadto podkreślić, iż zgodnie z art. 386 § 6 K.p.c. ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji wiążą zarówno sąd, któremu sprawa została przekazana, jak i sąd drugiej instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Ponadto należy zauważyć, iż tezy zawarte w orzeczeniach sądowych stanowią wskazówki w interpretowaniu przepisów, a tym samym są pomocne przy orzekaniu w sprawach na podstawie podobnych stanów faktycznych i prawnych.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie zmiany definicji usługi medycznej
zwolnionej z podatku VAT (19593)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację złożoną przez panią poseł Beatę Małecką-Liberę przekazaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19593/10, w sprawie zmiany definicji usługi medycznej zwolnionej z podatku od towarów i usług, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Sformułowania użyte w art. 43 ust. 1 pkt 18 i 19 ustawy o podatku od towarów i usług, która obowiązuje od 1 stycznia 2011 r., wskazują, iż zwolnione z podatku VAT są usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej, a także usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, świadczone przez lekarzy, lekarzy dentyistów, pielęgniarki i położne, osoby wykonujące inne zawody medyczne oraz psychologów.

W związku z pojawiającymi się wątpliwościami interpretacyjnymi ww. przepisów minister zdrowia zwrócił się, zgodnie z właściwością, w dniu 29 grudnia 2010 r. (kopia pisma w załączeniu*) z prośbą o interpretację ministra finansów, która zostanie przekazana pani poseł bezzwłocznie po jej otrzymaniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Krystyny Łybackiej**

**w sprawie uprawnień emerytalnych
dla rodziców dzieci niepełnosprawnych (19594)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19594/10, dotyczącym interpelacji posłanki Krystyny Łybackiej w sprawie uprawnień emerytalnych dla rodziców dzieci niepełnosprawnych pragnę uprzejmie przedstawić, co następuje.

Rodzina, która znalazła się w trudnej sytuacji z powodu konieczności zrezygnowania jednego z rodziców z pracy zarobkowej w celu opieki nad dzieckiem specjalnej troski, wymaga wsparcia ze strony państwa. Utrudnienie w kontynuowaniu pracy zarobkowej spowodowane stanem zdrowia dziecka nie jest ryzykiem ubezpieczeniowym. Jest to typowa sytuacja wymagająca wsparcia albo w ramach systemu świadczeń rodzinnych, albo w ramach systemu pomocy społecznej.

Właśnie w tym celu parlament dokonał zmiany przepisów emerytalno-rentowych powodującej, że z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznawane będą wyłącznie świadczenia należne z powodu spełnienia ryzyka ubezpieczeniowego, tj. dożycia określonego w przepisach wieku lub niemożności kontynuowania pracy zarobkowej z powodu niezdolności do pracy.

Wprowadzenie ponownie świadczeń w ramach systemu ubezpieczeń społecznych dla omawianej grupy osób spowodowałoby obciążenie pozostałych ubezpieczonych kosztami nowego świadczenia. Fundusze na świadczenia emerytalno-rentowe gromadzone są przecież ze składek osób ubezpieczonych, a dostęp do świadczeń i ich wysokość zdeterminowane są opłacaną składką. W zreformowanym systemie ubezpieczeń

społecznych przyjęto generalną zasadę, zgodnie z którą warunki uzyskania emerytury, w tym wiek emerytalny, są dla wszystkich ubezpieczonych jednakowe.

Zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) przyznanie prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r. następuje po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn. W ramach reformy systemu emerytalnego zniesiono konsekwentnie wszystkie rozwiązania umożliwiające wcześniejsze przechodzenie na emeryturę. Dla niektórych grup społecznych zachowano jednak rozwiązanie przejściowe.

Między innymi ustawa emerytalna, znosząc w 1998 r. wcześniejsze emerytury dla pracowników opiekujących się dziećmi specjalnej troski, przewidziała w art. 186 ust. 3, iż prawo do tej zachowują rodzice, którzy do dnia wejścia w życie ustawy nie zgłosili wniosku o emeryturę, mimo że do dnia 31 grudnia 1998 r. spełnili wszystkie wymagane warunki.

Regulacja prawna pozwalająca jeszcze przez pewien okres czasu korzystać przez opiekunów dzieci specjalnej troski z wcześniejszej emerytury jest świadczeniem zanikającym, które nie może być kontynuowane w zreformowanym systemie emerytalnym.

Pomoc dla rodzin wychowujących niepełnosprawne dziecko stworzyła ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.). Niezależnie od świadczeń rodzinnych rodzina znajdująca się w trudnej sytuacji życiowej, w tym rodzina wychowująca dziecko niepełnosprawne, może ubiegać się o doraźną pomoc finansową na podstawie ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 585, z późn. zm.).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam pogląd, że w przyjętych rozwiązaniach w systemie ubezpieczeń społecznych nie ma już możliwości powrotu do uprzednio obowiązujących regulacji i podejmowania inicjatywy ustawodawczej w tym zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie problemów NFZ związanych
ze zmniejszeniem nakładów na refundację
aparatów słuchowych (19595)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Henryka Milcarza – posła na Sejm RP, w sprawie refundowania przez NFZ aparatów słuchowych, przekazaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-19595/10, uprzejmie proszę o przyjęcie stanowiska w sprawie.

Zgodnie z obecnie obowiązującym rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. Nr 139, poz. 1141 oraz z 2010 r., Nr 31, poz. 166) świadczenie gwarantowane z zakresu zaopatrzenia w środki pomocnicze – aparat(y) słuchowy na przewodnictwo powietrza lub kostne przy jednostronnym lub obustronnym ubytku słuchu.

Uprzejmie informuję, iż Ministerstwo Zdrowia wnikliwie przeanalizuje przedstawioną sytuację dotyczącą problemów z refundacją aparatów słuchowych.

Minister zdrowia wystąpił do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia o przedstawienie szczegółowej analizy dotyczącej refundacji aparatów słuchowych we wszystkich oddziałach Narodowego Funduszu Zdrowia i wyjaśnienie przedstawionej sytuacji w świętokrzyskim oddziale NFZ.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Henryka Milcarza**

**w sprawie konieczności wprowadzenia
uregulowań prawnych w zakresie
przewozu kruszyw (19596)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Henryka Milcarza, przesłaną przy piśmie nr SPS-023-18149/10 z dnia 15 grudnia

2010 r., w sprawie konieczności wprowadzenia uregulowań prawnych w zakresie transportu kruszyw, przedstawiam następującą informację.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1–4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.) drogi publiczne ze względu na funkcje w sieci drogowej dzielą się na następujące kategorie:

- drogi krajowe,
- drogi wojewódzkie,
- drogi powiatowe,
- drogi gminne.

Minister właściwy do spraw transportu na podstawie przepisów art. 41 ust. 4 6 przywołanej wyżej ustawy z dnia 21 marca 1985 r. ustala, w drodze rozporządzenia, wykazy: dróg krajowych, po których mogą poruszać się pojazdy o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t, mając na uwadze stan techniczny dróg oraz ochronę dróg przed zniszczeniem, a także dróg krajowych oraz dróg wojewódzkich, po których mogą poruszać się pojazdy o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi do 10 t, mając na uwadze potrzebę zapewnienia ruchu tranzytowego. Drogi inne niż określone na podstawie powyższych wykazów stanowią sieć dróg, po których mogą poruszać się pojazdy o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi do 8 t.

Drogi o dopuszczalnym nacisku do 11,5 t na oś napadową zostały określone w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie wykazu dróg krajowych, po których mogą poruszać się pojazdy o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t (Dz. U. Nr 138, poz. 932). Drogi o dopuszczalnym nacisku na oś do 10 t zostały określone w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 14 lipca 2011 r. w sprawie wykazu dróg krajowych i wojewódzkich, po których mogą poruszać się pojazdy o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi do 10 t (Dz. U. Nr 138, poz. 933).

Długość dróg krajowych, po których mogą poruszać się pojazdy o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t, wynosi ok. 4210 km, a długość dróg krajowych, po których mogą poruszać się pojazdy o dopuszczalnym nacisku osi do 10 t, wynosi ok. 12 560 km. Natomiast długość dróg wojewódzkich, po których mogą poruszać się pojazdy o dopuszczalnym nacisku osi do 10 t, wynosi ok. 2170 km.

Z powyższego wynika, że dopuszczenie ruchu pojazdów o podwyższonych naciskach osi może się odbywać na drogach krajowych oraz wojewódzkich. Pozostała sieć dróg publicznych jest dopuszczona do ruchu pojazdów o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi do 8 t. Należy mieć na uwadze, że część sieci dróg zarządzanych przez samorzady to budowle mające stare konstrukcje, które nie spełniają dzisiejszych wymagań dotyczących ruchu pojazdów ciężkich. Efektem przekraczania dopuszczalnych nacisków osi przez przejazd pojazdów przeciążonych jest przyspieszona degradacja nawierzchni, co w konse-

kwencji rodzi konieczność przeprowadzania częstszych remontów, a tym samym powoduje wzrost kosztów utrzymania dróg.

Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad sieć dróg krajowych o dopuszczalnych naciskach osi do 8 t wynosi ok. 1900 km. Wzmocnienie nawierzchni do nacisku 10 t na oś wymagałoby wydatkowania na ten cel ok. 6 mld zł. Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt, że drogi wojewódzkie, powiatowe i gminne stanowią ok. 95% całej sieci dróg publicznych w Polsce dostosowanie ich do standardów dróg o podwyższonej nośności wymagałoby poniesienia na ten cel kwoty niewspółmiernie wyższej. Poprawa stanu technicznego dróg samorządowych jest możliwa, lecz ze względu na skalę oraz koszty potrzeba na to długiego okresu czasu.

Odpowiadając na pierwsze oraz trzecie pytanie postawione przez pana posła Henryka Milcarza odnoszące się do inicjatywy resortu infrastruktury mającej na celu poprawę funkcjonowania procesu przewozowego kruszyw w odniesieniu do transportu drogowego, uprzejmie informuję, iż w resorcie trwają prace legislacyjne nad projektem ustawy o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw. Przedmiotowy projekt ustala zasady wydawania i uzyskiwania zezwoleń na przejazd pojazdów nienormatywnych. Nowe przepisy stwarzają prawne możliwości ułatwiające funkcjonowanie firm przewozowych wykonujących transport ładunków nienormatywnych (również tych przewożących kruszywa) oraz usprawniają procedury wydawania zezwoleń na ruch pojazdów nienormatywnych. Projekt ustawy stwarza możliwość wydawania zezwoleń na przejazd pojazdów nienormatywnych (określonych w art. 64 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r.) przez organy uprawnione dotychczas: starostę, generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad, naczelnika urzędu celnego, jak również wprowadza możliwość wydawania ich przez zarządcę drogi oraz prezydenta miasta. Nowe przepisy poszerzają katalog zezwoleń do siedmiu kategorii, wobec trzech rodzajów zezwoleń dostępnych obecnie. Zezwolenia na przejazd pojazdów nienormatywnych w poszczególnych kategoriach (I–VII) wydawane będą, w zależności od rodzaju przekroczonych parametrów technicznych, z możliwością różnicowania ich ważności od 1 miesiąca do 24 miesięcy. Zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego wydawane będą przez uprawnione organy na wniosek podmiotu ubiegającego się, po dokonaniu opłaty, w formie decyzji administracyjnej. Proponowane w projekcie ustawy nowe rozwiązania stwarzające udogodnienia i pomoc, również w procesie transportowym kruszyw, przewidują m.in.:

— możliwość wydawania przez właściwego zarządcę drogi zezwolenia kategorii pierwszej na przejazd pojazdu nienormatywnego, realizującego przewóz pojazdem o przekroczonym nacisku osi do 11,5 t po drogach gminnych, powiatowych i wojewódzkich, który na drodze krajowej jest pojazdem normatyw-

nym nieprzekraczającym nacisków dla tej kategorii drogi,

— niewszczywanie postępowania lub umorzenie wszczętego w sprawie o nałożenie kary pieniężnej, jeżeli rzeczywista masa całkowita pojazdu nienormatywnego (przewożącego ładunki sypkie) nie przekracza dopuszczalnej wielkości lub wielkości określonej w zezwoleniu, gdy przekroczenie dotyczy wyłącznie nacisku osi pojazdu.

Nawiązując do drugiego pytania odnoszącego się do kwestii zwiększenia udziału przewozu kruszyw transportem kolejowym, należy zwrócić uwagę na fakt, że wszyscy kolejowi przewoźnicy towarowi są niezależnymi podmiotami prawa handlowego i wszelkie decyzje w zakresie bieżącej działalności, w tym prowadzenie polityki handlowej, pozostają w kompetencjach organów statutowych tych podmiotów. Przewoźnicy towarowi prowadzą działalność gospodarczą w oparciu o rachunek ekonomiczny, którego zasadą jest pokrycie kosztów działalności przychodami z tej działalności.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Agnieszki
Kozłowskiej-Rajewicz oraz grupy posłów**

**w sprawie konieczności
prawnego uregulowania edukacji on-line
(19597)**

Odpowiadając na interpelację pani poseł Agnieszki Kozłowskiej-Rajewicz (SPS-023-19597/10) w sprawie konieczności prawnego uregulowania edukacji on-line, uprzejmie wyjaśniam.

Odpowiedź na pytanie 1: Czy w MEN trwają prace nad przepisami, które umożliwiłyby nauczanie on-line w szkołach podstawowych, gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych?

W związku z projektowanymi przez Ministerstwo Edukacji Narodowej zmianami w kształceniu zawodowym i ustawicznym przygotowywana jest obecnie nowelizacja przepisów ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, która przewiduje m.in. możliwość prowadzenia zajęć edukacyjnych z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość (e-learning). Warunki, jakie będą musiały być spełnione, aby zajęcia edukacyjne mogły być prowadzone w formie

e-learningu, zostaną określone w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania.

Jednocześnie informuję, iż Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej realizuje projekt współfinansowany ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego „Model systemu wdrażania i upowszechniania kształcenia na odległość w uczeniu się przez całe życie”.

Głównym celem projektu jest zapewnienie sprawnego funkcjonowania kształcenia na odległość w kształceniu ustawicznym dorosłych, poprzez opracowanie modelu rozwiązania systemowego. Beneficjentami bezpośrednimi projektu są pracownicy oraz kadra dydaktyczna placówek kształcenia ustawicznego i zawodowego, zaś beneficjenci pośredni to pracownicy organów prowadzących placówki, pracownicy organów nadzorujących placówki oraz Ministerstwo Edukacji Narodowej. Poprzez realizowane w projekcie zadania (diagnoza stanu KNO, opracowanie modelu wdrażania KNO, udostępnienie portalu, repozytorium zasobów wiedzy i platformy edukacyjnej, opracowanie 100 kursów e-learningowych, przeszkolenie 500 nauczycieli) przygotowany zostanie grunt pod rozległe zmiany w systemie oświaty, które umożliwią trwałe włączenie kształcenia na odległość do katalogu metod i form dydaktycznych w zawodowym i ustawicznym nauczaniu dorosłych.

Nauczanie on-line jest aktualnie prowadzone w Zespole Szkół dla Dzieci Obywateli Polskich Czasowo Przebywających za Granicą w ramach projektu POKL „Projekt Otwarta Szkoła – System Wspierania Uczniów Migrujących”. Projekt ten jest skierowany przede wszystkim do polskich uczniów zamieszkałych poza granicami RP (głównie na terenie UE) i realizujących obowiązek szkolny w lokalnych systemach oświaty, którzy nie mają dostępu do polskich szkół uzupełniających (działających głównie w dużych ośrodkach miejskich), w wyniku czego nie mają zapewnionego adekwatnego poziomu nauczania pozwalającego na kontynuację nauki w Polsce. Jednym z głównych celów projektu jest przygotowanie i wdrożenie elektronicznej platformy e-learningowej dostosowanej do potrzeb kształcenia na odległość oraz stworzenie nowoczesnej oferty e-learningowej. Doświadczenia zebrane podczas realizacji tego projektu mogą przyczynić się do zmian przepisów w zakresie nauczania za pomocą metod i technik on-line.

Odpowiedź na pytanie 2: Czy MEN dostrzega szansę zastosowania on-line w nauczaniu przedmiotów do wyboru?

Warunki, jakie muszą być spełnione, aby zajęcia szkolne, z wyłączeniem ich rodzaju, odbywały się z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość, zostaną określone we wspomnianym wyżej rozporządzeniu ministra edukacji narodowej.

Dziękuję Pani Posel za sugestie zawarte w treści interpelacji, dotyczące zidentyfikowanych przez Panią potrzeb w zakresie nauczania z wykorzystaniem e-learningu. Uwzględnimy je w pracach nad projek-

tem rozporządzenia, w tym w szczególności z uwzględnieniem w nauczaniu przedmiotów do wyboru.

Odpowiedź na pytanie 3: Czy MEN porozumiewa się w sprawie edukacji on-line z resortem szkolnictwa wyższego i nauki, czy prowadzi wspólne projekty w tym obszarze?

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie prowadzi wspólnych projektów w sprawie edukacji on-line z Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Jednakże pewne rozwiązania zastosowane w szkolnictwie wyższym stanowią inspirację dla wykorzystania metod i technik nauczania on-line w kształceniu zawodowym i ustawicznym, w związku z realizowanym projektem „Model systemu wdrażania i upowszechniania kształcenia na odległość w uczeniu się przez całe życie”.

Jednocześnie informuję, że MEN w ramach priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” dofinansowuje inicjatywy różnych podmiotów, polegające na zastosowaniu nauczania on-line. W załączniku przekazuję wykaz wybranych projektów z tego zakresu z podstawowymi informacjami na ich temat^{*)}.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Cezarego Tomczyka
oraz grupy posłów**

**w sprawie skutków podatkowych związanych
z zastosowaniem Międzynarodowych
Standardów Sprawozdawczości Finansowej
(MSSF) przez zakłady ubezpieczeń (19598)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną przy piśmie z dnia 29 grudnia 2010 r. interpelację pana posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie skutków podatkowych związanych z zastosowaniem Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) przez zakłady ubezpieczeń, uprzejmie przedstawiam stanowisko w tej kwestii.

Z interpelacji wynika, że zakłady ubezpieczeń rozważają rozpoczęcie stosowania MSSF dla potrzeb jednostkowych sprawozdań finansowych, zgodnie z art. 45 ust. 1a ustawy o rachunkowości. Jednakże przepisy podatkowe w obecnym brzmieniu nie

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

zawierają regulacji wskazujących, jakie skutki podatkowe może mieć zmiana przez tych podatników standardów rachunkowości.

W związku z tym postawione zostały następujące pytania:

1. Czy minister finansów rozważa wprowadzenie zmian w przepisach podatkowych, które jasno określałyby konsekwencje zastosowania MSSF w zakładach ubezpieczeń – analogicznie do regulacji, jakie obowiązują dla sektora bankowego, tak aby doprecyzować, iż nie ulegnie pogorszeniu dotychczasowa sytuacja podatkowa zakładów ubezpieczeń przechodzących na MSSF w stosunku do tych zakładów, które stosują Polskie Zasady Rachunkowości (PZR)?

2. Czy wobec braku odpowiednich przepisów podatkowych w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych w obecnym stanie prawnym, a także z uwagi na kontynuowanie prowadzenia ewidencji według PZR dla celów raportowania do Komisji Nadzoru Finansowego, zakłady ubezpieczeń, które zdecydują się sporządzać jednostkowe sprawozdania finansowe według MSSF, mogą potraktować tę zmianę jako neutralną podatkowo i kontynuować stosowaną dotychczas metodologię wyliczania wyniku podatkowego, tj. według PZR, zakładając, że przepisy podatkowe nie ulegną zmianie?

Pragnę poinformować, że ubezpieczyciele, będący podatnikami podatku dochodowego od osób prawnych, mają obowiązek prowadzenia ewidencji rachunkowej, zgodnie z odrębnymi przepisami, w sposób zapewniający określenie wysokości dochodu (straty), podstawy opodatkowania i wysokości należnego podatku za rok podatkowy... (art. 9 ust. 1 u.p.d.o.p.). Ewidencja ta powinna być prowadzona zgodnie z ustawą o rachunkowości. Natomiast sporządzanie sprawozdania finansowego zgodnie z MSSF implikuje konieczność prowadzenia ewidencji oraz wyceny zdarzeń, w tym operacji gospodarczych, na zasadach określonych w tych standardach.

Uprzejmie informuję, że zagadnienia dotyczące konsekwencji podatkowych związanych z zastosowaniem MSSF przez zakłady ubezpieczeń nie były dotychczas zgłaszane przez środowisko ubezpieczycieli. A zatem w Ministerstwie Finansów nie zostały podjęte prace legislacyjne w tym zakresie.

Pragnę jednak zauważyć, że ze względu na wagę problemów poruszonych w interpelacji, istotnych dla funkcjonowania systemu podatkowego dotyczącego ubezpieczycieli, muszą być przeprowadzone szczegółowe analizy.

Pozwalam sobie wyrazić pogląd, że dopiero po ustaleniu wielkości i charakteru różnic pomiędzy sposobem ujmowania przez ubezpieczycieli zjawisk gospodarczych według PZR a Międzynarodowych Standardów Rachunkowości (MSR) będzie można ocenić skutki podatkowe spowodowane tą zmianą. Ustalenie wpływu zmian w sposobie prezentowania zdarzeń gospodarczych realizowanych przez ubezpieczycieli na podstawie ich opodatkowania podatkiem

dochodowym od osób prawnych będzie wymagało przeprowadzenia wielu prac analitycznych.

Obecnie nie mogę podzielić poglądu wyrażonego w interpelacji, iż na gruncie obowiązujących przepisów podatkowych zakłady ubezpieczeń, które zdecydują się sporządzać jednostkowe sprawozdania finansowe według MSSF, mogą potraktować tę zmianę jako neutralną podatkowo i kontynuować stosowaną dotychczas metodologię wyliczania dochodu do opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych.

Przykładowo, po przyjęciu przez ubezpieczycieli zasad rachunkowości określonych w MSR niektóre umowy ubezpieczenia mogą zostać uznane za instrumenty finansowe, co będzie skutkowało obowiązkiem rozwiązania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Na gruncie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych u ubezpieczycieli powstanie przychód podatkowy w wysokości kwot stanowiących równoważność zmniejszenia stanu rezerw techniczno-ubezpieczeniowych (art. 12 ust. 1 pkt 5 tej ustawy).

Zauważam jednak, iż ewentualne wprowadzenie zmian dostosowawczych dotyczących opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych ubezpieczycieli sporządzających jednostkowe sprawozdania finansowe według MSSF do zasad obowiązujących ubezpieczycieli stosujących ustawę o rachunkowości może być rozważone, po uprzednim zgłoszeniu problemów przez środowisko ubezpieczycieli i dogłębnym przeanalizowaniu ewentualnych zmian przepisów pod względem skutków budżetowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie przekazania 1% podatku
dochodowego na rzecz organizacji
pożytku publicznego (19600)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r. (nr SPS-023-19600/10) interpelacją posła Macieja Orzechowskiego w sprawie przekazywania 1% podatku na rzecz organizacji pożytku publicznego w kontekście wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 października 2010 r., sygn. akt III SA/Wa 1902/10, wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.) ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten sąd oraz organ, którego działania lub bezczynność były przedmiotem zaskarżenia.

W konsekwencji wyrok WSA jest wiążący dla organu administracji przy ponownym wydawaniu decyzji/interpretacji indywidualnej (w przypadku uchylecia poprzedniej przez sąd administracyjny), niezależnie od stanowiska organu administracyjnego w danej sprawie oraz bez względu na poglądy prawne wyrażone w innych sprawach w orzeczeniach sądowych lub decyzjach/interpretacjach organów administracyjnych.

Mając powyższe na uwadze oraz fakt, iż sądy – tak administracyjne, jak i powszechnie – działają w warunkach trójpodziału władzy, a sprawując wymiar sprawiedliwości, są władzą niezależną od innych władz, minister finansów nie jest uprawniony do komentowania ich orzeczeń. Należy jedynie zauważyć, iż wyrok WSA w Warszawie z dnia 22 października 2010 r., sygn. akt III SA/Wa, nie jest jeszcze prawomocny.

Odnosząc się natomiast do przedstawionego problemu nierówności podatkowej w przekazywaniu 1% podatku na rzecz organizacji pożytku publicznego, uprzejmie informuję, iż tego rodzaju stan faktyczny i prawny nie występuje. Wszystkich podatników podatku dochodowego od osób fizycznych obowiązują bowiem jednakowe zasady w kwestii alokacji 1% podatku. Niezależnie bowiem od rodzaju i liczby źródeł przychodów oraz bez względu na to, czy płatnik sporządził i przekazał podatnikowi informację o wysokości uzyskanych dochodów (np. PIT-11A, PIT-11, PIT-8C), czy też roczne obliczenie podatku (PIT-40A z urzędu w przypadku organu rentowego, odpowiednio PIT-40 na wniosek w przypadku zakładu pracy), podatnik ma prawo zdecydować o przekazaniu 1% podatku na rzecz wybranej organizacji pożytku publicznego. Wystarczy, że w tym celu złoży zeznanie podatkowe w urzędzie skarbowym. Może to uczynić także na bazie otrzymanego od płatnika rocznego obliczenia podatku.

Dotyczy to w szczególności emerytów i rencistów, którym organ rentowy dokonuje rozliczenia z urzędu na formularzu PIT-40A. Należy zauważyć, iż samodzielne składanie zeznań podatkowych przez emerytów i rencistów w oparciu o otrzymane PIT-40A nie jest niczym nowym w polskim systemie podatkowym. Funkcjonuje od kilkunastu lat i nigdy nie było kwestionowane przez samych zainteresowanych. Samodzielne złożenie zeznania podatkowego daje bowiem możliwość opodatkowania swoich dochodów łącznie z dochodami małżonka albo w sposób przewidziany dla osób samotnie wychowujących dzieci, jak również umożliwia skorzystanie z ulg podatkowych (np. z popularnej wśród tej grupy podatników ulgi rehabilitacyjnej). W chwili obecnej pozwala ponadto na wska-

zanie organizacji pożytku publicznego, na rzecz której naczelnik urzędu skarbowego dokonuje przekazania 1% podatku zgodnie z wnioskiem podatnika. Co istotne, osoby pobierające świadczenia emerytalno-rentowe od organu rentowego mają na to minimum dwa miesiące, czyli tyle samo co osoby, które otrzymują od płatnika informację o wysokości uzyskanych dochodów (np. PIT-11, PIT-11A).

Odnosząc się natomiast do osób rozliczanych przez zakład pracy, należy zauważyć, iż w ich przypadku roczne obliczenie podatku (PIT-40) dokonywane jest na prośbę (wniosek) podatnika, a nie z urzędu. To podatnik poprzez złożenie płatnikowi specjalnego oświadczenia (PIT-12) wnioskuje o rozliczenie jego dochodów przez płatnika. W tym przypadku mamy zatem do czynienia z suwerenną decyzją podatnika, gdyż wyłącznie od jego działań zależy, czy chce być rozliczany przez płatnika, czy też woli samodzielnie wypełnić zeznanie podatkowe, w którym obok dochodów uzyskanych za pośrednictwem płatnika wskaże organizację pożytku publicznego oraz wysokość kwoty do przekazania na jej rzecz.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, iż na gruncie prawa podatkowego nie występuje nierówność podatkowa, o której mowa w interpelacji. Wszystkich podatników podatku dochodowego od osób fizycznych obowiązują bowiem te same zasady odnośnie do możliwości dzielenia się 1% podatku od swoich dochodów z wybraną organizacją pożytku publicznego.

Należy jednak pamiętać, iż decyzję o przekazaniu 1% podatku podejmuje sam podatnik. Jeżeli nie zechce udzielić finansowego wsparcia organizacji pożytku publicznego w postaci 1% podatku, to tego nie uczyni.

Przyczyną takiego stanu rzeczy nie są jednak obowiązujące przepisy ustaw podatkowych w zakresie 1%, lecz świadomość podatników i ich stopień zaangażowania we wspieranie szlachetnych celów realizowanych przez organizacje pożytku publicznego. Nie mniejszą rolę odgrywa również budowanie zaufania pomiędzy organizacjami pożytku publicznego a ich podopiecznymi oraz podejmowanie działań w zakresie edukacji obywatelskiej, które promowałyby szerszą wizję dobra wspólnego oraz pożytku publicznego. Istotny jest zatem rzetelny przekaz o przysługujących prawach oraz o ciężących obowiązkach na wszystkich uczestnikach jednoprocenowego mechanizmu.

Przekazywanie informacji, które nie mają potwierdzenia w obowiązującym stanie prawnym, nie służy instytucji 1%, a za takie niewątpliwie należy uznać doniesienia portalu Rzeczpospolita, o których mowa w interpelacji. Zasady oraz tryb zasilania kont organizacji pożytku publicznego środkami pochodzącymi z 1% podatku od dochodów osób fizycznych regulują bowiem przepisy rangi ustawowej. Są one jednakowe dla wszystkich podatników. Reguł tych nie ustanawiają natomiast przepisy rozporządzenia ministra finansów w sprawie określenia wzorów formu-

larzy podatkowych obowiązujących podatników i płatników podatku dochodowego od osób fizycznych. Rola druków podatkowych ogranicza się wyłącznie do odzwierciedlenia istniejącego stanu prawnego. Skoro zatem formularz PIT-40 nie jest zeznaniem podatkowym składanym przez podatnika, lecz rocznym obliczeniem podatku dokonywanym przez płatnika, to w obecnym stanie prawnym prawidłowo nie zawiera rubryki przeznaczonej do wpisania danych dotyczących przekazania 1% podatku na rzecz organizacji pożytku publicznego.

Nie jest jednak tak, jak twierdzi portal Rzeczpospolita, iż brak rubryki w tym formularzu definitywnie pozbawia podatnika możliwości podzielenia się z organizacją pożytku publicznego 1% podatku od uzyskanych dochodów. Aby przekazać 1%, wystarczy bowiem na bazie otrzymanego rozliczenia (PIT-40A, PIT-40) złożyć zeznanie podatkowe w urzędzie skarbowym.

Dodatkowo uprzejmie informuję, iż w dniu 8 września 2009 r. do łaski marszałkowskiej został złożony rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy Ordynacja podatkowa (druk sejmowy nr 2306). Projekt ten zakładał znowelizowanie przepisów dotyczących dokonywania przez zakład pracy rocznego obliczenia podatku (PIT-40) między innymi poprzez umożliwienie wskazania w tym rozliczeniu organizacji pożytku publicznego, na rzecz której miałby być przekazany 1% podatku. W dniu 25 września 2009 r. ww. ustawa została przyjęta przez Sejm i przekazana do wyższej Izby parlamentu, z tym że w dniu 22 października 2009 r. Senat podjął uchwałę o jej odrzuceniu. Analizując przepisy powyższej ustawy, Senat stanął na stanowisku, iż zawarte w niej rozwiązania stanowią nadmierne obciążenie dla płatników obowiązanych do sporządzenia rocznego obliczenia podatku. W dniu 29 października 2009 r. marszałek Sejmu skierował uchwałę Senatu do Komisji Finansów Publicznych w celu jej rozpatrzenia. Na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2009 r. Komisja Finansów Publicznych opowiedziała się za przyjęciem tej uchwały. Od tego momentu prace nad przedmiotową nowelizacją nie są kontynuowane.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie sprzedaży substancji
psychoaktywnych (19601)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 15 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19601/10), uprzejmie przedkładam odpowiedź na interpelację pana posła Macieja Orzechowskiego w sprawie sprzedaży substancji psychoaktywnych.

Nowelizacja ustawy z dnia 8 października 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 213, poz. 1396) wprowadziła w art. 44b zakaz wytwarzania i wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środków zastępczych. Definicja wprowadzania do obrotu znajduje się w art. 4 pkt 34 przedmiotowej ustawy i obejmuje swoim zakresem sytuację wskazaną w pytaniu pana posła – sprzedaż przy użyciu automatów – jako sprzeczną z przepisami ustawy. Jednocześnie z wprowadzeniem zakazu wprowadzania do obrotu środków zastępczych dodano do przedmiotowej ustawy art. 44c, dający właściwemu inspektorowi sanitarnemu prawo skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 27c ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej również w sytuacji, gdy wprowadzony został do obrotu środek zastępczy lub produkt, co do którego zachodzi podejrzenie, iż jest on środkiem zastępczym.

Stosownie do przywołanego przepisu właściwy państwowy inspektor sanitarny wstrzymuje, w drodze decyzji, wytwarzanie lub wprowadzanie do obrotu takiego produktu oraz dokonuje jego zatrzymania i nakazuje zaprzestanie prowadzenia działalności w pomieszczeniach lub obiektach służących wytwarzaniu lub wprowadzaniu produktu do obrotu na czas niezbędny do usunięcia zagrożenia. Tym samym w przypadku stwierdzenia wprowadzania do obrotu, również przy użyciu automatów, środków zastępczych lub produktów, co do których zachodzi podejrzenie, iż są one środkami zastępczymi, podejmowane będą następujące działania:

- 1) zatrzymanie tych wyrobów – ich zabezpieczenie przez właściwego inspektora sanitarnego,
- 2) nakazanie zaprzestania działalności w pomieszczeniach lub obiektach służących wprowadzaniu tych wyrobów do obrotu na okres do 3 miesięcy,
- 3) rozpoczęcie procedury oceny i badań bezpieczeństwa tych wyrobów – na koszt strony postępowania (wprowadzającego do obrotu).

W przypadku potwierdzenia się podejrzenia, iż wprowadzany do obrotu wyrób stanowił środek zastępczy w rozumieniu art. 4 pkt 27 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zostanie wydana decyzja o:

1) zakazie wprowadzania do obrotu takiego produktu,

2) nakazie wycofania z obrotu takiego produktu,

3) zniszczeniu produktu na koszt strony postępowania (wprowadzającego do obrotu).

Niezależnie od powyższego zastosowanie w takiej sytuacji (po uzyskaniu potwierdzenia, że produkt stanowił środek zastępczy w rozumieniu ustawy) będzie miał art. 52a znowelizowanej ustawy, stanowiący podstawę do nałożenia kary pieniężnej na podmiot dokonujący wprowadzenia do obrotu takiego produktu. Dla wykonania wskazanych powyżej uprawnień organów Inspekcji Sanitarnej okoliczność miejsca siedziby podmiotu, który dokonywał wprowadzenia do obrotu, nie ma znaczenia.

Potwierdzeniem powyższego stanowiska ministra zdrowia są działania organów Inspekcji Sanitarnej i Policji z dnia 18 grudnia 2010 r. w Lublinie, gdzie zgodnie z powyższymi przepisami zabezpieczono 3 dopalaczoautomaty, uniemożliwiając wydawanie z nich produktów prawdopodobnie zawierających substancje psychoaktywne. Nie znalazły również potwierdzenia zapowiedzi spółki Cyberfire Plus z siedzibą w Pradze z końca listopada 2010 r. o uruchomieniu 400 dopalaczoautomatów w Polsce w pierwszych dniach grudnia 2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Balickiego**

**w sprawie braku przepisów przejściowych
dotyczących zmiany art. 153 ustawy
Prawo ochrony środowiska, która weszła
w życie dnia 15 listopada 2008 r. (19602)**

W odpowiedzi na interpelację posła Marka Halickiego, przekazaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., znak SPS-023-19602/10, dotyczącą zmiany brzmienia art. 135 ustawy Prawo ochrony środowiska dokonanej ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej jako ustawa o.o.ś.) uprzejmie informuję, co następuje.

W sprawie obowiązywania rozporządzenia nr 50 wojewody mazowieckiego dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla Portu Lotniczego im. Fryderyka Chopi-

na w Warszawie Ministerstwo Środowiska wielokrotnie zajmowało już stanowisko, wskazując każdorazowo, iż zmiana brzmienia art. 135 p.o.ś. dokonana ustawą o.o.ś. nie spowodowała utraty mocy obowiązującej tego rozporządzenia (m.in. obszerna opinia w tej sprawie została umieszczona na stronie internetowej pod adresem:

http://www.mos.gov.pl/g2/big/2010_06/d3f86ble-afaed68d71ced094c2d8bb7c.pdf).

Pragnę jednocześnie zwrócić uwagę, iż zasadnicze znaczenie dla mieszkańców obszaru ograniczonego użytkowania, których powództwa były oddalane przez sąd okręgowy, ma wyrok, który zapadł w dniu 30 listopada 2010 r. przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyniku apelacji jednego z mieszkańców obszaru ograniczonego użytkowania złożonej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie (sygn. akt VIA Ca 1182/10). W wyroku tym sąd II instancji uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia przez sąd okręgowy. Podstawę wyroku sądu I instancji stanowiło przyjęcie, że rozporządzenie z dnia 7 sierpnia 2007 r. utraciło moc obowiązującą z dniem 15 listopada 2008 r., wobec czego brak było podstawy prawnej do uwzględnienia roszczenia, bowiem wraz z nieobowiązującym już rozporządzeniem przestały obowiązywać wszelkie ograniczenia w nim ustanowione, a tym samym odpadła podstawa roszczenia z art. 129 ust. 2 ustawy p.o.ś. o zasądzenie odszkodowania z tytułu utraty wartości nieruchomości położonej w strefie ograniczonego użytkowania.

Jednakże w uzasadnieniu wyroku sądu II instancji wyraźnie wskazano, iż „zmiana z 3 października 2008 r. miała jedynie charakter redakcyjny i określała, kiedy przepisy wykonawcze mówiące o tym, jakie przedsięwzięcia mogą zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, tracą moc(...)Zmiany art. 135 ust 2 ustawy p.o.ś. w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęły na skuteczność obowiązywania rozporządzenia Wojewody Mazowieckiego z 7 sierpnia 2007 r., albowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęła na moc jego obowiązywania, kwestia formy aktu została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, to jest w art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał ten sam, albowiem nie zmieniła go ani nowelizacja dokonana ustawą z dnia 3 października 2008 r., ani też nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Zatem wbrew pogładowi Sądu Okręgowego rozporządzenie Wojewody Mazowieckiego z dnia 7 sierpnia 2007 r. wciąż obowiązuje, co obliżowało Sąd pierwszej instancji do rozpoznania żądań powodów związanych z wprowadzeniem na terenie, na którym znajduje się ich nieruchomości, obszaru ograniczonego użytkowania. Sąd okręgowy, uznając, iż brak jest materialnoprawnych pod-

staw z p.o.ś., nie badał już merytorycznie zasadności żądań powodów i oddalił w całości zgłoszone przez nich wnioski dowodowe, co należy zakwalifikować jako nierozpoznanie istoty sprawy i konieczność uchylenia sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie celem rozstrzygnięcia roszczeń powodów wynikających zarówno z ustawy p.o.ś., jak i z art. 435 K.c.(...)Wnioski dowodowe stron nie zostały uwzględnione przez Sąd I instancji z powodu stwierdzenia braku podstawy prawnej do dochodzenia zgłoszonego żądania. Skoro zatem, zdaniem Sądu Apelacyjnego, podstawa taka istnieje, to doszło do nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd Okręgowy”. Sąd Apelacyjny podkreślił także, iż „uchylenie części wyroku orzekającej o żądaniu powodów powoduje konieczność uchylenia także tej części wyroku, w której Sąd I instancji wypowiedział się na temat kosztów procesu, jest to bowiem część wyroku nieodłącznie związana z rozstrzygnięciem merytorycznym.”

Należy ponadto podkreślić, iż zgodnie z art. 386 § 6 K.p.c. ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji wiążą zarówno sąd, któremu sprawa została przekazana, jak i sąd drugiej instancji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Ponadto należy zauważyć, iż tezy zawarte w orzeczeniach sądowych stanowią wskazówki w interpretowaniu przepisów, a tym samym są pomocne przy orzekaniu w sprawach na podstawie podobnych stanów faktycznych i prawnych.

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Balickiego**

**w sprawie kontynuacji
„Narodowego programu leczenia hemofilii”
po 2011 r. (19603)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Marka Balickiego w sprawie kontynuacji w kolejnych latach programu zdrowotnego ministra zdrowia pn. „Narodowy program leczenia hemofilii na lata 2005–2011” przekazaną przez wicemarszałka Sejmu RP pana Marka Kuchcińskiego przy piśmie znak: SPS-023-19603/10 z dnia 15 grudnia 2010 r., niniejszym uprzejmie informuję.

Na przełomie stycznia i lutego 2011 r. planowane jest powołanie, zarządzeniem ministra zdrowia zespołu ds. opracowania nowego programu leczenia hemofilii na lata 2012–2018, który będzie organem pomocniczym ministra właściwego do spraw zdrowia w zakresie tworzenia tego programu. Do prac

zespołu planuje się włączyć specjalistów – lekarzy hematologów z Polskiej Grupy Hemostazy działającej przy Polskim Towarzystwie Hematologów i Transfuzjologów, jak również specjalistów działających w Radzie Medycznej Polskiego Stowarzyszenia Chorych na Hemofilię. Ustalając skład zespołu, zostanie podjęta decyzja odnośnie do udziału w zespole przedstawicieli stowarzyszeń chorych na hemofilię. Pierwsze posiedzenie zespołu związane z tworzeniem konceptu programu planowane jest na przełomie marca i kwietnia 2011 r.

Dziękując za zainteresowanie tematyką dotyczącą sytuacją chorych na hemofilię, nadmieniam, iż minister zdrowia dokłada wszelkich starań, aby udoskonalać jakość opieki nad chorymi na hemofilię i wrodzone skazy krwotoczne. Niemniej każde zmiany, zwłaszcza tak kompleksowe, wymagają wielu przygotowań, zarówno pod względem formalno-organizacyjnym jak również finansowym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie poselskiego projektu ustawy
o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej
i społecznej oraz zatrudnianiu osób
niepełnosprawnych oraz niektórych innych
ustaw (19604)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19604/10, interpelację poselską z dnia 16 listopada 2010 r. złożoną przez pana Mariusza Grada, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw, uprzejmie informuję.

1. Uchwalona przez Sejm ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475) zawiera rozwiązanie, które postuluje pan w swojej interpelacji, a mianowicie miesięczne dofinansowanie od 1 marca 2011 r. nie będzie przysługiwało na pracowników zaliczonych do umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności, którzy mają ustalone prawo do emerytury.

Natomiast w 2011 r. wysokość miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracownika niepeł-

nosprawnego zaliczonego do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności będzie przysługiwała pracodawcy w kwocie stanowiącej odpowiednio 160%, 140% i 60% najniższego wynagrodzenia. Kwoty te zwiększa się o 40% najniższego wynagrodzenia w przypadku osób niepełnosprawnych, u których stwierdzono chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe lub epilepsję oraz niewidomych. We wskazanej wysokości pracodawcy będą otrzymywali dofinansowanie do wynagrodzeń do 31 grudnia 2011 r. Natomiast zmiany w zakresie wysokości dofinansowania będą następowały sukcesywnie, począwszy od stycznia 2012 r. i tak w pierwszym półroczu 2012 r. będą wynosiły odpowiednio 170%, 125% i 50% najniższego wynagrodzenia, a w II półroczu odpowiednio 180%, 115% i 45% najniższego wynagrodzenia, a od 1 stycznia 2013 r. dofinansowanie to będzie wynosiło odpowiednio 180%, 100% i 40% najniższego wynagrodzenia. Zwiększone dofinansowanie dla osób ze specjalnymi schorzeniami będzie nadal przysługiwało w wysokości 40% ww. kwot.

2. Wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwi racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, dzięki czemu możliwe będzie uzyskanie środków niezbędnych do zapewnienia właściwego poziomu finansowania zadań określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.), w tym na zadania realizowane przez samorządy i organizacje pozarządowe działające na rzecz osób niepełnosprawnych.

Wyrażam przekonanie, że ostatecznie przyjęte przez parlament rozwiązania przyczynią się do stabilizacji i zrównoważenia finansowych podstaw systemu wspierania osób niepełnosprawnych.

Niezależnie od powyższego pragnę wyjaśnić, że środki Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych są przekazywane przez prezesa zarządu tego funduszu samorządom wojewódzkim i powiatowym na realizację zadań określonych w ustawie o rehabilitacji zawodowej (...) według algorytmu. Rada powiatu w formie uchwały określa zadania, na które przeznaczają środki otrzymane zgodnie z algorytmem. Tak więc ani minister pracy, ani odpowiednie służby Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej nie mają wpływu na to, w jakiej wysokości zostaną przeznaczone środki na realizację poszczególnych zadań. Mam jednak nadzieję, że samorządy powiatowe kierować będą te środki przede wszystkim do osób niepełnosprawnych najbardziej potrzebujących, tj. z orzecznym znacznym i umiarkowanym stopniem niepełnosprawności.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseła Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie poprawki do projektu
ustawy budżetowej na 2011 r. (19605)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 30 listopada 2010 r., nr GS-023-19605/10, dotyczące interpelacji pani Danieli Chrapkiewicz, posła na Sejm RP, w sprawie poprawki do projektu ustawy budżetowej na 2011 r. dotyczącej uwzględnienia wzrostu uposażenia żołnierzy i funkcjonariuszy Policji o prognozowany wskaźnik inflacji uprzejmie informuje, co następuje.

W obecnej sytuacji finansowej państwa (światowy kryzys gospodarczy, konieczność zabezpieczenia środków na usuwanie skutków powodzi) oraz w związku z dążeniem do redukcji wydatków i ograniczenia deficytu i długu sektora finansów publicznych podejmowane są działania, które pozwolą na zabezpieczenie stabilności finansów publicznych, m.in. poprzez długofalowe i racjonalne planowanie wydatków z budżetu państwa. Podkreślenia wymaga również fakt, że w związku z decyzją Rady Ecofin w lipcu 2009 r. o wystąpieniu w Polsce nadmiernego deficytu i wystosowaniu przez tę Radę rekomendacji dotyczących jego redukcji Polska powinna ograniczyć nadmierny deficyt do 2012 r. Biorąc pod uwagę powyższe uwarunkowania, Rada Ministrów przyjęła w założeniach projektu budżetu państwa na 2011 r., że wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej pozostaną na poziomie nominalnym z roku 2010.

W ustawie budżetowej na rok 2011 z dnia 17 grudnia 2010 r. w art. 13 ust. 1 kwota bazowa dla żołnierzy i funkcjonariuszy została ustalona w wysokości 1523,29 zł, tj. na poziomie nominalnym z roku 2010 r., natomiast średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej ustalony został w wysokości 100% z uwzględnieniem rozdysonowanych rezerw celowych w 2010 r. oraz przyrostu dodatkowego wynagrodzenia rocznego naliczonego zgodnie z ustawowo określonymi zasadami. Kwoty bazowe w administracji centralnej zostały zatem zamrożone. Ewidentnie ta sama zasada powinna dotyczyć też funkcjonariuszy, którzy są opłacani w oparciu o kwoty bazowe.

Należy przy tym podkreślić, że działanie, o którym mowa powyżej, tj. zamrożenie kwot bazowych w administracji publicznej, podyktowane zostało istniejącą sytuacją finansów publicznych, tj. z jednej strony istniejącym zagrożeniem przekroczenia drugiego prognozy ostrożnościowego relacji długu publicznego do PKB, a z drugiej strony stwierdzeniem przez Radę Ecofin występowania w Polsce procedury nadmiernego deficytu i wystosowaniu w tym zakresie określonych zaleceń dotyczących jego zmniejszenia.

W tej sytuacji szczególnie nieuzasadnione jest podejmowanie działań, o których mowa powyżej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dariusz Daniluk

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie problemu aktywizacji zawodowej
studentów studiujących na uczelniach
państwowych w trybie dziennym (19607)**

Odpowiadając na pismo z dnia 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19607/10, przekazujące interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie problemu aktywizacji zawodowej studentów studiujących na studiach dziennych na uczelniach państwowych, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) bezrobotnym nie może być osoba studiująca w formie studiów stacjonarnych. Wynika to z definicji osoby bezrobotnej, zgodnie z którą jest to osoba między innymi niezatrudniona i niewykonująca innej pracy zarobkowej, zdolna i gotowa do podjęcia zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w danym zawodzie lub służbie albo innej pracy zarobkowej. Osoba studiująca w systemie studiów stacjonarnych nie ma możliwości praktycznych zatrudnienia się w pełnym wymiarze czasu pracy, natomiast studenci studiów zaocznych lub wieczorowych bardzo często mają tak organizowane studia, np. w soboty i niedziele lub kilkudniowe zjazdy, że są w stanie podejmować pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

Nie należy także abstrahować od tego, że w swoim założeniu studia zaoczne mają być formą umożliwienia studiowania osobom pracującym. Jednak nic nie stoi na przeszkodzie, aby studenci studiów dziennych rejestrowali się w urzędach pracy jako osoby poszukujące pracy. Osoby takie mogą w pełni korzystać z ofert dostępnych w urzędzie. Część osób poszukujących pracy określonych w art. 43 ww. ustawy może korzystać ze szkoleń i studiów podyplomowych na podstawie art. 40, art. 41 ust. 4–7, art. 42 i art. 42a wspomnianej ustawy. Natomiast kwestie związane z posiadaniem przez studentów zaocznych tych samych praw co studenci studiów dziennych odnośnie

do stypendiów, zniżek czy kredytów nie należą do kompetencji ministra pracy i polityki społecznej.

Niezależnie od tego uprzejmie informuję, że przez nasze ministerstwo są podejmowane działania mające na celu poprawę sytuacji ludzi młodych na rynku pracy. Zmieniająca się dynamicznie sytuacja na rynku pracy spowodowała, że w 2007 r. minister pracy i polityki społecznej podjął decyzję o przeznaczeniu środków rezerwy Funduszu Pracy na realizację Programu „Praca dla młodych – dobry start”. Środki te posłużyły realizacji projektów aktywizacji zawodowej młodzieży przygotowanych przez powiatowe urzędy pracy i zgłoszonych przez samorządy powiatów.

Uczestnikami projektów aktywizacji zawodowej realizowanych w ramach Programu „Praca dla młodych – dobry start” byli młodzi bezrobotni do 25 roku życia mający trudności ze znalezieniem pracy. Dodatkowo na staże w ramach programu byli kierowani bezrobotni absolwenci szkół wyższych do 27 roku życia. Obecnie jest natomiast realizowany przez powiatowe urzędy pracy, ogłoszony przez ministra pracy i polityki społecznej, „Program aktywizacji zawodowej osób do 30 roku życia”, na który zostało przeznaczonych ponad 300 mln zł. Akceptację ministra uzyskało 216 projektów zgłoszonych przez powiatowe urzędy pracy.

Niezależnie od tego informuję, że powiatowe urzędy pracy udzielają młodym bezrobotnym i poszukującym pracy, zarejestrowanym w urzędzie, pomocy w znalezieniu pracy przede wszystkim przez pośrednictwo pracy, a w razie braku możliwości zapewnienia odpowiedniej pracy świadczą usługę poradnictwa zawodowego i informacji zawodowej oraz pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy. Udzielając pomocy określonej w ustawie, powiatowe urzędy pracy mogą wspólnie z zainteresowanymi przygotować indywidualne plany działań (IPD) dla młodych bezrobotnych lub poszukujących pracy w celu doprowadzenia do podjęcia przez nich odpowiedniej pracy. Osoby bezrobotne do 25 roku życia są określane jako osoby będące w szczególnej sytuacji na rynku pracy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie nielegalnego handlu lekami
i problemu nadużywania leków bez recepty
(19608)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Mieczysława Marcina Łuczaka z dnia 15 grudnia 2010 r. nr SPS-023-19608/10, uprzejmie informuję, co następuje.

Ustawa z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.) w art. 65 ust. 1 stanowi, iż obrót produktami leczniczymi może być prowadzony tylko na zasadach określonych w tej ustawie. W myśl art. 68 ust. 3 ww. ustawy sprzedaż wysyłkowa wyłącznie produktów leczniczych dostępnych bez recepty lekarskiej (kat. OTC) może być prowadzona jedynie przez faktycznie istniejące apteki oraz punkty apteczne, działające na podstawie zezwolenia wydanego przez właściwego miejscowo wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego.

Celem zapewnienia bezpieczeństwa takiej legalnej formy obrotu produktami leczniczymi minister zdrowia w drodze rozporządzenia określił szczegółowe warunki, które musi spełniać apteka lub punkt apteczny, chcący rozszerzyć swoją działalność o prowadzenie sprzedaży wysyłkowej produktów leczniczych (rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 14 marca 2008 r. w sprawie warunków wysyłkowej sprzedaży produktów leczniczych wydawanych bez przepisu lekarza – (Dz. U. z 2008 r. Nr 60, poz. 374). Podmioty te podlegają nadzorowi organów Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej, która w razie stwierdzenia nieprawidłowości w tym zakresie korzysta z posiadanych narzędzi administracyjnych, do możliwości cofnięcia zezwolenia, stanowiącego podstawę działalności tych placówek, łącznie.

Poza placówkami obrotu, o których mowa powyżej, legalnie sprzedającymi leki za pośrednictwem Internetu, istnieje także strefa nielegalnego handlu produktami leczniczymi, dokonywanego przez podmioty oraz osoby nieuprawnione do prowadzenia takiej działalności. Jednakże w tym zakresie organy Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej nie posiadają uprawnień ustawowych oraz faktycznych możliwości nadzorowania nielegalnego obrotu produktami leczniczymi. Dotyczy to Internetu, jak również siłowni, bazarów oraz wszelkich innych miejsc, w których taka nielegalna dystrybucja jest prowadzona. Dlatego też informacje w sprawie ujawnienia przypadków nielegalnego obrotu lekami, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, są przekazywane przez Państwową Inspekcję Farmaceutyczną do właściwych, w

zakresie zwalczania nieuprawnionego obrotu produktami leczniczymi, organów ścigania – Policji oraz prokuratury, których działania w razie potrzeby wspierane są także wiedzą merytoryczną inspektorów farmaceutycznych.

Dostrzegając wagę problemu nielegalnego handlu lekami, główny inspektor farmaceutyczny, w celu zwiększenia skuteczności zapobiegania i ścigania takich przestępstw, zaproponował zmianę zapisów ustawy Prawo farmaceutyczne i wprowadzenie przepisów penalizujących działania polegające na prowadzeniu obrotu produktami leczniczymi w miejscu nieuprawnionym.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Bańkowskiej**

**w sprawie finansowania
domów opieki społecznej (19609)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19609/10, dotyczące interpelacji pani poseł Anny Bańkowskiej w sprawie finansowania domów pomocy społecznej wyjaśniam, co następuje.

Prowadzenie domów pomocy społecznej o zasięgu ponadlokalnym jest zadaniem własnym powiatu dotowanym z budżetu państwa. Dotacja przekazywana jest na podstawie art. 87 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego dla powiatów, które prowadzą lub zlecają prowadzenie domów pomocy społecznej, w których przebywają mieszkańcy przyjęci przed dniem 1 stycznia 2004 r., a także ze skierowaniami wydanymi przed tym dniem. Miesięczna kwota dotacji dla powiatu ustalana jest jako iloczyn liczby ww. mieszkańców domów w powiecie i średniego miesięcznego kosztu utrzymania w domu, pomniejszonego o dochody uzyskiwane z odpłatności za pobyt mieszkańca w domu. Przy czym dotacja na 1 mieszkańca miesięcznie nie może być wyższa niż średnia miesięczna dotacja na 1 mieszkańca wyliczona dla województwa. Dodatkowo, zgodnie z art. 155 ust. 2 ustawy o pomocy społecznej dotacja dla powiatu może zostać w uzasadnionych przypadkach zwiększona, nie więcej niż o 20%, w zależności od znajdujących się w powiecie typów domów oraz uzyskanych dochodów z tytułu odpłatności.

Pobyt mieszkańców skierowanych do domu pomocy społecznej po dniu 1 stycznia 2004 r. opłacany jest do wysokości średniego kosztu utrzymania. Średni koszt utrzymania ustalany jest corocznie przez organ prowadzący dom lub zlecający prowadzenie domu, w oparciu o koszty działalności domu. Opłatę ponosi mieszkaniowiec, rodzina i gmina.

W praktyce więc powiatowe domy pomocy społecznej finansowane są z odpłatności mieszkańców, odpłatności rodzin mieszkańców kierowanych po 1 stycznia 2004 r., odpłatności gmin kierujących osoby do domów pomocy społecznej oraz z dotacji państwowej. Bardzo rzadko zdarza się, że powiat dodatkowo dofinansowuje działalność bieżącą domu pomocy społecznej, chociaż jest to jego zadanie własne.

Dotacje dla domów pomocy społecznej planowane są w budżetach wojewodów. Minister finansów określa limit środków dla każdego województwa, zaś wojewoda w ramach posiadanego limitu planuje środki na poszczególne zadania, w tym na dotacje dla domów pomocy społecznej. Średnią miesięczną kwotę dotacji na 1 mieszkańca w województwie stanowi ustalana w budżecie wojewody miesięczna kwota dotacji przeznaczona na działalność domów, podzielona przez liczbę mieszkańców w tych domach. W praktyce średnia miesięczna kwota dotacji na jednego mieszkańca może co miesiąc się zmieniać (wzrastać), ponieważ liczba dotowanych mieszkańców zmniejsza się.

W roku bieżącym, według informacji uzyskanych z wydziałów polityki społecznej pod koniec lutego, wysokość dotacji wstępnie określono na poziomie: dolnośląskie – 1672 zł, kujawsko-pomorskie – 1783 zł, lubelskie – 1626 zł, lubuskie – 1610 zł, łódzkie – 1418 zł, małopolskie – 1484 zł, mazowieckie – 1687 zł, opolskie – 1546 zł, podkarpackie – 1761 zł, podlaskie – 1510 zł, pomorskie – 1626 zł, śląskie – 1550 zł, świętokrzyskie – 1738 zł, warmińsko-mazurskie – 1738 zł, wielkopolskie – 1829 zł, zachodniopomorskie – 1603 zł.

Dodatkowo należy zaznaczyć, że województwa przekazują nieco wyższe dotacje na dofinansowanie pobytu mieszkańców w domach dla osób przewlekle psychicznie chorych i niepełnosprawnych intelektualnie, w szczególności dla dzieci i młodzieży, z uwagi na niższe dochody powiatów z tytułu odpłatności za pobyt w tych domach. Pod koniec roku dotacja zwykle wzrasta. Według stanu na dzień 26 listopada br. średnia dotacja w poszczególnych województwach kształtowała się następująco: dolnośląskie – 1672 zł, kujawsko-pomorskie – 1900 zł, lubelskie – 1705 zł, lubuskie – 1610 zł, łódzkie – 1418 zł do 1697 zł w grudniu, małopolskie – 1484 zł, mazowieckie – 1747 zł, opolskie – 1614 zł, podkarpackie – 1761 zł, podlaskie – 1510 zł, pomorskie – 1626 zł, śląskie – 1550 zł, świętokrzyskie – 1761 zł do 1860 zł w listopadzie i grudniu, warmińsko-mazurskie – 1757 zł, wielkopolskie – 1970 zł, zachodniopomorskie – 1603 zł z jednorazowym zwiększeniem w grudniu po ok. 400 zł na 1 mieszkańca).

W roku 2010 budżet państwa w części dotyczącej budżetów wojewodów zakładał zmniejszenie wydatków na domy pomocy społecznej o ponad 28 mln zł w stosunku do roku 2009. Należy jednak pamiętać, że dotacja planowana dla domów pomocy społecznej co roku maleje z uwagi na stale zmniejszającą się liczbę mieszkańców domów pomocy społecznej skierowanych do tych jednostek przed dniem 1 stycznia 2004 r.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej ma świadomość trudnej sytuacji domów pomocy społecznej. Pogłębia ją wzrost inflacji, którego nie można przewidzieć na etapie planowania budżetu. Rosnące koszty utrzymania domów pomocy społecznej powodują, że dotacja wojewódzka nie zabezpiecza pełnych kosztów utrzymania osób skierowanych do domów pomocy społecznej przed dniem 1 stycznia 2004 r. Nie wszystkie województwa zwiększają średnią dotację w ciągu roku z uwalnianych dotacji, uznając, że większe potrzeby dotyczą realizacji programów naprawczych, a nie bieżącej działalności domów pomocy społecznej.

W roku 2008 w celu poprawy sytuacji pracowników, na wniosek ministra pracy i polityki społecznej, za zgodą Komisji Finansów Publicznych przeznaczono z rezerw celowych budżetu państwa, pozostających w gestii ministra ds. zabezpieczenia społecznego, dodatkowe środki w wysokości ponad 174 mln zł. Przyznane środki służyły przede wszystkim zabezpieczeniu wszystkich niezbędnych wydatków w 2008 r. związanych z utrzymaniem standardu usług świadczonych w tych jednostkach, w tym także zrekomensowaniu niskich wynagrodzeń pracownikom tych jednostek.

Także w roku 2009 ze środków rezerwy celowej budżetu państwa przeznaczono dodatkowe, choć niewielkie środki w wysokości 8300 tys. zł na dofinansowanie działalności bieżącej w domach pomocy społecznej. Środki te pozwoliły jednak na wzrost dotacji w województwach o najniższych dotacjach, a także na wzrost dotacji dla niektórych domów pomocy społecznej w pozostałych województwach.

W roku 2008 Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało także projekt ustawy zmieniającej ustawę o pomocy społecznej, a także niektóre inne ustawy, w tym ustawę o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w części dotyczącej art. 87. Zaproponowane zmiany pozwoliłyby na podwyższenie dotacji dla domów pomocy społecznej do wysokości średniego kosztu utrzymania. Niestety z uwagi na skutki finansowe tej zmiany Ministerstwo Finansów nie wyraziło zgody na takie działanie.

Problemem bardzo ściśle powiązaniem ze sposobem finansowania domów pomocy społecznej jest problem finansowania usług zdrowotnych dla mieszkańców domów. Domy pomocy społecznej, które nie mają obowiązku świadczenia usług zdrowotnych, a jedynie umożliwiać mieszkańcom korzystanie z tych usług, w praktyce świadczą je z uwagi na konieczność zapewnienia opieki i pielęgnacji mieszkańcom przez

24 godziny na dobę. Działania podjęte przez resort pracy w roku 2007 i 2008 zaczęły skutkować kontraktami zawieranymi przez pielęgniarki, wcześniej zatrudnione w domach pomocy społecznej, z Narodowym Funduszem Zdrowia na usługi opieki długoterminowej dla mieszkańców wymagających całodobowej opieki. W roku ubiegłym Narodowy Fundusz Zdrowia wstrzymał podpisywanie nowych kontraktów z uwagi na ograniczone środki finansowe. Wydawać by się mogło, że nowe ustalenia w tej sprawie zaowocują nowymi kontraktami w roku bieżącym. Jednak z danych zebranych na początku kwietnia br. przez Departament Pomocy i Integracji Społecznej wynika, że na 26 946 mieszkańców domów pomocy społecznej kwalifikujących się do opieki długoterminowej finansowanej ze środków NFZ opieką taką objętych jest tylko ok. 30% tej grupy mieszkańców. Dodatkowo tylko 39 939 osób, co stanowi 52% ogólnej liczby mieszkańców domów pomocy społecznej, złożyło deklarację wyboru do pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej, z czego faktyczną opieką pielęgniarską objętych jest ok. 29 tys. osób.

Obecnie nie ma możliwości wprowadzenia zmian, które w sposób natychmiastowy doprowadziłyby do rozwiązania problemów finansowych domów pomocy społecznej. Oszczędności wprowadzone w budżecie państwa oraz sytuacja finansowa kraju związana z tegoroczną powodzią uniemożliwiają dodatkowe wsparcie domów pomocy społecznej w roku bieżącym. W tym miejscu pragnę ponownie podkreślić, że tylko niektóre starostwa czują się odpowiedzialne za swoje domy i przekazują dodatkowe środki ze swojego budżetu na działalność bieżącą tych jednostek.

Zapewniam jednak Pana Marszałka, a także panią poseł, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej dokłada i będzie dokładać dalszych starań w celu rozwiązania problemów dotyczących finansowania domów pomocy społecznej.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Bańkowskiej**

**w sprawie dostosowania placówek
opiekuńczych do wymogów określonych
w art. 68 ustawy o pomocy społecznej (19610)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19610/10, dotyczące interpelacji pani

poseł Anny Bańkowskiej w sprawie dostosowania placówek zapewniających całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku do wymogów określonych w art. 68 ustawy o pomocy społecznej wyjaśniam, co następuje:

Zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 12 lutego 2010 o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 40, poz. 229) podmiotem prowadzącym w dniu 1 maja 2004 r. placówki zapewniające całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku, które do dnia 31 marca 2010 r. nie dostosowały tych placówek do standardów określonych w art. 68 ust. 4 oraz ust. 5 pkt 3 ustawy, wojewoda wydaje zezwolenie na prowadzenie tych placówek na czas określony, nie dłuższy niż do dnia 31 grudnia 2010 r., pod warunkiem spełnienia przez te placówki pozostałych standardów określonych w art. 68 ust. 1–3, ust. 5 pkt 1 i 2, ust. 5a i 6 oraz art. 68a ustawy.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie przewiduje wydłużenia terminu dostosowania tych placówek do obowiązującego standardu usług. Takiej zmiany nie przewiduje również komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (druk nr 3392).

Przewidziany dla placówek zapewniających całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku okres dostosowania do wymogów obowiązującego standardu usług był wprawdzie krótszy niż dla samorządowych domów pomocy społecznej lub domów prowadzonych na zlecenie samorządu, ale należy mieć na uwadze, że standard wymagany dla placówek jest dużo niższy niż standard usług obowiązujący domy pomocy społecznej, także w zakresie kwalifikacji kadry zatrudnionej do świadczenia usług mieszkańcom placówek. Ponadto w art. 68 ust. 5a ustawy o pomocy społecznej wprowadzono odstępstwa od standardu dla placówek mieszczących się w budynkach wpisanych do rejestru zabytków.

Dodatkowo komisyjny projekt ustawy, o którym mowa wyżej, przewiduje w art. 68 dodanie nowego ust. 4a, który umożliwi zamieszkiwanie osób leżących w pokojach 4-osobowych, przy zachowaniu standardu metrażu na osobę (6 m² na osobę, z maksymalnym odstępstwem nie większym niż 5%). Wprowadzenie tego przepisu dostosowuje w tym zakresie standard placówek do standardu domów pomocy społecznej. Obecnie w placówkach pokoje dla mieszkańców nie mogą być większe niż 3-osobowe, z zachowaniem metrażu na 1 mieszkańca, o którym mowa wyżej.

Placówki zapewniające całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku, które do dnia 31 grudnia ubiegłego roku nie dostosowały obiektów do wymogów standardu, nie mogą prowadzić dalszej działalności i podlegają likwidacji. Jeżeli placówka jest prowadzona bez zezwolenia, podmiotowi prowadzącemu

taką działalność grożą sankcje określone w art. 130 ustawy o pomocy społecznej. Podlega on karze pieniężnej, z tym że:

a) w placówkach dla nie więcej niż 10 osób – w wysokości 10 000 zł;

b) w placówkach dla więcej niż 10 osób – w wysokości 20 000 zł.

W przypadku prowadzenia bez zezwolenia przez jeden podmiot więcej niż jednej placówki karę wymierza się osobno za każdą z placówek.

Jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji o nałożeniu kary pieniężnej za prowadzenie bez zezwolenia wojewody placówki zapewniającej całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku podmiot nie zaprzestaje jej prowadzenia, wówczas podlega karze pieniężnej w wysokości 40 000 zł.

Ponadto w przypadku stwierdzenia zagrożenia życia lub zdrowia osób przebywających w placówce zapewniającej całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku, prowadzonej bez zezwolenia wojewoda może, poza nałożeniem kary pieniężnej, wydać decyzję nakazującą wstrzymanie prowadzenia tej placówki, z nadaniem rygoru natychmiastowej wykonalności, do czasu uzyskania zezwolenia.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Cezarego Atamańczuka**

**w sprawie zasad przyznawania
zasiłku pogrzebowego (19611)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19611/10, przekazane przez ministra sprawiedliwości pismem z dnia 22 grudnia 2010 r., a dotyczące interpelacji pana posła Cezarego Atamańczuka z dnia 26 listopada 2010 r., znak: GS-023-19611/10, w sprawie zasad przyznawania zasiłku pogrzebowego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W myśl art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.) zasiłek pogrzebowy przysługuje w razie śmierci:

- 1) ubezpieczonego;
- 2) osoby pobierającej emeryturę lub rentę;
- 3) osoby, która w dniu śmierci nie miała ustalonego prawa do emerytury lub renty, lecz spełniała warunki do jej uzyskania i pobierania;
- 4) członka rodziny osoby wymienionej w pkt 1 i 2.

Zasiłek pogrzebowy przysługuje również w razie śmierci ubezpieczonego po ustaniu ubezpieczenia, jeżeli śmierć nastąpiła w okresie pobierania zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego lub zasiłku macierzyńskiego.

Zgodnie z treścią art. 78 ust. 1 powołanej ustawy zasiłek pogrzebowy przysługuje osobie, która pokryła koszty pogrzebu. Zgodnie z ust. 2 zasiłek pogrzebowy przysługuje również pracodawcy, domowi pomocy społecznej, gminie, powiatowi, osobie prawnej kościoła lub związku wyznaniowego, jeżeli pokryły koszty pogrzebu. Ponadto w myśl art. 78 ust. 3 w razie poniesienia kosztów pogrzebu przez więcej niż jedną osobę lub wskazany wyżej podmiot zasiłek pogrzebowy ulega podziałowi między te osoby lub podmioty – proporcjonalnie do poniesionych kosztów pogrzebu.

W swoim wystąpieniu pan poseł podnosi brak możliwości uzyskania zasiłku pogrzebowego w przypadku dokonania symbolicznego pochówku osobie uznanej za zmarłą. Jednakże w przypadku braku zwłok (szczątków, prochów) trudno mówić o ceremonii pochówku i związanych z nią kosztach. Należy ponadto wskazać, że świadczenia z ubezpieczenia społecznego służą łagodzeniu skutków określonego ryzyka, nie mają jednak charakteru odszkodowawczego. Wśród wydatków refinansowanych zasiłkiem pogrzebowym wiodącymi są koszty ściśle powiązane z pochówkiem: trumna (ewentualnie urna), asysta, wieńce. W przyjętej praktyce do kosztów pogrzebu nie zalicza się wydatku na wybudowanie nagrobka.

Celem zasiłku pogrzebowego, jak podkreślił kilkakrotnie w swoim wyroku z dnia 28 października 2010 r. (sygn. akt P 25/09) Trybunał Konstytucyjny, jest pokrycie, przynajmniej częściowe, kosztów pogrzebu. Ponadto, co podniósł w przywołanym wyroku Trybunał Konstytucyjny, „zasiłek pogrzebowy ma też charakter pomocy socjalnej, mającej na celu zagwarantowanie szybkiego dostarczenia środków finansowych rodzinie w trudnym dla niej momencie śmierci osoby bliskiej zapewniającej dotychczas jej utrzymanie”.

Od dnia 22 maja 2009 r. weszła w życie nowelizacja przedmiotowej ustawy, która zawiera regulacje zmieniające termin do ubiegania się o wypłatę zasiłku pogrzebowego. Zgodnie z nowelizacją art. 81 prawo do zasiłku pogrzebowego wygasa w razie niezgłoszenia wniosku o przyznanie zasiłku w okresie 12 miesięcy od dnia śmierci osoby, po której zasiłek przysługuje, a w przypadku gdy zgłoszenie wniosku o zasiłek pogrzebowy w tym terminie było niemożliwe z powodu późniejszego odnalezienia zwłok lub zidentyfikowania osoby zmarłej, prawo do zasiłku pogrzebowego wygasa po upływie 12 miesięcy od daty spo-

rządzenia aktu zgonu. Ustawodawca umożliwił ubieganie się o zasiłek pogrzebowy szerszej grupie podmiotów, jednakże nadal wiąże uprawnienie do ubiegania się o zasiłek pogrzebowy z rzeczywistym dokonaniem pochówku. Trybunał Konstytucyjny w swoim wyroku wskazał na tę nowelizację jako na regulację zasługującą na aprobatę. Przedmiotem wyroku TK z dnia 28 października 2010 r. był przepis art. 81 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w brzmieniu sprzed 21 maja 2009 r., tj. sprzed nowelizacji przewidującej inne niż dzień śmierci zdarzenia, od których rozpoczyna się bieg terminu do złożenia wniosku o zasiłek pogrzebowy.

W świetle powyższych wyjaśnień rysuje się pogląd, że zmiana ustawy w kierunku przyznania prawa do zasiłku pogrzebowego w przypadku braku zwłok, a zatem prawa do zasiłku pogrzebowego z tytułu pochówku symbolicznego polegającego na czynnościach związanych z upamiętnieniem osoby zmarłej poprzez np. postawienie pamiątkowych tablic lub poprzez inną formułę oddania hołdu zmarłemu nie byłaby trafna.

Z uwagi na powyższe propozycja pana posła dotycząca rozszerzenia uprawnień do zasiłku pogrzebowego na osoby dokonujące symbolicznych pochówków nie wydaje się słuszna.

Odnosząc się natomiast do sytuacji, w której rodzina otrzymała informację o identyfikacji zmarłego wiele lat po jego śmierci i ubiega się o świadczenie w związku z dokonaniem ekshumacji tej osoby i wyprawieniem jej pogrzebu, należy wskazać, że powołanym wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego osoby te będą mogły zwrócić się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wypłatę zasiłku pogrzebowego. W przypadku wątpliwym sprawę rozstrzygnie wyrok sądu.

Odpowiadając na pytanie, jakie możliwości dochodzenia praw do zasiłku pogrzebowego mają rodziny, którym Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wypłaty przedmiotowego świadczenia, uprzejmie informuję, że ZUS w sprawach emerytalno-rentowych (a do nich zaliczają się sprawy wypłaty zasiłków pogrzebowych) wydaje decyzje, od których przysługuje osobom zainteresowanym odwołanie do sądu. Prawomocne orzeczenie sądu jest wiążące dla stron oraz dla wszystkich instytucji i organów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 31 grudnia 2010 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie pomocy finansowej państwa
dla podmiotów dostosowujących
do nowoczesnych standardów zabezpieczenia
przeciwpożarowe budynków mieszkalnych
i innych obiektów użyteczności publicznej,
wynikające z nowelizacji przepisów prawa
w tym zakresie (19612)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła na Sejm RP pana Krzysztofa Lipca przesłaną przy piśmie marszałka Sejmu z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19612/10, w sprawie pomocy finansowej państwa dla podmiotów dostosowujących do nowoczesnych standardów zabezpieczenia przeciwpożarowe budynków mieszkalnych i innych obiektów użyteczności publicznej wynikające z nowelizacji przepisów prawa w tym zakresie, uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Przepisy o ochronie przeciwpożarowej budynków mieszkalnych i innych obiektów budowlanych, do których odnosi się w wystąpieniu pan poseł, należą do właściwości ministra spraw wewnętrznych i administracji. Z przekazanych informacji w tej sprawie przez projektodawcę wynika, iż zmiany związane z wprowadzeniem regulacji rozporządzenia z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. z 2010 r. Nr 109, poz. 719) miały na celu zapewnienie sprawniejszego egzekwowania przez organy Państwowej Straży Pożarnej istotnych wymagań mających wpływ na bezpieczeństwo ludzi i mienia. Ponadto doprecyzowano niejasne pojęcia i złagodzone, co do zasady, wcześniej obowiązujące wymagania, co miało na celu ograniczenie uznaniowości i uproszczenie procedur z zakresu ochrony przeciwpożarowej. Projekt ww. rozporządzenia był poddany konsultacjom społecznym i środowiskowym oraz został pozytywnie zaopiniowany przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. Biorąc pod uwagę zakres zmian oraz uzgodnienia w toku prowadzenia prac nad projektem, w ocenie skutków regulacji projektu wskazano na brak skutków finansowych dla budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego i nie przewidywano przyznania ze środków publicznych wsparcia dla podmiotów stosujących przepisy omawianego rozporządzenia.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję Pana Posła, że ze środków budżetu państwa finansowany jest program poprawy stanu technicznego istniejących zasobów mieszkaniowych na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów. W ramach tego progra-

mu udzielane jest m.in. wsparcie finansowe z tytułu realizacji przedsięwzięć remontowych.

Zgodnie z definicją ustawową przedmiotem przedsięwzięcia remontowego może być także wyposażenie budynku wielorodzinnego w instalacje i urządzenia wymagane dla oddawanych do użytkowania budynków mieszkalnych zgodnie z przepisami techniczno-budowlanymi. W ramach tego przedsięwzięcia można więc wyposażyć budynek wielorodzinny w stosowne instalacje i urządzenia przeciwpożarowe, przy czym wsparcie publiczne z tytułu jego realizacji przysługuje inwestorowi będącemu osobą fizyczną, wspólnotą mieszkaniową z większościowym udziałem osób fizycznych, spółdzielnią mieszkaniową lub towarzystwem budownictwa społecznego. Należy jednakże zaznaczyć, że zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami przedmiotem przedsięwzięcia remontowego uprawniającego do ubiegania się o finansowe wsparcie publiczne na zasadach określonych w ustawie o wspieraniu termomodernizacji i remontów może być wyłącznie budynek wielorodzinny, którego użytkowanie rozpoczęto przed dniem 14 sierpnia 1961 r. Rozszerzenie tego wsparcia na młodsze budynki wielorodzinne nie jest obecnie możliwe ze względu na stan finansów publicznych.

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie zaliczania do stażu pracy
lat pracowanych na terenie Białorusi
(19613)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 15 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19613/10), przesyłające interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie zaliczania do stażu pracy lat pracowanych na Białorusi, uprzejmie wyjaśniam.

Istotnie między Polską a Białorusią nie ma obecnie kompleksowych regulacji w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, które pozwalałyby na uwzględnianie okresów ubezpieczenia przebytych na terytorium Białorusi na prawo do polskich świadczeń emerytalno-rentowych osobom, które nie posiadają statusu repatrianta. Taki stan prawny między obu państwami w znacznym stopniu wynika z uwarunkowań historycznych. Do roku 1991 strona polska współpracowała z Międzypaństwowym Funduszem Rentowym w Moskwie, który obejmował swoim dzia-

łaniem całe terytorium byłego ZSRR. Współpraca dotyczyła transferu świadczeń emerytalnych i rentowych przyznanych przed wyjazdem do drugiego państwa na pobyt stały, czyli nie była to kompleksowa regulacja zagadnień z zakresu zabezpieczenia społecznego. Po rozpadzie ZSRR w 1991 r. ustał transfer świadczeń radzieckich do Polski, a świadczenia polskie transferowane na terytorium byłego ZSRR nie były wypłacane świadczeniobiorcom. Również instytucje niektórych państw powstałych po rozpadzie ZSRR nie transferowały należnych świadczeń do Polski. W celu zapewnienia zabezpieczenia materialnego osobom uprawnionym do świadczeń radzieckich zamieszkałym w Polsce oraz osobom uprawnionym do świadczeń polskich zamieszkałym na terytorium byłego ZSRR, za zgodą ministra pracy i polityki społecznej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) nawiązał bezpośrednią współpracę z niektórymi instytucjami ubezpieczeniowymi państw powstałych po rozpadzie ZSRR, w tym z instytucją ubezpieczeniową Białorusi. W efekcie w dniu 11 września 1992 r. zostało podpisane porozumienie między ZUS a Funduszem Rentowym Republiki Białoruś o wzajemnym przekazywaniu świadczeń emerytalno-rentowych dla osób uprawnionych zamieszkałych w Rzeczypospolitej Polskiej oraz Republice Białoruś, które weszło w życie z dniem podpisania. Porozumienie to reguluje jednak wyłącznie tryb transferu świadczeń emerytalnych i rentowych przyznanych do dnia 31.12.1991 r., przed wyjazdem do drugiego państwa na pobyt stały. Porozumienie nie reguluje innych zagadnień z zakresu zabezpieczenia społecznego.

Tak ograniczony zakres przedmiotowy wyżejwołanego porozumienia oznacza brak podstawy prawnej do zaliczania okresów ubezpieczenia przebytych na terytorium Białorusi na prawo do polskich świadczeń emerytalno-rentowych osobom nieposiadającym statusu repatrianta. Z tego też powodu zawarcie dwustronnej umowy kompleksowo regulującej zagadnienia z dziedziny zabezpieczenia społecznego pozwoliłoby na rozwiązanie tego, jak i innych problemów osób, o których mowa w interpelacji, a wynikających z braku takiej umowy. Dlatego też zdaniem ministerstwa zawarcie polsko-białoruskiej umowy jest jak najbardziej wskazane. Należy jednak zauważyć, że do zawarcia dwustronnej umowy konieczna jest wola obu zainteresowanych stron, a takiej – jak dotychczas – strona białoruska nie wykazywała. Do ministerstwa nie wpłynęło żadne oficjalne pismo władz Białorusi wyrażające chęć podjęcia negocjacji umowy o zabezpieczeniu społecznym. Z dokumentacji posiadanej przez ministerstwo wynika, że jedynie w roku 1992 doszło do przekazania prezesowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, który przebywał w Mińsku na zaproszenie białoruskiej instytucji ubezpieczeniowej (Funduszu Rentowego), tekstu projektu umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Białorusi, jednak tego typu działanie trudno uznać za inicjatywę w sprawie zawarcia umowy, gdyż chęć podjęcia negocjacji nigdy nie została oficjalnie potwierdzona

przez władze Białorusi i żadne pismo w tej sprawie nie wpłynęło do resortu. Warto też wspomnieć, że przekazany projekt umowy zawierał postanowienia niezgodne z międzynarodowymi standardami obowiązującymi w zakresie zawierania tego typu umów oraz rozwiązania niekorzystne dla strony polskiej i sprzeczne z zawieranymi już wówczas przez Polskę tego typu umowami.

Po roku 1992 inne działania wskazujące na chęć podjęcia z Polską rozmów w sprawie zawarcia umowy o zabezpieczeniu społecznym nie były przez stronę białorską podejmowane aż do roku 2010, kiedy to 29 kwietnia w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej odbyło się spotkanie pana Radosława Mleczko, podsekretarza stanu, z panem Viktarem Gaisnak, ambasadorem nadzwyczajnym i pełnomocnym Republiki Białoruś w Rzeczypospolitej Polskiej. Podczas tego spotkania jedną ze spraw poruszonych przez pana ambasadora była możliwość podjęcia dwustronnych negocjacji w sprawie zawarcia umowy o zabezpieczeniu społecznym między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Białoruś. Fakt podniesienia tego tematu w trakcie spotkania uznano za przejaw dobrej woli strony białoruskiej w sprawie uregulowania dwustronnych stosunków o zabezpieczeniu społecznym i decyzją kierownictwa resortu wyrażono zgodę na uwzględnienie tej umowy w priorytetach negocjacyjnych ministerstwa oraz podjęcie działań zmierzających do jej zawarcia.

Wobec powyższego – po zbadaniu zasadności zawarcia takiej umowy także ze względów innych niż ubezpieczeniowe (np. polityka zatrudniania cudzoziemców w Polsce, kwestie współpracy gospodarczej) – pismem z dnia 17 listopada 2010 r. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej oficjalnie zaproponowało Ministerstwu Pracy i Ochrony Socjalnej Republiki Białoruś (jak ustalono właściwego w zakresie negocjowania tego typu umów) rozpoczęcie w najbliższym czasie działań zmierzających do wynegocjowania i zawarcia łączącej oba państwa umowy o zabezpieczeniu społecznym. Poinformowano także, że jeżeli propozycja podjęcia rozmów na temat umowy spotka się z przychylnością Ministerstwa Pracy i Ochrony Społecznej Republiki Białoruś, strona polska gotowa jest zorganizować w Polsce wstępne konsultacje mające na celu wzajemne poznanie systemów zabezpieczenia społecznego funkcjonujących w każdym z państw oraz ustalenie podstawowych założeń umowy (zakresu podmiotowego i przedmiotowego), co pozwoliłoby na przygotowanie projektu umowy, który następnie stanowiłby przedmiot dwustronnych negocjacji.

W odpowiedzi na powyższą propozycję Ambasada Republiki Białoruś notą z dnia 24 grudnia 2010 r. poinformowała, że Ministerstwo Pracy i Ochrony Społecznej Republiki Białoruś popiera propozycję strony polskiej w sprawie rozpoczęcia negocjacji umowy i prosi o przekazanie pewnych informacji, które ułatwią stronie białoruskiej podjęcie działań w tym zakresie. Ministerstwo w najbliższych dniach zamierza odnieść się do skierowanej przez stronę białorską

prośby, ma też nadzieję, że – po korespondencyjnej wymianie niezbędnych informacji – możliwe będzie ustalenie terminu pierwszego spotkania przedstawicieli obu stron w sprawie zawarcia umowy.

Odpowiadając bezpośrednio na pytania przedstawione w interpelacji, przy uwzględnieniu powyższych wyjaśnień, należy stwierdzić, że:

1) nie można zgodzić się z twierdzeniem, iż „strona białoruska kilkakrotnie zwracała się do strony polskiej z inicjatywą zawarcia takiego porozumienia, lecz nie spotkało się to z pozytywnym odzewem”, gdyż dokumentacja znajdująca się w resorcie nie wskazuje, by tego typu wystąpienia faktycznie były kierowane do strony polskiej i wpływały do resortu – bądź to bezpośrednio, bądź za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych;

2) zawarcie stosownej polsko-białoruskiej umowy jest zależne od działań podjętych w tej sprawie przez obie zainteresowane strony, przy czym nawet w przypadku bezzwłocznego podjęcia negocjacji umowy nie należy oczekiwać, że będzie ona mogła wejść w życie w najbliższym czasie. Biorąc pod uwagę obowiązujące w Polsce przepisy w sprawie zawierania umów międzynarodowych (ustawa z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych – Dz. U. Nr 39, poz. 443 oraz z 2002 r. Nr 216, poz. 1824) oraz fakt, iż dwustronne umowy o zabezpieczeniu społecznym podlegają procedurze ratyfikacji, nie należy oczekiwać, by wejście w życie umowy było możliwe szybko. Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że nawet przy negocjacjach prowadzonych bardzo sprawnie i bezproblemowo czas niezbędny na ich przeprowadzenie, a następnie doprowadzenie do wejścia w życie umowy to co najmniej półtora roku;

3) rozwiązanie problemów osób ubiegających się o polskie świadczenia emerytalno-rentowe, a posiadających wieloletni staż ubezpieczeniowy na Białorusi, w inny sposób niż poprzez zawarcie stosowanej umowy o zabezpieczeniu społecznym nie jest możliwe. Każde inne rozwiązanie niż to wynikające z zastosowania standardów obowiązujących w umowach dwustronnych o zabezpieczeniu społecznym wiązałoby się z koniecznością dokonania odpowiednich zmian w polskim ustawodawstwie wewnętrznym, polegających na przejęciu przez stronę polską finansowania świadczeń przyznawanych za okresy ubezpieczenia przebyte na terytorium Białorusi. W efekcie Polska ponosiłaby koszty wypłaty świadczeń za okresy ubezpieczenia, za które składka nie została odprowadzona do polskiego systemu ubezpieczenia społecznego. Tego typu rozwiązanie byłoby oczywistym obciążeniem – zależnie od przyjętych ustaleń – bądź budżetu państwa, bądź budżetu Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Pragnę podkreślić, że ministerstwo ma pełną świadomość, iż sprawa zawarcia polsko-białoruskiej umowy o zabezpieczeniu społecznym leży w kręgu zainteresowania wielu osób, które przesiedliły się z Białorusi do Polski. Mając to na uwadze, zapewniam, że ministerstwo gotowe jest do kontynuowania

podjętych już działań na rzecz zawarcia tej umowy, o ile tylko strona białoruska także będzie dążyła do jej zawarcia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 31 grudnia 2010 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Wykręta**

**w sprawie dominacji szarej strefy w dziedzinie
recyklingu w Polsce (19614)**

Odpowiadając na pismo z dnia 21 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19614/10) dotyczące interpelacji posła Adama Wykręta w sprawie dominacji szarej strefy w dziedzinie recyklingu w Polsce, uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

Ograniczanie szarej strefy w gospodarce odpadami jest jednym z głównych celów resortu środowiska i podejmowane są w tym kierunku określone działania. Obecnie prowadzone są prace legislacyjne dotyczące gospodarki odpadami w zakresie m.in. opakowań i odpadów opakowaniowych, pojazdów wycofanych z eksploatacji. Zostały zakończone procesy legislacyjne dla następujących dokumentów:

- 1) założenia do projektu ustawy o odpadach – przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 8 lipca 2010 r.,
- 2) założenia do projektu ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi – przyjęte przez Radę Ministrów w dniu 16 listopada 2010 r.,
- 3) projekt ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz o zmianie niektórych innych ustaw – przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 16 listopada 2010 r.

Zgodnie z decyzją Rady Ministrów (w sprawie planu pracy Rady Ministrów na II półroczu 2010 r.) projekt ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz o zmianie niektórych innych ustaw został przygotowany bez konieczności przygotowania założeń. Zostały zakończone konsultacje społeczne tego projektu ustawy i jest przygotowywana wersja projektu ustawy do przekazania do uzgodnień międzyresortowych. Konieczność nowelizacji ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji wynika przede wszystkim z potrzeby zapewnienia pełnej transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. Urz. WE L 269 z 21.10.2000, s. 34,

z późn. zm.) oraz skierowania całego strumienia powstających odpadów do legalnych stacji demontażu (wyeliminowanie szarej strefy w przetwarzaniu pojazdów wycofanych z eksploatacji). Ustawa o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji jednoznacznie wskazuje, że zbieranie pojazdów wycofanych z eksploatacji mogą prowadzić wyłącznie przedsiębiorcy prowadzący punkty zbierania pojazdów i przedsiębiorcy prowadzący stacje demontażu, natomiast demontaż pojazdów wycofanych z eksploatacji może być prowadzony wyłącznie w stacjach demontażu. Prowadzenie stacji demontażu i punktów zbierania pojazdów wiąże się z posiadaniem odpowiednich decyzji w zakresie gospodarki odpadami.

Dlatego w ustawie o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji są wprowadzone sankcje karne (art. 53a) – prowadzenie demontażu pojazdu poza stacją demontażu obwarowane jest karą pieniężną od 10 000 do 300 000 zł. Ponadto w projekcie ustawy o zmianie ustawy o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji oraz niektórych innych ustaw zaproponowano również wprowadzenie wysokiej kary pieniężnej za zbieranie pojazdów wycofanych z eksploatacji przez podmioty nieprowadzące punktu zbierania pojazdów lub stacji demontażu, co umożliwi Inspekcji Ochrony Środowiska skuteczniejsze ograniczenie działalności takich podmiotów.

Projekt zawiera również propozycję zmian w przepisach ustawy – Kodeks wykroczeń poprzez wprowadzenie sankcji dla właściciela pojazdu za niedopełnienie obowiązków określonych w art. 78 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), który stanowi, że właściciel pojazdu zarejestrowanego jest obowiązany zawiadomić w terminie 30 dni starostę lub prezydenta miasta na prawach powiatu o:

- 1) nabyciu lub zbyciu pojazdu,
- 2) zmianie stanu faktycznego wymagającej zmiany danych zamieszczonych w dowodzie rejestracyjnym.

Propozycja wprowadzenia tego przepisu wynika z potrzeby zapobiegania procederowi polegającemu na nabywaniu pojazdów (zużytych czy uszkodzonych w wyniku kolizji drogowych) przez podmioty, które nie zgłaszają faktu nabycia tego pojazdu, a demontują pojazd na części. Wprowadzenie tego przepisu ma na celu doprowadzenie do sytuacji, że podmiotom tym nie opłacałoby się kupować pojazdów i nie dopełniać obowiązku zgłoszenia nabycia pojazdu. Spowodowałoby to również, iż właściciele pojazdów, nie mając potencjalnych nabywców, oddawaliby je do legalnie działających stacji demontażu i punktów zbierania pojazdów, celem uzyskania zaświadczenia o demontażu pojazdu, potrzebnego do ich wyrejestrowania.

Proponuje się ponadto wprowadzenie zmian w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.)

w zakresie przepisów dotyczących wystąpienia „szkody całkowitej” pojazdu. Proponuje się, aby w przypadku ustalenia przez zakład ubezpieczeń „szkody całkowitej” pojazdu wypłata odszkodowania za pojazd była uzależniona od przedstawienia rachunków za naprawę pojazdu ze stwierdzoną szkodą całkowitą albo po przedstawieniu zaświadczenia o demontażu pojazdu wycofanego z eksploatacji lub zaświadczenia o przyjęciu niekompletnego pojazdu. Zakłada się, że takie rozwiązanie pozostawiałoby właścicielowi pojazdu możliwość dysponowania pojazdem, a jednocześnie zabezpieczałoby środowisko w przypadku niepodjęcia decyzji o naprawie pojazdu poprzez obowiązek okazania dowodu przekazania pojazdu do stacji demontażu lub punktu zbierania pojazdów.

Ponadto został przygotowany projekt ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw, który został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 16 listopada 2010 r. i przekazany do łaski marszałkowskiej w dniu 25 listopada 2010 r. W dniu 16 grudnia 2010 r. odbyło się pierwsze czytanie w Sejmie. Zmiany w obowiązującym systemie gospodarowania odpadami komunalnymi będą polegać przede wszystkim na obligatoryjnym przejściu przez gminy obowiązków właścicieli nieruchomości w zakresie zagospodarowania odpadów komunalnych. Rada gminy, w drodze uchwały, będzie podejmowała decyzje, czy odpady będą odbierane wyłącznie z gospodarstw domowych, czy również od właścicieli nieruchomości, na terenie których prowadzona jest działalność, w związku z którą powstają odpady komunalne. Rada gminy będzie również określała wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, a także szczegółowy sposób świadczenia usług na rzecz właścicieli nieruchomości w zakresie odbierania i zagospodarowania odpadów komunalnych. Oznacza to uszczelnienie systemu gospodarki odpadami komunalnymi i ustanowienie jednolitych zasad finansowania odbierania i zagospodarowania odpadów komunalnych na terenie całego kraju.

Na podstawie przyjętych przez Radę Ministrów założeń przygotowywany jest ponadto projekt ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Zasadniczym celem opracowania projektu ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi jest konieczność uszczelnienia systemu zagospodarowania odpadów opakowaniowych, czyli wyeliminowanie obserwowanych nieprawidłowości, takich jak wykonywanie tylko przez część zobowiązanych przedsiębiorców nałożonych na nich obowiązków związanych z wprowadzaniem przez nich na rynek produktów w opakowaniach, czy też fałszowanie dokumentacji potwierdzającej wykonanie odzysku i recyklingu. Obecnie system zagospodarowania tych odpadów jest nieskuteczny i nie gwarantuje faktycznego osiągnięcia wymaganych dyrektywą poziomów odzysku i recyklingu.

Dodatkowo w okresie październik – listopad 2010 r. Ministerstwo Środowiska przygotowało cykl szkoleń dla administracji i służb kontrolnych z zakresu gospodarki odpadami. Przeprowadzone zostały szkolenia dla przedstawicieli urzędów marszałkowskich, urzędów kontroli skarbowej, Policji oraz wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska dotyczących stosowania przepisów prawa z zakresu gospodarki odpadami oraz nieprawidłowości związanych z tzw. szarą strefą w gospodarce odpadami.

Szkolenie miało charakter wykładów merytorycznych i dyskusji mającej na celu wymianę doświadczeń pomiędzy uczestnikami. Przeprowadzenie szkolenia i zapoznanie wszystkich służb z przepisami z zakresu gospodarki odpadami oraz nawiązanie kontaktów pomiędzy służbami w obrębie województw miało za zadanie podniesienie skuteczności i skoordynowanie działań instytucji kontrolnych w zakresie walki z szarą strefą w gospodarce odpadami.

Należy podkreślić, że obok konieczności zmian legislacyjnych ograniczenie działalności szarej strefy będzie skuteczne jedynie wówczas, gdy podjęta będzie ścisła współpraca pomiędzy wszystkimi organami, w tym inspekcją ochrony środowiska, Policją, prokuraturą, służbami celnymi oraz skarbowymi.

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie wniosku o udzielenie dotacji
w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”
pn. „Bardo, XVII w., kościół pw. Nawiedzenia
Najświętszej Maryi Panny, wymiana pokrycia
dachowego kościoła”, złożonego przez parafię
rzymskokatolicką pw. Nawiedzenia
Najświętszej Maryi Panny w Bardzie,
woj. dolnośląskie (19615)**

W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej (pismo: SPS-023-19615/10) w sprawie wniosku Parafii Rzymskokatolickiej pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Bardzie o dotację na dofinansowanie zadania pod nazwą „Bardo XVII w., kościół pw. Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny, wymiana pokrycia dachowego kościoła” proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Dotacje na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków udzielane są w ramach progra-

mów ministra kultury i dziedzictwa narodowego – w roku 2011 w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” priorytet 1: Ochrona zabytków. Zgodnie z regulaminem priorytetu 1: Ochrona zabytków wniosek parafii w Bardzie o dotację na wymianę pokrycia dachowego kościoła podlegał ocenie formalnej i okazał się poprawny formalnie.

W następnej kolejności wniosek będzie podlegał ocenie merytorycznej Zespołu Sterującego ds. Ochrony Zabytków. Członkowie zespołu sterującego oceniają wnioski, uwzględniając kryteria zapisane w regulaminie priorytetu, tj. stan zachowania zabytku, wpis zabytku na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Przyrodniczego UNESCO, uznanie zabytku za pomnik historii, czas powstania zabytku, wysokość deklarowanych środków własnych oraz pozyskanych z innych źródeł, a także wysokość środków przeznaczonych na dofinansowanie w ramach priorytetu. Następnie wyniki oceny zespołu sterującego przedstawiane są do akceptacji ministra.

Pragnę zapewnić, że minister kultury i dziedzictwa narodowego w miarę posiadanych środków wspiera prace zmierzające do przywrócenia świetności obiektów zabytkowych. Podkreślić jednak należy, iż środki przeznaczone w budżecie państwa na realizację prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach nie są wystarczające.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie wniosku o udzielenie dotacji
w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”
pn. „Bardo XVIII-wieczny (1716 r.) pocysterski
klasztor i mieszczące się w nim Muzeum Sztuki
Sakralnej: wymiana pokrycia dachowego
klasztora”, złożonego przez Zgromadzenie
Redemptorystów, Dom Zakonny w Bardzie,
woj. dolnośląskie (19616)**

W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej (pismo SPS-023-19616/10) w sprawie wniosku Zgromadzenia Redemptorystów, Dom Zakonny w Bardzie, o udzielenie dotacji na dofinansowanie zadania pn. „Bardo, XVIII-wieczny (1716 r.) pocysterski klasztor i mieszczące się w nim Muzeum Sztuki Sakralnej: wymiana pokrycia dachowego klasztora”, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Dotacje na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków udzielane są w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego; w roku 2011 w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków.

Zgodnie z regulaminem priorytetu 1: Ochrona zabytków, wniosek Zgromadzenia Redemptorystów Domu Zakonnego w Bardzie o dotację na wymianę pokrycia dachowego klasztoru podlegał ocenie formalnej i okazał się poprawny formalnie.

W następnej kolejności wniosek będzie podlegał ocenie merytorycznej zespołu sterującego ds. ochrony zabytków. Członkowie zespołu sterującego oceniają wnioski, uwzględniając kryteria zapisane w regulaminie priorytetu, tj.: stan zachowania zabytku, wpis zabytku na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Przyrodniczego UNESCO, uznanie zabytku za pomnik historii, czas powstania zabytku, wysokość deklarowanych środków własnych oraz pozyskanych z innych źródeł, a także wysokość środków przeznaczonych na dofinansowanie w ramach priorytetu. Następnie wyniki oceny zespołu sterującego przedstawiane są do akceptacji ministra.

Pragnę zapewnić, że minister kultury i dziedzictwa narodowego w miarę posiadanych środków wspiera prace zmierzające do przywrócenia świetności obiektów zabytkowych. Podkreślić jednak należy, iż środki przeznaczone w budżecie państwa na realizację prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach nie są wystarczające.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie programu „Dziedzictwo kulturowe”
pn. „Ratownicza rekonstrukcja tynków
i malatur w krużgankach i kaplicach
Bazyliki Wambierzyckiej”, złożonego
przez parafię Nawiedzenia NMP
w Wambierzycach, woj. dolnośląskie (19617)**

W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej (pismo nr SPS-023-19617/10) w sprawie wniosku Parafii Rzymskokatolickiej pw. Nawiedzenia NMP w Wambierzycach o dotację na dofinansowanie zadania pod nazwą „Ratownicza rekonstrukcja tynków i malatur w krużgankach i kaplicach Bazyliki Wambierzyckiej” proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Dotacje na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków udzielane są w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego; w roku 2011 w ramach programu: Dziedzictwo kulturowe, priorytet 1: Ochrona zabytków.

Zgodnie z regulaminem priorytetu 1: Ochrona zabytków wnioski parafii w Wambierzycach o dotację na rekonstrukcję tynków i malatur w krużgankach i kaplicach bazyliki podlegał ocenie formalnej i okazał się poprawny formalnie.

W następnej kolejności wniosek będzie podlegał ocenie merytorycznej Zespołu Sterującego ds. Ochrony Zabytków. Członkowie Zespołu Sterującego oceniają wnioski, uwzględniając kryteria zapisane w regulaminie priorytetu, tj.: stan zachowania zabytku, wpis zabytku na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Przyrodniczego UNESCO, uznanie zabytku za pomnik historii, czas powstania zabytku, wysokość deklarowanych środków własnych oraz pozyskanych z innych źródeł, a także wysokość środków przeznaczonych na dofinansowanie w ramach priorytetu. Następnie wyniki oceny Zespołu Sterującego przedstawiane są do akceptacji ministra.

Pragnę zapewnić, że minister kultury i dziedzictwa narodowego w miarę posiadanych środków wspiera prace zmierzające do przywrócenia świetności obiektom zabytkowym. Podkreślić jednak należy, iż środki przeznaczone w budżecie państwa na realizację prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach nie są wystarczające.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
w sprawie funkcjonowania izb gospodarczych
(19618)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację nr SPS-023-19618/10 pana Macieja Orzechowskiego, posła na Sejm RP, poniżej przedstawiam stanowisko ministra gospodarki odnoszące się do pytań zawartych w przedmiotowej interpelacji.

1. Ministerstwo Gospodarki z zainteresowaniem odbiera propozycję Regionalnej Izby Przemysłowo-Handlowej w Lesznie, dotyczącą utworzenia samorządu gospodarczego jako podmiotu publicznoprawnego. Oznacza ona, iż środowisko przedsiębiorców dostrzega i wyraża potrzebę zmian w zakresie dotychczasowej współpracy organów państwa i podmio-

tów gospodarki. Jednocześnie Ministerstwo Gospodarki pragnie podkreślić, że wszelkie działania mające na celu powołanie samorządu gospodarczego w ujęciu formalno-prawnym są w dużym stopniu uzależnione od woli i inicjatywy przedsiębiorców.

Dotychczasowe próby ustawowego uregulowania koncepcji samorządu gospodarczego w postaci podmiotu publicznoprawnego, podejmowane na przestrzeni ostatnich dwudziestu lat, nie zaowocowały sukcesem, budząc jednocześnie wiele kontrowersji dotyczących roli i charakteru samorządu gospodarczego, szczególnie w zakresie sposobu jego powstawania, reprezentacji i finansowania. Ponadto osiągnięcie pełnego porozumienia w przedmiotowej kwestii utrudniał fakt, iż propozycja ustawy o samorządzie gospodarczym była inicjatywą odgórną, nieodzwierciedlającą w pełni woli lokalnych środowisk gospodarczych.

Również Ministerstwo Gospodarki, na początku obecnej dekady, podjęło inicjatywę legislacyjną w zakresie uregulowania kwestii samorządu gospodarczego, jednakże przeprowadzone wówczas konsultacje z partnerami społeczno-gospodarczymi wykazały, iż obowiązujące przepisy prawne umożliwiają organizacjom przedsiębiorców wykonywanie zadań przypisywanych samorządowi gospodarczemu. Nie wskazano przy tym dodatkowych zadań, które powinny być realizowane, a nie są z powodu braku odpowiednich uregulowań. Tym samym podjęcie działań zmieniających dotychczasowy sposób funkcjonowania reprezentacji przedsiębiorców wobec państwa odłożono do momentu zaistnienia bardziej sprzyjających warunków w tej kwestii oraz ujednoczenia poglądów i propozycji środowiska przedsiębiorców.

2. Ministerstwo Gospodarki nie pracuje obecnie nad zmianami w ustawie z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych. Ostatnia nowelizacja tego aktu prawnego miała miejsce w 2008 r. (Dz. U. Nr 216 z 2008 r., poz. 1369), a jej najważniejszym elementem było umożliwienie tworzenia przez izby gospodarcze terenowych jednostek organizacyjnych wyposażonych w osobowość prawną, co pozwala na elastyczne kształtowanie struktury oraz zasad funkcjonowania izb gospodarczych.

Ministerstwo Gospodarki zwraca uwagę, że zgodnie z obowiązującymi przepisami przedsiębiorcy mają możliwość wyrażania swojego stanowiska i przedstawiania swoich postulatów za pośrednictwem zrzeszających ich organizacji, tworzonych i funkcjonujących w oparciu o kilka odrębnych ustaw*).

* Ustawa z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz. U. Nr 35, poz. 195, z późn. zm.); ustawa z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle (Dz. U. z 2002 r. Nr 112, poz. 979, z późn. zm.); ustawa z dnia 30 maja 1989 r. o samorządzie zawodowym niektórych podmiotów gospodarczych (Dz. U. Nr 35 poz. 194, z późn. zm.); ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz. U. Nr 55, poz. 235, z późn. zm.); ustawa z dnia 7 kwietnia 1989 r. o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.); ustawa z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (Dz. U. z 1991 Nr 46, poz. 203, z późn. zm.).

Do podstawowych zadań tych organizacji należą m.in. reprezentowanie interesów zrzeszonych członków wobec organów władzy publicznej oraz oddziaływanie na kształtowanie ustawodawstwa gospodarczego, np. w trakcie uzgodnień z partnerami społeczno-gospodarczymi, którym podlegają wszystkie rządowe projekty aktów prawnych (§ 12 ust. 4 i 5 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 10 marca 2002 r. – MP nr 13, poz. 221).

Płaszczyznę dla wyrażania stanowiska i prezentacji problemów dotyczących przedsiębiorców stanowi również Trójstronna Komisja ds. Społeczno-Gospodarczych. Celem istnienia tej komisji jest umożliwienie dialogu pomiędzy trzema stronami: stroną rządową, związkami zawodowymi, reprezentującymi pracowników i organizacjami pracodawców, a dialog ten ma prowadzić do osiągnięcia i zachowania pokoju społecznego poprzez pogodzenie interesów pracowników i pracodawców oraz dobra publicznego.

Ministerstwo Gospodarki, tak jak zostało wspomniane na początku niniejszego pisma, pragnie podkreślić, że jest otwarte na wszelkie inicjatywy przedsiębiorców, które zmierzają do uregulowania kwestii samorządu gospodarczego. Jednakże należy pamiętać, że kluczową kwestią dla powołania samorządu gospodarczego w postaci podmiotu publiczno-prawnego jest wola i inicjatywa środowiska przedsiębiorców dla takiego rozwiązania oraz osiągnięcie porozumienia w zakresie jego charakteru prawnego i organizacji.

W związku z tym dalsze prowadzenie dialogu w zakresie potrzeby uregulowania kwestii samorządu gospodarczego, z udziałem wszystkich interesariuszy, prezentujące poglądy i stanowiska z różnych punktów widzenia, w dużym stopniu zagwarantuje wypracowanie optymalnego modelu aktywnego uczestnictwa przedsiębiorców w życiu gospodarczym kraju.

Doceniając znaczenie samorządu gospodarczego jako ważnego partnera administracji rządowej i samorządu terytorialnego, Ministerstwo Gospodarki pragnie zapewnić, że odniesie się z uwagą do wszelkich uwag i opinii w zakresie uregulowania statusu samorządu gospodarczego, wyrażanych przez środowisko przedsiębiorców.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie uruchomienia przejścia granicznego
Dołhobyczów – Uhrynów (19624)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19624/10), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Mariusza Grada w sprawie uruchomienia przejścia granicznego Dołhobyczów – Uhrynów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z § 4 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie obowiązków wojewody w zakresie finansowania i utrzymywania przejść granicznych, przejść turystycznych, miejsc przekraczania granicy na szlakach turystycznych oraz punktów nocnego postoju na rzekach granicznych, ich wyposażenia w sprzęt, a także organów właściwych do osadzania i utrzymywania znaków granicznych na morskich wodach wewnętrznych (Dz. U. Nr 256, poz. 2145) – organem właściwym do planowania i wykonywania inwestycji w przejściu granicznym jest właściwy miejscowo wojewoda. Zatem, w zakresie budowy drogowego przejścia granicznego Dołhobyczów – Uhrynów właściwy jest wojewoda lubelski.

Budowa infrastruktury drogowego przejścia granicznego Dołhobyczów – Uhrynów zaplanowana została w II etapach. W I etapie realizowana będzie część przeznaczona dla ruchu osobowego wraz z niezbędnymi elementami infrastruktury (w tym część uzbrojenia dla II etapu ze względu na ich ścisłe powiązanie funkcjonalne ze strefami ruchu osobowego, bądź ze względu na brak możliwości etapowania np. w przypadku niektórych sieci teletechnicznych). W II etapie będą wykonane elementy związane z częścią towarową ruchu granicznego.

Środki na budowę i wyposażenie drogowego przejścia granicznego w Dołhobyczowie w ramach I etapu ujęte zostały w ustanowionym przez Radę Ministrów w dniu 26 stycznia 2010 r. programie wieloletnim pn. „Program rozwoju infrastruktury granicznej na polsko-ukraińskiej granicy państwowej w latach 2010–2013”. Przedmiotowy program dostępny jest na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji pod adresem www.bip.mswia.gov.pl w zakładce „Programy”.

Realizację I etapu przyjęto na lata 2008–2013. Planowany zakres rzeczowy obejmuje:

- budynek główny,
- wiaty nad budynkiem głównym oraz nad pasami odpraw,
- pawilony kontroli paszportowo-celnej (12 szt.),

- pawilony funkcjonariuszy celnych i straży granicznej (6 szt.),
- budynek kontroli szczegółowej z wiatą,
- media,
- drogi i place,
- ogrodzenie i oświetlenie terenu.

Koszt realizacji I etapu oszacowany został na kwotę 150 mln zł. Natomiast II etap budowy infrastruktury ww. przejścia granicznego zaplanowano do realizacji po 2013 r.

Obecnie budowa infrastruktury ww. przejścia granicznego jest zgodna z przyjętym przez wojewodę lubelskiego harmonogramem inwestycji co do zakresu rzeczowego i planowanych nakładów finansowych. Według stanu na dzień 31 grudnia 2010 r. nakłady poniesione na zadania z I etapu wyniosły 46 522,8 tys. zł.

W ramach poniesionych nakładów m.in. wykonano roboty ziemne, wybudowano: budynek główny w stanie surowym zamkniętym wraz z wiatą, budynki odpraw (10 szt.), wiaty na płycie wjazdowej i wjazdowej oraz kanalizację.

Na 2011 r. zaplanowano środki finansowe oraz zakres rzeczowy:

a) budżet – 26,5 mln zł:

- pawilony kontroli paszportowo-celnej (8 szt.),
- roboty wykończeniowe w budynku głównym,
- sieć wodociągowa,
- drogi, oświetlenie;

b) program transgraniczny Polska – Białoruś – Ukraina – 34 mln zł:

- budynek odpraw dla pasażerów autobusów,
- budynek kontroli szczegółowej,
- pawilony kontroli paszportowo-celnej (4 szt.),
- budynek psów służbowych,
- toalety dla podróżnych, wiaty.

W 2012 r. przewiduje się środki w wysokości 25 mln zł, natomiast na 2013 r. – 22,5 mln zł. W latach 2012–2013 realizowane będą roboty wykończeniowe, obiekty liniowe, roboty drogowe, ogrodzenie, oświetlenie oraz wyposażenie.

Pomimo że zakończenie prac budowlanych oraz wyposażenia drogowego przejścia granicznego w Dołhobyczowie przewidziane jest na 2013 r., to jednak – w celu odciążenia istniejących przejść granicznych zlokalizowanych na głównych szlakach komunikacyjnych – planowane jest czasowe otwarcie tego przejścia w okresie Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012. Po zakończeniu mistrzostw Europy przejście zostanie zamknięte w celu kontynuacji budowy.

Przekraczanie polsko-ukraińskiej granicy państwowej odbywałoby się na podstawie porozumienia komendanta głównego Straży Granicznej Rzeczypospolitej Polskiej i przewodniczącego Państwowej Służby Granicznej Ukrainy, dopuszczającego przekraczanie granicy państwowej poza czynnymi przejściami granicznymi, zawartego na podstawie art. 9 pkt 1 umowy sporządzonej w Warszawie dnia 18 maja 1992 r. między rządem Rzeczypospolitej Polskiej

a rządem Ukrainy w sprawie przejść granicznych (M.P. z 2003 r. Nr 37, poz. 530).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie planów dotyczących wygaszonej
cukrowni Klemensów (19625)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Mariusza Grada, posła na Sejm RP, z dnia 2 grudnia 2010 r. (SPS-023-1 9625/10), dotyczące wykorzystania majątku Cukrowni Klemensów oddziału Krajowej Spółki Cukrowej SA z siedzibą w Toruniu wyłączzonego z produkcji cukru białego przedstawiam poniższe informacje.

W latach 2003–2005 Zarząd KSC SA realizował działania zmierzające do poprawy jej konkurencyjności poprzez koncentrację produkcji w oddziałach o największych zdolnościach wytwórczych i możliwościach rozwojowych, wyłączając z produkcji cukru oddziały najmniej efektywne. Wyłączenie Oddziału Cukrownia Klemensów z produkcji cukru nastąpiło po kampanii cukrowniczej 2002/2003. W kolejnych latach zarząd spółki kontynuował działania restrukturyzacyjne, w tym działania związane z zagospodarowaniem aktywów oddziałów spółki wyłączonych z produkcji cukru, w tym Cukrowni Klemensów. Wiele maszyn i urządzeń tego oddziału przeniesiono do oddziałów kontynuujących produkcję cukru, w tym do Oddziału Cukrownia Werbkowice. Natomiast majątek Krajowej Spółki Cukrowej SA w postaci nieruchomości o charakterze komercyjnym usytuowany w Szczepieszynie przeznaczony został do sprzedaży.

Należy podkreślić, iż proces zbywania nieruchomości spółki odbywa się w trybie obowiązującym spółkę, tj. w trybie przetargu na podstawie art. 19 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 lutego 2007 r. w sprawie określenia sposobu i trybu organizowania przetargu na sprzedaż składników aktywów trwałych przez spółkę powstałą w wyniku komercjalizacji (Dz. U. Nr 27, poz. 177, ze zm.), po uprzednim uzyskaniu zgód organów korporacyjnych.

Wielokrotne próby zbycia powyższych aktywów spółki podejmowane od roku gospodarczego 2005/2006 zakończyły się niepowodzeniem z uwagi na brak zainteresowania ze strony potencjalnych nabywców. Dopiero w październiku 2010 r. sfinalizowa-

no zbycie 18,8 ha osadników wraz z obiektem tzw. małej elektrowni wodnej.

Dalsze działania Zarządu Krajowej Spółki Cukrowej SA w zakresie zagospodarowania zbędnych dla jej dalszego funkcjonowania aktywów Cukrowni Klemensów polegać będą na uatrakcyjnieniu zbywanych nieruchomości poprzez podział geodezyjny na mniejsze działki, wyburzenia i rozbiorczy budynków w złym stanie technicznym lub nieprzydatnych dla innej działalności niż produkcja cukru, co powinno przyczynić się do pozyskania nabywców. Ponadto Zarząd KSC SA rozważa wykorzystanie potencjału części nieruchomości na utworzenie w Szczepieszynie centrum logistycznego. Aktualnie przeprowadzane są analizy i opracowania w powyższym zakresie.

Jednocześnie informuję, iż Ministerstwo Skarbu Państwa systematycznie monitoruje działania Zarządu Krajowej Spółki Cukrowej SA w zakresie zagospodarowania majątku wszystkich cukrowni wyłączonych z produkcji cukru.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie planów dotyczących funkcjonowania
PKP Linii Hutniczej Szerokotorowej sp. z o.o.
w Zamościu (19626)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Mariusza Grada (nr SPS-023-19626/10 z dnia 21 grudnia 2010 r.) w sprawie planów dotyczących funkcjonowania PKP Linii Hutniczej Szerokotorowej sp. z o.o. w Zamościu, uprzejmie informuję, co następuje.

W związku z trwającym procesem prywatyzacji PKP Cargo SA aktualnie prowadzone są analizy mające na celu określenie ostatecznego modelu prywatyzacji spółki PKP LHS sp. z o.o. Powyższe analizy rozważać będą również wariant wniesienia udziałów spółki PKP LHS sp. z o.o. do spółki PKP Cargo SA. Przed zakończeniem analiz nie można określić, czy i w jaki sposób ww. spółki zostaną ze sobą powiązane. W tym zakresie nie zostały podjęte jeszcze decyzje.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie administrowania
salami komputerowymi w szkołach (19629)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Mariusza Grada z dnia 21 grudnia 2010 r., nr SPS-023-19629/10, w sprawie administrowania salami komputerowymi w szkołach uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

W myśl art. 42 ust. 1-2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) czas pracy nauczyciela zatrudnionego w pełnym wymiarze zajęć nie może przekraczać 40 godz. na tydzień. W ramach tego czasu pracy oraz ustalonego wynagrodzenia nauczyciel obowiązany jest realizować:

1) zajęcia dydaktyczne, wychowawcze i opiekuńcze, prowadzone bezpośrednio z uczniami lub wychowankami albo na ich rzecz, w wymiarze określonym w ust. 3 lub ustalonym na podstawie ust. 4a albo ust. 7;

2) inne czynności i zajęcia wynikające z zadań statutowych szkoły, ze szczególnym uwzględnieniem zajęć opiekuńczych i wychowawczych wynikających z potrzeb i zainteresowań uczniów, z tym że w ramach tych zajęć:

a) nauczyciel szkoły podstawowej i gimnazjum, w tym specjalnych, jest obowiązany prowadzić zajęcia opieki świetlicowej lub zajęcia w ramach godzin przeznaczonych w ramowych planach nauczania do dyspozycji dyrektora szkoły, z wyjątkiem godzin przeznaczonych na zwiększenie liczby godzin obowiązkowych zajęć edukacyjnych, w wymiarze 2 godz. w tygodniu,

b) nauczyciel szkoły ponadgimnazjalnej, w tym specjalnej, jest obowiązany prowadzić zajęcia w ramach godzin przeznaczonych w ramowych planach nauczania do dyspozycji dyrektora szkoły, z wyjątkiem godzin przeznaczonych na zwiększenie liczby godzin obowiązkowych zajęć edukacyjnych, w wymiarze 1 godz. w tygodniu;

3) zajęcia i czynności związane z przygotowaniem się do zajęć, samokształceniem i doskonaleniem zawodowym.

Na podstawie § 11 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół (Dz. U. Nr 61, poz. 624, z późn. zm.) statut szkoły określa zakres zadań nauczycieli oraz innych pracowników, w tym zadań związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa uczniom w czasie zajęć organizowanych przez szkołę, z uwzględnieniem przepisów § 12-15 ww. rozporządzenia.

Powszechnie przyjęte jest, iż w ramach pracowniczych zakresów zadań nauczyciele opiekują się powierzonymi im pracownikami. Opieka nad pracownią komputerową jest jednym z zadań statutowych szkoły i czynności z tym związane wykonywane są przez nauczyciela w ramach 40-godzinnego czasu pracy oraz otrzymywanego wynagrodzenia.

Na podstawie art. 30 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela wynagrodzenie nauczycieli składa się z:

- 1) wynagrodzenia zasadniczego;
- 2) dodatków: za wysługę lat, motywacyjnego, funkcyjnego oraz za warunki pracy;
- 3) wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw;
- 4) nagród i innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy, z wyłączeniem świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i dodatków socjalnych określonych w art. 54 ww. ustawy.

Dodatki funkcyjne zostały enumeratywnie wymienione w § 5 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagradzania za pracę w dniu wolnym od pracy (Dz. U. Nr 22, poz. 181, z późn. zm.) Do uzyskania dodatku funkcyjnego uprawnieni są nauczyciele, którym powierzono stanowisko dyrektora lub wicedyrektora przedszkola, szkoły, placówki lub innej jednostki organizacyjnej, o której mowa w art. 1 ust. 1 i 1a Karty Nauczyciela, albo inne stanowisko kierownicze przewidziane w statucie szkoły oraz sprawowanie funkcji: wychowawcy klasy, doradcy metodycznego lub nauczyciela konsultanta lub opiekuna stażu.

Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z 18 listopada 2008 r., sygn. akt IVSA/Wr 372/08, dodatek funkcyjny różni się od wszystkich innych dodatków tym, że jest ściśle i bezpośrednio związany z funkcją wykonywaną przez pracownika. Dodatek funkcyjny stanowi nie tylko ekwiwalent za zwiększony nakład pracy, ale także za zwiększony zakres odpowiedzialności za działania własne i podległych pracowników, za stopień utrudnienia pracy itp.

W sytuacji gdy większość nauczycieli w ramach zakresu zadań opiekuje się powierzonymi im pracownikami, nie ma powodu, by nauczyciele informatyki byli szczególnie wyróżnieni poprzez przyznanie im obligatoryjnego dodatku funkcyjnego z tytułu opieki nad pracownią informatyczną.

Ponadto uprzejmie informuję, że minister edukacji narodowej zainicjował dialog z partnerami, dla których istotny jest status zawodowy nauczyciela. Dialog ten jest podejmowany na forum zespołu opiniodawczo-doradczego, którego zadaniem jest przygotowanie propozycji założeń dokumentu dotyczącego statusu zawodowego nauczycieli, wypracowanie najlepszych rozwiązań zapewniających poprawę jakości i skuteczności nauczania, przy jednoczesnym

zapewnieniu tej grupie zawodowej przywilejów adekwatnych do charakteru wykonywanej pracy.

W skład zespołu weszli przedstawiciele: parlamentarzystów – byli ministrowie edukacji, środowisk samorządowych, strony rządowej – w tym poszczególnych ministrów prowadzących szkoły i placówki oświatowe, środowisk oświatowych i naukowych, organizacji branżowych oraz partnerów społecznych, w tym reprezentatywnych związków zawodowych (Sekcja Krajowa Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność”, Związek Nauczycielstwa Polskiego oraz Forum Związków Zawodowych).

W trakcie kolejnych spotkań członkowie zespołu przedstawiają postulaty, stanowiska i opinie, które będą przesłanką dla tez do projektu zapisu nowych rozwiązań regulujących status zawodowy nauczyciela. Dopiero zakończenie prac zespołu pozwoli na przeprowadzenie analizy dotyczącej charakteru dalszych prac legislacyjnych w zakresie przepisów regulujących status zawodowy nauczycieli.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że szersze informacje na temat prac zespołu są sukcesywnie zamieszczane na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej pod adresem: www.men.gov.pl, na podstronie: Status zawodowy nauczycieli/Prace zespołu.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie nowelizacji ustawy
o ochronie zwierząt (19633)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Mariusza Grada, posła na Sejm RP, w sprawie nowelizacji ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002, z późn. zm.), przekazaną pismem z dnia 21 grudnia 2010 r. nr SPS-023-19633/10, uprzejmie informuję, że nie jest mi znany projekt ustawy, o którym mowa w przedmiotowej interpelacji.

Pytania zawarte w interpelacji prawdopodobnie dotyczą projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie zwierząt, o którym donosiły media, przygotowywanym przez Parlamentarne Koło Przyjaciół Zwierząt we współpracy z organizacjami pozarządowymi statutowo zajmującymi się ochroną zwierząt.

Jednocześnie pragnę poinformować, że zgodnie z art. 3 pkt 2 obowiązującej ustawy o ochronie zwierząt zwierzę domowe może być uśmiercone jedynie w przypadku uzasadnionym względami humanitarnymi, koniecznością sanitarną, nadmierną agresywnością powodującą bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia lub życia ludzkiego, a także dla zwierząt hodowlanych lub dziko żyjących oraz wykonywaniem zadań związanych z ochroną przyrody.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie prawa do opieki medycznej kobiet
w ciąży nieposiadających ubezpieczenia (19634)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka przekazaną przy piśmie znak: SPS-023-19634/10 z dnia 21 grudnia 2010 r., w sprawie prawa do opieki medycznej kobiet w ciąży nieposiadających ubezpieczenia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących informacji.

W nawiązaniu do pytań pana posła informuję, że zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych mają prawo m.in. kobiety w okresie ciąży, porodu i połogu, które nie posiadają ubezpieczenia zdrowotnego. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 wyżej wymienionej ustawy kobiety w okresie ciąży, porodu i połogu posiadają prawo do świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych, nawet jeżeli nie są objęte ubezpieczeniem zdrowotnym. Oznacza to, że kobiety w okresie ciąży, porodu i połogu, nieposiadające ubezpieczenia mogą korzystać ze świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych na takich samych zasadach, jak kobiety w okresie ciąży, porodu i połogu, które mają ubezpieczenie zdrowotne. Rozróżnienie na świadczeniobiorców posiadających ubezpieczenie i na świadczeniobiorców nieposiadających ubezpieczenia jest istotne tylko ze względu na podmiot, który finansuje leczenie tych osób.

Świadczeniobiorca uznający, że jego prawo do ochrony zdrowia nie jest realizowane w satysfakcyj-

nujący go sposób, może złożyć skargę u przełożonego członka personelu medycznego, którego skarga dotyczy. Ponadto świadczeniobiorcy, któremu odmówiono u świadczeniodawcy dostępu do opieki medycznej, może zgłosić skargę do Narodowego Funduszu Zdrowia, rzecznika praw pacjenta lub wystąpić na drogę sądową z powództwem cywilnym z żądaniem odszkodowania.

Odpowiadając na pytanie dotyczące ewentualnych programów promujących prawa kobiet w ciąży nieposiadających ubezpieczenia, uprzejmie informuję, że wszystkie działania Ministerstwa Zdrowia odnoszące się do kobiet w okresie ciąży, porodu i połogu są również skierowane do kobiet w okresie ciąży, porodu i połogu nieposiadających ubezpieczenia zdrowotnego. W 2009 r. w Ministerstwie Zdrowia została powołana nowa komórka organizacyjna, Departament Matki i Dziecka, który odpowiada m.in. za realizację zadań związanych z profilaktyczną opieką nad kobietami ciężarnymi oraz za przygotowywanie rozwiązań systemowych, analiz i opinii dotyczących kobiet w ciąży. Departament Matki i Dziecka udziela również informacji osobom prywatnym, organizacjom pozarządowym, stowarzyszeniom (przykładowo: związek Artystów Scen Polskich), które potrzebują pomocy w sprawie dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych dla kobiet w okresie ciąży, porodu i połogu. Ponadto 20 stycznia 2010 r. na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia ukazał się komunikat minister zdrowia dotyczący uprawnień do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych dla dzieci i kobiet w okresie ciąży, porodu i połogu. Wyżej wymieniony komunikat został wysłany do Narodowego Funduszu Zdrowia celem przekazania wszystkim świadczeniodawcom.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Bańkowskiej**

w sprawie wszawicy w polskich szkołach (19637)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani posłanki Anny Bańkowskiej, przesłaną przy piśmie pana marszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19637/10, w sprawie wszawicy w polskich szkołach, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Z przepisów ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób za-

każnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570) wynika, że wszawica nie jest już zaliczana do chorób zakaźnych. Tym samym, w razie jej rozpoznania u dziecka, nie istnieje obowiązek zgłoszenia tego faktu właściwemu ze względu na miejsce zachorowania powiatowemu inspektorowi sanitarnemu, a co za tym idzie – brak jest możliwości wydania decyzji administracyjnej nakazującej podejrzanemu o wszawicę wstrzymanie się od uczęszczania do szkoły. Nie zmienia to faktu, że wszawica jest groźną chorobą i w sytuacji zakażenia wszawicą opiekunowie dziecka – zarówno rodzice, jak i wychowawcy szkolni – powinni udzielić dziecku pomocy. W takiej sytuacji należy kierować się przede wszystkim dobrem chorego dziecka oraz dobrem innych dzieci uczęszczających do szkoły. Zapewnienie uczniowi bezpiecznych i higienicznych warunków pobytu w szkole, zgodnie z § 2 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach (Dz. U. Nr 6, poz. 68 i 69, z późn. zm.) pozostaje obowiązkiem dyrektora szkoły. Zatem w przypadku podejrzenia wystąpienia wszawicy u uczniów dyrektor danej placówki obowiązany jest podjąć, we współpracy z rodzicami ucznia, wychowawcą oraz pielęgniarką środowiska nauczania i wychowania, takie działania, które będą skutkować jej wyeliminowaniem. Nie ma natomiast możliwości wydania uczniowi oraz jego rodzicom lub opiekunom prawnym administracyjnego nakazu utrzymania właściwego stanu czystości skóry głowy i całego ciała oraz odzieży. Jednocześnie zachowanie należytej higieny, codzienne przeczesanie włosów gęstym, tzw. higienicznym grzebieniem, i częsta kontrola głów, zwłaszcza dzieci, stanowi najbardziej skuteczną drogę zapobiegania szerzeniu się wszawicy wśród uczniów.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133) profilaktyczną opiekę zdrowotną nad uczniem w szkole sprawuje pielęgniarka albo higienistka szkolna. Obowiązujące standardy profilaktycznej opieki zdrowotnej realizowanej przez pielęgniarkę środowiska nauczania i wychowania lub higienistkę szkolną nie przewidują przeglądów higieny osobistej (czystości ciała i odzieży) uczniów. Już w 1992 r. zrezygnowano z ich wykonywania w tradycyjnej formie – przegląd w dużej grupie, w klasie, z zaskoczenia, w obecności nauczyciela, z publicznym informowaniem o stwierdzonych zaniedbaniach, z krytykowaniem ucznia. Choć w Polsce są nadal zwolennicy tradycyjnych przeglądów higieny osobistej uczniów, ich utrzymywanie jako badań masowych można uznać za łamanie praw dziecka i pozostawałoby w sprzeczności z Konwencją o Prawach Dziecka, która gwarantuje podmiotowe traktowanie ucznia i powszechne respektowanie jego prawa do poszanowania godności, prywatności i zachowania intymności. Niemniej, jak wskazano w części I załącznika nr 4: Wykaz świadczeń gwarantowanych

pielęgniarki lub higienistki szkolnej udzielanych w środowisku nauczania i wychowania oraz warunki ich realizacji do rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 139, poz. 1139, ze zm.), przegląd może być dokonywany, bowiem świadczenia pielęgniarki szkolnej obejmują między innymi: czynne poradnictwo dla uczniów z problemami zdrowotnymi, udział w planowaniu, realizacji i ocenie edukacji zdrowotnej oraz doradztwo dla dyrektora szkoły w sprawie bezpieczeństwa uczniów i warunków sanitarnych w szkole. Zapis ten upoważnia zatem pielęgniarkę, w sytuacji gdy zaobserwuje sama lub uzyska informację od nauczyciela, że stan higieny osobistej ucznia budzi zastrzeżenia, do podjęcia działań polegających na zaproszeniu go do gabinetu po wcześniejszym uprzedzeniu na rozmowę bez obecności osób trzecich. Podczas rozmowy pielęgniarka powinna poinformować ucznia, że jej celem jest udzielenie mu pomocy w pielęgnacji własnego ciała, sprawdzenie, czy nie ma zmian na skórze, we włosach, które wymagają leczenia. Zgodnie z art. 9 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie organizacji profilaktycznej opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą (Dz. U. Nr 139, poz. 1133) pielęgniarka powiadamia opiekunów prawnych lub faktycznych ucznia o terminach i zakresie udzielania świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu profilaktycznej opieki zdrowotnej, do których można zaliczyć przegląd czystości. Efektem podjętych we współpracy z dyrektorem szkoły oraz rodzicami ucznia działań powinno być ustalenie, czy i jakie trudności ma uczeń w utrzymaniu higieny osobistej oraz udzielenie mu pomocy w znalezieniu skutecznych sposobów ich rozwiązania. W przypadku stwierdzenia u ucznia wszawicy, pielęgniarka powinna przedstawić rodzicom zagrożenia, wskazać metody leczenia wszawicy oraz systematycznie oceniać efekty podjętych przez rodziców działań poprzez systematyczną kontrolę czystości głowy ucznia. Gdy trudna sytuacja materialna rodziny ucznia nie pozwala na zakupienie środków zwalczających wszy, konieczne będzie – we współpracy z dyrektorem szkoły lub ośrodkiem pomocy społecznej – udzielenie wsparcia poprzez zakupienie stosownego preparatu oraz pouczenie rodziców o sposobie jego zastosowania.

W odpowiedzi na zapytanie dotyczące danych o stanie zdrowia polskich uczniów wyjaśniam, że działalność resortu zdrowia objęta jest statystyką resortową, w ramach której gromadzone są dane na temat bazy i kadry medycznej, liczby udzielonych świadczeń wybranego rodzaju, liczby nowo rozpoznanych chorób przewlekłych (w wybranych grupach) i inne. Dane zgromadzone w ramach statystyki resortowej pozwalają obiektywnie ocenić stan zdrowia dzieci i młodzieży, a także pozwalają określić zmiany, jakie zachodzą w stanie zdrowia tej populacji. Dane te wskazują, że około 20% dzieci cierpi na różnego rodzaju choroby o przewlekłym charakterze. Od wie-

lu lat odsetek ten pozostaje na zbliżonym poziomie. Niepokojącą tendencją jest utrwalanie się wzrostu stwierdzanych u dzieci schorzeń o charakterze cywilizacyjnym, takich jak: dychawica oskrzelowa, alergie skórne i pokarmowe, cukrzyca czy nowotwory. Niemniej największa liczba dzieci – około 25% tych, u których stwierdzono wystąpienie schorzeń przewlekłych – cierpi z powodu zniekształcenia kręgosłupa. Dane, którymi dysponuje Ministerstwo Zdrowia, gromadzone przez Centrum Systemów Informacyjnych Ochrony Zdrowia, pochodzą z druków sprawozdawczych MZ-11, wypełnianych na podstawie dokumentacji medycznej prowadzonej przez lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej, którzy realizują świadczenia opieki zdrowotnej nad dziećmi i młodzieżą.

Wobec zapytania o wprowadzeniu nowych programów profilaktyki zdrowotnej w polskich szkołach informuję, że Ministerstwo Zdrowia oraz inne resorty, w tym: Ministerstwo Edukacji Narodowej oraz Ministerstwo Sportu i Turystyki, podejmują działania, których celem jest kształtowanie zachowań sprzyjających zdrowiu oraz uświadomienie odpowiedzialności za własne zdrowie. Edukacja zdrowotna w tym zakresie obejmuje m.in.: problematykę zdrowego żywienia, zapobiegania nadwadze i otyłości poprzez zwiększanie aktywności fizycznej, a także zapobieganie chorobom przewlekłym. Wśród aktualnie realizowanych przez resort zdrowia programów zdrowotnych w odniesieniu do populacji dzieci i młodzieży należy wymienić:

1) Narodowy Program Przeciwdziałania Chorobom Cywilizacyjnym – moduł I: Program zapobiegania nadwadze i otyłości oraz przewlekłym chorobom niezakaźnym poprzez poprawę żywienia i aktywności fizycznej na lata 2007–2011;

2) program „Trzymaj formę” – realizowany przez Główny Inspektorat Sanitarny;

3) program „Rozwijanie profilaktyki szkolnej, rodzinnej i środowiskowej w zakresie problemów alkoholowych” – realizowany przez Państwową Agencję Rozwiązywania Problemów Alkoholowych;

4) kampania edukacyjna: „Dopalacze mogą Cię wypalić” realizowana przez Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii.

Ponadto w opracowanej przez Ministerstwo Edukacji Narodowej „Podstawie programowej kształcenia ogólnego” znajduje się ścieżka edukacyjna pn. „Edukacja zdrowotna”, która jest realizowana w szkołach na wszystkich poziomach kształcenia ogólnego. Przedmiotowa ścieżka edukacyjna zawiera między innymi treści dotyczące zagadnień prawidłowego odżywiania, zapobiegania nadwadze i otyłości oraz aktywności fizycznej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Walkowskiego**

**w sprawie budowy II części obwodnicy
Ostrowa Wielkopolskiego (19639)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 21 grudnia 2010 r., sygn. akt SPS-023-19639/10, przekazujące interpelację pana posła Piotra Walkowskiego w sprawie budowy II etapu obwodnicy Ostrowa Wielkopolskiego w ciągu drogi S11 przedstawiam poniżej informacje w przedmiotowej sprawie.

Zadanie polegające na budowie obwodnicy Ostrowa Wielkopolskiego zostało ujęte w programie wieloletnim pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” ustanowionym uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r. w pozycji zbiorczej: Budowa obwodnic na drogach krajowych – 25 sztuk. W wyniku działań podjętych przez GDDKiA, jako inwestora przedsięwzięcia, uzyskana została w dniu 27 stycznia 2010 r. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację oraz decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w dniu 15 października 2010 r.

Jednocześnie należy podkreślić, że obecnie prowadzone prace dotyczą II etapu budowy obwodnicy Ostrowa Wielkopolskiego o długości 13,8 km. W 2009 r. został zakończony i oddany do użytku I etap przedmiotowej obwodnicy o długości 6,1 km

Należy wskazać, że w dniu 17 grudnia 2010 r. została przyjęta przez Sejm ustawa budżetowa na 2011 r., która wskazuje nowe poziomy wydatków na lata 2011–2013 zarówno z budżetu, jak i z Krajowego Funduszu Drogowego. Resort infrastruktury stanął przed wielkim wyzwaniem, aby podczas kryzysu na światowych rynkach gospodarczych zapewnić jak najwięcej środków na realizację inwestycji drogowych.

Ministerstwo Infrastruktury musiało dostosować zakres rzeczowy projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” do wyznaczonych limitów wydatków. Opracowując listę zadań inwestycyjnych brano pod uwagę przede wszystkim stan przygotowania i zaawansowania prac, na jakim znajdowały się poszczególne zadania, oraz możliwość zaabsorbowania alokacji środków unijnych na inwestycje drogowe, a także inwestycje priorytetowe wynikające z zawartych zobowiązań. Kryzys gospodarczy wymusił szczególną ostrożność w dysponowaniu finansami publicznymi.

W związku z powyższym część zadań inwestycyjnych, w tym budowa obwodnicy Ostrowa Wielkopolskiego (II etap), zostało ujętych w ramach projektu programu w załączniku nr 1a, czyli na liście zadań priorytetowych, których realizacja może zostać roz-

poczęta do roku 2013 pod warunkiem uzyskania niezbędnych decyzji administracyjnych i wymaganych środków na finansowanie. Należy jednak zaznaczyć, iż Ministerstwo Infrastruktury będzie podejmować starania mające na celu zapewnienie środków finansowych dla wszystkich inwestycji ujętych w projekcie programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie planowanych zmian
w służbie zdrowia (19640)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej, przesłanej przy piśmie znak: SPS-023-19640/10 z dnia 21 grudnia 2010 r., dotyczącej planowanych zmian w systemie ochrony zdrowia, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Jednym z założeń skierowanego do Sejmu RP projektu ustawy o działalności leczniczej jest stworzenie podstawy prawnej do przekształcenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową bez konieczności jego wcześniejszej likwidacji. Mimo że mankamenty samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej są powszechnie znane, projekt nie zakłada ich obligatoryjnego przekształcenia. Decyzję w tej sprawie pozostawiono w kompetencji podmiotu tworzącego, zachowując tym samym zasadę poszanowania autonomii jednostek samorządu terytorialnego, o której mowa w art. 16 Konstytucji RP. Oznacza to, iż samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej funkcjonujące w dniu wejścia w życie ustawy będą mogły nadal działać w tej formie. Nie będą mogły natomiast powstawać nowe, z wyjątkiem przypadku połączenia samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

W celu wzmocnienia nadzoru właścicielskiego nad samodzielnym publicznym zakładem opieki zdrowotnej oraz zwiększenia odpowiedzialności podmiotu tworzącego (w większości przypadków są to jednostki samorządu terytorialnego) za sytuację finansową tego zakładu, w ustawie proponuje się regulacje dotyczące podjęcia określonych działań w przypadku ujemnego wyniku finansowego zakładu. Podmiot tworzący może pokryć ujemny wynik finansowy zakładu w terminie 3 miesięcy od upływu terminu za-

twierdzenia sprawozdania finansowego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, jeżeli wynik ten powiększony o koszty amortyzacji ma wartość ujemną – do wysokości tej wartości. W przypadku niepokrycia ujemnego wyniku finansowego podmiot tworzący w terminie 12 miesięcy podejmuje decyzję o zmianie formy organizacyjno-prawnej (przekształcenie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę kapitałową albo jednostkę budżetową) albo o likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej.

Jednocześnie ustawa wprowadza mechanizmy wsparcia procesu przekształceń, dzięki którym powstająca w ich wyniku spółka miałaby zapewnioną możliwość działania bez obciążenia długami samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Elementami wsparcia jest umorzenie zobowiązań publicznoprawnych oraz przekazanie dotacji celowej z budżetu państwa.

Projekt nie przewiduje natomiast mechanizmów, które miałyby zagwarantować jednostkom samorządu terytorialnego utrzymanie udziałów w tworzonych spółkach (podmiotach leczniczych). Regulacja taka odnosi się jedynie do podmiotu leczniczego w formie spółki kapitałowej utworzonego przez uczelnię medyczną. Wartość nominalna udziałów albo akcji w takiej spółce należących łącznie do uczelni medycznej nie może stanowić mniej niż 51% kapitału zakładowego spółki. Ponadto udziały albo akcje w tych spółkach – poza uczelniami medycznymi – mogą posiadać wyłącznie Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego oraz jednoosobowe spółki Skarbu Państwa o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa.

Obecnie projekt ustawy jest przedmiotem prac sejmowej podkomisji nadzwyczajnej, zatem minister zdrowia nie ma już możliwości dokonywania w nim zmian. Należy jednocześnie zauważyć, iż niektóre postulaty zgłaszane przez środowiska medyczne są zbieżne z poprawkami poselskimi, które uzyskały akceptację ww. podkomisji. Dotyczy to między innymi odstąpienia od rozwiązania polegającego na prowadzeniu rejestru wszystkich podmiotów wykonujących działalność leczniczą (w tym praktyk zawodowych) wyłącznie przez właściwych wojewodów. Ostateczny kształt proponowanych rozwiązań wypracowany zostanie w kolejnych etapach parlamentarnej procedury legislacyjnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na interpelację poseł Anny Sobeckiej****w sprawie prac nad reformą
szkolnictwa wyższego (19641)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji pani poseł Anny Elżbiety Sobeckiej, przesłanej przy piśmie o sygnaturze SPS-023-19641/10 z dnia 21 grudnia 2010 r., w sprawie uwzględniania przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego opinii i wniosków środowisk naukowych w trakcie prac nad projektem zmian w przepisach dotyczących szkolnictwa wyższego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Konsultacje społeczne i instytucjonalne rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw poprzedzone były okresem ponaddwuletnich spotkań i dyskusji ze środowiskiem akademickim, rektorami, studentami i profesorami. Zapoczątkowała je debata zorganizowana przez MNiSW w dniach 24–25 stycznia 2008 r. na temat reformy systemu zarządzania oraz finansowania nauki i szkolnictwa wyższego pod hasłem: Nowe finansowanie, większa dostępność, lepsza jakość. W dwudniowych konsultacjach wzięło udział ok. 280 przedstawicieli środowisk akademickich, naukowych, studentów i związkowców. Stanowiska zaprezentowane podczas konferencji stanowiły materiał do pracy powołanego 1 lutego 2008 r. eksperckiego Zespołu do Spraw Opracowania Założeń Reformy Systemu Nauki i Reformy Systemu Szkolnictwa Wyższego. W dniu 20 marca 2009 r. ww. zespół zakończył prace nad projektem założeń reformy systemu nauki i reformy systemu szkolnictwa wyższego.

Wypracowany dokument trzykrotnie był przedmiotem uzgodnień społecznych. Projekt założeń reformy systemu nauki i reformy systemu szkolnictwa wyższego został przekazany do konsultacji społecznych, w tym do uczelni, wszystkich organizacji przedstawicielskich nauki i szkolnictwa wyższego oraz zainteresowanych stron. Natomiast 22 stycznia 2009 r. przekazano do uzgodnień społecznych projekt „Partnerstwo dla wiedzy. Reforma studiów i praw studenckich”, 10 lutego 2009 r. projekt „Partnerstwo dla wiedzy. Nowy model kariery akademickiej”, a 12 marca 2009 r. projekt „Partnerstwo dla wiedzy. Nowy model zarządzania szkolnictwem wyższym”. Stworzono także forum dyskusyjne na stronach internetowych ministerstwa, umożliwiając tym samym zgłaszanie uwag i wniosków do reformy przez wszystkich interesariuszy szkolnictwa wyższego.

W dniu 12 marca 2009 r. zorganizowano w Sejmie RP międzynarodową konferencję na temat reform szkolnictwa wyższego w Europie. Wystąpienia zagranicznych ekspertów, w tym z OECD, Banku Światowego i Komisji Europejskiej dały możliwość po-

równania wyników reform i ich wpływu na rozwój szkolnictwa wyższego i najlepszych uczelni na świecie.

Trzeci etap uzgodnień społecznych polegał na skierowaniu w dniu 15 czerwca 2009 r. do uzgodnień międzyresortowych i społecznych projektu założeń do nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. Po ich zakończeniu, a także po uwzględnieniu zgłoszonych uwag, dokument założeń do nowelizacji ustawy dnia 28 października 2009 r. został przyjęty przez Radę Ministrów.

Na podstawie ww. dokumentu Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego opracowało projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Został on następnie dnia 30 marca 2010 r. skierowany do konsultacji społecznych, które trwały ponad trzy miesiące. Następnie po uwzględnieniu uwag zgłoszonych do ww. projektu ustawy został przygotowany projekt ustawy, który przekazany został przez ministerstwo do rozpatrzenia na posiedzeniu komitetu stałego Rady Ministrów. Po jego akceptacji projekt przekazano do akceptacji Rady Ministrów, która przyjęła go w dniu 14 października 2010 r., a następnie skierowała do prac w Sejmie RP.

Pierwsze czytanie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, który zakłada reformę systemu szkolnictwa wyższego w Polsce, odbyło się na posiedzeniu plenarnym Sejmu RP w dniu 6 października 2010 r. Projekt ww. ustawy został następnie skierowany do prac w Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży Sejmu RP. W dniu 7 października 2010 r. Komisja w drodze uchwały podjęła decyzję o przeprowadzeniu w sprawie ww. projektu ustawy procedurę wysłuchania publicznego. Wysłuchanie odbyło się 9 listopada 2010 r., w jego udziale chęć zgłosiły aż 103 osoby. Organizację wysłuchania publicznego przez Komisję Edukacji, Nauki i Młodzieży Sejmu RP należy tym samym traktować jako kontynuację dotychczasowego procesu uzgodnień ostatecznego kształtu przepisów przedmiotowego projektu ustawy. W dniu 4 stycznia 2011 r. zakończyły się prace legislacyjne w podkomisji edukacji, nauki i młodzieży Sejmu RP. Projekt ww. ustawy o zmianie ustawy będzie teraz procedowany na posiedzeniu Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży Sejmu RP.

Wiele zapisów projektu ustawy zmieniło swój kształt właśnie po wysłuchaniu argumentów środowiska akademickiego. Uwzględnienie wszystkich uwag i propozycji kształtu przepisów nie było jednak możliwe z uwagi na fakt, że stawały one wobec siebie w sprzeczności.

Potrzeba przeprowadzenia reformy systemu szkolnictwa wyższego była i jest sygnalizowana przez wszystkich interesariuszy szkolnictwa wyższego w Pol-

sce. Potrzeba taka wskazywana jest także przez środowisko akademickie, wyrażona ona została choćby w uchwale zgromadzenia plenarnego Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich z dnia 4 listopada 2010 r.

Dotychczas kreowana polityka publiczna w aspekcie polskiego szkolnictwa wyższego w niewielkim stopniu uwzględniała potrzebę zmiany sposobu jego finansowania. Obecna reforma szkolnictwa wyższego proponuje natomiast także nowe podejście do kwestii związanych z finansowaniem. Ww. projekt ustawy o zmianie ustawy zakłada nowy sposób finansowania, uwzględniający między innymi takie elementy, jak efekty prowadzonych badań, efekty kształcenia, a także współpracę szkolnictwa wyższego z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Tym samym mierzalne efekty pracy uczelni będą miały wpływ na ich finansowanie.

Dlatego też ważnym elementem obecnie przeprowadzanej reformy systemu szkolnictwa wyższego jest wprowadzenie systemu tzw. finansowania projakościowego. Oznacza to zachowanie dotychczasowego poziomu finansowania publicznych szkół wyższych oraz uruchomienie dotacji podmiotowej, której celem będzie finansowanie zadań projakościowych. Dotacja projakościowa będzie kierowana między innymi do najlepszych jednostek organizacyjnych publicznych i niepublicznych uczelni, które uzyskają status Krajowych Naukowych Ośrodków Wiodących. Jednostki o statusie KNOW będą mogły przeznaczyć środki z dotacji projakościowej np. na wsparcie finansowe wynagrodzeń swoich pracowników czy stypendia dla najlepszych doktorantów.

Należy także zwrócić uwagę na fakt, że nie została zakończona procedura legislacyjna w sprawie ww. rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy. W dniu 4 stycznia 2011 r. zakończono procedowanie nad ww. projektem ustawy na posiedzeniach podkomisji edukacji, nauki i młodzieży Sejmu RP. Projekt zostanie skierowany do prac w Sejmie RP zgodnie z obowiązującą procedurą legislacyjną.

Tym samym należy zaznaczyć, że opinie i wnioski środowiska akademickiego są istotnym elementem prowadzonych obecnie prac nad modernizacją systemu szkolnictwa wyższego. Poprzez uwzględnianie uwag zgłoszonych przez środowisko akademickie w trakcie konsultacji, początkowo do dokumentu „Założenia do nowelizacji ustawy”, a później do projektu ww. ustawy, wiele propozycji przepisów zmieniło swoje początkowe brzmienie. Środowisko akademickie, a także pozostali interesariusze systemu szkolnictwa wyższego brali czynny udział w publicznej debacie na temat przedmiotowych kwestii, a także stanowią dla Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego ważnych partnerów przeprowadzanej obecnie w Polsce reformy systemu szkolnictwa wyższego.

Z poważaniem

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących zniesienia meldunku (19642)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19642/10) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących zniesienia meldunku, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Rządowy projekt ustawy o ewidencji ludności – złożony do łaski marszałkowskiej w dniu 18 listopada 2008 r. – został uchwalony przez Sejm RP w dniu 24 września 2010 r.

Ustawa z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. Nr 217, poz. 1427) przewiduje zniesienie obowiązku meldunkowego od 1 stycznia 2014 r. Do tego czasu przepisy ww. ustawy zakładają znaczne uproszczenie obowiązku meldunkowego polegające na:

- przyjęciu nierestrykcyjnego trzydziestodniowego terminu do dokonania zameldowania przez obywateli polskich i UE;
- uproszczeniu formularzy meldunkowych przez ograniczenie zamieszczanych danych do niezbędnego minimum;
- likwidacji obowiązku meldunkowego przy wyjazdach turystycznych i innych krótkotrwałych pobytach do 3 miesięcy;
- rezygnacji z obowiązku meldunkowego cudzoziemców, jeżeli ich pobyt w Polsce nie przekracza 14 dni;
- wymeldowaniu jednocześnie z zameldowaniem w nowym miejscu pobytu;
- możliwości zgłoszenia wymeldowania, wyjazdu poza granice Rzeczypospolitej Polskiej oraz powrotu z tego wyjazdu w drodze elektronicznej;
- wydłużeniu z 3 do 6 miesięcy okresów wyjazdów zagranicznych podlegających zgłoszeniu w organie gminy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących długoterminowego unikania
zagrożeń demograficznych (19643)**

Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie realizacji założeń przedstawionych przez premiera Donalda Tuska podczas exposé w 2007 r., przekazuję następujące odpowiedzi.

1. Jakie kroki zamierza podjąć rząd, aby zachęcić Polaków zarobkujących za granicą do powrotu do kraju?

Działania podjęte przez rząd mające na celu stworzenie korzystnych warunków zachęcających migrantów do powrotu do kraju były już przedmiotem wyjaśnień udzielonych w związku z interpelacją pani poseł z dnia 15 marca 2010 r.

Należy zaznaczyć, że państwo polskie, w odniesieniu do swoich obywateli przebywających poza granicami, kieruje się poszanowaniem swobody ich decyzji co do pozostania na emigracji lub powrotu. Podejmowane są natomiast działania mające na celu zachowanie przez nich kontaktów z krajem, a w przypadku rozważania przez nich możliwości powrotu – działania zapewniające informacje o perspektywach rozwoju zawodowego, uprawnieniach związanych z powrotem oraz wspomagających działaniach władz lokalnych.

Jednocześnie pragnę nadmienić, że poziom migracji powrotnych jest również w dużym stopniu zdeteminowany przez początkowe plany samych migrantów. Według GUS 38% migrantów, którzy powrócili w latach 2004–2008, nie planowało zostawać dłużej za granicą i traktowało swoją pracę jako sezonową bądź tymczasową.

Jak pani poseł wiadomo, jesienią 2008 r. polskie władze zainicjowały kampanię informacyjną „Powroty” w ramach projektu współfinansowanego ze środków EFS, mającą na celu dostarczanie użytecznych informacji migrantom powracającym. Kampania ta jest kontynuowana, została przedłużona co najmniej do końca 2013 r. Jednym z głównych narzędzi tej kampanii jest kompleksowy serwis informacyjny dla osób rozważających powrót do kraju – www.powroty.gov.pl., gdzie internauci mogą znaleźć informacje, jak można rozwiązać praktyczne i formalne problemy, które mogą wiązać się z ich powrotem do kraju. Ministerstwo Edukacji Narodowej podjęło działania na rzecz obywateli polskich ułatwiające powrót do polskiego systemu edukacji.

W ramach prowadzonych działań m.in. wydano:

a) broszurę dla rodziców planujących wyjazd z Polski (lub powrót do kraju) z dziećmi, która zawie-

ra niezbędne informacje dotyczące edukacji dzieci migrujących,

b) poradnik dla animatorów szkolnictwa polonijnego, nauczycieli i rodziców za granicą,

c) poradnik „Z dzieckiem w świat. Rodzice małych dzieci za granicami”,

d) podjęto realizację projektu „Otwarta szkoła” (współfinansowanego przez UE w ramach EFS): oferta konsultacji internetowych z wszystkich przedmiotów nauczania dla uczniów polskich przebywających za granicą,

e) uruchomiono portal www.polska-szkola.pl.

Niezależnie jednak od przedstawionych powyżej inicjatyw należy zaznaczyć, że podstawowymi czynnikami zachęcającymi Polaków do powrotu do kraju jest zwiększenie szans na znalezienie atrakcyjnego miejsca pracy, perspektywy rozwoju kariery zawodowej, poprawa warunków życia w kraju. Spełnienie tych warunków jest uzależnione od poprawy sytuacji na polskim rynku pracy i utrzymaniu wzrostu gospodarczego. W warunkach wzrostu powstają bowiem nowe miejsca pracy, następuje poprawa warunków pracy i rośnie poziom wynagrodzeń. Rynek pracy staje się bardziej atrakcyjny dla pracowników. Rząd RP, realizując odpowiedzialną politykę rozwoju, której efektem jest utrzymanie dodatniego poziomu wzrostu gospodarczego, przyczynia się do tworzenia nowych miejsc pracy oraz szans na rozwój zawodowy w kraju. Warto jednak podkreślić, że wszystkie te czynniki zależą także od zaangażowania pracodawców i partnerów społecznych.

2. W jaki sposób rząd zamierza uporać się z długotrwałym niżem demograficznym?

Z przedstawionych w XXXIV Raporcie o sytuacji demograficznej w Polsce 2008–2009^{*)} charakterystyk rozwoju demograficznego Polski w długim i krótkim okresie wynika, że lata 2007 i 2008 oraz pierwsza połowa 2009 r. nie zmieniły radykalnie wcześniejszej spadkowej tendencji płodności i zmian modelu rodziny. Na procesy te nałożyły się dodatkowo duże co do skali wyjazdy Polaków za granicę. Jednakże zahamowany został spadek liczby mieszkańców Polski.

Do głównych tendencji kształtujących sytuację demograficzną w Polsce zaliczyć należy:

— utrzymujący się niski wskaźnik rozrodczości, poniżej tzw. współczynnika zastępowalności pokoleń;

— stałe zwiększanie się udziału osób starszych w strukturze społeczeństwa polskiego, a co za tym idzie spadek ludności w wieku produkcyjnym;

— ciągły wzrost tzw. oczekiwanej długości życia;

— zmniejszająca się w ciągu ostatnich lat skala wyjazdów z Polski połączona ze wzrostem liczby powrotów Polaków z emigracji;

^{*)} XXXIV Raport o sytuacji demograficznej w Polsce 2008–2009 opracowany przez Rządową Radę Ludnościową, przyjęty na posiedzeniu stałego komitetu Rady Ministrów w dniu 20 maja 2010 r.

— utrzymująca się niska, w porównaniu z innymi państwami UE, mobilność Polaków wewnątrz kraju.

Mimo trudnej sytuacji budżetowej spowodowanej globalnym kryzysem gospodarczym, rząd stopniowo wprowadza rozwiązania prawne dotyczące obszaru tzw. polityki prorodzinnej, mające na celu albo ułatwienie małżonkom podjęcia decyzji o posiadaniu pierwszego bądź kolejnego dziecka, albo wspieranie rodzin już wychowujących dzieci.

Ustawą z dnia 6 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1154) wprowadzono nowe rozwiązania w zakresie urlopów macierzyńskich, ojcowskich i wychowawczych, umożliwiające dłuższy, bezpośredni kontakt rodziców z małym dzieckiem. Od 1 stycznia 2009 r. podwyższony został wymiar urlopu macierzyńskiego i wynosi on:

- 20 tygodni w przypadku urodzenia jednego dziecka przy jednym porodzie,
- 31 tygodni w przypadku urodzenia dwojga dzieci przy jednym porodzie,
- 33 tygodnie w przypadku urodzenia trojga dzieci przy jednym porodzie,
- 35 tygodni w przypadku urodzenia czworga dzieci przy jednym porodzie,
- 37 tygodni w przypadku urodzenia pięciorga i więcej dzieci przy jednym porodzie.

Ponadto ojciec wychowujący dziecko może skorzystać z części urlopu macierzyńskiego w sytuacji, gdy matka dziecka przebywa w szpitalu.

Od 1 stycznia 2010 r. zarówno matka, jak i ojciec dziecka mają też prawo do skorzystania z dodatkowego urlopu macierzyńskiego. Urlop ten ma charakter fakultatywny w stosunku obowiązkowego urlopu macierzyńskiego. Wymiar dodatkowego urlopu macierzyńskiego jest podwyższany etapowo. Obecnie wynosi on do 2 tygodni (w przypadku urodzenia jednego dziecka przy jednym porodzie) albo do 3 tygodni (w przypadku urodzenia dwojga i więcej dzieci przy jednym porodzie), zaś docelowo, w 2014 r., maksymalny jego wymiar wzrośnie odpowiednio do 6 tygodni i do 8 tygodni.

Powyższa ustawa wprowadziła również możliwość skorzystania od 1 stycznia 2010 r. przez ojca z fakultatywnego urlopu ojcowskiego w wymiarze 1 tygodnia (od 1 stycznia 2012 r. – 2 tygodnie). Za czas przebywania na nim ojcu przysługuje zasiłek macierzyński.

Należy zaznaczyć, że w okresie korzystania przez rodziców z ww. form urlopów obowiązuje pracodawców zakaz wypowiedzania i rozwiązywania stosunku pracy.

Pracownica przebywająca na urlopie macierzyńskim w ramach części dodatkowej może podjąć pracę w niepełnym wymiarze (minimum 1/2 etatu). Osoba, która łączy dodatkowy urlop macierzyński z wykonywaniem pracy, może być zatrudniona jedynie u tego pracodawcy, który udzielił jej urlopu.

W ramach przepisów dotyczących urlopu macierzyńskiego zrównane zostały także prawa rodziców biologicznych i adopcyjnych.

Podczas urlopu macierzyńskiego rodzicowi korzystającemu z niego przysługuje zasiłek macierzyński, którego wysokość wynosi 100% wynagrodzenia lub przychodu stanowiącego podstawę jego wymiaru (czyli przeciętne miesięczne wynagrodzenie wypłacone za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym nastąpił poród). Wysokość zasiłku macierzyńskiego zostaje pomniejszona proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy, w którym pracownik łączy korzystanie z dodatkowego urlopu macierzyńskiego z wykonywaniem pracy. Zachowuje on również prawo do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego, które opłacane jest przez pracodawcę (z tytułu pracy) oraz budżet państwa (z tytułu urlopu macierzyńskiego) w odpowiednich proporcjach.

Ponadto od 1 stycznia 2009 r. znacząco wzrosła wysokość opłacanych z budżetu państwa składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za osoby przebywające na urlopiach wychowawczych (w związku ze wzrostem podstawy wymiaru z 420 zł do kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę), a od 2012 r. będzie to otrzymywane wynagrodzenie (nie więcej jednak niż do wysokości 60% przeciętne wynagrodzenia).

W minionym okresie wprowadzono również kilka istotnych zmian w zakresie wsparcia materialnego rodzin z dziećmi na utrzymaniu poprzez system świadczeń rodzinnych. Od 1 stycznia 2009 r. istnieje możliwość pobierania dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego z jednoczesnym wykonywaniem pracy zarobkowej, niekolidującej ze sprawowaniem opieki nad dzieckiem. Natomiast od 1 listopada 2009 r. podwyższono o ponad 40% wysokość zasiłków rodzinnych we wszystkich grupach wiekowych dzieci (tj. z 48 zł do 68 zł miesięcznie na dziecko w wieku do ukończenia 5. roku życia, z 64 zł do 91 zł miesięcznie na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 18. roku życia, z 68 zł do 98 zł miesięcznie na dziecko w wieku powyżej 18. roku życia do ukończenia 24. roku życia). Podwyższono również do kwoty 520 zł (poprzednio 420 zł) wysokość świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji lub niepodjęcia zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem wymagającym szczególnej opieki (tym samym zwiększyła się wysokość składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe i zdrowotne za osoby otrzymujące to świadczenie). Od 1 stycznia 2010 r. uniezależniono prawo do świadczenia pielęgnacyjnego od wysokości kryterium dochodowego (tym samym osoby spełniające określone przepisami warunki mają – niezależnie od wysokości osiąganego dochodu – prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, a także prawo do opłacanych z budżetu państwa składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i zdrowotne, zaś

w konsekwencji mają możliwość korzystania z opieki zdrowotnej, a w przyszłości ze świadczeń emerytalno-rentowych).

Szacuje się, że na skutek podwyższenia wysokości zasiłków rodzinnych, świadczenia pielęgnacyjnego i zniesienia kryterium dochodowego przy przyznawaniu świadczenia pielęgnacyjnego wydatki na świadczenia rodzinne i świadczenia z funduszu alimentacyjnego w 2010 r. wyniosą ogółem ok. 9,5 mld zł, tj. będą o 11,5% wyższe niż wydatki na ten cel w 2009 r. Zaś szacowane planowane wydatki na powyższe świadczenia w 2011 r. wyniosą ponad 10 mld zł i będą o kolejne ponad 0,5 mld zł (tj. o 5,5%) wyższe niż w 2010 r.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało również założenia, a następnie projekt ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3. Ustawa ta została w dniu 5 stycznia br. przyjęta przez Sejm. Celem ww. ustawy jest wsparcie rodziców, zarówno w planach prokreacyjnych, jak i w procesie wychowywania dzieci, ułatwienie młodym rodzicom szybkiego powrotu na rynek pracy, bądź umożliwienie im podjęcia pracy dzięki stworzeniu warunków prawnych dla rozwoju zróżnicowanych form opieki nad małymi dziećmi (żłobek, klub dziecięcy, dzienny opiekun, niania), a także poprawa standardów funkcjonowania placówek opieki nad małymi dziećmi.

Ponadto resort pracy i polityki społecznej przygotował też projekt „Programu wsparcia finansowego gmin w tworzeniu nowych miejsc opieki nad dzieckiem w wieku do lat 3”. Przedmiotem dofinansowania byłyby: budowa nowych albo adaptacja istniejących obiektów z przeznaczeniem na żłobki, kluby dziecięce, dziennych opiekunów lub wyposażenie pomieszczeń nowych żłobków, klubów dziecięcych, dziennych opiekunów albo dofinansowanie wynagrodzenia dla osób sprawujących opiekę nad dziećmi w ww. formach.

Należy zauważyć, że sytuację demograficzną Polski monitoruje systematycznie Rządowa Rada Ludnościowa jako organ prezesa Rady Ministrów koordynujący międzyresortowe działania w zakresie polityki ludnościowej i corocznie przedkłada raport z tego zakresu Radzie Ministrów, parlamentowi i opinii publicznej. RRL formułuje także na podstawie prognoz demograficznych publikowanych przez Główny Urząd Statystyczny wnioski dotyczące polityki społeczno-gospodarczej, która powinna przeciwdziałać pogłębianiu się kryzysu demograficznego w Polsce.

Szczegółowe informacje na temat tendencji w rozwoju demograficznym Polski oraz działań podejmowanych i realizowanych przez rząd zostały przedstawione pani poseł przez Rządową Radę Ludnościową w odpowiedzi na interpelację z lipca 2010 r.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących likwidacji zagrożeń korupcyjnych
(19644)**

Odpowiadając na interpelację z dnia 17 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19644/10) posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic, złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących likwidacji zagrożeń korupcyjnych, przedkładam następującą informację.

Ad 1. Jakiego kroki zamierza podjąć rząd, aby zlikwidować możliwości skorumpowanych przetargów i prywatyzacji?

W 2008 r. w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów została opracowana koncepcja „tarczy antykorupcyjnej” w celu stworzenia mechanizmów zapobiegawczych i zmniejszających zagrożenie korupcją w dwóch obszarach:

— prywatyzacji majątku Skarbu Państwa: osłoną antykorupcyjną objęto wybrane spółki Skarbu Państwa przewidziane w planie prywatyzacji na lata 2008–2011;

— zamówień publicznych o szacunkowej wartości powyżej 20 mln zł ramach 10 ministerstw.

Działania podejmowane w ramach tarczy antykorupcyjnej koordynuje Kancelaria Prezesa Rady Ministrów. W realizację tego programu obok właściwych resortów zaangażowane są służby specjalne: Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencja Wywiadu, Służba Kontrwywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne.

Istotą tarczy jest profilaktyka. W tym celu funkcjonariusze jednostek zaangażowanych w projekt między innymi:

— prowadzą śledztwa i dochodzenia w oparciu o materiały uzyskane w toku pracy operacyjno-rozpoznawczej dotyczące nieprawidłowości w prywatyzowanych podmiotach i w przetargach publicznych;

— przedstawiają właściwym odbiorcom zewnętrznym informacje na temat zagrożeń w obszarach objętych tarczą;

— prowadzą specjalistyczne szkolenia dla urzędników i pełnomocników ochrony w instytucjach państwowych.

Przyjęty przez Radę Ministrów w kwietniu 2008 r. „Plan prywatyzacji na lata 2008–2011” (zaktualizowany w lutym 2009 r.) będący realizacją zapowiedzianych w exposé premiera Donalda Tuska działań mających na celu odblokowanie i przyspieszenie prywatyzacji objął 802 spółki z udziałem Skarbu Państwa i przedsiębiorstwa państwowe. Od 22 kwietnia 2008 r. do 31 lipca 2010 r. zrealizowano 794 projekty

prywatyzacyjne (dla 650 spółek), z czego sukcesem zakończono transakcje prywatyzacyjne w odniesieniu do 395 spółek z udziałem Skarbu Państwa (49,75% zakończonych projektów). Obecnie w Ministerstwie Skarbu Państwa prowadzone są procesy prywatyzacyjne dla ponad 300 podmiotów z udziałem Skarbu Państwa.

Procesy prywatyzacji podlegają kontroli takich organów jak Najwyższa Izba Kontroli, Centralne Biuro Antykorupcyjne, urzędy kontroli skarbowej. Ustalenia przeprowadzonych kontroli nie wykazały, by którykolwiek proces prywatyzacji prowadzony od 2008 r. przez ministra skarbu państwa był skorumpowany. Nie znaczy to jednak, że prywatyzacja nie jest obszarem zagrożonym korupcją. Wnioski i zalecenia organów kontrolnych formułowane pod adresem ministra skarbu państwa i pracy jego urzędu, wynikające ze stwierdzonych uchybień i nieprawidłowości mogących stanowić potencjalne ryzyko korupcji, są uwzględniane w kolejnych procesach.

W okresie działalności rządu premiera Donalda Tuska podjęto szereg inicjatyw legislacyjnych. Najważniejszą zmianą prawną mającą na celu usprawnienie prywatyzacji oraz poprawę przejrzystości procedur była przygotowana przez Ministerstwo Skarbu Państwa nowelizacja ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, która wprowadziła zasadę jawności prowadzonych procesów prywatyzacyjnych, m.in. poprzez publiczny dostęp do karty prywatyzacji. Karta zawiera podstawowe informacje o prowadzonych procesach prywatyzacyjnych dostępne dla praktycznie nieograniczonego kręgu odbiorców.

Wprowadzone zmiany umożliwiły także uproszczenie przepisów dotyczących analiz przedprywatyzacyjnych, zmianę zasad aukcji publicznej umożliwiającą szersze jej stosowanie czy też sprzedaż akcji na rynku regulowanym bez konieczności uzyskania zgody Rady Ministrów.

Ponadto na stronach internetowych Ministerstwa Skarbu Państwa na bieżąco publikowane są informacje dotyczące oferty prywatyzacyjnej, etapów prowadzonych procesów oraz ofert złożonych przez zainteresowane podmioty.

Wypracowane i stosowane w Ministerstwie Skarbu Państwa procedury prywatyzacyjne opierają się na doświadczeniach zdobywanych przez cały okres przekształceń własnościowych. Efektem dbałości o przejrzystość procesów prywatyzacyjnych w celu zapobiegania różnego rodzaju nieprawidłowościom jest fakt stałego ulepszania powyższych procedur w kierunku transparentności. Ministerstwo Skarbu Państwa w swoich działaniach dąży do zmniejszenia ryzyka wystąpienia działań korupcyjnych poprzez tworzenie przejrzystych i jawnych przepisów prawnych, które wyeliminują podejrzenia o przesłanki podejmowanych, pozamerytorycznych rozstrzygnięć w zakresie prywatyzacji i zlikwidują pola zagrożone powstawaniem nadużyć i korupcji. Wprowadza także pragmatykę służbową, która pozwala określić, kto,

na jakim etapie załatwiania sprawy podjął określoną decyzję, jakimi kierował się przesłankami oraz ścisłego, jasnego i precyzyjnego rozgraniczenia kompetencji i umocowania osób podejmujących decyzje.

Ad 2. W jaki sposób rząd zamierza walczyć z korupcją w przypadku firm należących do Skarbu Państwa?

Ministerstwo Skarbu Państwa prowadzi działania, by zarówno rady nadzorcze, jak i zarządy spółek z udziałem Skarbu Państwa wybierane były na podstawie przejrzystych kryteriów, zgodnych z zasadami dobrych praktyk. Szczególny nacisk kładziony jest na przestrzeganie przepisów regulujących zasady i tryb ustalania składów organów spółek, tj. Kodeksu spółek handlowych i ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) oraz rozporządzeń i aktów wewnętrznych. Mając ten fakt na uwadze, obecnie postępowania kwalifikacyjne na członków zarządu prowadzone są zasadniczo w związku z upływem kadencji lub innymi przyczynami leżącymi po stronie członków zarządu, w tym w związku z negatywną oceną działalności tych osób w zarządzie i złymi wynikami osiąganymi przez spółkę.

Od 2007 r. wybór członków rad nadzorczych spółek Skarbu Państwa odbywa się w drodze konkursu, a jego wyniki publikowane są na stronach internetowych MSP, czyniąc tym samym procedury dotyczące wyboru członków rad nadzorczych jawnymi i przejrzystymi.

W celu podniesienia poziomu merytorycznego rad nadzorczych na członków tych organów powoływane są osoby z bogatym doświadczeniem zawodowym, często z tytułami naukowymi. By zapewnić właściwą strukturę kompetencyjną rady, powoływani są prawnicy, ekonomiści i specjaliści branżowi. Na stronie internetowej Ministerstwa Skarbu Państwa zamieszczony jest wykaz członków rad nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa.

Od 2008 r. powodem odwołania członków rad nadzorczych jest najczęściej upływ kadencji lub złożenie rezygnacji. Odwołanie członka rady nadzorczej może być również uzależnione od wyników osiągniętych przez spółkę.

Kwalifikacja oraz powołanie prezesa i członków zarządu w jednoosobowych spółkach Skarbu Państwa oraz spółkach z większościowym udziałem Skarbu Państwa odbywa się w trybie postępowania kwalifikacyjnego, które organizuje i przeprowadza rada nadzorcza spółki. Postępowanie kwalifikacyjne jest preferowane także przy powoływaniu zarządów w spółkach z większościowym udziałem Skarbu Państwa powstałych w innym trybie niż komercjalizacja. Z przeprowadzonego postępowania kwalifikacyjnego sporządzany jest protokół zawierający szczegółowo opisany przebieg postępowania, w tym kryteria i oceny decydujące o wyborze danego kandydata.

Jednocześnie pragnę przekazać, że w przypadku spółek kluczowych szczególne zasady odpolitycznienia oraz skutecznej walki z korupcją przewidziane są

w projekcie ustawy o zasadach wykonywania niektórych uprawnień Skarbu Państwa. Wejście w życie przepisów tej ustawy zbuduje docelowy model nadzoru nad wąską grupą najważniejszych spółek, które pozostaną w domenie państwa.

Podstawą do prowadzenia właściwego nadzoru jest założenie, że dobry nadzór właścicielski można prowadzić nad kilkudziesięcioma podmiotami, dlatego rozwiązania podwyższające standardy nadzoru przyjęte w projekcie ustawy dotyczą tylko wąskiej grupy spółek kluczowych, a nie wszystkich spółek Skarbu Państwa. Zgodnie z projektem ustawy proces doboru menadżerów do spółek kluczowych prowadzony będzie w pełnej transparentności. Członkowie rad nadzorczych będą powoływani po uzyskaniu rekomendacji komitetu nominacyjnego powołanego przez prezesa Rady Ministrów. W skład komitetu będą wchodziły osoby posiadające wiedzę, doświadczenie lub autorytet dający rękojmię prawidłowej realizacji zadań. Skład komitetu ma gwarantować jego niezależność i bezstronność w podejmowanych decyzjach. Te same kryteria powinny spełniać osoby, które komitet będzie rekomendował do składów rad nadzorczych, co z kolei będzie gwarancją niezależności rady nadzorczej przy podejmowaniu decyzji dotyczących powoływania członków zarządów spółek. Taki tryb postępowania pozwoli na pozyskanie niezależnych fachowców, którzy będą swoimi działaniami podnosili wartość zarządzanych przez nich spółek.

Dodatkowo procedury wyboru zarządów będą odbywały się z odpowiednim wyprzedzeniem, tak aby rynki nie były zaskakiwane niezapowiedzianymi zmianami.

Na koniec pragnę poinformować, że w 2010 r. wszczęto 70 postępowań kwalifikacyjnych do rad nadzorczych w 65 spółkach z udziałem Skarbu Państwa. W porównaniu z 2008 r. (387 postępowań) odnotowano ponad pięciokrotny spadek.

W przypadku postępowań kwalifikacyjnych do zarządów spółek z udziałem Skarbu Państwa w 2010 r. wszczęto 199 postępowań. Przyczyną dokonywania zmian w składach organów spółek był głównie wpływ kadencji, a nowe powołania niewątpliwie wpływały na stabilizowanie się sytuacji kadrowej spółek.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji - z upoważnienia prezesa Rady Ministrów - na interpelację poseł Anny Sobeckiej

w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących budowy systemu ochrony i ratownictwa ludności (19646)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19646/10), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących budowy systemu ochrony i ratownictwa ludności, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji przygotowany został projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o zarządzaniu kryzysowym, który obecnie znajduje się na etapie uzgodnień międzyresortowych. Celem przedmiotowego projektu będzie stworzenie odpowiednich ram dla zapewnienia warunków niezbędnych dla ochrony życia i zdrowia ludzi oraz podstawowych warunków przetrwania, współpracy i współdziałania systemów, organów, służb i innych podmiotów wykonujących zadania ochrony ludności, usprawnienie koordynowania przyjmowania i udzielania pomocy humanitarnej oraz zapewnienie odpowiednich zasobów. Ponadto projektowana regulacja będzie szczególnie zwracała uwagę na kształtowanie świadomości społeczeństwa oraz promowanie odpowiednich zachowań w obliczu zagrożenia w celu zwiększenia bezpieczeństwa obywateli oraz zmniejszenia bezpośrednich skutków zagrożeń.

Projektowana regulacja ma m.in.:

- wprowadzić jasny zakres zadań ochrony ludności,
- określić kompetencje organów administracji publicznej, służb i innych podmiotów,
- uregulować zasady informowania, ostrzegania i alarmowania oraz prawa i obowiązki obywateli,
- wprowadzić nowe zadania w zakresie edukacji i tworzenia programów ochrony ludności.

W celu usprawnienia działania w przypadku zagrożenia oraz zwiększenia skuteczności działań przygotowawczych, projektowana regulacja ma doprecyzować kompetencje wszystkich podmiotów realizujących zadania z zakresu ochrony ludności oraz zdefiniować konkretne zadania ochrony ludności w obliczu możliwości zaistnienia sytuacji zagrożenia oraz po jej wystąpieniu. Zaproponowane w projekcie założenia rozwiązania nie stworzą żadnych nowych struktur, lecz dodadzą nowe zadania już funkcjonującym strukturom i organizacjom.

Potrzeba uzupełnienia przepisów dotyczących zarządzania kryzysowego o regulacje odnoszące się do ochrony ludności wynika przede wszystkim z doświadczeń dotychczasowego działania systemu mającego na celu zapewnienie bezpieczeństwa ludności i radzenie sobie z sytuacjami kryzysowymi. Praktyka wykazała, że w obecnie obowiązującym systemie prawnym istnieją luki w zakresie dotyczącym przede wszystkim odpowiedzialności podmiotów, zaangażowanych w zarządzanie kryzysowe, za realizację zadań dotyczących ochrony ludności, a także odpowiedzialności obywateli za stan bezpieczeństwa.

Wyodrębnione w ustawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. Nr 89, poz. 590, z późn. zm.) zadania z zakresu ochrony ludności będą realizowane zarówno w sytuacjach standardowych, sytuacjach kryzysowych i stanach nadzwyczajnych, jak również w czasie „W”. Podstawową zmianą jakościową ma być zatem ciągłość odpowiedzialności za ochronę ludności w każdej sytuacji, a nie dopiero w sytuacji wystąpienia realnego zagrożenia.

Praktyka działania w obszarze zarządzania kryzysowego wykazała, że w stworzonym systemie brakuje konkretnego wskazania odpowiedzialności za realizację takich zadań, jak m.in.:

- informowanie, ostrzeganie i alarmowanie ludności,
- wymiana i analizowanie informacji pochodzących z systemów monitorowania zagrożeń pomiędzy podmiotami ochrony ludności,
- wskazywanie i oznaczanie stref niebezpiecznych,
- przygotowanie warunków do ewakuacji ludności i prowadzenie ewakuacji,
- zapewnienie ochrony przed skutkami zagrożeń chemicznych, biologicznych i radiacyjnych oraz usuwanie ich skutków,
- zapewnienie osobom poszkodowanym lub ewakuowanym pomocy społecznej,
- stworzenie warunków i możliwości identyfikacji osób poszkodowanych,
- zapewnienie koordynacji przyjmowania i udzielania pomocy humanitarnej dla ludności poszkodowanej lub ewakuowanej,
- prowadzenie edukacji społeczeństwa z zakresu ochrony ludności, w tym kształtowanie świadomości zagrożeń i adekwatnych zachowań społecznych,
- opracowywanie i wdrażanie wieloletnich programów ochrony ludności,
- przygotowanie i szkolenie podmiotów ochrony ludności do współdziałania, w tym prowadzenie ćwiczeń,
- przygotowanie organizacyjne i rzeczowe do reagowania,
- tworzenie rezerw zasobów służących ochronie ludności.

Zadania z zakresu ochrony ludności będą realizowane w sposób ciągły i obejmą przygotowanie i realizację ochrony ludności na wypadek szerokiego spektrum sytuacji kryzysowych i zagrożeń zarówno na-

turalnych, jak i spowodowanych przez człowieka, np. takich jak:

- ekstremalne zjawiska pogodowe (np. powódzie, trąby powietrzne, wstrząsy sejsmiczne, silne wiatry, intensywne opady atmosferyczne, osuwiska ziemi, ekstremalne temperatury), stwarzające zagrożenie wobec osób i mogące spowodować szkody w mieniu, środowisku lub potrzebę ewakuacji poszkodowanych i zagrożonych ludzi,

- zagrożenia chemiczne, biologiczne i radiacyjne,

- długotrwałe przerwy w dostawach energii elektrycznej,

- skażenia ujęć wody lub dużych partii żywności,
- epidemie i epizootie,

- zdarzenia o charakterze terrorystycznym,
- kradzież broni, amunicji, materiałów wybuchowych, chemicznych i radioaktywnych oraz specjalistycznego sprzętu wojskowego,

- sytuacja kryzysowa w rejonach przygranicznych państw sąsiednich, która mogłaby się przenieść na terytorium RP, spowodować zagrożenie dla ludności zamieszkałej przy granicy państwa lub spowodować przemieszczenie znacznej liczby osób na teren Polski.

Powyższe zagrożenia – zgodnie z obowiązującą ustawą o zarządzaniu kryzysowym – zawarte są w mapach ryzyka i mapach zagrożeń opracowanych w oparciu o obowiązujące przepisy. Kluczowe znaczenie mają tu mapy opracowane na poziomie wojewódzkim i krajowym, wskazujące katalog zagrożeń o charakterze ponadlokalnym, na które powinny być przygotowane (do reagowania) wszystkie struktury zarządzania kryzysowego i ochrony ludności. Przedmiotowe mapy mają być opracowywane w oparciu o fachowe analizy, na podstawie wiedzy i doświadczenia ekspertów i praktyków z różnych struktur realizujących zadania zarządzania kryzysowego, analizy historyczne, doświadczenie innych państw, a także wiedzę naukowców z różnych dziedzin.

Projektowana regulacja będzie zawierała definicje m.in.:

- ochrony ludności,
- programów ochrony ludności,
- zasobów,
- sytuacji zagrożenia,
- pomocy humanitarnej,

które wprowadzone będą w celu uporządkowania istniejącego stanu prawnego i faktycznego.

Ponadto projekt założeń przewiduje, iż podstawowym dokumentem planistycznym w sferze ochrony ludności będzie wieloletni program ochrony ludności, który tworzony będzie na podstawie zaleceń (podobnie jak w przypadku planów zarządzania kryzysowego). Programy te mają na celu usystematyzowanie potrzeb w zakresie ochrony ludności, priorytetów, zadań i skutecznych sposobów ich realizacji. Projekt założeń zakłada również, iż programy ochrony ludności tworzone będą na szczeblu samo-

rzędu terytorialnego gminy, powiatu oraz na szczeblu województwa.

Niezwykle ważnym elementem działań w zakresie przygotowania do sprawnej i efektywnej realizacji zadań z zakresu ochrony ludności będą ćwiczenia, rozumiane jako sprawdzenie obowiązujących rozwiązań w zakresie ochrony ludności i polegające w szczególności na przetestowaniu, w oparciu o scenariusz nieznanym uczestnikom ćwiczenia, istniejących procedur obiegu informacji, podejmowania decyzji, uruchamiania i dysponowania siłami i środkami służącymi do realizacji zadań ochrony ludności, w tym procedur ostrzegania i alarmowania ludności, procedur ewakuacji, organizacji ochrony przed skutkami zagrożeń chemicznych, biologicznych i radiacyjnych, organizacji identyfikacji osób poszkodowanych.

W projektowanej regulacji zostaną zawarte szczególne przepisy dotyczące zasad informowania, ostrzegania i alarmowania, które regulują obowiązki wszystkich podmiotów zaangażowanych w powyższe działania w celu usprawnienia ich realizacji oraz zapewnienia szybkiego przepływu kluczowych dla bezpieczeństwa informacji w sytuacji zagrożenia. Przepisy wskażą właściwe zachowania obywateli w tym zakresie, wypełniając jeden z podstawowych celów projektowanych zmian, jakim jest zwiększenie świadomości społeczeństwa.

W ramach zwiększania świadomości społeczeństwa projektowana regulacja przewiduje promocję edukacji i szkoleń w zakresie zasad bezpiecznego zachowania się w sytuacjach codziennych i w sytuacjach zagrożeń, wiedzy o zagrożeniach, sposobów zapobiegania zagrożeniom, zasad zachowania się w przypadku ich powstania oraz zasad udzielania pierwszej pomocy poszkodowanym. Z drugiej strony informowanie ludności o możliwości wystąpienia zagrożeń staje się obowiązkiem odpowiednich organów administracji publicznej.

Projektowane rozwiązania mają doprecyzować również obowiązki odpowiednich podmiotów w dziedzinie zapewnienia schronienia dla ludności i zabezpieczenia mienia w sytuacji zagrożenia, w szczególności wskazując na niezbędne przedsięwzięcia w ramach odpowiedniego wykorzystania i adaptowania budowli oraz pozyskania środków transportu potrzebnych do ewakuacji.

Przyjęto przy tym zasadę, że to właśnie poszczególne samorządy, w oparciu o analizę zagrożeń, będą decydować o metodzie ochrony ludności przed skutkami możliwych zagrożeń, a zatem także o liczbie i rodzaju budowli ochronnych.

Na wypadek wystąpienia szczególnych okoliczności, wymagających wprowadzenia jednego ze stanów nadzwyczajnych, przedmiotowy projekt będzie przewidywał szczególną rolę i sposób funkcjonowania podmiotów ochrony ludności. W przypadku wprowadzenia stanu klęski żywiołowej tym szczególnym trybem będzie możliwość podwyższenia gotowości tychże podmiotów. Pozwoli to na ich skierowanie do dyspozycji organów właściwych do kierowania działaniami

lub eliminacji zagrożenia, z powodu którego taki stan został wprowadzony. Po raz pierwszy w polskim ustawodawstwie pojawi się prawna ochrona znaku i nazwy „Obrona Cywilna”.

Ponadto w projektowanej regulacji będą usystematyzowane kwestie dotyczące funkcjonowania systemu powiadamiania ratunkowego, a w szczególności obsługi europejskiego numeru alarmowego 112.

Reasumując, stwierdzić należy, iż zaproponowane zmiany w projekcie założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o zarządzaniu kryzysowym mają na celu usunięcie niejasności w obowiązującym porządku prawnym oraz ujednoczenie prawodawstwa w zakresie ochrony ludności. Proponowane zmiany zmierzają do właściwego umiejscowienia zadań ochrony ludności i obrony cywilnej w istniejącym systemie bezpieczeństwa państwa. Wszystkie zmiany prowadzą do harmonizacji obowiązującego prawa oraz dostosowania przepisów do współczesnych zagrożeń i usprawnienia reagowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.
dotyczących, rozwoju społeczeństwa
obywatelskiego (19648)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma SPS-023-19648/10 Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przesyła odpowiedź na interpelację poselską pani Anny Sobeckiej, posła na Sejm RP, dotyczącą kroków, które zamierza podjąć rząd w zakresie wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego.

W swoim exposé w dniu 23 listopada 2007 r. prezes Rady Ministrów Donald Tusk podkreślił znaczenie społeczeństwa obywatelskiego dla funkcjonowania demokratycznego państwa. Działania zmierzające do rozwijania i wzmocnienia społeczeństwa obywatelskiego stanowią ważny element formalnoprawnych i programowych inicjatyw rządu. Przez cały okres funkcjonowania rządu premiera Donalda Tuska podejmowane są m.in. prace na rzecz społeczeństwa obywatelskiego, wzmocnienia kapitału społecznego rozumianego jako suma zaufania społecznego do instytucji państwa, wzajemnego zaufania pomiędzy instytucjami publicznymi a instytucjami obywatelskimi.

Poszczególne ministerstwa w ramach swoich kompetencji merytorycznych podejmują intensywne działania w obszarze wspierania sektora pozarządowego oraz obywateli chcących działać na rzecz dobra wspólnego. Jednocześnie należy pamiętać, że rolą administracji publicznej w rozwijaniu społeczeństwa obywatelskiego oraz wspieraniu organizacji III sektora jest tworzenie prawnych ram funkcjonowania i sprawowanie pieczy nad przestrzeganiem przejrzystości życia publicznego, kształtowanie przyjaznych warunków dla funkcjonowania odpowiednich zasad i form współpracy partnerów, tj. organizacji, instytucji, ale i obywateli oraz przede wszystkim tworzenie ułatwień i przyjaznej przestrzeni dla organizacji pozarządowych.

W ogólnym zarysie można zobrazować, że społeczeństwo obywatelskie obejmuje w Polsce dwa obszary:

1. Obywatelską aktywność grupową, która przejawia się w działalności różnorodnych wspólnot, przede wszystkim w działalności organizacji pozarządowych o charakterze obywatelskim, wspólnot lokalnych i samorządowych, a także nieformalnych grup i ruchów społecznych (wspólnot sąsiedzkich, subkulturowych itp.).

2. Indywidualną aktywność, która obejmuje postawy i świadomość obywatelską Polaków.

Główne elementy oraz determinanty rozwoju społeczeństwa obywatelskiego stanowią:

1. Stworzenie przestrzeni społecznej dla budowy partnerskich relacji między administracją publiczną a organizacjami pozarządowymi. Strategiczne rozwiązanie w tym zakresie stanowi prawna formuła partnerstwa publiczno-społecznego jako trwałej instytucji ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie;

2. Wzmacnianie potencjału sektora pozarządowego, zarówno w jego funkcji reprezentacji, jak i realizatora usług społecznych oraz włączenie III sektora do procesów decyzyjnych w ramach polityk publicznych, we współpracy z przyjazną i sprawną administracją publiczną (konceptcja dobrego rządzenia „good governance”);

3. Przeciwdziałanie wykluczeniu społecznemu. Sektor pozarządowy staje się istotnym dostawcą usług społecznych w zakresie przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu oraz integracji społecznej;

4. Wzmacnianie udziału sektora ekonomii społecznej, w tym - organizacji pozarządowych działających w tej formule, m.in. poprzez takie działania jak: realizacja programów wspierania zatrudnienia oraz promocja organizacji pozarządowych jako pracodawców, a także łączenie zatrudnienia w organizacjach pozarządowych ze wsparciem grup zagrożonych wykluczeniem społecznym.

Aktem prawnym, który uregulował współpracę organizacji pozarządowych z administracją publiczną, kwestie wolontariatu czy regulacji dotyczących organizacji pożytku publicznego jest ustawa z dnia

24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.

Funkcjonowanie ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie

Uchwalenie ustawy o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw miało na celu udoskonalenie dotychczasowych regulacji w tym zakresie. Dzięki temu stworzone są warunki do efektywniejszego współdziałania organizacji pozarządowych z organami administracji publicznej przez wzmocnienie instytucji, zasad i form dialogu obywatelskiego, zwiększenie racjonalności społecznej i ekonomicznej realizacji zadań publicznych służących rozwojowi, zarówno na poziomie lokalnym, jak i makrospołecznym.

W dniu 22 stycznia 2010 r. uchwalona została ustawa o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 146). Wśród najważniejszych zmian wprowadzonych ustawą można wymienić:

- Uporządkowanie oraz poszerzenie zakresu sfery zadań publicznych określonych w art. 4 ustawy.

- Zmianę regulacji dotyczących wolontariatu (art. 42 i następane) poprzez uregulowanie kwestii ubezpieczeń od następstw nieszczęśliwych wypadków, od kosztów leczenia (w przypadku wolontariatu międzynarodowego) oraz od odpowiedzialności cywilnej.

- Uproszczenie i przyspieszenie procedury otwarcia konkursu ofert. Wprowadzono obowiązek powoływania komisji konkursowych w celu opiniowania złożonych ofert, w których skład wchodzi m.in. przedstawiciele organizacji pozarządowych oraz podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 3 ustawy. Istnieje także możliwość powierzenia obsługi takiego konkursu organizacjom pozarządowym oraz podmiotom wymienionym w art. 3 ust. 3 ustawy – art. 11 ust. 2a ustawy.

- Możliwość złożenia przez dwie lub więcej organizacji pozarządowych lub podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 3 ustawy oferty wspólnej – art. 14 ust. 2 ustawy.

- Zlecenie realizacji zadań publicznych w trybie uproszczonym (tzw. małe granty, czyli sytuacja, w której wysokość dofinansowania zadania publicznego nie przekracza kwoty 10 000 zł oraz jest ono realizowane w okresie nie dłuższym niż 90 dni – art. 19a) oraz z pominięciem otwartego konkursu ofert, w wypadku wystąpienia klęski żywiołowej, katastrofy naturalnej lub awarii technicznej w celu zapobieżenia ich skutkom, jeśli jest to niezbędne ze względu na ochronę życia lub zdrowia ludzkiego albo ze względu na ważny interes społeczny lub ważny interes publiczny itp. – art. 1 la–11c.

- Wprowadzenie instytucji inicjatywy lokalnej – art. 19b. W jej ramach mieszkańcy jednostki samorządu terytorialnego bezpośrednio bądź za pośrednictwem organizacji pozarządowych mogą złożyć wnio-

sek o realizację zadania publicznego do jednostki samorządu publicznego, na terenie której mieszkają lub mają siedzibę.

— Wzmocnienie procesu konsultacji społecznych poprzez obowiązek konsultowania z organizacjami pozarządowymi oraz podmiotami wymienionymi w art. 3 ust. 3 ustawy projektów aktów normatywnych w dziedzinach dotyczących działalności statutowej tych organizacji, obowiązek przeprowadzenia konsultacji przed uchwaleniem rocznego programu współpracy z organizacjami pozarządowymi oraz podmiotami wymienionymi w art. 3 ust. 3 ustawy. Szczególnym wyrazem troski o rozwój infrastrukturalny organizacji pozarządowych i społeczeństwa obywatelskiego jest zapewnienie możliwości tworzenia tzw. centrów wspierania, tzn. jednostek wspierających aktywność obywatelską w sferze zadań publicznych.

— Możliwość tworzenia rad działalności pożytku publicznego na wszystkich poziomach samorządu terytorialnego. Do ich kompetencji należy przede wszystkim opiniowanie aktów prawnych: uchwał i aktów prawa miejscowego dotyczących sfery zadań publicznych, wyrażanie opinii w sprawach dotyczących zlecania zadań publicznych, udzielanie pomocy i wyrażanie opinii w przypadku sporów między organami administracji publicznej a organizacjami pozarządowymi oraz podmiotami wymienionymi w art. 3 ust. 3.

Ustawa o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie przewiduje coroczny monitoring współpracy (finansowej, pozafinansowej oraz korzystania ze świadczeń wolontariuszy) urzędów z sektorem pozarządowym. Rada Ministrów przedstawia co dwa lata Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej sprawozdanie ze stosowania ustawy.

Uzupełnienie prawnoformalnego wymiaru, w którym funkcjonują instytucje społeczeństwa obywatelskiego, wpływa stymulująco na jego rozwój. Powyższe rozwiązania oddziałują korzystnie na różnorodne formy aktywności obywatelskiej, zwiększają rolę i znaczenie organizacji pozarządowych, umożliwiając im (w oparciu o zasadę subsydiarności) wykonywanie wielu zadań należących tradycyjnie do państwa.

„Strategia wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego na lata 2009-2015”

W ramach realizacji polityki w obszarze społeczeństwa obywatelskiego w dniu 4 listopada 2008 r. Rada Ministrów przyjęła uchwałę w sprawie przyjęcia „Strategii wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego na lata 2009–2015” (załącznik do uchwały nr 240/2008 Rady Ministrów).

„Strategia wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego na lata 2009–2015” (SWRSO) wymaga od wszystkich podmiotów życia publicznego wysiłku intelektualnego, organizacyjnego i realizacyjnego, warunkującego odpowiednie zdefiniowanie najistotniejszych w tym obszarze wyzwań cywilizacyjnych. Dokument ten jest próbą systemowego wypełnienia przestrzeni, która do tej pory wypełniona była treścią różnorodnych, cząstkowych rozwiązań doraźnych, wa-

runkowanych wyjątkowo podatnymi na zmiany czynnikami natury ekonomiczno-finansowej, społecznej i politycznej. Planowanie kształtu społeczeństwa obywatelskiego w sposób strategiczny, uwzględniający także dalszą perspektywę czasową, stało się możliwe dzięki zmianie klimatu wokół trzeciego sektora, potwierdzonej formalnymi (m.in. ustawa o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie), instytucjonalnymi (m.in. Rada Działalności Pożytku Publicznego) oraz finansowymi i programowymi (m.in. Fundusz Inicjatyw Obywatelskich) faktami.

Cele strategiczne realizowane przez SWRSO to:

1. Osiągnięcie optymalnego poziomu uczestnictwa obywateli w życiu publicznym, jako warunek konieczny stworzenia trwałych podstaw dla podmiotowej aktywności obywateli i ich wspólnot w kształtowaniu rozwoju społecznego, wzrostu gospodarczego i kultury politycznej.

2. Ilościowy i jakościowy rozwój instytucji społeczeństwa obywatelskiego, jako wyraz obiektywnej konieczności wzmocnienia organizacji pozarządowych, integracji społecznej i podmiotów ekonomii społecznej oraz form i sposobów ich funkcjonowania.

3. Stworzenie mechanizmów funkcjonowania dobrego państwa, jako zwieńczający konstrukcję społeczeństwa obywatelskiego rezultat działania zasad pomocniczości, partycypacji, partnerstwa oraz dialogu obywatelskiego w relacji sprawna administracja publiczna – obywatele.

Cele strategiczne skorelowane są z 4 priorytetami, w ramach których realizowane są konkretne działania strategiczne. Priorytety te to:

Priorytet 1: Aktywni, świadomi obywatele, aktywne wspólnoty lokalne

W jego ramach podejmowane są działania w obszarach edukacji obywatelskiej, aktywizacji obywateli w sprawach publicznych, aktywizacji społeczności lokalnych w partnerstwach lokalnych (kapitał społeczny) oraz tworzeniu lokalnej infrastruktury dla działań obywatelskich

Priorytet 2: Silne organizacje pozarządowe w dobrym państwie

W ramach tego priorytetu kładziony jest nacisk na wzmocnienie potencjału sektora pozarządowego jako partnera administracji publicznej, wyrównywanie szans organizacji przez wsparcie rozwoju infrastruktury trzeciego sektora, jakość zarządzania w nowoczesnej administracji publicznej oraz promowanie dialogu obywatelskiego jako formy partycypacji obywatelskiej.

Priorytet 3: Rozwój organizacji pozarządowych na rzecz integracji społecznej

Przejawia się on w działaniach na rzecz zapobiegania powstawaniu ryzyka wykluczenia społecznego poprzez wzmacnianie roli i funkcji rodziny i wspólnoty lokalnej, aktywizacji osób zagrożonych wykluczeniem społecznym, zapewnienia dostępu do usług i dostarczanie pomocy grupom najbardziej narażonym na ryzyko wykluczenia społecznego oraz zapew-

nienia tworzenia i funkcjonowania mechanizmów kompleksowego wsparcia integracji społecznej.

Priorytet 4: Rozwój przedsiębiorczości społecznej

Priorytet ten obejmuje działania na rzecz 111 sektora jako pracodawcy, budowania wzajemnościowych form w gospodarce, społecznej odpowiedzialności biznesu oraz innowacyjnych form gospodarki społecznej.

W 2011 r. sporządzone zostanie sprawozdanie z realizacji SWRSO na lata 2009–2015. Będzie ono zawierać analizę podjętych działań i wynikające z niej rekomendacje. Nastąpi weryfikacja zawartych w SWRSO wskaźników umożliwiających ocenę podejmowanych w ramach realizacji strategii działań na rzecz rozwoju społeczeństwa obywatelskiego.

W dniu 24 listopada 2009 r. Rada Ministrów przyjęła „Plan uporządkowania strategii rozwoju”. Wprowadza on w miejsce 41 dotychczasowych dokumentów 9 nowych, które będą realizować średnio- i długookresową strategię rozwoju kraju. Obecnie trwają prace nad wymienionymi wyżej 9 zintegrowanymi strategiami określającymi kluczowe obszary rozwoju kraju w perspektywie do 2020 r. Strategie te będą stanowiły podstawowe instrumenty realizacji „Średniookresowej strategii rozwoju kraju” (ŚSRK) oraz „Długookresowej strategii rozwoju kraju” (DSRK). Strategie te podlegać będą ocenie zgodności ze ŚSRK. Do każdej strategii został wyznaczony koordynator. Na obecnym etapie prac podstawową rolę koordynatora jest kierowanie pracami i jej organizacja, we współpracy z innymi, właściwymi ministerstwami, aby możliwe było przygotowanie strategii w kompleksowy sposób ujmującej daną problematykę. Ponadto poszczególne strategie zachodzą merytorycznie na siebie. Wynika to z faktu, że poszczególne działania wspierają rozwój w różnych obszarach strategicznych i nie zawsze mogą być realizowane w oderwaniu od siebie (dotyczy to także problematyki społeczeństwa obywatelskiego).

Strategie obejmują następujące tematy:

1. Strategia innowacyjności i efektywności gospodarki (koordynator: minister gospodarki),

2. Strategia rozwoju kapitału ludzkiego (koordynator: minister członek Rady Ministrów, przewodniczący Stałego Komitetu Rady Ministrów),

3. Strategia rozwoju transportu (koordynator: minister infrastruktury),

4. Bezpieczeństwo energetyczne i środowisko (koordynator: minister gospodarki i minister środowiska),

5. Sprawne państwo (koordynator: minister spraw wewnętrznych i administracji).

6. Strategia rozwoju kapitału społecznego (koordynator: minister kultury i dziedzictwa narodowego).

7. Krajowa strategia rozwoju regionalnego 2010–2020: regiony, miasta, obszary wiejskie (koordynator: minister rozwoju regionalnego),

8. Strategia bezpieczeństwa narodowego Rzeczypospolitej Polskiej (koordynator: prezes Rady Ministrów),

9. Strategia zrównoważonego rozwoju wsi, rolnictwa i rybactwa (koordynator: minister rolnictwa i rozwoju wsi).

Zakres merytoryczny związany z działaniami na rzecz społeczeństwa obywatelskiego (tj. rozwój edukacji obywatelskiej, rozwój mechanizmów współpracy instytucji publicznych z obywatelami, rozwój i wzmocnienie zorganizowanych form działalności obywatelskiej, wzmocnienie integracji społecznej) zostanie zawarty w powyższych strategiach ze szczególnym uwzględnieniem „Strategii rozwoju kapitału społecznego”, „Krajowej strategii rozwoju regionalnego”, „Strategii rozwoju kapitału ludzkiego” i „Sprawne państwo”.

Programowym wyrazem SWSRO jest np. Program Operacyjny Fundusz Inicjatyw Obywatelskich oraz projekty realizowane w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”.

Program Operacyjny Fundusz Inicjatyw Obywatelskich

Realizowanym obecnie przez rząd programem, który odgrywa ważną rolę w zwiększaniu dynamiki rozwoju społeczeństwa obywatelskiego, jest Program Operacyjny Fundusz Inicjatyw Obywatelskich.

Jego poprzednik, Rządowy Program Fundusz Inicjatyw Obywatelskich, ustanowiony na lata 2005–2007, wpisał się do świadomości społecznej i do praktyki funkcjonowania organizacji pozarządowych jako instrument programowy i finansowy zwiększający dynamikę rozwoju społeczeństwa obywatelskiego oraz przejaw, wypracowanej w partnerstwie publiczno-społecznym, troski o rozwój aktywności obywatelskiej i potrzeby wzmocnienia miejsca i roli trzeciego sektora w realizacji zadań publicznych. Jego horyzontalny wymiar, obejmujący wszystkie sfery pożytku publicznego, potwierdził ogromną różnorodność sektora organizacji pozarządowych, zarówno pod względem wyznaczonych misji i celów, jak i wewnętrznego potencjału, doświadczenia, zdolności absorpcyjnych, zasięgu, środowiska i sprawności działania oraz położenia geograficznego poszczególnych podmiotów.

Po pierwszych doświadczeniach programu FIO, działania uwzględniające ten kierunek wsparcia uznane zostały jako priorytet. Fundusz stworzył szansę przede wszystkim dla małych organizacji, których innowacyjne projekty nie mogły zostać wprowadzone w życie ze względu na ograniczone środki.

W związku z zakończeniem w dniu 31 grudnia 2007 r. realizacji trzyletniego programu FIO, a także zainteresowaniem podmiotów sektora pozarządowego udziałem w tym przedsięwzięciu (przejawiającym się m. in. wzrastającą liczbą wniosków składanych na poszczególne konkursy organizowane w ramach programu), zaistniała uzasadniona potrzeba kontynuacji głównych założeń rządowego programu FIO.

Uchwałą nr 238/2008 Rady Ministrów z dnia 4 listopada 2008 r. został ustanowiony krajowy Program Operacyjny Fundusz Inicjatyw Obywatelskich (PO FIO) na lata 2009–2013 – instrument finansowy wspierający proces budowy społeczeństwa obywatelskiego.

PO FIO w swych założeniach kontynuuje główne cele i założenia Rządowego Programu FIO 2005–2007. Celem PO FIO jest zwiększenie udziału organizacji pozarządowych oraz podmiotów kościelnych i związków wyznaniowych prowadzących działalność pożytku publicznego w realizacji zadań publicznych, w ramach kształtowanych i prowadzonych na zasadach partnerstwa i pomocniczości polityk publicznych. Jednocześnie, poprzez skorelowanie ze „Strategią rozwoju kraju 2007–2015” oraz „Strategią wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego 2009–2015”, stanowi narzędzie realizacji polityki rozwoju w obszarze rozwoju zachowań prospołecznych wspólnot lokalnych oraz budowy i umacniania struktur społeczeństwa obywatelskiego.

Realizacja programu przebiega w zakresie czterech priorytetów skorelowanych z celami szczegółowymi PO FIO na lata 2009–2013:

Priorytet I. Aktywni, świadomi obywatele, aktywne wspólnoty lokalne – projekty realizowane w ramach priorytetu powinny w różnych formach angażować obywateli, dając im możliwość aktywnego działania oraz łączenia aktywności ze zdobywaniem wiedzy w sferze działań obywatelskich. W ramach priorytetu mieszczą się działania dotyczące m.in. kształtowania wiedzy i umiejętności pozwalających na aktywne uczestnictwo w życiu publicznym, aktywizacji obywateli w sprawach publicznych, rozwoju poradnictwa i rzecznictwa obywatelskiego, ochrony i upowszechniania praw dziecka, ochrony praw konsumenta, zwiększenia dostępu do informacji publicznej, aktywizacji kobiet w życiu publicznym, pielęgnowania tożsamości narodowej i kulturowej, wspierania działań na rzecz zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska, upowszechniania kultury fizycznej i sportu w środowisku lokalnym, edukacji i promocji w zakresie obronności i bezpieczeństwa narodowego oraz bezpieczeństwa publicznego.

Priorytet II. Sprawne organizacje pozarządowe w dobrym państwie – projekty realizowane w ramach priorytetu powinny w różnych formach przyczyniać się do wzmocnienia potencjału ludzkiego i instytucjonalnego realizujących je organizacji (w wymiarze ilościowym i/lub jakościowym). Dotyczą one rozwoju potencjału organizacji pozarządowych oraz wolontariatu w organizacjach pozarządowych.

Priorytet III. Integracja i aktywizacja społeczna. Zabezpieczenie społeczne – projekty realizowane w ramach priorytetu powinny w różnych formach stosować zasadę empowerment, czyli włączania beneficjentów w działania i decyzje podejmowane w ramach projektów. Priorytet obejmuje swoim zasięgiem zagadnienia dotyczące m.in. wspierania podstawowych funkcji rodziny, rozwiązywania problemów

dzieci i młodzieży, tworzenia równych szans dla dyskryminowanych oraz najsłabszych grup społecznych, porozumień na rzecz integracji wspólnot i społeczności lokalnych, przeciwdziałania zjawiskom patologii społecznej, stanowiącym zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego, aktywizacji ludzi starych, integracji międzypokoleniowej, promocji zdrowia, integracji i aktywizacji osób niepełnosprawnych, działań na rzecz środowisk kombatanckich i osób represjonowanych, integracji repatriantów w środowiskach lokalnych, integracji i aktywizacji zawodowej cudzoziemców, działań na rzecz zachowania przez Polonię więzi kulturowej z Polską, wypoczynku dzieci i młodzieży, krajoznawstwa i turystyki społecznej, inicjatyw na rzecz udzielania pomocy humanitarnej.

Priorytet IV. Rozwój przedsiębiorczości społecznej – projekty realizowane w ramach priorytetu powinny w różnych formach promować ideę łączenia aktywności ekonomicznej (zawodowej) z aktywnością społeczną. Obejmuje on działania dotyczące przedsiębiorczości społecznej i upowszechniania idei partnerstwa trój sektorowego oraz wolontariat pracowniczy.

Do końca 2010 r. zakres podmiotowy PO FIO kształtował się następująco:

- organizacje pozarządowe;

- osoby prawne i jednostki organizacyjne działające na podstawie przepisów o stosunku państwa do kościoła katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, o stosunku Państwa do innych kościołów i związków wyznaniowych oraz o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, jeżeli ich cele statutowe obejmują prowadzenie działalności pożytku publicznego;

- spółdzielnie socjalne.

Wielkość środków finansowych, pochodzących z budżetu państwa, zaangażowanych w realizację PO FIO na lata 2009–2013 wyniesie nie mniej niż 60 mln zł rocznie.

W 2009 r. w ramach PO FIO, zarejestrowano 3087 wniosków, dofinansowanie otrzymało 850 wniosków. Natomiast w 2010 r. zarejestrowano 3734 wnioski, z czego dofinansowano 574 wnioski. W 2011 r. planuje się ogłosić konkurs w styczniu br.

Działania w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” (PO KL)

Program Operacyjny „Kapitał ludzki” (PO KL) ma na celu wzmocnienie zdolności polskiej administracji do wypełniania misji publicznej w nowoczesny i partnerski sposób i tworzenie warunków dla rozwoju instytucji społeczeństwa obywatelskiego aktywnie zaangażowanego w sprawy publiczne. W PO KL kwestie dotyczące rozwoju społeczeństwa obywatelskiego skupione są w priorytecie V: Dobre rządzenie.

Celem działania 5.4: Rozwój potencjału trzeciego sektora priorytetu V PO KL jest wspieranie potencjału organizacji trzeciego sektora w celu ich efektywnego i profesjonalnego uczestnictwa w mechanizmach partnerstwa, szczególnie w obszarach istotnych dla realizacji strategii lizbońskiej i krajowego programu reform. Partnerstwo ma charakter kluczo-

wy dla realizacji strategii lisbońskiej. Podstawą dla właściwego podziału ról między partnerami życia publicznego, w zakresie realizacji zadań publicznych, powinna być zasada komplementarności. Istotny jest również wzrost efektywności mechanizmów konsultacyjnych i współpracy z organizacjami pozarządowymi w zakresie stanowienia i realizacji polityk publicznych i regulacji prawnych. W ramach działania przewidziana jest również realizacja przedsięwzięć wzmacniających potencjał i podnoszących sprawność działań trzeciego sektora w wymiarze horyzontalnym, sektorowo-branżowym i terytorialnym – w zakresie jego zdolności do realizacji zadań publicznych oraz uzgadniania polityk publicznych we współpracy z administracją publiczną.

W ramach poddziałania 5.4.1 Wsparcie systemowe dla trzeciego sektora (priorytet V PO KL) w MPiPS realizowane są projekty systemowe, których celem jest budowanie podstaw kompleksowego i efektywnego wsparcia współpracy pomiędzy administracją publiczną a organizacjami pozarządowymi, jak również zwiększenie zakresu i poprawa jakości mechanizmów współpracy administracji publicznej (zwłaszcza samorządowej) i organizacji pozarządowych (na poziomie poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego). Projekty te to: zwiększenie poziomu wiedzy na temat funkcjonowania sektora pozarządowego, dialogu obywatelskiego oraz doskonalenie umiejętności zarządzania sferą pożytku publicznego (okres realizacji 1.02.2008 – 30.06.2011) oraz model współpracy administracji publicznej i organizacji pozarządowych – wypracowanie i upowszechnienie standardów współpracy (okres realizacji 1.09.2009 – 29.02.2012).

Podjęmowane, w ramach ww. projektów, działania przyczyniają się m.in. do wypracowania narzędzia do badania efektywności mechanizmów konsultacyjnych w zakresie stanowienia i realizacji polityk publicznych i regulacji prawnych, a następnie zdiagnozowania sytuacji w ww. obszarze, stworzenia w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej (MPiPS) systemu stałego monitorowania współpracy pomiędzy administracją a organizacjami pozarządowymi, zdiagnozowania sytuacji w obszarze funkcjonowania regionalnych i lokalnych centrów informacji i wspomagania organizacji pozarządowych, usystematyzowania wiedzy na temat standardów działania organizacji pozarządowych, wsparcia systemu badania organizacji pozarządowych w ramach statystyki publicznej, zdiagnozowania współpracy administracji publicznej i organizacji pozarządowych, opracowania modelu oraz poradnika współpracy międzysektorowej.

W 2011 r. MPiPS planuje rozpoczęcie realizacji kolejnego projektu systemowego, który dotyczyć będzie opracowania kompleksowych i trwałych mechanizmów wsparcia dla poradnictwa prawnego i obywatelskiego w Polsce. Działania realizowane w ramach tego projektu będą konsultowane z Ministerstwem Sprawiedliwości, w związku z trwającymi pracami nad projektem ustawy o dostępie do nieodpłatnej pomocy prawnej.

Realizacja projektu pozwoli na wzmocnienie jakości, trwałości, skuteczności i efektywności poradnictwa prawnego i obywatelskiego, m.in. poprzez wypracowanie strategii wsparcia dla ww. poradnictwa, która wpłynie na podwyższenie i utrzymanie wysokiej jakości udzielanych porad, w tym mechanizmów monitorowania jakości i standaryzacji udzielanych porad, wzmocnienie i poszerzenie kompetencji kadry poradniczej, tworzenie podstaw materialnych i finansowych dla prowadzenia poradnictwa, w szczególności w obszarze współpracy z państwem i samorządem terytorialnym.

Ponadto w ramach poddziałania 5.4.2: Rozwój dialogu obywatelskiego oraz poddziałania 5.5.2: Wzmocnienie uczestników dialogu społecznego (priorytet V PO KL) od 2008 r. ogłaszane są konkursy, których beneficjentami są m.in. organizacje pozarządowe. W latach 2008–2010 w ramach poddziałania 5.4.2 ogłoszonych zostało 6 konkursów. Kolejne ogłoszenia ukażą się w latach 2011–2013. Tematyka dotychczasowych konkursów dotyczyła m.in. tworzenia i wdrażania programów z zakresu poradnictwa prawnego i obywatelskiego, tworzenia i wspierania porozumień (sieci) organizacji pozarządowych o charakterze terytorialnym oraz branżowym, tworzenia i wdrażania programów z zakresu społecznego nadzoru nad działalnością sektora publicznego czy wzmocnienia uczestników dialogu społecznego. Łączna alokacja na konkursy wynosi ponad 300 mln zł.

W grudniu 2010 r. ukazał się raport końcowy „Ocena konkursów przeprowadzonych w latach 2008–2009 w ramach poddziałania 1.3.2 oraz poddziałań 5.4.2 i 5.5.2 Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” na lata 2007–2013”. Rekomendowano dokonanie przeglądu stosowanych procedur wewnętrznych, zmianę podejścia do planowania terminów konkursów oraz doskonalenie pracowników i zewnętrznych członków KOP, potrzebę wspierania bardziej sieci już istniejących niż nowotworzonych itp.

Ekonomia społeczna

Ekonomia społeczna, nazywana także przedsiębiorczością społeczną, jest kategorią złożoną, łączącą społeczne i ekonomiczne aspekty aktywności obywatelskiej. Jej miejsce i rolę w społeczeństwie obywatelskim wyznacza szczególnie wynikający z inicjatywy obywatelskiej, charakter przedsiębiorczości i zaradności społecznej.

Rozwój przedsiębiorczości społecznej jest jednym z priorytetów wspomnianej już „Strategii wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego na lata 2009–2015”, stanowiącej załącznik do uchwały nr 240/2008 Rady Ministrów z dnia 4 listopada 2008 r. W ten sam sposób sformułowany priorytet znalazł się także w Programie Operacyjnym Fundusz Inicjatyw Obywatelskich na lata 2009–2013, stanowiącym załącznik do uchwały nr 238/2008 Rady Ministrów z dnia 4 listopada 2008 r.

MPiPS zainicjowało projekt systemowy pt. „Partnerstwo na rzecz instytucjonalizacji ekonomii społecznej w ramach priorytetu I: Zatrudnienie i inte-

gracja społeczna, działanie 1.2: Wsparcie systemowe instytucji pomocy i integracji społecznej PO KL 2007–2013, realizowany przez Centrum Rozwoju Zasobów Ludzkich. Dnia 15 grudnia 2008 r. na mocy zarządzenia prezesa Rady Ministrów powołany został międzyresortowy i międzysektorowy Zespół ds. rozwiązań systemowych w zakresie ekonomii społecznej, do którego zadań należy przygotowanie długofalowej polityki rozwoju ekonomii społecznej, projektu ustawy o przedsiębiorczości społecznej, koncepcji ram finansowania ekonomii społecznej, założeń systemu edukacji dla ekonomii społecznej oraz promowanie i monitorowanie wypracowanych rozwiązań. Na obecnym etapie działań planowane są m.in. konsultacje projektu ustawy o przedsiębiorczości społecznej i przedsiębiorstwie społecznym, zakończenie prac nad założeniami długofalowej polityki rozwoju ekonomii społecznej oraz koncepcją funduszu pożyczkowo-poreczeniowego dla podmiotów ekonomii społecznej.

Ekonomia społeczna została uwzględniona w projektach większości strategii realizujących średnio- i długookresową strategię rozwoju kraju, nad którymi trwają aktualnie prace, m.in. w: strategii innowacyjności i efektywności gospodarki, strategii zrównoważonego rozwoju wsi, rolnictwa i rybactwa; strategii sprawne państwo; strategii rozwoju kapitału społecznego; strategii rozwoju kapitału ludzkiego; strategii bezpieczeństwa energetyczne i środowisko.

W latach 2007–2009 kontynuowana była realizacja inicjatywy programowej ministra pracy i polityki społecznej „Wspieranie rozwoju spółdzielczości socjalnej”. Głównym celem programu było stworzenie i utrzymywanie systemu doradczo-finansowego dla powstających oraz już funkcjonujących spółdzielni socjalnych. Spółdzielnie socjalne to podmioty zaliczane do sektora ekonomii społecznej, odpowiedzialne za reintegrację zawodową i społeczną osób bezrobotnych i zagrożonych wykluczeniem społecznym. Cele programu wdrażane były za pomocą formuły ośrodków wspierania spółdzielni socjalnych (OWSS), wyłanianych w drodze konkursu spośród organizacji pozarządowych oraz instytucji administracji publicznej. Zakres zadań przewidzianych dla OWSS obejmował działalność doradczą na rzecz spółdzielni socjalnych oraz udzielanie wsparcia finansowego m.in. na poręczenia, pożyczki oraz granty dla działających spółdzielni. Profil działalności OWSS pozwolił przekazywać trudną i skomplikowaną wiedzę prawno-ekonomiczną osobom zagrożonym wykluczeniem społecznym, które postanowiły kreować własne miejsca pracy. Działalność ta stanowiła jednocześnie promocję rozwiązań ekonomii społecznej wśród przedstawicieli instytucji administracji publicznej oraz pomoc w zawiązywaniu lokalnych partnerstw na rzecz inicjatyw przeciwdziałania bezrobociu i marginalizacji społecznej.

Na lata 2009–2013 przewidziano realizację projektu: Zintegrowany system wsparcia ekonomii społecznej, wdrażanego w ramach Programu Operacyj-

nego „Kapitał ludzki” 2009–2013, priorytet I: Zatrudnienie i integracja społeczna, działanie 1.2: Wsparcie systemowe instytucji pomocy i integracji społecznej. Projekt został zainicjowany przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej – Departament Pożytku Publicznego, a beneficjentem systemowym i bezpośrednim realizatorem jest Centrum Rozwoju Zasobów Ludzkich.

Wśród głównych celów, jakie obrano w projekcie znajduje się: podniesienie poziomu rozwoju i poprawa kondycji ekonomii społecznej w Polsce, a także budowa stałych zinstytucjonalizowanych mechanizmów wsparcia merytorycznego podmiotów ekonomii społecznej i ich otoczenia. Obszary i kierunki docelowych zmian określono następująco:

- tworzenie i rozwijanie standardów jakości usług instytucji pomocy i integracji społecznej,
- profesjonalizacja działań infrastruktury wsparcia dla podmiotów ekonomii społecznej,
- podnoszenie kompetencji i wzmocnienie potencjału kadr instytucji pomocy i integracji społecznej oraz ekonomii społecznej,
- wzmocnienie otoczenia dla instytucji ekonomii społecznej na poziomie lokalnym – budowanie partnerstw na rzecz ekonomii społecznej.

Realizacja działań w projekcie została zablokowana w główne zadania:

— Standaryzacja tworzenia i funkcjonowania podmiotów ekonomii społecznej w zakresie jakości usług – wielopłaszczyznowy monitoring funkcjonowania podmiotów ekonomii społecznej, realizowanych projektów, krajowych i lokalnych uwarunkowań prawnych. Prowadzona będzie analiza dobrych i złych praktyk. Opracowane i przetestowane zostaną metody mierzenia oddziaływania podmiotów ekonomii społecznej w Polsce, zdefiniowane standardy w zakresie procesu wychodzenia z bierności ekonomicznej osób wykluczonych z rynku pracy, które zostaną wdrożone w co najmniej 40 instytucjach – przede wszystkim w ośrodkach wsparcia ekonomii społecznej i w centrach ekonomii społecznej. Przeprowadzony zostanie konkurs na najlepsze przedsiębiorstwo społeczne.

— Stworzenie infrastruktury wsparcia dla podmiotów ekonomii społecznej – analiza modeli wsparcia w Polsce i za granicą, pilotażowe uruchomienie mechanizmu wsparcia podmiotów ekonomii społecznej za pomocą funduszu grantowego/mikropożyczkowego, utworzenie 6 centrów ekonomii społecznej, a także zorganizowanie 4 ogólnopolskich spotkań ekonomii społecznej i towarzyszących im działań sieciujących.

— Opracowanie i stworzenie programów edukacji i kształcenia w zakresie ekonomii społecznej – prowadzenie studiów podyplomowych w zakresie ekonomii społecznej, działalność w zakresie opracowywania programów edukacji i kształcenia, szkolenia doradcze i usługi doradztwa.

— Wykreowanie pozytywnego wizerunku „marki” ekonomii społecznej – wzrost świadomości społecznej

czeństwa w zakresie możliwości rozwiązywania problemów za pomocą ekonomii społecznej – specjalistyczne szkolenia pogłębiające wiedzę dla instytucji publicznych, seminaria dydaktyczne dla różnych grup interesariuszy, prowadzenie portalu ekonomii społecznej, przeprowadzenie wizyt studyjnych krajowych i zagranicznych mających na celu pokazanie konkretnych przykładów działania podmiotów ekonomii społecznej i wykreowanie pozytywnego otoczenia dla ich działalności oraz przeprowadzenie kampanii społecznej na temat promocji marki ekonomii społecznej.

— Przygotowanie i wdrożenie modelowych partnerstw na rzecz ekonomii społecznej w środowisku lokalnym – budowanie partnerstwa lokalnych, w których dotychczas nie działały aktywne podmioty ekonomii społecznej.

W planie działania dla priorytetu I Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” na rok 2011 uwzględniony został projekt mający na celu upowszechnienie i edukację w zakresie stosowania tzw. klauzul społecznych w procedurze zamówień publicznych: Klauzule społeczne w PZP jako element wsparcia ekonomii społecznej i integracji społecznej.

Wsparcie indywidualnej aktywności obywatelskiej - wolontariat

Zgodnie z decyzją Rady Unii Europejskiej z dnia 27 listopada 2009 r. (2010/37/WE) rok 2011 ustanowiono Europejskim Rokiem Wolontariatu Propagującym Aktywność Obywatelską, zwanym dalej ERW 2011. Krajowym Organem Koordynującym dla ERW 2011 (KOK) zostało Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej (MPiPS), natomiast komórką organizacyjną odpowiedzialną za prace nad przygotowaniem i wdrożeniem krajowego planu działania dla HRW 2011 w Polsce (KPD ERW 2011) jest Departament Pożytku Publicznego (DPP). ERW 2011 ma przyczynić się do zwiększenia znaczenia wolontariatu dla umacniania spójności społecznej. Obchody zbiegną się z 6-miesięcznym okresem sprawowania przez Rzeczpospolitą Polską przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej. To dla Polski unikalna szansa na promocję tej formy aktywności obywatelskiej w krajach członkowskich, ale również możliwość aktywizowania społeczeństwa w celu lepszego poznania sąsiadów, wymiany doświadczeń, wspomagania kształcenia międzykulturowego czy stwarzanie dobrego klimatu dla poznania innych narodów i tym samym wzmacnianie zasady europejskiej solidarności.

MPiPS jako krajowy organ koordynujący dla roku oparło swoje działania na ścisłej współpracy z wszystkimi interesariuszami roku. Stworzony został Międzysektorowy zespół roboczy ds. europejskiego roku wolontariatu 2011, w skład którego wchodzi przedstawiciele instytucji administracji publicznej oraz organizacji pozarządowych aktywnych w obszarze wolontariatu, zarówno w wymiarze ogólnym, jak również sektorowym (np. wolontariat studencki, hospicyjny, seniorów, pracowniczy, sportowy). Zespół wypracował krajowe priorytety roku oraz przygoto-

wał krajowy plan działania. Aktywnymi partnerami zespołu są także rada działalności pożytku publicznego (ciało doradcze przy ministrze właściwym ds. zabezpieczenia społecznego, złożone z przedstawicieli 111 sektora, strony rządowej oraz samorządowej) oraz parlamentarny zespół ds. współpracy z organizacjami pozarządowymi. Wśród podmiotów zaangażowanych w prace międzysektorowego zespołu roboczego jest także spółka PL.2012, która z ramienia strony rządowo-samorządowej koordynuje przygotowania w obszarze wolontariatu miejskiego na potrzeby obsługi turnieju finałowego UEFA EURO 2012™. Do prac został zaproszony także Zespół ds. Społecznej Odpowiedzialności Przedsiębiorstw, w którym przedstawiciele strony rządowej, związków zawodowych oraz organizacji pracodawców zajmują się m.in. problematyką wolontariatu pracowniczego.

Polski KPD ERW 2011 obejmuje działania, które wpisują się w trzy szerokie obszary priorytetowe, bezpośrednio korespondujące z celami wyznaczonymi w decyzji Rady: (1) promocja wartości wolontariatu i korzyści z niego płynących – kreowanie mody na wolontariat, (2) wzmocnienie organizatorów wolontariatu, (3) wzmocnienie systemowego podejścia do wolontariatu.

Najważniejsze działania zaplanowane na 2011 r. obejmują:

— Międzynarodowe seminarium „Prawna rzeczywistość funkcjonowania wolontariatu w Europie”

— Kampania komunikacyjna ERW 2011 w Polsce

— Konkurs na projekty organizacji pozarządowych wpisujące się w krajowe priorytety ERW 2011

— Prowadzenie sekretariatu obchodów ERW 2011 w Polsce

— Zespół ds. opracowania długofalowej polityki w zakresie rozwoju wolontariatu w Polsce

— Monitoring i ewaluacja przeprowadzonych działań

Wspomniany wcześniej monitoring ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie pozwala na sformułowanie i identyfikację wskaźników, które określają dynamikę rozwoju społeczeństwa obywatelskiego oraz współpracę organów państwowych z partnerami społecznymi.

Przykładowo:

Od roku 2005 systematycznie maleje liczba urzędów administracji publicznej, które w żaden sposób nie współpracują z NGO. W 2005 r. takich urzędów było 16%, a w 2009 tylko 7%. Brak współpracy wykazało w roku 2009 7% urzędów administracji rządowej (głównie urzędy centralne) oraz 8% jednostek samorządu terytorialnego. W 2009 r. urzędy administracji publicznej przekazały organizacjom działającym w sferze pożytku publicznego 2 291 227 781 zł. Jest o 10% mniej niż w roku poprzednim. Spadek ten dotyczy procedury innych trybów niż otwarty konkurs ofert i jest spowodowany jest m.in. mniejszą wysockością środków pochodzących z funduszy strukturalnych UE w porównaniu z rokiem 2008 i 2007, kiedy to nakładały się dwie perspektywy programo-

wania funduszy europejskich. W wyniku otwartego konkursu ofert urzędy przekazały 29% środków więcej niż w roku ubiegłym.

W 2009 r. 85% urzędów administracji publicznej prowadziło współpracę pozafinansową z podmiotami działającymi w sferze pożytku publicznego. To o 3 punkty procentowe więcej niż w roku poprzednim. W 2009 r. przy urzędach administracji publicznej funkcjonowało 2328 zespołów doradczych i konsultacyjnych. Jest to o 50 zespołów więcej niż w roku ubiegłym. W 2009 r. zostało poddanych konsultacjom z przedstawicielami trzeciego sektora 3273 projektów aktów prawnych i dokumentów strategicznych. Liczba konsultowanych dokumentów rośnie z roku na rok, a w 2005 r. wynosiła od 1000 aktów prawnych.

Istotne znaczenie ma także fakt włączenia do statystyki publicznej badania SOK, którym objęte są wszystkie zarejestrowane w Polsce fundacje, stowarzyszenia i organizacje społeczne mające osobowość prawną, w tym również kluby sportowe, ochotnicze straże pożarne, koła łowieckie oraz organizacje wyznaniowe prowadzące działalność społeczną. Dzięki temu badaniu będzie można rzetelnie ocenić potencjał społeczny i ekonomiczny trzeciego sektora oraz intensyfikować działania na rzecz rozwoju społeczeństwa obywatelskiego.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących zmiany mechanizmów
finansowania edukacji (19649)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (SPS-023-19649/10) w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących zmiany mechanizmów finansowania edukacji, uprzejmie informuję, że:

1. O zakresie, sposobie i źródle finansowania zadań oświatowych przesądzają przepisy art. 5a ust. 3 ustawy o systemie oświaty, w myśl których środki niezbędne na realizację zadań oświatowych zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Dochodami jednostek samorządu terytorialnego – zgodnie z art. 167 ust. 2 Konstytucji RP – są: dochody własne, subwencje ogólne (w tym część oświatowa tej subwencji) oraz dotacje celowe z budżetu

państwa. Stosownie do art. 27 i art. 28 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) sposób ustalania subwencji oświatowej jest przesądzony ustawą i nie ma związku z ponoszonymi wydatkami w jednostkach samorządu terytorialnego, a kwota subwencji określana jest corocznie w ustawie budżetowej. Podziału subwencji oświatowej – po odliczeniu rezerwy ustawowej – między gminy, powiaty i województwa samorządowe dokonuje się według kryteriów ustalonych przez ministra właściwego ds. oświaty i wychowania, zgodnie z zasadami przyjmowanymi w rozporządzeniu w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w danym roku. W celu doprecyzowania sposobu mierzenia skali zadań oświatowych i dostosowania do nich wysokości subwencji rozporządzenie uzależnia tę wysokość od liczby uczniów przeliczeniowych otrzymanej przez zastosowanie zróżnicowanych wag dla wybranych kategorii uczniów (wychowanków) i określonych typów i rodzajów szkół oraz wskaźnika korygującego uwzględniającego stopnie awansu zawodowego nauczycieli. Zastosowanie tego wskaźnika umożliwi przekazanie relatywnie wyższych kwot części oświatowej subwencji ogólnej do tych jednostek samorządu terytorialnego, w których udział etatów nauczycieli o najwyższych stopniach awansu zawodowego w relacji do ogólnej liczby etatów nauczycieli jest wyższy niż średnio w skali kraju, co przekłada się na poziom ponoszonych przez poszczególne jednostki samorządu terytorialnego wydatków na wynagrodzenia nauczycieli. Ponadto w algorytmie uwzględnia się również specyfikę szkół i placówek ze względu na koszty kształcenia, np. szkolnictwo zawodowe, sportowe, medyczne, artystyczne, młodzieżowe ośrodki wychowawcze, szkolnictwo specjalne itp., czego wyrazem są dodatkowe wagi stosowane w odniesieniu do uczniów ww. szkół i placówek, które podwyższają kwotę subwencji przypadającą na ucznia.

Kwota standardu finansowego A, czyli kwota subwencji oświatowej przypadająca na jednego ucznia przeliczeniowego, jest swoistym kalkulacyjnym bonem oświatowym na ucznia, jednolitym dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego, ustalonym co roku. Użyte w algorytmie pojęcie ucznia przeliczeniowego oraz wartości wag odpowiadają średnim statystycznym, podczas gdy rzeczywiste zróżnicowanie jednostkowych kosztów pomiędzy szkołami, nawet szkołami tego samego typu w tej samej jednostce samorządu terytorialnego, jest ogromne i wynika z bardzo wielu szczegółowych przyczyn. Modyfikacja algorytmu podziału subwencji oświatowej ściśle wiąże się z wynikami analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół i placówek.

Algorytm jest jednak metodą statystyczną podziału subwencji i nie może uwzględniać wszystkich lokalnych problemów występujących w jednostkach samorządu terytorialnego oraz w poszczególnych

szkołach i placówkach, bowiem zatraciłby swój uniwersalny charakter. Głęboko zindywidualizowane decyzje podejmowane przez organy samorządowe, determinujące łączny skutek finansowy zadań oświatowych, w fundamentalny sposób różnicują te skutki w poszczególnych samorządach, sprawiając, iż w części jednostek samorządu terytorialnego subwencja oświatowa jest równa wydatkom, w innych jest mniejsza, a w jeszcze innych subwencja oświatowa wystarcza na szereg innych wydatków niż wydatki bieżące w oświacie.

Zaplanowana w projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 kwota części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego wynosi 36 924 829 tys. zł. Kwota ta jest wyższa w stosunku do planowanego wykonania subwencji oświatowej w roku 2010 (35 009 865 tys. zł) o 1 914 964 tys. zł, tj. o 5,5%. Wzrost planowanej na rok 2011 kwoty subwencji oświatowej pokrywa skutki przechodzące na rok 2011 podwyżek wynagrodzeń nauczycieli wdrożonych w roku 2010, skutki planowanego wzrostu wynagrodzeń nauczycieli od września 2011 r. oraz skutki awansu zawodowego nauczycieli.

Zgodnie z algorytmem podziału części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 szacuje się, że finansowy standard A wyniesie ok. 4699,97 zł. W stosunku do roku 2010 (4364,39 zł) wzrośnie on o około 7,7%, tj. o 335,58 zł.

2. Zgodnie z deklaracjami z exposé premiera Donalda Tuska realizowany jest 50-procentowy wzrost płac nauczycielskich na przestrzeni lat 2008–2012. I tak:

- w roku 2008 średni wzrost płac nauczycieli wyniósł 10%,
- od 1 stycznia 2009 r. średni wzrost płac nauczycieli wyniósł 5%,
- od 1 września 2009 r. średni wzrost płac nauczycieli wyniósł kolejne 5%,
- od 1 września 2010 r. średni wzrost płac nauczycieli wyniósł 7%,
- od 1 września 2011 r. planowany jest wzrost o kolejne 7%.

Oznacza to, że średnie wynagrodzenie nauczycieli w porównaniu do roku 2007 wzrosło o 39%, a płace najmłodszych stażem nauczycieli wzrosły prawie o 70%.

Ponadto art. 30a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym mu ustawą nowelizującą z dnia 21 listopada 2008 r. o zmianie ustawy Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 1), wprowadził mechanizm kontrolny, który ma za zadanie wspomóc monitorowanie, w jaki sposób dana jednostka j.s.t. wywiązuje się z obowiązku nałożonego przez art. 30 KN. Przepisy art. 30 ust. 6 ustawy z 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) nakładają bowiem na samorząd terytorialny obowiązek ustalania w regulaminach płacowych stawek dodatków w taki sposób, aby osiągnąć co najmniej wysokości

średnich wynagrodzeń ogółem (o których mowa w art. 30 ust. 3).

Nowelizacja z 2008 r. nałożyła obowiązek sprawozdawania przez j.s.t. wypłaconych w danym roku wynagrodzeń i wypłacania dodatku uzupełniającego w przypadkach, gdy w danej grupie awansu wypłacone wynagrodzenie jest niższe od określonego w KN.

3. Jednym z priorytetów rządu jest doskonalenie jakości kształcenia oraz wyrównywanie różnic w poziomie edukacji. Służą temu między innymi:

- upowszechnienie wychowania przedszkolnego,
- obniżenie wieku rozpoczynania spełniania obowiązku szkolnego,
- indywidualizacja procesu nauczania.

W stosunku do poprzednich lat zwiększyła się liczba dzieci od 3 do 5 lat objętych wychowaniem przedszkolnym.

Największy przyrost nastąpił w grupie dzieci pięcioletnich – obecnie do przedszkola uczęszcza 74,8% dzieci w tym wieku, odpowiednio w roku 2007 i 2008 liczby te wynosiły 57,8% i 74,8%. Zwiększyła się liczba miejsc wychowania przedszkolnego. Wzrosła liczba publicznych i niepublicznych punktów przedszkolnych oraz zespołów wychowania przedszkolnego oraz liczba przedszkoli.

Z danych systemu informacji oświatowej wynika, że systematycznie wzrasta liczba dzieci sześciolletnich w klasach pierwszych szkół podstawowych. W roku szkolnym 2010/2011 z możliwości wcześniejszego pójścia do szkoły skorzystało 12,5% 6-latków spośród tych, które rok wcześniej chodziły do przedszkola.

Obowiązkiem gminy jest zapewnienie wszystkim dzieciom sześciolletnim, które nie skorzystały z możliwości wcześniejszego rozpoczęcia nauki w szkole, rocznego przygotowania przedszkolnego finansowanego z dochodów własnych gminy. Na edukację sześciolatków uczącego się w szkole podstawowej gmina otrzymuje subwencję oświatową z budżetu państwa. W roku 2009 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej na sześciolletnich uczniów przekazano jednostkom samorządu terytorialnego ponad 30,9 mln zł, z czego około 13 mln zł otrzymały gminy wiejskie, 2,6 mln zł gminy miejskie, 7,6 mln zł gminy wiejsko-miejskie oraz 7,7 mln zł miasta na prawach powiatu. Natomiast w roku 2010 w ramach części oświatowej subwencji ogólnej na edukację sześciolletnich uczniów jednostki samorządu terytorialnego otrzymują ponad 100,2 mln zł, z czego około 42,1 mln zł otrzymują gminy wiejskie, 8,6 mln zł gminy miejskie, 24,6 mln zł gminy wiejsko-miejskie oraz 24,9 mln zł miasta na prawach powiatu.

W momencie wprowadzenia obowiązku szkolnego w wieku 6 lat edukacja sześciolatków w szkole będzie finansowana z subwencji oświatowej. Dzięki takiemu rozwiązaniu gminy jako organy prowadzące uzyskają wolne środki, które będą mogły wykorzystać na tworzenie nowych miejsc wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–5 lat.

Realizowany jest program rządowy „Radosna szkoła”, przyjęty uchwałą nr 112/2009 Rady Ministrów z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie rządowego programu wspierania w latach 2009–2014 organów prowadzących w zapewnieniu bezpiecznych warunków nauki, wychowania i opieki w klasach I–III szkół podstawowych i ogólnokształcących szkół muzycznych I stopnia – „Radosna szkoła”.

Program zakłada, że w latach 2009–2014 na zakup i zwrot kosztów zakupu pomocy dydaktycznych do miejsc zabaw w szkołach podstawowych oraz na utworzenie lub modernizację szkolnych placów zabaw przy szkołach podstawowych przeznaczona zostanie kwota 2 438 000 tys. zł, z czego 1 278 000 tys. zł pochodzi będzie z budżetu państwa. Dofinansowanie z budżetu państwa w 2009 r. wyniosło 40 mln zł, w 2010 r. – 150 mln zł, natomiast w 2011 r. zaplanowano na ten cel 150 mln zł, a w następnych latach odpowiednio: w 2012 r. – 488 mln zł, w 2013 r. – 234 mln zł oraz w 2014 r. – 216 mln zł.

W 2009 r., w ramach I edycji programu „Radosna szkoła”, wsparcie finansowe otrzymały 4954 szkoły podstawowe, co stanowi 36% wszystkich uprawnionych. Oznacza to, że dzięki programowi z pomocy dydaktycznych w szkołach oraz ze szkolnych placów zabaw korzysta 471 974 uczniów, w tym 8770 dzieci 6-letnich (około 60% spośród wszystkich sześciolatków uczęszczających do szkół podstawowych).

Obecnie trwa jeszcze realizacja II edycji programu „Radosna szkoła”. Można założyć, że jeśli przyznane środki będą wykorzystane w całości, w 2010 r. niemal 80% szkół podstawowych w Polsce będzie miało miejsca zabaw wyposażone w pomoce dydaktyczne. Utworzonych lub zmodernizowanych zostało około 1000 szkolnych placów zabaw.

Minister edukacji narodowej we współpracy z ministrem rozwoju regionalnego, za zgodą Komisji Europejskiej, przygotował projekt systemowy realizowany na poziomie regionów, skierowany do publicznych i niepublicznych szkół podstawowych, „Indywidualizacja procesu nauczania i wychowania uczniów klas I–III”. Na realizację tego projektu minister edukacji narodowej zabezpieczył 624 mln zł.

Celem projektu jest wsparcie wszystkich szkół podstawowych w procesie indywidualizacji nauczania i wychowania uczniów klas I–III. Wsparcie to dotyczy między innymi przygotowania szkół i placówek na przyjęcie dzieci 6-letnich. Otrzymane w ramach projektu środki finansowe mogą być przeznaczone na doposażenie bazy dydaktycznej oraz na organizację dodatkowych zajęć rozwijających i usprawniających, w tym np. zajęć logopedycznych, socjoterapeutycznych i psychoedukacyjnych. Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego wymaga od nauczycieli rozpoznania potrzeb każdego ucznia i zaplanowania procesu dydaktycznego uwzględniającego te potrzeby. Celem projektu jest wspomaganie szkoły i nauczycieli w indywidualizacji procesu kształcenia, to jest w diagnozowaniu potrzeb uczniów, przygotowywaniu programów i zajęć, w doposażeniu

szkoły w niezbędne pomoce dydaktyczne oraz organizowaniu dodatkowych zajęć. Projekt zakłada uczestnictwo wszystkich szkół podstawowych, warunkiem jest spełnienie określonych w projekcie kryteriów. Przystąpienie do projektu umożliwi szkole rozszerzenie swojej oferty edukacyjnej, wykorzystanie ciekawych metod pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, zwiększenie dostępności pomocy psychologiczno-pedagogicznej dla uczniów i rodziców oraz pozwala na doskonalenie nauczycieli w zakresie indywidualnej pracy z uczniem.

Decyzję o rozpoczęciu wdrażania projektu w każdym województwie podejmują poszczególne urzędy marszałkowskie. Wnioskodawcą może być każdy organ prowadzący szkołę podstawową, w strukturze której są klasy I–III, tj. zarówno jednostka samorządu terytorialnego, jak i inne organy założycielskie. Beneficjentami ostatecznymi projektu są dzieci z klas I–III, dla których, odpowiednio do zdiagnozowanych specjalnych potrzeb edukacyjnych, organizuje się i realizuje określony rodzaj wsparcia.

Środki finansowe na realizację projektów otrzymują organy prowadzące publiczne i niepubliczne szkoły podstawowe w wysokości nie mniejszej niż 30 tys. na każdą prowadzoną szkołę spełniającą kryteria określone w projekcie. Fundusze mogą być przeznaczone na:

- 1) organizację dodatkowych zajęć pozalekcyjnych:
 - a) dla dzieci ze specyficznymi trudnościami w czytaniu i pisaniu, w tym także dzieci, u których występuje zagrożenie ryzykiem dysleksji,
 - b) dla dzieci z trudnościami w uczeniu się matematyki,
 - c) logopedycznych dla dzieci z zaburzeniami rozwoju mowy,
 - d) socjoterapeutycznych i psychoedukacyjnych dla dzieci mających trudności w komunikowaniu się z otoczeniem,
 - e) gimnastyki korekcyjnej dla dzieci z wadami postawy,
 - f) specjalistycznych zajęć terapeutycznych dla dzieci niepełnosprawnych,
 - g) rozwijających zainteresowania uczniów uzdolnionych, ze szczególnym uwzględnieniem nauk matematyczno-przyrodniczych (np. prowadzenie obserwacji przyrodniczych);
- 2) doposażenie bazy dydaktycznej szkoły w sprzęt specjalistyczny (tj. np. na zakup oprogramowania oraz pakietów do diagnozowania i korygowania dysfunkcji i dysharmonii rozwojowych, takich jak wady wymowy, dysleksja, wady postawy, zaburzenia koordynacji ruchowej).

W okresie od 1 marca 2010 r. do 31 grudnia 2011 r. realizowany jest projekt systemowy „Podniesienie efektywności kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi”. Celem projektu jest przygotowanie kadry pedagogicznej i zarządzającej szkół i placówek do organizacji i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej jak najbliższej ucznia, w srodo-

wisku jego nauczania i wychowania, tj. w przedszkolu, szkole i placówce oświatowej, oraz poprawa jakości systemu kształcenia i wychowania uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi. Projektowane rozwiązania stanowią kontynuację już rozpoczętych działań wpisanych w nową podstawę programową wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego.

Do końca października 2010 r. przygotowanych zostało prawie 500 liderów zmian w zakresie nowego modelu pracy z dzieckiem ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, w tym realizacji przez szkoły nowych zadań, w szczególności w zakresie organizacji i udzielania pomocy psychologiczno-pedagogicznej, w tym rozpoznawania przez nauczycieli ryzyka specyficznych trudności w uczeniu się.

Liderzy zmian przeprowadzili spotkania szkoleniowo-informacyjne dla ponad 50 000 nauczycieli i dyrektorów jednostek oświatowych przygotowujące ich do realizacji zadań z obszaru kształcenia uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi.

W ramach projektu przewiduje się także szczególną rolę poradni psychologiczno-pedagogicznych, do których należy przede wszystkim:

a) pomoc nauczycielom w podnoszeniu kompetencji zawodowych w zakresie rozpoznawania indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych uczniów oraz ich możliwości psychofizycznych, udzielania uczniom wsparcia, wykorzystywania narzędzi do rozpoznawania ryzyka specyficznych trudności w uczeniu się,

b) specjalistyczna, pogłębiona diagnoza uczniów, w szczególności w sytuacjach, gdy udzielone w przedszkolu, szkole czy placówce wsparcie nie będzie wystarczające,

c) udzielanie pomocy nauczycielom przedszkoli, szkół i placówek w tworzeniu m.in. indywidualnych programów edukacyjno-terapeutycznych oraz planów działań wspierających uczniów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących ułatwienia młodym
startu zawodowego (19650)**

Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premie-

ra podczas exposé w 2007 r., dotyczących ułatwienia młodym stażu zawodowego, przekazaną wystąpieniem Marszałka Sejmu RP z dnia 17 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19650/10, uprzejmie informuję.

W listopadzie 2010 r. stopa bezrobocia młodzieży w Polsce wyniosła 21,9% i była nieco wyższa niż średnia w UE (gdzie wyniosła 20,6%). Należy podkreślić, że wysoką stopę bezrobocia młodzieży, często 2-krotnie przewyższającą wskaźnik ogółem, notuje się we wszystkich krajach UE. Tak więc sytuacja Polski nie odbiega zasadniczo od sytuacji w pozostałych krajach.

W ewidencji prowadzonej przez urzędy pracy przejawia się ogromna rzesza młodych ludzi. Zarówno napływ, jak i odpływ z bezrobocia osób młodych jest bardzo wysoki w stosunku do wielkości populacji bezrobotnych w tej grupie. Oznacza to, że młodzi ludzie stosunkowo często zasilają szeregi bezrobotnych, ale też szybko powracają na rynek pracy i nie dotyka ich problem długotrwałego bezrobocia. Młodzi ludzie statystycznie średnio pozostają w rejestrach bezrobotnych około 6 miesięcy, natomiast absolwenci jeszcze krócej, bo około 4,5 miesiąca.

Ustawowe działania urzędów pracy na rzecz bezrobotnej młodzieży

Bezrobotna młodzież, w tym bezrobotni absolwenci, zgodnie z ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) należy do grupy osób „będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy”. W związku z powyższym bezrobotnym tym w okresie do 6 miesięcy od dnia rejestracji powiatowy urząd pracy powinien przedstawić propozycję zatrudnienia lub propozycję udziału w aktywnym programie rynku pracy w celu zwiększenia szans na zatrudnienie. Młodzież, podobnie jak inni bezrobotni, ma prawo skorzystać z udzielanej przez urzędy pracy podstawowej pomocy, tzw. usług rynku pracy. Są to: pośrednictwo pracy, poradnictwo zawodowe i informacja zawodowa, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy oraz usługi szkoleniowe. Dodatkowo osoby do 25. roku życia z tytułu posiadania statusu „osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy” mogą skorzystać z szeregu tzw. instrumentów rynku pracy, jak: prace interwencyjne, dotacje na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej, roboty publiczne, prace społecznie użyteczne itd.

W przypadku absolwentów, w tym absolwentów szkół wyższych, szczególnie istotne są te usługi i instrumenty rynku pracy, które umożliwią im zdobycie doświadczenia zawodowego oraz pogłębienia kwalifikacji zawodowych, tj. staże u pracodawców i usługi szkoleniowe obejmujące możliwość odbycia bezpłatnego szkolenia, sfinansowanie kosztów studiów podyplomowych lub kosztów egzaminów i licencji oraz możliwość uzyskania nieoprocentowanej pożyczki szkoleniowej.

Ustawa o promocji zatrudnienia (...) stwarza możliwość organizacji dwukrotnie dłuższych staży dla młodzieży w porównaniu z osobami dorosłymi. Sta-

rosta może skierować do odbycia stażu na okres do 12 miesięcy osoby bezrobotne do 25. roku życia oraz osoby bezrobotne, które w okresie 12 miesięcy od dnia określonego w dyplomie, świadectwie lub innym dokumencie poświadczającym ukończenie szkoły wyższej nie ukończyły 27. roku życia. Pozostałym osobom będącym w szczególnej sytuacji na rynku pracy starosta może zaoferować staż nieprzekraczający 6 miesięcy. Celem stażu jest aktywizacja zawodowa tych osób poprzez wykonywanie zadań na stanowisku pracy bez nawiązywania stosunku pracy z pracodawcą. Staż u pracodawcy umożliwia absolwentom wchodzącym na rynek pracy zdobycie doświadczenia zawodowego, co stanowi ważny atut w kontaktach z pracodawcami. Bezrobotnym w okresie odbywania stażu przysługuje stypendium w wysokości 120% kwoty zasiłku dla bezrobotnych, wypłacane przez starostę i finansowane ze środków Funduszu Pracy.

Młodzi ludzie mogą także korzystać z formy subsydiowanego zatrudnienia, jaką są prace interwencyjne, które pozwalają na zdobycie doświadczenia zawodowego potwierdzonego świadectwem pracy. Z Funduszu Pracy pracodawcom zatrudniającym bezrobotnych w tej formie refundowana jest część wynagrodzenia i składek na ubezpieczenia społeczne. W przypadku młodych bezrobotnych takie wspierane zatrudnienie może trwać nawet do 12 miesięcy.

Wprowadzona w 2009 r. nowelizacja ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy umożliwiła realizację nowej polityki rynku pracy ukierunkowanej na stymulowanie rozwoju zasobów ludzkich, w tym rozwoju zawodowego młodych ludzi. Rozszerzono dostępność usług szkoleniowych dla nowych grup klientów urzędów pracy, a także znacząco zwiększono pomoc finansową na podnoszenie kwalifikacji. Obecnie oferta urzędu pracy w zakresie usług szkoleniowych, z których najczęściej korzystają młodzi ludzie, obejmuje:

1) skierowanie na szkolenie do instytucji szkoleniowej, opłacenie kosztów szkolenia i wypłacanie stypendiów uczestnikom szkoleń – wysokość stypendium wynosi 120% zasiłku dla bezrobotnych, a w przypadku podjęcia przez uczestnika szkolenia zatrudnienia do końca szkolenia jest wypłacane stypendium w wysokości 20% zasiłku; w przypadku skierowania na szkolenie w tzw. trybie indywidualnym (ze wskazania bezrobotnego) możliwe jest sfinansowanie kosztów szkolenia do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia;

2) udzielenie pożyczki na sfinansowanie kosztów szkolenia (do wysokości 400% przeciętnego wynagrodzenia);

3) sfinansowanie kosztów egzaminów oraz kosztów uzyskania licencji (do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia);

4) sfinansowanie kosztów studiów podyplomowych (do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia) oraz, po nowelizacji, wypłacanie stypendiów uczestnikom tych studiów wysokości 20% zasiłku na-

wet w przypadku podjęcia zatrudnienia przez bezrobotnego;

5) skierowanie na przygotowanie zawodowe dorosłych; jest to nowo wprowadzony od 2009 r. program aktywizacji, oparty na idei kształcenia dualnego; program kształcenia jest przygotowywany i realizowany przez samego pracodawcę lub we współpracy z instytucją szkoleniową; co najmniej 80% czasu nauki poświęca się na zajęcia praktyczne w miejscu pracy; przygotowanie zawodowe kończy się egzaminem i uzyskaniem świadectwa państwowego lub certyfikatu instytucji szkoleniowej, z wykazem opanowanych umiejętności, a uczestnik przygotowania zawodowego dorosłych otrzymuje stypendium w wysokości 120% zasiłku.

Uczestnictwo młodzieży w aktywnych programach rynku pracy

W 2009 r. udział w aktywnych programach rynku pracy rozpoczęło 268 tys. osób do 25. roku życia, wobec 260,6 tys. osób w roku 2008. Zatem w ciągu roku liczba zaktywizowanych młodych bezrobotnych wzrosła o ponad 7,3 tys. osób, czyli o 2,8%. W tym miejscu należy wyraźnie podkreślić, że osoby młode w ogólnej liczbie bezrobotnych stanowiły ok. 22%, a wśród zaktywizowanych – 38,4%, zatem ok. 16 punktów procentowych więcej.

Największym zainteresowaniem bezrobotnych do 25. roku życia cieszą się staże u pracodawcy, z których w 2009 r. skorzystało 177,3 tys. osób w omawianej grupie wiekowej. W 2009 r. na realizację staży dla bezrobotnych urzędy pracy wydatkowały 1,352 mln zł, co stanowi prawie 1/4 środków przeznaczonych na działania aktywizacyjne finansowane z Funduszu Pracy. Oznacza to, że niemal co drugi młody bezrobotny otrzymał skierowanie na staż. Efektywność zatrudnieniowa w 2009 r. wyniosła 49,5%, tj. prawie połowa uczestników znalazła zatrudnienie w okresie 3 miesięcy po ukończeniu stażu. Efektywność kosztowa, czyli koszt ponownego zatrudnienia^{*)} uczestnika stażu, wyniósł w 2009 r. ponad 13 tys. zł. Jeszcze wyższa była efektywność zatrudnienia po pracach interwencyjnych i wyniosła przeszło 71%. Efektywność kosztowa tej formy kształtuje się na poziomie 6,4 tys. zł.

Młodzi bezrobotni chętniej niż osoby w pozostałych grupach wiekowych decydują się na podjęcie szkolenia. W 2009 r. ze szkoleń organizowanych przez urzędy pracy skorzystało 43,2 tys. osób do 25. roku życia, tj. 10,1% ogółu zarejestrowanych bezrobotnych w tej grupie wiekowej, podczas gdy średni wskaźnik osób przeszkolonych wyniósł 9,3%. Od wielu lat występuje też zależność pomiędzy poziomem wykształcenia a udziałem w szkoleniach: im wyższe wykształcenie bezrobotnych, tym częściej korzystają oni ze szkoleń. W 2009 r. wskaźnik przeszkolenia osób z wyższym wykształceniem wyniósł 13,6%, tj. o 1% więcej niż w przypadku osób z wykształceniem po-

^{*)} Wydatki poniesione z Funduszu Pracy podzielone przez liczbę zatrudnionych po danej formie aktywizacji.

nadgimnazjalnym i prawie dwukrotnie więcej niż w przypadku osób z wykształceniem zasadniczym zawodowym. Dane statystyczne potwierdzają zatem zjawisko silniejszej motywacji do szkoleń wśród osób młodych i wykształconych. W 2009 r. na szkolenia wydatkowano 379,7 mln zł z Funduszu Pracy, co stanowi 6,5% ogółu wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu. Ponad 34% osób, które ukończyły program szkoleniowy, znalazło zatrudnienie w 2009 r. Koszt ponownego zatrudnienia uczestnika szkolenia wynosił 6,8 tys. zł.

W okresie od stycznia do listopada 2010 r. aktywnymi programami rynku pracy objęto ponad 232 tys. młodych bezrobotnych, wobec 198,2 tys. w całym 2009 r. Zatem liczba zaktywizowanych młodych bezrobotnych wzrosła o 17%.

Program aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia

Minister pracy i polityki społecznej w dniu 29 stycznia 2010 r. podjął decyzję o uruchomieniu dodatkowych środków Funduszu Pracy na realizację programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia w celu zwiększenia wsparcia finansowego dla urzędów pracy w zakresie pomocy dla młodzieży. Podstawę prawną dla wszystkich działań podejmowanych w ramach programu stanowią regulacje określone w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Powiatowe urzędy pracy w ramach programu tworzą dla każdego młodego bezrobotnego indywidualny plan działania, który zawiera zbiór instrumentów (np. szkoleń, staży, porad zawodowych itp.) wspomagających szybkie znalezienie pracy. Działania aktywizacyjne realizowane w ramach programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia koncentrują się w szczególności na:

- szkoleniach zawodowych i ogólnych, w tym z zakresu umiejętności poszukiwania pracy,
- szkoleniach połączonych z programami stażu lub przygotowania zawodowego dorosłych,
- szkoleniach połączonych z przyznaniem środków na podjęcie działalności gospodarczej lub założeniem spółdzielni socjalnej,
- szkoleniach połączonych z utworzeniem miejsca pracy u pracodawcy,
- udzieleniu pożyczek na sfinansowanie kosztów szkolenia, w celu umożliwienia podjęcia zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej wymagających szczególnych kwalifikacji.

Projekty działań aktywizacji zawodowej młodych osób w ramach programu zostały przygotowane przez powiatowe urzędy pracy we współpracy z wojewódzkimi urzędami pracy. Przygotowanie projektu było poprzedzone szczegółową analizą, która pozwoliła wyłonić grupę docelową, zdefiniować bariery utrudniające podjęcie zatrudnienia oraz wskazać propozycje rozwiązań problemu zawodowego możliwe do zastosowania w ramach obowiązujących przepisów prawnych. Projekty zostały poddane procedurze

oceny na poziomie samorządu województwa. Rekomendowane przez marszałków województw projekty zostały przekazane do ministra pracy i polityki społecznej. Łącznie projekty złożyło 270 (79%) powiatowych urzędów pracy na kwotę blisko 495,4 mln zł. Minister pracy i polityki społecznej dokonał oceny nadesłanych projektów oraz podzielił środki na jego realizację. W związku z tym, iż zapotrzebowanie zgłoszone przez powiatowe urzędy pracy znacznie przekroczyło dostępny limit środków, konieczne było opracowanie mechanizmu podziału środków na poszczególne województwa, w którym zasadniczym czynnikiem brany pod uwagę była liczba bezrobotnych do 30. roku życia. Ostateczny rozdział środków na projekty zgłoszone z poszczególnych województw dokonany był z uwzględnieniem listy rankingowej marszałków. W wyniku zastosowanej procedury oceny projektów minister pracy i polityki społecznej przyznał 216 powiatowym urzędów pracy środki na realizację programu aktywizacji zawodowej osób do 30. roku życia na łączną kwotę 323,4 mln zł. W ramach tych środków wsparcie do końca 2010 r. uzyskało ok. 45 tys. osób. Szczegółowa ocena efektywności programu będzie dostępna pod koniec kwietnia 2011 r.

Wyżej opisane instrumenty i programy mają na celu wyposażenie młodych ludzi w niezbędne doświadczenie oraz wiedzę, które umożliwią im w przyszłości zdobycie odpowiedniego zatrudnienia, innej pracy zarobkowej lub podjęcie działalności gospodarczej. Jednak rząd nie dysponuje instrumentami, które pozwoliłyby wpływać na politykę zatrudnienia i płac przedsiębiorców. Wysokość wynagrodzenia za pracę jest uzależniona jedynie od mechanizmów wolnego rynku. Ponadto powszechnie wiadomo, iż pracownik bez doświadczenia zawodowego może liczyć na mniejsze wynagrodzenie niż osoba o takich samych kwalifikacjach, ale dysponująca doświadczeniem zawodowym. Należy przypomnieć, iż jedynie minimalne wynagrodzenie za pracę jest regulowane ustawowo, a jego wysokość jest corocznie negocjowana w ramach Komisji Trójstronnej. Od dnia 1 stycznia 2011 r. wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę wynosi 1386 zł. Dla porównania w roku 2007 obowiązywało minimalne wynagrodzenie w kwocie 936 zł.

Przewidywany w kolejnych latach rozwój gospodarczy powinien sprzyjać poprawie sytuacji na rynku pracy, spadkowi stopy bezrobocia i wzrostowi zatrudnienia. W połączeniu z działaniami podejmowanymi przez rząd na rzecz bezrobotnej młodzieży również sytuacja tej grupy na rynku pracy powinna ulegać sukcesywnej poprawie.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących rozwoju rybołówstwa (19651)**

Panie Marszałku! Na podstawie art. 193 w związku z art. 192 regulaminu Sejmu przedkładam, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, Panu Marszałkowi odpowiedź na interpelację pani Anny Sobeckiej, posłanki na Sejm RP, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 17.12.2010 r., znak: SPS-023-19651/10, dotyczącą kwestii związanych z realizacją obietnic złożonych przez pana premiera podczas exposé w 2007 r. dotyczących rozwoju rybołówstwa.

Zadaniem ministra właściwego do spraw rybołówstwa jest kształtowanie, ochrona i wykorzystanie żywych zasobów morza oraz osiągnięcie i utrzymanie dobrego stanu wód przy zapewnieniu racjonalnego wykorzystania tych zasobów. Istotą zrównoważonego rozwoju jest zapewnienie trwałej poprawy stanu żywych zasobów morza.

Obecny rząd zastał sektor rybacki w poważnym kryzysie, na który składał się m.in. zakaz połowów dorszy, który został ustanowiony przez Komisję Europejską, a dalsze prowadzenie przez polskich rybaków połowów tego gatunku groziło wysokimi karami ze strony Komisji Europejskiej, natomiast realizacja Sektorowego Programu Operacyjnego „Rybołówstwo i przetwórstwo ryb 2004–2006” w zakresie wydatkowania środków finansowych nie przekraczała 50%. Program ten miał również najgorsze rokowania pod względem wydatkowania środków finansowych spośród pozostałych sektorowych programów operacyjnych wdrażanych w Polsce.

W 2007 r. rozpoczęto porządkowanie sytuacji dokonując szeregu zmian w systemie zarządzania i kontroli wykonywania rybołówstwa morskiego. Wówczas również podjęto szereg działań naprawczych, które spowodowały, że wydatkowanie na zakończenie okresu kwalifikowalności Sektorowego Programu Operacyjnego „Rybołówstwo i przetwórstwo ryb 2004–2006” osiągnęło poziom ponad 95%.

W wyniku rozmów, jakie przeprowadził rząd z Komisją Europejską w sprawie spłaty przełowionej kwoty połowowej dorszy, ustalono przekroczenie kwoty połowowej dorszy w roku 2007 o 8 tys. ton. Jest to kwota wynegocjowana z Komisją Europejską, gdyż faktyczne przełowienie wynikające z danych Eurostatu wynosiło 14 tys. ton. Udało się również wynegocjować rozłożenie zwrotu przełowionej kwoty w następujący sposób: rok 2008 – 10% kwoty, tj. 800 ton, i w latach następnych (2009–2011) po 30%, tj. 2400 ton. Integralną częścią porozumienia są plan restrukturyzacji polskiej floty rybackiej, tj. dostosowa-

nie potencjału połowowego do dostępnych zasobów Morza Bałtyckiego, oraz plan działań, które rząd RP podejmuje w celu zapewnienia przestrzegania zasad wspólnej polityki rybackiej przez polskich rybaków. Zgodnie z uzgodnieniami z Komisją Europejską strona polska zobowiązała się przygotować plan restrukturyzacji floty w celu prowadzenia przez polską flotę bałtycką zrównoważonej eksploatacji Bałtyku w oparciu o przyznane Polsce kwoty połowowe.

Biorąc pod uwagę przekroczenie kwoty połowowej dorszy w roku 2007, minister rolnictwa i rozwoju wsi, wychodząc naprzeciw postulatowi środowisk rybackich oraz chcąc uniknąć powtórzenia się sytuacji z lat ubiegłych, zaproponował wprowadzenie na lata 2009–2011 nowego systemu zarządzania kwotami połowowymi dorsza, tzw. trójpołówki. Jest to pierwszy system przewidujący zarządzanie kwotą w systemie wieloletnim.

Nowy system podziału pozwolił na ograniczenie liczby statków rybackich połowiących dorsze w kolejnych trzech latach: 2009, 2010 i 2011, z uwzględnieniem rozwiązań przewidzianych w rozporządzeniu Rady nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego. W oparciu o powyższy system oraz stosownie do art. 24 rozporządzenia nr 1198/2006 w kolejnych trzech latach: 2009, 2010 i 2011, polska flota rybacka została podzielona w taki sposób, że 1/3 tej floty (1/3 z każdego przedziału długości całkowitej statków rybackich) w systemie rotacyjnym mogła prowadzić połowy w jednym ze wskazanych trzech lat, natomiast za dwa następne otrzymuje rekompensatę za zaniechanie połowów dorszy (na rzecz połowów innych gatunków organizmów morskich). Na rekompensaty finansowe w tym okresie przeznaczono kwotę ok. 300 mln zł. Są to najwyższe rekompensaty finansowe, jakie dotychczas otrzymywało rybołówstwo.

Rozwiązanie takie zapewnia ustalenie wysokości indywidualnych kwot połowowych ekonomicznie opłacalnych w zależności od długości całkowitej statku rybackiego. Uporządkowanie zarządzania zaowocowało również ustaniem przeławiania kwot połowowych dorsza oraz ustaniem ponoszenia przez rybaków odpowiedzialności zbiorowej za przekroczenia limitów dokonywane przez grupę rybaków naruszających obowiązujące regulacje. Integralną częścią systemu zarządzania kwotami połowowymi dorsza jest kontrola wyładunków dorszy, która zgodnie z krajową regulacją może odbywać się w obecności inspektora rybołówstwa morskiego.

Jednocześnie wprowadzony system podziału kwoty połowowej dorsza w znacznym stopniu przyczynił się do odbudowy dorsza stada wschodniego, co pozwoliło na 15-procentowy wzrost kwot w latach 2010 i 2011. Podczas prac nad ustaleniem wysokości kwot dorsza na 2011 r. Polska proponowała wzrost większy niż o 15%, jednak plan długoterminowy dla tego gatunku nie pozwala na wzrost ogólnej dostępnej kwoty (ang. TAC) więcej niż o 15%. Sytuacja ta ma miejsce z powodu restrykcyjnych przepisów planu długo-

terminowego w zakresie ustalania kwot, w którym nie przewidziano szybkiego wzrostu biomasy stada dorsza. W związku z tym Polska postuluje, by w procesie rewizji plan długoterminowy został dostosowany do faktycznego stanu zasobów dorsza, w szczególności stada wschodniego.

Ponadto podjęte zostały działania w celu nie tylko zapobieżenia sytuacji z 2007 r. (przełowienie), ale i w celu zapewnienia kwot połowowych w takiej wysokości, aby prowadzone połowy były ekonomicznie opłacalne. Polska administracja rybacka, mając na uwadze zabezpieczenie interesów polskich rybaków, aktywnie uczestniczy na forum Unii Europejskiej w ustalaniu wysokości kwot połowowych poszczególnych gatunków organizmów morskich na kolejne lata połowowe.

W odniesieniu do floty dalekomorskiej należy wskazać, że do roku 2008 głównymi rejonami prowadzenia połowów przez statki dalekomorskie były obszary zarządzane przez Organizację Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku (NAFO), Komisję Rybołówstwa Północno-Wschodniego Atlantyku (NEAFC), Konwencję o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki (CCAMLR), a także obszar Morza Północnego i wody norweskie.

Konieczność redukcji nakładu połowowego floty prowadzącej działalność na obszarze północnego Atlantyku i wyrażenie przez Komisję Europejską zgody na uzupełnienie polskiego rejestru statków rybackich o dodatkową zdolność połowową przyczyniły się do powrotu statków prowadzących połowy pod polską banderą na wody będące pod jurysdykcją Królestwa Maroka, a także Islamskiej Republiki Mauretańskiej.

Ponadto po wieloletniej przerwie polskie statki prowadzą działalność połowową w rejonie zarządzanym przez Porozumienie w sprawie połowów na południowym obszarze Oceanu Indyjskiego (South Pacific RFMO). Rejon ten stał się dla polskiej floty dalekomorskiej jednym z ważniejszych obszarów dalszej działalności połowowej.

Wymienione działania zaowocowały wzrostem połowów dalekomorskich z 20,7 tys. ton w 2006 r. do 80,7 tys. ton w 2009 r.

Program Operacyjny „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” zakłada realizację celów strategicznych i podjęcie działań w następujących obszarach priorytetowych:

— Oś priorytetowa 1: Środki na rzecz dostosowania floty rybackiej.

Głównym celem jest dostosowanie floty rybackiej do dostępnych żywych zasobów oraz poprawa rentowności rybołówstwa morskiego. Ponadto ważnym celem jest zapewnienie osłon społeczno-ekonomicznych w związku z realizacją wymogów wspólnej polityki rybackiej.

Ogółem oś priorytetowa 1: beneficjenci złożyli 5674 wnioski o dofinansowanie na kwotę ok. 583 mln zł, co stanowi ok. 64% alokacji osi 1, zawarto 3250

umów o dofinansowanie na kwotę ok. 380 mln zł, co stanowi 42% alokacji osi 1, zrealizowano płatności w wysokości 340 mln zł, co stanowi 37% limitu finansowego osi 1.

— Oś priorytetowa 2: Akwakultura, rybołówstwo śródlądowe, przetwórstwo i obrót produktami rybołówstwa i akwakultury.

W zakresie rybactwa śródlądowego główne działania koncentrują się na modernizacji istniejących gospodarstw chowu i hodowli ryb. Możliwe będą także inwestycje w infrastrukturę, w tym na rzecz poprawy warunków pracy oraz higieny i jakości produktów. W ramach tej osi pomoc finansowa przyznawana jest także na inwestycje w przetwórstwo i obrót produktami rybnymi związane z modernizacją (nowe technologie, sprzęt, innowacyjne metody produkcji), a także z zakresu higieny i bezpieczeństwa pracy oraz dostosowanie do wymogów ochrony środowiska bądź utrzymanie zatrudnienia w tym sektorze i przeszkolenia kadr.

Ogółem oś priorytetowa 2: beneficjenci złożyli 1579 wniosków o dofinansowanie na kwotę 1857 mln zł, co stanowi 234% alokacji osi 2, zawarto 621 umów o dofinansowanie na kwotę 490 mln zł, co stanowi 62% alokacji osi 2, zrealizowano płatności w wysokości 94 mln zł, co stanowi 12% limitu finansowego osi 2.

— Oś priorytetowa 3: Środki służące wspólnemu interesowi.

W ramach tej osi priorytetowej wspierana jest poprawa organizacji sektora rybackiego, np. poprzez ustanawianie oraz restrukturyzację uznanych organizacji producenckich. Wspierane są także działania innowacyjne, projekty pilotażowe i wymiana doświadczeń, jak również realizacja szeroko zakrojonych kampanii informacyjnych o spożyciu ryb i sektorze rybactwa w celu zwiększenia średniego spożycia w przeliczeniu na mieszkańca.

Ogółem oś priorytetowa 3: beneficjenci złożyli 451 wniosków o dofinansowanie na kwotę 1595 mln zł, co stanowi 201% alokacji osi 3; zawarto 131 umowy o dofinansowanie na kwotę 451 mln zł, co stanowi 57% alokacji osi 3; zrealizowano płatności w wysokości 97 mln zł, co stanowi 12% limitu finansowego osi 3.

— Oś priorytetowa 4: Zrównoważony rozwój obszarów zależnych od rybactwa, która ma na celu aktywizację społeczności na obszarach zależnych od rybactwa, poprzez włączenie partnerów społecznych i gospodarczych z określonego obszaru do planowania i wdrażania lokalnych inicjatyw, które pozwolą na rozwój tych terenów oraz poprawę jakości życia lokalnych społeczności. Charakteryzuje się ona odmiennym trybem wdrażania od pozostałych osi priorytetowych tego programu.

W celu prawidłowego przygotowania stowarzyszeń do ubiegania się o status lokalnej grupy rybackiej (LGR), a następnie o środki z osi 4 Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” (PO RYBY 2007–2013) instytucja zarządza-

jąca (Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi) przeprowadziła szereg szkoleń w zakresie wdrażania osi 4 PO RYBY 2007–2013 oraz wykorzystywania środków finansowych Europejskiego Funduszu Rybackiego (EFR).

W dniu 30 października 2009 r. minister rolnictwa i rozwoju wsi ogłosił zaproszenie do składania wniosków na wybór stowarzyszeń do realizacji lokalnych strategii rozwoju obszarów rybackich (LSROR), na który to nabór przeznaczonych zostało ok. 798 692 720 zł, tj. ok. 60% całej alokacji przeznaczonej na osi 4 PO RYBY 2007–2013. Nabór wniosków oraz ich weryfikacja trwały od marca do października 2010 r. W ramach I konkursu dla osi 4 PO RYBY 2007–2013 w dniu 12 października 2010 r. minister rolnictwa i rozwoju wsi dokonał wyboru LGR, których zadaniem jest dysponowanie środkami alokowanymi na tę osi priorytetową w zakresie rozwoju obszarów zależnych od rybactwa. Zgodnie z przepisami wyboru dokonano według łącznej liczby punktów uzyskanej przez stowarzyszenia oraz do wyczerpania kwoty ogłoszonej w zaproszeniu do składania wniosków. Mając na uwadze powyższe, do realizacji LSROR wybrano 26 z 61 ubiegających się stowarzyszeń. Z wybranymi grupami zostały podpisane umowy o warunkach i sposobie realizacji LSROR.

W ramach realizacji osi 4 przez wybrane LGR możliwe jest ubieganie się o pomoc finansową przez wszystkie podmioty sektorów: gospodarczego, społecznego i publicznego, które chcą aktywnie włączyć się i inwestować na obszarach zależnych od rybactwa, w szczególności zaś podmioty sektora rybackiego. Dla tych podmiotów szczególnie ważne będą działania w zakresie restrukturyzacji i reorientacji działalności gospodarczej oraz dywersyfikacji zatrudnienia osób mających pracę związaną z sektorem rybactwa, w drodze tworzenia dodatkowych miejsc pracy poza tym sektorem. W tym zakresie m.in.:

- budowę, przebudowę lub rozbiórkę obiektów, w których ma być lub jest prowadzona działalność gospodarcza, lub unieszkodliwianie odpadów pochodzących z rozbiórki, lub
- wyposażenie obiektów, w których ma być lub jest prowadzona działalność gospodarcza, w zakresie niezbędnym do jej prowadzenia, lub
- remont i adaptację statku rybackiego do prowadzenia działalności gospodarczej, lub
- udział w kursach, szkoleniach, studiach, stażach i innych formach kształcenia mającego na celu zmianę kwalifikacji zawodowych.

Dla innych podmiotów ważne mogą być m.in. działania w zakresie operacji na rzecz wzmocnienia konkurencyjności i utrzymania atrakcyjności obszarów zależnych od rybactwa czy też ochrony środowiska i dziedzictwa przyrodniczego na obszarach zależnych od rybactwa w celu utrzymania jego atrakcyjności.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że w dniu 16 grudnia 2010 r. minister rolnictwa i rozwoju wsi ogłosił drugi nabór wniosków na realizację LSROR, co po-

zwoli na wybranie kolejnych LGR i wsparcie pozostałych obszarów zależnych od rybactwa.

Biorąc pod uwagę powyższe działania, należy stwierdzić, iż polski rząd aktywnie działa na forum UE w zakresie ustalania kwot połowowych dla polskich rybaków oraz podejmuje niezbędne działania w celu optymalizacji wykorzystania narodowych kwot połowowych, przy jednoczesnym racjonalnym i zrównoważonym wykonywaniu rybołówstwa morskiego. Ponadto podejmuje niezbędne działania w celu poprawy jakości życia lokalnych społeczności poprzez zwiększenie dochodów osób i przedsiębiorstw działających w sektorze rybackim, a co za tym idzie – rozwój agroturystyki na tych terenach, m.in. poprzez podnoszenie kwalifikacji.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących wytwarzania biopaliw i biogazów
(19653)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19653/10) poniżej przedstawiam stanowisko wobec zagadnień podniesionych w interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie wytwarzania biopaliw i biogazów.

1. Jakie kroki zamierza podjąć rząd, aby wykorzystać potencjał biogazowy w Polsce?

Rząd przywiązuje olbrzymie znaczenie do rozwoju biopaliw ciekłych, a także wykorzystania biogazu, upatrując w nich istotny element zrównoważonego rozwoju, prowadzący do poprawy bezpieczeństwa energetycznego przy jednoczesnym pozytywnym wpływie na stan środowiska, w szczególności przez redukcję emisji dwutlenku węgla i innych zanieczyszczeń. Jednocześnie rozwój tego rynku przyczynia się do aktywizacji terenów wiejskich poprzez zwiększenie produkcji rolniczej na cele energetyczne (nieżywnościowe) oraz związane z tym tworzenie nowych miejsc pracy. Fakt, że produkcja biogazu pochodzenia rolniczego może być istotnym źródłem energii odnawialnej oraz dochodów dla gospodarstw rolnych, przedsiębiorstw i samorządów lokalnych, jest bezsporny. Nie ulega również wątpliwości, że odpowiednie instrumenty prawne i finansowe nastawione na wspar-

cie produkcji energii ze źródeł odnawialnych, w tym biogazu, w istotny sposób przyczyniają się do rozwoju tego sektora gospodarki.

Wytwarzanie biogazu rolniczego będzie się rozwijało w najbliższych latach w ramach, które są określone przez obowiązujące prawo, jak również istniejące i planowane mechanizmy wsparcia. Ministerstwo Gospodarki, wykonując cele w zakresie zwiększenia wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych, w tym również biogazu rolniczego, zapisane w „Polityce energetycznej Polski do 2030 r.”, przygotowuje mechanizmy wsparcia o charakterze systemowym. Przykładem takich działań jest, opracowany we współpracy z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, dokument przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 13 lipca 2010 r. pn.: „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020”.

Dokument określa ramowe założenia niezbędne dla rozwoju biogazowni rolniczych w najbliższej dekadzie oraz zawiera konkretne instrumenty wsparcia, umożliwiające utworzenie do 2020 r. średnio jednej biogazowni rolniczej w każdej gminie wykorzystującej biomasę pochodzenia rolniczego. Dostępny potencjał surowcowy produkcji biogazu, zawarty w produktach ubocznych rolnictwa i pozostałościach przemysłu rolno-spożywczego, wynosi około 1,7 mld m³ biogazu rocznie. W Polsce zużywa się rocznie około 14 mld m³ gazu ziemnego, w tym odbiorcy indywidualni z terenów wiejskich wykorzystują około 500 mln m³ gazu. Szacowana ilość biogazu po oczyszczeniu mogłaby pokryć około 10% zapotrzebowania kraju na gaz lub w całości zaspokoić potrzeby odbiorców z terenów wiejskich oraz dostarczyć dodatkowo 125 tys. MW_{he} (energii elektrycznej) i 200 tys. MW_{hc} (energii cieplnej).

Wdrożenie „Kierunków...” związane jest przede wszystkim z ustawą z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 21, poz. 104). Ustawa przewiduje m.in. określenie podstaw prawnych oraz warunków przyłączenia do sieci dystrybucyjnej gazowej instalacji wytwarzania biogazu rolniczego przez przedsiębiorstwa energetyczne zajmujące się przesyłem lub dystrybucją paliw gazowych. W ustawie zawarto instrument wsparcia w postaci skorelowania systemu promocji biogazu rolniczego z funkcjonującym systemem świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w OZE, który z pewnością stanie się istotnym bodźcem dla potencjalnych inwestorów do realizacji przedsięwzięć w zakresie budowy biogazowni. Biogaz rolniczy oczyszczony do parametrów jakościowych gazu ziemnego wysokometanowego lub gazu zaazotanego będzie tłoczony do sieci dystrybucyjnych lub lokalnych instalacji wybudowanych z inicjatywy samorządów. Jednocześnie ustawa określa, iż działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania biogazu rolniczego jest wykonywana na podstawie wpisu do rejestru wytwórców biogazu rolniczego. Organem prowadzącym rejestr oraz odpowiedzialnym za monitoring i kontrolę przedsiębiorstw

energetycznych zajmujących się wytwarzaniem biogazu rolniczego jest prezes Agencji Rynku Rolnego.

Mając na uwadze przepisy dotyczące przyłączania biogazowni do systemu elektroenergetycznego, ustawa obejmuje m.in.:

1) wprowadzenie instytucji zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie do sieci. Konieczność wprowadzenia takiego rozwiązania została spowodowana faktem spekulacyjnego rezerwowania miejsc i mocy przyłączeniowych w systemie elektroenergetycznym. W obecnym stanie prawnym operatorzy systemu elektroenergetycznego nie mają podstawy do odmowy wydania warunków przyłączenia, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i odbioru, w przypadku spełnienia przez wnioskodawcę wymogów formalnych niezbędnych do wszczęcia procedury określania warunków przyłączenia, nawet w sytuacji gdy wnioskodawca nie jest w stanie udźwignąć konsekwencji finansowych w zakresie wnioskowanych warunków przyłączenia. Wprowadzony w ustawie obowiązek wnoszenia zaliczki na poczet opłaty za przyłączenie powinien umożliwić uwolnienie części mocy przyłączeniowych i ograniczyć na przyszłość to niekorzystne zjawisko. W przypadku gdy przedsiębiorstwo energetyczne, które wydało warunki przyłączenia, odmówi zawarcia umowy o przyłączenie, pobrana zaliczka będzie podlegała zwrotowi;

2) zdyscyplinowanie przedsiębiorstw sieciowych do przestrzegania terminów wydawania warunków przyłączenia do sieci. Za ich niedotrzymanie wymierzana będzie kara pieniężna w wysokości co najmniej 3000 zł za każdy dzień zwłoki. Dla zapewnienia pełnej transparentności procesu przyłączania do sieci elektroenergetycznej przedsiębiorstwa zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej będą obowiązane zapewnić publiczną dostępność informacji o: podmiotach ubiegających się o przyłączenie o napięciu wyższym niż 1 kV, lokalizacji przyłączenia, mocy przyłączeniowej, datach: wydania warunków przyłączenia, zawarcia umowy o przyłączenie i rozpoczęcia dostarczania energii elektrycznej, a także informacji o wielkości dostępnej mocy przyłączeniowej dla stacji elektroenergetycznych lub ich grup wchodzących w skład sieci o napięciu znamionowym wyższym niż 1 kV, a także planowanych zmianach tych wielkości w okresie następnych 5 lat od dnia publikacji tych danych.

Obecnie jest możliwe współfinansowanie inwestycji biogazowych ze środków publicznych, zarówno krajowych, jak i Unii Europejskiej. Przykładem takiego źródła dofinansowania jest Program Operacyjny „Infrastruktura i środowisko” oraz regionalne programy operacyjne. Oba ww. działania, w ramach przykładowych rodzajów projektów znajdujących się w „Szczegółowym opisie priorytetów RPO na lata 2007–2013”, wymieniają wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii.

Kompleksową listę kluczowych instrumentów finansowego wsparcia, związanych z budową instalacji

do produkcji biogazu rolniczego, można znaleźć w materiale pn. „Przewodnik – fundusze europejskie na energetykę odnawialną”, który zamieszczono na stronie internetowej: www.funduszeeuropejskie.gov.pl.

Szczególne możliwości dofinansowania projektów biogazowych stwarzają również programy priorytetowe w ramach NFOSiGW, z którego można dofinansować biogazownie w formie nisko oprocentowanego kredytu. Przykładem jest „Program dla przedsięwzięć w zakresie odnawialnych źródeł energii i obiektów wysokosprawnej kogeneracji”, tzw. „OZE i kogeneracja”, część 1. Wśród rodzajów inwestycji, które mogą być dofinansowane w ramach programu, wymienione są następujące kategorie przedsięwzięć: inwestycje, których rezultatem jest wytwarzanie energii elektrycznej lub ciepła z wykorzystaniem biogazu powstałego w procesach odprowadzania lub oczyszczania ścieków albo rozkładu szczątek roślinnych i zwierzęcych, oraz inwestycje dotyczące budowy, rozbudowy lub przebudowy instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego celem wprowadzania go do sieci gazowej dystrybucyjnej i bezpośredniej.

Rozwinięciem ww. programu jest realizowany przez NFOŚiGW we współpracy z wojewódzkimi funduszami ochrony środowiska i gospodarki wodnej „Program dla przedsięwzięć w zakresie odnawialnych źródeł energii i obiektów wysokosprawnej kogeneracji”, tzw. „OZE i kogeneracja”, część 2. Linią demarkacyjną jest całkowity koszt przedsięwzięcia, który musi zawierać się w kwocie od 1 do 10 mln zł. Budżet programu na lata 2009–2011 wynosi 560 mln zł.

2. W jaki sposób rząd zamierza zmniejszyć deficyt gazowy państwa?

Odnosząc się do pytania pani poseł dotyczącego działań rządu w zakresie zmniejszenia deficytu gazowego Polski, pragnę podkreślić, że w dniu 29 października 2010 r. zostały podpisane protokoły do porozumienia międzyrządowego w sprawie dostaw gazu ziemnego do Polski. W tym samym dniu został podpisany aneks do tzw. kontraktu jamalskiego pomiędzy Polskim Górnictwem Naftowym i Gazownictwem SA i OAO Gazprom. W związku z powyższym zwiększyły się możliwości importu gazu ziemnego z kierunku wschodniego z poziomu 7,45 mld m³ do 9 mld m³ (wg Polskiej Normy) w 2010 r. Dzięki temu zagwarantowane zostało zbilansowanie dostaw gazu ziemnego do Polski zarówno w 2010 r., jak i w latach następnych. A zatem obecnie nie przewiduje się niedoborów w dostawach gazu ziemnego.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, że obecnie realizowane są – zgodnie z polityką energetyczną – projekty w zakresie dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego do Polski. Do projektów należy zaliczyć: rozbudowę połączenia międzysystemowego w Lasowie na granicy polsko-niemieckiej, budowę połączenia międzysystemowego w okolicy Cieszyna na granicy polsko-czeskiej oraz budowę terminalu regazyfikacyjnego w Świnoujściu.

Wyrażam przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią wystarczającą odpowiedź na pytania zawarte w interpelacji złożonej przez panią poseł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących ekologicznej produkcji żywności
(19654)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 8 grudnia 2010 r., znak: AS/I/375/10, w sprawie żywności ekologicznej uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przykładając szczególną wagę do rozwoju rolnictwa ekologicznego. Wraz z zachodzącymi zmianami na tym rynku podejmowane są działania mające na celu zagwarantowanie odpowiedniego funkcjonowania systemu produkcji, certyfikacji i wsparcia w tym zakresie. Najważniejsze zmiany legislacyjne są systematycznie wprowadzane, począwszy od 2008 r., kiedy to rozpoczęto prace nad zmianą ustawy o rolnictwie ekologicznym. Nowa ustawa o rolnictwie ekologicznym (ustawa z dnia 25 czerwca 2009 r. – Dz. U. z 2009 r. Nr 116, poz. 975, z późn. zm.) obowiązuje od 2009 r. W kolejnych latach wydawane były rozporządzenia wykonawcze do tej ustawy, tj.:

1) rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 22 października 2009 r. w sprawie wzoru formularza wykazu producentów, którzy spełnili wymagania dotyczące produkcji w rolnictwie ekologicznym, oraz sposobu jego przekazywania (Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1378, z późn. zm.),

2) rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 2 marca 2010 r. w sprawie jednostek organizacyjnych oceniających i potwierdzających zgodność środków do produkcji ekologicznej z wymaganiami określonymi w przepisach dotyczących rolnictwa ekologicznego oraz prowadzących wykaz tych środków (Dz. U. z 2010 r. Nr 54, poz. 326, z późn. zm.),

3) rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 18 marca 2010 r. w sprawie niektórych warunków produkcji ekologicznej (Dz. U. z 2010 r. Nr 56, poz. 348),

4) rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 12 maja 2010 r. w sprawie nabywania uprawnień inspektora rolnictwa ekologicznego (Dz. U. z 2010 r. Nr 94, poz. 607),

5) rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 10 listopada 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie jednostek organizacyjnych oceniających i potwierdzających zgodność środków do produkcji ekologicznej z wymaganiami określonymi w przepisach dotyczących rolnictwa ekologicznego oraz prowadzących wykaz tych środków (Dz. U. Nr 225, poz. 1468).

Należy również zwrócić uwagę, iż oprócz ww. przepisów dotyczących certyfikacji i ekologicznej produkcji żywności w latach 2008–2010 wprowadzane były zmiany legislacyjne w zakresie rozwiązań dotyczących wsparcia rolnictwa ekologicznego.

Producenci rolni oraz przetwórcy wytwarzający żywność metodami ekologicznymi mogą skorzystać z szerokiego systemu wsparcia przewidzianego tego sektora rolnictwa.

W ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 uruchomiono dwa działania z osi pierwszej bezpośrednio odnoszące się do wsparcia rolnictwa ekologicznego, tj.: Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności oraz Działania informacyjne i promocyjne. W ramach pierwszego działania producenci rolni otrzymują zwrot kosztów uczestnictwa w systemie rolnictwa ekologicznego, a w ramach drugiego działania grupy producentów otrzymują pomoc w formie refundacji 70% kosztów kwalifikowanych poniesionych na promocję i informację. Działania w ramach osi pierwszej służą poprawie konkurencyjności sektora rolnego i leśnego. W Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 w ramach osi drugiej w działaniu: Program rolnośrodowiskowy w pakiecie 2. rolnictwo ekologiczne jest wspierane w ramach 12 wariantów. Do 2011 r. ekologiczni producenci rolni otrzymują również wsparcie skierowane na przedsięwzięcia rolnośrodowiskowe i poprawę dobrostanu zwierząt realizowane w ramach Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich 2004–2006.

Producenci rolni oraz przetwórcy wytwarzający żywność metodami ekologicznymi oprócz wsparcia finansowego od 2004 r. otrzymują również wsparcie merytoryczne. Corocznie dofinansowane są badania w rolnictwie ekologicznym prowadzone przez instytuty resortowe, wyższe uczelnie oraz placówki Polskiej Akademii Nauk. Uzyskiwane wyniki są powszechnie dostępne i mogą być wykorzystywane w celu poprawienia wyników i efektów prowadzonej produkcji.

Wsparcie merytoryczne jest również udzielane poprzez istniejące struktury doradztwa rolniczego. W tym zakresie działa Centrum Doradztwa Rolniczego w Brwinowie Oddział w Radomiu, do którego zadań należy m.in.:

1) koordynacja doradztwa w zakresie rolnictwa ekologicznego;

2) przekazywanie wiedzy o produkcji żywności metodami ekologicznymi pracownikom ośrodków doradztwa rolniczego oraz rolnikom;

3) prowadzenie gospodarstwa doświadczalnego w zakresie produkcji metodami ekologicznymi.

Należy również zwrócić uwagę na dodatkowe specjalne rozwiązania mające na celu wsparcie rozwoju ekologicznego przetwórstwa spożywczego na poziomie gospodarstwa rolnego. W 2009 r. rozpoczęto prace mające na celu uruchomienie Centrum Praktycznego Szkolenia w zakresie przetwórstwa na poziomie gospodarstwa. Centrum to powstaje przy Centrum Doradztwa Rolniczego w Brwinowie Oddział w Radomiu. W 2010 r. przeprowadzono tam już 34 specjalistyczne szkolenia, a liczba uczestników przekroczyła 1000 osób.

Oprócz przygotowanych i wdrożonych rozwiązań legislacyjnych umożliwiających wsparcie producentów rolnych i grup producentów Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi bezpośrednio prowadzi działania informacyjne i promocyjne związane z rolnictwem ekologicznym. Przygotowywane i wydawane są materiały informacyjne zarówno dla rolników, producentów, jak i konsumentów, a pracownicy Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi przekazują informacje odnośnie tego sektora podczas licznych targów (np. BioFach w Norymberdze czy Natura Food w Łodzi), konferencji i spotkań. Są to zarówno konferencje i spotkania z producentami rolnymi, gdzie udzielane informacje są związane z zasadami i warunkami prowadzenia produkcji ekologicznej i możliwościami otrzymania wsparcia, jak też specjalistyczne spotkania biznesowe krajowych producentów z przedstawicielami z innych krajów (np. Francji czy Holandii).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Tadeusz Nalewajk

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących decentralizacji władzy (19655)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19655/10), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej z dnia 2 grudnia 2010 r.

w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących decentralizacji władzy, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji prowadzone były prace nad projektem ustawy o polityce miejskiej państwa i współpracy jednostek samorządu terytorialnego w tym zakresie (tzw. ustawy metropolitalnej).

Wspomniany wyżej projekt ustawy był przedmiotem uzgodnień międzyresortowych, jak również był omawiany na posiedzeniach Zespołu Ustrojowego Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego – z udziałem m.in. przedstawicieli Unii Metropolii Polskich, Związku Miast Polskich oraz Związku Województw. Ponadto odbywały się bilateralne spotkania z organizacjami i przedstawicielami samorządu terytorialnego (np. kilkukrotnie z Konwentem Marszałków Województw).

Szerokie konsultacje ze stroną samorządową wynikały z założenia, iż projekt przedmiotowej ustawy powinien być wypracowany wspólnie z organizacjami samorządowymi, reprezentującymi podmioty, które będą realizowały zadania wynikające z tej regulacji.

Wskazać jednak należy, że w toku uzgodnień pojawiły się różnice zdań co do propozycji niektórych rozwiązań, uniemożliwiające wypracowanie wspólnego stanowiska ze stroną samorządową. Brak konsensusu po stronie samorządowej utrzymuje się do chwili obecnej, co uniemożliwia dalsze prace nad projektem.

W związku z powyższym, mając na uwadze rozbieżności, jakie wystąpiły pomiędzy stroną samorządową a rządową, w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji zostały wstrzymane prace legislacyjne na projektem tzw. ustawy metropolitalnej.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących obniżenia bezrobocia (19656)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie realiza-

cji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących obniżenia bezrobocia, przekazaną przy piśmie z dnia 17 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19656/10, działając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie odpowiadam, co następuje.

Sformułowaną w interpelacji tezę o nieubłaganim wzroście bezrobocia, wbrew najróżniejszym próbom rządu, aby je obniżyć, należy odebrać jako przerysowaną. Dowodzą tego dane statystyki publicznej. Stopa bezrobocia rejestrowanego na koniec roku 2005 i 2006 wynosiła odpowiednio 14,8% i 11,2%. W styczniu 2007 r. stopa bezrobocia rejestrowanego osiągnęła poziom 15,1% i ponad 14% w lutym i marcu tego roku. Na koniec roku 2007 stopa bezrobocia rejestrowanego wyniosła 11,2%. W końcu roku 2008 nastąpił spadek stopy bezrobocia rejestrowanego do 9,5%. Z kolei w końcu 2009 r. zanotowano wzrost bezrobocia rejestrowanego do 12,1%, tj. o 2,6 p. p. w stosunku do roku poprzedniego. Należy jednak mieć tu na uwadze wpływ globalnego kryzysu finansowego na sytuację na rynkach pracy, w tym na polskim rynku pracy.

Reperkusje tego kryzysu wpłynęły na spowolnienie tempa spadku bezrobocia w roku 2008 oraz na jego wzrost w roku 2009, ale nadal na tle innych krajów UE sytuacja Polski była zdecydowanie lepsza. Jak wskazują dane publikowane przez Eurostat, stopa bezrobocia w Unii Europejskiej (UE-27), odnotowana w 2009 r., wyniosła 8,9% wobec 7,0% przed rokiem. W tym samym czasie w Polsce wskaźnik bezrobocia zwiększył się z 7,1% do 8,2%. Zatem wartość stopy bezrobocia sytuowała nasz kraj poniżej średniej w UE. Należy zauważyć, że jeszcze w 2007 r. stopa bezrobocia w Polsce (9,6%) zdecydowanie przekraczała średnią UE (7,1%), a w latach 2004–2006 byliśmy krajem o najwyższym wskaźniku bezrobocia w UE. Tak więc pomimo skutków kryzysu w 2009 r. de facto zrealizowane zostało zamierzenie wyrażone w exposé premiera, aby do 2012 r. obniżyć bezrobocie do poziomu nie wyższego niż średnia europejska. W 2010 r. w Polsce, według danych Eurostat, stopa bezrobocia (zharmonizowana) utrzymywała się na poziomie jednocyfrowym, niemal identycznym do średniej w UE-27.

Nie pomniejszając wagi problemu bezrobocia podniesionego przez panią poseł, należy zauważyć, że zgodnie z treścią exposé premiera do głównych celów polityki społeczno-gospodarczej w Polsce należy wzrost zatrudnienia. U podstaw tego leży utrzymujący się od lat niski wskaźnik zatrudnienia, zwłaszcza wśród osób w wieku ponad 55 lat, oraz trudności w starcie zawodowym młodych Polaków. Zgodnie z wynikami badania aktywności ekonomicznej ludności (BAEL) w Polsce w III kw. 2010 r. wskaźnik zatrudnienia ogółem (dla ludności w wieku 15 lat i więcej) wyniósł 51,1% i był o 0,2 p. p. wyższy niż w analogicznym okresie ubiegłego roku oraz o 0,7 p. p. wyższy niż w II kw. 2010 r. Wskaźnik ten dla osób w wieku produkcyjnym według definicji Eurostat, tj. w wieku 15–64 lata, wyniósł w Polsce 60,0%, co

stanowi powolny, ale systematyczny wzrost w stosunku do poprzednich lat. Niemniej wskaźnik ten lokuje Polskę nie tylko poniżej średniej dla UE-27 (64,6%), ale w końcowej stawce państw członkowskich, razem z Malcią (54,9%), Węgrami (55,4%), Włochami (57,5%) i Rumunią (58,6%). Pod względem 32,3% wskaźnika zatrudnienia osób starszych (55–64 lata) Polska jest co najmniej w równie niekorzystnej sytuacji w porównaniu do średniej UE-27 (46,0% w 2009 r.). Prawdziwa przepaść dzieli Polskę od takich państw członkowskich, jak Szwecja, Estonia, Dania, gdzie wskaźnik zatrudnienia osób starszych osiąga odpowiednio: 70,0%, 60,4% i 57,5%. Premier w swoim exposé poświęcił osobną uwagę niezbędności utrzymania Polaków w wieku około 50 lat i więcej na rynku pracy w myśl idei solidarnej równowagi generacji.

Wspomniane wyzwania na rynku pracy, tak wyraźnie wskazane w exposé, zostały podjęte według kompetencji również przez ministra właściwego do spraw pracy. Realizacja działań możliwa była w wyniku przygotowania i wdrożenia następujących narzędzi:

W dniu 17 października 2008 r. Rada Ministrów przyjęła program „Solidarność pokoleń. Działania dla zwiększenia aktywności zawodowej osób w wieku 50+”. Celem opracowanego w Ministerstwie Pracy i Polityki społecznej programu jest osiągnięcie w perspektywie do 2020 r. wskaźnika zatrudnienia osób w wieku 55–64 lata na poziomie 50%. Program „Solidarność pokoleń” obejmuje szerokie spektrum inicjatyw, których celem jest lepsze wykorzystanie zasobów ludzkich osób w wieku 50 i więcej lat. Działania w tym zakresie podejmowane powinny być na wielu poziomach. Istotnym ich elementem są działania rządu, ale równie ważne są inicjatywy pracodawców oraz chęci poszczególnych osób do tego, aby wydłużać swoją aktywność.

16 września 2010 r. Rada Ministrów skierowała do Sejmu projekt ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do trzech lat. Projekt zawiera rozwiązania służące zwiększeniu możliwości rozwoju zróżnicowanych form zorganizowanej opieki nad dzieckiem w wieku od 20 tygodni (zakończenie podstawowego wymiaru urlopu macierzyńskiego) do 3 lat. Rozwiązania te zwiększają szansę aktywizacji zawodowej kobiet lub powrotu do pracy po przerwie związanej z macierzyństwem. Ponadto wprowadzenie różnorodnych form opieki nad dzieckiem, w tym dziennego opiekuna, i jednoczesne zastosowanie ułatwień w zatrudnianiu nian spowoduje ograniczenie liczby pracujących nieformalnie w tym charakterze. Jednocześnie ustawa ta może przyczynić się do zatrzymania w zatrudnieniu tej części kobiet w przedziale wiekowym 50+, która rezygnuje z pracy zawodowej na rzecz opieki nad wnukami.

Podjęta z inicjatywy ministra pracy i polityki społecznej nowelizacja ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i niektórych innych ustaw (przyjęta przez Sejm w dniu 19 grudnia 2008 r., opublikowana w Dz. U. Nr 6, poz. 33) utworzyła podsta-

wy prawne dla wdrożenia nowych programów i instrumentów polityki rynku pracy. Nowe rozwiązania zawarte w ustawie miały sprostać aktualnym wyzwaniom i zapobiegać skutkom spowolnienia gospodarczego na polskim rynku pracy poprzez ułatwianie osobom bezrobotnym i poszukującym pracy powrotu do zatrudnienia lub rozpoczęcia aktywności zawodowej. Dokonane zmiany mają charakter systemowy i służą zwiększeniu aktywizacji osób zatrudnionych, poszukujących pracy oraz bezrobotnych. Szczególnie aktywną rolę w tym procesie odgrywają publiczne służby zatrudnienia.

W dniu 19 czerwca 2009 r. Sejm RP przyjął ustawę o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych udzielonych osobom, które utraciły pracę. Uprawiona do okresowej zwrotnej pomocy finansowej, w rozumieniu ustawy, była osoba fizyczna, która po dniu 1 lipca 2008 r. utraciła zatrudnienie lub inną pracę zarobkową, a także zakończyła prowadzenie działalności gospodarczej jako przedsiębiorca niezatrudniający pracowników. Warunkiem otrzymania pomocy w spłacie kredytu mieszkaniowego było zarejestrowanie się w urzędzie pracy i uzyskanie prawa do zasiłku dla bezrobotnych (z uwagi na to, że źródłem finansowania okresowej zwrotnej pomocy finansowej były środki pochodzące z Funduszu Pracy, do którego wcześniej za uprawnionego były odprowadzane składki). Wnioski o przyznanie pomocy mogły być składane do dnia 31 grudnia 2010 r. w powiatowym urzędzie pracy, w którym zarejestrowała się osoba bezrobotna.

Pomimo stosunkowo dobrej, na tle części krajów europejskich, sytuacji na rynku pracy, rząd RP, wychodząc naprzeciw spodziewanym negatywnym wpływom globalnej sytuacji ekonomicznej na poziom zatrudnienia w Polsce, przygotował ustawę z dnia 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców, która ma na celu uelastycznienie procesu pracy, obniżenie kosztów pracy przedsiębiorstwom dotkniętym przez kryzys, a także zwiększenie skłonności do inwestowania w kapitał ludzki. Jakkolwiek rozwiązania ustawy są wprowadzone doraźnie, to będą obowiązywać do końca 2011 r.

Uchwałą nr 111/2010 Rady Ministrów z dnia 14 lipca 2010 r. przyjęty został „Krajowy plan działań na rzecz zatrudnienia na lata 2009–2011” (KPDZ/2009-2011). Dokument opracowany przez międzyresortowy zespół powołany przez ministra pracy i polityki społecznej określa działania do podjęcia w sferze zatrudnienia w ciągu kolejnych trzech lat wobec podstawowego wyzwania, jakim jest zwiększenie aktywności zawodowej Polaków, i w obliczu podstawowego zagrożenia – spowolnienia wzrostu gospodarczego oraz zachodzących w społeczeństwie zmian demograficznych. KPDZ/2009-2011 wyznacza cztery następujące obszary priorytetowe:

- 1) wzrost aktywności;
- 2) sprawny rynek pracy;
- 3) doskonalenie aktywnej polityki rynku pracy;

4) łagodzenie skutków kryzysu gospodarczego oraz przygotowanie rynku pracy do ożywienia gospodarki.

Wymienione formalnoprawne narzędzia utworzyły ramy dla działań, które niewątpliwie przyczyniły się do uniknięcia radykalnego wzrostu bezrobocia po 2008 r., jaki można było obserwować w większości państw członkowskich UE. Tworzą one podstawę dla kontynuowania polityki rynku pracy nakierowanej na wzrost zatrudnienia i ograniczanie bezrobocia.

Odpowiadając na pytania postawione w interpelacji pani poseł, jakie kroki zamierza podjąć rząd, aby zahamować wzrost bezrobocia i spowodować jego spadek, i czy planowane są zmiany przepisów, które mają zapobiec wzrostowi bezrobocia, uprzejmie informuję.

Rząd zamierza kontynuować politykę rynku pracy prowadzoną na bazie wypracowanych narzędzi i skupioną na wzroście zatrudnienia i ograniczaniu bezrobocia. W szerszym zakresie dla modernizacji funkcjonowania rynków pracy wykorzystany będzie krajowy model flexicurity – zintegrowanej strategii równoczesnego zwiększania elastyczności i bezpieczeństwa rynku pracy, który obejmuje cztery komponenty:

1) elastyczne i niezawodne układy dotyczące umów (nowoczesne prawo pracy, umowy zbiorowe i organizacja pracy);

2) całościowe strategie uczenia się przez całe życie;

3) efektywne aktywne polityki rynku pracy;

4) nowoczesne systemy zabezpieczenia społecznego.

Polska w roku 2009 dokonała oceny swego modelu rynku pracy, czego wyrazem był raport „Flexicurity w Polsce. Diagnoza i rekomendacje. Raport końcowy z badań”¹⁾. W kolejnej dekadzie Polska przewiduje dalsze wzmocnienie każdego z komponentów modelu flexicurity. Zakłada się m.in. rozwój i upowszechnienie wykorzystania form zatrudnienia i organizacji pracy pozwalających na godzenie pracy z obowiązkami prywatnymi, a także dalsze ograniczenie segmentacji rynku pracy spowodowanej inflacją umów zawieranych na czas określony. Odpowiednie zapisy obowiązują tymczasowo jako część uregulowań antykryzysowych i niewykluczone, że zostaną na stałe transponowane do przepisów prawa pracy.

Rząd nadal widzi aktywną politykę rynku pracy jako istotny element walki z niedopasowaniem podaży do popytu. Wzrost środków na ten cel w ostatnich latach był znaczny i spowodował, że proporcje pomiędzy wydatkami na pasywną i aktywną politykę rynku pracy uległy zrównaniu. Obecnie wyzwaniem pozostaje skuteczność działań aktywizujących. Wprowadzenie profilowania bezrobotnych czy lepsza ocena efektywności wydatkowanych środków to działania

niezbędne, także z uwagi na ograniczone środki budżetowe i konieczność równoważenia finansów publicznych. Priorytetem działań nadal będzie rozwój publicznych służb zatrudnienia otwartych na współpracę z każdym interesariuszem rynku pracy i świadczących najwyższej jakości usługi, w szczególności pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego, które bezspornie są najefektywniejszymi formami pomocy zainteresowanym.

W horyzoncie długoterminowym najlepsze efekty dla funkcjonowania rynku pracy przynosi dobrej jakości edukacja, w tym edukacja ustawiczna. Rząd pracuje nad reformą szkolnictwa wyższego, reformą szkolnictwa zawodowego oraz dokumentem strategicznym „Perspektywa uczenia się przez całe życie” (Life Long Learning), co ma pozwolić na ograniczenie luki w niedopasowaniu kwalifikacyjnym wielu Polaków do obecnych i przyszłych potrzeb rynku pracy. Ponadto założenia do Krajowego Programu Reform przewidują wprowadzanie zmian w krajowym systemie kwalifikacji, tzn. wprowadzenie rozwiązań umożliwiających potwierdzanie (walidację) kompetencji uzyskanych w drodze uczenia się pozaformalnego i nieformalnego.

Rząd zakłada także dalszą stopniową modernizację systemu zabezpieczenia społecznego sprzyjającego wydłużeniu okresu aktywności zawodowej (np. poprzez likwidację barier w podejmowaniu pracy przez osoby korzystające ze świadczeń społecznych), a także zapewniającego płynne przejścia pomiędzy okresami zatrudnienia i bezrobocia (making transition pay).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących radykalnego uproszczenia
prawa podatkowego, gospodarczego
i trybu poboru ZUS (19657)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłanki na Sejm RP pani Anny Sobeckiej z dnia 2 grudnia 2010 r., nr SPS-023-19657/10, w sprawie informacji odnośnie do obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących

¹⁾ „Flexicurity w Polsce. Diagnoza i rekomendacje. Raport końcowy z badań” pod redakcją E. Kryńskiej, MPiPS, Warszawa 2009

radikalnego uproszczenia prawa podatkowego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

I. Odpowiadając na pytanie pani poseł: „Czy rząd przewiduje zmiany legislacyjne dotyczące uproszczeń w prawie podatkowym?”, pragnę poinformować, iż zapowiadane w 2007 r. w exposé premiera Donalda Tuska uproszczenie prawa podatkowego realizowane było i jest nadal poprzez zmiany w obowiązujących przepisach podatkowych, w tym podejmowane z inicjatywy rządu.

Przedstawiam poniżej najważniejsze zmiany wprowadzane od stycznia 2008 r., bezpośrednio zmierzające do uproszczenia prawa podatkowego bądź obniżenia podatków.

1.1. Podatek dochodowy od osób fizycznych oraz podatek dochodowy od osób prawnych.

W zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku dochodowego od osób prawnych można wymienić przykładowo:

— ustawę z dnia 25 lipca 2008 r. o szczególnych rozwiązaniach dla podatników uzyskujących niektóre przychody poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, adresowaną do podatników, którzy uzyskują dochody z pracy za granicą, do których zastosowanie ma metoda zaliczenia proporcjonalnego.

W odniesieniu do dochodów uzyskanych w latach 2002–2007 ustawa przewidywała trzy rozwiązania (umorzenie, zwrot lub umorzenie i zwrot podatku), zależne od tego, czy podatnik zapłacił należny podatek od dochodów zagranicznych czy też nie dopełnił tego obowiązku.

Dodatkowo ustawa wprowadziła analogiczne rozwiązanie w postaci ulgi podatkowej, która ma zastosowanie do dochodów uzyskanych od 2008 r.

Umorzenie zaległości, zwrot podatku i ulga dotyczy różnicy pomiędzy podatkiem obliczonym zgodnie z metodą zaliczenia proporcjonalnego a podatkiem obliczonym zgodnie z metodą wyłączenia z progresją.

Uchwalenie ustawy przyczyniło się w znacznym stopniu do zrównania obciążenia podatkowego osób pracujących za granicą, wynikającego z różnic pomiędzy metodami unikania podwójnego opodatkowania.

— ustawę z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 209, poz. 1316), w której dokonano zmiany w zakresie wyłączenia z opodatkowania ryczałtem od przychodów ewidencjonowanych w trakcie roku podatkowego.

Przed zmianą ustawy o ryczałtowym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne podatnicy, których przychody z działalności gospodarczej w trakcie roku przekroczyły kwotę 150 000 euro, tracili prawo do opodatkowania w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych w trakcie roku podatkowego. W tej sytuacji podatnicy obowiązani byli założyć właściwe księgi i opłacać podatek na ogólnych zasadach. Po zmia-

nie podatnicy ci tracą prawo do ryczałtu od następnego roku podatkowego.

Ponadto ustawa ta w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawie o ryczałtowym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne zmieniła zasady przekazywania 1% na rzecz organizacji pożytku publicznego.

Po przyjęciu tej zmiany naczelnik urzędu skarbowego przekazuje 1% podatku należnego wynikającego z zeznania podatkowego złożonego w terminie lub też z korekty tego zeznania złożonej najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy od upływu terminu przewidzianego dla złożenia zeznania podatkowego (tj. najpóźniej do końca czerwca) oraz pod warunkiem dokonania zapłaty w pełnej wysokości podatku należnego stanowiącego podstawę obliczenia 1% najpóźniej w terminie dwóch miesięcy od upływu terminu do złożenia zeznania podatkowego.

— ustawę z dnia 10 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o rachunkowości (Dz. U. Nr 144, poz. 900), na mocy której podwyższony został limit przychodów z kwoty 800 000 euro do kwoty 1 200 000 euro, od którego przedsiębiorcy są obowiązani prowadzić księgę rachunkową.

— ustawę z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 3, poz. 13), likwidującą 20% stawkę ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych z tytułu umowy najmu, podnajmu, dzierżawy, poddzierżawy lub innych umów o podobnym charakterze, zawieranych poza działalnością gospodarczą.

Do końca 2009 r. ryczałt od wymienionych przychodów wynosił 8,5% do kwoty stanowiącej równowartość 4000 euro oraz 20% od nadwyżki ponad tę kwotę.

Począwszy od dnia 1 stycznia 2010 r. stawka ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych z tytułu umowy najmu, podnajmu, dzierżawy, poddzierżawy lub innych umów o podobnym charakterze, zawieranych poza działalnością gospodarczą, wynosi 8,5% bez względu na wysokość osiągniętych z tych umów przychodów.

— ustawę z dnia 18 marca 2010 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 75, poz. 473), która wprowadziła zmiany:

1) w zakresie możliwości wyboru opodatkowania według 19% stawki podatku. Zmiana polega na tym, że opodatkowanie według stawki 19% jest wyłączone tylko w przypadku, gdy podatnik wykonywał lub wykonuje w obecnym roku podatkowym – jako pracownik – czynności odpowiadające czynnościom, które zamierza świadczyć w ramach działalności gospodarczej na rzecz swojego byłego lub obecnego pracodawcy. Wykonywanie takich czynności w poprzednim

roku podatkowym nie wyłącza wyboru tej formy opodatkowania;

2) w zakresie wyboru opodatkowania ryczałtem ewidencjonowanym przychodów z tytułu umów najmu, podnajmu, dzierżawy, poddzierżawy lub innych umów o podobnym charakterze; począwszy od 2010 r., podatnik rozpoczynający osiąganie takich przychodów w trakcie roku podatkowego składa pisemne oświadczenie o wyborze opodatkowania w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych za dany rok podatkowy właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego nie później niż do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym osiągnął pierwszy przychód z tego tytułu, albo do końca roku podatkowego, jeżeli pierwszy taki przychód osiągnął w grudniu roku podatkowego.

— ustawę z dnia 25 listopada 2010 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 226 poz. 1478), na mocy której:

1) ujednoczono zasady przeliczania na złote przychodów i innych wartości wyrażonych w walutach obcych; przyjęto zasady przeliczania wartości wyrażonych w walutach obcych (przychody, koszty, wydatki, podatek) przy zastosowaniu metody określonej dla przychodów uzyskiwanych z działalności gospodarczej, tj. według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z ostatniego dnia roboczego poprzedzającego dzień uzyskania przychodu;

2) możliwe jest podpisanie wspólnego zeznania podatkowego przez jednego z małżonków;

3) umożliwiono korzystanie z ulgi na Internet w przypadku korzystania z Internetu również za pośrednictwem urządzeń mobilnych w komputerach lub telefonach komórkowych oraz rozszerzono zakres regulacji, również na wydatki związane z korzystaniem z Internetu w kawiarence internetowej. Zrezygnowano też z dokumentowania wydatków poniesionych na Internet fakturą VAT. Wysokość wydatków z tego tytułu będzie ustalana na podstawie dokumentów stwierdzających ich poniesienie. Zatem każdy dowód (np. pocztowy dowód wpłaty, przelew bankowy, czy dokument KP), z którego będzie wynikało, że podatnik uiścił opłatę za użytkowanie Internetu, będzie dowodem stanowiącym podstawę do dokonania odliczenia w ramach obowiązującego limitu.

— ustawę z dnia 5 marca 2009 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 69, poz. 587), na mocy której wprowadzono:

1) zmianę definicji małego podatnika polegającą na zwiększeniu limitu przychodów warunkujących uzyskanie statusu małego podatnika z 800 000 euro do 1 200 000 euro. W konsekwencji tej zmiany nastąpiło poszerzenie kręgu podmiotów będących małym podatnikiem. Oznacza to, że większa grupa podatników może skorzystać z jednorazowej amortyzacji

i kwartalnego wpłacania zaliczek na podatek dochodowy;

2) podwyższenie w latach 2009–2010 limitu kwoty jednorazowej amortyzacji z 50 000 do 100 000 euro. Z tego limitu mogą korzystać w dalszym ciągu mali podatnicy oraz podatnicy rozpoczynający w tych latach prowadzenie działalności. Ponadto, co do zasady, podatnicy którzy rozpoczęli prowadzenie działalności w latach 2008–2009, mogą dokonywać jednorazowych odpisów amortyzacyjnych także w roku podatkowym następującym bezpośrednio po roku, w którym rozpoczęli prowadzenie działalności.

— ustawę z dnia 25 listopada 2010 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 226, poz. 1478, z późn. zm.), na mocy której wprowadzono zmiany nakierowane na wyeliminowanie problemów interpretacyjnych dotyczących zasad opodatkowania dochodów osiąganych przez wspólników spółek niebędących osobami prawnymi. Nowa regulacja dotyczy określenia:

1) skutków podatkowych wniesienia wkładu do spółki niebędącej osobą prawną; wniesienie wkładu niepieniężnego nie będzie rodziło skutków po stronie podmiotu wnoszącego wkład na moment jego wniesienia; przychód ten będzie opodatkowany dopiero w momencie jego faktycznej realizacji, tj. w przyszłych zdarzeniach generujących obowiązek podatkowy;

2) zasad wyceny i amortyzacji składników majątkowych wniesionych do spółki niebędącej osobą prawną;

3) zasad ustalania kosztów przy zbyciu przedmiotu wkładu;

4) skutków podatkowych likwidacji spółki niebędącej osobą prawną lub wystąpienia wspólnika z takiej spółki.

W korespondencji z powyższymi zmianami pozostaje także likwidacja zryczałtowanego 10% podatku z remanentu likwidacyjnego – zmiana dotyczy zarówno podatników podatku dochodowego od osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki niebędącej osobą prawną, jak i samodzielnie.

1.2. Podatek od towarów i usług.

W zakresie podatku od towarów i usług również konsekwentnie realizowane są obietnice złożone przez premiera podczas exposé w 2007 r. dotyczące uroszczenia prawa podatkowego. Do najważniejszych rozwiązań o charakterze upraszczającym należy zaliczyć przede wszystkim:

1. Zmiany wprowadzone ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 209, poz. 1320), polegające m.in. na:

— wprowadzeniu możliwości wykazywania podatku należnego z tytułu importu towarów bezpośrednio w deklaracji podatkowej (w przypadku nie-

których procedur celnych), bez konieczności uiszczenia tego podatku w urzędzie celnym;

- wprowadzeniu możliwości składania deklaracji kwartalnych przez wszystkich podatników;

- likwidacji 30% sankcji VAT za nieprawidłowe rozliczenia tego podatku;

- wprowadzeniu instytucji magazynów konsygnacyjnych i rozwiązań w zakresie opodatkowania towarów przemieszczanych między państwami członkowskimi UE do takich magazynów; zmiana ta uproszczyła zasady rozliczania podatku VAT w takich przypadkach;

- likwidacji zakazu odliczania podatku VAT z tytułu poniesionych wydatków, które nie stanowią kosztu uzyskania przychodów w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym;

- wydłużeniu terminu na dokonanie odliczenia podatku naliczonego wynikającego z otrzymanych faktur lub dokumentów celnych (z dwóch do trzech okresów rozliczeniowych);

- wprowadzeniu jednego, podstawowego terminu zwrotu podatku (60 dni), przy jednoczesnym utrzymaniu 25-dniowego terminu zwrotu dla podatników, którzy sami rzetelnie uregulowali swoje zobowiązania wobec kontrahentów; przyjęte rozwiązanie oznaczało co do zasady odejście od dotychczasowego zróżnicowania terminów (180 i 60 dni);

- umożliwieniu otrzymania zwrotu podatku naliczonego pomimo braku sprzedaży opodatkowanej w danym okresie rozliczeniowym;

- rozszerzeniu sytuacji, w których może być stosowana tzw. ulga na złe długi;

- skróceniu terminu powrotu do zwolnienia podmiotowego od VAT, w przypadku jego wcześniejszej utraty, z 3 lat do 1 roku;

- podniesieniu limitu obrotów w przypadku małych podatników, co umożliwiło szerszej grupie podatników korzystanie z pewnych preferencji w rozliczaniu podatku.

Zaznaczyć przy tym należy, że przedstawione wyżej zmiany weszły w życie co do zasady z dniem 1 grudnia 2008 r., przy czym niektóre obowiązują od 1 stycznia 2009 r.

2. Stopniowe podwyższanie limitu obrotu uprawniającego podatników do korzystania ze zwolnienia podmiotowego (z 50.000 zł w 2009 r. do 150.000 zł w 2011 r.) wprowadzone ustawą z dnia 2 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 215, poz. 1666). Podwyższenie tego limitu przyczynia się do ułatwienia prowadzenia działalności gospodarczej podatnikom osiągającym niewielkie obroty, gdyż w znacznym stopniu redukuje obciążenia administracyjne, co w konsekwencji wpływa korzystnie na rozwój drobnej wytwórczości.

Zmiany te weszły w życie z dniem 1 stycznia 2010 r., a w przypadku podniesienia limitu do 150.000 zł z dniem 1 stycznia 2011 r.

3. Zmiany wprowadzone ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów

i usług oraz ustawy o transporcie drogowym (Dz. U. Nr 247, poz. 1652), polegające na m.in.:

- likwidacji obowiązku przedkładania naczelnikom urzędów skarbowych kopii zaświadczeń wydawanych przez okręgowe stacje kontroli pojazdów, potwierdzających spełnienie wymagań dla pojazdów samochodowych określonych w art. 86 ust. 4 pkt 1–4 ustawy o VAT;

- likwidacji obowiązku informowania naczelników urzędów skarbowych o zmianach objętych ww. zaświadczeniami;

- odstąpieniu od sankcyjnego rozwiązania dotyczącego zasad korygowania odliczonego uprzednio podatku naliczonego w sytuacji wprowadzenia w pojeździe samochodowym zmian, w wyniku których pojazd nie spełnia wymagań określonych w art. 86 ust. 4 pkt 1–4 ustawy o VAT.

Podkreślić przy tym należy, że rozwiązania przedstawione w tiret 1 i 2 zmniejszą obowiązki administracyjne po stronie podatnika, odciążą też administrację podatkową od gromadzenia kopii zaświadczeń, których oryginały znajdują się w dokumentacji podatnika. Zmiany te weszły w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

4. Liberalizację zasad przesyłania i przechowywania faktur elektronicznych – zmiany wprowadzone rozporządzeniem ministra finansów z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie przesyłania faktur w formie elektronicznej, zasad ich przechowywania oraz trybu udostępniania organowi podatkowemu lub organowi kontroli skarbowej (Dz. U. Nr 249, poz. 1661), które zostało skorelowane z rozporządzeniem ministra finansów z dnia 9 grudnia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 244, poz. 1627). Celem zmian zawartych w ww. rozporządzeniach jest uproszczenie obrotu fakturami, tak aby faktury elektroniczne stały się realną alternatywą dla faktur papierowych w szczególności poprzez:

- dopuszczenie gwarantowania autentyczności pochodzenia i integralności treści faktur wg metod określonych przez podatnika;

- utrzymanie jako rozwiązań fakultatywnych dotychczasowych metod gwarantowania autentyczności pochodzenia i integralności treści faktur elektronicznych – kwalifikowany podpis elektroniczny lub wymiana danych elektronicznych (EDI);

- wprowadzenie obowiązku zapewnienia czytelności faktur przez cały okres przechowywania;

- wprowadzenie definicji autentyczności pochodzenia i integralności treści faktur;

- umożliwienie wystawiania i przesyłania faktur elektronicznych w dowolnym formacie elektronicznym (PDF, doc. i inne, udostępniane na serwerze wystawcy, jak również np. przesyłane mailem);

- dopuszczenie przechowywania faktur w dowolnej postaci, tj. papierowej lub elektronicznej, nieza-

leżnie od sposobu wystawienia faktury (np. dopuszczenie możliwości drukowania jednego egzemplarza faktury papierowej dla nabywcy i przechowywania takiej faktury w formie elektronicznej przez dostawcę);

— wprowadzenie możliwości ustalenia przez strony innego niż określony w rozporządzeniu terminu utraty prawa do wystawiania i przysyłania faktur elektronicznych, nie dłuższego jednak niż 30 dni w przypadku cofnięcia akceptacji tego sposobu wystawiania faktur przez odbiorcę;

— dopuszczenie możliwości wystawiania i przysyłania faktur korygujących w dowolnej postaci, tj. np. wystawianie faktur korygujących papierowych do faktur elektronicznych;

— dopuszczenie przechowywania faktur poza terytorium kraju (niezależnie od formy przesyłu), pod warunkiem zapewnienia organowi podatkowemu lub organowi kontroli skarbowej, za pomocą środków elektronicznych, dostępu on-line do tych faktur.

Zmiany te weszły w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

5. Liberalizację zasad wystawiania zbiorczych faktur korygujących – zmiana wprowadzona rozporządzeniem ministra finansów z dnia 27 grudnia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 255, poz. 1713). Zasady wystawiania tych faktur zostają zliberalizowane w przypadku udzielania rabatów „okresowych”. Podatnik udzielający rabatu w odniesieniu do wszystkich dostaw towarów lub usług dokonanych dla jednego odbiorcy w danym okresie może wystawić jedną zbiorczą fakturę korygującą do tych dostaw.

Zmiana ta weszła w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

6. Nowe rozwiązania dotyczące zwolnienia od podatku od towarów i usług importu towarów, w przypadku gdy miejscem przeznaczenia tych towarów jest terytorium państwa członkowskiego inne niż terytorium kraju i wywóz z terytorium kraju tych towarów nastąpi w ramach wewnątrzspółnotowej dostawy towarów (§ 14 rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług – Dz. U. Nr 246, poz. 1649). Zmiana polega m.in. na liberalizacji warunku stosowania tego zwolnienia poprzez zniesienie – co do zasady – obowiązku składania zabezpieczenia. Jedynie w sytuacji, gdy podmiot korzystający z przedmiotowego zwolnienia nie będzie przedstawiał w określonym przepisami terminie dokumentów potwierdzających wykazanie w informacji podsumowującej wewnątrzspółnotowej dostawy towarów, a więc nie będzie spełniał jednego z warunków zwolnienia, chcąc skorzystać z przedmiotowego zwolnienia, zobowiązany będzie do składania stosownego zabezpieczenia.

Zmiana ta weszła w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

1.3. Planowane zmiany w podatku od towarów i usług.

Dodatkowo pragnę poinformować panią poseł, iż w zakresie przewidywanych zmian legislacyjnych dotyczących uproszczeń w prawie podatkowym należy wskazać, że w zakresie przepisów o podatku od towarów i usług prowadzone są obecnie prace legislacyjne w parlamencie nad rządowym projektem ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy Prawo o miarach (druk sejmowy nr 3738).

Zmiany zaproponowane w ww. rządowym projekcie ustawy polegają na m.in.:

— ułatwieniu rozliczeń podatku związanego z importem towarów przesyłanych następnie za granicę – modyfikacja definicji przedstawiciela podatkowego;

— zniesieniu obowiązku składania zabezpieczeń przez podatników rozliczających podatek z tytułu importu towarów bezpośrednio w deklaracji podatkowej (obecnie podatnicy ci obowiązani są do składania do organu celnego zabezpieczenia w wysokości kwoty podatku);

— odejściu od zakazu odliczania podatku naliczonego, w sytuacji gdy udział obrotów opodatkowanych w obrotach ogółem nie przekroczył w poprzednim roku 2%;

— zniesieniu zakazu dokonywania korekt rocznych, w sytuacji gdy różnica pomiędzy proporcjami (wstępną i wykonaną) nie przekracza 2 pkt procentowych;

— umożliwieniu podatnikom zarejestrowanym jako podatnicy VAT UE nieskładania deklaracji podatkowych za okresy rozliczeniowe, w których zawiesili oni wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, na takich samych zasadach, co pozostałym podatnikom; umożliwieniu dokonywania zwrotu podrobnym nie tylko w gotówce, ale również w formie bezgotówkowej;

— uproszczeniu procedury przejścia przez rolnika ryczałtowego na rozliczanie podatku według zasad ogólnych.

1.4. Inne zmiany w przepisach podatkowych.

Pragnę też zauważyć, że, realizując postulat zmniejszenia obciążeń podatkowych przedsiębiorców, ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. Nr 209, poz. 1319) wprowadzone zostały z dniem 1 stycznia 2009 r. korzystne regulacje dla spółek kapitałowych. Polegają one na zawężeniu katalogu czynności objętych podatkiem od czynności cywilnoprawnych przy zmianie umowy spółki kapitałowej oraz wyłączeniu z opodatkowania czynności restrukturyzacyjnych spółek kapitałowych.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na działania, które zostały podjęte jeszcze w 2009 r., których celem było ułatwienie prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorców. Zmiany przepisów w zakresie podatków (zarówno ustawy podatkowe, jak też inne odnoszące się do warunków prowadzenia dzia-

łałości gospodarczej) zawierały bowiem uregulowania ukierunkowane na rozwój przedsiębiorczości oraz poprawiające warunki prowadzenia działalności gospodarczej. Od dnia 1 stycznia 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 7 listopada 2008r. o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 209, poz. 1318). Przedmiotowa nowelizacja wprowadziła rozwiązania prawne, które w większym stopniu realizowały postulat pogłębiania zaufania do działania administracji podatkowej. W szczególności optymalizowały bezpieczeństwo prawne podmiotów kontrolowanych przez administrację, chroniąc przed ryzykiem błędu w działaniu tychże organów.

Podkreślenia wymaga też fakt, że wiele z wymienionych wyżej zmian w przepisach podatkowych było reakcją na zgłaszane postulaty czy też występujące w praktyce i orzecznictwie rozbieżności interpretacyjne. Pragnę zapewnić, że minister finansów na bieżąco monitoruje i analizuje takie sygnały, a następnie występuje z propozycjami zmian, w tym prowadzącymi do uproszczenia systemu podatkowego. Prace takie będą kontynuowane. Należy jednak zwrócić uwagę, że proces ten jest niejednokrotnie uzależniony od bieżących potrzeb państwa.

Przykładem może być reakcja rządu na skutki powodzi, która miała miejsce w 2010 r.

W konsekwencji uchwalono m.in. ustawę z dnia 6 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 149, poz. 996), na mocy której zwolniono z opodatkowania przychody uzyskane z tytułu:

— odszkodowania wypłaconego stosownie do przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu (Dz. U. Nr 84, poz. 906 oraz z 2010 r. Nr 149, poz. 996), w tym z tytułu wyłączenia nieruchomości; nie dotyczy to przypadków, gdy właściciel nieruchomości, o której mowa w zdaniu pierwszym, nabył jej własność w okresie 2 lat przed wszczęciem postępowania wyłączeniowego za cenę niższą o co najmniej 50% od wysokości uzyskanego odszkodowania;

— odpłatnego zbycia nieruchomości lub jej części na podstawie przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu;

— odstąpienia od obowiązku wniesienia dopłaty, o którym mowa w art. 13h ust. 4 ustawy z dnia 11 sierpnia 2001 r. o szczególnych zasadach odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu.

II. Odpowiadając na pytanie: „W jaki sposób rząd zamierza uzdrowić sytuację w przypadku podatków?”, pragnę na wstępie wyjaśnić, iż wbrew temu, co sugeruje w pytaniu pani poseł, polski system po-

datkowy generalnie spełnia cele wskazane w art. 217 Konstytucji RP. Przedstawione w punkcie pierwszym przykłady wprowadzonych ostatnio zmian wskazują, że przepisy podatkowe są nieustannie doskonalone, natomiast polski system podatkowy jest coraz lepiej postrzegany przez przedsiębiorców.

Obowiązujące przepisy podatkowe poddawane są analizie pod kątem ich celowości, skutków budżetowych oraz skuteczności i efektywności w osiąganiu założonych celów społecznych czy gospodarczych. Pragnę zwrócić uwagę pani poseł na fakt, że w listopadzie 2010 r. Ministerstwo Finansów opublikowało pierwszy pełny raport zawierający wyniki tych analiz w dokumencie pn.: „Preferencje podatkowe w Polsce”. W raporcie tym dokonano identyfikacji i szacunków wartości większości ulg w najważniejszych podatkach, co niewątpliwie przyczyni się do lepszej oceny wpływu różnych rozwiązań podatkowych na dochody budżetowe oraz ułatwi wprowadzanie efektywnych form interwencji publicznych w system podatkowy. Należy przy tym pamiętać, iż podstawowym celem polityki podatkowej jest zapewnienie budżetowi państwa dochodów niezbędnych dla realizacji zadań publicznych (cel fiskalny).

Pragnę też podkreślić, że w ramach doskonalenia przepisów podatkowych w Polsce następuje dalszy rozwój systemu e-deklaracje, co w znacznym stopniu obniży koszty wypełniania zobowiązań podatkowych, ale też obniży koszty poboru podatku.

Uwzględniając powyższe, pragnę jednocześnie zauważyć, że zgodnie z art. 217 Konstytucji RP nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków, następuje w drodze ustawy. Zatem także wszelkie zmiany w zakresie obowiązków podatkowych, w tym ukierunkowane na uproszczenie systemu podatkowego, realizowane mogą być w drodze ustaw. Należy przy tym zaznaczyć, że każda zmiana w systemie podatkowym skutkuje zmianą w strukturze dochodów budżetu państwa (lub jednostek samorządu terytorialnego) oraz w strukturze wydatkowej (np. udoskonalanie administracji podatkowej, przyznawanie dalszych uprawnień podatnikom czy przerzucanie ciężaru rozliczeń podatkowych na administrację generuje koszty). Wszelkie rozwiązania podatkowe muszą być zatem zgodne z ogólnymi zasadami prawa podatkowego, w tym zasadą równości opodatkowania oraz zasadą stabilności.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących wprowadzenia
e-dowodu osobistego (19659)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19659/10), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących wprowadzenia e-dowodu osobistego, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż rządowy projekt ustawy o dowodach osobistych – złożony do łaski marszałkowskiej w dniu 25 marca 2010 r. – został uchwalony przez Sejm RP w dniu 6 sierpnia 2010 r.

Ustawa z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych (Dz. U. Nr 167, poz. 1131) wprowadza od dnia 1 lipca 2011 r. nowy dowód osobisty będący wielofunkcyjnym elektronicznym dokumentem tożsamości.

W nowym dowodzie osobistym oprócz warstwy graficznej zostanie umieszczona warstwa elektroniczna (mikroprocesor) zapewniająca elektroniczny kontakt z urzędami oraz potwierdzanie autentyczności tego dokumentu w systemach teleinformatycznych podmiotów publicznych. Zawarta w nim będzie również przestrzeń umożliwiająca zamieszczenie certyfikatu kwalifikowanego wraz z danymi służącymi do składania bezpiecznego podpisu elektronicznego oraz danych służących do wykorzystania tego dokumentu jako karty ubezpieczenia zdrowotnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących ułatwienia
osobom niepełnosprawnym
zdobycia wykształcenia i pracy (19660)**

W odpowiedzi na przesłaną przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 17 grudnia 2010 r. (znak: SPS-

-023-19660/10) interpelację pani poseł RP – Anny Sobeckiej – w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących ułatwienia osobom niepełnosprawnym zdobycia wykształcenia i pracy uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień na pytania pani poseł.

Pytania:

1. Czy rząd procjuje nad projektami mającymi pomóc osobom niepełnosprawnym?
2. Jakie działania naprawcze zamierza przeprowadzić resort, by uzdrowić sytuację?

Odpowiedź:

Pan premier Donald Tusk w wygłoszonym 23 listopada 2007 r. exposé zwrócił uwagę na potrzebę solidarności z osobami niepełnosprawnymi, w szczególności w zakresie:

- zwiększenia aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych,
- zwiększenia liczby studentów niepełnosprawnych,
- przygotowania do ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych o Prawach Osób Niepełnosprawnych,
- wsparcia obywatelskiej inicjatywy uchwalenia polskiej ustawy antydyskryminacyjnej oraz
- przygotowanie projektu ustawy o języku migowym.

W odpowiedzi na pytania pani poseł, w kontekście realizacji zadań ujętych w exposé pana premiera Donalda Tuska, informuję, że odnośnie do:

- zwiększenia aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych, w wyniku działań rządu w latach 2008–2009, poprawiły się wskaźniki ilustrujące sytuację osób niepełnosprawnych na rynku pracy. Nastąpił znaczny wzrost współczynnika aktywności zawodowej oraz wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych, a także zmniejszyła się stopa bezrobocia osób niepełnosprawnych¹⁾.

W 2009 r.²⁾ współczynnik aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym osiągnął wartość 24,5% (w 2007 r. ta wartość wynosiła 22,6%), zaś wskaźnik zatrudnienia – 21,7% (w 2007 r. – 19,4%). Tak wysoki poziom aktywności zawodowej tych osób nie był notowany od 2003 r., zaś wskaźnik zatrudnienia – na przestrzeni ostatnich 10 lat. Zmniejszyła się również stopa bezrobocia osób niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym do poziomu 11,6% (w 2007 r. wynosiła ona – 14,1%).

Warto wskazać, że na poprawę wspomnianych wskaźników niewątpliwym wpływ miało duże zainteresowanie pracodawców zatrudnianiem osób niepełnosprawnych, które wynikało z otrzymywanego przez nich wsparcia określonego w przygotowanym w 2008 r. przez rząd projekcie ustawy o zmianie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i spo-

¹⁾ Źródło: Badanie Aktywności Ekonomicznej Ludności (BAEL), przeprowadzane co kwartał przez Główny Urząd Statystyczny.

²⁾ Dane średnioroczne za 2009 r. Dane średnioroczne za 2010 r. będą dostępne w 2011 r.

łecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, w którym zostały zaproponowane nowe zasady udzielania pomocy publicznej w związku z zatrudnianiem osób niepełnosprawnych, zgodne z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającym niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych)³⁾.

5 stycznia 2008 r. ustawa została uchwalona przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej i weszła w życie z dniem 1 stycznia 2009 r.

W wyniku zmian ustawowych zwiększyła się, w okresie od grudnia 2008 r. do końca września 2010 r., o 59 tys. liczba dofinansowywanych miejsc pracy dla osób niepełnosprawnych. Oznacza to, że we wspomnianym okresie nastąpił przyrost liczby pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w Systemie Obsługi Dofinansowań i Refundacji Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, na których pracodawcy otrzymują dofinansowanie do ich wynagrodzeń, o 59 tys., w tym o 32,8 tys. w zakładach pracy chronionej i o 26,2 tys. na otwartym rynku pracy. Na koniec października 2010 r. liczba osób niepełnosprawnych zarejestrowanych w SODiR wynosiła 261 090⁴⁾ (w październiku 2007 r. w SODiR były zarejestrowane 222 172 osoby niepełnosprawne). Tak spektakularny wzrost można z pewnością przypisać dużemu wsparciu pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne i stworzonej przez rząd ochronnej funkcji narzędzi prawnych w tym zakresie.

Wzrosła też liczba osób niepełnosprawnych prowadzących działalność gospodarczą, ubiegających się o refundację składek na ubezpieczenia społeczne – blisko o 5 tys.

— zwiększenia liczby studentów niepełnosprawnych:

W wyniku podjętych działań liczba studentów niepełnosprawnych wzrosła z 22 988 w 2007 r. do 27 975 w 2009 r.⁵⁾

Z informacji nadesłanej przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego wynika, że prowadzone są prace mające na celu zreformowanie systemu szkolnictwa wyższego w Polsce. Jednym z elementów proponowanych zmian jest nowelizacja przepisów ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, która ma za zadanie ułatwić, m.in. osobom niepełnosprawnym, dostęp do edukacji na poziomie wyższym, a także ułatwić kontynuację już realizowanych studiów.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 28 października 2009 r. przyjęła dokument „Założenia do nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym

oraz ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki”. Tym samym zatwierdzone zostały założenia reformy systemu szkolnictwa wyższego. Wspomniany dokument poddany był uprzednio szerokim konsultacjom społecznym. Na podstawie przyjętych założeń został opracowany rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Projekt wspomnianej ustawy został 30 marca 2010 r. skierowany do konsultacji społecznych, w trakcie których zgłoszono uwagi i postulaty. Zostały one uwzględnione w kolejnym etapie opracowania projektu ustawy, który został przekazany na posiedzenie stałego komitetu Rady Ministrów. Zgodnie z obowiązującą procedurą legislacyjną projekt ustawy został następnie skierowany do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady Ministrów, która – po jego akceptacji – przekazała go do prac w Sejmie RP. Pierwsze czytanie projektu odbyło się 6 października 2010 r. na plenarnym posiedzeniu Sejmu RP. W dniu 4 stycznia 2011 r. zakończyły się prace legislacyjne nad projektem ustawy w podkomisji edukacji, nauki i młodzieży Sejmu RP.

Wśród zaproponowanych w projekcie ustawy zmian znajduje się wiele dotyczących kwestii osób niepełnosprawnych. Do obowiązującego art. 13 ust. 1, który enumeratywnie wymienia zadania uczelni, zaproponowano dodanie nowego pkt 9 o treści: stwarzanie osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia i w badaniach naukowych. Tym samym do zadań uczelni proponuje się dodanie nowego zadania, które jasno definiuje rolę uczelni w zakresie wspierania studentów i doktorantów niepełnosprawnych zarówno w procesie kształcenia, jak i prowadzeniu badań naukowych.

W rządowym projekcie wspomnianej ustawy zostało zaproponowane także zmodyfikowanie obowiązującego art. 94 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Art. 94 dotyczy kwestii związanych z wydatkowaniem przez uczelnię publiczną dotacji na realizację enumeratywnie wymienionych zadań. Propozycja nowelizacji art. 94 ust. 1 pkt 10 pozwala uczelni publicznej na dofinansowanie lub finansowanie kosztów realizacji inwestycji, w tym służących kształceniu studentów i doktorantów będących osobami niepełnosprawnymi. Natomiast, zgodnie z propozycją nowelizacji art. 94 ust. 1 pkt 11, uczelnie publiczne będą mogły wydatkować środki z budżetu państwa także na zadania związane ze stwarzaniem osobom niepełnosprawnym warunków do pełnego udziału w procesie kształcenia.

Po art. 94 ust. 4 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym proponuje się w projekcie ustawy dodanie nowego ust. 4a. Proponowany przepis umożliwiłby uczelniom niepublicznym otrzymywanie dotacji na zadania związane ze stwarzaniem studentom i doktorantom będącym osobami niepełnosprawnymi wa-

³⁾ Dz. Urz. WE L 214 z 9 sierpnia 2008 r.

⁴⁾ Dane Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych według stanu na 2 listopada 2010 r.

⁵⁾ Źródło: Szkoły wyższe i ich finanse w 2007, 2008, 2009 r. – Główny Urząd Statystyczny.

runków do pełnego udziału w procesie kształcenia. Tym samym proponuje się, aby także studenci i doktoranci uczelni niepublicznych zostali objęci wsparciem w aspekcie udziału w procesie kształcenia.

Zgodnie z propozycją nowelizacji art. 162 ustawy, minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, warunki, jakim muszą odpowiadać postanowienia regulaminów studiów w uczelniach, z odniesieniem do realizacji (przez uczelnie) procesu dydaktycznego, z uwzględnieniem szczególnych potrzeb studentów będących osobami niepełnosprawnymi. Tym samym kwestia studentów, którzy są osobami niepełnosprawnymi, będzie musiała być uwzględniona w przygotowywanych przez uczelnię regulaminach studiów.

Także sytuacja doktorantów będących osobami niepełnosprawnymi jest przedmiotem rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym. Zgodnie z projektem nowelizacji ustawy proponuje się dodanie do art. 199 ust. 1 nowego pkt 4, który umożliwi doktorantom otrzymywanie stypendium specjalnego dla osób niepełnosprawnych.

Opracowywany obecnie przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego „Program rozwoju szkolnictwa wyższego”, który ma na celu wytyczenie na najbliższe lata kierunku dla kreowanej polityki publicznej w zakresie szkolnictwa wyższego, także odnosi się do kwestii osób niepełnosprawnych. Jednym z priorytetów programu będzie zapewnianie szerokiego dostępu do szkolnictwa wyższego w systemie uczenia się przez całe życie poprzez wyrównanie szans dostępu do kształcenia na poziomie wyższym. Zadanie to ma być wsparte opracowaniem rządowego planu działań na rzecz zwiększenia współczynnika skolaryzacji w grupach zagrożonych wykluczeniem z kształcenia na poziomie wyższym, w tym zwłaszcza osób niepełnosprawnych. Kwestia ta powinna być także wsparta odpowiednimi instrumentami finansowymi, które umożliwią osobom niepełnosprawnym podjęcie studiów.

Należy wspomnieć również o znaczącej roli funduszy strukturalnych Unii Europejskiej w eliminowaniu barier utrudniających osobom niepełnosprawnym w naszym kraju zdobycie wyższego wykształcenia. Projekty realizowane w ramach XIII priorytetu Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, dla których Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego jest instytucją pośredniczącą, mają na celu tworzenie udogodnień i rozwiązań sprzyjających zapewnieniu równości szans, w tym równości w dostępie do instytucji szkolnictwa wyższego. Tytułem przykładu można podać rozwiązania architektoniczno-budowlane wpływające na poprawę warunków funkcjonowania osób niepełnosprawnych lub w podeszłym wieku, takie jak specjalne podjazdy, przejścia i windy umożliwiające dojazd wózkom inwalidzkim, oznaczenia dla niedowidzących, dostosowane sanitariaty, ułatwienia komunikacyjne, specjalne miejsca w audytoriach oraz inne udogodnienia dla osób niewidomych, niesłyszących i głuchoniemych.

Przewidziane są także stanowiska laboratoryjne przeznaczone dla osób niepełnosprawnych, w tym dla osób niedowidzących, niedosłyszących lub z ograniczeniami ruchowymi. Na realizację XIII priorytetu Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013 przeznaczono ok. 588 mln euro, z czego 500 mln euro stanowi wkład wspólnotowy, finansowany w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Do końca ubiegłego roku płatności dokonane przez resort na rzecz beneficjentów XIII priorytetu wyniosły niemal 484 mln zł.

Jako przykłady przedsięwzięć realizowanych w ramach omawianego priorytetu można wymienić m.in. projekty Politechniki Łódzkiej – utworzenie Centrum Technologii Informatycznych Politechniki Łódzkiej oraz budowę nowoczesnego obiektu dydaktyczno-laboratoryjnego Wydziału Mechanicznego o nazwie: Fabryka Inżynierów XXI wieku, projekt Uniwersytetu Warszawskiego pod nazwą: Centrum Nowych Technologii Ochota Uniwersytetu Warszawskiego czy też projekt Politechniki Poznańskiej pod nazwą: Centrum Dydaktyczne Wydziału Technologii Chemicznej Politechniki Poznańskiej.

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego podejmuje zatem szereg działań zmierzających do poprawy sytuacji osób niepełnosprawnych w systemie szkolnictwa wyższego. Są to działania zarówno bieżące, które polegają na nowelizacji obowiązujących przepisów prawa oraz dystrybucji leżących w gestii resortu funduszy unijnych, a także działania o charakterze strategicznym, które polegają na wytyczeniu kierunków rozwoju polityki publicznej w tym zakresie.

Ponadto nadmieniam, że w wyniku prac legislacyjnych podjętych przez rząd, z inicjatywy Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w 2008 r., Sejm Rzeczypospolitej Polskiej uchwalił 19 grudnia 2008 r. ustawę o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. Nr 6, poz. 33), która weszła w życie 1 lutego 2009 r., wprowadzając szereg rozwiązań prawnych mających na celu zwiększenie uczestnictwa w edukacji m.in. osób niepełnosprawnych zarejestrowanych w powiatowych urzędach pracy. Bezrobotne osoby niepełnosprawne mogą już korzystać z pełnego zakresu usług szkoleniowych oferowanych przez powiatowe urzędy pracy i finansowanych ze środków Funduszu Pracy, w tym ze szkoleń grupowych lub indywidualnych, z pożyczki szkoleniowej, z dofinansowania kosztów egzaminu lub kosztów uzyskania licencji albo kosztów studiów podyplomowych. W trakcie nauki bezrobotne osoby niepełnosprawne otrzymują, w formie stypendium, pomoc finansową.

Z inicjatywy rządu wprowadzono we wspomnianej ustawie zachętę do szukania przez osoby niepełnosprawne i podejmowania zatrudnienia w trakcie szkolenia. Bezrobotna osoba niepełnosprawna, która podejmie zatrudnienie w trakcie szkolenia, ma prawo do kontynuowania opłaconego przez powiatowy urząd

pracy szkolenia oraz zachowania stypendium w wysokości 20% zasiłku dla osób bezrobotnych za czas do zakończenia szkolenia. Wprowadzono również możliwość sfinansowania (w formie zwrotu) całości lub części kosztów przejazdu na szkolenie, również w przypadku gdy szkolenie odbywa się w tej samej miejscowości, w której mieszka uczestnik szkolenia (kosztów przejazdu środkami komunikacji miejskiej). Uczestnicy szkolenia mogą również uzyskać zwrot kosztów zakwaterowania i wyżywienia, jeżeli szkolenie odbywa się poza ich miejscem zamieszkania.

Bezrobotne osoby niepełnosprawne bez kwalifikacji mogą otrzymać stypendia na kontynuowanie nauki w szkołach ponadgimnazjalnych dla dorosłych lub w szkołach wyższych (w trybie niestacjonarnym) w wysokości 100% zasiłku dla osób bezrobotnych, jeżeli podejmą naukę w okresie do 12 miesięcy od dnia rejestracji w powiatowym urzędzie pracy.

Wspomniana nowelizacja ustawy o promocji zatrudnienia (...) wprowadziła też nowy instrument, tj. przygotowanie zawodowe osób dorosłych, w tym także osób niepełnosprawnych. Dzięki tej rządowej propozycji bezrobotne osoby niepełnosprawne i poszukujące pracy mogą zdobyć nowe kwalifikacje lub umiejętności zawodowe. Przewidziano dwa warianty tej formy aktywizacji: praktyczną naukę zawodu dorosłych, trwającą od 12 do 18 miesięcy, umożliwiającą uzyskanie tytułu zawodowego oraz przyuczenie do pracy dorosłych, trwające od 3 do 6 miesięcy, umożliwiające uzyskanie zaświadczenia potwierdzającego nabyte umiejętności. Uczestnicy tej formy aktywizacji otrzymują stypendium ze środków Funduszu Pracy w wysokości 120% zasiłku dla osób bezrobotnych, natomiast pracodawcy otrzymują zwrot wydatków poniesionych na uczestnika (2% przeciętnego wynagrodzenia za każdy miesiąc aktywizacji) i premię za pomyślnie zdany egzamin końcowy przez uczestnika (400 zł za każdy miesiąc aktywizacji).

Bardzo ważnym instrumentem rynku pracy pomagającym bezrobotnym osobom niepełnosprawnym uzyskać kwalifikacje i umiejętności praktyczne jest staż realizowany w oparciu o program, który ustala pracodawca i zgłasza do urzędu pracy. Pracodawca jest również zobligowany do wyznaczenia opiekuna stażysty. Uczestnikom stażu przysługuje stypendium w wysokości 120% zasiłku dla osób bezrobotnych.

W przypadku gdy osoba niepełnosprawna niespełnia warunków do nabycia statusu osoby bezrobotnej, może zarejestrować się w powiatowym urzędzie pracy jako osoba poszukująca pracy i niepozostająca w zatrudnieniu⁶⁾ i również korzystać na zasadach takich jak osoby bezrobotne m.in. ze szkoleń, stażu, prac interwencyjnych, przygotowania zawodowego dorosłych, badań lekarskich lub psychologicznych czy z dofinansowania do studiów podyplomowych.

⁶⁾ Zgodnie z art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407).

W 2009 r. prawie 6 tys. osób niepełnosprawnych rozpoczęło szkolenia, natomiast pracę w trakcie lub po ukończeniu szkolenia podjęło 1,3 tys. niepełnosprawnych. Ponadto 5,5 tys. niepełnosprawnych rozpoczęło staż, pracę zaś w trakcie lub po ukończeniu stażu podjęło 1,9 tys. niepełnosprawnych. Niemal 4,7 tys. niepełnosprawnych rozpoczęło prace społecznie użyteczne, 2,6 tys. niepełnosprawnych rozpoczęło roboty publiczne, 1,8 tys. niepełnosprawnych rozpoczęło prace interwencyjne.

— przygotowania do ratyfikacji Konwencji Narodów Zjednoczonych o Prawach Osób Niepełnosprawnych przyjętej w dniu 13 grudnia 2006 r. przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych, którą Polska podpisała w 2007 r.:

Działania rządu w tym zakresie mają charakter priorytetowy. Pierwszy etap prac przygotowawczych do ratyfikacji konwencji został zapoczątkowany w 2008 r. i dotyczył szczegółowej analizy jej postanowień, w tym m.in. dokładnego rozeznania zobowiązań wynikających dla naszego kraju. Analiza postanowień konwencji nasuwa szereg trudności zarówno z uwagi na sposób zredagowania tekstu, użycie wielu niedostatecznie precyzyjnych sformułowań, mogących być w różny sposób interpretowanych, jak i niejasne relacje między poszczególnymi jej artykułami. W tym okresie poddawano wstępnej ocenie polskie przepisy realizujące obowiązki wynikające z konwencji, celem uzyskania orientacji co do zakresu regulacji obowiązujących w Polsce i realizacji już przez nie postanowień konwencji oraz wprowadzenia koniecznych zmian w celu osiągnięcia zgodności z konwencją. I chociaż większość postanowień konwencji znajduje odzwierciedlenie w polskim porządku prawnym, to szereg przepisów nie spełnia jej wymogów bądź wiele kwestii nie jest jeszcze uregulowanych lub też niezbędne jest podjęcie szeroko zakrojonych działań praktycznych celem pełnego wdrożenia obowiązujących rozwiązań.

Od 2009 r. prowadzone są szczegółowe prace polegające na analizie zgodności ustawodawstwa polskiego z postanowieniami konwencji. Należy szczególnie podkreślić, że prace w tym zakresie prowadzone są bez zbędnej zwłoki, jednak ze względu na szczególny charakter konwencji – jej wyjątkową obszerność, wieloaspektowość oraz daleko idące zobowiązania z niej wynikające – wymagają one dokładności, co oznacza, że konieczne jest przeznaczenie na nie więcej czasu niż w przypadku wielu innych umów międzynarodowych.

Obecnie przygotowywana jest, w formie raportu, precyzyjna lista działań, jakie powinny podjąć władze, aby zagwarantować, że po ratyfikowaniu konwencji Polska będzie w stanie wywiązywać się z zobowiązań z niej wynikających. Na podstawie wspomnianego raportu, obrazującego zakres zgodności ustawodawstwa polskiego z postanowieniami konwencji, sporządzony zostanie projekt decyzji w sprawie możliwości ratyfikowania konwencji przez Polskę. Projekt ten zostanie przedłożony do

uzgodnień międzyresortowych, jak też będzie konsultowany z organizacjami pozarządowymi osób niepełnosprawnych.

Precyzyjne określenie zobowiązań, jakie Polska weźmie na siebie, ratyfikując konwencję, oraz stworzenie podstaw ich pełnego, rzeczywistego wdrożenia są konieczne, by ratyfikacja nie była jedynie deklaracją intencji, których realizacja zostanie odłożona na później. Decyzja o ratyfikacji konwencji zostanie podjęta w momencie uzyskania pewności, że Polska będzie w stanie wywiązywać się z podjętych zobowiązań. Takie działanie jest zgodne z obowiązującymi przepisami dotyczącymi zawierania umów międzynarodowych oraz utrwaloną praktyką ratyfikacyjną. Podobne podejście do ratyfikacji konwencji przyjęło wiele państw członkowskich Unii Europejskiej, o czym informowały na nieformalnym posiedzeniu ministrów odpowiedzialnych za politykę wobec osób niepełnosprawnych, towarzyszącym konferencji „Konwencja o prawach osób niepełnosprawnych – od słów do rzeczywistości”, która odbyła się w maju 2008 r. w Słowenii.

— wsparcia obywatelskiej inicjatywy uchwalenia polskiej ustawy antydiskryminacyjnej:

Organizacje działające na rzecz osób niepełnosprawnych opracowały pod koniec 2008 r. projekt ustawy o wyrównywaniu szans osób z niepełnosprawnością, w którym zaproponowano wdrożenie rozwiązań w zakresie zapobiegania wykluczeniu i dyskryminacji osób niepełnosprawnych. Organizacje pozarządowe nie uruchomiły procedury – zgodnie z prawem – zebrania stosownej liczby podpisów obywateli, aby móc przekazać Marszałkowi Sejmu RP wspomniany obywatelski projekt do rozpatrzenia przez Sejm RP.

Propozycje zawarte w projekcie ustawy o wyrównywaniu szans osób z niepełnosprawnością są analizowane i prawdopodobnie mogą być wykorzystane przez stronę rządową w pracach nad projektami aktów prawnych na rzecz osób niepełnosprawnych, m.in. nad założeniami do projektowanej w najbliższej przyszłości nowej systemowej ustawy obejmującej w sposób kompleksowy problematykę osób niepełnosprawnych.

Jednocześnie nadmieniam, że niektóre propozycje zawarte w projekcie ustawy o wyrównywaniu szans osób z niepełnosprawnością, opracowanym przez organizacje pozarządowe, zostały już wdrożone do polskiego porządku prawnego, np. wprowadzono instytucję głosowania przez pełnomocnika ustanawianego przez wyborców niepełnosprawnych i w podeszłym wieku⁷⁾.

— przygotowania projektu ustawy o języku migowym:

⁷⁾ Możliwość głosowania przez pełnomocnika została uchwalona przez Sejm RP w ustawach z dnia 19 listopada 2009 r.: o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2009 r. Nr 213, poz. 1651 i 1652).

Opracowany został projekt „Założeń do projektu ustawy o języku migowym i innych środkach wspierania komunikowania się”, w którym zaproponowano różne formy pomocy w komunikowaniu się osób niesłyszących i głuchoniewidomych z instytucjami publicznymi, zakładami opieki zdrowotnej oraz służbami ratowniczo-interwencyjnymi. Obecnie trwają końcowe prace uzgodnieniowe i konsultacyjne tego projektu z resortami i organizacjami pozarządowymi, w szczególności zrzeszającymi osoby niesłyszące, niedosłyszące i głuchoniewidome.

Zgodnie z harmonogramem prac legislacyjnych rządu wspomniany projekt „Założeń do projektu ustawy o języku migowym i innych środkach wspierania komunikowania się” zostanie w I półroczu 2011 r. rozpatrzony przez Radę Ministrów.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących ograniczenia przywilejów władzy
(19661)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, w nawiązaniu do interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących ograniczenia przywilejów władzy, przekazanej przy piśmie z dnia 17 grudnia 2010 r., znak SPS-023-19661/10, poniżej uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Prezes Rady Ministrów upoważnił mnie do udzielenia odpowiedzi na interpelację pani poseł w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących ograniczenia przywilejów władzy. Chciałbym przypomnieć, że pismem z dnia 9 lutego 2010 r., z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, odpowiadałem na interpelację pani poseł w sprawie niespełnionej obietnicy dotyczącej likwidacji przywilejów władzy. Wskazałem wówczas, że od początku funkcjonowania rząd premiera Donalda Tuska, konsekwentnie, systematycznie i stanowczo likwidował przywileje władzy w postaci zbędnych kosztów, jakie ponosi budżet państwa na władzę publiczną i administrację, która tę władzę obsługuje.

Rząd podjął kolejne inicjatywy, które kontynuują przedstawione wcześniej pani poseł działania dotyczące ograniczenia zbędnych kosztów ponoszonych przez budżet na władzę publiczną i obsługującą ją administrację. Są to m.in: utrzymanie w 2011 r. miesięcznych wynagrodzeń osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe w wysokości wynagrodzenia przysługującego tym osobom w grudniu 2008 r., racjonalizacja zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych w latach 2011–2013 oraz utworzenie Centrum Usług Wspólnych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Paweł Graś

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących poprawy jakości służby zdrowia
(19662)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poselską pani Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących poprawy jakości służby zdrowia, przekazaną pismem z dnia 17 grudnia br., znak: SPS-023-19662/10, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

O sukcesie w każdej dziedzinie życia społeczno-gospodarczego decydują umiejętności strategicznego zarządzania. Obiektywną koniecznością zarządzających ochroną zdrowia jest podejmowanie przemyślnych decyzji wprowadzających zmiany udoskonalające, następujące etapowo i sukcesywnie. Działania rządu w tym obszarze skoncentrowane są na wprowadzeniu długofalowych i planowych rozwiązań systemowych mających na celu stabilizację oraz poprawę sytuacji w systemie opieki zdrowotnej. Warto dokładnie prześledzić ilość i rodzaj działań zrealizowanych ostatnio w ochronie zdrowia.

W okresie urzędowania obecnego rządu udoskonalono dotychczas istniejące rozwiązania prawno-organizacyjne, jednocześnie podjęto się szeregu nowych inicjatyw. Do ważniejszych ze zrealizowanych zadań należy zaliczyć: wzmocnienie praw pacjenta w drodze ustawowej, powołanie rzecznika praw pacjenta, wzmocnienie znaczenia akredytacji w ochronie zdrowia, określenie uprawnień pacjenta w systemie powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego (wprowadze-

nie koszyka świadczeń gwarantowanych i standardów jakościowych udzielania świadczeń), stałe usprawnienia systemu ratownictwa państwowego (powołanie centrów urazowych, dofinansowanie inwestycji w zakresie szpitalnych oddziałów ratunkowych i ambulansów, zakup nowoczesnych śmigłowców), systematyczna poprawa dostępu do najnowszych osiągnięć medycyny (refundacja innowacyjnych terapii lekowych, dofinansowanie zakupu wyskospecjalistycznej aparatury diagnostyczno-leczniczej). Istotnym sukcesem podjętych działań jest poprawa jakości życia osób chorych na hemofilię oraz rozszerzanie profilaktyki ukierunkowanej na główne schorzenia cywilizacyjne, takie jak: cukrzyca, nowotwory i choroby układu krążeniowego.

Sukcesywnie podejmowane są nowe wyzwania. Obecnie prowadzone są prace mające na celu wprowadzenie systemu informacji w ochronie zdrowia, monitorowania jakości oferowanej opieki, szybkich odszkodowań za błędy medyczne, udoskonalen systemu kształcenia kadry medycznej. Zajęto się też zagadnieniami chorób rzadkich i poprawą dostępu do najnowszych terapii lekowych.

Nakłady na ochronę zdrowia i poprawę zdrowia publicznego należy liczyć w miliardach złotych, środki przeznaczane na budowanie zdrowia społeczeństwa stale rosną. Wymierne efekty zmian systemowych w ochronie zdrowia pojawiają się w określonym odstępie czasu od momentu ich wprowadzenia, w tym przypadku – jak w każdym z większych sektorów gospodarczych – należy je oceniać z perspektywy długoterminowej.

Przedstawiając powyższe, pragnę wyrazić przekonanie, iż przedstawione wyjaśnienia stanowią dostateczną odpowiedź na zapytania przedstawione w interpelacji pani poseł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących rozwoju edukacji przedszkolnej
na terenach wiejskich (19663)**

Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Elżbiety Sobeckiej (nr SPS-023-19663/10), w sprawie objęcia wychowaniem przed-

szkolnym dzieci mieszkających na terenach wiejskich uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie ze strategicznym planem rządu oraz programem prac rządu priorytetem w obszarze edukacji jest zwiększenie dostępności do edukacji wysokiej jakości, m.in. poprzez upowszechnienie wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–5 lat, w tym obowiązek rocznego przygotowania przedszkolnego dla dzieci 5-letnich. Priorytet ten jest także zgodny z rekomendacjami raportu o kapitale intelektualnym Polski.

Aktualnie w Polsce wychowaniem przedszkolnym objętych jest 49,8% trzylatków, 64,1% czterolatków i 81,0% pięciolatków^{*)}. Wskaźniki te są niższe niż w innych krajach UE. Warto jednak zauważyć, że od 2008 r. zwiększyła się o 790 liczba przedszkoli (publicznych i niepublicznych). Obecnie funkcjonuje 8 859 przedszkoli (w tym na wsi 2 922^{*)}. Zwiększyła się także o 1 388 liczba oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Obecnie jest ich 12 549 (w tym na wsi 8 595).

Współczynnik skolaryzacji w latach 2005–2010 przedstawia poniższa tabela.

Działania rządu, w tym Ministerstwa Edukacji Narodowej, zmierzają do wzrostu upowszechnienia wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5 lat, w tym zapewnienia wszystkim dzieciom 5-letnim możliwości skorzystania z prawa do bezpłatnej edukacji przedszkolnej. Duży nacisk kładziony jest także na budowanie wśród rodziców, nauczycieli oraz samorządów lokalnych i organizacji pozarządowych przekonania o znaczeniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej, prawne, finansowe i programowe wsparcie tworzenia innych form wychowania przed-

^{*)} Na podstawie: Systemu Informacji Oświatowej według stanu na dzień 30.09.2010 r. (dane wstępne).

szkolnego oraz oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Te właśnie przyczyny leżały u podstaw ogłoszenia przez ministra edukacji narodowej roku szkolnego 2008/2009 – rokiem przedszkolaka.

Koncepcja upowszechnienia wychowania przedszkolnego ma charakter systemowy. Została oparta na wdrożonych i sprawdzonych w innych krajach europejskich rozwiązaniach z zakresu tzw. polityki małego dziecka. Wdrażane przez Ministerstwo Edukacji Narodowej rozwiązanie obejmuje:

— rozwój sieci placówek wychowania przedszkolnego i udostępnienie różnych form wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku przedszkolnym,

— wsparcie pedagogiczne oraz pomoc w rozwiązywaniu problemów dla rodziców wychowujących małe dzieci, w tym prowadzenie różnych formy edukacji rodziców,

— zapewnienie pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalistycznej mającej na celu wspieranie rozwoju i edukacji dzieci, wyrównywanie opóźnień i dysharmonii rozwojowych oraz terapię zaburzeń.

Znaczący wpływ na możliwość realizacji tych zadań miało uchwalenie 19 marca 2009 r. ustawy o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458 i Nr 219, poz. 1705). Przepisy tej ustawy obniżyły wiek rozpoczęcia edukacji w klasie pierwszej szkoły podstawowej do lat 6, wprowadzając jednocześnie roczne obowiązkowe wychowanie przedszkolne dla dzieci 5-letnich. Zgodnie z art. 9 ustawy, w okresie przejściowym, tj. w latach szkolnych 2009/2010 i 2010/2011, dziecko w wieku 5 lat ma prawo do odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego w przedszkolu, oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub innej formie wychowania przedszkolnego. Jednocześnie od roku szkolnego 2011/2012 powyższe prawo zostanie przekształcone w obowiązek, co nie-

Współczynnik skolaryzacji netto w latach 2005–2010

	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Liczba dzieci kończących w danym roku 3 lata	352 351	348 685	353 771	362 235	372 669	386 811
w tym objęte edukacją przedszkolną (stan w dniu 30.09.2010)	104 637	115 558	127 567	148 985	170 256	192 525
% trzylatków objętych wychowaniem przedszkolnym	29,70%	33,10%	36,10%	41,10%	45,70%	49,8%
Liczba dzieci kończących w danym roku 4 lata	362 435	352 075	348 504	353 700	362 215	372 669
w tym objęte edukacją przedszkolną (stan w dniu 30.09.2010)	149 448	156 482	167 519	188 263	215 230	238 975
% czterolatków objętych wychowaniem przedszkolnym	41,20%	44,40%	48,10%	53,20%	59,40%	64,1%
Liczba dzieci kończących w danym roku 5 lat	376 326	362 119	351 867	348 400	353 515	362 221
w tym objęte edukacją przedszkolną (stan w dniu 30.09.2010)	192 892	202 348	203 196	223 243	264 465	293 313
% pięciolatków objętych wychowaniem przedszkolnym	51,30%	55,90%	57,70%	64,10%	74,80%	81,0%
Dane o liczbie dzieci wg wieku i liczbie wychowanków przedszkoli wg wieku dla lat 2005–2007 na podstawie danych GUS („Ludność. Stan i struktura w przekroju terytorialnym. Stan w dniu 31 XII”, „Oświata i wychowanie w roku szkolnym...”).						
Dla roku 2010/2011 dane o liczbie wychowanków na podstawie Systemu Informacji Oświatowej wg stanu w dniu 30 września 2010 r.						

wątpliwie spowoduje znaczny wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym.

W celu zwiększenia upowszechnienia edukacji przedszkolnej wprowadzono zmiany legislacyjne ułatwiające dostęp do wychowania przedszkolnego dzieci w wieku do 5 roku życia – wydane zostało rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 10 stycznia 2008 r. w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania (Dz. U. Nr 7, poz. 38).

W związku ze zmianami, które zostały wprowadzone 5 sierpnia 2010 r. ustawą o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. Nr 149, poz. 991), wydane zostało nowe rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie rodzajów innych form wychowania przedszkolnego, warunków tworzenia i organizowania tych form oraz sposobu ich działania (Dz. U. Nr 161, poz. 1080).

Powyższe akty wykonawcze pozwoliły na tworzenie, obok istniejących w systemie przedszkoli, punktów przedszkolnych i zespołów wychowania przedszkolnego, a tym samym na upowszechnianie dostępu do edukacji przedszkolnej, zwłaszcza na terenach wiejskich i w małych miasteczkach, gdzie stworzenie tradycyjnego przedszkola nie było możliwe.

Zakładanie i prowadzenie innych form wychowania przedszkolnego, zarówno przez gminy, jak i osoby prawne i fizyczne, jest rozszerzeniem katalogu miejsc realizacji wychowania przedszkolnego. Tworzenie punktów przedszkolnych lub zespołów wychowania przedszkolnego jest korzystne dla gmin ze względu na niższe koszty ponoszone na dziecko uczęszczające na zajęcia w innej formie wychowania przedszkolnego, niż koszty utrzymania dziecka w przedszkolu. Nie oznacza to jednak, że tradycyjne przedszkola mają być zastąpione przez inne formy wychowania przedszkolnego, ponieważ, co należy podkreślić, tylko w przypadkach uzasadnionych warunkami demograficznymi i geograficznymi rada gminy może uzupełnić sieć publicznych przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych o inne formy wychowania przedszkolnego.

Zgodnie z obowiązującym prawem oświatowym zarówno punkty przedszkolne, jak i zespoły wychowania przedszkolnego są zobowiązane do realizacji całej podstawy programowej, a nauczyciele zatrudnieni w innych formach wychowania przedszkolnego muszą posiadać takie same kwalifikacje jak nauczyciele w przedszkolach. Dzienny wymiar zajęć w punkcie lub zespole, ustalony przez organ prowadzący punkt lub zespół, nie może być niższy niż wymiar godzin zajęć, w czasie których jest realizowana podstawa programowa wychowania przedszkolnego, wskazany w cytowanym wyżej rozporządzeniu. Równocześnie nic nie stoi na przeszkodzie, aby inna forma wychowania przedszkolnego zapewniała „dziecku opiekę w pełnym wymiarze”. Dzienny wymiar godzin zajęć wychowania przedszkolnego w punkcie lub ze-

spole musi być dostosowany do możliwości dzieci oraz potrzeb rodziców.

W Ministerstwie Edukacji Narodowej realizowany jest projekt systemowy „Ogólnopolskie kampanie upowszechniające model uczenia się przez całe życie” w ramach priorytetu III Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Projekt został podzielony na dwie części. Pierwsza obejmuje promocję wczesnej edukacji, a druga promocję edukacji przez całe życie z wyłączeniem edukacji przedszkolnej.

Od 2008 r. realizowana jest część dotycząca upowszechniania edukacji przedszkolnej. Cel projektu bezpośrednio wpływa z celów odnowionej strategii lizbońskiej. Projekt koncentruje się na pokazywaniu korzyści płynących z edukacji przedszkolnej, zachęcaniu do wysyłania dzieci do przedszkola, wpływaniu na zakładanie przedszkoli.

Zadania dotyczące edukacji przedszkolnej są obecnie i nadal będą współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. Szczegółowy opis tego priorytetu w ramach działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty przewiduje różne obszary wsparcia w zakresie edukacji przedszkolnej. W poddziałaniu 9.1.1: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej, projekty konkursowe dotyczą: tworzenia przedszkoli (w tym również uruchamiania innych form wychowania przedszkolnego) na obszarach i w środowiskach o niskim stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej (w szczególności na obszarach wiejskich), wsparcia istniejących przedszkoli (w tym również funkcjonujących innych form wychowania przedszkolnego) w celu umożliwienia większej liczbie dzieci korzystania z wychowania przedszkolnego, np. poprzez wsparcie dla placówek zagrożonych likwidacją, wydłużenie godzin pracy placówek, uruchomienie dodatkowych oddziałów, zatrudnienie dodatkowego personelu itp.

Efektem negocjacji między polskim rządem a Komisją Europejską, było ustalenie, że za realizację działań w ramach priorytetu IX PO KL odpowiedzialne są samorządy województw, jako instytucje pośredniczące. We wszystkich województwach realizacja działań rozpoczęła się w 2008 r. Na powyższy cel zaplanowano w latach 2007–2013 łącznie ponad 243 mln euro.

Minister edukacji narodowej jest koordynatorem przyjętego 29 lipca 2008 r. przez Radę Ministrów „Programu rozwoju edukacji na obszarach wiejskich na lata 2008–2013”.

Tematyka programu obejmuje różne dziedziny życia mieszkańców obszarów wiejskich. W jego realizację jest zaangażowanych wiele resortów, jednostek samorządu terytorialnego i organizacji pozarządowych.

Celem strategicznym „Programu rozwoju edukacji na obszarach wiejskich na lata 2008–2013” jest

rozwój edukacji na wsi i obszarach wiejskich poprzez podniesienie jakości i poziomu wykształcenia mieszkańców wsi.

Celami operacyjnymi są m.in. wspieranie rozwoju najmłodszych dzieci i upowszechnianie wychowania przedszkolnego.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi w ramach działania 3.2: Tworzenie mikroprzedsiębiorstw w „Programie rozwoju obszarów wiejskich na lata 2007–2013”, dysponuje środkami na tworzenie nowych placówek przedszkolnych (wraz z odpowiednim zapleczem) na obszarach wiejskich.

Ponadto uprzejmie informuję, że w ministerstwie edukacji narodowej prowadzone są obecnie prace mające na celu określenie zakresu i możliwości wsparcia finansowego gmin w realizacji zadań z zakresu wychowania przedszkolnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra – członka Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących reformy instytucji publicznych
obsługujących rolnictwo (19664)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19664/10, poniżej przedstawiam stanowisko do kwestii podniesionej w interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej.

Jakie kroki zamierza podjąć rząd, aby podczas tej kadencji rozpocząć zmiany legislacyjne w sprawie instytucji obsługujących rolnictwo?

Zgodnie z planem prac rządu na 2011 r. rząd kontynuuje przygotowanie koncepcji reformy systemu ubezpieczenia społecznego rolników. Reforma zakłada:

— uzależnienie składek zamożniejszych gospodarstw rolnych od dochodów;

— racjonalizację wydatków budżetowych na system ubezpieczenia społecznego rolników – ukierunkowanie dotacji na sfinansowanie ubezpieczenia emerytalno-rentowego rolnikom, których dochody uniemożliwiają sfinansowanie tego ubezpieczenia z własnych dochodów osiąganych z działalności rolniczej;

— zniesienie generowanych przez obecny system antybodźców do podejmowania działalności pozarolniczej na terenach wiejskich;

— zwiększenie swobody przepływu ubezpieczonych między systemem ubezpieczenia społecznego rolników (KRUS) a powszechnym systemem ubezpieczeń społecznych (ZUS).

Kiedy rząd zamierza przedstawić jakikolwiek projekt ustawy w tym zakresie?

W chwili obecnej rząd prowadzi prace analityczne mające na celu oszacowanie skutków wprowadzenia zmian w systemie ubezpieczenia społecznego rolników. W okresie późniejszym, tj. po I półroczu 2011 r., planowane jest podsumowanie wyników prac Międzyresortowego Zespołu ds. Reformy Systemu Ubezpieczenia Społecznego Rolników, przedstawienie opracowanej koncepcji reformy systemu ubezpieczenia społecznego rolników i przedłożenie jej Radzie Ministrów do rozpatrzenia.

Z poważaniem

Minister – członek Rady Ministrów
Michał Boni

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących modernizacji wsi i rolnictwa
(19665)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 28 grudnia 2010 r., znak DSPA-4810-6289-(1)/10, interpelacją poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących modernizacji wsi i rolnictwa uprzejmie informuję Pana Marszałka, co następuje.

Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.) udzielane są kredyty z dopłatą Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do oprocentowania, w tym na modernizację gospodarstw rolnych, w ramach następujących linii kredytowych:

1) na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych, działach specjalnych produkcji rolnej i przetwórstwie produktów rolnych oraz na zakup akcji lub udziałów – symbol nIP,

2) na utworzenie lub urządzenie gospodarstw rolnych przez osoby, które nie ukończyły 40. roku życia – symbol nMR,

3) na realizację inwestycji w rolnictwie i przetwórstwie produktów rolnych oraz na zakup akcji lub udziałów przez grupy producentów rolnych utworzone na podstawie ustawy z dnia 15 września 2000 r. o grupach producentów rolnych i ich związkach oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr 88, poz. 983, ze zm.) – symbol nGP,

4) na realizację inwestycji w zakresie nowych technologii produkcji w rolnictwie zapewniających wysoką jakość produktu – symbol nNT,

5) na realizację inwestycji w ramach „Branżowego programu rozwoju wspólnego użytkowania maszyn i urządzeń rolniczych” – symbol nBR10, „Branżowego programu restrukturyzacji przetwórstwa ziemniaka na skrobię w Polsce” – symbol nBR13, „Programu wspierania restrukturyzacji i modernizacji przemysłu mięsnego, chłodnictwa składowego i przetwórstwa jaj w Polsce” – symbol nBR14, „Branżowego programu mleczarstwa” – symbol nBR15.

Kwota kredytu z dopłatą Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do oprocentowania nie może przekroczyć:

1) w przypadku inwestycji realizowanych w gospodarstwie rolnym 80% wartości nakładów inwestycyjnych i wynosić więcej niż 4 mln zł – linie: nIP, nMR, nGP, nNT, nBR10, nBR13, nBR14, nBR15,

2) w przypadku inwestycji realizowanych w dziale specjalnym produkcji rolnej 70% wartości nakładów inwestycyjnych i wynosić więcej niż 8 mln zł – linie: nIP, nMR, nGP, nNT, nBR10, nBR14,

3) w przypadku inwestycji realizowanych w przetwórstwie produktów rolnych 70% wartości nakładów inwestycyjnych i wynosić więcej niż 16 mln zł – linie: nIP, nGP, nBR13, nBR14, nBR15,

4) w przypadku zakupu akcji lub udziałów spółek prowadzących działalność w zakresie przetwórstwa produktów rolnych lub przetwórstwa ryb, skorupiaków i mięczaków, zwanego dalej zakupem akcji lub udziałów spółek prowadzących działalność w zakresie przetwórstwa produktów rolnych:

a) 80% wartości akcji lub udziałów i wynosić więcej niż 5 mln zł – linia nGP,

b) 80% wartości akcji lub udziałów i wynosić więcej niż 4 mln zł – linia nIP,

5) w przypadku zakupu udziałów jednoosobowych spółek Skarbu Państwa utworzonych w celu prowadzenia działalności w zakresie sztucznego unasienniania na podstawie art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich (Dz. U. z 2002 r. Nr 207, poz. 1762 oraz z 2004 r. Nr 91, poz. 866), zwanego dalej zakupem udziałów jednoosobowych spółek Skarbu Państwa prowadzących działalność w zakresie sztucznego unasienniania – 80% wartości udziałów i wynosić więcej niż 4 mln zł – linia nIP.

Kredyt może zostać udzielony maksymalnie na:

1) 8 lat – linie: nIP, nBR10, nBR13, nBR14, nBR15,

2) 15 lat – linie: nMR, nGP, nNT,

Oprocentowanie kredytu jest zmienne i nie może wynosić więcej niż 1,6 stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski w stosunku rocznym. Należne bankowi odsetki płacone jest przez kredytobiorcę w wysokości:

a) połowy powyższego oprocentowania, nie mniej jednak niż 2% – linia nIP,

b) 0,25 powyższego oprocentowania, nie mniej jednak niż 2% – pozostałe linie kredytowe.

Ponadto dostępne są kredyty na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych z częściową spłatą kapitału kredytu – symbol CSK.

Kwota kredytu nie może przekroczyć 80% wartości nakładów inwestycyjnych na gospodarstwo rolne i wynosić więcej niż 4 mln zł. Okres kredytowania oraz okres ewentualnej karencji w spłacie kredytu określone są w umowie kredytu, przy czym okres od udzielenia kredytu do całkowitej jego spłaty wraz z odsetkami nie może być krótszy niż 5 lat i dłuższy niż 10 lat. Oprocentowanie kredytu określone jest w umowie kredytu.

Bank określa w umowie kredytu w dniu jej podpisania:

1) nominalną kwotę pomocy w formie częściowej spłaty kapitału, która nie może być wyższa niż 33 000 zł,

2) wysokość pomocy, która nie może być wyższa niż 22% kwoty udzielonego kredytu.

Suma nominalnych kwot pomocy agencji w formie częściowej spłaty kapitału wynikających z umów kredytu z linii CSK podpisanych przez kredytobiorcę w ciągu 5 lat nie może przekraczać 33 000 zł.

Pomoc w formie częściowej spłaty kapitału wypłacana jest w dwóch ratach, przy czym:

1) pierwsza rata w wysokości 75% kwoty pomocy,

2) druga rata w wysokości 25% kwoty pomocy, wypłacana na koniec okresu kredytowania w celu ostatecznej spłaty kapitału kredytu, jednak nie wcześniej niż po 5 latach od dnia udzielenia kredytu.

W planie finansowym Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na 2011 r. zawartym w załączniku do ustawy budżetowej na 2011 r. uchwalonej przez Sejm RP w dniu 17 grudnia 2010 r. na dopłaty do oprocentowania kredytów bankowych na sfinansowanie kosztów inwestycji przewidziano środki w wysokości 594 673 tys. zł, natomiast na częściową spłatę kapitału – środki w wysokości 50 000 tys. zł.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej

w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących modernizacji PKP (19666)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej (nr SPS-023-19666/10) z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących modernizacji PKP, uprzejmie informuję, co następuje.

Aktualna polityka rządu w zakresie odnoszącym się do sektora kolejowego prowadzona jest przede wszystkim w oparciu o przepisy ustawy z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 84, poz. 948, z późn. zm.) oraz o długofalowe działania zawarte w „Strategii dla transportu kolejowego do roku 2013” z dnia 17 kwietnia 2007 r., zmienionej przez Radę Ministrów w dniu 19 lutego 2008 r., jak również w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 19 grudnia 2008 r. „Master Planie dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 r.”.

Uprzejmie informuję, że od objęcia władzy przez koalicyjny rząd Platformy Obywatelskiej i Polskiego Stronnictwa Ludowego w roku 2007 rządzący skupili się na rozwiązaniach systemowych dających podstawy do prawidłowego funkcjonowania i rozwoju kolei w Polsce. Do najważniejszych rozwiązań w tym zakresie zaliczyć należy przede wszystkim:

— określenie źródeł finansowania infrastruktury kolejowej w odniesieniu do utrzymania, remontów i inwestycji oraz zapewnienie środków finansowych,

— wprowadzenie regulacji prawnych usprawniających przygotowanie inwestycji dotyczących linii kolejowych o znaczeniu państwowym, w odniesieniu do wydawania decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej,

— zapewnienie od 2010 r. finansowania w ramach środków budżetowych i Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (POIiŚ) modernizacji dworów kolejowych,

— zapewnienie w ramach środków pochodzących z Funduszu Kolejowego, budżetu państwa i PO IiŚ finansowania odnowy taboru kolejowego,

— przygotowanie oczekiwanego przez samorządy wszystkich szczebli projektu ustawy o publicznym transporcie zbiorowym.

Realizując „Strategię dla transportu kolejowego do roku 2013”, przeprowadzono proces restrukturyzacji i usamorządowania przewozów regionalnych oraz dokonano przekazania na rzecz samorządów województw udziałów spółki Przewozy Regionalne sp. z o.o. Aby umożliwić usamorządowanej spółce

Przewozy Regionalne sp. z o.o. dalsze funkcjonowanie i rozwój, wprowadzono szereg instrumentów wpływających na poprawę jej sytuacji. Na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 kwietnia 2008 r. o zmianie ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 97, poz. 624) oraz „Strategii dla transportu kolejowego do roku 2013” spółce wypłacono pełną rekompensatę strat poniesionych w związku z wykonywaniem przewozów pasażerskich w ramach obowiązku świadczenia usług publicznych w okresie od dnia 1 października 2001 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. – w wysokości 2,16 mld zł. Ponadto w dniu 2 grudnia 2008 r. Rada Ministrów podjęła uchwałę w sprawie finansowania regionalnych kolejowych przewozów pasażerskich, na podstawie której minister infrastruktury w dniu 9 grudnia 2008 r. zawarł z marszałkami województw porozumienie dotyczące finansowania regionalnych kolejowych przewozów osób.

W ww. uchwale i porozumieniu zagwarantowano samorządom województw środki finansowe na zakup, modernizację i naprawy kolejowych pojazdów szynowych służących do regionalnych przewozów pasażerskich wykonywanych na podstawie umów o świadczenie usług publicznych w latach 2009–2020 oraz wskazano sposób pokrycia straty bilansowej spółki z lat ubiegłych. Na inwestycje taborowe w 2009 r. z kwoty 200 mln zł przekazano samorządom na ww. cel 53,9 mln zł. W roku 2010 przekazano 171 mln zł. Dodatkowo:

— od dnia 1 stycznia 2010 r. o 0,75% zwiększono udział samorządów województw we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych,

— aportowano do spółki majątek obejmujący m.in. zaplecza techniczne do obsługi taboru o łącznej wartości 270,06 mln zł,

— w 2012 r. na współfinansowanie zadań własnych województw w zakresie organizowania regionalnych kolejowych przewozów pasażerskich wykonywanych na podstawie umów o świadczenie usług publicznych ze środków Funduszu Kolejowego przeznaczona zostanie kwota 150 mln zł.

W odniesieniu do realizowanych inwestycji w infrastrukturę kolejową uprzejmie informuję, że obecnie w zakresie projektów współfinansowanych z PO IiŚ realizowanych jest (według listy podstawowej) 30 projektów, z których 2 zostały zakończone:

— 7.1-9.2 modernizacja linii kolejowej E20/CE20 na odcinku Siedlce – Terespol, etap II – prace przygotowawcze,

— 7.1-11.2 modernizacja linii kolejowej E30, etap II – odcinek Zabrze – Katowice – Kraków – prace przygotowawcze.

Podpisane zostały umowy na główne kontrakty na 9 projektach:

— 7.1-1.1 modernizacja linii kolejowej E65/C-E65 na odcinku Warszawa – Gdynia – obszar LCS Ciechanów,

— 7.1-41 modernizacja linii kolejowej E65/C-E65 na odcinku Warszawa – Gdynia – obszar LCS Działdowo,

— 7.1-11.1 modernizacja linii kolejowej E30, etap II – odcinek Zabrze – Katowice – Kraków,

— 7.1-15.1 modernizacja linii kolejowej E30, etap II. Pilotażowe wdrożenie ERTMS/ETCS i ERTMS/GSM-R w Polsce na odcinku Legnica – Węgliniec – Bielawa Dolna,

— 7.1-18 modernizacja linii kolejowej nr 8, budowa łącznicy do lotniska Okęcie (od przystanku osobowego Służewiec do stacji MPL Okęcie),

— 7.1-20.2 Budowa połączenia kolejowego MPL Katowice w Pyrzowicach z miastami aglomeracji górnośląskiej, odcinek Katowice – Pyrzowice – prace przygotowawcze,

— 7.1-22.2 modernizacja linii kolejowej E75 Rail Baltica Warszawa – Białystok – granica z Litwą, etap I, odcinek Warszawa Rembertów – Zielonka – Tłuszcz (Sadowne) – prace przygotowawcze,

— 7.1-24.1 modernizacja linii kolejowej Warszawa – Łódź, etap II, Lot A – odcinek Warszawa Zachodnia – Miedniewice (Skierniewice),

— 7.1-30 modernizacja linii kolejowej E30/C-E30, odcinek Kraków – Rzeszów, etap III).

W przypadku niektórych spośród ww. projektów trwają już roboty budowlane.

Jednocześnie dla 8 projektów podpisane zostały umowy o dofinansowanie między Centrum Unijnych Projektów Transportowych a spółką PKP PLK SA umowy o dofinansowanie:

— 7.1-1.1 modernizacja linii kolejowej E65/C-E65 na odcinku Warszawa – Gdynia – obszar LCS Ciechanów,

— 7.1-4 modernizacja linii kolejowej E59 na odcinku Wrocław – Poznań, etap II, odcinek Wrocław – granica województwa dolnośląskiego,

— 7.1-9.2 modernizacja linii kolejowej E20/CE20 na odcinku Siedlce – Terespol, etap II – prace przygotowawcze,

— 7.1-11.2 modernizacja linii kolejowej E30, etap II – odcinek Zabrze – Katowice – Kraków – prace przygotowawcze,

— 7.1-18 modernizacja linii kolejowej nr 8, budowa łącznicy do lotniska Okęcie (od przystanku osobowego Służewiec do stacji MPL Okęcie),

— 7.1-20.2 budowa połączenia kolejowego MPL Katowice w Pyrzowicach z miastami aglomeracji górnośląskiej, odcinek Katowice – Pyrzowice – prace przygotowawcze,

— 7.1-22.2 modernizacja linii kolejowej E75 Rail Baltica Warszawa – Białystok – granica z Litwą, etap I, odcinek Warszawa Rembertów – Zielonka – Tłuszcz (Sadowne) – prace przygotowawcze,

— 7.1-24.1 modernizacja linii kolejowej Warszawa – Łódź, etap II, Lot A – odcinek Warszawa Zachodnia – Miedniewice (Skierniewice).

Uprzejmie informuję, że obecnie do działań krótkoterminowych należy poprawa koordynacji między spółkami działającymi na rynku kolejowym, usprawnienie przekazywania przez te spółki informacji po-

dróżnym oraz urealnienie rozkładu jazdy pociągów od dnia 1 marca br. Wypracowywane są również rozwiązania wzmacniające rolę prezesa Urzędu Transportu Kolejowego jako regulatora rynku kolejowego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w dniu 19 grudnia 2008 r. Rada Ministrów podjęła uchwałę nr 276 w sprawie przyjęcia strategii ponadregionalnej – „Program budowy i uruchomienia przewozów Kolejami Dużych Prędkości w Polsce”. Ww. program jest dokumentem strategicznym, którego celem jest zaprogramowanie przedsięwzięcia inwestycyjnego polegającego na budowie nowej linii kolejowej dużych prędkości. W dniu 16 września 2010 r. pomiędzy spółką PKP PLK SA a wybranym w przetargu konsorcjum podpisana została umowa na opracowanie „Studium wykonalności linii Warszawa – Łódź – Poznań/Wrocław”, którego wyniki będą podstawą dla Rady Ministrów do podjęcia dalszych decyzji w sprawie budowy linii kolejowej dużych prędkości.

Chciałbym podkreślić, że od 2008 r. znacznie zwiększone zostały środki budżetowe przeznaczane na kolej. W 2008 r. z budżetu państwa na infrastrukturę kolejową i krajowe pasażerskie przewozy kolejowe przeznaczono łącznie ok. 2,42 mld zł, w 2009 r. ok. 2,58 mld zł, a w ustawie budżetowej na 2010 r. ok. 2,75 mld zł, podczas gdy w latach 2006–2007 wydatkowane na wskazane cele środki wynosiły odpowiednio ok. 1,39 mld zł oraz ok. 1,68 mld zł. W ustawie budżetowej na rok 2011 na infrastrukturę kolejową i krajowe pasażerskie przewozy kolejowe przewidziano środki w wysokości ok. 2,63 mld zł.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących bezpiecznego wprowadzenia euro
(19667)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących bezpiecznego wprowadzenia euro (pismo znak: SPS-023-19667/10), uprzejmie informuję.

Podczas exposé ogłoszonego w dniu 23 listopada 2007 r. pan premier Donald Tusk zaznaczył, że wprowadzenie euro w Polsce wymaga odpowiedniego przygotowania, „tak by proces przechodzenia na

wspólną walutę był bezpieczny dla gospodarki i jak najbardziej korzystny dla zwykłych ludzi”. Podkreślił również, iż „w interesie Polski leży to, abyśmy przygotowani do wejścia byli jak najszybciej”. Chciałbym zaznaczyć, że wskazane deklaracje pozostają w pełni aktualne, a bezpieczeństwu i stabilności gospodarki nadawany jest najwyższy priorytet w procesie przygotowań do wprowadzenia w Polsce wspólnej europejskiej waluty. Chciałbym również podkreślić, że deklaracje te znalazły odzwierciedlenie w „Uwarunkowaniach realizacji kolejnych etapów Mapy Drogowej Przyjęcia Euro przez Polskę” (dokument zatwierdzony na posiedzeniu Rady Ministrów 27 kwietnia 2009 r.), a następnie w Ramach Strategicznych Narodowego Planu Wprowadzenia Euro (dokument zatwierdzony na posiedzeniu Rady Ministrów 26 października 2010 r.).

W dokumencie „Uwarunkowania realizacji kolejnych etapów Mapy Drogowej Przyjęcia Euro przez Polskę” zostały przedstawione m.in. warunki bezpiecznego uczestnictwa w systemie ERM II. Wśród nich wymieniono następujące kwestie: 1) poziom ustalonego parytetu powinien być spójny z sytuacją makroekonomiczną kraju; 2) z góry zadeklarowany okres uczestnictwa w ERM II powinien być możliwie krótki, co poprzez przybliżenie momentu przyjęcia wspólnej waluty będzie zwiększać wiarygodność bieżącego poziomu parytetu; 3) Polska powinna w momencie oceny gotowości do przyjęcia wspólnej waluty spełnić wszystkie formalne warunki członkostwa w strefie euro, gdyż tylko wtedy będzie możliwe przyjęcie wspólnej waluty; 4) konieczne jest osiągnięcie porozumienia politycznego odnośnie do przeprowadzenia niezbędnych formalnych dostosowań warunkujących przyjęcie wspólnej waluty w wyznaczonym terminie jako punktu odniesienia dla ostatecznego kursu zamiany złotego na euro. Uwzględnienie wskazanych warunków zapewnia minimalizację prawdopodobieństwa realizacji ryzyk związanych z uczestnictwem Polski w mechanizmie ERM II.

Pragnę również podkreślić, że w celu zapewnienia skutecznej, płynnej i terminowej realizacji procesu przygotowań do wprowadzenia euro (w tym również zagwarantowania, że proces ten przebiega w sposób bezpieczny dla gospodarki) Rada Ministrów ustanowiła międzyinstytucjonalną strukturę organizacyjną, która działa pod przewodnictwem pełnomocnika rządu ds. wprowadzenia euro przez Rzeczpospolitą Polską oraz współprzewodnictwem pełnomocnika Zarządu Narodowego Banku Polskiego ds. wprowadzenia euro. W skład struktury wchodzi Narodowy Komitet Koordynacyjny ds. Euro, Rada Koordynacyjna, osiem międzyinstytucjonalnych zespołów roboczych ds. przygotowań do wprowadzenia euro przez Rzeczpospolitą Polską oraz grupy zadaniowe. W Ministerstwie Finansów działa również biuro pełnomocnika rządu, do którego głównych zadań należy m.in. prowadzenie analiz związanych z integracją Polski ze strefą euro.

W dalszej części pisma przedstawiam wyzwania związane z wejściem Polski do strefy euro wskazane w Ramach Strategicznych Narodowego Planu Wprowadzenia Euro oraz kroki podejmowane w celu zapobieżenia bądź – jeśli są nieuniknione – minimalizacji skutków ich realizacji w przypadku Polski.

1. Trwałe wypełnienie kryteriów konwergencji. Jak zaznaczono w ramach strategicznych, działania podejmowane w celu realizacji kryteriów konwergencji – choć korzystne niezależnie od planów przyjęcia euro (zwiększenie stabilności otoczenia gospodarczego, w szczególności obniżenie deficytu i stopy inflacji) – mogą stanowić ograniczenie nałożone na sposób prowadzenia polityki makroekonomicznej. W związku z tym ich wypełnienie może wiązać się z pewną uciążliwością dla społeczeństwa, wynikającą np. z konieczności zacieśnienia polityki fiskalnej lub monetarnej. Badania pokazują jednak, że byłaby ona zanedbywalnie mała – równoznaczna długookresowemu obniżeniu konsumpcji prywatnej o 0,0156% albo równoważna ograniczeniu konsumpcji w jednym okresie o ok. 1,5% – i jednocześnie znacznie niższa niż szacowana skala korzyści z funkcjonowania w strefie euro. Dodatkowo wystąpienie ww. kosztu jest uzależnione od tego, czy ograniczenia nałożone na prowadzoną politykę okażą się wiążące, tzn. czy przyszłe wstrząsy w gospodarce Polski i jej otoczeniu rzeczywiście wymagałyby podjęcia dodatkowych działań w celu wypełnienia kryteriów konwergencji.

Monitorowaniem zagrożeń wynikających dla Polski z dążenia do trwałego wypełnienia kryteriów konwergencji zajmuje się przede wszystkim Zespół Roboczy ds. Makroekonomicznych w ramach zadań zapisanych w harmonogramie prac: „Monitorowanie stopnia i perspektyw wypełnienia kryteriów konwergencji nominalnej”, „Monitorowanie stopnia wypełnienia warunków wejścia do ERM II, w tym zmienności kursu walutowego”, „Opracowanie (scenariuszowe) nt. strategii polityki pieniężnej i fiskalnej w ERM II: analiza policy mix ze wskazaniem działań koniecznych do zapewnienia optymalnego układu polityki pieniężnej i fiskalnej w okresie przebywania w ERM II”, „Ocena stabilności sektora finansowego w kontekście włączenia złotego do ERM II” oraz „Prowadzenie analiz i badań w zakresie bilansu korzyści i szans oraz kosztów i zagrożeń związanych z członkostwem Polski w strefie euro”.

2. Ryzyko wystąpienia „nietypowych” efektów cenowych w okresie bezpośrednio poprzedzającym wprowadzenie euro do obiegu gotówkowego oraz w okresie następującym bezpośrednio po tej dacie. Jak podkreślono w ramach strategicznych, w okresie kilku miesięcy wokół wprowadzenia euro do obiegu gotówkowego istnieje ryzyko pewnych „nietypowych” efektów cenowych, wynikających ze sztywności nominalnych, efektu zaokrąglania do cen atrakcyjnych czy też wykorzystania przez przedsiębiorców zagubienia konsumentów do nieuzasadnionego ekonomicznie podniesienia cen. Część z tych efektów ma

charakter naturalny i nie musi prowadzić do wzrostu cen (zaokrąglanie cen, powszechna zmiana cenników towarzysząca wymianie waluty). Z kolei pewnym efektem, wynikającym z nieuczciwych praktyk cenowych, można skutecznie zapobiegać dzięki zastosowaniu odpowiednich rozwiązań instytucjonalnych (m.in. nakaz podwójnej ekspozycji cen, zachęcanie przedsiębiorców do partycypacji w porozumieniach z rządem, zwiększenie świadomości obywateli dzięki kampaniom informacyjnym, monitoring cen przez organizacje konsumenckie itp.), o czym świadczą doświadczenia tzw. nowych państw członkowskich strefy euro.

Zaplanowanie działań mających na celu zapobiegnięcie nieuczciwym praktykom cenowym w okresie kilku miesięcy wokół wprowadzenia euro jest realizowane przede wszystkim przez Zespół Roboczy ds. Ochrony Konsumentów w ramach zadań zapisanych w harmonogramie prac: „Analizy w zakresie wpływu wprowadzenia euro na poziom cen w Polsce – pozyskanie opracowań w tym zakresie”, „Analiza działań podjętych w innych krajach w zakresie nieuczciwych praktyk rynkowych związanych z wprowadzeniem euro, w szczególności analiza rozwiązań zastosowanych w innych państwach członkowskich UE mających na celu zapewnienie ochrony konsumentów przed nieuzasadnionym podnoszeniem cen w okresie wprowadzania euro”, „Analiza działań podjętych w innych krajach w zakresie opracowania zasad podwójnej ekspozycji cen w walucie narodowej i euro (z wyłączeniem instytucji finansowych)”, „Analiza działań podjętych w innych krajach w zakresie opracowania zasad podwójnej ekspozycji cen w walucie narodowej i euro przez instytucje finansowe”, „Analiza działań podjętych w innych krajach w zakresie opracowania zasad monitorowania cen”, „Opracowanie zasad podwójnej ekspozycji cen w walucie narodowej i euro (z wyłączeniem instytucji finansowych)”, „Opracowanie zasad podwójnej ekspozycji cen w walucie narodowej i euro przez instytucje finansowe”, „Opracowanie zasad monitorowania cen”, „Opracowanie działań mających na celu zmniejszenie obaw konsumentów związanych z wprowadzeniem euro”, „Współpraca przy przygotowywaniu działań informacyjno-edukacyjnych skierowanych do konsumentów związanych z wprowadzeniem euro” oraz „Współpraca z ZR ds. Dostosowań Prawnych – opracowanie propozycji rozwiązań prawnych dot. nakazu podwójnej ekspozycji cen, a także mających na celu przeciwdziałanie nieuzasadnionemu podwyższaniu cen”.

3. Koszt związany z rezygnacją z możliwości autonomicznego prowadzenia polityki pieniężnej i kursowej. Jak wskazano w ramach strategicznych, wprowadzenie euro w Polsce będzie związane z utratą możliwości autonomicznego prowadzenia polityki pieniężnej i kursowej. Integracja Polski ze strefą euro sprawi, że poziom stóp procentowych na polskim rynku finansowym będzie zależał od decyzji podejmowanych przez Europejski Bank Centralny (EBC), a nie – jak obecnie – przez Narodowy Bank Polski (NBP).

Głównym celem polityki pieniężnej prowadzonej przez EBC jest zaś zapewnienie stabilności cen na terenie całej unii walutowej. Każde z państw przystępujących do strefy euro podejmuje więc ryzyko, że decyzje optymalne z punktu widzenia strefy euro jako całości nie będą najlepsze z jego własnego punktu widzenia. Według szacunków NBP koszt rezygnacji z autonomicznej polityki pieniężnej nie będzie jednak wysoki i dla przeciętnego konsumenta będzie on równoznaczny długookresowemu obniżeniu konsumpcji o znikomy ułamek procenta (ok. 0,05%). Konsekwencją integracji Polski ze strefą euro będzie również usztywnienie nominalnego kursu EUR/PLN, które również może się wiązać z pewnymi kosztami. Zmiany kursu walutowego mogą bowiem służyć do amortyzowania wstrząsów, dotyczących w niejednakowym stopniu Polski i strefy euro (szoków asymetrycznych). Należy zatem odpowiedzieć na pytanie o skalę kosztu nieodwołalnego usztywnienia kursu złotego względem euro. Badania pokazują, że ok. 50–70% zmienności nominalnego kursu EUR/PLN w ostatnich latach można przypisać amortyzowaniu wstrząsów realnych (popytowych i podażowych). Równocześnie ok. 30–50% zmienności wynikało ze wstrząsów nominalnych, co oznacza, że kurs walutowy stanowi dość istotny generator szoków dla gospodarki. Przyjęcie euro pozwoliłoby natomiast uniknąć tej drugiej kategorii wstrząsów. Jednocześnie należy zaznaczyć, że skala kosztu rezygnacji z autonomicznego prowadzenia polityki pieniężnej i kursowej w Polsce będzie zależała od szeregu okoliczności, takich jak: symetria przyszłych wstrząsów i odpowiedzi gospodarek na te wstrząsy, skuteczność innych niż polityka pieniężna i kursowa instrumentów stabilizacyjnych czy procesy globalizacyjne, które ograniczają pojedynczym krajom swobodę w kształtowaniu polityki pieniężnej.

Analizą wpływu rezygnacji z autonomicznego prowadzenia polityki pieniężnej i kursowej na sytuację makroekonomiczną Polski, w tym również opracowaniem rozwiązań minimalizujących koszt wskazanej rezygnacji dla polskiej gospodarki, zajmuje się przede wszystkim Zespół Roboczy ds. Makroekonomicznych w ramach zadań zapisanych w harmonogramie prac: „Prowadzenie analiz w zakresie czynników warunkujących poziom inflacji w Polsce, w szczególności efektu Balassy-Samuelsona”, „Ocena porównawcza regulacji i elastyczności polskiego rynku produktów na tle państw strefy euro i propozycje reform pożądaných z punktu widzenia integracji”, „Ocena porównawcza instytucji i elastyczności polskiego rynku pracy na tle państw strefy euro i propozycje reform pożądaných z punktu widzenia integracji” oraz „Prowadzenie analiz i badań w zakresie bilansu korzyści i szans oraz kosztów i zagrożeń związanych z członkostwem Polski w strefie euro”.

4. Ryzyko nadmiernego wzrostu akcji kredytowej oraz cen aktywów finansowych. Jak wskazano w ramach strategicznych, związany z akcesją do strefy euro spadek stóp procentowych może wiązać się

z pewnym ryzykiem, w szczególności jeżeli podstawową barierę przy inwestowaniu stanowiłoby otoczenie instytucjonalne i związane z nim niskie oczekiwane korzyści z wdrażania projektów inwestycyjnych. W takiej sytuacji główną konsekwencją spadku stóp procentowych mógłby być wzrost konsumpcji. Miałby on jednak charakter wyłącznie krótkookresowy, z uwagi na fakt, że to inwestycje budują przyszły potencjał gospodarki. Skala kosztów wynikających z przejściowego „boomu” konsumpcyjnego i związanej z nim podwyższonej zmienności produkcji i konsumpcji jest szacowana na ok. 1,0–1,4% długookresowych korzyści z wprowadzenia euro. Poziom tego kosztu jest uwarunkowany tempem procesu doganiania przez Polskę rozwiniętych gospodarek. Ewentualny „boom” konsumpcyjny mógłby doprowadzić do zbyt szybkiego wzrostu płac i cen, a tym samym zmniejszyć zagraniczną konkurencyjność krajowych producentów. Z tego względu należy podejmować działania, które ograniczyłyby skalę nadmiernego wzrostu wolumenu kredytów konsumpcyjnych po wprowadzeniu wspólnej waluty. Rozwiązania przyjęte w innych państwach strefy euro skoncentrowane były na zaostrzeniu nadzoru finansowego i norm ostrożnościowych związanych z udzielaniem kredytów.

Wypracowanie adekwatnych dla Polski propozycji rozwiązań we wskazanym zakresie jest przedmiotem prac przede wszystkim Zespołu Roboczego ds. Sektora Finansowego i Stabilności Finansowej oraz Zespołu Roboczego ds. Makroekonomicznych. Zespół Roboczy ds. Sektora Finansowego realizuje omawiane zagadnienie zgodnie z harmonogramem swoich prac w ramach zadań: „Identyfikacja potencjalnych zagrożeń dla sektora finansowego związanych z przystąpieniem do strefy euro”, „Przygotowanie wstępnych planów działania dla poszczególnych grup instytucji finansowych związanych z zagrożeniami dla sektora finansowego wynikających z integracji ze strefą euro” oraz „Opracowanie rozwiązań zmierzających do ograniczenia nadmiernego wzrostu akcji kredytowej wskutek obniżenia stóp procentowych (boom kredytowy)”. W ramach Zespołu Roboczego ds. Makroekonomicznych minimalizacja zagrożeń związanych ze wskazanym zagadnieniem odbywa się w ramach realizacji zadania: „Prowadzenie analiz w zakresie wpływu integracji ze strefą euro na rozwój akcji kredytowej w Polsce i opracowanie informacji dla ZRSF nt. potencjalnych zagrożeń boorem kredytowym oraz jego konsekwencji dla perspektyw przyjęcia euro”.

Obecnie zespoły robocze pracują nad przygotowaniem wkładów do Narodowego Planu Wprowadzenia Euro, który będzie najważniejszym dokumentem na drodze Polski do integracji walutowej. Zgodnie z harmonogramem prac struktury organizacyjnej dokument ten zostanie przygotowany do końca III kwartału 2011 r. Aktualne wyniki prac zespołów roboczych, Rady Koordynacyjnej i Narodowego Komitetu

Koordynacyjnego ds. Euro są dostępne pod adresem www.euro.mf.gov.pl.

Biorąc pod uwagę szerokie spektrum działań podejmowanych w celu uniknięcia zagrożeń i minimalizacji kosztów związanych z przyszłym przystąpieniem Polski do strefy euro oraz uwzględniając duże wyprzedzenie czasowe, z którym wskazane działania są realizowane, jestem przekonany, że wykonane będą wszelkie możliwe czynności w celu zagwarantowania bezpieczeństwa polskiej gospodarki w procesie zamiany waluty.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących obniżenia
podatków i danin publicznych (19671)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 21 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19671/10), przekazanym przy piśmie szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pana Tomasza Arabskiego z dnia 28 grudnia 2010 r. (znak: DSPA-4810-6299-(1)/10), przy którym przesłana została interpelacja pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących obniżenia podatków i danin publicznych, uprzejmie informuję.

Ustawą z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578) wprowadzono zmiany w ustawie o podatku od towarów i usług w zakresie czasowego podwyższenia stawek tego podatku w okresie do dnia 31 grudnia 2013 r. Konieczność czasowego podwyższenia stawek podatku VAT wynika przede wszystkim z ogólnej sytuacji budżetowej państwa będącej skutkiem globalnego kryzysu na światowych rynkach finansowych. W celu zapewnienia stabilności finansów publicznych rząd podjął szereg działań, które zostały sprecyzowane w Wieloletnim Planie Finansowym Państwa 2010–2013, przyjętym przez Radę Ministrów w drodze uchwały nr 119 z dnia 3 sierpnia 2010 r. (M.P. z dnia 16 sierpnia 2010 r. Nr 57, poz. 773), do których należą m.in. zmiany w systemie podatkowym. Jedną z istotniejszych zmian jest właśnie czasowe podwyższenie stawek podatku VAT o 1 punkt procentowy, począwszy od dnia 1 stycznia 2011 r. Wskazać przy tym należy, że w dobie pogłębiających się problemów ze zbilanso-

waniem deficytów budżetowych Polska nie jest jedynym państwem członkowskim Unii Europejskiej, które zdecydowało w ostatnim czasie o podwyższeniu stawek podatku VAT. Od początku 2009 r. uczyniło to aż kilkanaście państw członkowskich Unii Europejskiej (m.in. Wielka Brytania, Grecja, Czechy, Hiszpania, Portugalia, Finlandia). Wprowadzona w Polsce czasowa podwyżka stawek podatku VAT o 1 punkt procentowy jest relatywnie niewielka w porównaniu do podwyżek dokonanych w innych państwach członkowskich (dochodzących do 4–5 punktów procentowych).

Jednocześnie, podejmując decyzję o podwyższeniu stawek VAT o 1 punkt procentowy (z 22% na 23% i z 7% na 8%), podjęto starania, aby po wygaśnięciu z dniem 31 grudnia 2010 r. derogacji zapisanej w traktacie akcesyjnym z 2004 r. (przedłużonej w grudniu 2007 r. na dalsze 3 lata, tj. do 31 grudnia 2010 r.) wprowadzić od dnia 1 stycznia 2011 r. najniższą stawkę podatku, jaką w tym zakresie zgodnie z prawem Unii Europejskiej Polska może zastosować, tj. stawkę w wysokości 5% na niektóre towary, które do dnia 31 grudnia 2010 r. korzystały ze stawek obniżonych do 3% i 0% (dotyczy to nieprzetworzonej żywności oraz książek i czasopism specjalistycznych).

Równocześnie wdrożone zostały działania zmierzające do tego, aby wzrost stawek nie objął podstawowych produktów żywnościowych (objętych do końca 2010 r. stawką obniżoną w wysokości 7%), takich jak m.in.: świeży chleb, nabiał, niektóre przetwory mięsne, produkty zbożowe (mąka, kasza, makaron) czy soki. Towary te od dnia 1 stycznia 2011 r. opodatkowane są również najniższą możliwą do stosowania stawką podatku VAT w wysokości 5%.

Odpowiadając zatem na pytanie pani poseł, należy wskazać, że podniesienie stawek podatku VAT na okres do 2013 r. oraz podniesienie stawek tego podatku na towary, w stosunku do których zakończył się okres derogacji, tj. m.in. na nieprzetworzoną żywność, dokonywane było z równoczesnym przyjęciem rozwiązań zabezpieczających w pewnym zakresie mniej zamożną część społeczeństwa. Regulacje zawarte w ww. ustawie z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej w postaci objęcia najniższą stawką podatku VAT w wysokości 5% podstawowych produktów żywnościowych pozwoli zatem uchronić tą część społeczeństwa, dla której wydatki na żywność stanowią istotny element budżetu domowego, przed skutkami wzrostu cen w wyniku m.in. podwyższenia stawek podatku VAT.

Ponadto uprzejmie informuję panią poseł, iż w przypadku innych podatków rząd nie przewiduje zmian w zakresie podwyższania obowiązujących stawek podatkowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie budowy dróg planowanych
na Euro 2012 (19672)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej, przekazaną przy piśmie z dnia 21 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19672/10), w sprawie nakładów na budowę dróg po roku 2013, przedstawiam następujące informacje.

W chwili obecnej nie można określić wysokości środków finansowych, jakie będą potrzebne na budowę dróg po 2013 r.

Zatwierdzony w dniu 3 sierpnia 2010 r. Wieloletni Plan Finansowy Państwa na lata 2010–2013 uchwałą Rady Ministrów objął swoim zakresem środki pochodzące z budżetu państwa, tj. na prace przygotowawcze, zarządzanie, utrzymanie i remonty dróg krajowych. Przedmiotowy dokument określa jedynie wydatki z budżetu państwa w latach 2010–2013.

W trakcie opracowywania materiałów do WPFPP podano wartość mierników osiągniętych w latach 2010–2013 dla całego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, odnoszących się do zadań inwestycyjnych. Jednakże zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw zadania inwestycyjne nie są obecnie finansowane z budżetu państwa, tylko z KFD.

Wieloletni Plan Finansowy Państwa związany jest z realizacją celów i kierunków zawartych w dokumentach przedmiotowego programu.

Jednocześnie informuję, iż w 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań jak również środków finansowych niezbędnych na realizację programu do 2015 r. Podstawą określenia wydatków finansowych na infrastrukturę drogową po 2013 r. będzie m.in. suma dofinansowania z Unii Europejskiej w ramach kolejnej perspektywy finansowej na lata 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie pieniędzy na badania
nad przełomowym lekiem na raka skóry (19674)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie pieniędzy na badania nad przełomowym lekiem leczącym raka skóry, przesłaną przy piśmie nr AS/I/352/10 z dnia 8 grudnia 2010 r., pragnę ustosunkować się do podniesionych kwestii i uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Prof. Andrzej Mackiewicz z Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu rozpoczął leczenia czerniaka szczepionką w 1995 r. w ramach projektu badawczego finansowanego przez Komitet Badań Naukowych (obecnie Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego) pt. „Immunoterapia genowa czerniaka złośliwego”, a następnie w latach 2001–2005 decyzją ministra nauki przewodniczącego Komitetu Badań Naukowych nr KO32/P05/2001 z dnia 7 grudnia 2001 r. realizowany był projekt badawczy pt. „Prospektywne, randomizowane badanie III fazy modyfikowanej genetycznie komórkowej szczepionki czerniakowej”.

W Wielkopolskim Centrum Onkologii w Poznaniu chorzy na czerniaka leczeni są oryginalną, skonstruowaną w Polsce szczepionką genetyczną. Szczepionka znajduje się w fazie badań klinicznych i nie jest jeszcze zarejestrowana w Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych, w związku z czym nie figuruje w wykazie produktów leczniczych, które uzyskały pozwolenie na wejście do obrotu, i z tego powodu nie mogła znaleźć się w zakresie świadczeń refundowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Zgodnie z § 11 ust. 7 zarządzenia nr 69/2009/DSOZ prezesa NFZ z dnia 3 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju: leczenie szpitalne fundusz nie finansuje świadczeń opieki zdrowotnej udzielanych w związku z prowadzeniem eksperymentu medycznego, w tym badania klinicznego.

W terapii w Wielkopolskim Centrum Onkologii udział bierze ok. 150 chorych, część z nich od wielu lat, niektórzy już od 10. Szczepionkę pacjenci muszą dostawać co miesiąc do końca życia, aby była skuteczna. Koszt leczenia jednego chorego z zaawansowanym czerniakiem wynosi ok. 1000 zł. Od 2006 r. badania sponsorowane były przez darczyńcę z Irlandii. Z powodu kryzysu finansowanie zostało przerwane. Szczepionkę pacjenci muszą dostawać co miesiąc do końca życia, aby była skuteczna.

Stowarzyszenie Chorych na Raka z siedzibą w Poznaniu w grudniu 2010 r. wystosowało apel o pomoc w sprawie finansowania polskiej szczepionki przeciw

czerniakowi. List znajduje się na stronie internetowej stowarzyszenia www.stowczerniak.pl.

Zadania w ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” realizowane są na podstawie i zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 1 lipca 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Narodowy program zwalczania chorób nowotworowych” (Dz. U. Nr 143, poz. 1200, z późn. zm.). Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 3. ww. ustawy w ramach narodowego programu podejmuje się działania dotyczące w szczególności: rozwoju profilaktyki pierwotnej nowotworów złośliwych, w tym zwłaszcza zależnych od palenia tytoniu i niewłaściwego żywienia; wdrożenia populacyjnych programów wczesnego wykrywania, w szczególności raka szyjki macicy, piersi, jelita grubego oraz wybranych nowotworów u dzieci; zwiększenia dostępności do metod wczesnego rozpoznawania oraz wdrożenia procedur zapewnienia jakości diagnostyki i terapii nowotworów; standaryzacji procedur leczenia napromienianiem; uzupełnienia oraz wymiany wyeksploatowanych urządzeń do radioterapii i diagnostyki nowotworów; upowszechnienia metod leczenia skojarzonego; rozwoju i upowszechniania współczesnych metod rehabilitacji chorych, ograniczania odległych następstw leczenia oraz opieki paliatywnej w onkologii; rozwoju i upowszechnienia nauczania onkologii w kształceniu przeddyplomowym i podyplomowym lekarzy, lekarzy dentyków, pielęgniarek, położnych i przedstawicieli innych zawodów medycznych; poprawy działania systemu zbierania danych o stopniu zaawansowania nowotworów; upowszechniania wiedzy w społeczeństwie na temat profilaktyki, wczesnego rozpoznawania i leczenia nowotworów.

Konkludując, finansowanie „procesu terapeutycznego” nie wpisuje się w zakres przedmiotowy działań określonych w ww. ustawie, w związku z czym brak jest możliwości finansowania przedmiotowej szczepionki ze środków „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych”.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż podział środków planowanych na realizację narodowego programu poprzedzony jest prowadzeniem postępowań konkursowych i wyborem realizatorów. W celu usprawnienia procedur konkursowych w roku 2010 na część zadań zostały ogłoszone konkursy na wybór realizatorów na 2 lata, co skutkowało dodatkowo zaangażowaniem w roku 2010 części środków finansowych z roku 2011. Problemy, o których pisze pani poseł w swojej interpelacji, są urzędowi ministra zdrowia znane, lecz z przykrością informuję, że Ministerstwa Zdrowia nie posiada środków na finansowanie badań naukowych.

W 2010 r. weszły w życie przepisy zawarte w 6 ustawach tworzących nowy system nauki pod wspólnym hasłem „Budujemy na wiedzy”. Ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615) określa zasady finansowania nauki ze środków finansowych ustalanych na ten cel w budżecie państwa, ujmowanych w wyod-

rębnionej części budżetu państwa: Nauka, zwanych „środkami finansowymi na naukę”, którymi dysponuje minister właściwy do spraw nauki.

Publiczne środki na badania są dystrybuowane w drodze procedur konkursowych przez dwie niezależne agencje. Narodowe Centrum Badań i Rozwoju wspiera badania stosowane, a Narodowe Centrum Nauki będzie finansować badania podstawowe. Z wnioskami o przyznanie środków finansowych na realizację zadań określonych przez centrum nauki i centrum rozwoju mogą występować jednostki naukowe, konsorcja naukowe, sieci naukowe i jednostki organizacyjne uczelni niebędące podstawowymi jednostkami organizacyjnymi, centra naukowo-przemysłowe, przedsiębiorcy mający status centrum badawczo-rozwojowego, osoby fizyczne. Wybór wykonawców ofert realizacji zadań badawczych następuje w drodze konkursu i jest to jedyna droga, jaką można pozyskać środki finansowe na prowadzenie badań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie pozwolenia na zbiórkę publiczną
(19675)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19675/10), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej z dnia 8 grudnia 2010 r. w sprawie pozwolenia na zbiórkę publiczną, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o zbiórkach publicznych (Dz. U. Nr 22, poz. 162, z późn. zm.) „wszelkie publiczne zbieranie ofiar w gotówce lub naturze na pewien z góry określony cel wymaga uprzedniego pozwolenia władzy”. Z powyższego wynika, że aby można było mówić o zbiórce publicznej muszą być jednocześnie spełnione trzy przesłanki: określony cel, publiczny charakter akcji oraz zbieranie ofiar. Należy przy tym wskazać, iż o publicznym charakterze akcji decyduje skierowanie ogłoszenia do bliżej nieokreślonego adresata (np. odbiorców Internetu, telewizji, prasy), natomiast zbieraniem jest zarówno fizyczne przyjmowanie ofiar, jak i wskazanie potencjalnym ofiarodawcom formy, w jakiej mogą uczestniczyć w realizacji konkretnego celu (np. po-

przez podanie w ogłoszeniu prasowym lub na stronach internetowych numeru rachunku bankowego właściwego dla dokonywania wpłat). Pozwoleń na przeprowadzenie zbiórki udzielają, w drodze decyzji administracyjnej, organy wskazane w art. 2 ww. ustawy. Właściwość organów ustala się w zależności od terenu zbiórki i miejsca wydatkowania zebranych ofiar.

Odnosząc się w sposób szczegółowy do poruszonych w wystąpieniu kwestii, pragnę uprzejmie poinformować, że Ruch Poparcia Palikota nie składał do ministra spraw wewnętrznych i administracji wniosku o wydanie pozwolenia na prowadzenie zbiórki publicznej. Minister spraw wewnętrznych i administracji nie posiada również informacji, które wskazywałyby na prowadzenie przez Ruch Poparcia Palikota zbiórki publicznej. Z komunikatów zamieszczonych na stronach internetowych www.ruchpoparciapalikota.pl nie wynika, aby organizacja prowadziła zbiórkę publiczną.

Pragnę zapewnić, iż w sytuacji powzięcia informacji o prowadzeniu zbiórki publicznej bez pozwolenia podjęte zostaną wszelkie przewidziane prawem kroki w celu uniemożliwienia organizacji dalszej zbiórki bez pozwolenia, m.in. skierowane zostanie do organizacji pismo z prośbą o wyjaśnienie.

Jednocześnie należy podkreślić, iż prowadzenie zbiórki publicznej bez pozwolenia lub wbrew jego warunkom stanowi wykroczenie, a oskarżycielem publicznym we wszystkich sprawach o wykroczenia jest Policja (art. 56 § 1 Kodeksu wykroczeń). Stąd też istnieje możliwość skierowania do Policji zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia wykroczenia.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej
w sprawie długu publicznego (19676)**

Szanowny Panie Marszałku! W załączeniu przesyłam odpowiedź na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie długu publicznego, przedłożoną w piśmie z 21 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19676/10).

Czy w związku z możliwym przekroczeniem 55-procentowego progu ostrożnościowego długu publicznego zatrzymane zostaną inwestycje infrastrukturalne, a także obniżone emerytury i renty?

Zgodnie z przyjętą we wrześniu 2010 r. przez Radę Ministrów i przekazaną Sejmowi wraz z uzasadnieniem projektu ustawy budżetowej na 2011 r. „Strategia zarządzania długiem sektora finansów publicznych w latach 2011–2014” relacja państwowego długu publicznego do PKB w horyzoncie strategii utrzymywać się będzie poniżej progu 55%. Według szacunku Ministerstwa Finansów w 2010 r. relacja długu do PKB zbliżona była do poziomu 53,5% i tym samym próg 55% nie został przekroczony.

Istotne znaczenie dla ograniczenia przyrostu długu publicznego, w tym zmniejszenia jego relacji do PKB, będą miały planowane przez rząd zmiany w systemie emerytalnym. Można oczekiwać, że relacja długu publicznego do PKB w 2011 r. utrzyma się na poziomie zbliżonym do poziomu z 2010 r., a w kolejnych latach będzie spadać. Z uwagi na znaczny udział długu w walutach obcych w długi Skarbu Państwa duże znaczenie dla kształtowania się tej relacji będzie miał poziom kursu złotego na koniec poszczególnych lat.

Zgodnie z art. 86 pkt. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych w przypadku gdy relacja długu publicznego do PKB przekroczy poziom 55%:

1) na kolejny rok Rada Ministrów uchwała projekt ustawy budżetowej, w którym:

— nie przewiduje się deficytu budżetu państwa lub przyjmuje się poziom dochodów i wydatków budżetu państwa zapewniający spadek relacji długu Skarbu Państwa do PKB, w stosunku do relacji ogłoszonej w roku poprzednim,

— nie przewiduje się wzrostu wynagrodzeń pracowników sfery budżetowej,

— waloryzacja rent i emerytur nie może przekroczyć poziomu odpowiadającego wzrostowi cen towarów i usług konsumpcyjnych, ogłoszonego przez Główny Urząd Statystyczny za poprzedni rok budżetowy; ustawa nie przewiduje zatem obniżenia rent i emerytur, ale jedynie ograniczenie ich wzrostu do wskaźnika inflacji, co oznacza zachowanie realnej wartości emerytur i rent na dotychczasowym poziomie,

— wprowadza się zakaz udzielania nowych pożyczek i kredytów z budżetu państwa,

— wzrost wydatków wzrost wydatków Kancelarii Sejmu, Kancelarii Senatu, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Trybunału Konstytucyjnego, Najwyższej Izby Kontroli, Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, Krajowej Rady Sądownictwa, sądownictwa powszechnego oraz wojewódzkich sądów administracyjnych, rzecznika praw obywatelskich, rzecznika praw dziecka, Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, generalnego inspektora ochrony danych osobowych, Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, Krajowego Biura Wyborczego, Państwowej Inspekcji Pracy nie może być wyższy niż w administracji rządowej;

2) deficyt budżetowy JST, pomniejszony o nadwyżkę budżetową z lat ubiegłych oraz wolne środki w uchwale budżetowej na kolejny rok, może wynikać jedynie z wydatków związanych z realizacją zadań współfinansowanych ze środków pochodzących z budżetu UE oraz niepodlegających zwrotowi z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie EFTA,

3) Rada Ministrów przeprowadza przegląd:

— wydatków budżetu państwa finansowanych środkami pochodzącymi z kredytów zagranicznych, — programów wieloletnich;

4) Rada Ministrów przedstawia program sanacyjny, mający zapewnić spadek relacji państwowego długu publicznego do PKB.

Obecnie rząd podejmuje działania mające na celu stabilizację sytuacji sektora finansów publicznych oraz zapobieżenie przekroczeniu przez dług publiczny progu 55%. Celowi temu służy ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych i niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 1 stycznia br. W zakresie oddziaływania na dług publiczny ustawa wprowadziła następujące zmiany:

a) wzmocnienie systemu zarządzania płynnością budżetu państwa polegające na obowiązku lokowania przez jednostki sektora finansów publicznych wolnych środków na rachunku ministra finansów. Działania te stanowią zmianę systemową prowadzącą do zwiększenia efektywności zarządzania aktywami sektora. Ich wynikiem będzie zmniejszenie potrzeb pożyczkowych o wykorzystane wolne środki jednostek sektora finansów publicznych, jak również obniżenie poziomu państwowego długu publicznego i kosztów obsługi długu Skarbu Państwa przy zachowaniu samodzielności jednostek w dysponowaniu środkami niezbędnymi na realizację ich zadań,

b) wprowadzenie wydatkowej reguły dyscyplinującej w celu osiągnięcia trwałej stabilności finansów publicznych, która polega na ograniczeniu kwoty wydatków publicznych państwa do poziomu tempa inflacji powiększonej o 1 pkt procentowy,

c) wzmocnienie procedur ostrożnościowych, gdy relacja państwowego długu publicznego do PKB przekracza 55%, polegających m.in. na:

— dokonywaniu przez Radę Ministrów przeglądu obowiązujących przepisów w celu przedstawienia propozycji rozwiązań prawnych mających wpływ na poziom dochodów budżetu państwa,

— okresowym zwiększeniu stawek podatku od towarów i usług,

— ograniczeniu możliwości zaciągania nowych zobowiązań na przygotowanie inwestycji przez organy administracji rządowej do inwestycji współfinansowanych z udziałem środków z UE.

Wydatkowa reguła dyscyplinująca będzie obowiązywać do momentu wydania przez Radę Ecofin decyzji o uchyleniu procedury nadmiernego deficytu wobec Polski. Wprowadzenie tej reguły będzie wspierać proces ograniczania wydatków budżetu państwa w relacji do PKB oraz obniżenie deficytu struktural-

nego. Tym samym będzie sprzyjać stworzeniu warunków dla efektywnego wprowadzenia tzw. reguły docelowej, zapewniającej trwałą stabilizację finansów publicznych. W Ministerstwie Finansów rozpoczęto już prace nad przygotowaniem projektu ustawy definiującej tzw. regułę stabilizującą. Reguła ta ma objąć możliwie jak największy zakres sektora instytucji rządowych i samorządowych.

Jednocześnie należy wskazać, że budżet państwa na 2011 r. został przygotowany przy zastosowaniu wspomnianej reguły. Dzięki temu rząd miał możliwość zapobiec znacznemu zwiększeniu tzw. wydatków elastycznych już w 2011 r. W ramach działań dotyczących 2011 r. zamrożony został także m.in. fundusz wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

W kwestii inwestycji infrastrukturalnych nowelizacja ustawy o finansach publicznych wprowadza zapis umożliwiający administracji rządowej zaciąganie nowych zobowiązań na przygotowanie inwestycji, jeżeli mają zapewnione finansowanie z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej oraz niepodlegających zwrotowi środków z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) oraz środków pochodzących ze źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi, innych niż wymienione wyżej, na maksymalnym dopuszczalnym poziomie, określonym w przepisach lub procedurach dotyczących danego rodzaju inwestycji, nie mniejszym niż 50% całości kosztów, z tym że ograniczenia te nie dotyczą:

— odbudowy lub przebudowy dróg krajowych w celu usunięcia zagrożenia naruszenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

— inwestycji, o których mowa w art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 2010 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi z 2010 r. (Dz. U. Nr 123, poz. 835 i Nr 148, poz. 993),

— przygotowania, wdrożenia, budowy lub eksploatacji systemów elektronicznego poboru opłat, o których mowa w art. 13i ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.),

— zobowiązania z tytułu odszkodowań za nieruchomości przejęte w trybie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194 i Nr 199, poz. 1227 oraz z 2009 r. Nr 72, poz. 620).

Zgodnie z powyższym art. 86 ustawy o finansach publicznych w przypadku przekroczenia przez próg ostrożnościowy 55% nie nakłada się obowiązku utrzymania inwestycji infrastrukturalnych w powyższej sytuacji.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (Dz. U. Nr 267, poz. 2251, z późn. zm.) wydatki związane z budową, przebudową, remontem,

utrzymaniem, ochroną i zarządzaniem infrastrukturą transportu lądowego, finansowaną lub dofinansowaną przez ministra właściwego do spraw transportu, ustala się w ustawie budżetowej w wysokości nie niższej niż 18% planowanych na dany rok wpływów z podatku akcyzowego od paliw silnikowych. Minister infrastruktury, otrzymując limit wydatków z przeznaczeniem na realizację wskazanych powyższej zadań, sam dokonuje jego podziału, uwzględniając priorytetowy charakter poszczególnych zadań.

W uchwalonej przez Sejm w dniu 17 grudnia 2010 r. ustawie budżetowej na 2011 r. wydatki w części 39: Transport, dział 600: Transport i łączność zaplanowano w wysokości:

1) rozdz. 60002: Infrastruktura kolejowa – 2 011 867 tys. zł;

2) rozdz. 60005: Autostrady płatne – 186 819 tys. zł;

3) rozdz. 60011: Drogi publiczne krajowe – 2 188 953 tys. zł;

4) rozdz. 60012: Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad – 618 652 tys. zł.

W ramach limitu wyznaczonego w rozdziale: Infrastruktura kolejowa realizowane są wydatki inwestycyjne na liniach kolejowych i dworcach kolejowych oraz wydatki na utrzymanie infrastruktury kolejowej.

Dodatkowym źródłem finansowania infrastruktury transportu kolejowego, zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego, są środki finansowe określone przepisami o transporcie kolejowym oraz o Funduszu Kolejowym.

Jak określa art. 38a ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.), minister właściwy do spraw transportu może dofinansować z budżetu państwa lub Funduszu Kolejowego koszty remontu i utrzymania infrastruktury kolejowej w celu zmniejszenia kosztów i wysokości opłat za korzystanie z niej, jeżeli infrastruktura ta jest udostępniana przez zarządcę na zasadach określonych w ustawie. Według ustawy budżetowej na 2011 r. kwota dotacji podmiotowej dla spółki PKP Polskie Linie Kolejowe SA zmniejszającej wysokość opłat za korzystanie z infrastruktury kolejowej zaplanowana została w wysokości 1 000 000 tys. zł (w ramach limitu 2 011 867 tys. zł).

Program rzeczowo-finansowy wykorzystania środków Funduszu Kolejowego w 2011 r., zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów nr 196/2010 z dnia 23 listopada 2010 r., określa limit środków Funduszu Kolejowego na realizację zadań inwestycyjnych oraz zadań w zakresie remontów i utrzymania w 2011 r. na kwotę 280 300 tys. zł.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o Funduszu Kolejowym (Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 61, z późn. zm.) podstawowym źródłem środków Funduszu Kolejowego jest 20% wpływów z opłaty paliwowej. W zakresie wyznaczonym ustawą o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego

oraz ustawą o Funduszu Kolejowym powyższe wydatki mają charakter sztywny.

Odębnie uregulowana jest kwestia finansowania inwestycji w zakresie infrastruktury drogowej. Zgodnie z art. 3 ustawy o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego finansowanie inwestycji w zakresie budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg w zakresie dróg lokalnych (wojewódzkich, powiatowych i gminnych) odbywa się odpowiednio ze środków własnych przez samorząd wojewódzki, powiatowy oraz gminny.

Inwestycje w zakresie budowy dróg krajowych finansuje, za pośrednictwem Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, minister infrastruktury. Środki na ww. inwestycje pochodzą z budżetu państwa oraz ze środków zgromadzonych w Krajowym Funduszu Drogowym.

Środki z budżetu państwa (rozdziały 60005, 60011 i 60012) przeznaczone będą na wydatki o charakterze bieżącym, tj. prace przygotowawcze, zarządzanie drogami krajowymi, utrzymanie bieżące, remonty dróg, krajowych, oraz wydatki majątkowe, inwestycje kubaturowe i zakupy dóbr gotowych. W pozostałym zakresie wszystkie zadania inwestycyjne, z wyjątkiem wymienionych powyżej, finansowane będą z Krajowego Funduszu Drogowego, utworzonego na podstawie ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.), ulokowanego w Banku Gospodarstwa Krajowego.

Głównym źródłem finansowania wydatków KFD jest opłata paliwowa wpływająca do KFD w odpowiedniej proporcji ustalonej na podstawie art. 37i ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

Począwszy od 1 lipca 2011 r., do katalogu stałych źródeł zasilających KFD dołączą wpływy z opłaty elektronicznej, pobierane zgodnie z ustawą o drogach publicznych zarówno z sieci autostrad i dróg ekspresowych, jak i z części dróg krajowych określonych w odpowiednim rozporządzeniu Rady Ministrów. Wydatki KFD planowane na 2011 r. wyniosą 29 319 576,9 tys. zł.

W obowiązującym stanie prawnym budowa systemu dróg krajowych odbywa się na podstawie programu wieloletniego, jakim jest „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Dokument ten został przyjęty uchwałą Rady Ministrów z dnia 25 września 2007 r., podjętą na podstawie art. 117 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.). Podejmując ww. uchwałę, Rada Ministrów wskazała, iż „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” powinien być aktualizowany co roku z uwzględnieniem m.in. stanu realizacji zadań inwestycyjnych.

Jednocześnie z dniem 1 stycznia 2010 r. straciła moc ustawa z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych. Zastąpiona została nową ustawą o fi-

ansach publicznych z dnia 24 września 2009 r. (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), tym samym ekspirował przepis stanowiący podstawę prawną do dokonywania zmian w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W związku z powyższym aktualizacja programu od dnia 1 stycznia 2010 r. możliwa jest jedynie poprzez przyjęcie nowego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, którego projekt jest obecnie skierowany do konsultacji społecznych.

Konsekwencją ewentualnego przekroczenia 55% prognozy ostrożnościowej, o którym mowa w art. 86 pkt 2 obowiązującej ustawy o finansach publicznych, zgodnie z dyspozycją art. 86 pkt 2 lit. b, jest zobowiązanie Rady Ministrów do dokonania przeglądu wydatków budżetu państwa finansowanych środkami pochodzącymi z kredytów zagranicznych oraz przeglądu programów wieloletnich. W konsekwencji, w przypadku przekroczenia tego prognozy, Rada Ministrów może dokonać korekty niektórych programów wieloletnich, w tym „Programu budowy dróg krajowych”. Mając na uwadze to, iż projektowany „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w szerszym stopniu uwzględni aktualne możliwości finansowe państwa, ryzyka związanego z koniecznością dokonania korekty powyższego programu w związku z przekroczeniem 55-procentowego prognozy ostrożnościowej będzie można uniknąć.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra – członka Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zmniejszenia zatrudnienia
w administracji publicznej (19677)**

Szanowny Panie Marszałku! Przedstawiam odpowiedź na interpelację nr SPS-023-19677/10 pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie kryteriów w ramach projektu ustawy o racjonalizacji zatrudnienia.

Zgodnie z zapisami art. 9 projektu ustawy o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych w latach 2011–2013 kryteria wyboru pracowników, które będą miały zastosowanie do zmniejszenia zatrudnienia w ramach racjonalizacji zatrudnienia, opracowuje osoba właściwa w zakresie dokonywania za pracodawcę czynności w sprawach z zakresu prawa pracy w rozumie-

niu art. 3¹ § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy^{*)}, zwana dalej w projekcie kierownikiem jednostki wobec pracowników zatrudnionych w jednostce. Po dyskusji w parlamencie w celu zagwarantowania jak największej przejrzystości procesu przyjęto zapis, że kryteria podawane będą nie tylko do wiadomości pracowników tej jednostki, ale również udostępniane będą w Biuletynie Informacji Publicznej. Swoją opinię, dotyczącą proponowanego sposobu przeprowadzenia zmniejszenia zatrudnienia w ramach racjonalizacji zatrudnienia, w terminie 7 dni od dnia zawiadomienia będzie mogła przekazać zakładowa organizacja związkowa lub, jeżeli taka nie działa w jednostce, przedstawiciele pracowników wyłonieni w trybie przyjętym w tej jednostce.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów, w których przesądzone byłyby kryteria mające zastosowanie do zmniejszenia zatrudnienia w ramach racjonalizacji zatrudnienia, jak i nie przesądza ich ustawa o zwolnieniach grupowych ani Kodeks pracy, ani wszystkie ustawy, które regulują zatrudnienie różnych grup, a każdorazowa decyzja o zwolnieniu podlega kontroli sądowej. Także zwolnienia dokonywane w trybie tej ustawy będą mogły być poddane kontroli sądowej, jeśli taka będzie wola pracownika, którego obejmie racjonalizacja zatrudnienia.

Projekt ustawy natomiast zawiera uregulowania mówiące o obowiązku przedstawienia prezesowi Rady Ministrów przez kierowników jednostek raportu początkowego, wykazującego informacje m.in. o stanie zatrudnienia w jednostce w podziale na grupy stanowisk. Na podstawie danych zawartych w raporcie początkowym możliwa będzie analiza struktury zatrudnienia pod kątem efektywności z wykorzystaniem metody benchmarkingu (analizy porównawczej). Dane te pozwolą określić w tzw. grupach odniesienia, tj. grupach jednostek o zbliżonym rodzaju i charakterze wykonywanych zadań, następujące wskaźniki:

— stosunek różnych grup stanowisk względem siebie, np. stanowisk wsparcia do stanowisk merytorycznych, stanowisk obsługi technicznej do stanowisk merytorycznych,

— stosunek różnych podgrup stanowisk względem siebie (np. liczba stanowisk sekretarskich do stanowisk kierowniczych),

— przeciętne wynagrodzenie w wybranych podgrupach stanowisk,

— liczba zatrudnionych na różnych typach stanowisk, np. liczba legislatorów w poszczególnych ministerstwach, liczba analityków.

Wyniki analizy zostaną udostępnione kierownikom jednostek jako dodatkowe, pomocnicze źródło informacji nt. struktury zatrudnienia i organizacji pracy w jednostkach realizujących porównywalne zadania, przy czym nie stanowią one gotowych kryteriów wyboru pracowników, bowiem to osoba wykonująca zadania pracodawcy posiada niezbędną wie-

dzę co do kompetencji i kwalifikacji pracowników jemu podlegających i co do charakteru zadań wykonywanych przez daną jednostkę. Każdy kierownik jednostki/pracodawca będzie miał więc obowiązek opracowania kryteriów adekwatnych do sytuacji i zadań danej jednostki, obiektywnych i uzasadnionych, tak aby każdorazowo decyzja o zwolnieniu pracownika w ramach racjonalizacji zatrudnienia broniła się w sądzie.

Z poważaniem

Minister – członek Rady Ministrów
Michał Boni

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie wysokości składki rentowej (19679)

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma Pana Marszałka z dnia 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19679/10, przy którym przesłana została interpelacja pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysokości składki rentowej, uprzejmie informuję, że Ministerstwo Finansów nie prowadzi żadnych prac legislacyjnych zmierzających do zmiany stopy procentowej składki na ubezpieczenia rentowe wynoszącej zgodnie z przepisem art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych 6% podstawy wymiaru, z tego finansowanej po stronie pracownika 1,5% oraz po stronie pracodawcy 4,5%.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie terminu publikacji
ustaw podatkowych (19682)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Anny Elżbiety Sobeckiej przesłaną przy piśmie z dnia 21 grudnia 2010 r., nr SPS-023-19682/10, w sprawie terminu publikacji ustaw podatkowych, uprzejmie informuję, iż minister finan-

^{*)} Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.

sów nie jest organem, który zajmuje się publikacją aktów normatywnych. Zadanie to leży w kompetencjach Rządowego Centrum Legislacji.

Jednocześnie ze względu na fakt, iż interpelacja pani poseł dotyczy ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne ogłoszonej w Dz. U. Nr 226, poz. 1478, pozwolę sobie odnieść się do kwestii poruszonych przez panią poseł.

Przede wszystkim pragnę zauważyć, iż ustawa ta została uchwalona w dniu 25 listopada 2010 r. Już następnego dnia, tj. 26 listopada 2010 r., omawiany akt normatywny został podpisany przez pana Bronisława Komorowskiego – prezydenta RP. Podpis prezydenta RP jest ostatnim wymogiem formalnym w procesie legislacyjnym. Kolejne dni 27 listopada i 28 listopada 2010 r. wypadły odpowiednio w sobotę i niedzielę. Zatem w zasadzie jednodniowy termin, jaki został rządowym legislatorom na sprawdzenie tekstu i przygotowanie go do publikacji, stanowił w mojej ocenie trudne zadanie, które Rządowe Centrum Legislacji wykonało niezwłocznie, tak aby okres *vacatio legis* – wynikający dla ustaw podatkowych z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego – został dotrzymany.

Vacatio legis jest określonym przedziałem czasowym między ogłoszeniem aktu normatywnego a jego wejściem w życie. Wymóg ustanowienia odpowiedniego okresu *vacatio legis* oraz należytego formułowania przepisów przejściowych wynika z ogólnej zasady ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasady przyzwoitej legislacji. Instytucja ta jest elementem koncepcji państwa prawnego wyrażonej w art. 2 konstytucji i znajduje swe oparcie w zasadzie zaufania obywateli do państwa

Trybunał Konstytucyjny wskazał bowiem minimalny okres *vacatio legis* dotyczący zmian w systemie podatkowym (publikacja ustawy nie krócej niż na miesiąc przed końcem danego roku podatkowego). W odniesieniu do kwestii wprowadzania zmian w materii prawa podatkowego linia orzecznicza trybunału jest na tyle utrwalona, że można tu mówić o funkcjonowaniu określonego standardu konstytucyjnego (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 października 2009 r., K 32/08), który również został spełniony przy omawianej nowelizacji ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

ministra pracy i polityki społecznej na interpelację poseł Anny Sobeckiej

w sprawie pomocy dla bezrobotnych (19683)

W związku z pismem z dnia 17 grudnia ub. r., nr SPS-023-19683/10, dotyczącym interpelacji poseł Anny Sobeckiej w sprawie pomocy dla bezrobotnych, uprzejmie informuję.

Ujęte w projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 wielkości kwot przeznaczonych z Funduszu Pracy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej podyktowane były koniecznością racjonalizacji wydatków budżetu państwa. Wszak Polska jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązana jest do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwałe sposoby. Efektem długofalowym ma być poprawa sytuacji ekonomicznej, co skłoni do odważniejszego inwestowania w naszym bardziej uwiarygodnionym kraju, a w dalszej konsekwencji poprawi sytuację na krajowym rynku pracy. W 2009 r. wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu były niemal dwukrotnie wyższe niż w 2008 r. Tak istotny przyrost wydatków na aktywizację bezrobotnych w 2009 r. był uzasadniony, gdyż był to okres kryzysu. Polska gospodarka już wychodzi z kryzysu i dlatego rok 2011 jest dobrym okresem, żeby wygaszać programy dotyczące aktywnego przeciwdziałania bezrobociu.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, stanowiącym załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 17 grudnia 2010 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zaplanowano wydatki w wysokości 8 720 617 tys. zł, w tym na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – 3 235 080 tys. zł. Plan uwzględnia zmiany wprowadzone w trakcie prac w Sejmie RP nad projektem ustawy budżetowej na rok 2011, polegające na przesunięciu wydatków pomiędzy zadaniami w ramach zaplanowanych wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu skutkujące zwiększeniem wydatków na szkolenia (o 100 000 tys. zł), na stypendia (o 100 000 tys. zł) oraz na refundację kosztów wyposażenia i doposażenia stanowisk pracy oraz przyznanie jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej (łącznie o 264 000 tys. zł), a zmniejszeniu wydatków na wsparcie finansowe pracowników i przedsiębiorców – ustawa antykryzysowa – o 140 000 tys. zł, na pomoc państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych udzielonych osobom, które utraciły pracę, o 90 000 tys. zł oraz wydatków na instrumenty finansowane w ramach ustawy powodziowej o 234 000 tys. zł. Ogółem zwiększenia i zmniejszenia w planie, o którym mowa wyżej, na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosły 464 000 tys. zł.

Należy pamiętać, że ujęte w planie kwoty tylko hipotetycznie przypisane są poszczególnym formom aktywizacji. Decyzję w sprawie wyboru form aktywizacji zawodowej bezrobotnych i innych uprawnionych osób, w ramach łącznej kwoty ustalonej dla powiatu, podejmuje starosta po zasięgnięciu opinii powiatowej rady zatrudnienia. W trakcie roku możliwe będzie także zwiększenie samorządom powiatowym kwot limitowych z rezerwy ministra. Wielkość rezerwy w znaczący sposób będzie uzależniona od wpływów z prywatyzacji. W 2010 r. z rezerwy tej zwiększono samorządom powiatowym limity środków Funduszu Pracy na realizację aktywnych programów rynku pracy w kwocie 1002,8 mln zł. Ograniczenie w 2011 r. środków Funduszu Pracy na aktywizację zawodową będzie wymagać od urzędów pracy prowadzenia racjonalnej polityki wydatkowania środków oraz podejmowania inicjatyw adresowanych do będących w najtrudniejszej sytuacji na rynku pracy, co może doprowadzić do efektywniejszego wykorzystywania środków i poszukiwania ich poza Funduszem Pracy.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie konkursu pn.
„Wzmocnienie potencjału
administracji samorządowej” (19684)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19684/10), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie konkursu pn. „Wzmocnienie potencjału administracji samorządowej”, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż pierwotnie konkurs otwarty nr 2/POKL/5.2.1/2009 „Wzmocnienie potencjału administracji samorządowej” został zaplanowany w planie działania 5.2 na III kwartał 2010 r., jednakże na wniosek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji Komitet Monitorujący Program Operacyjny „Kapitał ludzki” (KM PO KL) przyjął w czerwcu 2010 r. uchwałę o przesunięciu terminu ogłoszenia konkursu na IV kwartał 2010 r. Przesunięcie terminu ogłoszenia ww. konkursu niezbędne było ze względu na konieczność zakończenia konkursu ogłoszonego jeszcze w 2009 r., ponieważ jednym z kryteriów oceny projektu w bieżącym konkursie był procentowy udział w grupie docelowej jednostek sa-

morządu terytorialnego, które nie zostały objęte wsparciem w poprzednich konkursach. Weryfikacja spełnienia przez projekt powyższego kryterium jest możliwa dopiero po zawarciu wszystkich umów o dofinansowanie realizacji projektów wybranych w ramach wyżej wspomnianych konkursów oraz opracowaniu stosownej listy jednostek samorządu terytorialnego.

Uprzejmie informuję, iż ustalenie w trakcie czerwcowych obrad Komitetu Monitorującego Program Operacyjny „Kapitał ludzki” wkładu jednostek samorządu terytorialnego w wysokości 15% ogólnych kosztów projektu pozwoli na zniwelowanie ryzyka wstrzymania płatności na rzecz beneficjentów w I kwartale 2011 r., wynikającego z niewystarczających środków finansowych przeznaczonych na dofinansowanie projektów w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, zaplanowanych w budżecie na 2011 r.

Jednocześnie nadmienić należy, że wkład jednostek samorządu terytorialnego wnoszony jest do projektu najczęściej w postaci kosztu wynagrodzeń pracowników biorących udział w projekcie, zatem nie jest to wkład pieniężny. Dlatego też zwiększenie wkładu własnego do 15% nie powinno stanowić obciążenia dla finansów jednostek samorządu terytorialnego.

Jednocześnie należy podkreślić, iż w związku z planowanym wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2011 r. szeregu zmian do systemu realizacji Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, w tym formularza wniosku aplikacyjnego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, podobnie jak inne instytucje systemu wdrażania Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”, zostało zobligowane przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego do zakończenia lub zawieszenia wszystkich konkursów przed końcem 2010 r. W związku z powyższym MSWiA podjęło decyzję o zawieszeniu przedmiotowego konkursu.

Ponadto nadmienić należy, iż przekroczony został limit dostępnej alokacji na konkurs przez sumę wnioskowanego dofinansowania, alokację określono w kwocie 20 mln zł.

Odnosząc się do kwestii informowania jednostek samorządu terytorialnego o założeniach konkursu „Wzmocnienie potencjału administracji samorządowej”, należy zauważyć, iż plan działania 5.2 na 2010 r., a w tym kryteria wyboru projektów, został podany do informacji publicznej, m.in. przez zamieszczenie na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Ponadto MSWiA realizuje szereg działań służących informowaniu o planowanych konkursach i ich założeniach. Oprócz standardowego informowania o wszelkich zmianach do rocznego planu działania 5.2 poprzez stronę internetową, w październiku i listopadzie 2010 r. zostały przeprowadzone szkolenia dla potencjalnych wnioskodawców omawianego konkursu. Dla przedstawicieli samorządu i innych grup wnioskodawców zagwarantowano 320 miejsc szkoleniowych. Ponadto został wydany

i rozesłany do wszystkich jednostek samorządu terytorialnego przewodnik po kryteriach konkursowych. W dniu 29 listopada 2010 r. miało miejsce spotkanie informacyjne, na którym potencjalni wnioskodawcy mogli uzyskać wiedzę w zakresie zasad konkursu. W przedmiotowym spotkaniu uczestniczyło ponad 100 osób.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 31 grudnia 2010 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie przepisów zakładających zwolnienie
z podatku akcji charytatywnych (19686)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 17 grudnia 2010 r., znak SPS-023-19686/10, przy którym przesłano interpelację poselską pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie przepisów zakładających zwolnienie z podatku akcji charytatywnych, uprzejmie informuję.

Stosownie do przepisu art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.) usługi polegające na przesyłaniu krótkich wiadomości tekstowych (SMS-ów), również świadczone w celu zebrania środków pieniężnych w trakcie zbiórek publicznych organizowanych przez organizacje pożytku publicznego, są zaliczane do usług telekomunikacyjnych o podwyższonej opłacie.

Usługi telekomunikacyjne, co do zasady, są opodatkowane stawką podstawową podatku od towarów i usług. Obecnie stawka podstawowa VAT wynosi 23% na podstawie art. 41 ust. 1, w związku z art. 146a pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.).

Z dniem 4 sierpnia 2010 r. weszło w życie rozporządzenie ministra finansów z dnia 2 czerwca 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 96, poz. 623). Przedmiotowe rozporządzenie znowelizowało rozporządzenie ministra finansów z dnia 24 grudnia 2009 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 224, poz. 1799 oraz z 2010 r. Nr 78, poz. 519), wprowadzając zwolnienie od podatku od towarów i usług dla usług o podwyższonej opłacie, o których mowa w ustawie Prawo telekomunikacyjne, świadczonych w celu zebrania środków pieniężnych w trakcie zbiórek publicznych organizowanych przez organizacje pożytku publicznego (§ 12 ust. 1 pkt 18 rozporządzenia z dnia 24 grudnia 2009 r.).

W rozporządzeniu określono warunki umożliwiające zastosowanie zwolnienia dla tych usług.

Powyższe oznacza, że w przypadku niespełnienia tych warunków przez operatora nie będzie on mógł zastosować zwolnienia od VAT dla świadczonych usług o podwyższonej opłacie.

1. Zgodnie z przepisem § 12 ust. 1 pkt 18 cyt. rozporządzenia z dnia 24 grudnia 2009 r. zwolnieniem nie zostały objęte usługi przedpłacone (prepaid). Możliwość zwolnienia usług przedpłaconych, świadczonych w związku z SMS-owymi akcjami charytatywnymi, wykluczają obowiązujące uregulowania ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie momentu powstania obowiązku podatkowego. Zgodnie z art. 19 ust. 18 ustawy o podatku od towarów i usług przy świadczeniu usług telekomunikacyjnych obowiązek podatkowy powstaje z chwilą sprzedaży żetonów, kart telefonicznych lub innych jednostek uprawniających do korzystania z usług telekomunikacyjnych w systemie przedpłaconym, w przypadku gdy usługa jest realizowana przy użyciu odpowiednio żetonów, kart lub innych jednostek. Opodatkowanie kart telefonicznych czy innych jednostek, mimo iż przedmiotowo dotyczy usług telekomunikacyjnych, w praktyce odbywa się, od strony organizacyjnej, podobnie do dystrybucji towarów i tak jak towary może być przedmiotem wielofazowego obrotu, zanim zostanie odsprzedane ostatecznemu odbiorcy. Należy zauważyć, że w chwili sprzedaży jednostek uprawniających do korzystania z usług telekomunikacyjnych (doładowania), z którym to zdarzeniem łączy się powstanie obowiązku podatkowego w VAT, operator telekomunikacyjny nie może określić, jakie usługi telekomunikacyjne zrealizuje nabywca. Nie ma zatem możliwości stwierdzenia, jaka część należności zostanie wykorzystana na świadczenie poszczególnych usług, tym bardziej że pomiędzy sprzedażą tych jednostek a ich wykorzystaniem może upłynąć znaczny okres (wiele miesięcy), a zatem objęcie zwolnieniem przedmiotowych usług w praktyce nie mogłoby zostać zrealizowane. Operatorzy oraz Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji w trakcie uzgodnień projektu rozporządzenia potwierdzili, że nie dysponują możliwościami technicznymi pozwalającymi na powiązanie danej usługi, np. SMS, z konkretnymi doładowaniami, co wyklucza ewentualne rozwiązania polegające na korekcie wcześniejszych rozliczeń, nawet gdyby taka teoretyczna (prawna) możliwość została stworzona.

Ponadto w przypadku usług przedpłaconych brak jest możliwości spełnienia przez operatorów telekomunikacyjnych wymogów wynikających z § 12 ust. 7 pkt 5 cyt. rozporządzenia z dnia 24 grudnia 2009 r., tj. wyszczególnienia w fakturach za usługi telekomunikacyjne liczby połączeń zrealizowanych z wykorzystaniem numerów SMS wykorzystywanych w ramach akcji charytatywnych, wartości tych usług z uwzględnieniem kwot, które mają być przekazane organizacji pożytku publicznego oraz kwot zatrzymywanych przez dostawcę usługi.

2. Zwolnienie, o którym mowa w § 12 ust. 1 pkt 18 rozporządzenia ministra finansów z dnia 24 grudnia 2009 r., ma zastosowanie do kwoty należnej z tytułu wykonywanych usług o podwyższonej opłacie, w części przekraczającej kwotę zatrzymywaną przez dostawcę publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej (dostawcę usługi). Oznacza to, że zwolnienie ma zastosowanie tylko do tej części kwoty należnej z tytułu wykonywanych usług o podwyższonej opłacie, która zostanie przekazana na rzecz organizacji pożytku publicznego. W przypadku gdy dostawca usługi przekaże na rzecz organizacji całą kwotę, zwolnieniem będzie objęta cała kwota należna.

Zgodnie z § 12 ust. 7 pkt 4 cyt. rozporządzenia kwota otrzymana za wykonane usługi o podwyższonej opłacie udokumentowane fakturami, o których mowa w pkt 5, z wyjątkiem kwoty zatrzymywanej przez dostawcę usługi, powinna zostać w terminie 45 dni od końca miesiąca, w którym dostawca usługi otrzymał tę kwotę, przekazana na rachunek bankowy organizacji pożytku publicznego.

Powyższy zapis oznacza, że dostawca usługi będzie uprawniony do stosowania zwolnienia od podatku już w momencie powstania obowiązku podatkowego z tytułu wykonania tej usługi. Warunkiem utrzymania zwolnienia będzie terminowa wpłata kwot otrzymanych na rzecz organizacji pożytku publicznego. Dopiero w przypadku, gdy dostawca nie dotrzyma wyznaczonego terminu wpłaty, będzie zobowiązany do opodatkowania usługi stawką 22%. Wymieniony w tym przepisie termin 45 dniowy wskazuje na ostateczny termin dokonania wpłaty, którego dotrzymanie uprawnia do stosowania zwolnienia od podatku świadczonych usług. Wymóg wpłaty w tym terminie na konto organizacji pożytku publicznego dotyczy kwoty otrzymanej przez operatora. A zatem nie są prawdziwe stwierdzenia, że operatorzy, aby skorzystać ze zwolnienia, będą zmuszeni wpłacać pieniądze bez względu na to, czy abonenci zapłacili za wysłane SMS-y.

3. W § 12 ust. 7 pkt 5 cyt. rozporządzenia określono, jakie dane, poza wymogami wynikającymi z art. 106 ustawy o podatku od towarów i usług i wydanego na podstawie ustawy rozporządzenia, powinny zawierać faktury za usługi telekomunikacyjne, w przypadku gdy operator telekomunikacyjny będzie stosował zwolnienie od VAT. Jak już wskazano, w takim przypadku na fakturze powinna być wyszczególniona liczba połączeń zrealizowanych z wykorzystaniem numerów wykorzystywanych do świadczenia usług o podwyższonej opłacie oraz wartość tych usług z uwzględnieniem kwot, które mają być przekazane organizacji pożytku publicznego, oraz kwot zatrzymywanych przez dostawcę usługi. Umieszczenie powyższych danych zarówno jest niezbędne dla oceny prawidłowości stosowania przez operatorów zwolnienia, jak również ma informować abonenta, jaka część środków zapłaconych przez niego za SMS-y charytatywne zostanie faktycznie przekazana przez operatora na konto organizacji pożytku publicznego.

Należy jednak podkreślić, że dane wymagane na podstawie § 12 ust. 7 pkt 5 powinny być podane w fakturze w wielkościach globalnych (łączych), bez rozbicia ich na poszczególne numery wykorzystywane do świadczenia usług o podwyższonej opłacie. Od wymogu wykazywania na fakturze wartości usług w układzie poszczególnych numerów odstąpiono na skutek uwag zgłoszonych przez operatorów w trakcie konsultacji społecznych rozporządzenia z dnia 2 czerwca 2010 r. (wprowadzającego zwolnienie dla usług o podwyższonej opłacie świadczonych w związku z SMS-owymi akcjami charytatywnymi). Wprowadzenie ww. złagodzonych warunków dotyczących fakturowania powinno umożliwić operatorom szybsze techniczne dostosowanie się do tych wymogów, tym bardziej że ustanowiono odpowiednio długi termin wejścia w życie rozporządzenia z dnia 2 czerwca 2010 r. (60 dni od dnia ogłoszenia rozporządzenia).

4. Odnośnie do podnoszonych wątpliwości co do zgodności zwolnienia z prawem Unii Europejskiej należy podkreślić, że preferencja ta sprowadza się do zwolnienia z podatku od towarów i usług kwoty przekazanej na rzecz organizacji pożytku publicznego. Rozwiązania prowadzące do nieopodatkowania SMS-ów „charytatywnych” są rozwiązaniami stosowanymi coraz częściej przez państwa członkowskie Unii Europejskiej. Wprowadzony rozporządzeniem z dnia 2 czerwca 2010 r. mechanizm wpisuje się zatem w taką koncepcję.

Przedstawiając powyższe, należy podkreślić, że wskazane w interpelacji pani poseł okoliczności, w tym nieobjęcie zwolnieniem usług przedpłaconych (przyczyny wyłączenia tych usług ze zwolnienia szczegółowo uzasadniono w pkt 1) oraz niezajdująca uzasadnienia w przepisach (co wykazano w pkt 2) teza, że w celu skorzystania ze zwolnienia „firmy muszą wpłacać pieniądze na konto organizacji bez względu na to, czy abonenci zapłacili za wysłane SMS-y”, jak również podniesione trudności dotyczące właściwego przygotowania faktur – nie potwierdzają opinii, iż rozwiązania wprowadzone rozporządzeniem ministra finansów z dnia 2 czerwca 2010 r. okazały się tak skomplikowane, że ich zastosowanie stało się w praktyce niemożliwe (są to przepisy martwe).

Uprzejmie informuję, że w związku z wejściem w życie rozporządzenia ministra finansów z dnia 2 czerwca 2010 r. wyjaśniono z operatorami telekomunikacyjnymi kwestie związane z nowymi regulacjami. Podkreślić również trzeba, że operatorzy nie podnosili zgłoszonych przez panią poseł trudności związanych z prawidłowym wdrożeniem przepisów rozporządzenia.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w dniu 22 grudnia 2010 r. zostało podpisane rozporządzenie ministra finansów w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 246, poz. 1649), które z dniem 1 stycznia 2011 r. zastąpiło ww. rozporządzenie z dnia 24 grudnia 2009 r. W rozporządzeniu z dnia 22 grudnia 2010 r. (§ 13 ust. 1 pkt 18, ust. 6 i 7) przewidziano dalsze stosowanie

zwolnienia dla usług polegających na przesyłaniu krótkich wiadomości tekstowych (SMS-ów), świadczonych w celu zebrania środków pieniężnych w trakcie zbiórek publicznych organizowanych przez organizacje pożytku publicznego, oraz utrzymano warunki umożliwiające stosowanie tego zwolnienia. W trakcie konsultacji społecznych projektu rozporządzenia, które zostało podpisane w dniu 22 grudnia 2010 r. (projekt był zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Ministerstwa Finansów), nie wpłynęły uwagi potwierdzające trudności w stosowaniu ww. przepisów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**wiceprezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie działalności banków w Polsce (19688)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłanki Anny Sobeckiej, przekazaną prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 22 grudnia 2010 r., dotyczącą działań zmierzających do zapewnienia przestrzegania obowiązujących przepisów przez banki pragnę przedstawić odpowiedź na przedmiotową interpelację.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów prowadzi systematyczny monitoring rynku usług finansowych na podstawie zawiadomień zgłaszanych przez konsumentów, jak również wystąpień innych podmiotów (w tym rzeczników konsumentów i Komisji Nadzoru Finansowego). Pracownicy urzędu prowadzą także monitoring w oparciu o informacje zawarte w mediach i na stronach internetowych banków (w grudniu 2010 r. przeprowadzono badanie reklam zamieszczanych przez banki w Internecie).

W ramach monitoringu rynku cyklicznie przeprowadzane są również kompleksowe kontrole wzorców umownych stosowanych na rynku usług finansowych (np. przeprowadzona w 2008 r. kontrola wzorców umów o kredyt hipoteczny, czy też przeprowadzone w 2010 r.: kontrola wzorców umów ubezpieczeń na życie i – wspomniana w interpelacji – kontrola wzorców umów o karty płatnicze – 2010 r.).

W ramach prowadzonych przez prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kontroli wzorców umów, których wyniki są szczegółowo opisywane w publikowanych na stronach internetowych urzędu raportach, wykrywa się 3 rodzaje nieprawidłowości występujących we wzorcach umownych, tj.:

a) stosowanie postanowień umownych, które mogą zostać uznane za niedozwolone w rozumieniu przepisu art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93, ze zm.);

b) stosowanie postanowień tożsamyh z klauzulami umownymi, których niedozwolony charakter został stwierdzony prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i które to zostały wpisane do prowadzonego przez prezesa urzędu rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone;

c) stosowanie postanowień, które w opinii prezesa urzędu naruszają bezwzględnie obowiązujące przepisy.

Poniżej pragnę przedstawić działania, jakie prezes urzędu podejmuje w celu przeciwdziałania występowaniu wyżej wymienionym kategorii naruszeń.

1. Powództwa o uznanie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone (naruszenia wskazane w pkt a)

W przypadku występowania w oferowanych konsumentom przez banki wzorcach umownych postanowień, które w opinii prezesa urzędu mogą zostać uznane za niedozwolone, prezes urzędu występuje do sądu ochrony konkurencji i konsumentów z pozwami o uznanie konkretnych postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 479³⁸ Kodeksu postępowania cywilnego). Należy wyjaśnić, że powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone jest szczególnym typem powództwa. Wyrok sądu ochrony konkurencji i konsumentów uznający postanowienie wzorca za niedozwolone ma bowiem rozszerzoną skuteczność i wpływa na sytuację prawną nie tylko pozwanego przedsiębiorcy, ale również wszystkich innych przedsiębiorców, którzy nie byli stronami postępowania. Prawomocny wyrok sądu jest bowiem podstawą wpisania klauzuli do prowadzonego przez prezesa urzędu rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone (stosowanie postanowień wpisanych do wspomnianego rejestru także przez innych przedsiębiorców może być natomiast podstawą wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, co zostanie omówione w dalszej części odpowiedzi na interpelację).

Z uwagi na powyższe prezes urzędu kieruje pozwy do sądu ochrony konkurencji i konsumentów bez względu na okoliczność, że część banków deklaruje gotowość wycofania się ze stosowania kwestionowanych postanowień poprzez ich usunięcie lub modyfikację. Wniesienie powództwa o uznanie klauzuli umownej za niedozwoloną nawet w przypadku, gdy bank zaprzestał jej umieszczania we wzorcu umownym, zapobiega bowiem wykorzystywaniu takiego postanowienia w przyszłości także przez inne banki, w szczególności te, które nie są objęte prowadzoną przez prezesa urzędu kontrolą. Kierowane przez prezesa urzędu pozwy nie mają bowiem na celu napiętnowania pozwanego przedsiębiorcy, a trwałe usunięcie z obrotu kwestionowanych klauzul umownych.

2. Postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (naruszenia wskazane w pkt b i c)

W zakresie, w którym analiza zebranych dokumentów budzi wątpliwości pod względem możliwości naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, prezes UOKiK podejmuje działania określone w art. 49 ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, tzn. inicjuje postępowania w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Należy przy tym wskazać, że w tych przypadkach, gdzie bank odstępuje od stosowania postanowienia sprzecznego z bezwzględnie obowiązującymi przepisami bądź tożsamego z klauzulą wpisaną do rejestru, prezes urzędu nie prowadzi zazwyczaj postępowań o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów. W przypadku gdy bank deklaruje gotowość wycofania się ze stosowania takiego postanowienia, prezes urzędu weryfikuje deklarację banku i – w zależności od rezultatów – odstępuje od prowadzenia postępowania w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów lub też takie postępowanie inicjuje.

W sytuacji gdy przedsiębiorca nie odstąpi od stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, prezes urzędu może wydać decyzję stwierdzającą stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów i nakazać zaniechanie jej stosowania. Ciężar udowodnienia zaprzestania stosowania praktyki spoczywa na przedsiębiorcy. Prezes urzędu może w takiej sytuacji nałożyć również karę pieniężną do wysokości 10% przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok wydania decyzji.

Jednocześnie pragnę wskazać, że szczegółowe informacje o działaniach, jakie zostały lub zostaną podjęte przez prezesa UOKiK w wyniku wspomnianej w interpelacji kontroli wzorców umów o karty płatnicze, określa opublikowany na stronie urzędu (<http://www.uokik.gov.pl/raporty2.php>) „Raport z kontroli wzorców umów o karty płatnicze” oraz załącznik do raportu (stan na listopad 2010 r.).

Niezależnie od powyższego pragnę również wyjaśnić, że prezes urzędu uczestniczy w pracach legislacyjnych nad projektami aktów prawnych mających wpływ na poziom ochrony interesów konsumentów w Polsce. Przykładowo, prezes urzędu brał aktywny udział w przygotowaniu projektu nowej ustawy o kredycie konsumenckim, a w chwili obecnej opiniuje projekt ustawy o usługach płatniczych i uczestniczy w konsultacjach dotyczących zmiany ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, ze zm.). Celem powyższych działań jest również zapewnienie możliwie najwyższego poziomu ochrony najsłabszych uczestników rynku.

Z poważaniem

Wiceprezes Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie dostępu do innowacyjnych metod
leczenia (19689)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pytanie skierowane do Pana Marszałka przez panią Annę Sobecką, posłankę na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie dostępu do innowacyjnych metod leczenia, przekazane pismem nr SPS-023-19689/10 z dnia 17 grudnia 2010 r., przedstawiam poniżej informacje w tej sprawie.

Na wstępie podkreślić należy, że w opiece zdrowotnej realizowany jest cały szereg zadań, które służyć mają sprawiedliwemu dostępowi do świadczeń zdrowotnych jak najlepszej jakości dla wszystkich pacjentów.

Odnosząc się w szczególności do kwestii zwiększenia dostępności do innowacyjnych metod leczenia chorób onkologicznych w ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” należy podkreślić, że od 2005 r. realizowane są zadania, których celem jest doprowadzenie do zmiany wysokości wskaźników zachorowalności i umieralności na nowotwory złośliwe poprzez programy profilaktyczne oraz doposażenie w sprzęt specjalistyczny ośrodków prowadzących leczenie onkologiczne w Polsce. W kontekście innowacyjności wskazać należy, iż w ramach narodowego programu na rok 2009 zakończono etap budowy sieci ośrodków składającej się z 6 placówek: 3 wyposażonych w cyklotrony i skanery PET-CT (Bydgoszcz, Warszawa, Gliwice) oraz ośrodków satelitarnych w Kielcach, Gdańsku i Poznaniu (wyposażonych w skaner PET-CT). Wprowadzenie sieci zapewni dostęp do nowoczesnych metod diagnostyki onkologicznej, tym samym pozwala na poprawę jakości leczenia i wczesnego rozpoznawania nowotworów. Według opinii Narodowego Funduszu Zdrowia oraz konsultanta krajowego w dziedzinie medycyny nuklearnej w Polsce na chwilę obecną funkcjonuje wystarczająca liczba ośrodków PET (razem z niepublicznymi placówkami, aż 13 posiada PET).

Mając powyższe na uwadze, w roku 2010 zrealizowano także plan w zakresie programu polegającego na uruchomieniu produkcji radiofarmaceutyku FDG w Polsce. Przedmiotowa produkcja do końca 2011 r. będzie uruchomiona w Centrum Onkologii w Gliwicach oraz Centrum Onkologii w Bydgoszczy, co pozwoli na obniżenie kosztów diagnostyki PET w naszym kraju.

Ponadto, uwzględniając zawarte w interpelacji kwestie dotyczące finansowania świadczeń zdrowotnych, uprzejmie informujemy, że kwestie analizy efektywności kosztów i sposobów finansowania procedur medycznych należą do właściwości Narodowego Funduszu Zdrowia, a minister zdrowia, realizując

politykę zdrowotną państwa, zabiega, aby jakość opieki medycznej stale się poprawiała, a usługi medyczne realizowane były z zachowaniem światowych standardów uzasadnionych medycznie i ekonomicznie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie bezpieczeństwa Polski (19690)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie bezpieczeństwa Polski (nr SPS-023-19690/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Nasze państwo dba o swoje interesy w zakresie bezpieczeństwa narodowego, przede wszystkim utrzymując i modernizując armię. Jednocześnie w naszych uwarunkowaniach militarnych oraz geopolitycznych jest konieczne i możliwe wzmocnienie tego potencjału czynnikami zewnętrznymi. W związku z tym Polska w pracach nad przyjętą podczas szczytu Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego w listopadzie 2010 r. w Lizbonie nową koncepcją strategiczną NATO, konsekwentnie dążąc do uzyskania skutecznych gwarancji bezpieczeństwa, postulowała między innymi podkreślenie zasadniczej roli art. 5 Traktatu Północnoatlantyckiego, stanowiącego o wzajemnej obronie sojuszników. Naszym dążeniem było również zapewnienie takiej transformacji wojskowej Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, która w oparciu o usprawnione systemy dowodzenia i dzięki regularnie prowadzonym ćwiczeniom zapewni sojuszniczym wojskom możliwość szybkiego reagowania zarówno w warunkach kolektywnej obrony, jak i misji pokojowych. Wszystkie te cele zostały osiągnięte i odzwierciedlone we wspomnianym dokumencie.

Nowa koncepcja strategiczna NATO podkreśla, że ryzyko ataku na terytorium Sojuszu jest niewielkie. Niemniej jednak, m.in. na wniosek Polski, potwierdza rolę obrony terytorium i ludności państw członkowskich jako podstawowego zadania Sojuszu. Wskazuje również na potrzebę zwiększenia zdolności Sił Odpowiedzi NATO, a także posiadania planów obronnych na wypadek ataku. Co istotne, z perspektywy Polski i państw naszego regionu nowa koncepcja strategiczna NATO podkreśla potrzebę zapewnienia tzw. widocznych gwarancji bezpieczeństwa dla państw członkowskich. Dokument wskazuje również

na konieczność zachowania przez Sojusz wiarygodnych zdolności odstraszania nuklearnego tak długo, jak inne państwa znajdują się w posiadaniu broni jądrowej. Dopiero zwiększenie środków przejrzystości i budowy zaufania w odniesieniu do taktycznej broni jądrowej stworzy warunki do włączenia jej w szerszy kontekst reżimu kontroli zbrojeń oraz ewentualnych redukcji. Postęp w tej dziedzinie jest jednak uwarunkowany wzajemnością działań ze strony rosyjskiej, która wciąż utrzymuje liczny arsenał tej kategorii uzbrojenia w pobliżu granic NATO.

Odnosząc się bezpośrednio do poruszonej w interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej kwestii stanu bezpieczeństwa Polski w kontekście ujawnienia przez portal WikiLeaks informacji o znaczeniu międzynarodowym, pragnę poinformować, że opublikowane tam depesze na temat rozmieszczenia w obwodzie kaliningradzkim na początku 2010 r. taktycznych głowic jądrowych nie zmieniają naszego stanu wiedzy na temat potencjału wojskowego Federacji Rosyjskiej w tym rejonie.

Reasumując, pragnę podkreślić, że bezpieczeństwo naszego państwa jest niezagrożone i konsekwentnie ulega poprawie, a posiadany potencjał zbrojny oraz wsparcie sojusznicze są tego gwarantami.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie badania próbek dopalaczy (19692)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19692/10), przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie badania próbek dopalaczy, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Problematyka obrotu i wytwarzania środków zastępczych (dopalaczy) została uregulowana w ustawie z dnia 8 października 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 213, poz. 1396). Ustawodawca jako podmiot odpowiedzialny za realizację przepisów ustawy w tym zakresie wskazał Pań-

stwową Inspekcję Sanitarną, Policja natomiast posiada rolę wspierającą.

Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Głównej Policji wykonuje badania tzw. dopalaczy w zakresie identyfikacji ewentualnie występujących w nich środków odurzających i substancji psychotropowych wymienionych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.). Wydawane opinie dotyczą przede wszystkim spraw karnych prowadzonych przez Policję, prokuraturę, sąd.

Należy zauważyć, że CLK KGP dysponuje wzorcami, które są niezbędne do realizacji zleczonych badań. W przypadku ujawnienia nowych substancji z grupy narkotyków i psychotropów, które nie były jeszcze badane w CLK KGP, do potwierdzenia otrzymanych wyników kupowane są nowe wzorce, jeżeli dostępne są one na rynku.

Podkreślenia jednak wymaga, iż Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Głównej Policji, w istniejącym stanie organizacyjnym i etatowym, dysponujące określonym sprzętem aparaturowym, nie posiada możliwości przebadania w pełnym zakresie wskazanej w wystąpieniu liczby próbek tzw. dopalaczy.

Realizacja powyższych badań wymagałaby czasowego wstrzymania wykonywanych innych zadań CLK KGP. Z uwagi na konieczność ciągłości realizacji zadań znajdujących się w wyłącznej kompetencji CLK KGP (np. profilowania amfetaminy) oraz wiążące terminy procesowe, przyjęcie powyższego rozwiązania nie jest możliwe. Podkreślić należy, iż eksperci Wydziału Fizykochemii CLK KGP wykonują ekspertyzy kryminalistyczne z zakresu badań narkotyków w sprawach o najwyższym stopniu skomplikowania, a także udzielają specjalistycznego wsparcia funkcjonariuszom Centralnego Biura Śledczego w prowadzonych czynnościach dowodowych i działaniach wykrywczych.

Przeniesienie wykonania pełnych badań identyfikacyjnych tzw. dopalaczy z uprawnionych do tego jednostek na CLK KGP wiązałoby się z koniecznością rozszerzenia bazy aparaturowej o nowoczesny, dedykowany do takich badań nowy sprzęt analityczny (orientacyjny koszt modernizacji wynosiłby około 5 mln zł). Ponadto, uwzględniając liczbę próbek, które należałoby przebadać w krótkim czasie, niezbędne byłoby również zwiększenie liczby etatów, ze szczególnym uwzględnieniem personelu technicznego oraz specjalisty od materiału roślinnego (botanika). Rozbudowa pracowni i zatrudnienie dodatkowego personelu realizującego nowe zadania w obecnych warunkach lokalowych CLK KGP nie są możliwe. Laboratorium mieści się bowiem w zabytkowym budynku o kubaturze znacznie mniejszej od wymaganej.

Wskazać jednocześnie należy, iż dzięki zleceniu badań składu chemicznego tzw. dopalaczy kilku laboratoriom zewnętrznym Polska posiada największą w Unii Europejskiej liczbę przebadanych dopalaczy.

Wypracowane przez Polskę rozwiązania przeciwdziałania handlowi dopalaczami wpłynęły na znaczne ograniczenie tego procederu, a istniejący system walki z tzw. dopalaczami Polska będzie rekomendować do wdrożenia na forum Unii Europejskiej.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, że w ustawie budżetowej na rok 2011 (uchwalonej przez Sejm RP w dniu 17 grudnia 2010 r., przekazanej do Senatu RP) wyodrębniono w budżecie MSWiA dotacje dla Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji w łącznej kwocie 16 254 tys. zł. W ramach dotacji celowej z budżetu państwa (1140 tys. zł) finansowane będą koszty utrzymania, prowadzenia i rozwoju wykrywczych baz danych oraz infrastruktury niezbędnej do gromadzenia i przetwarzania danych daktyloskopijnych cudzoziemców. W ramach dotacji podmiotowej (15 114 tys. zł) finansowane będą zadania nałożone na CLK KGP przez MSWiA i Policję. Ponadto realizacja konkretnych projektów naukowo-badawczych będzie odbywać się z dotacji, ze środków pochodzących z części budżetu państwa przeznaczonej na naukę, a będących w dyspozycji ministra nauki i szkolnictwa wyższego, bądź ze źródeł pozabudżetowych (np. funduszy UE).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie budowy ambasady RP w Berlinie
(19693)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł Anny Sobeckiej (pismo SPS-023-19693/10 z dnia 17 grudnia 2010 r.) w sprawie budowy ambasady RP w Berlinie pragnę zapewnić, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych dołoży wszelkich starań, aby inwestycja polegająca na budowie nowej ambasady RP w Berlinie została zrealizowana w możliwie krótkim czasie i w sposób zapewniający najwyższą jakość architektury i technologii budowania.

W tym celu w grudniu 2010 r. ogłoszono konkurs na koncepcję architektoniczną o zasięgu ogólnostanowowym, którego patronat, a także organizację objęło MSZ. Powołany zespół fachowców działający w ramach komisji konkursowej oraz sądu konkursowego

swym doświadczeniem oraz wiedzą zapewni sprawną i rzetelną organizację całego przedsięwzięcia. Wymagania przedstawione uczestnikom konkursu są na bardzo wysokim poziomie i ministerstwo liczy na udział przede wszystkim renomowanych biur projektowych tworzących współczesną elitę świata architektury. Po ogłoszeniu wyników konkursu MSZ przystąpi niezwłocznie do dalszych prac projektowych, a następnie budowy placówki RP w Berlinie, tak aby stała się nową, prestiżową wizytówką RP w całej Europie.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych pozostaje zdeterminowane, aby osiągnąć wyznaczony cel.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie kompetencji pilotów
lotnictwa cywilnego (19695)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie kompetencji pilotów lotnictwa cywilnego, przesłanej przy piśmie Pana Marszałka z dnia 17 grudnia 2010 r. nr SPS-023-19695/10, informuję, iż prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego w dniu 4 listopada 2010 r., po uzyskaniu informacji o nieprawidłowościach podczas egzaminów językowych dla pilotów przeprowadzanych w Niemczech, postanowił wznowić postępowanie w kwestii wymiany licencji i dokonania wpisu językowego wobec wszystkich pilotów, którym potwierdzono English Proficiency (EP) w licencji na podstawie świadectw wystawianych przez niemieckiego egzaminatora. Dopiero w wyniku tego postępowania zostanie przesądzone, czy dotychczas wydane decyzje administracyjne w sprawie wymiany licencji i dokonania wpisu EP będą uchylane, czy też nie.

Urząd Lotnictwa Cywilnego po uzyskaniu informacji ze szkoły ToPilots oraz LBA o tym, że egzaminy nie odbyły się zgodnie z wymaganiami ICAO w tym zakresie, że wszystkie odbyły się poza siedzibą szkoły ToPilots oraz że wszystkie odbyły się bez zachowania właściwych procedur, uznał złożone zaświadczenia za niewystarczające do dokonania wpisu English Proficiency (EP) do licencji.

Uwzględniając powyższe, prezes urzędu postanowił wobec wszystkich pilotów, którzy złożyli wnioski o wpis, a nie otrzymali go dotychczas, i do których dotychczas kierowane były postanowienia o wyznaczeniu nowego terminu załatwienia sprawy, wystosować w trybie art. 64 K.p.a. wezwania do usunięcia braków formalnych poprzez dołączenie do wniosku o wymianę licencji zaświadczenia potwierdzającego wykazanie się znajomością języka angielskiego na wymaganym poziomie, a w sytuacji niedoręczenia brakujących dokumentów – pozostawić wnioski bez rozpoznania. Przy zastosowaniu tej procedury nie została wydana jeszcze żadna decyzja odmowna.

Piloci PLL LOT posiadają tzw. wkładki językowe, wydane „zastępczo” w 2008 r. przez ULC, bez dodatkowej weryfikacji wynikającej z zaleceń ICAO, na podstawie pisemnego oświadczenia wystawionego przez przewoźnika lotniczego o znajomości języka angielskiego przez zatrudnionych pilotów. Wkładki te są ważne do 5 marca 2011 r.

Zgodnie z informacją Urzędu Lotnictwa Cywilnego drugi pilot nie będzie mógł latać za sterami poza granicami Polski bez wpisu English Proficiency. Weryfikacja językowa wymusza poddanie się wymogom językowym dla operujących radiostacją lotniczą w ruchu międzynarodowym całej załogi, określanej zgodnie z ustawą Prawo lotnicze jako personel lotniczy, nie tylko pilotów czy kontrolerów.

Podsumowując, Urząd Lotnictwa Cywilnego nie unieważnił zaświadczenia o zdany egzaminie wystawionego przez egzaminatora działającego pod szyldem ośrodka ToPilots, ale przedłożone zaświadczenia zostały uznane przez ULC za niewystarczające do dokonania w licencji pilota wpisu o znajomości języka angielskiego na poziomie wymaganym przez ICAO.

Żaden z pilotów PLL LOT SA nie otrzymał dotychczas decyzji odmawiającej poświadczenia w licencji znajomości języka angielskiego. Piloci, którzy przedłożyli zaświadczenie o egzaminie niespełniającym wymogów ICAO, są zywani do uzupełnienia braków formalnych i przedłożenia zaświadczeń o zdaniu takiego egzaminu, który odpowiada wymaganiom ICAO.

Urząd Lotnictwa Cywilnego nie cofnął też żadnej z wydanych licencji. Rozważane jest dopiero wznowienie postępowania w sprawie dokonanych wpisów językowych.

Po dacie 5 marca 2011 r. piloci bez wymaganego wpisu nie będą mogli wykonywać lotów zagranicznych, tj. w przestrzeni powietrznej innego państwa.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie ustawy o ochronie
danych osobowych (19696)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 17 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19696/10) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie ustawy o ochronie danych osobowych, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Obecnie prowadzone są prace nad przygotowaniem ostatecznej wersji stanowiska rządu do dokumentu Komisji Europejskiej pn. „Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the Economic and Social Committee and the Committee of the Regions: A comprehensive approach on personal data protection in the European Union” (COM 2010) 609.

Dokument ten ma na celu wypracowanie i przyjęcie na poziomie Unii Europejskiej kompleksowej regulacji ochrony danych osobowych w obliczu nowych wyzwań związanych z ochroną danych osobowych wynikających z szybkiego rozwoju technologicznego i globalizacji. W szczególności Komisja podkreśla, że kluczowym elementem jest wzmocnienie praw osób fizycznych poprzez zapewnienie im ochrony we wszystkich okolicznościach udostępniania danych osobowych, poprzez m.in. przejrzysty sposób informowania ich o tym, w jaki sposób i przez kogo udostępniane dane są gromadzone, przetwarzane, z jakiego powodu i na jak długo. Według Komisji konieczna jest również poprawa kontroli osób fizycznych nad własnymi danymi udostępnionymi głównie w internetowych serwisach społecznościowych (tzw. prawo do bycia zapomnianym) poprzez stworzenie możliwości usunięcia takich danych zgodnie z wolą osoby fizycznej i zaprzestania przetwarzania.

Opracowany w MSWiA projekt stanowiska rządu zawiera pozytywną opinię w sprawie komunikatu Komisji Europejskiej, jednakże na obecnym etapie – kiedy to Komisja Europejska zainicjowała dyskusję na przedmiotowy temat – trudno jest wskazać, które przepisy prawa polskiego będą wymagały zmian. Dopiero analiza konkretnych rozwiązań prawnych, które przedstawione zostaną zgodnie z zapowiedzią Komisji Europejskiej w 2011 r., pozwoli odpowiedzieć na pytanie, czy i w jakim zakresie ustawodawstwo polskie będzie musiało zostać zmienione.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Stachańczyk

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie dróg na Euro 2012 (19697)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 17 grudnia 2010 r., sygn. akt SPS-023-19697/10, przekazujące interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie ograniczenia inwestycji w zakresie budowy dróg w kontekście turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 przedstawiam poniżej informacje w przedmiotowej sprawie.

Należy wskazać, że informacje dotyczące realizacji inwestycji drogowych istotnych dla organizacji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 zostały przekazane pani poseł pismami z dnia 15 września 2010 r., sygn. akt TA1DK-0701-2702/10, z dnia 21 grudnia 2010 r., sygn. akt TA1DK-0701-3746/10, oraz z dnia 22 grudnia 2010 r., sygn. akt TA1DK-0701-3793/10 (przesłanymi do marszałka Sejmu RP jako odpowiedź na interpelacje pani poseł złożone w trybie art. 192 regulaminu Sejmu). W sposób szczegółowy i kompleksowy został przedstawiony w nich zakres rzeczowy prowadzonych zadań oraz stan ich zaawansowania. Jednocześnie podtrzymuję przedstawione w nich informacje i dane jako aktualne.

Pragnę wskazać, że zadania drogowe istotne dla organizacji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 zostały wymienione w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA EURO 2012”, tzw. masterplanie, opracowanym przez ministra sportu i turystyki i są realizowane w ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” przyjętego uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r.

Jednocześnie w resorcie infrastruktury opracowany został projekt nowego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Nowy dokument w swojej treści odwołuje się do zakresu rzeczowego określonego w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, pokazując efekty jego realizacji po niespełna trzech latach. Określa cele i priorytety inwestycyjne, wskazuje poziom i źródła niezbędnego finansowania oraz listę zadań do realizacji.

W odniesieniu do większości zadań związanych z Euro 2012 prowadzone są już w chwili obecnej prace budowlane, zaś dla części finalizowane jest podpisanie umów z wykonawcami robót i rozpoczynane będą prace budowlane. Przewidywane terminy zakończenia prac przypadają na okres poprzedzający rozpoczęcie turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej. W związku z powyższym należy wskazać, że realizacja zadań infrastrukturalnych

dotyczących budowy dróg przebiega zgodnie z założonymi harmonogramami.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie deficytu budżetowego w Polsce
(19698)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie działań rządu w celu redukcji deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych do 3% PKB do 2012 r. (znak: SPS-023-19698/10), uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

Zgodnie z przyjętą przez Radę Ministrów aktualizacją programu konwergencji 2009, przewidującą realizację rekomendacji Rady Ecofin z 7 lipca 2009 r., Polska do 2012 r. powinna ograniczyć nadmierny deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych. Jeszcze w styczniu 2010 r. prezes Rady Ministrów ogłosił „Plan rozwoju i konsolidacji finansów 2010–2011”, w którym przedstawiono działania mające na celu przeprowadzenie reform pozwalających uniknąć zagrożeń związanych z narastaniem nierównowagi finansów publicznych oraz stworzenie przesłanek dla budowy nowych przewag konkurencyjnych polskiej gospodarki. W planie przewidziano działania służące ograniczeniu narastania deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych i długu publicznego, m.in. wzmocnienie instytucjonalnych ram organizacji finansów publicznych, odsztywnienie wydatków publicznych, dokończenie reformy emerytalnej (deficyt jest między innymi wynikiem kosztów finansowania reformy emerytalnej, stąd ważne szybkie wdrożenie zmian w systemie emerytalnym sprzyjających finansom publicznym), poszerzenie bazy podatkowej i prywatyzację.

Zmianom prowadzącym do zrównoważenia finansów publicznych sprzyja wprowadzona w pełnym zakresie 1 stycznia 2010 r. nowa ustawa o finansach publicznych. Jej implementacja doprowadzi do poprawy przejrzystości finansów publicznych, zwiększenia kontroli i nadzoru nad gospodarką finansową jednostek sektora oraz racjonalizacji wydatkowania środków publicznych.

Główne zmiany służące osiągnięciu wymienionych celów polegają na wdrożeniu m.in.:

— planowania wieloletniego na szczeblu rządowym oraz w jednostkach samorządu terytorialnego,

— nowych rozwiązań dotyczących systemu kontroli zarządczej w jednostkach sektora finansów publicznych,

— zmian w progach ostrożnościowych dotyczących relacji długu publicznego do PKB oraz wzmocnienia procedury ostrożnościowej w budżecie państwa oraz budżetach jednostek samorządu terytorialnego,

— od 2011 r. – zasady zrównoważonego budżetu bieżącego jednostek samorządu terytorialnego, która będzie sprzyjać poprawie wyniku podsektora instytucji samorządowych.

Główne zmiany w kierunku ograniczenia wzrostu wydatków

W celu ograniczenia tempa wzrostu wydatków budżetu państwa projekt ustawy budżetowej na rok 2011 został przygotowany w oparciu o funkcjonowanie tzw. tymczasowej reguły wydatkowej. Polega ona na redukcji wydatków o charakterze uznaniowym (a więc niewynikających z istniejących ustaw regulujących wydatki publiczne) oraz nowych wydatków prawnie zdeterminowanych, których wzrost nie powinien przekraczać 1% w ujęciu realnym. Dzięki zastosowaniu tej reguły rząd miał możliwość zapobiec znacznemu zwiększeniu tzw. wydatków elastycznych już w 2011 r.

Zapisy o wydatkowej regule dyscyplinującej zostały zawarte w przyjętej przez Sejm w dniu 16 grudnia 2010 r. i podpisanej przez prezydenta RP w dniu 23 grudnia 2010 r. nowelizacji ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Przyjęte rozwiązania pozwolą na bardziej efektywne kształtowanie budżetu i w rezultacie osiągnięcie oszczędności w wydatkach publicznych. Dzięki tym zmianom nastąpi także znacząca poprawa jakości finansów publicznych, wieloletniego planowania budżetowego, a także zwiększy się przewidywalność polityki budżetowej. Wydatkowa reguła dyscyplinująca będzie obowiązywać do momentu wydania przez Radę Ecofin decyzji o uchyleniu procedury nadmiernego deficytu wobec Polski. Wprowadzenie tej reguły będzie wspierać proces ograniczania wydatków publicznych w relacji do PKB oraz obniżenie deficytu strukturalnego, a tym samym będzie sprzyjać stworzeniu warunków dla efektywnego wprowadzenia reguły docelowej, zapewniającej trwałą stabilizację finansów publicznych.

Ponadto w ramach działań dotyczących 2011 r. zamrożony został m.in. fundusz wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

Główne zmiany w obszarze podatkowym

Najistotniejszymi zmianami oddziałującymi na poziom dochodów budżetowych będą:

— Tymczasowe (na 3 lata, tj. do 31 grudnia 2013 r.) podwyższenie stawek VAT o 1 pkt proc., począwszy od stycznia 2011 r. Wyjątek stanowią stawki na część towarów żywnościowych, tj. chleb, nabiał, przetwory

mięsne, produkty zbożowe (mąka, kasza, makaron) oraz soki, które zostaną obniżone z 7% do 5%,

— Wzrost stawki podatku akcyzowego na papierosy o 4%.

Ponadto przewidywana jest znacząca poprawa wyniku podsektora ubezpieczeń społecznych dzięki poprawiającej się sytuacji na rynku pracy, determinującej strumień odprowadzanych składek na ubezpieczenia społeczne, jak również wskutek prognozowanego spadku liczby emerytów i rencistów.

Zgodnie z prognozą salda sektora instytucji rządowych i samorządowych przedstawioną przez ministra finansów w Sejmie podczas posiedzenia w sprawie projektu ustawy budżetowej na rok 2011, deficyt tego sektora ukształtuje się w 2013 r. poniżej 3% PKB. Nie należy jednak wykluczać szybszej redukcji deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych, w szczególności jego ukształtowania się poniżej 3% PKB już w 2012 r. Poprawa sytuacji sektora związana będzie z jednej strony z działaniami, jakie podejmuje rząd w celu ograniczenia deficytu strukturalnego, z drugiej zaś będzie wypadkową przyspieszenia wzrostu gospodarczego i wygasaniem negatywnych efektów kryzysu finansowego, w szczególności dla dochodów z tytułu podatków dochodowych i składek na ubezpieczenia społeczne.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 31 grudnia 2010 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie obniżenia emisji dwutlenku węgla
(19699)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie obniżenia emisji dwutlenku węgla, przekazaną pismem z dnia 17 grudnia br., znak: SPS-023-19699/10, przekazuję informacje.

Decyzja o obniżeniu emisji gazów cieplarnianych przez Unię Europejską została podjęta w dniach 8–9 marca 2007 r. przez Radę Europejską. Podjęto wówczas jednostronne zobowiązanie do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. o co najmniej 20% w porównaniu do 1990 r. Rada Europejska postanowiła, że określając udział państw członkowskich w całkowitej redukcji oraz wskazując, iż zastosowane zostanie podejście zróżnicowane, sprawiedli-

we i przejrzyste, uwzględniające okoliczności krajowe oraz odpowiednie lata bazowe pierwszego okresu zobowiązań określonego w protokole z Kioto.

Stwierdzono również, iż w zakresie obniżenia bezwzględnych wartości emisji kraje rozwinięte (wymienione w Aneksie I do ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu) powinny nadal przodować, zobowiązując się do wspólnego zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. o ok. 30% w stosunku do 1990 r. Powinny to zrobić także z myślą o wspólnym obniżeniu emisji do 2050 r. o 60–80% w stosunku do 1990 r.

W związku z powyższym Rada Europejska zaawizowała cel UE „polegający na zmniejszeniu do 2020 r. emisji gazów cieplarnianych o 30% w stosunku do roku 1990, co stanowić będzie wkład UE w globalne i kompleksowe porozumienie dotyczące okresu po roku 2012, pod warunkiem że inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnego obniżenia emisji, a bardziej zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się wniosą odpowiedni wkład na miarę swych zobowiązań i odnośnych możliwości”.

Podczas Rady Polska była reprezentowana przez pana prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego. Ponadto decyzja odnośnie do redukcji emisji o 30% została również poparta na posiedzeniu Rady ds. Środowiska Naturalnego (20 lutego 2007 r.) przez ówczesnego ministra środowiska – pana prof. Jana Szyszkę.

Zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z decyzją o zwiększeniu celu redukcyjnego do 30% musi wiązać się spełnienie trzech warunków:

1) musi dojść do globalnego (obejmującego największych emitentów, tj. USA, Chiny, Indie), wiążącego prawnie porozumienia w sprawie ochrony klimatu;

2) wiążące zobowiązania poszczególnych krajów w ww. porozumieniu muszą być porównywalne. Porównywalność musi być mierzona nie tylko pod względem wielkości redukcji, ale także pod względem wpływu na gospodarkę państw, z którymi UE konkuruje na różnych rynkach światowych. W przypadku państw rozwijających się zobowiązania muszą odzwierciedlać posiadaną zdolność do redukcji emisji i do ponoszenia kosztów;

3) analiza skutków decyzji o ewentualnym podwyższeniu celu redukcyjnego (Impact Assessment) musi przedstawić racjonalność decyzji podwyższenia ambicji w zakresie redukcji emisji do 30%. Ewentualne korzyści dla gospodarki UE wynikające z nowych szans i rozwoju technologicznego powinny znacząco przewyższać koszty związane z dodatkową redukcją i zagrożeniem konkurencyjności.

Unia Europejska nie jest jednomyślna co do kwestii zwiększenia ambicji w zakresie redukcji emisji CO₂. Wiele krajów UE15 (w szczególności Wielka Brytania oraz Niemcy) stoi na stanowisku, iż należy jednostronnie przyjąć cel 30% redukcji emisji CO₂ w 2020 r.

Komisja Europejska opracowała i opublikowała Komunikat „Analysis of options to move beyond 20% greenhouse gas emission reductions and assessing

the risk of carbon leakage”, który został oficjalnie zaprezentowany na Radzie Środowiskowej 11 czerwca br. Celem dokumentu jest wsparcie debaty na temat podjęcia decyzji politycznej w sprawie podwyższenia celu redukcyjnego UE powyżej 20%.

Komunikat odnosi się do możliwości osiągnięcia celu redukcyjnego emisji gazów cieplarnianych UE z uwzględnieniem sytuacji gospodarczej, która zmieniła się na skutek kryzysu w roku 2009. Dokument wyraźnie mówi, że w obecnej chwili nie są spełnione warunki, które pozwalałyby na podniesienie celu redukcyjnego, jednak argumentuje, że taka decyzja powinna zostać podjęta w najbliższym czasie, ponieważ zdaniem autorów komunikatu będzie sprzyjać szybszemu rozwojowi gospodarki i wyjściu z kryzysu.

Zgodnie z ww. komunikatem całkowity koszt 30-procentowej redukcji, w tym koszty osiągnięcia 20-procentowej redukcji, jest obecnie szacowany na 81 mld EUR lub 0,54% PKB^{*)}. Zważywszy, że zgodnie z szacunkami z początku 2008 r. koszt realizacji pakietu klimatyczno-energetycznego wynosił 70 mld EUR lub 0,45% PKB w 2020 r., decyzja o realizacji celu 30-procentowej redukcji oznacza wzrost o 11 mld EUR w porównaniu z bezwzględnymi kosztami realizacji pakietu klimatyczno-energetycznego w 2020 r., zgodnie z prognozami z 2008 r.

Minister środowiska podczas Rady ds. Środowiska (11.06.2010 r.) zgłosił zastrzeżenia do tez postawionych w dokumencie. Stanowisko rządu RP w tej kwestii jest jasno przedstawiane podczas spotkań formalnych i nieformalnych.

Ewentualna decyzja UE odnośnie do zwiększenia zobowiązań redukcyjnych (np. z 20% do 30%) będzie miała istotne znaczenie zarówno dla UE jako całości, jak i dla poszczególnych państw członkowskich, wpływając na gospodarkę UE i jej konkurencyjność zarówno w skali regionalnej, jak i globalnej. Z tego względu musi być poprzedzona szczegółową analizą propozycji zobowiązań innych stron, jak również analizą skutków gospodarczych i ekonomicznych dla UE (z uwzględnieniem wpływu na poszczególne kraje członkowskie) takiej decyzji. Żeby UE mogła podjąć się zobowiązania wyższego niż 20%, muszą nastąpić trzy ww. kluczowe warunki.

Wskazane wcześniej państwa członkowskie „starej Unii” zajmują stanowisko, iż podwyższenie celu redukcyjnego będzie miało pozytywny wpływ na innowacyjny rozwój gospodarki UE oraz stanie się zachętą dla stron ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (konwencji klimatycznej) do podpisania nowego globalnego i ambitniejszego porozumienia klimatycznego. Twierdzą więc, że spełnienie zapisanych w konkluzjach Rady warunków nie jest konieczne, a w interesie UE będzie leżało przyjęcie nowego, wyższego zobowiązania. Należy zauważyć, że dodatkowa redukcja leży w interesie tych państw, które bądź dokonały wiel-

kich inwestycji w potencjał generowania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych (Niemcy), bądź też zbudowały przemysł wytwarzający urządzenia dla energetyki jądrowej, wodnej czy wiatrowej (Francja, Dania).

Polska zdecydowanie podkreśla, iż wyników konferencji klimatycznej (przyjęcie „pakietu decyzji”), która odbyła się w dniach 29.11–10.12.10 w Cancun nie można w żaden sposób uznać za spełnienie warunków podjęcia przez UE zobowiązania do redukcji emisji o 30% do roku 2020 – w rozumieniu uzgodnionym przez Radę Europejską.

Ponadto Komisja Europejska (KE) nadal nie zaprezentowała analiz dotyczących skutków zwiększenia celu redukcyjnego dla poszczególnych państw członkowskich. Jednocześnie państwa członkowskie nie mają dostępu do modelu wykorzystywanego przez KE do określenia scenariuszy redukcji emisji, opracowując scenariusze z wykorzystaniem innych narzędzi otrzymują odmienne rezultaty niż KE. Zapoznanie się ze szczegółami dotyczącymi stosowania modelu i weryfikacja wykorzystywanych przez KE danych wejściowych jest warunkiem koniecznym zakończenia dyskusji nt. przejścia na cel wyższy niż 20%.

W związku z tym, iż konkluzje Rady z 2007 r. są prawnie wiążące dla państw członkowskich, rząd Polski wykorzystuje wszelkie możliwości, aby nie dopuścić do podjęcia wyższego niż 20% zobowiązania redukcyjnego, w przypadku braku spełnienia ww. warunków. Jednakże w razie braku możliwości „zablokowania” ww. decyzji rząd RP będzie tak negocjować warunki jej realizacji, aby nie były one niekorzystne dla polskiej gospodarki, a w szczególności nie spowodowały drastycznego wzrostu kosztów energii i pogorszenia konkurencyjności.

Rząd RP stoi ponadto na stanowisku, iż realizacja ewentualnego, wyższego aniżeli 20% zobowiązania redukcyjnego UE nie powinna odbywać się kosztem dodatkowego obciążenia elektroenergetyki oraz przemysłu objętego unijnym systemem handlu emisjami.

Osiągnięcie 30% redukcji może nastąpić dzięki dodatkowym dobrowolnym działaniom podejmowanym przez te z państw członkowskich, które wyrażają taką wolę i podjęły stosowne decyzje. Przykładem takich działań są podjęte decyzje w sprawie dodatkowych redukcji w Niemczech, Francji, Danii, Wielkiej Brytanii, Szwecji.

Rząd RP popiera działania mające na celu dalszą redukcję emisji; powinny opierać się one na dostępnych analizach (Banku Światowego, McKinsey’a), wykorzystaniu energii z odnawialnych źródeł oraz poprawie efektywności energetycznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

^{*)} Szacunek dotyczący kosztów obejmuje realizację 20-procentowego celu w zakresie energii ze źródeł odnawialnych.

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie zamykania bibliotek (19700)

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do złożonej przez panią poseł Annę Elżbietę Sobecką interpelacji, SPS-023-19700/10, z 17 grudnia 2010 r. dotyczącej likwidowania bibliotek, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

W ramach proponowanej nowelizacji ustawy o bibliotekach nie przewiduje się zmiany art. 19 stanowiącego, że każda gmina organizuje i prowadzi co najmniej jedną bibliotekę publiczną oraz art. 22 ww. ustawy stanowiącego o tym, że w każdej szkole prowadzona jest biblioteka szkolna. Pragnę zwrócić uwagę na fakt, że biblioteki publiczne są samorządowymi instytucjami kultury, a resort kultury nie ma wpływu na decyzje budżetowe władz samorządowych. Nie od ministra kultury i dziedzictwa narodowego, który jest organizatorem tylko dla Biblioteki Narodowej, zależy więc stan polskich bibliotek publicznych. Ich funkcjonowanie, rozwój i przyszłość zależą od administracji samorządowej, która finansuje ich działalność, ale także od zdolności bibliotek do rozbudzania i zaspokajania społecznych potrzeb. Przyczyną marginalizacji bibliotek może być rozminięcie się ich oferty z oczekiwaniami odbiorców, a tym samym mniejsze zainteresowanie ich finansowaniem ze strony samorządów. Sytuacja bibliotek, ich znaczenie, prestiż zależy od jakości ich oferty skierowanej do odbiorców. Nie ma możliwości rozwoju bibliotek bez samorządów.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, że działalność bibliotek – jako jedna z podstawowych form działalności kulturalnej docierająca do największego kręgu odbiorców – jest mi szczególnie bliska. Skierowane wobec bibliotek działania ze strony resortu dotyczą zarówno zakupów nowości wydawniczych, pomocy w digitalizacji zbiorów, jak i remontów infrastruktury. Największym jednak zadaniem resortu w tym zakresie jest finansowanie działalności Biblioteki Narodowej.

Działalność bibliotek publicznych jest finansowana w programie „Zakup nowości wydawniczych dla bibliotek”, ale także w programie „Rozwój infrastruktury kultury”, gdzie biblioteki mogą ubiegać się o środki na dofinansowanie zadań o charakterze inwestycyjnym, remonty i modernizacje. W roku 2010 środki dla bibliotek były przekazywane także w ramach programów „Rozwój infrastruktury bibliotek” oraz „Zasoby cyfrowe” priorytet: Digitalizacja materiałów bibliotecznych. Rozwojowi bibliotek służyć ma m.in. realizowany od 2009 r. program „Biblioteka+”. W jego ramach przygotowany został program biblioteczny MAK+. Ma on na celu stworzenie jednolitego,

ogólnopolskiego, centralnego systemu komputerowego umożliwiającego zarządzanie zbiorami bibliotecznymi, wymianę informacji o księgozbiorach i wypożyczeniach pomiędzy samymi bibliotekami oraz zdalny dostęp poprzez Internet dla czytelników. W programie „Biblioteka+” realizowane są również przy współudziale bibliotek wojewódzkich szkolenia dla bibliotekarzy. W 2011 r. rozpoczyna się realizacja wieloletniego programu rządowego „Kultura+”, którego elementem składowym jest program „Biblioteka+. Infrastruktura”. W jego ramach przewidywane są działania mające na celu modernizację obiektów bibliotecznych w gminach do 15 tys. mieszkańców. Wysokość planowanych w ramach WPR „Kultura+” środków z budżetu państwa na modernizację bibliotek wynosi 150 mln zł w ciągu 5 lat.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Piotr Zuchowski

Warszawa, dnia 23 grudnia 2010 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie reformy finansów publicznych (19701)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na piśmie z dnia 17 grudnia 2010 r. (sygn.: SPS-023-19701/10), przy którym załączona została interpelacja pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie reformy finansów publicznych oraz stworzenia przyjaznych warunków do prowadzenia firm i usprawnienia systemu prawnego dla polskich przedsiębiorców, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Rząd od początku swojej kadencji podejmuje działania mające na celu poprawę stanu finansów publicznych w Polsce, w tym zrjonalizowanie gospodarki środkami publicznymi.

Jednym z takich działań podjętych i zakończonych przez rząd, które sprzyjają zrównoważeniu finansów publicznych w Polsce, są opracowane w Ministerstwie Finansów ustawy reformujące finanse publiczne, tj. ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.), które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2010 r. Ustawy te wykonują zamierzenia rządu w szczególności mające na celu sprostanie wyzwaniom makroekonomicznym zawartym w Krajowym Programie Reform oraz dążenie do konwergencji gospodarczej w ramach państw

Unii Europejskiej. Należy podkreślić jednocześnie, iż implementacja ww. ustaw doprowadzi do uzdrowienia finansów publicznych, m.in. poprzez zmianę organizacji sektora publicznego oraz wprowadzenie nowych rozwiązań systemowych, głównie ukierunkowanych na wzmocnienie oraz poprawę przejrzystości finansów publicznych, a także wydatkowanie środkami publicznymi.

Omawiając ustawę o finansach publicznych należy jednocześnie wskazać na wprowadzenie do polskiego systemu finansów publicznych nowoczesnych instrumentów aktywnego zarządzania finansami publicznymi, w tym narzędzia wspomagające proces racjonalizacji gospodarowania środkami publicznymi, jakim jest Wieloletni Plan Finansowy Państwa (WPFPP). WPFPP na lata 2010–2013 jako plan został opracowany i po raz pierwszy przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 4 sierpnia 2010 r. Stanowi on prognozę dochodów budżetu państwa, a także prognozę wydatków budżetowych, sporządzaną w układzie funkcji państwa wraz z celami i miernikami stopnia wykonania danej funkcji. WPFPP ma perspektywę czteroletnią i jest narzędziem wiążącym planowanie strategiczne z corocznymi decyzjami o alokacji środków publicznych na etapie konstruowania ustawy budżetowej na kolejny rok budżetowy. Jednocześnie przyjęty w danym WPFPP poziom deficytu na poszczególne lata budżetowe wyznaczać będzie poziom deficytu, jaki powinien być przyjmowany do opracowania projektu ustawy budżetowej na dany rok budżetowy.

Ponadto, mówiąc o reformie finansów publicznych, trzeba również zwrócić uwagę na obecnie podejmowane przez rząd działania, które mają służyć doprowadzeniu do ograniczenia nierównowagi fiskalnej oraz stworzenia przestrzeni dla zwiększenia efektywności i poprawy struktury wydatków publicznych.

W tym miejscu wskazania wymaga „Plan rozwoju i konsolidacji finansów na lata 2010–2011”, ogłoszony w dniu 29 stycznia 2010 r. We wskazanym powyżej planie przewidziano m.in. działania, które pozwolą wzmocnić instytucjonalne ramy finansów publicznych przez wprowadzenie umocowanych prawnie reguł, ułatwiających obniżenie deficytu strukturalnego, a następnie jego ustabilizowanie na poziomie 1% PKB.

Cel ten zostanie osiągnięty dzięki wprowadzonym zmianom w systemie polskiego prawodawstwa, tj. dzięki wejściu z dniem 1 stycznia 2011 r. w życie ustawy z dnia 16 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), w której zdefiniowano tzw. wydatkową regułę dyscyplinującą, ograniczającą wzrost wydatków elastycznych budżetu państwa i nowych wydatków zdeterminowanych ustawowo do maksymalnie 1 pkt procentowego ponad stopę inflacji. Ponadto ustawa ta ma na celu także obniżenie poziomu długu publicznego oraz kosztów jego obsługi m.in. poprzez zmniejszenie potrzeb pożyczkowych Skarbu Państwa, wynikające z wyko-

rzystania aktywów finansowych jednostek sektora finansów publicznych w zarządzaniu płynnością budżetu państwa. Zostanie to osiągnięte dzięki wprowadzeniu do ww. ustawy obowiązku lokowania wolnych środków wybranych jednostek sektora finansów publicznych w formie depozytu prowadzonego przez ministra finansów lub też poprzez oddawanie w zarządzanie wolnych środków stanowiących aktywa finansowe Skarbu Państwa oraz możliwości takiego lokowania w przypadku innych jednostek sektora.

Wskazania wymaga ponadto, iż wydatkowa reguła dyscyplinująca będzie obowiązywać do momentu wydania przez Radę Ecofin decyzji o uchyleniu procedury nadmiernego deficytu wobec Polski. Wprowadzenie tej reguły będzie wspierać proces ograniczania wydatków budżetu państwa w relacji do PKB oraz obniżenie deficytu strukturalnego. Tym samym będzie sprzyjać stworzeniu warunków dla efektywnego wprowadzenia tzw. reguły stabilizującej, zapewniającej trwałą stabilizację finansów publicznych.

Należy zauważyć jednocześnie, że budżet państwa na 2011 r. został przygotowany już przy zastosowaniu wydatkowej reguły dyscyplinującej, dzięki czemu rząd miał możliwość zapobiec znacznemu zwiększeniu tzw. wydatków elastycznych już w 2011 r. Także w ramach działań dotyczących 2011 r. zamrożony został m.in. fundusz wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

Innym z działań zapowiedzianych w „Planie rozwoju i konsolidacji finansów na lata 2010–2011” jest dokończenie reformy emerytalnej. Deficyt i dług są m.in. wynikiem kosztów finansowania reformy emerytalnej, dlatego ważne jest szybkie wdrożenie zmian w systemie emerytalnym sprzyjających finansom publicznym. Kierunkowe decyzje w tej kwestii zostały przyjęte i ogłoszone przez rząd w dniu 30 grudnia 2010 r. Przewidują one m.in. redukcję od 1 kwietnia 2011 r. 7,3% składki trafiającej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE): 2,3% zostanie w OFE, a 5% znajdzie się na indywidualnych kontach osobistych, których operatorem będzie Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Podkreślenia wymaga jednocześnie, iż reforma finansów publicznych podejmowana przez rząd jest procesem ciągłym. Niektóre ze wskazanych powyżej działań pozwolą na uzyskanie znaczących oszczędności już w krótkim czasie, jednak na ogół działania wskazane w „Planie rozwoju i konsolidacji finansów na lata 2010–2011” przyniosą oszczędności w dłuższym okresie.

Natomiast odpowiadając na pytanie pani poseł w zakresie stworzenia przyjaznych warunków do prowadzenia firm i usprawnienia systemu prawnego dla polskich przedsiębiorców, na wstępie należy zaznaczyć, że polski system podatkowy cechuje się relatywnie niskimi obciążeniami podatkowymi oraz szeregiem rozwiązań proceduralnych, których celem jest ochrona praw podatnika i obniżanie kosztów wypełniania zobowiązań podatkowych. Ostatnio wprowadzane zmiany są ukierunkowane na rozwój małych

i średnich przedsiębiorców oraz poprawę warunków prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce.

Ordynacja podatkowa przewiduje szereg instytucji, które istotnie usprawniają wypełnianie zobowiązań podatkowych. Jest to m.in.:

— możliwość składania deklaracji podatkowych w formie elektronicznej,

— wydawanie indywidualnych i ogólnych interpretacji przepisów prawa podatkowego,

— instytucja wstrzymania wykonania decyzji podatkowej w czasie trwania postępowania odwoławczego oraz postępowania przed sądem administracyjnym,

— instytucja zawiadomienia podatnika o zamiarze wszczęcia kontroli oraz wprowadzenie sześciomiesięcznego terminu na wszczęcie postępowania podatkowego po zakończonej kontroli podatkowej,

— wprowadzenie obniżonej stawki odsetek od zaległości wynikających z korekt deklaracji złożonych przez podatnika z jego własnej inicjatywy – bez jakichkolwiek działań organu podatkowego.

Należy również wskazać, że polska administracja podatkowa pomaga podatnikom w rozwiązywaniu problemów podatkowych poprzez infolinie Krajowej Informacji Podatkowej. Każdego miesiąca ponad 100 tys. podatników korzysta z tej formy informacji.

Obok Ordynacji podatkowej także polski system materialnego prawa podatkowego przewiduje szereg praktycznych rozwiązań dedykowanych przedsiębiorcom, zwłaszcza tym małym i średnim. Tytułem przykładu należy wymienić np.: uproszczone formy opodatkowania, 19-procentowy podatek liniowy, możliwość ewidencjonowania zdarzeń gospodarczych przez podatników będących osobami fizycznymi przy zastosowaniu podatkowej księgi przychodów i rozchodów zamiast ksiąg rachunkowych, kwartalne opłacanie zaliczek czy zwolnienie podmiotowe i metodę kasową w VAT.

Jednocześnie, porównując systemy podatkowe Polski oraz innych państw Unii Europejskiej, należy zauważyć, że polski system podatkowy charakteryzuje się względnie niskimi stawkami zarówno podatku dochodowego od osób fizycznych (PIT), jaki i podatku dochodowego od osób prawnych (CIT).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie wolnych etatów w armii (19702)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie wolnych etatów w armii (nr SPS-023-19702/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W wyniku zmian zachodzących w strukturze organizacyjnej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i odejść ze służby żołnierzy zawodowych (spowodowanych m.in. uzyskaniem wieku emerytalnego, wygaśnięciem kontraktu na pełnienie służby terminowej lub indywidualną decyzją o wcześniejszym odejściu ze służby) ustalana jest liczba stanowisk służbowych, jakie powinny być obsadzone, w tym również dla szeregowych zawodowych. Z tego względu określanie liczby wolnych stanowisk służbowych wymagających obsadzenia nie jest efektem jednorazowych wyliczeń, lecz jest procesem ciągłym. Dlatego też stan ewidencyjny żołnierzy zawodowych podlega ciągłemu monitorowaniu w celu utrzymania go na poziomie około 100 tys. żołnierzy w służbie czynnej.

Należy również podkreślić, że liczba stanowisk służbowych przeznaczonych dla szeregowych zawodowych systematycznie wzrasta. Wynika to z postanowień zawartych w przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 5 sierpnia 2008 r. „Programie profesjonalizacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na lata 2008–2010”. Skutkiem takiej sytuacji jest konieczność dokonywania korekty liczby stanowisk służbowych żołnierzy zawodowych. Efektem podjętych działań było zwiększenie ich liczby w korpusie szeregowych zawodowych z 17 tys. do 48 tys., przy jednoczesnym zmniejszeniu liczby stanowisk przeznaczonych dla oficerów i podoficerów zawodowych odpowiednio z 27 tys. do 23 500 oraz z 49 tys. do 44 tys. Powyższe wielkości zostały określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie określenia liczby stanowisk służbowych w poszczególnych korpusach kadry zawodowej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 135, poz. 905). Ich osiągnięcie realizowane jest sukcesywnie, stosownie do zaplanowanych zmian organizacyjno-etatowych w poszczególnych rodzajach Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

W celu obsadzenia wolnych stanowisk służbowych dla szeregowych zawodowych wojskowi komendanci uzupełnień prowadzą szczegółowe wykazy żołnierzy rezerwy (rekrutacja na stanowiska w korpusie szeregowych zawodowych prowadzona jest wyłącznie spośród żołnierzy rezerwy), zgłaszających akces pełnienia zawodowej służby wojskowej i jednocześnie spełniających warunki do jej pełnienia. Aktualnie liczba ochotników-kandydatów do służby wojskowej, jest znacznie większa niż liczba wolnych stanowisk służbowych do obsadzenia. W związku z tym nie

przewiduje się zagrożeń w systematycznym powoływaniu do zawodowej służby wojskowej ochotników-żołnierzy rezerwy, zgodnie z potrzebami uzupełnieniowymi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaje w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra obrony narodowej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie skutków wprowadzenia nowelizacji
ustawy o służbie wojskowej
żołnierzy zawodowych (19703)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie skutków wprowadzenia nowelizacji ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (nr SPS-023-19703/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 79, poz. 669, ze zm.), która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2010 r., przewidziano, że żołnierz służby kontraktowej może ją pełnić przez łączny okres nieprzekraczający 12 lat. Zalicza się do niego okresy odbywania lub pełnienia innych form czynnej służby wojskowej oraz okresy pełnienia służby w Policji, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Wywiadu Wojskowego lub Służbie Kontrwywiadu Wojskowego. Powyższe rozwiązania dotyczą w szczególności żołnierzy korpusu szeregowych zawodowych, którzy mogą pełnić zawodową służbę wojskową wyłącznie jako służbę kontraktową. Ograniczenie możliwości pełnienia służby kontraktowej do 12 lat ma na celu:

1) podkreślenie różnicy między służbą kontraktową a służbą stałą (utożsamienie obu tych rodzajów służby w zakresie emerytalnym w praktyce nie różnicowałoby służby kontraktowej i stałej)

2) zapewnienie (stymulowanie) rotacji na stanowiskach służbowych w ramach służby kontraktowej,

3) utrzymywanie w służbie kontraktowej głównie żołnierzy młodych, o najwyższej sprawności fizycznej i zdolności do wykonywania zadań operacyjnych na

szczeblu taktycznym – zgodnie z potrzebami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej,

4) zachęcanie żołnierzy kontraktowych do podwyższania kwalifikacji (wykształcenia) i przechodzenia do służby stałej w wyższych korpusach kadry (w szczególności ma temu służyć brak możliwości nabycia w służbie kontraktowej uprawnień emerytalnych, przysługujących obecnie po 15 latach służby wojskowej, oraz dopuszczenie przechodzenia szeregowych zawodowych do korpusu podoficerów lub bezpośrednio do korpusu oficerów, a także podoficerów do korpusu oficerów, bez ograniczeń wiekowych); należy przy tym podkreślić, że w świetle nowych rozwiązań 5-letni okres służby w zawodowej służbie kontraktowej daje pierwszeństwo w przyjęciu szeregowych zawodowych do szkół podoficerskich,

5) tworzenie warunków do gromadzenia wyszkolonych rezerw osobowych na potrzeby mobilizacyjne i innych form służby niezawodowej, przewidywanych w ramach powszechnego obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, co jest szczególnie istotne w związku z zawieszeniem zasadniczej służby wojskowej, która uprzednio stanowiła podstawowe źródło wyszkolonych rezerw osobowych.

Powyższe rozwiązanie nie ma charakteru dyskryminacyjnego. Zmierza ono do uaktywnienia żołnierzy kontraktowych w celu świadomego podejmowania decyzji o własnym rozwoju zawodowym i służbowym, głównie przez podnoszenie poziomu wykształcenia. Ma również przeciwdziałać wieloletniemu pełnieniu służby kontraktowej na jednym stanowisku służbowym, w szczególności w korpusie szeregowych zawodowych (przede wszystkim w jednostkach specjalnych, powietrznodesantowych itp.). Ponadto ma stanowić instrument swoistego kompromisu w zakresie zrównoważenia oczekiwań żołnierzy i potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Trudno zgodzić się z sugestią wyrażoną w interpelacji pani poseł Anny Sobeckiej, jakoby prawo działało wstecz w odniesieniu do żołnierzy służby kontraktowej. Pragnę poinformować, że w chwili wejścia w życie przywołanej ustawy żaden żołnierz nie miał ustawowo zagwarantowanego okresu służby wojskowej (np. do osiągnięcia 15 lat wysługi wojskowej). W dniu wejścia w życie ustawy żołnierze mieli zawarte kontrakty na różne okresy, które będą kończyły się nawet kilka lat po tym dniu, i w sumie łączny czas służby niektórych z nich będzie mógł przekroczyć wspomniane 20 lat. Ustawodawca, przewidując taką sytuację, w art. 6 ust. 2 i 3 tej ustawy wskazał, że ograniczenia możliwości pełnienia służby kontraktowej do 12 lat nie mają zastosowania do żołnierzy zawodowych służby kontraktowej, którzy w dniu wejścia w życie ustawy posiadali co najmniej 12-letni okres czynnej służby wojskowej, oraz żołnierzy, których okres zawartego kontraktu, liczony łącznie z dotychczasowymi okresami odbywania lub pełnienia innych form czynnej służby wojskowej oraz okresami pełnienia służby w Policji, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej,

Służbie Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Wywiadu Wojskowego lub Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, w dniu wejścia jej w życie przekraczał 12 lat. Żołnierze ci pełnią służbę kontraktową przez okres, na jaki podpisali kontrakty, na zasadach w nich przewidzianych i normowanych przez przepisy obowiązujące w dacie podpisania kontraktu. Rozwiązanie takie stanowi wyraz realnej ochrony tych żołnierzy przed zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej w związku z wejściem w życie nowych rozwiązań prawnych.

Wprowadzenie powyższych zmian było wynikiem gruntownych analiz dokonanych na różnych szczeblach dowodzenia. Uznano, że żołnierze kontraktowi winni cały czas rozwijać swoje umiejętności i dążyć do rozwoju służbowego. W odniesieniu do szeregowych zawodowych rozwojem tym powinno być przejście do korpusu podoficerów lub oficerów, co jednocześnie wiąże się z możliwością przejścia do służby stałej. Oczywiście tego rodzaju rozwój dotyczy tylko najlepszych żołnierzy. Przyjęto zasadę, że ci żołnierze, którzy przez 12 lat nie podwyższyli swojego wykształcenia lub nie byli na tyle dobrze oceniani, żeby zostać powołanymi do korpusu podoficerów (lub oficerów), powinni zostać zwolnieni z zawodowej służby wojskowej, aby tym samym umożliwić stopniowe „odmłodzenie korpusu”. Wojsko nie jest zainteresowane pozostawianiem w służbie żołnierzy, którzy przez 12 lat nie poczynili postępów w rozwoju służbowym. Zatem 12-letni okres pełnienia zawodowej służby kontraktowej uznany został za optymalny z punktu widzenia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Krótką perspektywą funkcjonowania w pełni zawodowej polskiej armii jest niewystarczająca do dokonania realnej oceny przyjętych w powyższym obszarze rozwiązań. Obecnie nie prowadzi się żadnych prac legislacyjnych zmierzających do zmiany przepisów w tym zakresie. Jednocześnie pragnę pokreślić, że każda sprawa żołnierza zawodowego ma charakter indywidualny i w takim ujęciu jest rozpatrywana przez odpowiednie organy wojskowe.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Klich

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie pomocy rodzicom, którzy utracili
dziecko przed jego urodzeniem (19710)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19710/10, w sprawie pomocy rodzicom, którzy utracili dziecko przed jego urodzeniem, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Pan poseł w swojej interpelacji skierował do ministra zdrowia następujące pytania:

1. W jaki sposób w chwili obecnej jest uregulowane zagadnienie pomocy osobom, których dotyczy przedstawiony problem?

2. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość objęcia rodziców, którzy stracili dziecko, natychmiastową opieką psychologiczną przyznawaną w pierwszej kolejności?

3. Czy personel medyczny przechodzi szkolenia w zakresie postępowania w stosunku do powyższych osób?

Na wstępie należy wyjaśnić, że obowiązująca w Polsce ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta (Dz. U. 2009 Nr 52, poz. 417) zapewnia wszystkim ubezpieczonym, w tym także kobietom w ciąży, w okresie porodu i połogu, jak również kobietom po poronieniu szereg praw, do których należą m.in.:

- 1) prawo pacjenta do świadczeń zdrowotnych,
- 2) prawo pacjenta do informacji,
- 3) prawo pacjenta do tajemnicy informacji,
- 4) prawo pacjenta do wyrażania zgody na udzielanie świadczeń zdrowotnych,
- 5) prawo pacjenta do poszanowania intymności i godności.

Ponadto minister zdrowia, mając na uwadze fakt, że poronienie jest bardzo trudnym doświadczeniem dla rodziców, a w szczególności kobiet, w dniu 16 grudnia 2008 r. skierował pismo do wszystkich szpitali, w których funkcjonują oddziały położnicze z prośbą o objęcie szczególną opieką kobiety, u których doszło do poronienia, oraz stosowanie przepisów w tym zakresie.

W momencie przeżywania takiej tragedii jak poronienie szczególnego znaczenia nabiera poszanowanie praw pacjenta, które przedstawiono powyżej, tj. informacji o swoim stanie zdrowia oraz intymności i poszanowania godności w czasie udzielania świadczeń zdrowotnych. Pozwala to z jednej strony na ograniczenie cierpień, szczególnie tych emocjonalnych, psychicznych, a z drugiej strony stworzy lepszy kontakt pomiędzy personelem a pacjentką, pozwala-

jący na lepsze wykonanie udzielanych świadczeń zdrowotnych. Pacjentce w tej sytuacji winien zostać okazany szacunek, badania i zabiegi winny być wykonywane w intymnej atmosferze. W przedmiotowym piśmie zawarto ponadto informację, że kobieta po poronieniu nie powinna przebywać w sali razem z pacjentkami ciężarnymi bądź w położu. Kobietom, które straciły dziecko, winny zostać udzielone wszelkie informacje zarówno o możliwości pomocy psychologicznej, miejscach i organizacjach udzielających wsparcia, jak i o przysługujących jej prawach.

Decyzję o sposobie leczenia i następnie dalszego prowadzenia pacjentki po poronieniu każdorazowo, indywidualnie, w zależności od zaistniałej sytuacji przyczyn jej powstania podejmuje lekarz, działając zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 136, poz. 857). W ustawie tej określone są zasady i warunki wykonywania zawodu lekarza. Zgodnie z art. 4 tej ustawy „lekarz ma obowiązek wykonywać zawód zgodnie ze wskazaniami aktualnej wiedzy medycznej, dostępnymi mu metodami i środkami zapobiegania, rozpoznawania i leczenia chorób, zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz z należytą starannością” oraz „po uzyskaniu jego pisemnej zgody”.

Tak więc zgodnie z postanowieniami ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry lekarz podejmuje decyzję o wyborze odpowiedniej metody postępowania leczniczego w oparciu o stwierdzone wskazania i ewentualne następstwa zastosowanej metody. Należy podkreślić, że zgodnie ze wskazaniami lekarskimi możliwe jest także konsultowanie pacjentki po poronieniu przez psychologa klinicznego w szpitalu, bez konieczności jego etatowego zatrudnienia w danym oddziale położniczo-ginekologicznym bądź skierowanie pacjentki do gabinetu psychologa w warunkach ambulatoryjnych, po jej wyjściu ze szpitala.

Ponadto należy pamiętać, że kwestie związane z postępowaniem w przypadku martwego urodzenia dziecka regulują następujące przepisy:

— ustawa z dnia 29 września 1986 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 161, poz. 1688);

— wydane na podstawie art. 40 ww. ustawy rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 2 lutego 2005 r. w sprawie pisemnego zgłoszenia urodzenia dziecka (Dz. U. Nr 27, poz. 232), które precyzuje formę i sposób wypełniania dokumentu: „Pisemne zgłoszenie urodzenia dziecka”;

— rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 7 grudnia 2001 r. w sprawie wzoru kart zgonu oraz sposobu jej wypełniania (Dz. U. Nr 153, poz. 1782, z późn. zm.);

— rozporządzenie w sprawie postępowania ze zwłokami i szczątkami ludzkimi (Dz. U. Nr 153, poz. 1783, z późn. zm) jednoznacznie zabezpiecza prawo do pochowania dziecka martwo urodzonego, nawet w tych

przypadkach, gdy według kryteriów medycznych, a także w myśl przepisów o dokumentacji medycznej nastąpiło poronienie, a nie urodzenie martwe. Rozporządzenie określa pojęcie zwłok, sposób postępowania ze zwłokami i szczątkami, warunki ekshumacji oraz przewozu zwłok i szczątków. Zgodnie z § 7 wyżej cytowanego rozporządzenia na wniosek osób uprawnionych do pochowania zwłoki dzieci martwo urodzonych mogą być spopielone przez zakład opieki zdrowotnej dysponujący odpowiednimi urządzeniami do tego celu. Jeśli żaden z podmiotów uprawnionych nie skorzysta z prawa do pochowania, powstaje obowiązek pochowania przez ośrodek pomocy społecznej.

Kwestia dokonania pochówku dziecka martwo urodzonego zawsze pozostawiona zostaje decyzji osób uprawnionych do jego dokonania i na ich wniosek wypełniana jest karta zgonu. Poprzez jednoznaczne zakwalifikowanie ciał dzieci martwo urodzonych, bez względu na czas trwania ciąży, do pojęcia „zwłok” zastosowanie mają ogólne zasady postępowania ze zwłokami ludzkimi. Art. 10 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2000 r. Nr 23, poz. 295, z późn. zm.) wymienia wszystkie podmioty, które mają prawo pochowania zwłok. Podkreślenia wymaga fakt, iż wśród uprawnionych podmiotów znajduje się „osoba, która do tego się dobrowolnie zobowiąże”, przez co można rozumieć także osobę prawną. Oznacza to, iż z jednej strony rodzice mogą nie skorzystać z prawa dokonania pochówku, a z drugiej może tego dokonać szpital jako osoba prawna.

Z przedstawionych powyżej obowiązujących przepisów prawa wynika, iż zabezpieczają one właściwe postępowanie fachowego personelu w placówce medycznej w odniesieniu do kobiet po poronieniu. Ponadto szpitale zostały pouczone, że kobietom, które straciły dziecko, winny zostać udzielone wszelkie informacje zarówno o możliwości pomocy psychologicznej, miejscach i organizacjach udzielających wsparcia, jak i o przysługujących im prawach.

W swojej interpelacji pan poseł w sposób bardzo ogólny pisze o docierających do niego sygnałach o niewłaściwym traktowaniu kobiet po poronieniu w szpitalach. Nie wskazuje jednak ani jednej konkretnej sytuacji tego niewłaściwego traktowania, przez co nie można się do takiej sytuacji odnieść. Uprzejmie informuję, że minister zdrowia obserwuje poprawę stosowania przepisów prawa w tym zakresie. Zakłady opieki zdrowotnej są wyczulone na konieczność zachowania dostępu do realizacji praw, tak żeby osoby uprawnione mogły z nich w pełni korzystać. W sytuacji koniecznej pomoc w postaci interwencji mającej na celu przedstawienie i pouczenie zarówno zakładów opieki zdrowotnej, jak i samych kobiet w zakresie obowiązujących przepisów i procedur zapewnia zarówno minister zdrowia, jak również rzecznik praw pacjenta.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Zdrowia aktualnie nie planuje się dodatkowych szkoleń personelu medycznego w przedmiotowym zakresie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Adama Żylińskiego
i Tadeusza Naguszewskiego**

**w sprawie rządowej inicjatywy ustawodawczej
zmierzającej do wprowadzenia korzystnych
dla rolników rozwiązań w zakresie ustawy
Prawo łowieckie (19713)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Adama Żylińskiego i Tadeusza Naguszewskiego z dnia 9 grudnia 2010, skierowaną do ministra środowiska przy piśmie Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., w sprawie zmiany przepisów dotyczących szkód wyrządzanych przez zwierzęta łowne, uprzejmie informuję, że minister środowiska podjął już szereg działań, w tym legislacyjnych, mających na celu zminimalizowanie problemu szkód łowieckich.

Minister środowiska w porozumieniu z ministrem rolnictwa i rozwoju wsi wydał w grudniu 2009 r. rozporządzenie wprowadzające zmianę okresu polowań na dziki, gatunek wyrządzający największe szkody łowieckie, ustanawiając całoroczny okres polowań na dziki z wyjątkiem loch.

W Dzienniku Ustaw z 2010 r. Nr 45, poz. 272 zostało też opublikowane rozporządzenie ministra środowiska z dnia 8 marca 2010 r. (podpisane także w porozumieniu przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi) regulujące sposób postępowania przy szacowaniu szkód łowieckich i wypłacie odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych. Rozporządzenie to wychodzi naprzeciw oczekiwaniom wszystkich zainteresowanych stron i stanowi kompromis ustaleń ekspertów z dziedziny szkód łowieckich, w tym przedstawicieli ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz Krajowej Rady Izb Rolniczych.

Natomiast od 1 sierpnia 2009 r. wprowadzono w ustawie Prawo łowieckie odpowiedzialność Skarbu Państwa (zarządu województwa) za szkody wyrządzone przez zwierzęta łowne (jelenie, sarny, danielę, łosie i dziki) na terenach niewchodzących w skład obwodów łowieckich. Zmiany tej dokonano przez nowelizację art. 50 ustawy Prawo łowieckie. Problema-

tyka tego rodzaju szkód jest możliwa do „udźwignięcia” przez Skarb Państwa z uwagi na niewielką powierzchnię takich obszarów, podczas gdy powierzchnia obwodów łowieckich przekracza 25 mln ha.

W ostatnim roku wysokość wypłaconych odszkodowań łowieckich w skali kraju nie przekroczyła 50 mln zł. Co ważne, dane statystyczne sugerują pozytywny wpływ na problem szkód łowieckich już podjętych działań, bowiem rok wcześniej wypłacone odszkodowania były większe w skali kraju o ponad 5 mln zł.

Chciałbym także zwrócić uwagę na inne, pozalegisłacyjne działania resortu w sprawie zminimalizowania problemu szkód łowieckich. Ministerstwo zwróciło się w ostatnich dwóch latach do podmiotów odpowiedzialnych za planowanie łowieckie, w tym planowanie pozyskania zwierzyny, o weryfikację wielkości pozyskania dzików w rejonach o zwiększonej intensyfikacji szkód łowieckich. Efektem tego działania jest znaczący wzrost pozyskania tego gatunku, co już spowodowało ograniczenie wzrostu populacji dzików w Polsce, którego liczebność w ostatnim roku uległa zmniejszeniu. Nie pozostanie to bez wpływu na rozmiar wyrządzanych szkód w uprawach i płodach rolnych.

Minister środowiska oraz minister rolnictwa i rozwoju wsi zwrócili się do Komisji Europejskiej (pani Mariann Fischer Böel, komisarza do spraw rolnictwa i rozwoju wsi) o rozważenie możliwości pomocy finansowej dla państwa w formie wsparcia finansowania odszkodowań łowieckich ze środków wspólnotowych. Uzyskana z KE odpowiedź w tej sprawie nie była jednak satysfakcjonująca.

Ponadto informuję, że minister środowiska zgłosił przy nowelizacji ustawy o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich propozycję wprowadzenia dopłat do składek ubezpieczeń producentów rolnych dodatkowo z tytułu szkód spowodowanych w uprawach rolnych przez zwierzęta łowne. Minister rolnictwa i rozwoju wsi w odpowiedzi stwierdził, że wytyczne Wspólnoty w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym i leśnym na lata 2007–2013, jak i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1857/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z wytwarzaniem produktów rolnych oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 70/2001 nie przewidują możliwości udzielania pomocy ze środków publicznych w tym zakresie.

Chciałbym też wyraźnie podkreślić, że dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich są zobowiązani zapisami ustawy Prawo łowieckie do bezwzględnego regulowania swoich zobowiązań w zakresie odszkodowań łowieckich bez względu na okresową sytuację finansową koła łowieckiego lub zarządcy obwodu łowieckiego. W przypadku braku porozumienia co do wysokości odszkodowania każda ze stron może zwrócić się do wójta gminy z prośbą o mediację, a przy dalszym konflikcie wystąpić na drogę sądową. Rosz-

czenie odszkodowawcze ma charakter cywilnoprawny i właśnie w drodze postępowania sądowego może zostać właściwie zweryfikowane.

Dodatkowo pragnę zauważyć, iż Polski Związek Łowiecki podjął też stosowne działania, których efektem będzie drugi już rok funkcjonowania stosownych umów z jednym z towarzystw ubezpieczeniowych w zakresie ubezpieczania się kół łowieckich od szkód wyrządzanych przez zwierzynę. Rozwiązanie to cieszy się coraz większym zainteresowaniem.

W przypadku przyjęcia odmiennych rozwiązań obciążających np. Skarb Państwa wartość wypłacanych odszkodowań uległaby kilkakrotnemu zwiększeniu w związku z dodatkowymi kosztami szacowania (etaty, delegacje, obsługa administracyjna itp.). Obecnie czynności te wykonywane są społecznie przez przedstawicieli dzierżawców lub zarządców obwodów łowieckich.

Reasumując, pragnę podkreślić, że resort środowiska nieustannie monitoruje zagadnienia z zakresu szkód łowieckich. W przypadku poprawy finansów publicznych oraz mając na względzie rozwiązania prawne w zakresie wsparcia pomocowego obowiązujące państwa członkowskie UE, będę starał się łagodzić problem szkód łowieckich, które dla każdego rolnika bez względu na ich rozmiar są trudne do zaakceptowania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Aldony Młyńczak
oraz grupy posłów**

**w sprawie usunięcia art. 38 ust. 1
w rządowym projekcie ustawy
o zmianie ustawy o lecznictwie
uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach
ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach
uzdrowiskowych oraz o zmianie niektórych
innych ustaw (druk nr 3111) (19743)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19743/10, w związku z interpelacją pani Aldony Młyńczak, posłanki na Sejm RP, oraz pani posłanki Danuty Pietraszewskiej, posła Arkadego Fiedlera, posła Tomasza Nowaka i posła Andrzeja Czerwińskiego w sprawie proponowanego zapisu art. 38

ust. 1 nowelizowanej ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.) i wykreślenia w nim wyrazów „lub turysty” uprzejmie informuję, że na posiedzeniu w dniu 4 stycznia 2011 r. połączonych Komisji Zdrowia oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej powyższy zapis został przez połączone komisje przegłosowany i utrzymał pierwotne brzmienie zgodne z obowiązującą ustawą. Przedstawiony przez rząd projekt nowelizacji ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (druk sejmowy nr 3649) znajduje się po drugim czytaniu w Sejmie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie utrzymania dotychczasowego zapisu
art. 38 ust. 1 ustawy o lecznictwie
uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach
ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach
uzdrowiskowych oraz o zmianie niektórych
innych ustaw, pozwalającego na lokowanie
obiektów związanych z obsługą turysty
na obszarze strefy uzdrowiskowej A,
na przykładzie uzdrowisk z terenu
pow. kłodzkiego (19746)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19746/10, w związku z interpelacją pani Moniki Wielichowskiej, posłanki na Sejm RP, w sprawie proponowanego zapisu art. 38 ust. 1 nowelizowanej ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.) i wykreślenia w nim wyrazów „lub turysty” uprzejmie informuję, że na posiedzeniu w dniu 4 stycznia 2011 r. połączonych Komisji Zdrowia i Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej powyższy zapis został przez połączone komisje przegłosowany i utrzymał pierwotne brzmienie zgodne z obowiązującą ustawą. Przedstawiony przez rząd projekt nowelizacji ustawy z dnia 28 lipca

2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (druk sejmowy nr 3649) znajduje się po drugim czytaniu w Sejmie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planów zmiany zapisów w ustawie
Karta Nauczyciela (19787)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka (SPS-023-19787/10) z dnia 15 grudnia 2010 r., dotyczącą zmiany przepisów ustawy Karta Nauczyciela, pozwolę sobie wyrazić następującą opinię.

Obecne przepisy prawa regulujące status zawodu nauczycieli wymagają zmian. W wyniku wielokrotnych częściowych nowelizacji przepisy ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) utraciły swą wewnętrzną spójność, a tym samym jako całość nie są dostosowane do wyzwań rozwojowych stojących przed nowoczesną edukacją. W tej sytuacji, zwłaszcza w związku z nowymi zadaniami szkoły, koniecznością stała się poprawa przejrzystości regulacji dotyczących statusu zawodowego nauczyciela. W ocenie ministerstwa nauczyciele, jako grupa zawodowa, która wykonuje pracę o szczególnej roli, zasługują na opisanie jej statusu zawodowego w sposób jasny i adekwatny do wyzwań stawianych w systemie edukacji. W miejsce obecnych, skomplikowanych przepisów powinni otrzymać zrozumiały, nowoczesny dokument – akt prawny, który sprosta rosnącym oczekiwaniom, zagwarantuje należne im prawa oraz wzmocni osoby najbardziej zaangażowane w swoją pracę. Zasadność tych oczekiwań potwierdzają nieustannie napływające sygnały z różnych środowisk: branżowych, związkowych i samorządowych, a także od indywidualnych nauczycieli. W związku z powyższym podjęty został dialog z partnerami, dla których istotny jest status zawodowy nauczyciela. Zarządzeniem nr 7 z dnia 23 marca 2010 r. minister edukacji narodowej powołał zespół, którego zadaniem jest przygotowanie propozycji założeń dokumentu dotyczącego statusu zawodowego nauczycieli. Działając na podstawie § 7 ust. 2 w zw. z § 7 ust. 1 ww. zarządzenia, 9 grudnia

2010 r. minister edukacji narodowej przedłużył pracę zespołu do 30 czerwca 2011 r.

W skład tego zespołu wchodzi przedstawiciele: środowisk samorządowych, strony rządowej – w tym poszczególnych ministrów prowadzących szkoły i placówki oświatowe, partnerów społecznych (w tym reprezentatywne związki zawodowe zrzeszające nauczycieli), środowisk oświatowych i naukowych, organizacji branżowych oraz parlamentarzystów – byłych ministrów edukacji. Taki skład zespołu daje możliwość przedstawienia problemów występujących w związku z obecnymi regulacjami dotyczącymi statusu zawodowego nauczycieli, jak również zaprezentowania swoich pomysłów na zmiany w tym zakresie wszystkim podmiotom zaangażowanym w rozwój edukacji. Zespół ten analizuje poszczególne zagadnienia regulowane obecnie przepisami ustawy Karta Nauczyciela pod kątem konieczności ich zmiany.

Do chwili obecnej odbyło się osiem spotkań zespołu. Na posiedzeniu zespołu w dniu 24 listopada 2010 r. pani minister Katarzyna Hall przedstawiła autorski wybór ogólnych propozycji rozwiązań w zakresie statusu zawodowego nauczycieli, zgłoszonych przez członków zespołu, członków Rady Edukacji Narodowej oraz inne podmioty zainteresowane sprawami oświaty. Minister edukacji narodowej podkreśliła, że nie jest to propozycja ustawowa, lecz punkt wyjścia do dalszych prac zespołu. Jednocześnie zaapelowała o konstruktywne uzupełnianie tych ram oraz wykazywanie ewentualnych zagrożeń. Dialog w ramach prac zespołu, poprzedzający formalną procedurę legislacyjną, zwiększa bowiem szansę stworzenia propozycji dokumentu zapewniającego nauczycielom lepsze warunki pracy, poczucie bezpieczeństwa oraz lepszą motywację do pracy. Na spotkaniu tym, jak również na kolejnym spotkaniu w dniu 15 grudnia 2010 r. członkowie zespołu odnosili się do zaprezentowanego autorskiego wyboru ogólnych propozycji rozwiązań w zakresie statusu zawodowego nauczycieli, niektórzy przedstawili również swoje opinie na piśmie. Wielu członków zespołu zadeklarowało chęć szczegółowego odniesienia się do tych propozycji bądź przedstawienia swoich pomysłów rozwiązań w zakresie statusu zawodowego nauczycieli w trakcie kolejnych spotkań zespołu.

W świetle powyższego należy podkreślić, iż w chwili obecnej nie ma żadnego projektu aktu prawnego, który zmieniałby obecny system awansu zawodowego, wynagradzania, czas pracy czy też kwestie związane z urlopem wypoczynkowym nauczycieli. W dalszym ciągu trwają prace zespołu, w trakcie których prezentowane są nowe pomysły rozwiązań. Podjęcie prac legislacyjnych jest uwarunkowane określeniem przez zespół kierunkowych zmian w zakresie statusu zawodowego nauczycieli. Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, iż projekt założeń do ustawy opisującej status zawodowy nauczycieli będzie procedowany w trybie przewidzianym przepisami prawa, w tym zostanie skierowany do uzgodnień międzyresortowo-

wych, konsultacji z partnerami społecznymi oraz związkami zawodowymi zrzeszającymi nauczycieli.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie reformy czasu pracy nauczycieli
(19792)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka (SPS-023-19792/10) w sprawie reformy czasu pracy nauczycieli, pozwolę sobie wyrazić następującą opinię.

W 2009 r. została powołana grupa robocza do spraw analizy czasu i warunków pracy nauczycieli, w skład której weszli przedstawiciele reprezentatywnych związków zawodowych zrzeszających nauczycieli, przedstawiciele Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz Instytutu Badań Edukacyjnych. W trakcie trwania prac grupy dokonano przeglądu zagadnień, które powinny stać się przedmiotem badania czasu i warunków pracy nauczyciela, oraz przygotowano metodologię badania.

Badanie ma posłużyć głębszej analizie i zrozumieniu, jak czas i warunki pracy przekładają się na organizację czasu własnego nauczyciela i organizację pracy szkoły. Wyniki badania pozwolą zobrazować także, jak wygląda adaptacja zawodowa nauczycieli, godzenie życia prywatnego z zawodowym, współpraca między nauczycielami i rozwój zawodowy. Jest to pierwsze tak kompleksowe badanie powyżej wskazanej problematyki w Polsce, które opiera się na losowej, reprezentatywnej próbie co najmniej 7,5 tys. nauczycieli z całej Polski. Badanie będzie prowadził Instytut Badań Edukacyjnych, który w drodze przetargu publicznego wyłoni wykonawcę badania – niezależną firmę badawczą. Dotychczas ogłoszono przetarg na pierwszą z trzech faz badania, fazę jakościową (wywiady grupowe z nauczycielami), której rozpoczęcie realizacji zaplanowano po feriach zimowych.

Odnosząc się do metodologii badania, uprzejmie wyjaśniam, iż obejmuje ona równoległe zastosowanie dwóch technik badawczych – badania ankietowego i rejestracji czasu, czyli potocznie mówiąc dzienniczka. W badaniu ankietowym badane będą nie tylko czas pracy, ale również warunki pracy nauczycieli. Ankieta opiera się na tzw. katalogu czynności zawo-

dowych – pogrupowanych w kategorii czynności wykonywanych przez nauczyciela, zarówno w szkole, jak i poza nią. Rejestracja czasu będzie odbywała się w formie tzw. dzienniczków. Każdy uczestniczący w badaniu nauczyciel będzie rejestrował swój czas, zgodnie z instrukcją dzienniczka, trzy razy w semestrze przez jeden losowo wybrany dzień. Dzienniczek jest standardem badawczym zalecanym przez organizację międzynarodowe (OECD, Eurostat). Projekt dzienniczka zostanie opracowany na wzór narzędzi używanych w innych krajach OECD i powstanie po wybraniu w drodze przetargu wykonawcy badania ilościowego, we współpracy firmy badawczej – wykonawcy badania i Instytutu Badań Edukacyjnych.

Istotne jest, że badanie ma charakter dobrowolny. W związku z powyższym brak jest podstaw do stosowania jakichkolwiek konsekwencji w przypadku niewyrażenia przez nauczyciela zgody na uczestniczenie w badaniu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

w sprawie zapewnienia uczniom możliwości kontynuowania nauki języka, którego edukację rozpoczęli w szkole podstawowej (19797)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka (SPS-023-19797/10) w sprawie zapewnienia uczniom możliwości kontynuowania nauki języka, którego edukację rozpoczęli w szkole podstawowej, uprzejmie wyjaśniam.

Preambuła rozporządzenia z 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17) stanowi, że ważnym celem działalności szkoły jest skuteczne nauczanie języków obcych oraz że bardzo ważne jest dostosowanie zajęć do poziomu przygotowania ucznia, które uzyskał na wcześniejszych etapach edukacyjnych.

Ponadto nowa podstawa programowa uwzględnia konieczność rozwijania kompetencji kluczowych – umiejętności określonych przez Komisję Europejską – wśród których znajduje się również porozumiewanie się w językach obcych.

Za podstawowy cel kształcenia językowego przyjęto zdobycie przez uczniów umiejętności skutecznego porozumiewania się w języku obcym w mowie i w piśmie. Zrealizowanie tego celu wymaga całościowego spojrzenia na kształcenie językowe na wszystkich etapach edukacji oraz przyjęcia wspierających kształcenie rozwiązań organizacyjnych, w tym wypełnienia m.in. zalecenia polegającego na dobieraniu grup językowych w taki sposób, by uczniowie reprezentowali zbliżony poziom pod względem znajomości wybranego języka.

Zgodnie z nową podstawą programową obowiązkową naukę języka obcego nowożytnego rozpoczynają uczniowie pierwszej klasy szkoły podstawowej. Warunkiem rozwijania umiejętności językowych uczniów na II etapie edukacyjnym (klasy IV–VI szkoły podstawowej) jest zapewnienie im kontynuacji nauki języka obcego nowożytnego rozpoczętej w edukacji wczesnoszkolnej. Podstawa programowa języka obcego nowożytnego dla II etapu edukacji zakłada dalszą naukę języka obcego poznanego w klasach I–III szkoły podstawowej i bazowanie na umiejętnościach ucznia uzyskanych w tych klasach. Od roku szkolnego 2009/2010 obowiązkową naukę drugiego języka obcego nowożytnego rozpoczęli uczniowie klas pierwszych gimnazjum (III etap edukacyjny). Warunkiem rozwijania umiejętności językowych jest zapewnienie uczniom gimnazjum kontynuacji nauki języka obcego nowożytnego poznanego na etapach wcześniejszych. Taki sam mechanizm stosuje się również na IV etapie edukacyjnym (szkoły ponadgimnazjalne).

Uprzejmie informuję, że rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 23 marca 2009 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ramowych planów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 54, poz. 442) stanowi, że w klasach IV–VI szkoły podstawowej, w gimnazjum, zasadniczej szkole zawodowej, trzyletnim liceum ogólnokształcącym, czteroletnim technikum podział na grupy jest obowiązkowy na obowiązkowych zajęciach edukacyjnych z języków obcych, z tym że przy podziale na grupy należy uwzględnić stopień zaawansowania znajomości języka obcego, ponadto zajęcia mogą być prowadzone w grupach oddziałowych, międzyoddziałowych lub międzyklasowych, liczących od 10 do 24 uczniów.

Nowa podstawa programowa wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół jest wdrażana, począwszy od 1 września 2009 r. W tym samym roku szkolnym 2009/2010 zostało przeprowadzone badanie monitorujące wdrażanie podstawy programowej wychowania przedszkolnego i podstawy programowej kształcenia ogólnego. Monitorowaniem objęto: 10% przedszkoli, 10% oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych, 10% innych form wychowania przedszkolnego, 10% szkół podstawowych (klasy pierwsze), 10% gimnazjów (klasy pierwsze). Przedszkola i szkoły objęte badaniem zostały wytypowane przez kuratoria oświaty.

Celem monitorowania wdrażania podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego było pozyskanie informacji o:

a) sposobie, w jaki w przedszkolach i szkołach zapoznawano się z nową podstawą programową,

b) stosowanych przez przedszkola i szkoły rozwiązaniach organizacyjnych związanych z wdrażaniem podstawy programowej, zwłaszcza o uwzględnieniu zalecanych warunków i sposobów jej realizacji,

c) stosowanych przez przedszkola i szkoły rozwiązaniach metodycznych związanych z wdrażaniem podstawy programowej, zwłaszcza o uwzględnieniu zalecanych warunków i sposobów jej realizacji,

d) wsparciu, jakiego podczas realizacji podstawy programowej oczekują dyrektorzy przedszkoli i szkół.

Badanie miało również na celu ukierunkowanie szkół i nauczycieli już w pierwszym roku wdrażania nowej podstawy programowej na prawidłową realizację podstawy programowej, w szczególności zawartych w niej zaleceń dotyczących nauczania poszczególnych przedmiotów, w tym języków obcych nowożytnych.

Pragnę zwrócić uwagę, że dane zawarte w „Informacji o wynikach monitorowania wdrażania podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego w roku szkolnym 2009/2010”, na które powołuje się pan poseł Jarosław Matwiejuk, dotyczą pierwszego roku wdrażania nowej podstawy programowej. Natomiast wszystkie cele i wymagania szczegółowe dla poszczególnych przedmiotów, w tym języka obcego, nowa podstawa określa dla pełnych trzyletnich etapów nauczania, co oznacza, że szkoły mają 3-letni okres na ich realizację. Zatem formułowanie generalnych wniosków możliwe będzie dopiero po zakończeniu pełnego cyklu kształcenia w szkołach, w których obowiązuje nowa podstawa programowa.

Przeprowadzenie monitorowania przewiduje się również w kolejnych latach wdrażania zmian programowych i organizacyjnych w szkołach, z naciskiem na badanie, czy i w jakim zakresie szkoły i nauczyciele stosują zalecenia zawarte w nowej podstawie programowej kształcenia ogólnego.

Dla III etapu edukacyjnego została określona podstawa programowa na poziomie III.0 dla początkujących oraz na poziomie III.1 na podbudowie wymagań dla II etapu edukacyjnego.

Jeżeli chodzi o zapewnienie kontynuacji nauki języka obcego nowożytnego dla 48 640 uczniów na poziomie III.1, to z badania wynika, że deklarowało je 631 (tj. 94%) dyrektorów. Brak kontynuacji języka w 6% szkół dotyczył 0,86% ogólnej liczby uczniów, czyli poniżej 1% uczniów w monitorowanych szkołach i wynikał z problemów organizacyjno-kadrowych (45% przypadków, co stanowi liczbę 18 szkół na ogólną liczbę skontrolowanych placówek, tj. 671) oraz uwzględnienia życzeń rodziców i uczniów (40% przypadków z 6% ogólnej liczby szkół).

436 (tj. 73%) dyrektorów zadeklarowało, że nauczanie języka obcego odbywa się w grupach uwzględniających poziomy zaawansowania. W grupach

uwzględniających poziomy zaawansowania na poziomie III.1 nauczano w 436 (tj. 73%) badanych szkół. Nauczyciele przydzielili uczniów do grup:

— na podstawie testu predyspozycji językowych – 436 wskazań,

— biorąc pod uwagę ocenę z przedmiotu w szkole podstawowej – 161 wskazań.

Wśród innych metod przydziału do grup zaawansowania najczęściej wskazywano na potrzeby uczniów i rodziców (80 wskazań).

Brak podziału na poziomy zaawansowania wskazano w 161 szkołach (tj. 25%). Według dyrektorów tych szkół o braku zróżnicowania poziomów zaawansowania zdecydował fakt wystąpienia problemów kadrowych (89 szkół) oraz uzyskania przez uczniów zbliżonych wyników prowadzonych testów predyspozycji (66 szkół). Na inne przyczyny wskazało 120 dyrektorów. W 16 szkołach dyrektorzy zadeklarowali, że podział na grupy nastąpi w późniejszym terminie.

Nauczanie języka obcego na poziomie III.0 w grupach uwzględniających poziomy zaawansowania wskazano w 221 (tj. 37%) badanych szkołach.

Na podstawie testu predyspozycji językowych przydział do grup następował w 169 szkołach. Inne, najczęściej podawane przez dyrektora sposoby przydziału do grup, to:

a) uwzględnienie warunków organizacyjnych – 87 przypadków,

b) określenie możliwości ucznia – 81 przypadków,

c) deklaracja wyboru drugiego języka – 70 przypadków.

Najczęściej podawanymi przyczynami braku podziału na grupy zaawansowania na poziomie III.0 były:

a) zbliżone wyniki testów predyspozycji – 252 wskazania,

b) problemy organizacyjno-kadrowe – 58 wskazań.

W 38 szkołach podział na grupy zaawansowania planowany jest w terminie późniejszym.

Analizując powyższe dane, należy mieć na uwadze fakt, że jednym z priorytetów nowej podstawy programowej jest indywidualizacja nauczania, w tym dążenie do zaspokojenia potrzeb edukacyjnych uczniów. Jak wynika z danych liczbowych, kryterium to zostało uwzględnione w monitorowanych szkołach. Natomiast wskazane przez pana posła problemy organizacyjno-kadrowe wystąpiły zaledwie w 18 szkołach, co, biorąc pod uwagę fakt, iż był to pierwszy rok wdrażania zmian programowych i organizacyjnych, nie jest zjawiskiem niepokojącym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Andrzeja Guta-Mostowego**

**w sprawie utrzymania dotychczasowego zapisu
ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym,
uzdrowiskach i obszarach ochrony
uzdrowiskowej oraz o gminach
uzdrowiskowych pozwalającego na lokowanie
„obiektów związanych z obsługą turysty”
na obszarze strefy uzdrowiskowej A (19832)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19832/10, w związku z interpelacją pana Andrzeja Guta-Mostowego, posła na Sejm RP, w sprawie proponowanego zapisu art. 38 ust. 1 nowelizowanej ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.) i wykreślenia w nim wyrazów „lub turysty”, uprzejmie informuję, że na posiedzeniu w dniu 4 stycznia 2011 r. połączonych Komisji: Zdrowia oraz Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej powyższy zapis został przez połączone komisje przegłosowany i utrzymał pierwotne brzmienie zgodne z obowiązującą ustawą. Przedstawiony przez rząd projekt nowelizacji ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (druk sejmowy nr 3649) znajduje się po drugim czytaniu w Sejmie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie nieutrzymania dotychczasowego
zapisu art. 38 ust. 1 ustawy o lecznictwie
uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach
ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach
uzdrowiskowych pozwalającego na lokowanie
obiektów związanych z obsługą turystów
na obszarze strefy uzdrowiskowej A (19840)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19840/10, w związku z interpelacją pana Jarosława

Rusieckiego, posła na Sejm RP, w sprawie proponowanego zapisu art. 38 ust. 1 nowelizowanej ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.) i wykreślenia w nim wyrazów „lub turysty” uprzejmie informuję, że na posiedzeniu w dniu 4 stycznia 2011 r. połączonych Komisji Zdrowia i Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej powyższy zapis został przez połączone komisje przegłosowany i utrzymał pierwotne brzmie-

nie zgodne z obowiązującą ustawą. Przedstawiony przez rząd projekt nowelizacji ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (druk sejmowy nr 3649) znajduje się po drugim czytaniu w Sejmie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 8427)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie stojących przy drogach tzw. pustych radarów

Szanowny Panie Ministrze! Na terenie województwa dolnośląskiego, szczególnie wzdłuż drogi Wrocław – Jelenia Góra (trasa 5 i trasa 3/E65), ustawione zostały tzw. puste radary w ilości kilkudziesięciu. Ich zakup został dokonany kilka lat temu, systematycznie są uszkodzane, zamalowywane. Zwracam się zatem z zapytaniem: Kiedy te radary zostaną wykorzystane zgodnie z ich przeznaczeniem lub kiedy zostaną zdemontowane, aby nie stanowiły zagrożenia dla podróżujących?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Warszawa, dnia 20 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8428)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie możliwości wsparcia finansowego jednostek OSP z terenu pow. jeleniogórskiego przeznaczonego na zakup terenowych samochodów strażackich

Szanowny Panie Ministrze! Na terenie powiatu jeleniogórskiego funkcjonują jednostki ochotniczej straży pożarnej (np. w Karpnikach, Miłkowie), które bardzo aktywnie działają na rzecz Nadleśnictwa Śnieżka Kowary. Oprócz prowadzenia akcji gaśniczych prowadzą również inne akcje ratownicze, tj. prace przy powodzi, odkopywanie samochodów i ludzi w związku z intensywnymi opadami śniegu. Jednostki te mimo aktywności strażaków ochotników zlokalizowane są na terenach biednych gmin. Niezbędne dla funkcjonowania tych jednostek są samochody OSP przystosowane do jazdy po górskich terenach.

Zwracam się w związku z tym z zapytaniem: Czy istnieje możliwość pomocy finansowej tym jednostkom na zakup takich samochodów i sprzętu ratowniczego ze środków budżetu państwa, NFOŚ lub innych?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Warszawa, dnia 20 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8429)

do ministra infrastruktury

w sprawie przywrócenia połączenia kolejowego na trasie Białystok – Szepietowo

Szanowny Panie Ministrze! Od 12 grudnia obowiązuje nowy rozkład jazdy pociągów, który w swoim założeniu miał za zadanie zmiany w dotychczasowym transporcie kolejowym pasażerów i tym samym poprawienie warunków. Niestety od jego wprowadzenia panuje znaczące zamieszanie, które w połączeniu z ciężkimi warunkami atmosferycznymi niemal sparaliżowały kolej. Drugim negatywnym aspektem wprowadzenia nowego rozkładu jazdy pociągów jest likwidacja niektórych połączeń. Przykładem takiej sytuacji może być usunięcie z rozkładu dwóch pociągów z Szepietowa do Białegostoku i z powrotem. Jest to szczególnie uciążliwe dla studentów z tamtego regionu, gdyż wielu z nich korzystało właśnie z tego połączenia w celu dotarcia na zajęcia na Uniwersytecie w Białymstoku.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Dlaczego akurat to połączenie zostało usunięte?
3. Czy jest rozważane jego przywrócenie?
4. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 21 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8430)

do ministra zdrowia

w sprawie poziomu zabezpieczenia zdrowotnego mieszkańców pow. bielskiego

Szanowna Pani Minister! Ograniczenie przez NFZ nakładów na szpitale zmusza te placówki do znacznego ograniczenia lub rezygnacji z udzielania świadczeń w trybie planowym. Fundusz przenosi ten przywilej na niepubliczne placówki, które to niejednokrotnie mają problem z wykorzystaniem przyznanym im limitów. Przez lata w sposób nierównomier-
ny, bez analiz i określenia w sposób systemowy po-

trzeb zdrowotnych, ustalano budżety szpitali, wielokrotnie obdzielając powstające placówki niepubliczne publicznymi pieniędzmi. Doprowadziło to do wyraźnych kontrastów, które są naruszeniem zasady równego traktowania obywateli. W regionie bielskim kontrakty na hospitalizację w zakładach niepublicznych stanowią 24% ogólnego poziomu finansowania kosztów leczenia. Dla porównania w regionie częstochowskim to 17%. Stąd trudna sytuacja szpitali publicznych w powiecie bielskim, które mają do tej pory niezapłacone nadwykonania związane z ostrodyżurowym charakterem przyjęć. Sektor niepubliczny poza sporadycznymi przypadkami nie ponosi kosztów 24-godzinnych dyżurów przez cały rok. Kolejną kwestią są dysproporcje pomiędzy regionami w finansowaniu przez ŚOW NFZ świadczeń w identycznym zakresie. Na przykład w zakresie hospitalizacji w oddziałach wewnętrznych zabezpieczenie mieszkańców dla regionów:

- żywieckiego to 63,49 zł rocznie na mieszkańca,
- pszczyńskiego 65,03 zł rocznie na mieszkańca,
- cieszyńskiego 54,91 zł rocznie na mieszkańca,
- częstochowskiego 62,49 zł rocznie na mieszkańca,
- bielskiego 34,38 zł również rocznie na mieszkańca.

Jest to rażąca nierówność zabezpieczenia regionalnego. Rozpiętości i nieuzasadnione różnice doprowadzą do nieodwracalnych negatywnych skutków dla bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli. Nie można obniżać nakładów na szpitale publiczne, oczekując realizacji świadczeń zdrowotnych wysokiej jakości przez 24 godziny przez cały rok, podczas gdy w tym samym czasie zwiększa się środki na placówki niepubliczne, które nie odpowiadają za zabezpieczenie zdrowotne mieszkańców.

Ponadto ustawowy obowiązek przekazywania 40% środków otrzymanych za nadwykonania, przy ciągle niskich planach rzeczowo-finansowych, pogłębił problemy szpitali, które na co dzień borykają się z brakiem środków na zapłatę za leki, inne podstawowe dostawy oraz usługi niezbędne dla ratowania życia i zdrowia pacjentów.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Kiedy ministerstwo zajmie się wyjaśnieniem nieprawidłowości i dysproporcji dotyczących poziomu nakładów na zabezpieczenie zdrowotne mieszkańców powiatu bielskiego?

2. Czy ministerstwo przewiduje działania umożliwiające szpitalom ww. regionu dalsze i prawidłowe ich funkcjonowanie?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 20 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8431)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie finansowania w 2011 r.
budowy sali koncertowej
dla Państwowej Szkoły Muzycznej I Stopnia
im. F. Chopina w Wejherowie**

Szanowny Panie Ministrze! Pod koniec 2009 r. skierowałem do Pana Ministra zapytanie poselskie w sprawie środków na kontynuowanie budowy sali koncertowej dla Państwowej Szkoły Muzycznej I Stopnia im. F. Chopina w Wejherowie. Z odpowiedzi, którą w Pana imieniu podpisał sekretarz stanu pan Piotr Żuchowski, wynikało, że ostateczne zakończenie tej inwestycji przewidziane jest na 2011 r.

W związku z powyższym zapytuję Pana Ministra: Czy szkoła otrzyma w przyszłym roku środki w wysokości pozwalającej na zakończenie tej inwestycji?

Wdzięczny będę Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi na ww. pytanie.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 20 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8432)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przeprowadzenia
Narodowego Spisu Powszechnego
Ludności i Mieszkań w 2011 r.**

Poszczególne gminy w woj. śląskim finalizują proces rekrutacji rachmistrzów niezbędnych do przeprowadzenia Narodowego Spisu Powszechnego Ludności i Mieszkań w 2011 r. Będzie to pierwszy spis po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej. Z oczywistych względów selekcja kandydatów winna być wyjątkowo staranna.

Jednak niepokój budzą zapowiedzi Jerzego Gorzelika, lidera Ruchu Autonomii Śląska, o szeroko zakrojonych przygotowaniach do akcji mającej na celu zachęcanie mieszkańców do deklarowania narodowości śląskiej. Uważa on, że w poprzednim spisie rachmistrze zniechęcali do jej deklarowania, co przełożyło się jego zdaniem na niską liczbę takowych deklaracji. Jerzy Gorzelik namawiał członków i sympatyków RAŚ do zgłaszania kandydatur na rachmistrzów, co samo w sobie jest legalne, niemniej ogłaszanie, że będą oni namawiać ankietowanych do deklarowania narodowości śląskiej, już budzi kontrowersje. Poseł Marek Plura zapowiada, że będzie

dzwonił do mieszkańców Śląska i namawiał do deklarowania narodowości śląskiej podczas wizyty rachmistrza. Poczucie narodowości i/lub przynależności do danej grupy etnicznej nie może zależeć od przeprowadzenia w sposób bardziej lub mniej umiejętny kampanii promocyjnej.

Po to opracowuje się instrukcję spisową, aby mieszkańiec miał jasne i czytelne pytania. Rolą rachmistrza jest spisać deklarowane dane, a nie sugerować, nakłaniać czy tłumaczyć, że można dodać coś, co nie istnieje. Tak jest w przypadku pojęcia „narodowość śląska”.

Takie wątpliwości powinny być stanowczo wyeliminowane, a rachmistrzowie dokładnie pouczeni o konsekwencjach wynikających z prób wpływania na ankietowanych.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kryteria prócz wieku i wykształcenia są stosowane w procedurze wyłaniania rachmistrzów?
2. Jak są ujęte w formularzu pytania dotyczące narodowości?
3. Czy przed datą rozpoczęcia spisu i po niej dopuszczalne jest prowadzenie swoistej kampanii promocyjnej określonej narodowości, w przypadku woj. śląskiego narodowości śląskiej?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 17 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8433)

do ministra zdrowia

**w sprawie oddziałów szpitalnych
Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ,
które spotkały się z odmową finansowania
w 2011 r. świadczeń opieki zdrowotnej**

Szanowna Pani Minister! Lubelski Oddział Wojewódzki NFZ dokonał rozstrzygnięcia postępowania konkursowego w rodzaju lecznictwo szpitalne. Z opublikowanych danych wynika, że część oddziałów szpitalnych znalazła się poniżej tzw. linii odcięcia. Jest to równoznaczne z odmową finansowania w 2011 r. świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych w tych oddziałach. Sytuacja ta w praktyce doprowadzi do zaprzestania ich działalności. Art. 65a ust. 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej nakłada na kierowników ZOZ-ów obowiązek uzyskania zgody wojewody w tym zakresie. Uzyskanie takiej zgody wymaga przeprowadzenia przez kierownika długotrwałej procedury związanej między innymi z uzyskaniem pozytywnej opinii podmiotu, który utworzył zakład

oraz opinii rady społecznej. Następnie wojewoda musi zasięgnąć opinii dyrektora właściwego oddziału wojewódzkiego NFZ i w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku w drodze decyzji administracyjnej wydać lub odmówić wydania zgody na czasowe zaprzestanie działalności oddziału. Warto pokreślić, że zgoda taka może być wydana na okres do 3 miesięcy.

Problem ten dotyczy również poradni specjalistycznych działających w strukturach zakładów opieki zdrowotnej.

Prosimy o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zaprzestanie działalności przez oddział szpitala w wyniku odmowy finansowania świadczeń zdrowotnych przez LOW NFZ w 2011 r. można traktować jako siłę wyższą, o której mowa w art. 65a ust. 8 pkt 1 ustawy o ZOZ? W takim przypadku kierownik nie jest zmuszony do przeprowadzenia procedury i może się ograniczyć wyłącznie do poinformowania wojewody o zaprzestaniu działalności.
2. Czy prezes NFZ lub dyrektor oddziału wojewódzkiego NFZ planuje wydanie decyzji administracyjnych, które mogłyby być podstawą do zgłoszenia przez kierownika ZOZ wojewodzie zaprzestania działalności oddziału (zgodnie z art. 65a ust. 8 pkt 2 ustawy)?

Z prośbą o interwencję w tej sprawie zwrócili się do nas dyrektorzy szpitali działających na terenie województwa lubelskiego zaniepokojeni grożącymi im sankcjami, o których mowa w art. 65b ustawy o ZOZ za niezgodne z ustawą zaprzestanie działalności.

Pozostający z szacunkiem

Poseł Jan Łopata
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 16 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8434)

do ministra zdrowia

**w sprawie planu finansowania kosztów
świadczeń zdrowotnych
Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ
na 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! Wiele emocji budziła zmiana algorytmu podziału środków pomiędzy wojewódzkie oddziały NFZ dokonana przez poprzedni rząd. Zmiany wprowadzone do ustawy w 2006 r. okazały się wyjątkowo niekorzystne dla województw Polski południowo-wschodniej. Sejm obecnej kadencji przegłosował wprowadzenie zmian do ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tak aby usunąć z niej tzw. korektę

kosztową, która była uwzględniana przy podziale środków pomiędzy poszczególne województwa. W praktyce oznaczało to odejście od zasady: biedny potrzebuje mniej. Ta nowelizacja ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych wyzwoliła nadzieję na zdecydowaną poprawę sytuacji finansowej świadczeniodawców działających na terenie województwa lubelskiego.

W trakcie naszych licznych spotkań z przedstawicielami środowiska medycznego bardzo często padają zarzuty o celowym zaniżeniu przez Centralę NFZ planowanych przychodów przy konstruowaniu planu finansowego na kolejne lata. Niektórzy specjaliści z zakresu zarządzania finansami mówią wprost o tzw. grze na biedę. Ten pozornie drobny zabieg polegający być może na nazbyt ostrożnym szacowaniu planowanych przychodów ma bardzo poważne konsekwencje finansowe dla Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ. Gdyby prezes NFZ w projekcie planu finansowego wykazał zdecydowany wzrost nakładów na finansowanie kosztów świadczeń to wzrost ten trafiłby w głównej części do województwa podkarpackiego, lubelskiego i świętokrzyskiego. Metoda stosowana przez Centralę NFZ polegająca na zaniżeniu planowanych kosztów finansowania świadczeń preferuje województwa, które mają wysokie udziały w budżecie NFZ. Po podpisaniu planu finansowego NFZ przez ministra zdrowia Centrala NFZ zaczyna natychmiast wykazywać przychody ponadplanowe, ale one nie trafiają do województw najbardziej pokrzywdzonych w latach 2006–2008. Ponadplanowe przychody rozdzielane są kluczem procentowym, a ten został ustalony przy zaniżonych przychodach. Efektem takiego sposobu rozdziału pieniędzy jest powiększająca się dysproporcja w poziomie finansowania świadczeń w poszczególnych województwach. Świadczeniodawcy działający na terenie województwa lubelskiego muszą zdecydowanie ograniczać przyjęcia i pomimo to mają płacone tylko za część zrealizowanych świadczeń, a w innych województwach płatnik płaci za wszystkie wykonane świadczenia (również za ponadplanowe tzw. nadwykonania). Ubocznym efektem takich działań jest niczym nieuzasadnione podnoszenie poziomu finansowania świadczeń w latach przyszłych w niektórych województwach. Jak powszechnie wiadomo, planowane koszty finansowania świadczeń w danym roku nie mogą być niższe od poziomu finansowania w roku poprzednim (art. 118 ust. 4 ustawy o świadczeniach...). Mamy więc do czynienia z błędnym kołem. Część województw ma zawyżone finansowanie w roku bieżącym, a to z kolei powoduje konieczność zwiększenia finansowania w roku następnym.

Zwracamy się z prośbą o przeprowadzenie rachunków symulacyjnych i przygotowanie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka kwota byłaby zapisana w planie finansowania kosztów świadczeń zdrowotnych Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ na 2010 r., gdyby Cen-

trala NFZ na etapie prac nad projektem planu przyjęła plan obowiązujący obecnie? Zgodnie z załącznikiem do uchwały Rady NFZ z 29 listopada 2010 r. dla wszystkich oddziałów wojewódzkich wynosi on 56 614 998 zł, a pierwotnie planowano, że wyniesie 54 166 081 zł – załącznik do uchwały Rady NFZ z 23 lipca 2009 r.

2. Jaka kwota byłaby zapisana w projekcie planu finansowania kosztów świadczeń zdrowotnych Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ na 2011 r., gdyby Centrala NFZ na etapie prac nad projektem planu przyjęła plan obowiązujący obecnie? Zgodnie z załącznikiem do uchwały Rady NFZ z 22 lipca 2010 r. plan finansowania kosztów świadczeń dla wszystkich województw ustalono na poziomie 56 227 396 zł, a następnie kolejne zarządzenia prezesa Centrali NFZ zwiększyły go do 57 098 437 zł – załącznik do zarządzenia prezesa NFZ z 25 sierpnia 2010 r.

Pozostający z szacunkiem

Poseł Jan Łopata
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 16 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8435)

do ministra zdrowia

w sprawie trudnej sytuacji finansowej szpitali powiatowych woj. lubelskiego

Szanowna Pani Minister! W imieniu mieszkańców województwa lubelskiego, konwentu powiatów, a przede wszystkim Konwentu Szpitali Powiatowych Województwa Lubelskiego zwracamy się z prośbą o podjęcie stosownych działań zmierzających do poprawy trudnej sytuacji finansowej szpitali powiatowych województwa lubelskiego. W chwili obecnej większość szpitali powiatowych na Lubelszczyźnie znajduje się w bardzo trudnej sytuacji i jeżeli Narodowy Fundusz Zdrowia nie zmieni wysokości przyszłorocznych kontraktów na opiekę medyczną w szpitalach powiatowych, to część z nich będzie zmuszona zamykać niektóre oddziały.

Mimo uchwalenia przez Sejm korzystnego algorytmu dla szpitali tzw. ściany wschodniej to podział środków z Narodowego Funduszu Zdrowia nadal jest niekorzystny dla Lubelszczyzny. Zmiana ta w praktyce nie funkcjonuje, ponieważ ciągle stosowane są „mechanizmy zachowawcze” przejawiające się w niesprawiedliwej ocenie naszych placówek zdrowotnych, co w konsekwencji powoduje pogłębiającą się dyskryminację finansową większości szpitali województwa lubelskiego, w tym szpitali powiatowych. Otóż szpi-

tale z naszego województwa jako jedne z nielicznych w Polsce nie otrzymały z Narodowego Funduszu Zdrowia zapłaty za tzw. nadwykonania z II półrocza 2008 r. i za 2009 r. Dodatkowo liczbę nadwykonań powiększają nadwykonania w bieżącym roku. Niektóre placówki opieki zdrowotnej walczą o zwrot tych środków w sądzie. Trudną sytuację publicznej służby zdrowia powoduje także fakt niezmiennego od kilku lat ilości środków finansowych, jakimi dysponuje lubelski oddział NFZ.

Sytuację szpitali powiatowych pogorszyła dodatkowo niższa niż obecna kwota kontraktów na świadczenie usług medycznych w 2011 r. Niemal wszystkie szpitale powiatowe z województwa lubelskiego dostaną mniej pieniędzy na leczenie. Zmniejszenie to w zależności od placówki sięga od kilku do ok. 40%.

Najgorzej wygląda sytuacja szpitala w Radzynie Podlaskim, któremu NFZ zaproponował na 2011 r. kontrakt o 39,4% niższy od obecnego. W dużym zakresie zmniejszone kontrakty będą miały szpitale w Opolu Lubelskim, Włodawie – odpowiednio o 32,9%, 25,3%. Los tych placówek stoi pod znakiem zapytania, a ich dyrektorzy zastanawiają, czy jest sens je prowadzić. Także szpitale w Hrubieszowie, Lubartowie, Parczewie oraz w Krasnymstawie są w bardzo trudnym położeniu wskutek mocno obniżonych kontraktów o około 16, 15%. Jak wynika z informacji, które uzyskałem od szefa Konwentu Szpitali Powiatowych Województwa Lubelskiego – do poziomu obecnych kontraktów szpitalom powiatowym brakuje przynajmniej 24 090 tys. zł. Na tym tle mało wiarygodnie brzmi zapewnienie Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, iż na leczenie szpitalne w 2011 r. do dyspozycji jest tyle środków co obecnie.

Liczę na to, że Pani Minister potraktuje sprawę priorytetowo i w sposób znaczący przyczyni się do rozwiązania istniejącego problemu, z jakim boryka się od wielu lat publiczna służba zdrowia na Lubelszczyźnie, co w konsekwencji doprowadzi do zwiększenia nakładów finansowych na świadczenia zdrowotne w naszym regionie.

W związku z powyższym kieruję do Pani Minister następujące pytania:

1. Czy placówki opieki zdrowotnej z naszego regionu mogą liczyć na dodatkowe środki na pokrycie kosztów kilkuletnich nadwykonań?

2. Czy istnieje realna szansa, aby podział zysku NFZ za 2009 r. uwzględnił dla Lubelszczyzny brak zapłaty za nadwykonania?

3. Czy Ministerstwo Zdrowia jest w stanie zwiększyć plan finansowy Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ na rok 2011?

4. Jaka jest gwarancja dalszego stosowania aktualnie obowiązującego algorytmu podziału środków z NFZ, ponieważ pojawiają się głosy o zmianę jego?

5. Dlaczego od kilku lat województwo lubelskie otrzymuje niemalże takie same kwoty w ramach kon-

traktów na wykonywanie świadczeń zdrowotnych mimo wzrostu potrzeb, cen, wynagrodzeń, kosztów usług medycznych itd.?

Pozostający z szacunkiem

Poseł Jan Łopata
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 16 grudnia 2010 r.

Zapytanie (nr 8436)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie doradców zawodowych w szkołach gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych

Szanowna Pani Minister! Wojewódzka Rada Zatrudnienia w Poznaniu wsparła działania na rzecz doradców zawodowych funkcjonujących w szkołach gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych. Według informacji, jakie uzyskałem, to Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej w Warszawie tworzy kierowaną do szkół sieć doradztwa zawodowego.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmym zapytaniem: Na jakim etapie przygotowań jest ten projekt oraz kiedy ma szansę wejść w życie?

Z poważaniem

Poseł Marek Zieliński

Warszawa, dnia 21 grudnia 2010 r.

Zapytanie (nr 8437)

do ministra środowiska

w sprawie biogazowni rolniczych

Zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397), do katalogu przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zaliczono m. in.:

— instalacje związane z odzyskiem lub unieszkodliwianiem odpadów, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 41–47 rozporządzenia, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, o zainstalowanej mocy elektrycznej nie większej niż 0,5 MW lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu rolniczego wykorzystwanego do innych celów niż produkcja energii elek-

trycznej, a także miejsca retencji powierzchniowej odpadów oraz rekultywacja składowisk odpadów,

— instalacje do produkcji paliw z produktów roślinnych, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, o zainstalowanej mocy elektrycznej nie większej niż 0,5 MW lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu rolniczego wykorzystywanego do innych celów niż produkcja energii elektrycznej.

W związku z powyższym, w nawiązaniu do przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.), zwracam się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka procedura będzie obowiązywała przy uzgadnianiu lokalizacji biogazowni rolniczych o mocy poniżej 0,5 MW?

2. Z czego wynika przyjęcie progu 0,5 MW i czy przyjęcie takiego progu nie będzie stało w sprzeczności z zapisami dyrektywy (85/337/EWG, z późn. zm.) z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko?

3. Czy możliwe będzie wspieranie budowy biogazowni rolniczych o mocy poniżej 0,5 MW ze środków europejskich?

Poseł Adam Krzyśków

Olsztyn, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8438)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zaniechania ze strony
Ministerstwa Skarbu Państwa
zabezpieczenia interesów pracowników
w umowie prywatyzacyjnej podpisanej
24 listopada 2010 r. pomiędzy
Fortum Power and Heat Polska sp. z o.o.
a ministrem skarbu państwa**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 24 listopada br. została podpisana umowa prywatyzacyjna pomiędzy koncernem Fortum Power and Heat Polska sp. z o.o. a Ministerstwem Skarbu Państwa, której przedmiotem była sprzedaż Elektrociepłowni Zabrze SA i Zespołu Elektrociepłowni Bytom SA.

W ofercie sprzedaży dotyczącej obu spółek, którą opublikowało MSP, czytamy m.in., że: „Przedmiotem negocjacji będzie w szczególności cena za nabywany pakiet akcji spółki i/lub spółek, proponowany przez potencjalnego inwestora program rozwoju spółki i/lub spółek, obejmujący m.in.:

- zobowiązania inwestycyjne,
- zobowiązania w zakresie ochrony środowiska,
- zobowiązania w zakresie ochrony interesów pracowników spółki i/lub spółek (...)

oraz sposób zabezpieczenia wykonania tych zobowiązań”.

Ponieważ do tej pory, na dzień 31 grudnia, pomimo dużej determinacji i zaangażowania strony społecznej, inwestor nawet nie przedstawił projektu zabezpieczenia interesów pracowników, a tym samym nie doszło do uzgodnień tzw. pakietu socjalnego, proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania.

Czy prawdą jest, iż MSP nie zawarło w umowie prywatyzacyjnej z dnia 24 listopada 2010 r. zapisu o zabezpieczeniu interesów pracowników prywatyzowanych firm EC Zabrze i ZEC Bytom?

Czy to oznacza, że MSP nie dopełniło wymogu zabezpieczenia interesów pracowników przy uzgadnianiu umowy prywatyzacyjnej, zapisanego w art. 33 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji?

Wcześniej wykonanie tego zobowiązania ustawowego zapisano w stenogramach z dwóch ważnych posiedzeń z udziałem przedstawicieli MSP i związków zawodowych, podczas których omawiano kwestie prywatyzacji obu elektrociepłowni, padały tam również zapewnienia o woli MSP właściwego zabezpieczenia interesów pracowniczych w obu prywatyzowanych spółkach. M.in. na posiedzeniu zespołu trójstronnego ds. branży energetycznej w październiku 2010 r. w Centrum Dialogu Społecznego padło zapewnienie z ust pana ministra Jana Burego o terminie 2–3 tygodniowym na wynegocjowanie przez stronę społeczną pakietu socjalnego. Jednakże w praktyce okazało się to niemożliwe, gdyż minister skarbu państwa nie wyznaczył opisanego wyżej terminu na negocjacje pakietu socjalnego. Należy podkreślić, iż jest to pierwsza w historii prywatyzacja sektora elektroenergetycznego bez zabezpieczenia interesów pracowników. Widoczne na rozmowach nieprzygotowanie inwestora mogło wynikać z tego przekonania, że prywatyzacja odbędzie się bez zabezpieczenia interesów pracowników, co potwierdziło się w praktyce.

Istotną informacją dla Pana Premiera mogą być też fakty, która stawiają w niejasnym świetle intencje pracowników MSP wobec kwestii pakietu socjalnego dla pracowników EC Zabrze. Mianowicie przedstawiciele Wspólnego Związkowego Zespołu Negocjacyjnego EC Zabrze SA pismem z dnia 2 grudnia 2010 r. (jest odnotowane w MSP wpłynięcie tego pisma) zapowiedzieli swój przyjazd do ministerstwa w dniu 7 grudnia br. w celu uzyskania wglądu w zapisy umowy prywatyzacyjnej dotyczącej ich spółki, w części dotyczącej gwarancji dla strony społecznej, co stanowi tzw. informację publiczną.

Zgodnie z zapowiedzią związkowcy pojawili się 7 grudnia br. w MSP, jednakże nie zostali wpuszczeni do ministerstwa. Wyszedł do nich jedynie urzędnik reprezentujący ministra A. Grada, który oznaj-

mił, że nie ma wydanej zgody na wgląd w umowę prywatyzacyjną przez pana ministra.

Związkowcy przekazali na ręce pana ministra A. Grada skargę w związku z takim ich potraktowaniem i jednocześnie zawiadomili pana ministra, iż przybędą w tym samym celu ponownie do MSP 9 grudnia br., prosząc o przygotowanie zgody przez ministra na zapoznanie się z zapisami rzeczowej umowy prywatyzacyjnej.

Dnia 9 grudnia związkowcy przybyli ponownie, tym razem z udziałem przedstawiciela Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” pana Henryka Nakoniecznego i sytuacja opisana powyżej powtórzyła się, gdyż pomimo interwencji związkowców u pana ministra Boniego do przedstawicieli związków wyszedł jedynie zastępca dyrektora Departamentu Prywatyzacji, ponownie nie dopuszczając delegacji do informacji na temat szczegółowych, odnoszących się do gwarancji pracowniczych, zapisów umowy prywatyzacyjnej. Związkowcy dysponują dokumentacją zdjęciową ilustrującą ich rozmowę z urzędnikiem MSP po przeciwnych stronach barierki przy wejściu do ministerstwa.

Urzednicy MSP również w formie pisemnej nie udzielili odpowiedzi na pytania zawarte we wniosku o udzielenie informacji publicznej.

Sposób przyjęcia delegacji związkowców w MSP oraz brak woli dopuszczenia ich do informacji publicznej, co gwarantuje ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, jest świadectwem wielkiej ignorancji i braku dobrej woli w związku z wcześniejszymi zapewnieniami przedstawicieli MSP o zabezpieczeniu interesów strony społecznej przy prywatyzacji elektrociepłowni.

W związku z tymi faktami pragnę skierować kolejne pytania do Pana Premiera.

Czy przedstawiciele MSP mają prawo dystansować się od odpowiedzialności za niezabezpieczenie interesów pracowników w formie pakietu socjalnego w umowie prywatyzacyjnej dotyczącej zbycia większościowego pakietu akcji spółki Skarbu Państwa, jak w przypadku EC Zabrze SA? Czy jest to zgodne z zapisami ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw z 1996 r.?

Stronie społecznej w EC Zabrze nie udało się – jak na razie – podpisać pakietu socjalnego z nowym właścicielem, czy to oznacza, jak publicznie w Sejmie oznajmił minister A. Leszkiewicz z MSP, że umowa prywatyzacyjna, jako umowa „warunkowa” (?), może być zrealizowana dopiero po wynegocjowaniu pakietu socjalnego przez przedstawicieli związków? (vide: stenogram sejmowy z informacji bieżącej o prywatyzacji spółek SP z dnia 16 grudnia br.)

Efektom nieudzielenia wsparcia w uzyskaniu jakiegokolwiek porozumienia dotyczącego gwarancji pracy i płacy dla pracowników po przejściu EC Zabrze SA przez Fortum Power and Heat Polska sp. z o.o., co ma nastąpić już 3 stycznia 2011 r., jest wszczęcie procedury sporu zbiorowego w dniu 29 grudnia 2010 r. przez związki zawodowe EC Za-

brze SA, na mocy ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych.

Nie jest to dobre rozwiązanie dla żadnej ze stron sporu.

Czy w tej kryzysowej sytuacji Pan Premier nie mógłby przyjść z pomocą stronie społecznej tego sporu i zdecydować o zaangażowaniu się przedstawicieli MSP celem zażegnania konfliktu i wygzekwowania od nowego właściciela pakietu socjalnego zabezpieczającego interesy pracowników EC Zabrze SA?

Jaka jest decyzja Pana Premiera po zapoznaniu się z odwołaniem od decyzji ministra skarbu państwa w przedmiotowej sprawie złożonym przez pełnomocnika Wspólnego Związkowego Zespołu Negocjacyjnego EC Zabrze SA do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w dniu 9 grudnia 2010 r.?

Proszę Pana Premiera o ustosunkowanie się do podniesionych tematów.

Z wyrazami szacunku

Poseł Ewa Malik

Warszawa, dnia 29 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8439)

do ministra środowiska

w sprawie budowy zbiornika przeciwpowodziowego Racibórz

Szanowny Panie Ministrze! Budowa zbiornika przeciwpowodziowego w Raciborzu na rzece Odrze jest jednym z priorytetowych zadań „Programu dla Odry 2006”. Łączna kwota budowy tej inwestycji ma wynieść 1,5 mld zł. Środki finansowe na ten cel mają pochodzić z budżetu państwa, Banku Światowego oraz z funduszy spójności Unii Europejskiej.

Budowa zbiornika przeciwpowodziowego w Raciborzu ma kluczowe znaczenie dla zabezpieczenia przeciwpowodziowego całego regionu dolnośląskiego, śląskiego oraz opolskiego.

Dlatego też zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie prace zostały wykonane w 2010 r. przy realizacji tego zadania?
2. Czy prace nad ww. inwestycją przebiegają zgodnie z przewidzianym harmonogramem prac?
3. Czy projekt realizacji budowy zbiornika w Raciborzu nie jest inwestycją zagrożoną wstrzymaniem realizacji ze względu na brak wystarczających środków finansowych?
4. Kiedy planuje się rozpoczęcie inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Głubczyce, dnia 4 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8440)

do ministra infrastruktury

**w sprawie poboru czynszu
od właścicieli mieszkań
z tytułem prawa własności**

Zwracam się z zapytaniem do Pana Ministra w sprawie poboru czynszu od właścicieli mieszkań z tytułem prawa własności.

Obecnie właściciele mieszkań z tytułem spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu opłacają na rzecz spółdzielni daniny z tytułu czynszu, mediów, funduszu remontowego, i jest to sytuacja normalna. Jednak w przypadku przekształcenia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu na prawo własności opłata z tytułu czynszu nie przestaje obowiązywać i dalej jest pobierana. Mieszkania takie po dokonaniu zmiany formy własności powinny zmienić status na bezczynszowe z pozostawieniem opłat z tytułu funduszu remontowego, mediów itp.

Pytanie: Na jakiej zasadzie spółdzielnie pobierają opłaty z tytułu czynszu od właścicieli lokali, którzy skorzystali z przekształcenia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu na prawo własności?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 20 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8441)

do ministra zdrowia

**w sprawie zaniżania kosztów leczenia
pacjentów na oddziałach kardiologii
w Starogardzie Gdańskim**

Zwracam się z zapytaniem do Pani Minister w sprawie zaniżania kosztów leczenia pacjentów na oddziałach kardiologii w Starogardzie Gdańskim.

W woj. pomorskim limity środków przyznane na leczenie pacjentów kardiologicznych są dwu-, trzykrotnie większe w miastach takich jak Gdańsk, Gdynia, Słupsk niż w Starogardzie Gdańskim. Czy znany jest Pani Minister temat zaniżania kosztów leczenia w Starogardzie w stosunku do innych miast?

Pytania:

Czy w zakresie różnorodności w podziale środków na leczenie pacjentów kardiologicznych w woj. pomorskim podjęta zostanie jakaś inicjatywa, która wyrówna tę różnicę?

Z czego ta różnica w podziale środków może wynikać?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 20 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8442)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie legalności i zasadności działań
Policji w zakresie przeszukiwania
pojazdów prywatnych na terenie
Starachowic w dniu 19 listopada 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! W demokratycznym państwie prawa, jak bardzo często charakteryzuje się Rzeczpospolitą Polską, organy ścigania zobowiązane są w swoich działaniach przede wszystkim do zapewnienia bezpieczeństwa obywatelom przy zachowaniu istniejącego porządku prawnego. Na podstawie tych podstawowych przecież reguł można odróżnić państwo demokratyczne od totalitarnego państwa policyjnego, które w naszym kraju jeszcze przez wiele lat będzie bardzo źle kojarzone. Tak niestety się dzieje, że wszelkie działania organów ścigania, a przede wszystkim Policji, które w najmniejszym choćby stopniu odstają od tych reguł, wzbudzają powszechne niemal zainteresowanie, a nader często niestety także oburzenie. Posłużę się w tym miejscu przykładem niezrozumiałych nie tylko dla mnie działań Policji w Starachowicach, które prowadzone były w dniu 19 listopada 2010 r. W godzinach popołudniowych tego dnia patrole Policji zatrzymywały na ulicach Starachowic pojazdy, przeprowadzając nie tylko rutynową kontrolę dokumentów osób kierujących tymi pojazdami, ale dokonywały także przeszukania wielu pojazdów bez podawania jakichkolwiek powodów takiego postępowania.

W związku z takimi działaniami podlegających Panu służb Policji proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Z czyjego polecenia lub rozkazu wynikały opisane przeze mnie działania Policji na terenie Starachowic w dniu 19 listopada 2010 r.?

2. Czy prowadzenie takich działań przez Policję miało jakikolwiek związek z wyborami samorządowymi, które odbywały się dwa dni później?

3. Ilu funkcjonariuszy Policji zostało zaangażowanych w prowadzenie takich działań oraz jakie były koszty tych działań i jakie wymierne korzyści przyniosły one dla zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańcom Starachowic?

4. Czy podobne działania Policji prowadzone były w tym czasie także w innych miejscowościach w naszym kraju?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Starachowice, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8443)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie zwiększenia zakresu stosowania
w polskich szkołach
aktywnych metod nauczania**

W ostatnim czasie media poinformowały o fakcie wciąż niewystarczającego wykorzystywania w polskich szkołach metod aktywnego nauczania (praca z mikroskopem, doświadczenia, eksperymenty, dokonywanie obserwacji poza szkołą etc.). Dział się tak ma, pomimo że obowiązujące od 2009 r. nowe programy nauczania zalecały ich stosowanie. Miało to na celu ułatwienie uczniom zdobywania wiedzy i czynienia tego w ciekawszy sposób.

W związku z powyższym pragnę zapytać: Jakie kroki ma zamiar podjąć Ministerstwo Edukacji Narodowej w kwestii zwiększenia zakresu stosowania w polskich szkołach aktywnych metod nauczania?

Z poważaniem

Poseł Adam Wykręt

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8444)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie konieczności dokonania zmian
ustawowych precyzujących zasady
przyznawania emerytur i rent specjalnych**

Pani Minister! Zgodnie z obowiązującym w Polsce prawem renty i emerytury specjalne ma prawo przyznawać premier albo prezes ZUS-u w przypadkach szczególnie uzasadnionych. W roku 2006 Trybunał Konstytucyjny uznał, że świadczenia te są zgodne z konstytucją i celem ich jest honorowanie osób szczególnie zasłużonych.

Jednakże od tego czasu coraz częściej ten rodzaj uprawnień służy nie tylko nagradzaniu zasług, ale jest także sposobem nadzwyczajnej pomocy kierowanej do rodzin ofiar tragicznych wypadków o charakterze masowym (np. w kopalniach, komunikacyjnych etc.). Nie można oczywiście podważać zasadności szczególnego wspomaganie przez państwo obu tych grup obywateli naszego kraju, jednak eksperci podkreślają konieczność dokonania zmian w tej części systemu socjalnego, a przede wszystkim dostosowania go do rzeczywistości.

W związku z powyższym pragnę się poinformować: Jaka jest opinia Ministerstwa Pracy i Polityki

Społecznej w kwestii konieczności dokonania zmian ustawowych precyzujących zasady przyznawania emerytur i rent specjalnych?

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8445)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie warunków i wysokości
wynagradzania za wykonywanie czynności
przez lekarzy weterynarii i inne osoby
wyznaczone przez powiatowego lekarza
weterynarii**

Szanowny Panie Ministrze! Zadania administracji publicznej z zakresu weterynarii wykonuje Inspekcja Weterynaryjna, która realizuje zadania z zakresu ochrony zdrowia zwierząt oraz bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego. Zadania te realizuje m.in. przez zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt, badania kontrolne zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, nadzór nad przestrzeganiem przepisów o ochronie zwierząt oraz wymagań weterynaryjnych dotyczących utrzymania zwierząt gospodarskich.

Głównym celem Inspekcji Weterynaryjnej jest ochrona zdrowia publicznego. Organ ten, z racji swoich działań, pełni fundamentalną rolę w zadaniach nowoczesnego państwa – członka Unii Europejskiej. Dzięki Inspekcji Weterynaryjnej obywatele naszego państwa mogą czuć się bezpiecznie.

Zaniepokojenie lekarzy weterynarii budzi rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii z dnia 10 listopada 2010 r. oraz rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny z dnia 21 października 2010 r. Lekarze weterynarii obawiają się, że ww. przepisy prawne utrudnią skuteczne działania Inspekcji Weterynaryjnej. Są również zagrożeniem dla skutecznego sprawowania nadzoru nad bezpieczeństwem żywności oraz zdrowia ludzi i zwierząt.

Mając powyższe na uwadze, zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie były przesłanki zmiany stawek wynagrodzeń za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii?

2. Czy obniżenie wysokości wynagrodzeń za wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii

i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii nie spowoduje zmniejszonego zainteresowania tego rodzaju pracą i odpływu wykwalifikowanej, doświadczonej kadry?

3. Czy nie dojdzie do pogorszenia poziomu i jakości usług świadczonych przez lekarzy weterynarii i inne osoby wyznaczone przez powiatowego lekarza weterynarii?

4. Czy działania te nie przyczynią się do zmniejszenia bezpieczeństwa żywności oraz zdrowia ludzi i zwierząt?

Z poważaniem

Posłowie Adam Krupa
i Janina Okrągły

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8446)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji lewoskrętu
na drodze krajowej nr 4 na wysokości
miejscowości Zbylitowska Góra**

Szanowny Panie Ministrze! Zapytanie w sprawie likwidacji lewoskrętu na drodze krajowej nr 4 na wysokości miejscowości Zbylitowska Góra.

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania:

Kilka tygodni temu na drodze krajowej nr 4 przed Tarnowem na wysokości Zgłobic i Zbylitowskiej Góry GDDKiA zlikwidowała lewoskręt z drogi krajowej do miejscowości Zbylitowska Góra. Tym samym doszło w pewnym sensie do oddzielenia od siebie dwóch wspomnianych miejscowości należących wszak do jednej gminy, a nawet więcej, bo została niejako podzielona jedna z tych miejscowości na dwie części. W tej chwili pojazdy, które chcą skręcić z drogi krajowej do Zbylitowskiej Góry, lub pojazdy, które chcą jechać drogą krajową jeszcze ponad 1 km w jedną stronę, aby następnie zawrócić. W rezultacie wspomnianych działań generalnej dyrekcji na przykład droga mieszkańców do domu, do pracy czy do sklepu wydłużyła się o ponad 2 km. O tyle więcej będą musiały przejeżdżać również dzieci dojeżdżające do gimnazjum.

Ponadto chciałbym zwrócić uwagę na fakt, że generalna dyrekcja nie konsultowała tej decyzji ani z mieszkańcami, ani z samorządem, a pismo informujące o zmianach w organizacji ruchu do Urzędu Gminy Tarnów i innych zainteresowanych wpłynęło już po zamknięciu lewoskrętu. Działanie dyrekcji to konsekwencja problemów występujących na tym odcinku drogi, o których było wiadomo jeszcze na po-

ziomie projektowania i nie zostało to uwzględnione przez wykonawców.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Czy w najbliższym czasie na tym odcinku drogi krajowej nr 4 zostanie przywrócony lewoskręt do Zbylitowskiej Góry?

2. Czy zostanie zbudowane skrzyżowanie droga krajowa nr 4 ze Zgłobicami i Zbylitowską Górą, które zapewni bezpieczne poruszanie się pojazdów po drodze krajowej na tym odcinku i zagwarantuje sprawną komunikację ze Zgłobic do Zbylitowskiej Góry i odwrotnie?

3. Dlaczego przedmiotowej zmiany w ruchu nie skonsultowano z mieszkańcami wspomnianych miejscowości i samorządem gminy Tarnów?

4. Dlaczego samorząd gminy Tarnów został powiadomiony o likwidacji lewoskrętu już po fakcie dokonanym?

5. Czy wobec winnych tej sytuacji zostaną wyciągnięte konsekwencje?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8447)

do ministra zdrowia

**w sprawie zapewnienia dostępu
do specjalistycznej opieki zdrowotnej
w Zagórzanach**

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu, zwracam się do Pani Minister w sprawie zapewnienia dostępu do specjalistycznej opieki zdrowotnej w Zagórzanach.

W wyniku reformy systemu ochrony zdrowia w 1999 r. w Zagórzanach (gmina Gorlice) został utworzony Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej „Ośrodek Zdrowia”, którego podstawowym zadaniem było świadczenie usług medycznych w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej (POZ). W 2000 r. rozszerzono jego działalność o poradnię ginekologiczno-położniczą, a rok później o poradnię: dermatologiczną, neurologiczną i otolaryngologiczną.

Wymienione poradnie funkcjonowały na podstawie zawartych kontraktów z MOW NFZ w Krakowie, które były realizowane w pełnym zakresie. Jednocześnie zapotrzebowanie na porady specjalistyczne było coraz większe i prowadziło to do znacznych nadwykonań. MOW NFZ uwzględniał to i zwiększał ilości zakontraktowanych porad w następnych latach. Spowodowało to zwiększenie ilości dni pracy poradni w tygodniu – z jednego dnia do dwóch dni.

Rozszerzenie działalności ośrodka o poradnie specjalistyczne zwiększyło dostępność do porad specjalistycznych na terenie działalności zakładu, tj. części gminy Gorlice dotyczącej wsi Zagórzany, Kwiatonowice, Klęczany i części Gorlic. Dla spełnienia wymogów NFZ dla działalności tych poradni został z własnych środków zakupiony niezbędny sprzęt medyczny oraz przy pomocy gminy Gorlice dostosowano pomieszczenia dla osób niepełnosprawnych.

W wyniku przeprowadzonego z końcem 2010 r. przez MOW NFZ w Krakowie konkursu ofert cztery funkcjonujące poradnie nie otrzymały kontraktu na lata 2011–2013. Skutki dla pacjentów będą bardzo negatywne, ponieważ spowoduje to znaczne ograniczenie działalności zakładu, zmniejszenie dostępności dla mieszkańców części gminy Gorlice do porad specjalistycznych, a nadto powstaje konieczność zwolnienia w tym małym zakładzie długoletnich pracowników.

Największym problemem będzie dla kobiet zamknięcie poradni ginekologiczno-położniczej zapewniającej dotychczas opiekę dla 1500 kobiet z rejonu działalności ośrodka. Dotyczy to zwłaszcza zaprzestania badań profilaktycznych w zakresie raka szyjki macicy, co zagraża zdrowiu i życiu wielu kobiet w tym regionie.

W przeprowadzonym postępowaniu konkursowym przez MOW NFZ w Krakowie w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej czynniki związane z dotychczasową działalnością poradni specjalistycznych nie miały żadnego znaczenia, tj. doświadczenie, realizacja dotychczasowych kontraktów, demografia, lokalizacja poradni, dostępność. Przyjęta zasada wyboru najkorzystniejszej oferty na podstawie najniższej oferowanej ceny bez właściwej oceny ponoszonych kosztów udzielanych porad jest niewłaściwa i może spowodować obniżenie jakości świadczonych usług.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pani Minister z zapytaniem:

1. Wg jakich zasad MOW NFZ w Krakowie zawierał umowy na świadczenie specjalistycznych usług medycznych?

2. Do jakich poradni mają od 1 stycznia 2011 r. udać się np. kobiety, które dotąd korzystały z poradni ginekologiczno-położniczej w Zagórzach, i czy w innych okolicznych poradniach zwiększono kontrakty?

3. Dlaczego system kontraktowania MOW NFZ w Krakowie z zakładami opieki zdrowotnej w gminach wiejskich nie uwzględnia potrzeb mieszkańców dużej gminy?

4. Czy działania MOW NFZ nie prowadzą do ograniczenia dostępu do opieki zdrowotnej w gminach wiejskich, a przede wszystkim do profilaktyki?

5. Czy działania NFZ nie doprowadziły do ograniczenia dostępu do opieki zdrowotnej w gminie Gorlice?

6. Kto poniesie odpowiedzialność za ograniczenie dostępności do ochrony zdrowia mieszkańców wsi?

7. Czy pacjenci z tej części gminy Gorlice mogą jeszcze liczyć, że w wyniku złożonego odwołania zostaną przez MOW NFZ zakontraktowane ww. poradnie w Zagórzach?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8448)

do ministra infrastruktury

**w sprawie możliwości i zasad wykupu
spółdzielczego mieszkania lokatorskiego
od Zakładowej Spółdzielni Mieszkaniowej
w Ćmielowie**

Szanowny Panie Ministrze! Pan Z. J. zwrócił się do mojego biura poselskiego z prośbą o wystąpienie z zapytaniem poselskim w sprawie wyjaśnienie swojej sytuacji, tj. możliwości i zasad wykupu mieszkania lokatorskiego spółdzielczego od Zakładowej Spółdzielni Mieszkaniowej w Ćmielowie.

W 1990 r. zainteresowany wraz z żoną dostali mieszkanie zakładowe o pow. 50 m² od Zakładu Porcelany „Ćmielów”. Trzy lata później utworzyła się Zakładowa Spółdzielnia Mieszkaniowa. W 2007 r. pan Z. J. złożył podanie do spółdzielni o wykup mieszkania za symboliczną złotówkę. Jednak, jak twierdzi zainteresowany, spółdzielnia do chwili obecnej utrudnia wykup mieszkania*).

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniami do Pana Ministra:

1. Czy pan Z. J. ma możliwość, a jeżeli tak, to na jakich zasadach, wykupić mieszkanie lokatorskie spółdzielcze od Zakładowej Spółdzielni Mieszkaniowej w Ćmielowie?

2. Czy zainteresowany musi pokrywać koszt rzeczoznawcy?

3. Czy ww. spółdzielnia może żądać od zainteresowanego zapłaty w wysokości 15–20 tys. zł?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 29 grudnia 2010 r.

*1) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Zapytanie
(nr 8449)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie możliwości przejścia na emeryturę
po 30 latach pracy**

Szanowna Pani Minister! Pani B. M. zwróciła się z prośbą o wystąpienie z zapytaniem poselskim w sprawie wyjaśnienia swojej sytuacji, tj. czy ma możliwość przejścia na emeryturę po 30 latach pracy, a jeżeli tak, to czy nadal będzie mogła prowadzić działalność gospodarczą i jednocześnie otrzymywać emeryturę^{*)}.

Zainteresowana 26 kwietnia 2011 r. skończy 51 lat. Od 1981 r. pracuje jako nauczyciel w przedszkolu.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem do Pani Minister: Czy pani B. M. ma możliwość przejścia na emeryturę po 30 latach pracy, a jeżeli tak, to czy nadal będzie mogła prowadzić działalność gospodarczą i jednocześnie otrzymywać emeryturę?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 29 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8450)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie wysokości opłat
za udzielenie informacji przez urzędy miasta
lub starostwa powiatowe**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosił się komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Toruniu w sprawie wysokości opłat za czynności geodezyjne i kartograficzne oraz udzielenie informacji, a także opłat za sporządzenie kopii lub wydruków dokumentów.

Opłaty te są naliczane w różnej wysokości przez różne urzędy miasta oraz starostwa powiatowe. Zdarsza się, że udzielenie odpowiedzi na zapytanie, czy dłużnik jest właścicielem bądź użytkownikiem wiecznym nieruchomości, traktowane jest jako udzielenie informacji podatkowej i jednostka nalicza opłatę w wysokości 45 zł.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Jaka jest wysokość opłaty, jaką powinno naliczać starostwo powiatowe lub urząd miasta za udzielenie informacji komornikowi w sprawie właściciela nieruchomości?

2. Czy opłata powinna być naliczona w przypadku gdy brak jest nieruchomości podlegających zapytaniu?

Poseł Anna Sobecka

Warszawa, dnia 16 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8451)

do ministra finansów

**w sprawie likwidacji
Ośrodka Zamiejscowego w Ciechanowie
Izby Skarbowej w Warszawie**

W imieniu pracowników Ośrodka Zamiejscowego w Ciechanowie Izby Skarbowej w Warszawie, którzy zgłosili się do mnie z prośbą o interwencję, zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem, czy w oparciu o przepisy zarządzenia nr 39 z dnia 21 września 2010 r. istnieje możliwość utrzymania Ośrodka Zamiejscowego w Ciechanowie, traktując go jako wydział Izby Skarbowej w Warszawie.

Pracownicy zlikwidowanych izb skarbowych nie wiedzieli, że ośrodki zamiejscowe miały funkcjonować tylko 3–4 lata. Wręcz odwrotnie, na spotkaniu z mieszkańcami Ciechanowa jesienią 1998 r. premier Jerzy Buzek zapewniał pracowników organów administracji, że nie zostaną bez pracy, bowiem w byłych miastach wojewódzkich będą istniały delegatury i oddziały urzędów mających siedzibę w nowych miastach wojewódzkich.

Nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, że dalsze funkcjonowanie wydziałów Izby Skarbowej w Warszawie, usytuowanych w Ciechanowie, Radomiu i Siedlcach, nie jest zasadne ze względów organizacyjnych i ekonomicznych oraz z powodu rzadkich kontaktów podatników z organem II instancji, możliwości korzystania z informacji Krajowej Informacji Podatkowej, realizacji projektu e-Podatki czy też malejącej liczby wpływających odwołań. Jest wprost odwrotnie – np. komórki organizacyjne funkcjonujące w Ciechanowie rozpatrują odwołania z 13 urzędów skarbowych i tych odwołań, a także skarg do WSA, jest coraz więcej.

W przypadku likwidacji Ośrodka Zamiejscowego w Ciechanowie, przeniesienie pracowników tam zatrudnionych do Izby Skarbowej w Warszawie moim zdaniem pociągnie za sobą znaczne koszty dojazdu do pracy, bowiem, jak mi wiadomo, urzędy skarbowe nie dysponują wolnymi etatami – zresztą zatrudnienie byłoby degradacją służbową. Uwzględniając nawet przesłanki natury ekonomicznej w proponowanych zmianach, należy również brać pod uwagę czynniki ludzkie.

Panie Ministrze, zważywszy na fakt, że likwidacja Ośrodka Zamiejscowego w Ciechanowie Izby

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Skarbowej w Warszawie w sposób istotny pogorszy system rozpatrywania odwołań i skarg, utrudniając jednocześnie dostęp podatników do akt sprawy i konieczności przesłuchania, czy w tym stanie rzeczy nie należy jednak pozostawić pracowników likwidowanego od 1 stycznia 2011 r. Ośrodka Zamiejscowego w Ciechanowie na ich dotychczasowych miejscach pracy jako pracowników wydziałów izb macierzystych?

Z poważaniem

Poseł Mirosław Koźlakiewicz

Ciechanów, dnia 30 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8452)

do ministra finansów

**w sprawie diety będącej wynagrodzeniem
za pracę w obwodowej komisji wyborczej**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z prośbą o pomoc zainteresowanej osoby, skierowaną do mojego biura poselskiego, pragnę zapytać:

Czy dieta będąca wynagrodzeniem za pracę w obwodowej komisji wyborczej jest działalnością zarobkową?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Poddębice, dnia 21 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8453)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie interpretacji art. 73 ust. 7 ustawy
Karta Nauczyciela**

Szanowna Pani Minister! W związku z prośbą o pomoc zainteresowanej osoby skierowaną do mojego biura poselskiego w sprawie interpretacji art. 73 ust. 7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela pragnę zapytać:

Czy nauczyciel przebywający na urlopie dla poratowania zdrowia, pracujący w obwodowej komisji wyborczej i otrzymawszy za wypełnienie tych obowiązków stosowną dietę, naruszył zapis cytowanego powyżej artykułu, tj. czy dieta ta jest działalnością zarobkową?

Z poważaniem

Poseł Piotr Polak

Poddębice, dnia 21 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8454)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie podwójnego wymiaru kary
za to samo przestępstwo**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana na prośbę pana J. P. zamieszkałego w Raciborzu, który zwrócił się do biura poselskiego ze swoją sprawą i wątpliwościami, które jej dotyczą.

W wyniku wszczętego w marcu 2007 r. przez prokuratora rejonowego w Raciborzu postępowania przeciwko panu J. P. został skierowany w 27.06.2007 r. akt oskarżenia (sygn. akt 3 Ds. 40/07) o to, że w 2006 r., będąc zatrudnionym w charakterze diagnosty na stacji kontroli pojazdów przez Euroservice s.c. w Raciborzu, posiadając uprawnienia do przeprowadzania okresowych kontroli i dodatkowych badań technicznych pojazdów, przyjmował korzyści majątkowe w zamian za przedłużenie okresu dopuszczenia do ruchu pojazdów.

Jednocześnie w związku z wpływieniem w dniu 8.05.2007 r. do starosty raciborskiego postanowienia prokuratora rejonowego w Raciborzu o zawieszeniu pana J. P. w czynnościach zawodu diagnosty zostało wszczęte w dniu 10.05.2007 r. (sygn. akt SK I 55306/2/07) postępowanie administracyjne przez tutejszego starostę w niniejszej sprawie. W tym miejscu warto wspomnieć, że przeprowadzona przez starostę raciborskiego w dniu 15.03.2007 r. kontrola wykonywania obowiązków pracowników stacji Euroservice nie ujawniła zaistniałych podejrzeń. Na mocy postanowienia starosty raciborskiego z dnia 4.06.2007 r. (sygn. akt SK I 55304/8/07) postępowanie w sprawie cofnięcia panu P. uprawnień diagnosty zostało zawieszone do czasu wydania prawomocnego wyroku.

Za powyższe przestępstwo pan J. P. skazany został prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Wydział II Karny w Raciborzu z dnia 02.07.2008 r. (sygn. akt II K 778/07) m.in. na karę pozbawienia uprawnień diagnosty na okres 3 lat, tj. do marca 2010 r. Z chwilą wydania prawomocnego wyroku odwieszono postępowanie administracyjne i na mocy decyzji starosty raciborskiego z dnia 29.04.2009 r. nr SK5510-3-1/09 postanowiono cofnąć z dniem 29.04.2009 r. panu J. P. uprawnienia na okres 5 lat, tj. do 29.04.2014 r.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach – po rozpatrzeniu odwołania o decyzji I instancji – decyzją z dnia 7.07.2009 r., nr SKO-K-422/127/6758/2009/GŁ, utrzymało w mocy zaskarżony akt prawny. W ten oto sposób pan J. P. poniósł podwójną karę za to samo przestępstwo. Bowiem wyrokiem sądu rejonowego orzeczono cofnięcie uprawnień diagnosty na 3 lata, tj. do marca 2010 r., a na mocy decyzji administracyjnej cofnięto uprawnienia na kolejne 5 lat, tj. do kwietnia 2014 r.

W sprawie powyższej pan J. P. zwrócił się również do rzecznika praw obywatelskich oraz do Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka.

Szanowny Panie Ministrze! Mając na uwadze przytoczoną powyżej sprawę i wątpliwości, jakie pojawiły się po stronie zainteresowanego, kieruję do Pana następujące pytania:

1. Czy zgodny z zasadami prawa jest fakt, iż równoległe toczą się dwa niezależne postępowania – sądowe i administracyjne – w wyniku których mogą zostać wydane dwa niezależne rozstrzygnięcia prawne?

2. Czy zgodne z prawem jest podwójne, niezależne ukaranie jednej osoby za to samo przestępstwo?

3. Czy i jaka jest relacja wyroku sądowego do decyzji administracyjnej?

4. Czy wyrok sądowy ma jakikolwiek wpływ – a jeśli ma, to jaki – na decyzję administracyjną w kwestii orzekania o winie i karze dla tej samej osoby za to samo przestępstwo?

5. Czy zasada ogólna prawa, w myśl której nie można być ukaranym dwa razy za to samo przestępstwo, dotyczy także postępowań administracyjnych?

6. Jaka jest opinia Pana Ministra w opisanej w treści niniejszego zapytania sprawie?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Marklowice, dnia 17 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8455)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu
„Programu budowy dróg krajowych
na lata 2011–2015”**

Szanowny Panie Ministrze! W imieniu parlamentarzystów województwa świętokrzyskiego chciałbym poruszyć problem dotyczący projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, a dokładnie przebudowy drogi nr 73 z Kielc do Woli Morawickiej. Wyrażamy swoje oburzenie i brak akceptacji dla takiego stanu rzeczy. Jako parlamentarzyści ziemi świętokrzyskiej nie możemy godzić się na marginalizację naszego regionu. Ta inwestycja jest niezbędna i konieczna dla całego transportu drogowego. Nie można dopuścić, aby przebudowa drogi została przesunięta w czasie aż do 2013 r., a nawet do 2015 r. Droga nr 73 to droga tranzytowa. Przejeżdża nią dziennie ok. 20 000 pojazdów. Należy dodać, że jest to jedna z najważniejszych tras w regionie. Ze względu na ilość poruszających się tam pojazdów dochodzi do wielu śmiertelnych wypadków. Tworzą się gigantyczne korki, które powodują utrudnienia w ruchu,

a co za tym idzie dochodzi do ciągłych skarg mieszkańców Kielc i okolic.

Należy również podkreślić, że każdego dnia z problemem dojeżdżania do celu borykają się tysiące dzieci, młodzieży jak i osób dorosłych dojeżdżających do szkół, uczelni wyższych, jak również zakładów pracy. Dojazd z pobliskich miejscowości do Kielc stanowi codzienną traumę, lęk, niepokój, zdenerwowanie. W ministerstwie interweniowali wojewoda, samorząd województwa oraz samorzady, przez które przebiega droga nr 73. Domagano się, aby odcinek od granicy z Kielcami do Woli Morawickiej był realizowany przed 2013 r., a nie po nim, jak zakłada rządowy program. Opracowane są projekty budowlane, zakres prac jest bardzo zaawansowany. Są decyzja środowiskowa, pozwolenie na budowę i projekt, czyli praktycznie jest wszystko oprócz pieniędzy. Jako parlamentarzyści ziemi świętokrzyskiej pragniemy, aby budowa ruszyła na początku 2011 r., przypominając, że według pierwotnego planu rozbudowa drogi krajowej nr 73 miała zostać zakończona do 2011 r. Jej budowa była i jest priorytetowa ze względu na przepustowość drogi, jak również bezpieczeństwo mieszkańców województwa świętokrzyskiego. Apelujemy do Ministerstwa Infrastruktury o zmianę bardzo niekorzystnej decyzji i odroczenia tak dalekiego terminu rozpoczęcia budowy drogi krajowej nr 73.

Zwracamy się również do Pana Ministra z pytaniem: Dlaczego ze względu na cięcia w Krajowym Funduszu Drogowym z planu wypadła akurat inwestycja budowy drogi nr 73 z Kielc do Woli Morawickiej?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Pałys
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 28 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8456)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie planowanej likwidacji
Kuratorium Oświaty w Kielcach**

Szanowna Pani Minister! W związku z prezentacją przez Ministerstwo Edukacji Narodowej projektu nowej ustawy o systemie oceniania jakości edukacji chciałbym wyrazić swoje oburzenie planowaną likwidacją Kuratorium Oświaty w Kielcach. Po raz kolejny dochodzi do próby zmarginalizowania województwa świętokrzyskiego. Tym razem atak został skierowany w stronę edukacji. Województwo świętokrzyskie miałyby podlegać ośrodkowi rozwoju edukacji w Łodzi. Mamy 16 województw. W planach jest utworzenie 7 regionalnych ośrodków rozwoju edukacji.

Czy niezależne województwo świętokrzyskie nie zasłużyło na własną instytucję nadzorującą rozwój edukacji?

Kurator oświaty i kuratorium jako urząd są historycznie zakorzenieni w polskiej praktyce. Wszędzie na świecie istnieją instytucje, które sprawują nadzór nad edukacją w szkołach. Jeśli chcemy demokratycznie funkcjonującego systemu oświaty, nie możemy ograniczać się do 7 ośrodków dbających o standardy edukacji. Dojdzie do zamieszczenia w systemie kontroli jakości edukacji. Podstawową zasadą w organizacji oświaty jest to, iż zjawiska i poszczególne elementy systemu oświaty pozostają we wzajemnej zależności i nieprzemyślane zmiany w jednym obszarze wywołują perturbacje i dysfunkcje w pozostałych. Takie strukturalne zmiany w systemie oświaty muszą być prowadzone z ogromną ostrożnością. Najpierw przez lata powinny być testowane na jakimś małym obszarze, a nie „wrzucane ad hoc”. Dodatkowo w województwie świętokrzyskim dojdzie do likwidacji części etatów, a to oznacza bezrobocie dla części osób zatrudnionych w Kuratorium Oświaty w Kielcach.

Zwracamy się zatem do Pani Minister z pytaniem: Dlaczego to właśnie województwo świętokrzyskie ma być pozbawione jednostki sprawującej nadzór nad jakością edukacji?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Pałysz

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8457)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie rozliczenia środków finansowych na prowadzenie rodzinnego domu dziecka w Mroczkowie Gościnnym w gm. Opoczno

Szanowna Pani Minister! Fundacja Dar dla Potrzebujących w Opocznie wydzierżawiła, zgodnie z umową z Zarządem Powiatu Opoczyńskiego, budynek, który jest własnością powiatu. Z własnych środków zaadaptowała ten budynek na potrzeby rodzinnego domu dziecka. Zgodnie z § 6 ust. 2 i 3 umowy zawartej w dniu 20 sierpnia 2010 r. pomiędzy Zarządem Powiatu Opoczyńskiego a Fundacją Dar dla potrzebujących (umowa w załączeniu^{*)}) poniesione koszty miały być rozliczone na podstawie faktur za miesięczny czynsz. Natomiast na podstawie umowy z dnia 5 października 2010 r. (umowa w załączeniu^{*)}) zawartej pomiędzy ww. stronami zarząd powiatu zobowiązał się do refundacji kosztów czynszu oraz in-

nych kosztów związanych z utrzymaniem rodzinnego domu dziecka. Obecnie zarząd powiatu, interpretując zapisy tych umów, nie chce objąć dotacją (refundować kosztów najmu zgodnie z umową) comiesięcznego czynszu, jedynie chce tylko refundować kwotę podatku VAT zapłaconą w danym miesiącu. Nie bierze jednak pod uwagę faktu poniesienia przez fundację kosztów najmu poprzez wcześniejsze opłacenie całych kosztów remontu dzierżawionego budynku.

Pani Minister, mając na uwadze powyższe umowy łączące strony, zwracamy się do Pani z następującym pytaniem: Czy ta interpretacja i działanie Starostwa Powiatowego w Opocznie są prawidłowe i zgodne z umowami zawartymi pomiędzy stronami?

Z poważaniem

Posłowie Robert Telus
i Krzysztof Sońta

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8458)

do ministra zdrowia

w sprawie braku kontraktu z NFZ na pion specjalistyczny dla ZOZ Ars Medica w Gorlicach

Rozstrzygnięcia Komisji Konkursowej MOW NFZ w Krakowie całkowicie likwidują pion specjalistyczny w ZOZ Ars Medica w Gorlicach. Przychodnia Ars Medica świadczy usługi w zakresie POZ od 9 lat i jest placówką mieszczącą się w samym centrum miasta Gorlic, z pełnym dostępem dla niepełnosprawnych. Od czterech lat w oparciu o kontrakt z NFZ działały też poradnie: neurologiczna, laryngologiczna i urologiczna. Wymienione poradnie zapewniały dobrą jakość oraz dostępność świadczeń. Wykonywały bardzo dużą ilość usług medycznych, w pełni realizując kontrakt, a także wypracowując znaczną ilość nadwykonań. Oznacza to, że poradnie te są potrzebne chorym.

Decyzje komisji nie leżą więc w interesie ubezpieczonych, wydają się bardzo szkodliwe społecznie, a od początku stycznia 2011 r. spowodowały olbrzymie zamieszanie i zdenerwowanie chorych.

Wątpliwości budzą też kryteria ocen rankingujących poszczególne oferty przyjęte w MOW NFZ w Krakowie, a także niejasne przedstawienie tych kryteriów w trakcie negocjacji. MOW NFZ, przyjmując taki sposób ocen, odrzuca w całości część ofert i nie ma tu mowy o negocjacji ilości kontraktowanych świadczeń czy końcowej ceny za punkt rozliczeniowy. Nieracjonalne jest też, że jeden punkt w ocenie końcowej oferty może decydować o działaniu lub likwidacji zespołu poradni, zespołu budowanego przez

^{*)} Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

wiele lat, również wysokimi kosztami programów dostosowawczych, a przede wszystkim zespołu potrzebnego pacjentom.

Analizując decyzje komisji konkursowej w skali powiatu gorlickiego, można odnieść wrażenie, że członkowie komisji nie mają żadnej wiedzy na temat regionu i zakładów, w stosunku do których podejmowali brzemienne w skutki dla pacjentów rozstrzygnięcia. Z wypowiedzi pracowników MOW Narodowego Funduszu Zdrowia trudno dostrzec podmiotowość pacjenta oraz liczenie się z wolą pacjenta dotyczącą prawa do wolnego wyboru przychodni i lekarza prowadzącego. Priorytetem dla NFZ jest oferowana cena, a nie jakość usług medycznych, pacjent czy rzetelny oferent obecny na rynku od wielu lat.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pani Minister zapytaniem:

1. Gdzie od 3 stycznia 2011 r. mogą kontynuować leczenie pacjenci, którzy dotychczas korzystali z poradni neurologicznej, laryngologicznej czy urologicznej w ZOZ Ars Medica w Gorlicach?

2. Czy Pani Minister nie uważa, że należy zmienić kryteria formalne konkursów przeprowadzanych przez NFZ, aby cena nie była determinantem, który może doprowadzić do całkowitej likwidacji sprawnie działającej placówki ambulatoryjnej opieki specjalistycznej, na którą jest olbrzymie zapotrzebowanie pacjentów?

3. Czy pacjenci mogą jeszcze liczyć, że MOW NFZ w Krakowie wznowi negocjacje z ZOZ Ars Medica w Gorlicach na specjalistyczne usługi medyczne?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8460)

do ministra zdrowia

w sprawie refundacji pomp insulinowych dla osób po 18. roku życia oraz wprowadzenia na listę leków refundowanych analogów insuliny długo działających

Szanowna Pani Minister! Zakup pomp insulinowych na dzień dzisiejszy nie jest objęty refundacją. Koszt zakupu pompy insulinowej sięga rzędu 8–17 tys., a utrzymanie jej to koszt co najmniej 300–400 zł, dlatego też wiele osób stara się zdobyć ten sprzęt poprzez różne fundacje i instytucje.

Okazuje się, że na pomoc ze strony Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych nie można liczyć, gdyż zakup tego rodzaju sprzętu nie

jest podporządkowany żadnemu programowi realizowanemu przez PFRON.

Zgodnie z rozporządzeniem minister zdrowia z 28 lutego 2005 r. refundacją zestawów infuzyjnych/wkłąć do osobistych pomp insulinowych (do 10 sztuk, raz na miesiąc, do kwoty 300 zł) objęte są dzieci do 18. roku życia oraz kobiety ciężarne. Według tych przepisów refundacja nie przysługuje osobom po 18. roku życia i kobietom poza okresem ciąży. Propozycje refundacji zakupu pomp insulinowych dla osób po 18. roku życia i przedłużenie tego okresu do 25. roku życia miały miejsce, jednak obietnice te do dzisiaj nie zostały zrealizowane.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co dalej z osobami, które jako dzieci były leczone osobistymi pompami, a po ukończeniu 18 lat z przyczyn finansowych zostały pozbawione tego urządzenia?

2. Czy istnieje szansa wprowadzenia na listę leków refundowanych analogów insuliny długo działających?

Z poważaniem

Poseł Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 28 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8461)

do ministra finansów

w sprawie stosowania ustawy o podatku od towarów i usług

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie zgłoszeń w czasie dyżuru poselskiego odnośnie do niejasnej treści art. 43 ust. 1 i ust. 21 proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co się rozumie przez „niezależne grupy osób prowadzących działalność zwolnioną od podatku lub w zakresie której członkowie ci nie są uznani za podatników”?

2. Jakie usługi świadczy się bezpośrednio jako niezbędne do wykonania tej działalności zwolnionej lub wyłączonej z podatku, w przypadku gdy grupy te ograniczają się do żądania od swoich członków zwrotu kosztów do wysokości kwoty indywidualnego udziału przypadającego na każdego z nich w ogólnych wydatkach tych grup?

3. Czy brzmienie tego artykułu można odnieść do np. organizowanych przez jednostki PTTK, PTSM i inne otwartych imprez np. rajdów, w których uczestniczą nie tylko członkowie? Konkretnie, czy organizowane zgodnie z art. 4 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie rajdy muszą w zakresie wpisowego być objęte podatkiem VAT? Pomi-

jając ważną sferę kosztów rozszerzającą interpretację, spowoduje to tak ogromny wzrost obciążeń dokumentacyjnych, że podważy sens prowadzenia takiej działalności, w praktyce naruszy konstytucyjne prawo zrzeszania się i prawo o stowarzyszeniach.

Z poważaniem

Posel Stanisław Stec

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8462)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie zmian kadrowych
w Ośrodku Przygotowań Olimpijskich
w Szczyrku**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwrócił się pan J. K., były zastępca dyrektora Ośrodka Przygotowań Olimpijskich w Szczyrku, z prośbą o podjęcie interwencji. W dniu 29 października 2010 r. pan K. otrzymał odwołanie ze stanowiska pracy, którego powodem była „utrata zaufania wynikająca z braku umiejętności prawidłowej organizacji pracy”. Pan J. K. uczynił wiele dla rozwoju bazy sportowej i funkcjonowania OPO w Szczyrku. Istnieje obawa, iż prowadzona jest czystka kadrowa na zlecenie polityczne.

Szanowny Panie Ministrze! Wobec powyższego uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Jakie przesłanki zdecydowały o odwołaniu ze stanowiska p.o. zastępcy dyrektora Ośrodka Przygotowań Olimpijskich w Szczyrku?

2. Czy Pan Minister wiedział o podjętych decyzjach personalnych?

3. Jakie zmiany kadrowe na funkcjach kierowniczych nastąpiły w latach 2007–2010 w ośrodkach przygotowań olimpijskich i Centralnym Ośrodku Sportu w Warszawie?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8463)

do ministra infrastruktury

**w sprawie realizacji inwestycji
drogi ekspresowej S5 na odcinku
Poznań – Wrocław**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę złożyć na Pana ręce zapytanie w sprawie realizacji inwestycji drogi ekspresowej S5 na odcinku Poznań – Wrocław. Trasa nr S5 z Poznania do Wrocławia liczy ok. 170 km. Jest ważnym kanałem komunikacji drogowej między stolicami województwa wielkopolskiego i dolnośląskiego. Jest niestety jedną z najmniejbezpieczniejszych w Polsce.

Z ogłoszonego przez Ministerstwo Infrastruktury „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” wynika, że do 2013 r. na południe od Poznania mają rozpocząć się prace modernizacyjne tylko na odcinku drogi ekspresowej S5: węzeł Kaczkowo – węzeł Korzeńsko. Kolejny etap prac Poznań – Kaczkowo, według programu budowy dróg może warunkowo rozpocząć się do 2013. Ostatni etap inwestycji obejmujący odcinek węzeł Korzeńsko (bez węzła) – Wrocław (A8, węzeł Widawa) modernizowany ma być dopiero po 2013 r.

Mając na uwadze konieczność poprawy warunków jazdy na drodze ekspresowej S5 na odcinku Poznań – Wrocław, zwracamy się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Jak przedstawia się harmonogram prac przedmiotowej inwestycji?

2. Kiedy zostaną zakończone prace na poszczególnych odcinkach drogi ekspresowej S5?

3. Czy i w jakim zakresie będzie wybudowana droga ekspresowa S5 do 2012 r.?

Z poważaniem

Posel Maciej Orzechowski

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8464)

do ministra gospodarki

**w sprawie przygotowania oferty
inwestycyjnej terenów po zlikwidowanej
części Kopalni Węgla Kamiennego Ruch II
w Libiążu w woj. małopolskim**

Stan faktyczny: Na terenie gminy Libiąż znajduje się majątek pozostały po likwidacji Kopalni Węgla Kamiennego Janina Ruch II. Jest on własnością Skarbu Państwa, a poprzez formę prawną wieczyste-

go użytkowania znajduje się w zarządzie Kompanii Węglowej SA w Katowicach. Na majątek składają się działki o powierzchni 13,54 ha terenu zabudowanego oraz 10,09 ha terenu niezabudowanego. Ponadto teren jest kompletnie uzbrojony oraz wyposażony w bocznicę kolejową, co w sposób oczywisty wpływa na zwiększenie jego inwestycyjnej atrakcyjności oraz podnosi jego wartość rynkową. Zarządca ponosi jednocześnie nakłady związane z utrzymaniem terenu oraz budynków, ale pomimo to, ze względu na brak użytkowania, ich część niszczeje oraz traci na wartości. W latach 2005–2009 koszty związane z utrzymaniem tego majątku wynosiły ponad 5,3 mln zł. Kompania Węglowa SA planowała rozpocząć w 2010 r. wyburzanie budynków przemysłowych, co miało umożliwić zaplanowanie podziału nieruchomości. Po dokonaniu likwidacji pochylni i niektórych obiektów budowlanych oraz po dokonaniu podziałów geodezyjnych działek gruntu wydzielone nieruchomości planowano sprzedać przez Kompanię Węglową SA w drodze przetargu publicznego. Dotychczasowy stan powoduje straty dla Kompanii Węglowej, która zarządza majątkiem i ponosi koszty utrzymania. Tymczasem sprzedaż majątku to wiele korzyści: zamiast nakładów na utrzymywanie niszczonego mimo wszystko majątku pojawi się dochód z jego sprzedaży, a w przyszłości, po pozyskaniu inwestora, nowe miejsca pracy oraz dochody z podatków. W tej sprawie wielokrotnie zabierali głos przedstawiciele samorządów lokalnych, głównie burmistrz Libiąża, widząc szanse na nowe inicjatywy gospodarcze.

Pytania:

1. Jakie działania (i za jaką kwotę) zmierzające do przygotowania terenu do sprzedaży w przetargu publicznym zrealizowano w roku 2010?
2. Jakie koszty poniesiono w roku 2010 w związku z utrzymaniem tego terenu?
3. Kiedy realnie teren zostanie zaproponowany do sprzedaży?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8465)

do ministra finansów

w sprawie nadania miastom uprawnień organu egzekucyjnego

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie tylko 46 dużych miast posiada uprawnienia organu egzekucyjnego i może ściągać zaległy podatek od nieruchomości. Mniejsze miasta należne im zaległe opłaty muszą odzyskiwać (długi) za pośrednictwem urzędu skar-

bowego. Jednak taka metoda jest mało skuteczna – postępując się nią, samorządy ściągają mniej niż połowę procent zaległości.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Czy do ministerstwa finansów docierają informacje o nieskuteczności ściągnięcia przez mniejsze miasta zaległego podatku od nieruchomości?
2. Czy rozważana jest możliwość nadania miastom uprawnień organu egzekucyjnego w opisanej przeze mnie sprawie?

Z poważaniem

Posłowie Grzegorz Roszak
i Marek Wojtkowski

Warszawa, dnia 15 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8466)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy odcinka autostrady A1 z Tuszyna do Pyrzowic

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 28 grudnia 2010 r. Rada Miasta Częstochowy podjęła uchwałę, w której wyraziła zaniepokojenie w związku z przedłużającym się procesem decyzyjnym i inwestycyjnym dotyczącym odcinka autostrady z Tuszyna do Pyrzowic. Zdaniem radnych dotychczasowe działania związane ze zmianami koncepcji oraz terminów, a także nowy rządowy „Program budowy dróg na lata 2011–2015” nie dają gwarancji wykonania tego odcinka do 2015 r.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

Kiedy zostanie podjęta ostateczna decyzja dotycząca wykonania ww. odcinka autostrady A1, wraz z obwodnicą Częstochowy, z budżetu państwa?

Czy ww. inwestycje zostaną wykonane w ramach przedłożonego programu rządowego nie później niż do 2015 r.?

Czy resort uwzględni postulaty gmin regionu częstochowskiego i miasta Częstochowy dotyczące dróg alternatywnych w stosunku do autostrady oraz budowy trzeciego pasa dla ruchu lokalnego na częstochowskiej obwodnicy autostrady i niepobierania na niej opłat?

Z poważaniem

Poseł Jacek Kasprzyk

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8467)

do ministra infrastruktury

**w sprawie anulowania przetargu
na budowę drogi S7 ze Skarżyska-Kamiennej
do granicy woj. świętokrzyskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Odstąpienie od rozstrzygnięcia przetargu w Skarżysku-Kamiennej na budowę drogi S7 ze Skarżyska-Kamiennej do granicy woj. świętokrzyskiego oznacza przesunięcie w czasie realizacji tej, tak bardzo potrzebnej mieszkańcom, inwestycji na bliżej nieokreślony termin. Oznacza to też problemy komunikacyjne na tak ważnej arterii drogowej, a także hamuje rozwój pow. skarżyskiego i woj. świętokrzyskiego. Decyzja jest tym bardziej niezrozumiała, że poniesione zostały olbrzymie koszty związane z opracowaniem dokumentacji technicznej, przygotowaniem terenu, włącznie z procesem wykupu oraz wycinką lasu. Mieszkańcy, którzy bardzo aktywnie uczestniczyli w ustaleniach dotyczących przebiegu drogi, nie przyjmują do wiadomości faktu zaniechania prowadzenia inwestycji na tak zaawansowanym etapie realizacji, co pokazali blokadą tej drogi w dniu 29 grudnia 2010 r. w Skarżysku-Kamiennej.

W związku z powyższym zapytuję Pana Ministra: Jakie były powody anulowania przetargu na budowę wspomnianego wyżej odcinka drogi S7 i jakie są szanse realizacji tej inwestycji w najbliższym okresie?

Z poważaniem

Posel Andrzej Bętkowski

Skarżysko-Kamienna, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8468)

do ministra zdrowia

**w sprawie niepodpisania kontraktu
przez NFZ ze Specjalistycznym Gabinetem
Lekarskim Pulmonologicznym w Gorlicach**

Specjalistyczny Gabinet Lekarski Pulmonologiczny w Gorlicach przy ul. Kościuszki 34 posiada najwyższą wczesną wykrywalność nowotworów płuc w województwie małopolskim. Zawierane z NFZ kontrakty zawsze wykonywane były bez zarzutu i realizowano nawet liczne tzw. nadwykonania, nie bacząc na to, że może nie być szansy otrzymania za nie dodatkowych pieniędzy.

Niepodpisanie przez NFZ kontraktu na świadczenia w 2011 r. usług medycznych z zakresu pulmo-

logii z tym gabinetem budzi zdecydowany sprzeciw wobec tak niezrozumiałego postępowania NFZ.

Charakterystyczne dla pulmonologii jest długotrwałe leczenie, a wielu pacjentów po odebraniu temu gabinetowi kontraktu na 2011 r. zostanie pozbawionych opieki specjalistycznej, co w skrajnych przypadkach grozi nawet śmiertelnymi powikłaniami. Zaistniała sytuacja jest dla wielu pacjentów krzywdząca, gdyż zostali pozbawieni możliwości leczenia.

Ponadto każdy z pacjentów miał już założoną historię swojej choroby, a zapisy w kartotekach często obejmowały nawet kilkuletnie leczenie. Po zamknięciu gabinetu pacjenci zostają też pozbawieni dostępu do własnych kartotek.

Należy zauważyć, iż wielu pacjentów korzystających z usług specjalistycznego gabinetu to osoby niezbyt zamożne, a wiele z nich z racji swojej kondycji materialnej (marne odżywianie, złe warunki bytowe, często przebywanie w środowiskach wysokiego ryzyka chorób płuc, w tym szczególnie gruźlicy) są bardzo narażone na choroby układu oddechowego.

Stanowisko NFZ, administracyjnie uniemożliwiające bezpłatne leczenie osób posiadających ubezpieczenie zdrowotne, a więc mających konstytucyjne prawo do swobodnego wyboru lekarza, stoi w rażącej sprzeczności z oficjalnym stanowiskiem i zaleceniami Ministerstwa Zdrowia, WHO. Administracyjne wykluczenie lekarzy z rozległą wiedzą, olbrzymim doświadczeniem i bardzo dobrymi opiniami u pacjentów upokarza ich.

Utrzymanie takiej decyzji małopolskiego oddziału NFZ drastycznie ograniczyłoby zakres lecznictwa pulmonologicznego w powiecie gorlickim, bo chyba inaczej nie można nazwać pozostawienia kontraktu z zakresu chorób płuc dla populacji ponad 100-tysięcznego powiatu w rękę jednego pulmonologa dziecięcego i jednego pulmonologa internisty.

Zaniechania w lecznictwie są najkosztowniejszą formą ochrony zdrowia, a likwidacja skutków braku leczenia jest o wiele droższa niż działanie medyczne podjęte w porę. Dlatego biurokratyczne uniemożliwienie niesienia pomocy pacjentom budzi stanowczy sprzeciw. Taki sprzeciw wyrażali do mnie liczni pacjenci, którzy w dniu dzisiejszym nie mogli zarejestrować się na bezpłatną wizytę, a posiadają ubezpieczenie i pozostawali pod stałą opieką lekarza z ponad 20-letnim stażem pracy w zawodzie, specjalistą pulmonologiem i posiadającym specjalizację z zakresu interny.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pani Minister z pytaniami:

1. Dlaczego MOW NFZ administracyjnie uniemożliwia bezpłatne leczenie osób posiadających ubezpieczenie zdrowotne, które powinny mieć prawo do swobodnego wyboru lekarza?

2. Czy można liczyć, że Pani Minister skoryguje działania MOW NFZ, które prowadziły do ograniczenia dostępu do opieki pulmonologicznej pacjentów w powiecie gorlickim?

3. Czy Pani Minister nie podziela poglądu, że w kontraktowaniu usług medycznych to nie cena powinna być determinująca przy wyborze ofert, ale zapewnienie jak najlepszej opieki zdrowotnej dla obywateli?

4. Kto poniesie odpowiedzialność za ograniczenie pacjentom w powiecie gorlickim dostępności do poradni pulmonologicznej?

5. Czy pacjenci mogą jeszcze liczyć, że w wyniku złożonego odwołania zostaną przez MOW NFZ zakontraktowane usługi medyczne w zakresie pulmonologii z ww. specjalistycznym gabinetem lekarskim w Gorlicach?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8469)

do ministra zdrowia

**w sprawie zalania oddziału kardiologii
Kliniki Chirurgii i Urologii Dzieci
i Młodzieży w Pomorskim Centrum
Traumatologii w Gdańsku
przez topniejący śnieg na dachu**

Szanowny Panie Ministrze! Jak donoszą media, nowy oddział (zaledwie trzyletni) kardiologii Kliniki Chirurgii i Urologii Dzieci i Młodzieży w Pomorskim Centrum Traumatologii w Gdańsku został zalany przez topniejący śnieg na dachu budynku. Do pierwszego doszło w Wigilię, w noc sylwestrową woda lała się strumieniami. Lekarze zmuszeni byli do wstrzymania zaplanowanych operacji. Zaprzestanie wykonywania operacji serca w gdańskim szpitalu oznaczało paraliż kardiologii dziecięcej w całej Polsce północnej, bo to jedyny ośrodek w regionie. Nieszczelny dach doprowadził do narażenia życia dzieci, gdyż niektóre musiały być zaraz po operacji przeniesione na OIOM dziecięcy. W związku z tym, iż oddział pooperacyjny nie nadawał się do użytku, podjęto decyzję o niewykonywaniu operacji do momentu, aż sytuacja się ustabilizuje. Według ordynatora kardiologii dziecięcej: „Woda kapiała wprost na stanowiska intensywnego nadzoru i podłączonych do aparatury pacjentów. Wezwana straż pożarna zdjęła z dachu śnieg, ale o szybkiej naprawie dachu w środku zimy nie mogło być mowy”. Nadmienić należy, że w międzyczasie do poważnych operacji byli przygotowywani inni pacjenci; nie tylko z Trójmiasta, ale i z innych miast Polski, np. z Torunia, Olsztyna czy Szczecina.

Dyrekcja szpitala wraz z właścicielem, urzędem marszałkowskim, podjęła decyzję o przeniesieniu za-

lanego oddziału do budynku byłego szpitala kolejowego. Remont zaś można rozpocząć dopiero na wiosnę. Jednak życie małych pacjentów zostaje w dalszym ciągu zagrożone z powodu planowanej przeprowadzki.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracam się do Pani Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego doszło do zalania na nowym, zaledwie trzyletnim oddziale? Czy w związku z otwarciem ww. oddziału budynek był dokładnie sprawdzony pod względem technicznym?

2. Czy ministerstwo ma pomysł, jak nie doprowadzić do paraliżu kardiologii dziecięcej w związku z przeprowadzką oddziału do innego budynku?

3. Czy ministerstwo ma zamiar dofinansować zaplanowany na wiosnę kompleksowy remont dachu?

4. Dlaczego śnieg zalegający na dachu nie był systematycznie usuwany? Gdyby podjęto takie działania, być może nie doprowadziłoby to do sytuacji zagrożającej życiu dzieci?

5. Czy będzie Pani Minister wnioskowała o zbadanie wypadku pod kątem sprawdzenia zagrożenia bezpieczeństwa publicznego?

Z poważaniem

Posłowie Andrzej Jaworski
i Zbigniew Kozak

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8470)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planów likwidacji
Ośrodka Zamiejscowego
Prokuratury Okręgowej w Lublinie
z siedzibą w Białej Podlaskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Jako poseł na Sejm RP wybrany m.in. przez mieszkańców powiatów białskiego, parczewskiego i radzyńskiego pragnę wyrazić swoje głębokie zaniepokojenie dochodzącymi do mnie informacjami o planach likwidacji Ośrodka Zamiejscowego Prokuratury Okręgowej w Lublinie z siedzibą w Białej Podlaskiej.

Biała Podlaska jest miastem oddalonym od Lublina o 120 km, znajduje się na ważnym szlaku tranzytowym pomiędzy wschodem i zachodem, mieści się tu konsulat Republiki Białoruś oraz dwa ośrodki dla cudzoziemców. W najbliższym czasie ma zostać wprowadzony mały ruch graniczny, który również obejmie miasto Biała Podlaska i powiat bialski. Przejścia drogowe w Terespolu, Kukurykach i Sławatyczach oraz przejście kolejowe w Terespolu były jednymi z przyczyn umiejscowienia ośrodka zamiejscowego prokuratury okręgowej właśnie w Białej Podlaskiej. Likwi-

dacja tego ośrodka na pewno spowoduje utrudnienia w funkcjonowaniu samej prokuratury (dowóz aresztantów, większy teren działania itp.), jak również będzie dużym utrudnieniem dla mieszkańców regionu, którzy będą musieli jechać na wezwanie prokuratora po kilkadziesiąt lub w przypadku Lublina kilkaset kilometrów.

Z uwagi na powyższe argumenty oraz interes mieszkańców zwracam się do pana prokuratora generalnego o pozostawienie ośrodka zamiejscowego Prokuratury Okręgowej w Lublinie w Białej Podlaskiej.

Czym spowodowane jest likwidacja?

Czy ministerstwo, biorąc pod uwagę interes społeczny mieszkańców, ma zamiar odstąpić od likwidacji Ośrodka Zamiejscowego Prokuratury Okręgowej w Lublinie z siedzibą w Białej Podlaskiej?

Z poważaniem

Poseł Adam Abramowicz

Biała Podlaska, dnia 4 stycznia 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8471)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie dalszych losów
Ośrodka Zamiejscowego w Chełmie
Prokuratury Okręgowej w Lublinie**

Szanowny Panie Ministrze! Z doniesień medialnych i krążących pogłosek wynika, że istnieje zagrożenie dla dalszego istnienia Oddziału Zamiejscowego w Chełmie Prokuratury Okręgowej w Lublinie.

Z posiadanych informacji wynika, że w Prokuraturze Generalnej działa obecnie zespół do spraw oceny przydatności i efektywności oddziałów zamiejscowych prokuratur okręgowych planujący w ramach zamierzonego cięcia kosztów budżetowych likwidację części prokuratur rejonowych i oddziałów zamiejscowych prokuratur okręgowych. Zgodnie z planami tego zespołu m.in. ma ulec likwidacji Oddział Zamiejscowy w Chełmie Prokuratury Okręgowej w Lublinie, zaś jego zadania ma przejąć Oddział Zamiejscowy w Białej Podlaskiej Prokuratury Okręgowej w Lublinie. W tej sytuacji trudne będzie znalezienie miejsc pracy zarówno dla doświadczonej kadry prokuratorskiej w Chełmie, jak i dla pracowników administracyjnych m.in. z uwagi na znaczne oddalenie od Białej Podlaskiej od Chełma (ok. 121 km najszybszą trasą).

Istotne zastrzeżenie budzi celowość planowanych zamierzeń, szczególnie przy uwzględnieniu wieloletniego dorobku i doświadczeń pracy Oddziału Zamiejscowego w Chełmie Prokuratury Okręgowej w Lublinie kontynuującego dobre tradycje byłej Prokuratury

Wojewódzkiej w Chełmie. Ponadto wdrożenie takiego rozwiązania oznacza istotne utrudnienie dostępu do organów wymiaru sprawiedliwości zarówno interesantom, jak też współpracującym z prokuraturą okręgową funkcjonariuszom Straży Granicznej zajmującym się m.in. sprawami zorganizowanych grup przemytniczych. Wzrosną także w nieunikniony sposób koszty postępowania w sprawach penitencjarnych.

Ubočnym, ale istotnym w odbiorze społecznym, aspektem będzie dalsza degradacja pozycji Chełma jako byłego miasta wojewódzkiego. Nie można lekceważyć faktu, że reforma podziału administracyjnego kraju w 1998 r. spowodowała, wbrew zapewnieniom rządu, istotną degradację byłych miast wojewódzkich i wzrost bezrobocia wykwalifikowanych kadr, zaś wszelkie zapewnienia o zrehabilitowaniu tym ośrodkom utraty ich pozycji były gołosłowne.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zgodne z prawdą są informacje o zamierzonej likwidacji Oddziału Zamiejscowego w Chełmie Prokuratury Okręgowej w Lublinie?

2. Czy zmierza Pan podjąć kroki przeciwdziałające pochopnym zmianom w organizacji terytorialnych jednostek prokuratury w interesie szeroko pojętego wymiaru sprawiedliwości?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Matuszczak

Chełm, dnia 5 stycznia 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8472)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie Stada Ogierów Książ sp. z o.o.

Na terenie powiatu wałbrzyskiego znajduje się Stado Ogierów Książ. Spółka zajmuje się hodowlą koni, m.in. rasy śląskiej, i sprzedają koni na aukcjach. Ponadto spółka organizuje wiele imprez jeździeckich, wypoczynkowych, związanych z jazdą konną. Spółka Stado Ogierów Książ wspólnie z Zamkiem Książ należy do atrakcji turystycznych okręgu wałbrzyskiego, przyciągając wielu turystów z kraju i zagranicy. Wokół stadniny i zamku jest piękny park dający możliwość wypoczynku lokalnej społeczności. Proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jakie są plany dotyczące przyszłości spółki?

2. Czy spółka przeznaczona jest do prywatyzacji?

3. Jaka jest sytuacja finansowa jednostki?

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 27 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8473)

do ministra infrastruktury

w sprawie dworca PKP w Świebodzicach

Na linii kolejowej Jelenia Góra – Wrocław znajduje się dworzec kolejowy w Świebodzicach. Jest to linia kolejowa dająca możliwość połączenia stolicy Dolnego Śląska z jednym z najatrakcyjniejszych regionów kraju – z Karkonoszami będącymi pasmem górskim Sudetów. Jest to jeden z najstarszych dworców kolejowych, w ostatnich latach niszczący. Świebodzice – samorząd lokalny myśli o przejęciu tego obiektu. Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest sytuacja prawna i finansowa dworca kolejowego w Świebodzicach?
2. Jakie nakłady poniesiono na jego renowację w ostatnich latach?
3. Jakie są możliwości (procedura) przejęcia obiektu przez samorząd lokalny?

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 27 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8474)

do ministra infrastruktury

w sprawie wpisania budowy obwodnicy północnej aglomeracji trójmiejskiej (OPAT) do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”

Szanowny Panie Ministrze! Starania władz województwa pomorskiego oraz Gdyni, Rumi, Redy, Wejherowa, a także gmin Wejherowo i Kosakowo o budowę tzw. obwodnicy północnej aglomeracji trójmiejskiej (OPAT) stanowiącej przedłużenie istniejącej obwodnicy trójmiejskiej od jej skrzyżowania z ul. Morską w Gdyni do węzła z drogą krajową nr 6 w mieście Reda mają już kilkuletnią historię. Ja także w tej sprawie kilka razy interpelowałem lub kierowałem zapytania poselskie do Pana i Pana poprzedników.

Budowa OPAT ma duże znaczenie dla funkcjonowania i podniesienia konkurencyjności portu morskiego w Gdyni (stanowi brakujący odcinek sieci drogowej TEN-T łączący terminal portu morskiego w Gdyni z siecią TEN-T dochodzącą do granic administracyjnych miasta Gdyni) oraz dla poprawy płynności i bezpieczeństwa ruchu drogowego na odcinku od Gdyni do Helu. By przyspieszyć podjęcie decyzji w tej sprawie, zainteresowane budową OPAT samorządy zawarły 24 maja 2007 r. w obecności ministra transportu porozumienie w sprawie „podjęcia starań

na rzecz przygotowania do realizacji budowy obwodnicy północnej aglomeracji trójmiejskiej”. Wynikiem tego porozumienia jest zamówienie wykonania „studium techniczno-ekonomiczno-środowiskowego dla obwodnicy północnej” wymagane przez GDDKiA dla budowy dróg krajowych. Podjęto także szereg innych działań, m.in. powołano funkcjonalny obszar miejski – „Dolina Logistyczna”.

Uważam, że te działania powinny zostać przez Pana Ministra docenione i nagrodzone wpisaniem budowy obwodnicy północnej aglomeracji trójmiejskiej do programu budowy dróg w latach 2011–2015.

Moje pytanie brzmi: Czy Pan Minister wpisze budowę OPAT do tego programu?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 29 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8475)

do ministra zdrowia

w sprawie ograniczenia mieszkańcom gm. Andrychów dostępu do świadczeń zdrowotnych

Informuję, że do mojego biura poselskiego zwrócił się kierownik NZOZ Medican sp. z o.o. w Andrychowie (pow. wadowicki, woj. małopolskie) w sprawie rozstrzygnięcia konkursu ofert na świadczenia medyczne na lata 2011–2013.

Zdaniem zainteresowanego rozstrzygnięcie konkursu przez NFZ nie spełnia oczekiwań w kwestii zabezpieczenia świadczeń medycznych na lokalnym obszarze działania NZOZ Medican. W wyniku przeprowadzenia konkursu nie została wybrana oferta zakładu oraz endokrynologii, z kolei w zakresie chirurgii drastycznie obniżono ilość świadczeń.

W chwili obecnej pacjenci z Andrychowa i okolic zmuszeni są do samodzielnego wyszukania poradni świadczących usługi w ramach umowy z NFZ, a następnie dojechania do odległych miejscowości takich jak Wadowice czy Kalwaria Zebrzydowska lub oddalonego o kilkadziesiąt kilometrów Krakowa. Taki stan rzeczy z pewnością nie przyczynia się do poprawy stanu zdrowia pacjentów wymagających specjalistycznych usług medycznych w ww. zakresie i pozbawia ich prawa równego dostępu do świadczeń zdrowotnych. Konieczność dojazdu do odległych miejscowości stanowi dodatkowe obciążenie dla chorych zarówno pod względem finansowym, jak i fizycznym. Niebagatelne znaczenie ma również fakt, iż podróż taka pochłania znaczne ilości czasu.

Wobec powyższych argumentów konieczne wydaje się zakontraktowanie przez NFZ usług medycz-

nych w zakresie świadczeń okulistycznych, gruźlicy i chorób płuc oraz zwiększenie obniżonego o 45% w stosunku do umowy z 2010 r. kontraktu na usługi chirurgiczne.

Pytania:

1. Czy tak drastyczne ograniczenie dostępu do świadczeń zdrowotnych nie narusza praw pacjentów gminy Andrychów, w szczególności w zakresie równego dostępu do świadczeń medycznych?

2. Jakie kroki podejmie resort w celu zapewnienia mieszkańcom gminy Andrychów dostępu do świadczeń zdrowotnych na poziomie co najmniej z ubiegłego roku?

Posel Marek Polak

Andrychów, dnia 5 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8476)

do ministra zdrowia

**w sprawie rozstrzygnięć konkursowych
Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ
w Krakowie dotyczących poradni
prowadzących działalność w zakresie
opieki zdrowotnej na terenie
pow. tarnowskiego**

Szanowna Pani Minister! W wyniku rozstrzygnięć konkursowych NFZ, oddział w Krakowie z dnia 16 grudnia 2010 r. w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej zlikwidowano poradnie specjalistyczne na terenie gminy Zakliczyn działające w ramach NZOZ Centrum zdrowia s.c. w Zakliczynie.

W wyniku rozstrzygnięcia konkursu NFZ z dnia 22 grudnia 2010 r. w zakresie świadczeń stomatologicznych nie uwzględniono zabezpieczenia ww. usług dla znacznej części gmin powiatu tarnowskiego.

Ponadto od dnia 15 grudnia 2010 r. w wyniku unieważnienia postępowania konkursowego brakuje zabezpieczenia udzielania świadczeń z zakresu położnictwa, ginekologii i neonatologii w gminie Tuchów w powiecie tarnowskim.

Powyższe wyniki rozstrzygnięć konkursowych dla powiatu tarnowskiego budzą niezadowolenie, rozczarowanie oraz poważne obawy o dostęp pacjentów do służby zdrowia. W wielu przypadkach dostęp do świadczeń specjalistycznych został całkowicie unie możliwiony.

W związku z powyższym proszę o wyjaśnienie powyższych decyzji oraz przyczyn braku dostępności pacjentów wielu gmin powiatu tarnowskiego do poradni specjalistycznych.

Z poważaniem

Posel Michał Wojtkiewicz

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8477)

do ministra środowiska

**w sprawie utworzenia strefy ochronnej
zwierząt łownych w otulinie
Poleskiego Parku Narodowego**

Do mojego biura poselskiego wpłynął wniosek prezesa Lubelskiej Izby Rolniczej dotyczący skarg zaniepokojonych rolników z terenu gminy Urszulin w powiecie włodawskim w sprawie planów dyrekcji Poleskiego Parku Narodowego utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku.

Z przekazanych mi informacji wynika, iż z 28 obszarów proponowanych w projekcie rozporządzenia 12 z nich znajduje się na terenie gminy Urszulin, zajmując łącznie powierzchnię 1307, 97 ha, co stanowi 42, 44% całej strefy.

W oparciu o opinie rolników z tego terenu ww. z niepokojem zauważa, iż powstanie tak rozległej strefy ochronnej w otulinie Poleskiego Parku Narodowego może skutkować powstawaniem znacznej ilości szkód łowieckich w uprawach położonych na tym obszarze.

Mój wnioskodawca podnosi także, iż plany utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku wydają się być sprzeczne z opublikowanymi na stronie internetowej Poleskiego Parku Narodowego planami ochrony parku, w których zapisano m.in. potrzebę redukcji populacji zwierząt żyjących obecnie na jego terenie.

Wyżej wymieniony słusznie zauważa ponadto, iż brak odpowiednich uregulowań prawnych w zakresie rozwiązywania szkód łowieckich będzie powodować w gminie Urszulin powstawanie niepotrzebnych, a możliwych, konfliktów pomiędzy rolnikami i kołami łowieckimi.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć Pan Minister w kontekście planów utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego, tak aby zapobiec ewentualnym konfliktom pomiędzy rolnikami i kołami łowieckimi z tego terenu?

2. Z czego wynika potrzeba utworzenia tak rozległej strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie Poleskiego Parku Narodowego?

3. Jakie działania legislacyjne podejmuje kierowany przez Pana Ministra resort, aby kompleksowo i systemowo rozwiązać problem szkód łowieckich powstałych na terenach rolniczych?

Z poważaniem

Posel Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8478)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy obwodnicy
Tomaszowa Lubelskiego**

Przygotowanie i opublikowanie przez rząd dnia 6 grudnia 2010 r. – tj. tuż po drugiej turze wyborów samorządowych – kolejnej niekorzystnej zmiany przejętego po rządzie PiS „Programu budowy dróg krajowych” stało się przedmiotem gorącej debaty. Ogólnopolskie i lokalne media poprzez liczne artykuły ukazujące m.in. społeczny protest w tej sprawie w efekcie informują o szkodliwości nowych decyzji wykreślających szereg niezwykle potrzebnych inwestycji w zakresie infrastruktury drogowej na terenie całego kraju. Uzasadniony alarm w tym temacie podnoszą przedstawiciele szeregu organizacji zrzeszających obywateli naszego kraju, w tym przedsiębiorcy. Głos protestu słychać także ze strony samorządowców, którzy w przypadku niezrealizowania na ich terenie inwestycji drogowych słusznie obawiają się marginalizacji komunikacyjnej, a co za tym idzie, i gospodarczej zarządzanych przez nich obszarów kraju.

Wśród głosów samorządowego protestu należy zauważyć solidarne wystąpienie burmistrza Tomaszowa Lubelskiego i starosty powiatu tomaszowskiego na Zamojszczyźnie. Wyżej wymienieni w imieniu mieszkańców wystąpili do Pana Ministra z apelem o przywrócenie terminu budowy obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego, która miała być zrealizowana niezależnie od budowy drogi S17. Według opinii strony społecznej, a także wielu ekspertów zatwierdzenie przesunięcia poza 2013 r. terminu realizacji tej bardzo ważnej inwestycji w naszym regionie – prowadzącej w ciągu drogi krajowej S17 w kierunku przejścia granicznego z Ukrainą – także w obliczu groźby utraty unijnego dofinansowania zakończyć się może w efekcie jej niezrealizowaniem.

Tomaszów Lubelski jest miastem przygranicznym, w którym zamieszkuje około 20 tys. mieszkańców. W ostatnich latach nastąpiło na jego terenie ogromne wzmożenie ruchu tranzytowego, który skutkuje paraliżem komunikacyjnym miasta, szczególnie w godzinach porannych i popołudniowych. W jego granicach droga S17 ma długość 4,46 km, jest to droga jednojezdniowa, z dość dużym nasileniem ruchu pieszych. W godzinach szczytu przejazd przez miasto zajmuje od 30 do 40 minut, co daje średnią prędkość 7 km na godzinę. Trudno doprawdy wyobrazić sobie sytuację, kiedy to w przyszłym roku przez Tomaszów Lubelski będą prawdopodobnie przejeżdżać tysiące kibiców w drodze na mecze Euro 2012.

Zgodnie z informacjami uzyskanymi w Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Lublinie przez Tomaszów Lubelski przejeżdża średnio na dobę 19 970 samochodów osobowych i ciężarowych, z cze-

go ok. 7000 stanowi ruch tranzytowy. W ciągu ostatnich 10 lat ruch ten wzrósł prawie dwukrotnie. Występujące obecnie niekorzystne, tak duże natężenie ruchu pojazdów w decydujący sposób przyczynia się do dewastacji infrastruktury miasta oraz zabudowy objętej nadzorem Wojewódzkiego Urzędu Ochrony Zabytków w Lublinie.

Dodatkowo należy stwierdzić, iż Tomaszów Lubelski opracował miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego i rewaloryzacji śródmieścia, w którym tereny usług publicznych w samym centrum miasta mogą być realizowane po wcześniejszym całkowitym wyeliminowaniu ruchu tranzytowego. Przebudowę terenu uznaje się jako rozwiązanie docelowe po wybudowaniu nowego przebiegu drogi krajowej S17, która będzie stanowiła obwodnicę miasta Tomaszów Lubelski.

Jak informuje burmistrz tej jednostki samorządowej, stan przygotowań do budowy obwodnicy jest bardzo zaawansowany. Nastąpiły wywłaszczenia i obecnie Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad w Lublinie wypłaca sukcesywnie odszkodowania mieszkańcom za tereny wyznaczone na obwodnicę.

Dlatego też mieszkańcy miasta Tomaszów Lubelski i powiatu tomaszowskiego są zbulwersowani informacją o przesunięciu budowy obwodnicy na bliżej nieokreślony termin „po roku 2013”. W tym kontekście dochodzą do wniosku, iż mamy obecnie do czynienia z sytuacją, jaka miała miejsce dawniej, kiedy to traktowano nasz region jako część Polski niższej kategorii.

Słusznie podnoszą, iż budowa obwodnicy mogłaby rozwiązać problem nie tylko Tomaszowa Lubelskiego, ponieważ wpisuje się ona w zadanie tak ważne dla Lubelszczyzny, jakim jest poprawa komunikacji w kierunku granicy państwa z Ukrainą.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak długo jeszcze mieszkańcy Tomaszowa Lubelskiego i regionu będą czekali na realizację inwestycji w postaci budowy obwodnicy tego miasta?
2. Czy jest możliwe przystąpienie do budowy ww. obwodnicy zgodnie z wcześniej przyjętym terminem?
3. Jakie działania zamierza podjąć kierowany przez Pana Ministra resort oraz podległe mu jednostki w celu uniknięcia prawdopodobnego chaosu komunikacyjnego, jaki będzie miał miejsce w przyszłym roku, w czasie trwania Euro, kiedy to przez Tomaszów Lubelski oraz województwo lubelskie będą przejeżdżać tysiące kibiców?
4. Kiedy nasz region doczeka się w końcu realizacji koniecznych inwestycji infrastrukturalnych, jakie są udziałem innych regionów naszego kraju?
5. Jakie inwestycje infrastrukturalne z terenu Lubelszczyzny będą realizowane w tym roku i latach następnych?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawisłak

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8479)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie obniżenia i przekazywania dotacji
oraz podpisywania umów przez PFRON
z Polskim Związkiem Głuchoniewidomych**

Szanowna Pani Minister! Do tej pory PFRON w drugiej połowie roku lub – jak to było w przypadku PZG – dopiero w sierpniu poinformował, że dotacja dla stowarzyszenia została obniżona o ponad 40%. Sytuacja taka rodzi bardzo poważne komplikacje związane m.in. z zatrudnianiem pracowników do realizacji zadań, ponieważ zadanie trzeba realizować od stycznia, a obniżenie dotacji w sierpniu uniemożliwia na przykład wypłatę przysługującej im pensji. Należy pamiętać, że stowarzyszenia utrzymują się głównie z subwencji i dobrowolnych wpłat. Tak drastyczne obniżenie i duże poślizgi w przekazywaniu dotacji przez PFRON powoduje utratę stabilizacji finansowej stowarzyszeń.

Celem PZG jest zrzeszanie, integracja i rehabilitacja osób niesłyszących, niewidomych, wspólne rozwiązywanie ich problemów oraz działania w kierunku wyrównywania szans rozwojowych, edukacyjnych, zawodowych i społecznych. Nie można zaprzepaścić ich wieloletniego dorobku i niewątpliwych osiągnięć poprzez – wydaje się – nieprzemysłane decyzje oraz działania niektórych instytucji państwowych.

W związku z sytuacją kieruję do Pani następujące pytanie: Jakie działania zamierza podjąć minister zdrowia w celu ustalenia realnego terminu przekazywania dotacji i podpisywania umów przez PFRON?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 22 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8480)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji połączeń kolejowych
z Katowic do Zwardonia**

Szanowny Panie Ministrze! W związku ze zmianą rozkładu jazdy pociągów relacji Katowice – Żywiec, a szczególnie z likwidacją niektórych kursów, mieszkańcy Żywiecczyzny, lokalne media, a nawet burmistrz Żywca, piszą petycje do PKP. Do żywieckiego urzędu miejskiego wpłynęły liczne skargi w tej sprawie z prośbą o interwencję. Zainteresowało to władze miasta, które postanowiły sprawdzić, jak wygląda

faktycznie problem z połączeniami na tej oraz innych trasach w regionie. Mieszkańcy nie kryją oburzenia i uważają, że wprowadzone zmiany są niedopuszczalne. Odnośnym przykładem jest likwidacja połączenia pociągu nr 419, która utrudnia życie dojeżdżającym codziennie z pracy i szkoły. Jest to sytuacja niezrozumiała, gdyż akurat tym pociągiem wracało najwięcej osób z pracy i ze szkół.

Najgorzej przedstawia się sytuacja ludzi, którzy wracali tym pociągiem do miejscowości między Żywcem a Zwardoniem, ponieważ nawet wcześniejszy pociąg, z Bielska-Białej do Żywca, dociera do Żywca, ale potem nie ma połączenia, aby dostać się stąd dalej w kierunku Zwardonia. Dla pasażera, który kończy pracę bądź naukę o godz. 15.30 w Bielsku-Białej, przez ponad godzinę nie ma połączenia do Żywca, a przez półtorej godziny w kierunku za Żywiec do Zwardonia. Sprawą likwidacji połączeń kolejowych po interwencji mieszkańców zainteresowały się władze Żywca. Problem nie dotyczy tylko tego połączenia, były bowiem skargi odnośnie do utrudnień na trasie z Żywca do Suchej Beskidzkiej, gdzie PKP zlikwidowało kursy, a wprowadziło komunikację zastępczą, czyli autobusy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy PKP przy planowaniu, a później zatwierdzeniu nowego rozkładu jazdy brała pod uwagę ilość podróżujących w tym pociągu, a także czy brano pod uwagę godziny, w których zwykle najwięcej osób dojeżdża do domów z pracy?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 30 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8481)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji połączeń kolejowych
pomiędzy Suchą Beskidzką, Żywcem
a Katowicami**

Od 12 grudnia Polskie Koleje Państwowe wprowadziły nowy rozkład jazdy pociągów, likwidując bądź drastycznie ograniczając połączenia pomiędzy Żywcem a Katowicami. Ponadto całkowicie zlikwidowano połączenia do Huciska, Stryszawy czy Suchej Beskidzkiej.

12 grudnia całkowicie zamknięto historyczną linię kolejową łączącą Żywiec z Suchą Beskidzką. Wielu mieszkańców Żywiecczyzny dojeżdżało codziennie zlikwidowanymi połączeniami do Bielska-Białej do pracy i szkół. Wielu z nich obecnie ma ogromne trudności z dotarciem do celu na czas. Ci pasażerowie, którzy nadal mogą korzystać z połączeń kolejowych,

skarżą się z kolei na przepełnione wagony, w których dochodzi nawet do omdleń z powodu tłoku.

Wprowadzona w zamian kolejowa komunikacja samochodowa nie zdaje egzaminu ze względu na trudny, górzysty teren. Władze Żywca twierdzą, że w rozwiązaniu trudnej sytuacji pomogłoby stworzenie małych linii kolejowych, np. w obrębie miasta Żywca, oraz tzw. kolei podmiejskiej.

W związku z powyższym proszę o informację: Czy ministerstwo rozważy przywrócenie części połączeń kolejowych na Żywiecczyźnie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Bielsko-Biała, dnia 3 stycznia 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8482)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planowanej reorganizacji
biura terenowego ZUS w Lipsku**

Do mojego biura poselskiego zwrócili się z prośbą o interwencję samorządowcy z Rady Miasta i Rady Powiatu w Lipsku. W skierowanym do mnie piśmie wyrażają swój sprzeciw wobec planowej reorganizacji Biura Terenowego ZUS w Lipsku i związanemu z nią przeniesieniu zadań z zakresu dochodów i rozliczeń do inspektoratu w innym mieście.

Lipisko jest największym miastem na południu województwa mazowieckiego. Jest ono siedzibą powiatu zamieszkiwanego przez 37 tys. ludzi. Powiat lipski jest biednym powiatem, zmagającym się z wysokim (przekraczającym średnią krajową) bezrobociem. Wszystko to sprawia, że przeniesienie części zadań Biura Terenowego ZUS w Lipsku do innego ośrodka oznaczałoby dla wielu tysięcy mieszkańców konieczność dojeżdżania do oddalonego o kilkanaście kilometrów miasta, co może stanowić problem zarówno komunikacyjny, jak i finansowy.

Przy reformie administracyjnej formułowane były pod adresem lokalnych społeczności zapewnienia, że państwo wraz ze swymi instytucjami ogólnopolskimi będzie bliżej ludzi. Dziś widzimy, jak te przyrzeczenia są realizowane przez obecny rząd. Z terenów biednych, objętych bardzo dużym bezrobociem i oddalonych znacząco od innych ośrodków władze centralne wycofują biuro terenowe ZUS. Mieszkańcy regionu lipskiego nie dość, że będą musieli dojeżdżać kilkanaście kilometrów, to jeszcze stracą stosunkowo dobre miejsca pracy.

W związku z powyższym, jako poseł z okręgu radomskiego stanowczo protestuję przeciwko takiej „reorganizacji”, na której stracą tylko najbiedniejsi,

i domagam się odstąpienia od planów faktycznej likwidacji biura terenowego ZUS w Lipsku.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o odpowiedź na następujące pytanie: Czy przedstawione propozycje skutkujące likwidacją miejsc pracy w Lipsku zostały krytycznie przeanalizowane pod kątem tego, jaki będą miały wpływ na poziom życia lokalnej społeczności?

Z poważaniem

Poseł Marzena Dorota Wróbel

Radom, dnia 30 grudnia 2010 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8483)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zamiaru likwidacji
lub zawieszenia połączenia kolejowego
Zagórz – Chyrów**

Bieszczadzkie samorzady terytorialne skierowały do mnie wystąpienie, w którym zdecydowanie protestują przeciw planowanemu zawieszeniu lub likwidacji wyżej wymienionego połączenia kolejowego. Brak tej linii spowoduje bowiem w konsekwencji zamknięcie transgranicznego przejścia Krościenko – Chyrów, które od 1994 r. jest bardzo ważnym elementem systemu połączeń międzynarodowych pomiędzy Słowacją, Polską oraz Ukrainą. Jest to jedyne tego typu przejście na południe od Medyki do Mościsk, stanowiące najkrótszą drogę kolejową z Polski do Rumunii, Bułgarii i pozostałych krajów bałkańskich.

Działania mające na celu likwidację ww. połączenia kolejowego, a tym samym w przyszłości przejścia granicznego, są zaprzeczeniem podejmowanych przez władze państwowe umów oraz traktatów mających na celu intensyfikację bilateralnych kontaktów. Takie działania nie wynikają z dalekowzrocznej polityki, gdyż możliwości transportu poprzez przejścia graniczne powinny być rozwijane choćby ze względu na wspólną organizację przez Polskę i Ukrainę Euro 2012.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jakie działania podejmie Pan Minister, aby pomóc Zarządowi Przewozów Regionalnych sp. z o.o. utrzymać połączenie Zagórz – Chyrów?

Z poważaniem

Poseł Marek Kuchciński

Przemyśl, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8484)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie wejścia w życie
nowej ustawy o sporcie**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wejściem w życie nowej ustawy o sporcie i wątpliwościami samorządów co do finansowania sportu przez gminy zwracam się z prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy dotacja, o której mowa w art. 28 ust. 2 ustawy o sporcie, w związku z faktem, iż przepis ten zawiera wyliczenie przykładowe (zwrot „w szczególności”), może obejmować również tzw. Kontrakty, czyli wynagrodzenia zawodników/zawodniczek. Jeżeli jest to dopuszczalne, to czy rozszerzenie katalogu przedmiotów dofinansowania o inne aniżeli w art. 28 ust. 2 powinno nastąpić w ramach uchwały organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego (j.s.t.), o której mowa w art. 27 ust. 2.

2. Czy cel publiczny, o którym mowa w art. 27 ust. 2 ustawy o sporcie, a który j.s.t. zamierza osiągnąć, może polegać na wskazaniu określonych dyscyplin sportowych i/lub klasy rozgrywkowej, których wspieraniem jest zainteresowana (przykładowo: koszykówka kobiet – ekstraklasa, żużel – I liga itp.). Czy też pojęcie celu publicznego jest czymś innym aniżeli wskazaniem dyscyplin i klas rozgrywkowych, na które j.s.t. zamierza położyć nacisk, i czy również i w tym przypadku jednostka samorządu terytorialnego może w podjętej uchwale dokonać zawężenia przedmiotowego (dyscypliny i klasy rozrywkowe) kręgu podmiotów, których wsparcie finansowe przewiduje j.s.t.

Z poważaniem

Posel Grzegorz Janik

Rybnik, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8485)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie likwidacji VI Wydziału
Gospodarczego Sądu Okręgowego w Toruniu**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z planami Ministerstwa Sprawiedliwości dotyczącymi likwidacji wydziałów gospodarczych znajdujących się w sądach okręgowych przewidywane jest zamknięcie jednostki w Toruniu. Uzasadnieniem dla planowanych działań jest racjonalizacja zatrudnienia oraz zmniejszenie kosztów utrzymania sądów okręgowych. Proszę zwrócić uwagę, że przy podejmowaniu tego typu

decyzji należy zachować szczególną staranność, aby cel wprowadzanych zmian nie spowodował efektu odwrotnego do zamierzonego. Toruński wydział gospodarczy jest bowiem jednostką szczególną, która z racjonalnego punktu widzenia nie powinna podlegać tego typu decyzjom. Liczba załatwianych spraw jest bardzo wysoka, posiada doświadczoną kadrę sędziowską, która również kształci młodych adeptów prawa. Oczywiście jest, że zniesienie wydziału zniweczy wieloletni wysiłek sędziów dążących do jak naj-sprawniejszego załatwienia spraw, a ich skierowanie do orzekania w innych wydziałach będzie ze stratą dla wymiaru sprawiedliwości sprawowanego w sprawach gospodarczych.

W związku z powyższym chciałbym zapytać: Jaki jest poziom zaawansowania planowanej reformy? Czy poza kryteriami ekonomicznymi brane były pod uwagę także inne względy przy planowaniu likwidacji wydziałów gospodarczych znajdujących się w strukturze sądów okręgowych?

Wyrażam nadzieję, że planowe zmiany umożliwią korektę decyzji w sprawie VI Wydziału Gospodarczego znajdującego się w Sądzie Okręgowym w Toruniu, który przez lata swojego funkcjonowania był bardzo wysoko ocenianą jednostką przez apelację gdańską.

Z wyrazami szacunku

Posel Grzegorz Karpiński

Toruń, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8486)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmniejszenia liczby kontraktów
podpisywanych przez NFZ z poradniami
specjalistycznymi na terenie woj. śląskiego**

W ślad za moim wystąpieniem do Ministerstwa Zdrowia w sprawie drastycznego zmniejszenia liczby kontraktów podpisywanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia z gabinetami dentystycznymi w województwie śląskim kieruję kolejne, tym razem dotyczące odrzucenia przez fundusz ok. 20% ofert poradni specjalistycznych. Działanie to jest niezrozumiałe z wielu względów:

— na porady specjalistyczne, np. endokrynologa, pacjenci czekają średnio od 100 do 200 dni roboczych, a zdarzają się poradnie, w których czas oczekiwania wynosi nawet od 400 do 500 dni (!),

— w przychodniach ustalono już terminy przyjęć na 2011 r.; co w tej sytuacji powinni zrobić pacjenci czekający już kilkaset dni?

— w bardzo trudnej sytuacji znaleźli się lekarze specjaliści pracujący w poradniach, które nie otrzy-

mały kontraktu; z dnia na dzień część z nich została pozbawiona pracy;

— po raz kolejny selekcji ofert dokonał program komputerowy, pomimo zastrzeżeń lekarzy dotyczących tego systemu.

Efektom działań opisanych powyżej jest dezorientacja i chaos oraz obawy pacjentów będących w trakcie leczenia. Zastrzeżenia budzi fakt, iż wyniki konkursu ogłoszono 20 grudnia 2010 r. Tak późny termin uniemożliwił przygotowanie się na zmiany zarówno lekarzom i poradnikom, jak i samym pacjentom. Wystarczyłoby rozstrzygnąć konkurs ofert np. z 3–6-miesięcznym wyprzedzeniem, uwzględniając stosowny okres na odwołania.

Mając na uwadze dobro pacjentów oraz konieczność uporządkowania bałaganu, który ma miejsce po rozstrzygnięciu konkursu ofert, zwracam się do Pani Minister z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?

2. Dlaczego konkurs ofert na 2011 r. rozstrzygany jest tak późno (grudzień roku poprzedzającego), co skutecznie uniemożliwia powiadomienie pacjentów o zmianach, układanie wiarygodnego harmonogramu wizyt oraz stawia lekarzy specjalistów w trudnej sytuacji zawodowej i finansowej?

3. Czy ministerstwo zamierza podjąć jakiegokolwiek działania mające na celu wyeliminowanie takich sytuacji w przyszłości?

Z poważaniem

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 31 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8487)

do ministra infrastruktury

w sprawie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” opóźniającego budowę autostrady A1 na odcinku Pyrzowice – Tuszyn

Z dużym zaniepokojeniem i rozczarowaniem mieszkańcy Śląska przyjęli założenia projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Zakłada on, że odcinek autostrady A1 Pyrzowice – Tuszyn (138,9 km) będzie budowany z opóźnieniem, tj. od 2013 r. Według nieoficjalnej wersji ma zostać oddany do użytku w 2015 r. Niestety nic nie wskazuje na to, aby plan ten został zrealizowany.

Inwestycja ta stała pod znakiem zapytania już w styczniu 2010 r., kiedy to Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad zmuszona została przejąć ją od konsorcjum Autostrada Południe z powodu braku pieniędzy na kontynuację budowy. Okazało się, że

przekazany projekt budowlany uniemożliwia budowę autostrady przed 2012 r. Ministerstwo Infrastruktury podtrzymuje nadzieje, że szansą dla tej inwestycji jest znalezienie partnera prywatnego realizującego zadanie w systemie „projektuj i buduj”. W ocenie ekspertów możliwości są znikome, biorąc pod uwagę wcześniejsze próby i doświadczenia.

Przesunięcie w czasie budowy wskazanego powyżej odcinka oznacza, że obecna DK nr 1 wyprowadzająca ruch na północ kraju pozostanie jedną z najbardziej zatłoczonych i niebezpiecznych tras w Polsce. Specyficzne położenie kraju oraz możliwość szybkiego skomunikowania południa z północą Europy byłaby jednym z czynników szybkiego rozwoju i szansą czerpania korzyści z transportu. Odłożenie inwestycji na bliżej nieokreśloną przyszłość przekreśla definitywnie te ambitne plany.

Mając na uwadze informacje przedstawione powyżej, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?

2. Co zdecydowało o modyfikacji założeń „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” skutkującej odłożeniem w czasie budowy odcinka autostrady A1 na trasie Pyrzowice – Tuszyn?

Z poważaniem

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 31 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8488)

do ministra środowiska

w sprawie problemów z uzyskaniem zezwolenia na wycinkę drzew i krzewów w międzywale Sandomierza i okolic w sytuacji konieczności wykonania prac minimalizujących ryzyko powodziowe w kolejnych latach

Szanowny Panie Ministrze! W maju i czerwcu 2010 r. Sandomierz i okolice nawiedziła potężna powódź, która doprowadziła do zalania ok. 90 km² powierzchni naszego regionu, powodując przy tym milionowe straty finansowe oraz śmierć kilku osób. Jednym z niewątpliwych powodów powodzi, w tym w szczególności jej olbrzymich rozmiarów, było zaniechanie regularnej wycinki drzew i krzewów w międzywale Wisły w okolicach Tarnobrzega i Sandomierza, powodujące spiętrzenia wody i zmniejszenie powierzchni jej rozlewania się.

Po powodzi władze samorządowe naszego regionu oraz Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie bezskutecznie próbują zmienić tę sytuację i doprowadzić do wyczyszczenia międzywala z krza-

ków i drzew, które przecież nie powinny tam rosnąć, jako że zmniejszając objętość międzywała, przyczyniając się do powodzi. Niestety mimo usilnych prób pojawiły się bardzo poważne problemy z uzyskaniem zgody na tę wycinkę od Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Kielcach, która zasłaniając się przepisami prawnymi z zakresu ochrony przyrody oraz planami objęcia tych terenów obszarem chronionym Natura 2000, wydała decyzję odmawiającą udzielenia zgody na konieczną wycinkę krzewów. Taka sytuacja powoduje po raz kolejny zagrożenie powodziowe, którego ten region może już z pewnością nie wytrzymać.

Absurdalne wydaje się szczególnie uzasadnienie decyzji Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Kielcach, która tłumaczy, że nie może wydać zgody na wycinkę, ponieważ: „Wobec braku możliwości wykluczenia potencjalnego znaczącego oddziaływania na obszar Natury 2000 tutejszy organ ma obowiązek kierować się zasadą przezorności”.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania, nurtujące mnie i wszystkich mieszkańców Sandomierza:

1. Czy zasady przezorności, na które powołuje się RDOŚ w Kielcach, przemawiają Pana zdaniem raczej za koniecznością ochrony wikliny i topoli, czy tysięcy ludzi i domostw zlokalizowanych na terenach zalewowych Sandomierza?

2. Jak dużo osób musi jeszcze ucierpieć, stracić życie, zdrowie lub dorobek całego dotychczasowego życia, aby władza państwowa dostrzegła stan wyższej konieczności i umożliwiła władzom samorządowym zadbanie o interes swoich mieszkańców?

3. Czy Rada Ministrów dysponuje kolejnymi miliardami złotych, aby po raz drugi przeznaczyć je na zasiłki celowe dla powodziaków, w sytuacji gdyby wiosną 2011 r. woda po raz kolejny wdarła się do domów mieszkańców naszego miasta?

4. Czy Sandomierz i jego okolice zostaną włączone do obszaru Natury 2000 i czy sprawy ochrony przeciwpowodziowej są przy tej decyzji w ogóle brane pod uwagę?

Uprzejmie proszę Pana Ministra o zainteresowanie się przedmiotową sprawą i wyeliminowanie absurdów funkcjonujących obecnie w naszym prawie. Jestem przekonany, że umożliwienie wycinki krzewów i chaszczki w międzywałach Wisły w Sandomierzu leży zarówno w interesie mieszkańców Sandomierza, jak i (wobec poniesionych wydatków na usuwanie skutków powodzi) w interesie całego kraju.

Poseł Marek Kwitek

Sandomierz, dnia 4 stycznia 2011 r.

Zapytanie (nr 8489)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie udziału mężów zaufania, zgłaszanych przez komitety wyborcze i przedstawicieli organizacji polonijnych, w pracach komisji wyborczych usytuowanych poza granicami RP

Zgodnie z doniesieniami PKW w trakcie I tury wyborów prezydenckich w dniu 20 czerwca 2010 r. doszło do poważnych nieprawidłowości w pracy komisji wyborczej mieszczącej się w ambasadzie polskiej w Brukseli, gdzie do urny wrzucono 98 kart do głosowania, więcej niż ich wydano. W konsekwencji warszawska komisja wyborcza, do której służyły protokoły wyborcze z komisji usytuowanych poza granicami kraju, złożyła do prokuratury doniesienie o możliwości popełnienia przestępstwa. Pod koniec czerwca Prokuratura Rejonowa Warszawa-Śródmieście wszczęła postępowanie sprawdzające, czy doszło do złamania prawa.

Niezależnie od tego, jaki będzie finał sprawy w prokuraturze lub przed sądem, zaistniała sytuacja pokazuje, że ważną rolę, podobnie jak ma to miejsce w kraju, mogą odegrać w procesie monitorowania przebiegu wyborów i liczenia głosów mężowie zaufania skierowani do komisji przez poszczególne komitety wyborcze. Można domniemywać, że powyższa sytuacja, która miała miejsce w komisji wyborczej w Brukseli, nie zaistniałaby, gdyby członkom komisji w pracach wyborczych towarzyszyli mężowie zaufania, reprezentujący różne siły polityczne.

Być może także dobrym rozwiązaniem istniejącego problemu byłoby umożliwienie organizacjom polonijnym zgłaszania swoich przedstawicieli na członków komisji wyborczych usytuowanych poza granicami kraju, co niewątpliwie przyczyniłoby się także do większego zainteresowania wyborami wśród Polaków mieszkających za granicą.

W związku z powyższym mam następujące pytania:

Czy w świetle obecnych przepisów prawa istnieje możliwość zgłaszania przez krajowe komitety wyborcze mężów zaufania spośród osób uprawnionych do głosowania, zamieszkałych na terenie danego kraju, do udziału w pracach komisji wyborczych usytuowanych poza granicami RP?

Czy istnieje możliwość, aby organizacje polonijne zgłaszały swoich kandydatów na członków komisji wyborczych usytuowanych poza granicami kraju?

Jeśli w obu przypadkach odpowiedź będzie negatywna, jaka zmiana przepisów prawa zmieniałaby tę sytuację i czy Ministerstwo Spraw Zagranicznych wyjdzie z inicjatywą takiej nowelizacji ustawowej?

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8490)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie harmonogramu prac rządu nad projektami ustaw, które mają na celu wykonanie prawa UE, oraz w kwestii przestrzegania przez Radę Ministrów terminu określonego w art. 18 ust. 1 ustawy o współpracy Rady Ministrów z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze! Ze względu na opóźnienia rządu w sferze prac nad projektami ustaw, które mają na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej, proszę o przedstawienie informacji zawierającej listę projektów ustaw, które zostaną skierowane do Sejmu w roku 2011, wraz z podaniem terminów wniesienia projektów ustaw do Sejmu zgodnie z wymogami art. 18 ustawy z 8 października 2010 r. o współpracy RM z Sejmem i Senatem w sprawach związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej.

Czy przedstawiany harmonogram prac będzie realizowany przez rząd terminowo?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Michał Ujazdowski

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8491)

do ministra skarbu państwa

w sprawie kontroli w Wałbrzyskim Związku Wodociągów i Kanalizacji

Wałbrzyski Związek Wodociągów i Kanalizacji z siedzibą w Wałbrzychu, Al. Wyzwolenia 39, w terminie od 8 grudnia 2003 r. do 31 grudnia 2010 r. realizował projekt finansowany ze środków Unii Europejskiej. W zakres projektu wchodziły działania polegające na: rozbudowie istniejących już oczyszczalni ścieków w Cierniach, Boguszowie i Jugowicach oraz na budowie sieci kanalizacyjnej. Wartość całego projektu szacowana była na 83 mln euro. Głównym źródłem finansowania jest dotacja z Unii Europejskiej, z której związek otrzymał 34 451 700 euro. W realizacji przedsięwzięcia pomógł Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, który na wymianę sieci kanalizacyjnej udzielił pożyczki inwestycyjnej w wysokości 125 mln zł.

W dniach od 6 kwietnia do 17 lipca 2009 r. została przeprowadzona kontrola Najwyższej Izby Kontroli w celu sprawdzenia prawidłowości finansowych w WZWiK. Ustalenia i zalecenia zostały zawarte w protokole kontroli i wystąpieniu pokontrolnym.

Proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Jak z zaleceń NIK wywiązał się WZWiK?
2. Jak przebiega przygotowanie do rozliczenia z inwestycji?

Posel Anna Zalewska

Warszawa, dnia 1 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8492)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy obwodnicy miasta Zatora w ciągu drogi krajowej nr 28

Szanowny Panie Ministrze! Z końcem 2010 r. otrzymałem uchwałę Rady Miejskiej w Zatorze z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie zaniechania działań zmierzających do realizacji obwodnicy miasta Zatora. Protesty w przedmiotowej sprawie wystosowane do generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad trafiły także do mojego biura poselskiego.

Istotą wystąpień był niepokój i dezaprobatą wobec nieujęcia obwodnicy Zatora w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” wśród zadań priorytetowych, których realizacja zostanie rozpoczęta do 2013 r.

Ponieważ nieznane są przesłanki, jakimi kierowała się GDDKiA, podejmując oprotestowaną decyzję, przeto proszę o odpowiedź na pytania:

Dlaczego wykreślono budowę obwodnicy Zatora w ww. projekcie z zadań, które miały być rozpoczęte do 2013 r.?

Jakie plany ma ministerstwo względem tej inwestycji – w przypadku jej wykreślenia z projektu?

Z wyrazami szacunku

Posel Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 3 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8493)

do ministra infrastruktury

**w sprawie losów rozbudowy drogi krajowej
nr 73 z Kielc do Morawicy**

Szanowny Panie Ministrze! Kilka dni temu Ministerstwo Infrastruktury opublikowało i poddało konsultacjom społecznym „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Mieszkańcy województwa świętokrzyskiego z zaskoczeniem dowiedzieli się, że rozbudowa drogi krajowej nr 73 z Kielc do Morawicy, która, jak przypominam, pierwotnie miała zostać zakończona do 2011 r., została przesunięta w kolejności realizacji na jedno z ostatnich miejsc w kolejności. Okazuje się, że jest przewidywana do realizacji dopiero po 2013 r. i to pomimo że inwestycja ta jest w całości przygotowana do realizacji. Wykupiono bowiem grunty i przygotowano niezbędną dokumentację techniczną. Złożony został wniosek o pozwolenie na budowę pierwszego odcinka drogi, a wniosek o pozwolenie na budowę drugiego odcinka drogi jest na etapie przygotowywania raportu oddziaływania na środowisko. Inwestycja poprzez zwiększenie przepustowości drogi ułatwiłaby ruch tranzytowy i poprawiła stan bezpieczeństwa ruchu drogowego. Jako jedna z niewielu chyba inwestycji drogowych rozbudowa drogi krajowej nr 73 nie budziła kontrowersji i sprzeciwów mieszkańców. Potrzeba jej przeprowadzenia była tak oczywista, że osiągnięto w tej sprawie społeczny konsensus, niezależnie od różnic politycznych. W chwili obecnej ruch na drodze na odcinku z Kielc do Morawicy osiąga natężenie około 20 000 pojazdów na dobę i każdy wypadek samochodowy powoduje powstawanie ogromnych korków.

Potrzeba jak najszybszego przeprowadzenia rozbudowy drogi krajowej nr 73 wynika z żywotnych interesów nie tylko mieszkańców regionu świętokrzyskiego, ale również z konieczności zapewnienia szybkiego ruchu tranzytowego.

Wreszcie nie można zaakceptować kontynuowania polityki dzielenia kraju na regiony faworyzowane w związku z Euro 2012 i na komunikacyjną pustynię, gdzie inwestycje Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad trafiają w ostatniej kolejności. Najwyższa pora powiedzieć „nie” dyskryminacji regionu świętokrzyskiego

Z tych powodów apeluję do Ministerstwa Infrastruktury o zmianę niekorzystnej dla województwa świętokrzyskiego decyzji w sprawie odroczenia terminu realizacji rozbudowy drogi krajowej nr 73. Przypominam, że wykonanie tej inwestycji zostało zawarte w programie wyborczym Platformy Obywatelskiej.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaki był dotychczasowy koszt wykupu gruntów pod rozbudowę drogi krajowej nr 73 z Kielc do Mora-

wicy oraz koszt przygotowania niezbędnej dokumentacji technicznej?

2. Czy w związku z planowanym przesunięciem terminu realizacji rozbudowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Kielce – Morawica konieczne będzie ponowne przygotowanie dokumentacji techniczno-projektowej i jaki będzie związany z tym dodatkowy koszt?

3. Jakie jeszcze inwestycje drogowe Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad na terenie województwa świętokrzyskiego zostaną odroczone ze względu na cięcia finansowe?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 20 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8494)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie pomocy w dofinansowaniu budowy
schroniska dla bezdomnych zwierząt
na terenie gm. Libiąż**

Działając na podstawie art. 195 Regulaminu Sejmu RP, składam zapytanie poselskie do ministra spraw wewnętrznych i administracji w sprawie pomocy w dofinansowaniu budowy schroniska dla bezdomnych zwierząt na terenie gminy Libiąż (woj. małopolskie).

Stan faktyczny: Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z póź. zm.) w art. 3 nałożyła na gminy obowiązek likwidacji zjawiska bezdomnych zwierząt. Cel ważny, bowiem „zwierzę, istota żyjąca, zdolna do odczuwania cierpienia, nie jest rzeczą. Człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę”.

Problem, w jakim borykają się gminy w bieżącej realizacji tego zadania, jest ogromny. Wiąże się to przede wszystkim z niewystarczającą liczbą schronisk dla zwierząt w Polsce. Dla przykładu: gmina Libiąż corocznie stara się o przyjęcie bezdomnych zwierząt w schroniskach w Małopolsce, na Śląsku. Po wielu próbach negocjacji udaje się przyjąć w ciągu roku tylko kilka zwierząt. Schroniska są przepełnione, odmawiają przyjęć. W konsekwencji gminy nie mają gdzie umieszczać bezdomnych zwierząt ze swoich terenów, tym samym istnieje zagrożenie niewykonaniem ustawowych zadań.

Wychodząc naprzeciw problemowi bezdomności zwierząt, gmina Libiąż w roku 2010 opracowała projekt budowy schroniska dla bezdomnych zwierząt oraz uzyskała pozwolenie na budowę. Schronisko przewiduje przyjęcie 200 zwierząt. Koszt wybudowa-

nia schroniska to kwota ok. 2,5 mln zł. Sfinansowanie tego zadania przez jedną gminę jest niemożliwe do zrealizowania. Współpracą w budowie schroniska w Libiążu są zainteresowane sąsiednie gminy, m.in. Chrzanów, Olkusz, Trzebinia. Niemniej jednak koszty budowy tego obiektu przerastają możliwości każdej z gmin. Istotne zatem jest wsparcie finansowe budowy schroniska w Libiążu z innych źródeł niż budżety samorządów.

Problem opieki nad bezdomnymi zwierzętami jest nierozwiązany w całym kraju; przykład Małopolski Zachodniej, gdzie leży gmina Libiąż, jest charakterystyczny niestety dla całego kraju. Jednak należy docenić, że w Libiążu konsekwentnie zmierza się do rozwiązania problemu, czego dowodem jest uzyskanie pozwolenie na budowę schroniska, a to jest prawdopodobnie jeden z niewielu przykładów skutecznego działania.

Pytania:

1. Czy istnieją możliwości pozyskania środków na wsparcie takich inicjatyw jak budowa schronisk dla bezdomnych zwierząt?

2. Jeśli tak, to gdzie należy kierować wnioski i jakie kryteria muszą być spełnione, aby skutecznie starać się o dotację?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Arkit

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8495)

do ministra zdrowia

**w sprawie pozbawienia ubezpieczonych
prawa do bezpłatnego korzystania
z fizjoterapii ambulatoryjnej w NZOZ Bomed
w Bobowej**

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu, zwracamy się do Pani Minister w sprawie nieotrzymania przez NZOZ Bomed w Bobowej pozytywnego rozstrzygnięcia konkursu ofert w zakresie fizjoterapii ambulatoryjnej prowadzonego przez MOW NFZ w Krakowie.

Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej Bomed spółka partnerska lekarzy medycyny z siedzibą w Bobowej w zakresie fizjoterapii ambulatoryjnej nie otrzymał od MOW NFZ w Krakowie kontraktu.

Pominięcie placówki przy zawieraniu umów na świadczenia zdrowotne spowodowało likwidację poradni fizjoterapii, zwolnienie zatrudnionego w niej fachowego personelu z długoletnim stażem pracy i pozostawienie bez opieki z zakresu fizjoterapii pacjentów korzystających z tych usług często od wielu lat.

Z informacji przedstawionych przez NZOZ Bomed wynika, że komisja MOW NFZ, mając wiedzę wynikającą z rejestru ZOZ oferenta, sformułowała wobec niego niemożliwy do spełnienia warunek, a następnie odrzuciła ofertę na podstawie art. 149 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. 2008 r. Nr 164 poz. 1027, z późn. zm.), z których wynika, iż w przypadku gdy świadczeniodawca nie przedstawił wszystkich wymaganych dokumentów lub gdy oferta zawiera braki formalne, komisja wzywa oferenta do usunięcia tych braków w wyznaczonym terminie pod rygorem odrzucenia oferty. Nałożony na oferenta warunek od samego początku był jednak niemożliwy do spełnienia, o czym komisja wiedziała. W niniejszej sprawie brak formalny oferty polegał na omyłkowym podaniu przez oferenta numeru porządkowego komórki organizacyjnej dla specjalności 1310 jako 005, zamiast prawidłowego numeru tej komórki 016.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pani Minister o kontrolę powodów odrzucenia oferty Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Bomed spółka partnerska lekarzy medycyny z siedzibą w Bobowej i z zapytaniami:

1. Dlaczego pomija się przy zawieraniu umów na istotne świadczenia zdrowotne oferentów, którzy spełniają wszystkie wymagane kryteria, zarzucając im drobne nieścisłości pisarskie?

2. Co powinno być determinujące przy zawieraniu kontraktów przez NFZ – procedury i formalności czy dobro pacjenta?

3. W jakim ZOZ-ie mogą korzystać z fizjoterapii ambulatoryjnej pacjenci zamieszkali w gminie Bobowa?

Z poważaniem

Poseł Barbara Bartuś
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8496)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie nienaliczania składki ZUS
od wysługi lat pracowników
jednostki budżetowej**

Szanowna Pani Minister! Znana jest mi kontrowersyjna sytuacja związana z nienaliczaniem składek ZUS. Sprawa dotyczy publicznej placówki szkolnej, która jest, jak wiadomo, jednostką finansowaną z budżetu państwa. W przedmiotowej szkole nauczycielom nie jest naliczana składka ZUS od wysługi lat. W konsekwencji prowadzi to do znacznego obniżenia przyszłej emerytury.

Pani Minister, mając na uwadze powyższe, zwracamy się do Pani z następującymi pytaniami:

1. Czy nienaliczanie składki ZUS od wysługi lat pracownikom (nauczycielom) jednostki budżetowej jest działaniem prawidłowym i zgodnym z obowiązującym prawem?

2. Jeśli nie jest to działanie zgodne z prawem, w jaki sposób i ile lat wstecz uzupełnić można konta emerytalne pracowników (nauczycieli), by nie byli oni poszkodowani?

Z poważaniem

Posel Robert Telus

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8497)

do ministra zdrowia

w sprawie kierowania na przymusowe leczenie osób uzależnionych od alkoholu tylko na wniosek gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych lub prokuratora

Pani Minister! Alkoholizm jest chorobą, która często dotyka nie tylko pojedyncze osoby, ale całe rodziny. Przykre jest to, że osoba chora często nie chce się leczyć z własnej woli. Uważa, że problem jej nie dotyczy, co jest bardzo często odczuwalne w skutkach dla bliskich i rodziny osoby uzależnionej. Skierowanie osoby chorej na leczenie przymusowe jest możliwe jedynie poprzez wniosek prokuratora bądź na wniosek gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych. Często przemoc, niemoc, a także strach powoduje, że bliscy boją się zgłosić taką sytuację. Z wnioskiem do komisji o skierowanie osoby uzależnionej na badanie może zwrócić się każda osoba, która może udokumentować występowanie rozkładu życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, uchylanie się od pracy albo systematyczne zakłócanie spokoju lub porządku publicznego. Sąd wszczyna postępowanie na wniosek gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych lub prokuratora. Rodzina osoby uzależnionej od alkoholu nie może więc zwrócić się bezpośrednio do sądu z wnioskiem o przymusowe leczenie. W praktyce dla rodziny jest to ciężka droga od udokumentowania zaniedbań alkoholika do wniosku prokuratora bądź gminnej komisji.

W związku z tym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytanie: Czy ministerstwo planuje jakieś ułatwienia dla rodzin alkoholików w związku z kierowaniem ich na przymusowe leczenie?

Z poważaniem

Posel Mieczysław Marcin Łuczak

Wieluń, dnia 27 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8498)

do ministra skarbu państwa

w sprawie zmian w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych

Szanowny Panie Ministrze! Rada Ministrów złożyła w Sejmie rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych, zawarty w druku sejmowym nr 3111.

Zakładał on między innymi uchylenie art. 64 przedmiotowej ustawy. Art. 64 zawiera upoważnienie ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa do określenia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, w drodze rozporządzenia, wykazu zakładów lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych w formie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, utworzonych w wyniku komercjalizacji uzdrowiskowych przedsiębiorstw państwowych, dla których organem założycielskim był minister właściwy do spraw zdrowia, które nie będą podlegać prywatyzacji.

Na podstawie tegoż przepisu minister skarbu państwa wydał w dniu 8 października 2008 r. rozporządzenie w sprawie wykazu zakładów lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych w formie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, które nie będą podlegać prywatyzacji (Dz. U. 2008r. Nr 192, poz. 1186). Wykaz obejmował Uzdrowisko Busko-Zdrój SA oraz sześć innych zakładów lecznictwa uzdrowiskowego niepodlegających prywatyzacji. Uchylenie tegoż przepisu, a w konsekwencji również wydanego na jego podstawie rozporządzenia, zlikwiduje formalnoprawne przeszkody dla przeprowadzenia prywatyzacji zakładów lecznictwa uzdrowiskowego stanowiących jednoosobowe spółki Skarbu Państwa.

W moim przekonaniu zarówno interesy osób korzystających z lecznictwa uzdrowiskowego, jak również interes Skarbu Państwa i interes społeczny przemawiają za pozostawieniem art. 64 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych i zabezpieczeniem w ten sposób równego i powszechnego dostępu do lecznictwa uzdrowiskowego o zróżnicowanych kierunkach. Jak wskazują dotychczasowe doświadczenia z prywatyzacją uzdrowisk, prowadziła ona z reguły do skoncentrowania ich działalności jedynie na tych kierunkach leczenia, które zapewniają największy zysk. Uzdrowiska, niekiedy o znacznym dorobku i potencjale rozwojowym, w efekcie przekształcały się w zakłady spa i de facto zaprzestają działalności leczniczej.

Ponadto należy wziąć pod uwagę wielomilionowe nakłady dokonane przez Skarb Państwa w ciągu ostatnich kilku lat w uzdrowiskach. W ich wyniku,

jak również w wyniku restrukturyzacji zakłady uzdrowiskowe, których prywatyzacja została zakazana, dysponują obecnie nowoczesną bazą obiektów leczniczych, urządzeń i wysoko kwalifikowanej kadry medycznej. Dzięki temu z powodzeniem konkurują na rynku usług medycznych i, jak wskazuje przykład uzdrowiska Busko-Zdrój, przynoszą zyski. W przyszłości mogą się dalej rozwijać.

Prywatyzacja tych zakładów byłaby niczym innym, jak jedynie marnotrawstwem ich ogromnego dorobku oraz potencjału rozwojowego. Nakłady zaś Skarbu Państwa poczynione ze środków publicznych stanowić będą prezent dla ewentualnych inwestorów, zrobiony kosztem podatnika.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy zawarcie w rządowym projekcie ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych propozycji uchylecia art. 64 oznacza, że zakłady lecznictwa uzdrowiskowego dotychczas objęte zakazem prywatyzacji na jego podstawie zostaną sprywatyzowane, a jeśli tak, to czemu minister skarbu państwa jeszcze w marcu 2010 r. zapewniał, że nie prowadzi się działań mających na celu prywatyzację zakładów lecznictwa uzdrowiskowego objętych zakazem?

2. Jakie były nakłady dokonane przez Skarb Państwa w zakładach lecznictwa uzdrowiskowego objętych zakazem przeprowadzania prywatyzacji na podstawie art. 64 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych w ciągu ostatnich pięciu lat?

3. Jakie są wyniki finansowe zakładów lecznictwa uzdrowiskowego objętych zakazem przeprowadzania prywatyzacji na podstawie art. 64 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych w roku 2010?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8499)

do ministra infrastruktury

**w sprawie autostradowej obwodnicy
Wrocławia A8**

Autostradowa obwodnica Wrocławia A8 jako inwestycja podzielona jest na trzy etapy prac, ostateczny termin zakończenia całej inwestycji wyznaczony jest na dzień 15 czerwca 2011 r. Premier Donald Tusk

w czasie swojej wizyty we Wrocławiu w pierwszej połowie listopada 2010 r. deklarował, że autostradowa obwodnica Wrocławia A8 będzie bezpłatna. Pan minister Cezary Grabarczyk w czerwcu 2010 r. przesłał do Rady Ministrów projekt nowelizacji ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym. Projekt zakładał zwolnienie z pobierania opłat na odcinkach autostradowych obwodnic miast (A1, A2, A4 i A8), projekt dotyczył takich aglomeracji, jak wrocławska, śląska, krakowska, tarnowska, rzeszowska, częstochowska i łódzka. Pan minister Cezary Grabarczyk wielokrotnie deklarował, że samochody osobowe do 3,5 t oraz motocykle mają być zwolnione z obowiązku płacenia za przejazd odcinkami autostrad, finansowanych z budżetu państwa, a przebiegających w pobliżu miast. Obecnie resort infrastruktury w rozporządzeniu przygotowuje projekt, który zakłada opłaty za przejazd tranzytem autostradową obwodnicą Wrocławia nie tylko dla ciężarówek, ale także dla samochodów osobowych. Proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Z czego wynikają różnice między publicznie składanymi deklaracjami a projektem rozporządzenia dotyczącym ewentualnych opłat za przejazd AOW A8?

2. Czy zostały skalkulowane koszty społeczne decyzji o opłatach za przejazd obwodnicami?

Poseł Anna Zalewska

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8500)

do ministra zdrowia

**w sprawie braku kontraktów
na specjalistyczne usługi medyczne
w Niepublicznym Zakładzie Opieki
Zdrowotnej BAL-MED w Gorlicach**

W wyniku eksperymentu polegającego na komputerowym wyborze świadczeniodawców, z którymi MOW NFZ podpisało umowy na realizację świadczeń w zakresie AOS na lata 2011–2013, wielu pacjentom ograniczono lub wręcz uniemożliwiono dostęp do świadczeń medycznych, a pracowników poradni specjalistycznych pozbawiono miejsc pracy. Decyzją MOW NFZ Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej BAL-MED w Gorlicach przy ul. Jagiełły 10 nie uzywał kontraktów na AOS w zakresie świadczeń medycyny sportowej, okulistyki, ginekologii i położnictwa oraz pulmonologii.

Jak wynika z informacji z prac komisji konkursowej, wybrano na 3 powiaty (gorlicki, limanowski oraz nowosądecki) trzech świadczeniodawców w zakresie medycyny sportowej, wszystkich z Krynicy. Ta decyzja komisji jest dramatycznym ograniczeniem do-

stępnosci do tych świadczeń udzielonych w powiecie gorlickim. Biorąc pod uwagę, że NZOZ BAL-MED to jedyna poradnia w regionie świadcząca te usługi. Brak umowy na 2011 r. i kolejne lata skutkuje ogromnym utrudnieniem dla kilkuset pacjentów, którzy będą zmuszeni do przejechania kilkudziesięciu kilometrów. W efekcie tego pacjenci zostaną narażeni na dodatkowe koszty związane m.in. z dojazdem, z kserowaniem dokumentacji. Wzrosną również koszty nowego świadczeniodawcy, a także zostanie ograniczona dostępność do świadczeń medycznych u nowego lekarza wynikająca z konieczności prowadzenia procesu diagnostycznego od początku.

W przypadku świadczeń udzielanych w zakresie ginekologii i położnictwa w ramach postępowania decyzją komisji konkursowej również ograniczono dostępność do tych świadczeń w mieście Gorlice w stosunku do roku bieżącego.

Poradnia ginekologiczno-położnicza działała w budynku przy ul. Jagiełły 10 nieprzerwanie od 1989 r. Jest zlokalizowana w centrum miasta, w którym działają dwa NZOZ-y świadczące usługi dla ponad 11 tys. mieszkańców Gorlic i okolic. Poradnia spełniała wszystkie wymogi stawiane przez NFZ. Cztery lata temu została wybudowana kabina higieny osobistej bezpośrednio połączona z gabinetem lekarskim. Jak wynika z informacji, NZOZ BAL-MED w zakresie świadczeń z ginekologii i położnictwa wykonywał również badania cytologiczne, a więc brał udział w profilaktyce i wczesnym wykrywaniu chorób nowotworowych.

Decyzją komisji konkursowej dramatycznie ograniczono też dostępność do świadczeń w zakresie okulistyki. Poradnia okulistyczna działa nieprzerwanie przeszło 20 lat. Zatrudniony jest w niej personel, który ma odpowiednie kwalifikacje do udzielania tego typu świadczeń, a placówka posiada odpowiedni sprzęt i aparaturę medyczną. Ponadto poradnia przygotowana jest do przyjmowania osób niepełnosprawnych, posiada windę, która umożliwia transport pacjentów chcących korzystać z udzielanych świadczeń.

Biorąc pod uwagę, że poradnia nie otrzymała kontraktu, to pacjenci, którzy od wielu lat leczą się u tych specjalistów, zostali obecnie zmuszeni do korzystania z tych odpłatnie, mimo iż posiadają ubezpieczenie zdrowotne.

W NZOZ BAL-MED w Gorlicach istniała możliwość kompleksowego leczenia pacjenta. Jak wynika z informacji, zakład posiada umowy w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej oraz rehabilitacji, co zapewniło w razie potrzeby ciągłość leczenia.

Rozstrzygnięcie komisji konkursowej dotyczące Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej BAL-MED w Gorlicach łamie zasadę ciągłości świadczeń medycznych, przez które rozumie się nie tylko dostęp do specjalisty, ale również leczenie u tego samego lekarza, a także ewentualny nowy świadczeniodawca nie będzie posiadał dotychczasowej dokumentacji pacjenta.

Głównym hasłem reformy zdrowotnej z 1999 r. była możliwość dostępu do wybranego przez pacjenta lekarza. Obecne działania NFZ całkowicie zaprzeczają tej zasadzie, ponadto dobro pacjenta nie wydaje się dla NFZ dobrem najwyższym i pacjent jest traktowany przedmiotowo, a nie podmiotowo.

Takie działania z pewnością nie zapewniają polskiemu obywatelowi jego konstytucyjnych praw. Polacy są zmuszeni do opłacania składki zdrowotnej, a w zamian zostają pozbawieni możliwości korzystania z bezpłatnych usług medycznych u specjalisty, który prowadził go np. wiele lat.

W związku z zaistniałą sytuacją zwracamy się do Pani Minister z zapytaniem:

1. Jakie były przyjęte przez NFZ zasady kontaktowania na specjalistyczne świadczenia medyczne dla mieszkańców powiatu gorlickiego?

2. Czy pacjenci mogą jeszcze liczyć, że MOW NFZ w Krakowie wznowi negocjacje z NZOZ BAL-MED w Gorlicach na specjalistyczne usługi medyczne?

3. Kto poniesie odpowiedzialność za utrudnienia w dostępie do badań profilaktycznych, które spowodowane zostało zamknięciem poradni ginekologiczno-położniczej w NZOZ BAL-MED w Gorlicach?

4. Czy Pani Minister nie uważa, że przez działania MOW NFZ wzrosną koszty nowego świadczeniodawcy oraz zostanie ograniczona dostępność do świadczeń medycznych u niego, wynikająca z konieczności prowadzenia procesu diagnostycznego od początku?

5. Jakie zmiany w przepisach zamierza zaproponować rząd, aby poprawić sytuację z dostępnością do specjalistycznych świadczeń medycznych?

Z poważaniem

Posłowie Barbara Bartuś
i Robert Telus

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Z a p y t a n i e
(nr 8501)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sytuacji prawnej prezesa spółki
PKS Suwałki**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do pana z zapytaniem dotyczącym PKS Suwałki, ponieważ zaniepokoiła mnie informacja, którą otrzymałem od przewodniczącego Samorządowego Niezależnego Związku Zawodowego Pracowników PKS w Suwałkach.

Jak twierdzi pan przewodniczący (e-mail od niego w załączeniu)*), prezes spółki S. B. został skazany na karę grzywny w wysokości 8 tys. zł w Sądzie Rejono-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

wym (Wydział Karny) w Suwałkach za „rażące naruszenie przepisów prawa w zakresie prawa pracy”. Zwracam uwagę, że jest to wyrok karny. Z uzasadnienia wyroku wynika, iż „wykroczenia te stanowiły wyraz zaplanowanego przedsięwzięcia, świadomie naruszającego obowiązujące przepisy prawa pracy. Godziły nie tylko w dobra bezpośrednio pokrzywdzonych, lecz również w (...) prawidłowe funkcjonowanie organizacji związkowych i realizacji przez nie ich ustawowych celów. A takie motywy działania zasługiwały na szczególne potępienie i budziły społeczną dezaprobatę”.

Z informacji, które uzyskałem, wynika, że nie jest to jedyny wyrok obciążający prezesa spółki. O łamaniu praw pracowniczych w PKS Suwałki informowały też ogólnopolskie media: Polsat i TVN.

Cała ta sytuacja rzutuje bardzo negatywnie na wizerunek firmy, zwłaszcza że obecny zarząd firmy nie może wykazać się dobrym wynikiem finansowym w spółce, co oznacza także przynoszenie strat finansowych Skarbowi Państwa. Sytuacja ta odbija się również negatywnie na wizerunku Platformy Obywatelskiej, jako że zarówno prezes, jak i wiceprezes spółki są członkami PO, i to na ich przykładzie ocenia się w północnej części sposób działania zarówno PO, jak i rządu pana premiera Donalda Tuska, spółka należy bowiem do Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze, bardzo proszę o odpowiedź na pytania:

1. Czy Panu Ministrowi znana jest sytuacja prawna prezesa PKS Suwałki pana S. B. po ostatnich orzeczeniach sądowych?

2. Czy pan S. B. z prawomocnym wyrokiem sądowym karnym może nadal pełnić funkcję prezesa spółki?

3. Czy Pan Minister zamierza podjąć jakieś działania zmierzające do wyjaśnienia sytuacji w PKS Suwałki, które zagwarantują, iż przepisy prawne w spółce PKS Suwałki będą przestrzegane?

Z góry dziękuję za odpowiedź.

Z wyrazami szacunku

Poseł Robert Tyszkiewicz

Białystok, dnia 11 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8502)

do ministra obrony narodowej

w sprawie prawidłowego przeprowadzania weryfikacji żołnierzy i pracowników WSI

Panie Ministrze! Ocena prawidłowości trybu przeprowadzania weryfikacji żołnierzy i pracowników WSI w trybie art. 65 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Służbie

Kontrwywiadu Wojskowego i Służbie Wywiadu Wojskowego oraz ustawę o służbie funkcjonariuszy SKW i SWW (Dz. U. Nr 104, poz. 711.), w szczególności ocena, czy i na ile przeprowadzana weryfikacja mieściła się w granicach dopuszczalnych przez ustawę, wymaga stwierdzenia, ilu z 298 żołnierzy i pracowników WSI, którzy zostali wymienieni w raporcie, złożyło wnioski w trybie art. 65 i 66 wymienionej ustawy.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem, ilu (chodzi wyłącznie o liczbę) żołnierzy i pracowników WSI takie wnioski złożyło.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 11 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8503)

do ministra infrastruktury

w sprawie wywłaszczenia działek w obrębie 22 – Szynekiew pod budowę obwodnicy miasta Pabianice

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosili się państwo T. i Z. P. zamieszkali w Pabianicach w związku z ich nieruchomością położoną w gminie Pabianice, obręb 22 – Szynekiew, oznaczoną jako działki nr 322/1, 322/2, 322/4, 322/5 i 321/1, 321/2, 321/4, 321/5.

Decyzją wojewody łódzkiego z dnia 24 listopada 2005 r. (następnie sprostowaną) działka państwa P. została przeznaczona pod budowę obwodnicy miasta Pabianice w ciągu drogi krajowej nr 14 bis i S14 na odcinku Ksawerów – Dobroń. Decyzja ta została zmieniona decyzją ministra transportu i budownictwa z dnia 19 kwietnia 2006 r., znak: BP7-025-8-147/06/76.

Wnioskiem z dnia 18 czerwca 2008 r. GDDKiA wystąpił do wojewody łódzkiego o wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego w stosunku do ich nieruchomości, co w rezultacie zakończyło się wydaniem decyzji przez wojewodę łódzkiego dnia 29 października 2009 r. w sprawie znak: GN.VII/GN.IV.7724/118K/08/KS, a następnie decyzji ministra infrastruktury.

Decyzją wojewody łódzkiego znak: GN.VII.7724/Og/13/10/AKn i GN.VII.7724/Og/14/10/AKn z dnia 18 sierpnia 2010 r. ograniczono państwu P. sposób korzystania z ww. nieruchomości, stanowiącej ich własność, poprzez udzielenie generalnemu dyrektorowi dróg krajowych i autostrad zezwolenia na przeprowadzenie na części ww. działek prac związanych z przebudową urządzeń melioracyjnych, przebudową

nadziemnej linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia i przebudową sieci gazowej przy realizacji inwestycji celu publicznego pn. „Budowa obwodnicy miasta Pabianic w rezerwowanym korytarzu drogi krajowej nr 14 bis i S14 na odcinku Ksawerów – Dobroń”.

W dniu 24 listopada 2010 r. sporządzono protokół przekazania – przyjęcia nieruchomości oznaczonej numerami 322/2, 322/5 oraz 321/2, 321/5 w Szynkiewie, na podstawie którego nastąpiło faktyczne objęcie nieruchomości w posiadanie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Łodzi na czas wykonywania prac. W ww. protokole dotyczącym prac związanych z przebudową gazociągu na działce 322/5 o sygn. akt GN.VII.7724/Og/13/10/AKn nie uwzględniono ogrodzenia z siatki stalowej 18 m (6 słupków), natomiast zaznaczono przywrócenie do stanu poprzedniego, jednak nie sprecyzowano, jak ono miałoby wyglądać. Uważam, że ogrodzenie powinno zostać wliczone do protokołu i wycenione. Państwo P. obawiają się, że tak jak w poprzednich latach, gdy prowadzono linię gazociągu, wykonawcy mieli dokonać prawidłowych odtworzeń, jednak tego nie uczynili, narażając ich na straty materialne.

W dniu 30 czerwca 2010 r. spisano protokół z okazania i stabilizacji granic między działką 322/4 a drogą krajową nr 71. Geodeta obecny na miejscu przekazania nie potrafił wskazać nowo wyznaczonych

granic, w związku z czym protokół nie został podpisany przez państwa P. Geodeta nie dokonał również oznakowań przez umieszczenie graniczników betonowych, przez co właściciele nieruchomości nie posiadają gwarancji z dokonanych pomiarów geodezyjnych niezgodnych wg aktu własności i wypisu z rejestru gruntów. Pomiary zostały dokonane bez obecności właścicieli nieruchomości. Po nowych pomiarach okazało się również, że płot nie jest w ich granicy, tylko należy do drogi krajowej nr 71. Proszę o objaśnienie, na jakiej podstawie dokonano takich zmian.

W związku z powyższym proszę o wyjaśnienie rozbieżności na terenie ww. działek i zobowiązanie geodety do wskazania na terenie nieruchomości granic właścicielom oraz oznaczenie jej granicznikami, a także powiadomienie państwa P. o dokonaniu tych czynności jeszcze przed wizytą rzeczoznawcy.

Z góry serdecznie dziękuję za okazane zainteresowanie i proszę o pisemną informację dotyczącą podejmowanych działań w zakresie przedstawionej sprawy.

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Biernat

Pabianice, dnia 7 stycznia 2011 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Józefa Rojka**

**w sprawie pomocy finansowej
dla pow. wielickiego (8018)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 29 października 2010 r. (sygn. SPS-024-8018/10) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Józefa Rojka w sprawie pomocy finansowej dla pow. wielickiego uprzejmie informuję, że środki finansowe zabezpieczone w ustawie budżetowej na 2010 r. na realizację zadań związanych z odbudową zniszczonej po powodzi infrastruktury zostały całkowicie rozdysponowane.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż przy rozdysponowaniu środków finansowych przeznaczonych na remont (odbudowę) zniszczonej infrastruktury w szczególności brano pod uwagę wielkość zniszczeń w poszczególnych jednostkach, znaczenie infrastruktury dla w miarę normalnego funkcjonowania transportu lokalnego umożliwiającego lokalnym społecznościom dojazd do szkół, szpitali, zakładów pracy, a także możliwość naprawienia zniszczeń w ramach dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego. Propozycję udzielenia dotacji poszczególnym gminom (powiatom) przedstawiali wojewodowie, w tym również wojewoda małopolski. Powiat wielicki jest jedną z jednostek, która nie otrzymała dofinansowania z budżetu państwa na usuwanie zniszczeń powstałych w infrastrukturze komunalnej. Podkreślić jednak należy, że w pierwszej kolejności w 2010 r. należało udzielić pomocy gminom (powiatom) najbardziej poszkodowanym w trakcie tegorocznej powodzi. W tym miejscu nadmieniam, że województwo małopolskie na odbudowę zniszczonej infrastruktury komunalnej z budżetu państwa otrzymało środki finansowe w łącznej wysokości 206,8 mln zł.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż w projekcie budżetu państwa na 2011 r. w rezerwie celowej na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych ujęte zostały środki finansowe umożliwiające kontynuowanie pomocy państwa w odbudowie zniszczonej infrastruktury komunalnej. Ponadto w dniu 23 lipca 2010 r. rząd RP wystąpił do Komisji Europejskiej z wnioskiem o przyznanie Polsce specjalnej pomocy z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej. Przyznane środki zostaną przeznaczone m.in. na odbudowę infrastruktury komunalnej jednostek samorządu terytorialnego. W grudniu 2010 r. przedmiotowy wniosek został zatwierdzony przez Komisję Europejską.

Ponadto wzorem lat ubiegłych minister spraw wewnętrznych i administracji wystąpił do wojewodów z prośbą, o przeanalizowanie zadań samorządów w zakresie usuwania skutków klęsk żywiołowych z lat ubiegłych ze szczególnym uwzględnieniem zadań związanych z tegoroczną powodzią i przygotowanie listy jednostek i zadań planowanych do realizacji w 2011 r. Na tej podstawie już na początku 2011 r. będzie możliwe przyznanie samorządom pomocy finansowej na realizację zgłoszonych zadań.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że wsparcie z budżetu państwa udzielone na odbudowę zniszczonej infrastruktury komunalnej jednostek samorządu terytorialnego będzie udzielane nadal, w miarę posiadanych w budżecie państwa środków finansowych na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 31 grudnia 2010 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Artura Górskiego**

**w sprawie próby przejęcia
przez Skarb Państwa dziennika
„Rzeczpospolita” (8068)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 23 listopada 2010 r. (nr SPS-024-8068/10) dotyczące zapytania pana posła Artura Górskiego w sprawie próby przejęcia przez Skarb Państwa dziennika „Rzeczpospolita”, przedstawiam następujące informacje.

Spółka Presspublica sp. z o.o. – wydawca gazety „Rzeczpospolita” została zawiązana w dniu 22 stycznia 1991 r. przez Państwowe Przedsiębiorstwo Wydawnicze Rzeczpospolita i grupę prasową Presse Participations Europennes. Na podstawie umowy spółki Państwowe Przedsiębiorstwo Wydawnicze Rzeczpospolita jako wspólnik wniosło do spółki wkład niepieniężny w postaci tytułu prasowego „Rzeczpospolita”.

Obecnie udziałowcami Spółki Presspublica sp. z o.o. są: Presspublica Holding Norway AS z siedzibą w Oslo posiadająca 51% udziałów oraz jednoosobowa spółka Skarbu Państwa Przedsiębiorstwo Wydawnicze Rzeczpospolita SA posiadająca 49% udziałów.

W dniu 15 października 2010 r. Przedsiębiorstwo Wydawnicze Rzeczpospolita SA złożyło do Sądu

Okręgowego w Warszawie pozew o rozwiązanie spółki Presspublica sp. z o.o. Jak podano w pozwie, podstawą do jego złożenia jest m.in.: trwały konflikt pomiędzy wspólnikami spółki dotyczący w szczególności: kierunku dalszego rozwoju spółki (strategia rozwoju), niemożności wypracowania wspólnego stanowiska wspólników w sprawach zasadniczych dla spółki, nieprzekazywania informacji o prowadzonej działalności biznesowej, braku możliwości porozumienia co do kształtu budżetu spółki na 2010 r., sposobu zarządzania spółką oraz realizacji jej celu, co uniemożliwia przeprowadzenie zmian mogących zapewnić poprawę jej sytuacji finansowej. Od 2006 r. spółka osiągała ujemny wynik finansowy.

Odnosnie natomiast do stwierdzenia, że stosownie do umowy spółki w przypadku jej rozwiązania lub likwidacji tytuł „Rzeczpospolita” wraca do państwowego udziałowca, pragnę wyjaśnić, że umowa spółki nie przyznaje Przedsiębiorstwu Wydawniczemu Rzeczpospolita SA prawa pierwokupu tytułu prasowego „Rzeczpospolita” oraz innych składników majątkowych spółki w przypadku rozwiązania spółki.

Zgodnie z § 2 ust. 10 umowy wspólników zawartej pomiędzy Socpresse SA a PPWR w 1990 r. w przypadku likwidacji spółki wydawnictwu (tj. PPWR) lub jego następcy przysługuje prawo pierwokupu gazety „Rzeczpospolita” oraz innych rzeczy i praw stanowiących majątek spółki. Analogiczne postanowienia zostały określone w umowie z dnia 4 listopada 1993 r. zawartej pomiędzy PPWR a Socpresse SA i PPE SA, na mocy której zmieniono § 2 umowy wspólników w ten sposób, że podmiot Socpresse SA zastąpiono podmiotem PPE SA w związku ze zbyciem udziałów spółki przez Socpresse SA na rzecz PPE SA. Natomiast na mocy porozumienia z dnia 4 lipca 1996 r. zawartego pomiędzy PPE SA i Presspublica Holding Norway oraz PPWR (na podstawie którego PPE SA przeniosła na rzecz Presspublica Holding Norway wszelkie prawa i obowiązki z umów zawartych pomiędzy wspólnikami spółki z dniem zarejestrowania podwyższenia kapitału zakładowego Presspublica Holding Norway pokrytego aportem w postaci udziałów spółki, na co PPWR wyraziła zgodę) postanowienie § 2 umowy wspólników wiąże również spółkę Presspublica Holding Norway. Z analizy przygotowanej dla PWR SA przez kancelarię prawniczą wynika, że prawo pierwokupu gazety „Rzeczpospolita” oraz innych rzeczy i praw stanowiących majątek spółki w przypadku likwidacji spółki zastrzeżone zostało na rzecz PPWR i jego następcy prawnego w umowie wspólników spółki, pomiędzy jej wspólnikami, nie zaś w umowie spółki czy umowie zawartej pomiędzy PPWR a spółką. W związku z tym, że spółka nie jest stroną umowy wspólników prawo pierwokupu nie jest skuteczne w relacji pomiędzy Przedsiębiorstwem Wydawniczym Rzeczpospolita SA a spółką.

Wobec powyższego pragnę zauważyć, że działania PWR SA polegające na realizacji jej uprawnień jako wspólnika mniejszościowego trudno uznać za godzące w wolność mediów. Ponadto informuję, że przepisy

Kodeksu postępowania cywilnego wskazują na możliwość wycofania złożonego pozwu.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie wprowadzenia programów
terapeutycznych dotyczących chorób
onkologicznych (8081)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie złożone przez panią poseł Daniełę Chrapkiewicz, przesłane przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r. (SPS-024-8081/10), w sprawie rozszerzenia wykazu świadczeń gwarantowanych, finansowanych w zakresie programów zdrowotnych proszę o przyjęcie następujących informacji.

Resort zdrowia dąży do zapewnienia finansowania optymalnych rozwiązań terapeutycznych, a w szczególności jeśli powyższe dotyczy schorzeń przewlekłych. Stąd podejmowane działania resortu zdrowia w celu modyfikacji obecnie obowiązującego rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 11 stycznia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych.

Obecnie w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad zmianą zapisów bądź tworzeniem nowych programów zdrowotnych. Powyższe prace skupiają się głównie na poszerzeniu dostępności świadczeń, które obecnie w większości podlegają finansowaniu.

W przypadku świadczeń onkologicznych leki, które będą finansowane w ramach aktualizowanych programów zdrowotnych, obecnie podlegają finansowaniu w ramach programu zdrowotnego „Chemioterapia niestandardowa”. Tak więc termin nowelizacji rozporządzenia ministra zdrowia nie ma wpływu na dostępność pacjentów do leczenia.

Ponadto, odnosząc się do kontraktowania świadczeń na rok 2011, nowelizacja rozporządzenia ministra zdrowia również nie wpływa na utrudnienia w powyższym, gdyż każdy z programów terapeutycznych kontraktowany jest jako samodzielny zakres kontraktowy, a kontraktowanie świadczeń odbędzie się w zakresie nie mniejszym niż w roku 2010. Tak więc dostępność pacjentów do świadczeń w roku 2011 nie zostanie pomniejszona ani utrudniona w stosunku do roku 2010.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie egzekwowania opłat abonamentu
radiowo-telewizyjnego (8083)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie egzekwowania opłat abonamentowych (sygn. SPS-024-8083/09) uprzejmie przekazuję stosowne informacje.

Zgodnie z ustawą z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. Nr 85, poz. 728, z późn. zm.) opłaty te są pobierane przez Poczta Polską SA. Prowadzi ona także kontrolę wykonywania obowiązku rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych oraz obowiązku uiszczania opłaty abonamentowej. Zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy, nadzór nad wykonywaniem kontroli obowiązku rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych oraz obowiązku pobierania opłaty abonamentowej sprawuje minister właściwy do spraw łączności.

Zgodnie ze stanowiskiem ministra infrastruktury, dotychczasowa niska ściągalność opłat abonamentowych wynika z braku możliwości stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji do egzekwowania należności z tytułu opłat abonamentowych. Po wejściu w życie przepisów ustawy o opłatach abonamentowych Poczta Polska w celu wywiązania się z postanowień art. 7 tej ustawy dostosowała swój system obsługi wpłat i rozliczeń opłat abonamentowych do generowania danych dla prowadzenia czynności windykacyjnych na drodze postępowania administracyjnego. Uruchomienie jednak trybu egzekucyjnego wobec abonentów skomplikowało stanowisko ministra finansów, które zauważało pewne luki prawne w ustawie o opłatach abonamentowych utrudniające jednostkom organizacyjnym Poczty Polskiej sformułowanie prawidłowego tytułu wykonawczego i ustalenie wymagalności świadczenia należności windykacyjnych z ustawy o opłatach abonamentowych w trybie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W celu wyjaśnienia problemu Poczta Polska kilkakrotnie występowała pisemnie do Ministerstwa Finansów o ponowne przeanalizowanie sprawy. Ministerstwo Finansów nie zmieniło jednak swojego stanowiska. Wskazało, że w celu umożliwienia dochodzenia przedmiotowych należności w trybie egzekucji administracyjnej niezbędne jest uregulowanie w ustawie o opłatach abonamentowych ww. kwestii.

Należy jednak podkreślić, iż dnia 16 marca 2010 r. Trybunał Konstytucyjny dokonał oceny regulacji dotyczących egzekucji opłat abonamentowych. W opinii Trybunału Konstytucyjnego egzekucja nieuiszczonego abonamentu RTV jest prawnie możliwa, a wybór

Poczty Polskiej jako podmiotu odpowiedzialnego za rejestrację odbiorników i egzekwowanie wpływów z abonamentu nie wywołuje zastrzeżeń.

Zgodnie z informacjami otrzymanymi od ministra infrastruktury po orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego Poczta Polska skierowała do urzędów skarbowych łącznie 322 tytuły wykonawcze (294 dotyczyło zaległości w opłatach abonamentowych i 28 dotyczyło egzekucji kwot naliczonych z tytułu niezarejestrowanych odbiorników RTV).

Jednak pomimo korzystnego dla Poczty Polskiej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego urzędy skarbowe, do których skierowano wnioski (obecnie 85 urzędów skarbowych), nie przyjmują i nie realizują tytułów wykonawczych, wskazując w postanowieniu niespełnienie wymogów formalnych w zakresie przesłanych tytułów oraz brak podstaw prawnych do egzekwowania należności wynikających z ustawy o opłatach abonamentowych w trybie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Na postanowienia urzędów skarbowych w sprawie zwrotu tytułów wykonawczych Poczta Polska SA skierowała do właściwych izb skarbowych 25 zażaleń, z których w dwóch przypadkach izba skarbową uchylili zaskarżone postanowienie, natomiast w pozostałych przypadkach utrzymano w mocy zaskarżone postanowienia.

Z przesłanych do urzędów skarbowych tytułów wykonawczych do chwili obecnej wyegzekwowano należności od 6 dłużników (3 tytuły – realizacja całkowita, 3 tytuły – realizacja częściowa).

W świetle powyższego, ostateczne rozstrzygnięcie kwestii prawnej dotyczącej możliwości egzekucji zaległych opłat abonamentowych i opłat z tytułu używania niezarejestrowanych odbiorników RTV przez Poczta Polską w trybie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji powinno zostać dokonane przez wojewódzki sąd administracyjny.

Zdaniem ministra infrastruktury w tej sytuacji zwiększanie kar czy liczby przeprowadzanych kontroli staje się bezprzedmiotowe, ponieważ brak możliwości ich egzekucji daje poczucie bezkarności osobom, które uchylają się od opłacania abonamentu RTV czy w ogóle rejestrowania używanych odbiorników RTV. Jest to też czynnik demotywujący dla kontrolerów, gdyż ich praca nie przynosi zamierzonego efektu. Dodatkowo napotykają oni na trudności w przeprowadzaniu kontroli. Nie są wpuszczani do mieszkań i firm, w związku z czym najczęściej kontrole przeprowadzają w lokalach użytkowych o charakterze publicznym (sklepy, zakłady i punkty usługowe, hotele, restauracje itp.).

Niemniej jednak Poczta Polska SA realizuje nałożony na nią obowiązek kontroli wykonywania obowiązku rejestracji odbiorników RTV zarówno przez osoby fizyczne (gospodarstwa domowe), jak i podmioty gospodarcze (instytucje). Po zmianach w strukturze organizacyjnej Poczty Polskiej SA przeprowadzonej w 2008 r., zgodnie z § 1 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie okre-

ślenia jednostek operatora publicznego przeprowadzających kontrolę wykonywania obowiązku rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych i uiszczania opłat abonamentowych za ich używanie, wzoru upoważnienia do wykonywania czynności kontrolnych oraz zasad i trybu wydawania tych upoważnień (Dz. U. Nr 232, poz. 1116, z późn. zm.), jednostką operatora publicznego uprawnioną do przeprowadzania kontroli wykonania obowiązku rejestracji odbiorników RTV jest od października 2008 r. Centrum Obsługi Finansowej. Aktualnie kontrole przeprowadza 39 upoważnionych do tego pracowników tej jednostki. Kontroli dokonują w ramach godzin pracy, w zakresie realizowanych zadań na stanowisku pracy, bez dodatkowego wynagrodzenia.

W ocenie ministra infrastruktury, jeśli przepisy prawa pozwolą Poczcie Polskiej na egzekucję zaległych opłat abonamentowych i należności naliczanych w drodze decyzji administracyjnej za używanie niezarejestrowanych odbiorników (co może zostać stwierdzone w orzecznictwie sądów administracyjnych), to Poczta Polska sama będzie zainteresowana zwiększeniem ilości kontroli, gdyż jest to dla niej źródłem przychodu. Zgodnie bowiem z przepisami ustawy o opłatach abonamentowych z naliczonej za używanie niezarejestrowanych odbiorników 50% przypada Poczcie Polskiej i 50% KRRiT, a przekazując na konto KRRiT większe wpływy z ściągniętych opłat abonamentowych, uzyskuje większą kwotę należnej jej prowizji. Możliwość egzekucji przez Poczta Polską zaległych należności i opłat kar przyczyni się też do zmniejszenia liczby gospodarstw domowych, które obecnie uchylają się od rejestracji odbiorników i opłacania abonamentu RTV. Aktualnie na 13 337 000 gospodarstw domowych (ostatnie dane GUS) rejestracji odbiorników RTV dokonało 6 790 254 gospodarstw domowych (dane Poczty Polskiej).

W związku z powyższym, dyskusyjnym stanowiskiem ministra finansów oraz wydawanymi w oparciu o nie decyzje urzędów skarbowych, Poczta Polska w celu uniknięcia zarzutów dotyczących bezczynności w zakresie postępowań egzekucyjnych, powinna korzystać ze środków prawnych przyznanych jej jako podmiotowi uprawnionemu do żądania opłat abonamentowych w drodze egzekucji administracyjnej. Poczta Polska powinna więc dążyć do wszczęcia postępowań egzekucyjnego, w przypadku nieuiszczenia opłat abonamentowych. Natomiast po zwróceniu Poczcie Polskiej tytułu wykonawczego przez naczelnika urzędu skarbowego powinna ona złożyć zażalenie do dyrektora izby skarbowej. W przypadku jego nieuwzględnienia Poczta Polska powinna wystąpić ze skargą do sądu administracyjnego. Dopiero przejście całej drogi instancyjnej oraz uzyskanie wyroku sądu administracyjnego pozwoli stwierdzić zasadność stanowiska Ministerstwa Finansów w zakresie dopuszczalności egzekucji opłat abonamentowych. Decyzja o ewentualnej nowelizacji ustawy o opłatach

abonamentowych powinna zostać zatem poprzedzona orzecznictwem sądów administracyjnych.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Janusza Dzieciola**

**w sprawie zapobiegania niepełnosprawności
osób chorych na reumatoidalne zapalenie
stawów (8090)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Janusza Dzieciola z dnia 4 listopada 2010 r. w sprawie zapobiegania niepełnosprawności osób chorych na reumatoidalne zapalenie stawów uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Reumatoidalne zapalenie stawów (RZS) jest przewlekłą, ogólnoustrojową chorobą układową tkanki łącznej o nieznaną etiologię, prowadzącą do niepełnosprawności i przedwczesnej śmierci. RZS przebiega z okresami zaostrzeń i remisji (ustąpienia objawów).

Nieznane są przyczyny powstawania tej choroby. Leczenie polega na eliminacji lub zmniejszeniu objawów klinicznych choroby oraz spowolnieniu lub zatrzymaniu procesu niszczenia stawów. A w dalszej perspektywie, zapobieganiu niepełnosprawności oraz przywróceniu normalnej aktywności życiowej i zdolności do pracy.

Znane zagrożenia zdrowotne generowane przez przewlekłe choroby reumatyczne były impulsem do umieszczenia ich jako priorytetu w narodowym programie zdrowia. Ukierunkowane na wczesną diagnostykę zapalenia stawów cele NPZ wskazują jasno na kluczowy element systemu opieki w chorobach reumatycznych. Celem uniknięcia strat zdrowotnych, zaburzeń na rynku pracy, kolosalnych kosztów wieloletniego leczenia i zabezpieczenia społecznego należy umożliwić skuteczną i szybką diagnostykę w najwcześniejszym okresie choroby. Metody leczenia uznane w Europie i na świecie, dostępne również w Polsce są najskuteczniejsze w ciągu pierwszych 3 miesięcy od pierwszych objawów.

Choroby reumatyczne wpisano w „Narodowym programie zdrowia na lata 2007–2015” w następujących celach:

1) w celu głównym – poprawy zdrowia i związanej z nim jakości życia ludności oraz zmniejszenia nierówności w zdrowiu; cel ten ma być osiągnięty przez kształtowanie prozdrowotnego stylu życia społeczeństwa, tworzenie środowiska życia, pracy i nauki sprzyjającego zdrowiu oraz aktywizowanie jednostek samorządu terytorialnego i organizacji pozarządowych do działań na rzecz zdrowia;

2) w celu strategicznym – zmniejszenia przedwczesnej zachorowalności i ograniczenia negatywnych skutków przewlekłych schorzeń układu kostno-stawowego; cel ten ma zostać osiągnięty przez zwiększenie i wyrównanie dostępu do usług rehabilitacyjnych, monitorowanie częstości orzekania o rentach inwalidzkich, zwiększenie świadomości społecznej w zakresie zagrożeń ze strony chorób reumatycznych, zmniejszenie liczby osób niepełnosprawnych z powodu chorób reumatycznych oraz zmniejszenie nierówności w dostępie do specjalistycznej opieki medycznej;

3) w celu operacyjnym – usprawnienia wczesnej diagnostyki i czynnej opieki nad osobami zagrożonymi chorobami reumatycznymi, szczególnie przez działania podstawowej opieki zdrowotnej.

Ministrowo Zdrowia nawiązało współpracę ze specjalistami w dziedzinie promocji zdrowia i epidemiologii chorób reumatycznych. Efektem tej pracy było między innymi przygotowanie filmu instruktorzowego skierowanego do lekarzy w zakresie objawów chorób reumatycznych. Tego rodzaju działania mają na celu poprawę funkcjonowania diagnostyki chorób reumatycznych, a co za tym idzie, wcześniejszego obejmowania pacjentów specjalistyczną opieką.

W zakresie działań podjętych w celu zapewnienia choremu właściwej opieki, która pozwalać ma na szybkie zdiagnozowanie RZS i podjęcie odpowiedniego leczenia, należy wymienić między innymi otwarcie Oddziału Wczesnej Diagnostyki Zapaleń Stawów w Instytucie Reumatologii w Warszawie oraz Poradni Wykrywania Wczesnego Zapalenia Stawów w Szpitalu Uniwersyteckim w Bydgoszczy.

W najbliższym czasie planowane jest utworzenie we wszystkich województwach ośrodków wczesnej diagnostyki chorób reumatycznych. Ośrodki te nadzorowane byłyby przez konsultantów wojewódzkich. Pacjenci mieliby możliwość zgłaszania się za pośrednictwem Internetu. Termin oczekiwania na wizytę u lekarza specjalisty według założeń nie powinien przekroczyć dwóch tygodni.

W planach jest również utworzenie ośrodków referencyjnych w dziedzinie reumatologii, gdzie przyjmowani byłiby pacjenci w stanach zagrożenia życia. Ponadto w 2011 r. w ramach szkoleń lekarzy rodzinnych przewiduje się powstanie kursów „Szkola lekarza rodzinnego” w zakresie reumatologii praktycznej. Szkolenia te mają być prowadzone pod auspicjami Instytutu Reumatologii w Warszawie.

Leki stosowane w reumatoidalnym zapaleniu stawów możemy podzielić na dwie grupy:

1) zmniejszające objawy choroby i modyfikujące przebieg choroby, takie jak: metotreksat, sulfasala-

zyna, cyklosporyna, azatiopryna, hydroksychlorochina oraz leflunomid – nowy lek modyfikujący przebieg choroby, o nie do końca poznanym mechanizmie działania;

2) leki biologiczne, które przeciwdziałają nadmiernej ilości substancji i komórek uwalnianych przez układ odpornościowy, takich jak: interleukina-1 (IL-1), interleukina-6 (IL-6), TNF-alfa, transformujący czynnik wzrostu beta oraz limfocyty T i B;

3) dodatkowo stosuje się też terapię sterydami w przypadkach zaostrzeń stanów chorobowych.

W kwestii zapewnienia pacjentom z chorobami reumatycznymi powszechnego dostępu do terapii chrońiącej przed inwalidztwem należy wymienić obecność wszystkich wymienionych powyżej leków modyfikujących przebieg choroby oraz sterydów w wykazie leków refundowanych oraz obecność leków biologicznych w terapeutycznych programach zdrowotnych. Obecnie w ramach tych programów leczeniem lekami biologicznymi objętych jest ok. 3 tys. pacjentów z chorobami reumatycznymi, w tym również dzieci i młodzież. Mając na względzie polepszenie standardów leczenia osób najczęściej chorych z powodu reumatoidalnego zapalenia stawów, młodzieńczego idiopatycznego zapalenia stawów oraz zeszywniającego zapalenia stawów kręgosłupa, Ministerstwo Zdrowia przewiduje sukcesywne rozszerzanie finansowania leczenia tych chorób o nowe technologie w ramach terapeutycznych programów zdrowotnych. W tej chwili trwają prace nad objęciem leczeniem biologicznym pacjentów z łuszczycowym zapaleniem stawów.

Celem upowszechniania wiedzy o chorobach reumatycznych organizuje się szereg konferencji dotyczących problematyki chorób reumatycznych. I tak na przykład w 2010 r. odbył się cykl konferencji pod wspólnym tytułem „Dekada kości i stawów 2000–2010”, konferencja naukowa „Reumatologia na progu nowej dekady XXI w.”, konferencje organizowane przez Polskie Towarzystwo Reumatologiczne.

Kwestia postulatu dotyczącego pomocy oraz informacji w zakresie zatrudniania osób niepełnosprawnych winna być przedyskutowana z Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej.

Uwzględnianie głosu, zaangażowania oraz doświadczenia stowarzyszeń reprezentujących osoby z chorobami reumatycznymi jest realizowane przez Ministerstwo Zdrowia poprzez przekazywanie różnego rodzaju organizacjom reprezentującym interesy pacjentów do konsultacji społecznych do zmiany wykazu leków refundowanych czy też do zmiany zapisów terapeutycznych programów zdrowotnych w przedmiotowym zakresie. Jednocześnie należy wspomnieć, że organizacje pacjentów z chorobami reumatycznymi są reprezentowane w Zespole Koordynacyjnym ds. Leczenia Biologicznego w Chorobach Reumatycznych, który to zespół prowadzi kwalifikację pacjentów do leczenia lekami biologicznymi.

Realizując „Narodowy program zdrowia na lata 2007–2015”, oczekuje się do 2015 r. uzyskać efekty

w postaci spadku liczby chorych hospitalizowanych z powodu chorób reumatycznych, racjonalizacji leczenia w otwartej opiece zdrowotnej, zmniejszenia liczby orzekanych rent inwalidzkich z powodu chorób reumatycznych, osiągnięcia systemowej korzyści farmakoekonomicznej oraz zmniejszenia obciążeń ekonomicznych generowanych przez choroby reumatyczne. Przewiduje się uzyskanie korzyści zdrowotnych, takich jak: zmniejszenie liczby chorych hospitalizowanych, ograniczenie niepełnosprawności spowodowanej chorobami reumatycznymi oraz zmniejszenie nierówności w dostępie do specjalistycznej opieki medycznej. Osiągnięcie celów NPZ do 2015 r. możliwe będzie poprzez utworzenie 16 centrów wczesnej diagnostyki, leczenia i rehabilitacji chorób reumatycznych, zwiększenie i wyrównanie dostępu do usług rehabilitacyjnych, monitorowanie częstości orzekania o rentach inwalidzkich oraz zwiększenie świadomości społecznej dotyczącej zagrożeń ze strony chorób reumatycznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie zwrotu kosztów za nadwykonania
(8098)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani Anny Sobeckiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 3 listopada 2010 r., w sprawie zwrotu kosztów za nadwykonania, przesłanym przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 listopada 2010 r., znak: SPS-024-8098/10, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia, natomiast zgodnie z art. 107

ust. 5 do zadań dyrektora OW NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Uwzględniając powyższe, w związku z zapytaniem pani poseł, minister zdrowia wystąpił do dyrektora Kujawsko-Pomorskiego OW NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Z informacji przekazanych przez dyrektora Kujawsko-Pomorskiego OW NFZ wynika, że wartość kontraktu wrocławskiej filii Centrum Onkologii w Bydgoszczy w zakresie rezonansu magnetycznego w I półroczu 2009 r. wynosiła 530 992,00 zł, natomiast wykonanie kontraktu wyniosło 1 191 256,00 zł. W II półroczu 2009 r. świadczeniodawca posiadał już zwiększony kontrakt na poziomie 1 082 769,60 zł, a mimo to wykonanie kontraktu w tym okresie wyniosło 1 478 136,00 zł. W I półroczu 2010 r. centrum onkologii filia we Wrocławku posiadało kontrakt na poziomie 433 065,60 zł, a wykonanie znacznie przekraczało wartość zawartej umowy i wyniosło 1 598 608,00 zł. Również w II półroczu 2010 r. ww. świadczeniodawca wykazuje znaczne przekroczenie umowy, przy kontrakcie 483 014,40 zł wykonanie kształtuje się na poziomie 1 627 190,40 zł. Wartości świadczeń zrealizowanych przez ww. świadczeniodawcę znacznie przekraczają możliwości finansowe Narodowego Funduszu Zdrowia i zawarte kontrakty w tym zakresie zgodnie z obowiązującym planem finansowym.

Jednocześnie dyrektor Kujawsko-Pomorskiego OW NFZ poinformował, że oddział, mimo dużej liczby nadwykonań za rok 2009, sfinansował w całości świadczenia, zawierając ugodę w zakresie rezonansu magnetycznego na kwotę 979 880,00 zł.

Podobnie przedstawia się kwestia świadczeń w zakresie tomografii komputerowej, gdzie w I półroczu 2009 r. kontrakt wynosił 228 782,40 zł, a wykonanie 506 783,20 zł. W II półroczu 2009 r. wysokość kontraktu to kwota 378 312,00 zł, natomiast wykonanie wyniosło 579 726,40 zł. W roku bieżącym wartość kontraktu w I półroczu wynosiła 185 908,80 zł, a wykonanie 500 623,20 zł. Zgodnie z obowiązującą umową w II półroczu wartość kontraktu opiewa na kwotę 235 910,40 zł, a wykonanie 421 650,24 zł. Są to również wartości znacznie przekraczające możliwości finansowe zapisane w planie finansowym oddziału. Ponadto centrum onkologii filia we Wrocławku nie jest jedynym świadczeniodawcą realizującym świadczenia tomografii komputerowej. W regionie funkcjonuje jeszcze trzech świadczeniodawców posia-

dających zawarte umowy z oddziałem NFZ (dwóch we Włocławku i jeden w Lipnie).

Posiadane przez oddział NFZ środki finansowe nie wystarczają na sfinansowanie w całości świadczeń, mając na uwadze tak znaczne przekroczenia kontraktów. W odniesieniu do istniejącego obecnie problemu tzw. nadwykonań pragnę poinformować, że zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości limitów określonych umową. Natomiast możliwość sfinansowania dodatkowych świadczeń zrealizowanych ponad limit określony umową może być rozważana w konkretnej sytuacji wynikającej m.in. z dysponowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia dodatkowymi środkami finansowymi.

Powyższe wynika również z konstrukcji przepisów art. 118 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych dotyczących gospodarki finansowej Narodowego Funduszu Zdrowia, zgodnie z którymi plan finansowy Narodowego Funduszu Zdrowia jest zrównoważony w zakresie przychodów i kosztów. Jednocześnie, zgodnie z art. 132 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, łączna suma zobowiązań Narodowego Funduszu Zdrowia wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia. Odnosząc się do kwestii udzielania świadczeń opieki zdrowotnej przez świadczeniodawców, należy zwrócić uwagę, że umowa pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcą zawarta na okres oznaczony (np. na rok) nakłada na świadczeniodawcę obowiązek udzielania świadczeń przez cały ten okres. Kolejność udzielania tych świadczeń zależy od ich rodzaju. Nie ulega wątpliwości, że świadczenia opieki zdrowotnej udzielane w stanach nagłych bądź kwalifikujące się do grupy świadczeń tzw. nielimitowanych (m.in. porody, leczenie inwazyjne ostrych zespołów wieńcowych, populacyjne badania przesiewowe) powinny być udzielane przez świadczeniodawców niezwłocznie oraz bezwzględnie finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy jednocześnie pamiętać, że duża liczba świadczeń udzielanych przez świadczeniodawców nie powinna być zaliczana do ww. świadczeń w stanach nagłych lub nielimitowanych. W takich przypadkach, stosownie do przepisów art. 20–23 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicz-

nych, świadczeniodawca zobowiązany jest do prowadzenia list oczekujących na planowe świadczenia. W związku z powyższym kierujący placówką lub inne osoby odpowiedzialne za organizację pracy zakładu opieki zdrowotnej powinny uwzględnić w ramach ustalonego planu umowy zarówno realizację świadczeń planowych, jak i nagłych – w odpowiednich częściach. Kwestia ta powinna być rozważana w odniesieniu do konkretnego zakładu opieki zdrowotnej i ma bezpośredni związek z jakością zarządzania tym zakładem.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Wity**

**w sprawie planowanej nacjonalizacji dziennika
„Rzeczpospolita” (8108)**

W odpowiedzi na pismo z dnia 30 listopada 2010 r. (nr SPS-024-8108/10) dotyczące zapytania pana posła Tadeusza Wity, w sprawie planowanej nacjonalizacji dziennika „Rzeczpospolita”, przedstawiam następujące informacje.

W dniu 15 października 2010 r. Przedsiębiorstwo Wydawnicze Rzeczpospolita SA złożyło do Sądu Okręgowego w Warszawie pozew o rozwiązanie Spółki Presspublica sp. z o.o. Jak podano w pozwie, podstawą do jego złożenia jest m.in.: trwały konflikt pomiędzy wspólnikami spółki dotyczący w szczególności: kierunku dalszego rozwoju spółki (strategia rozwoju), niemożności wypracowania wspólnego stanowiska wspólników w sprawach zasadniczych dla spółki, nieprzekazywania informacji o prowadzonej działalności biznesowej, braku możliwości porozumienia co do kształtu budżetu spółki na 2010 r., sposobu zarządzania spółką oraz realizacji jej celu, co uniemożliwia przeprowadzenie zmian mogących zapewnić poprawę jej sytuacji finansowej. Zatem złożenie pozwu jest konsekwencją braku porozumienia z większościowym udziałowcem Presspublica Holding Norway AS wchodzącego w skład grupy medialnej MECOM.

W kwestii kondycji finansowej spółki Presspublica sp. z o.o. pragnę wyjaśnić, że spółka osiąga ujemny wynik finansowy niezmiennie już od czterech lat. Z ogólnie dostępnych sprawozdań składanych przez spółkę do KRS wynika, że w ostatnich czterech la-

tach, od 2006 r. do roku 2009, spółka generowała jedynie straty. Łącznie przekroczyły one już 32 mln zł. W 2006 r. strata spółki wyniosła 95 tys. zł, w 2007 r. – 8415 tys. zł, w 2008 r. – 14 957 tys. zł, w 2009 r. – 9011 tys. zł.

Odnośnie natomiast do stwierdzenia, że tytuł „Rzeczpospolita” wraca do państwowego udziałowca, pragnę wyjaśnić, że umowa spółki nie przyznaje Przedsiębiorstwu Wydawniczemu Rzeczpospolita SA prawa pierwokupu tytułu prasowego „Rzeczpospolita” oraz innych składników majątkowych spółki w przypadku rozwiązania spółki.

Zgodnie z § 2 ust. 10 umowy wspólników zawartej pomiędzy Socpresse SA a PPWR w 1990 r. w przypadku likwidacji spółki wydawnictwu (tj. PPWR) lub jego następcy przysługuje prawo pierwokupu gazety „Rzeczpospolita” oraz innych rzeczy i praw stanowiących majątek spółki. Analogiczne postanowienia zostały określone w umowie z dnia 4 listopada 1993 r. zawartej pomiędzy PPWR a Socpresse SA i PPE SA, na mocy której zmieniono § 2 umowy wspólników w ten sposób, że podmiot Socpresse SA zastąpiono podmiotem PPE SA w związku ze zbyciem udziałów spółki przez Socpresse SA na rzecz PPE SA. Natomiast na mocy porozumienia z dnia 4 lipca 1996 r. zawartego pomiędzy PPE SA i Presspublica Holding Norway oraz PPWR (na podstawie którego PPE SA przeniosła na rzecz Presspublica Holding Norway wszelkie prawa i obowiązki z umów zawartych pomiędzy wspólnikami spółki z dniem zarejestrowania podwyższenia kapitału zakładowego Presspublica Holding Norway pokrytego aportem w postaci udziałów spółki, na co PPWR wyraziła zgodę) postanowienie § 2 umowy wspólników wiąże również spółkę Presspublica Holding Norway. Z analizy przygotowanej dla PWR SA przez kancelarię prawniczą wynika, że prawo pierwokupu gazety „Rzeczpospolita” oraz innych rzeczy i praw stanowiących majątek spółki w przypadku likwidacji spółki zastrzeżone zostało na rzecz PPWR i jego następcy prawnego w umowie wspólników spółki, pomiędzy jej wspólnikami, nie zaś w umowie spółki, czy umowie zawartej pomiędzy PPWR a spółką. W związku z tym, że spółka nie jest stroną umowy wspólników prawo pierwokupu nie jest skuteczne w relacji pomiędzy Przedsiębiorstwem Wydawniczym Rzeczpospolita SA a spółką.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że konsekwencją złożenia pozwu (w przypadku uzyskania pozytywnego rozstrzygnięcia) nie będzie nacjonalizacja dziennika, a losy prawne składników majątkowych określają przepisy Kodeksu spółek handlowych (w szczególności dotyczące procedury likwidacyjnej majątku spółki) oraz postanowienia umowy spółki.

Na podstawie przepisu art. 282 K.s.h., określającego obowiązki likwidatorów i podejmowane przez nich czynności likwidacyjne, likwidatorzy powinni zakończyć interesy bieżące spółki, ściągnąć wierzytelności, wypełnić zobowiązania i upłynnić majątek spółki. Następnie po dokonaniu czynności likwidacyjnych, tj. po spłacie wszystkich zobowiązań (rozu-

mianych jako zaspokojenie zobowiązania w drodze zapłaty, a także jego zabezpieczenie), a przy tym po upływie co najmniej 6 miesięcy od daty ogłoszenia o otwarciu likwidacji następuje podział majątku spółki między wspólników. Podział obejmuje tylko tę część majątku, która pozostała po zaspokojeniu lub zabezpieczeniu wierzycieli. Podział majątku nie może nastąpić przed upływem sześciu miesięcy od daty ogłoszenia o otwarciu likwidacji i wezwaniu wierzycieli (art. 279 K.s.h.).

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra infrastruktury
na zapytanie posła Stanisława Szweda**

**w sprawie likwidacji szkód powodziowych
na drogach woj. śląskiego, DK52 i DK81 (8177)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Stanisława Szweda przekazane przy piśmie z dnia 6 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-024-8177/10) w sprawie likwidacji szkód powodziowych na drogach krajowych nr 52 w miejscowości Kobiernice – most przez Sołę i nr 81 – osuwisko w miejscowości Ochaby (figurujące w ewidencji Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad jako osuwisko w miejscowości Wiślica).

Most w Kobiernicach

W dniu 18 maja 2010 r. na skutek podmycia przez wody powodziowe przyczółka i rozmycia korpusu drogi most przez Sołę w ciągu drogi krajowej nr 52 w Kobiernicach został wyłączony z ruchu. Do dnia 25 maja 2010 r. opracowano ekspertyzę, wykonano doraźne zabezpieczenie obiektu i przywrócono na nim ruch pojazdów o masie do 3,5 t. Kolejna fala powodziowa, która nadeszła dnia 2 września 2010 r., spowodowała uszkodzenie i dalsze rozmycia linii brzegowej w obrębie przyczółka mostu. Przerwa w ruchu trwała 3 dni do momentu wykonania dodatkowych doraźnych umocnień.

W związku z powstałymi szkodami Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podjęła działania mające na celu remont ww. mostu. Dnia 28 sierpnia br. wybrana została najkorzystniejsza oferta w ogłoszonym w lipcu 2010 r. przez Oddział GDDKiA w Katowicach przetargu nieograniczonym na zaprojektowanie i wykonanie robót budowlanych związanych z remontem obejmującym docelowe trwałe zabezpieczenie przyczółka mostu nad rzeką Sołą w m. Kobiernice (system „Zaprojektuj i zbuduj”), natomiast dnia 9 września 2010 r. podpisana została umowa z wykonawcą tego zadania, firmą Firesta-Fiser

Ostrava Czechy. Termin zakończenia prac remontowych, zgodnie z przedmiotową umową, został określony na dzień 30 czerwca 2011 r.

Aktualnie trwają prace związane z zatwierdzeniem dokumentacji technicznej oraz przygotowania do rozpoczęcia robót związanych z wykonaniem trwałego zabezpieczenia przyczółka. Rozpoczęcie robót będzie możliwe po znacznym obniżeniu poziomu wody regulowanym przez pobliską zaporę w Porąbce, co w chwili obecnej przy intensywnych opadach śniegu i przewidywanych roztopach nie jest możliwe. Zasadnicze prace w obrębie przyczółka oraz korpusu drogi, gdzie ruch aktualnie odbywa się po tymczasowej konstrukcji stalowej z pokładem drewnianym, powinny się rozpocząć na przełomie stycznia i lutego 2011 r. i wówczas ruch na obiekcie zostanie wyłączony dla pojazdów samochodowych. Wyznaczony objazd dla pojazdów powyżej 3,5 t (aktualnie funkcjonujący) zostanie utrzymany do zakończenia remontu. Ruch pojazdów o masie całkowitej poniżej 3,5 t zostanie skierowany w czasie remontu na drogi do tego przystosowane, po uzgodnieniu przez wykonawcę robót trasy objazdu z ich zarządcami. Przez cały okres prac remontowych ruch pieszy będzie się odbywał bez zakłóceń.

Osuwisko w m. Ochaby (Wiślica)

W dniu 19 maja 2010 r. na skutek długotrwałych i intensywnych opadów deszczu, które doprowadziły do gwałtownego podniesienia się poziomu wody w Wiśle, doszło do uszkodzenia drogi krajowej nr 81 relacji Katowice – Skoczów w m. Wiślica polegającego na:

— poprzecznych spękaniach nawierzchni z rozwarstwieniem do ok. 7 cm, a także podłużnych jej deformacjach (garby i wypiętrzenia),

— podmyciu skarpy nasypu drogowego od strony rzeki Wisły,

— oberwaniu skarpy wykopu (zbocze Skarpa Wiślicka powyżej drogi krajowej nr 81).

W związku z powyższymi uszkodzeniami, jak również osiadaniem korpusu drogowego w wyniku jego podmycia i jednoczesnej utraty stateczności skarpy, w dniu 20 maja 2010 r. zamknięto całkowicie dla ruchu przedmiotowy odcinek drogi krajowej nr 81. Jednocześnie wyznaczony został objazd dla pojazdów ciężarowych drogą ekspresową S1 od Skoczowa do Cieszyna i dalej drogą wojewódzką nr 938 do Pawłowic, a od Katowic bezpośrednio drogą wojewódzką nr 938. Natomiast ruch pojazdów osobowych odbywał się drogami lokalnymi przez miejscowość Wiślica.

Dnia 26 maja 2010 r. firma Geopartner z Krakowa wykonała sondowanie georadarem konstrukcji korpusu drogowego, a dnia 31 maja 2010 r. geodeci założyli repery w celu monitorowania ewentualnych osiadań skarpy i korpusu drogowego. Po analizie wstępnych wyników badań i uwzględnieniu utrudnień, jakie generuje wyłączenie z ruchu drogi krajowej nr 81 w miejscowości Wiślica w dniu 2 czerwca br. podjęto decyzję o przywróceniu ruchu w obu kierunkach na jezdni prawej. Z uwagi na bezpieczeństwo użyt-

kowników ruchu przywrócono wyłącznie dla samochodów osobowych o masie całkowitej do 3,5 t.

Dnia 1 września 2010 r. została zlecona realizacja zadania pn. „Awaryjne wykonanie badania podłoża przed doraźnym wzmocnieniem (zabezpieczeniem) konstrukcji nawierzchni w celu tymczasowego dopuszczenia ruchu (wykonanie odwiertów i sondowań DPSH)”. Wyniki ww. badania oraz badania geologicznego pn. „Wstępna ocena warunków gruntowo-wodnych”, jak również obliczenia stateczności skarpy wykazały, że istnieje możliwość doraźnego przywrócenia ruchu na obu jezdniach bez ograniczenia tonażowego. W tym celu konieczne było wykonanie remontu nawierzchni drogi w miejscach deformacji i spękań, a także zabezpieczenie skarpy korpusu drogowego od strony rzeki Wisły. Remont nawierzchni został zakończony dnia 4 listopada 2010 r., natomiast w dniu 8 grudnia 2010 r. zabezpieczono skarpy i przywrócono ruch na lewej jezdni dla pojazdów osobowych, natomiast dnia 22 grudnia 2010 r. odcinek drogi krajowej nr 81 w miejscowości Wiślica został otwarty do ruchu dla pojazdów ciężarowych.

Ponadto uprzejmie informuję, iż z uwagi na szeroki i skomplikowany zakres prac związanych z przebudową i zabezpieczeniem uszkodzonego odcinka drogi nr 81 będzie ona przeprowadzana w 2011 r. Aktualnie Oddział Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Katowicach jest na etapie przygotowywania materiałów przetargowych na wykonanie dokumentacji projektowej dotyczącej docelowego usunięcia skutków powodzi na drodze krajowej nr 81 w miejscowości Wiślica.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 28 grudnia 2010 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Waldemara Wrony**

**w sprawie szkoleń dla lekarzy robiących
specjalizację (8200)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, znak: SPS-024-8200/10, z dnia 7.12.2010 r., przekazujące zapytanie pana posła Waldemara Wrony w sprawie możliwości stałego zlecenia i finansowania organizacji kursu z zakresu rehabilitacji oddechowej dla dzieci w Katedrze Rehabilitacji Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie uprzejmie informuję, że sprawy związane z organizacją procesu szkolenia specjalizacyjnego lekarzy regulują

przepisy rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy dentyistów (Dz. U. Nr 213, poz. 1779, z późn. zm.).

Zgodnie z § 12 wyżej przytoczonego rozporządzenia kursy specjalizacyjne objęte programem danej specjalizacji mogą być prowadzone przez jednostki organizacyjne, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentyisty (Dz. U. Nr 136, poz. 857 z 2008 r. z późn. zm.), po uzyskaniu opinii konsultanta krajowego w odpowiedniej dziedzinie medycyny i uzyskaniu wpisu na listę prowadzoną przez Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego (CMKP).

Podmiot zamierzający prowadzić kurs objęty programem danej specjalizacji przesyła do CMKP, w terminie do dnia 15 listopada każdego roku, dokładnie wypełniony stosowny wniosek o wpisanie na listę podmiotów uprawnionych do organizowania kursów specjalizacyjnych. Do wniosku należy dołączyć program kursu wraz z pozytywną opinią właściwego konsultanta krajowego (wzory ww. wniosków oraz wzór programu kursu są publikowane na stronie internetowej CMKP: www.cmkp.edu.pl/komunikat.htm).

CMKP podaje do wiadomości, w terminie do dnia 31 grudnia każdego roku, w formie informacji na swojej stronie internetowej listę podmiotów organizujących określonego rodzaju kursy objęte programami poszczególnych specjalizacji.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że dla uczelni medycznych nadzorowanych przez ministra zdrowia dotacja budżetowa przekazywana jest m.in. na realizację zadań związanych z kształceniem studentów studiów stacjonarnych, uczestników stacjonarnych studiów doktoranckich i kadr naukowych i wg ust. 9 art. 94 ustawy o szkolnictwie wyższym z dnia 30 sierpnia 2005 r. (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) na zadania związane z prowadzeniem podyplomowego kształcenia w celu zdobywania specjalizacji przez lekarzy i lekarzy dentyistów. Wśród uczelni medycznych, dla których dotację budżetową na podstawową działalność przekazuje minister zdrowia, od 2010 r. figuruje również Wydział Nauk Medycznych Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie.

Podział środków budżetowych pomiędzy uczelnie medyczne na tzw. działalność dydaktyczną dokonywany jest na podstawie algorytmu opisanego w rozporządzeniu ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 9 maja 2008 r. w sprawie zasad podziału dotacji z budżetu państwa dla uczelni publicznych i niepublicznych (Dz. U. Nr 89, poz. 544, z późn. zm.). Według zawartego w powyższym akcie prawnym wzoru zostanie obliczona wielkość dotacji dla uczelni medycznych i Wydziału Nauk Medycznych Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie przeznaczonej na zadania związane z prowadzeniem podyplomowego kształcenia w celu zdobywania specjalizacji przez lekarzy i lekarzy dentyistów.

Biorąc pod uwagę powyższe, uprzejmie informuję, że zarówno Ministerstwo Zdrowia, jak również Centrum Medyczne Kształcenia Podyplomowego nie mają możliwości bezpośredniego finansowania kursów specjalizacyjnych organizowanych przez uczelnie medyczne oraz Wydział Nauk Medycznych Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego dla lekarzy odbywających specjalizację.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie finansowania z NFZ świadczeń
stomatologicznych na terenie miasta Zamościa
(8206)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Sławomira Zawislaka, posła na Sejm RP, z dnia 2 grudnia 2010 r., w sprawie finansowania z Narodowego Funduszu Zdrowia świadczeń stomatologicznych na terenie miasta Zamościa, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 7 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8206/10, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Warunki udzielania, zakres oraz zasady i tryb finansowania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), akty wykonawcze do wskazanej ustawy oraz zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach świadczeń, m.in. w rodzaju leczenia stomatologicznego.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 1 i 2 ww. ustawy, należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Zgodnie z art. 107 ust. 5 wymienionej na wstępie ustawy, do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego

funduszu należy m.in. przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości zobowiązań określonych umową. Zawieranie przez fundusz umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej odbywa się po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań (art. 139 przytoczonej na wstępie ustawy).

Mając na uwadze treść przedmiotowego zapytania oraz biorąc pod uwagę powyższe przepisy prawa, Ministerstwo Zdrowia wystąpiło do Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o udzielenie informacji dotyczących stanu zabezpieczenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu świadczeń ogólnostomatologicznych na terenie miasta Zamościa w chwili obecnej.

Z informacji Lubelskiego OW NFZ wynika, iż postępowanie konkursowe w sprawie wyboru świadczeniodawców z zakresu świadczeń ogólnostomatologicznych na terenie miasta Zamościa było prowadzone na podstawie następujących aktów prawnych:

— ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, w szczególności w oparciu o art. 139 ust. 2,

— rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu ogłaszania o postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej przez Narodowy Fundusz Zdrowia, zapraszania do udziału w rokowaniach, składania ofert, powoływania i odwoływania komisji konkursowej oraz jej zadań (Dz. U. Nr 273, poz. 2719). Ponadto w ogłoszeniu postępowania zostały podane poniższe akty prawne, które zawierały wymagania określone przez NFZ w odniesieniu do oferentów, jak również stanowiły merytoryczną podstawę dla komisji konkursowej do dokonania rozstrzygnięcia postępowania konkursowego:

— zarządzenie nr 49/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie warunków postępowania dotyczących zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej,

— zarządzenie nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, zmienione zarządzeniem nr 85/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 11 grudnia 2009 r., zmienione

zarządzeniem nr 50/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 1 września 2010 r.,

— zarządzenie nr 55/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 14 września 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju leczenie stomatologiczne,

— rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego (Dz. U. Nr 140, poz. 1144, z późn. zm.).

Oddział udzielił informacji, iż w dniu 22 września 2010 r. na stronach internetowych podał do publicznej wiadomości ceny oczekiwane jednostek rozliczeniowych w poszczególnych rodzajach świadczeń, w tym w rodzaju leczenie stomatologiczne, dla postępowań konkursowych wyboru świadczeniodawców na rok 2011 i lata następne.

W części jawnej postępowania konkursowego komisja konkursowa dokonała weryfikacji pod względem spełniania przez oferentów warunków formalnoprawnych, jak również wymagań koniecznych dotyczących warunków udzielania świadczeń wynikających z powyższych aktów prawnych. W części niejawnego postępowania konkursowego zostały przeprowadzone negocjacje z oferentami dotyczące ustalenia liczby jednostek rozliczeniowych oraz ceny jednostkowej. Negocjacje w ww. zakresie zakończyły się podpisaniem przez oferentów oraz członków komisji konkursowej protokołu końcowego z negocjacji, który w swojej treści zawierał następującą klauzulę: „Protokół końcowy zawiera ostateczne stanowiska stron w procesie negocjacji co do ilości i ceny. Zbieżność stanowisk w protokole końcowym nie oznacza dokonania wyboru oferenta i przyrzeczenia zawarcia umowy. Rozbieżność stanowisk w protokole końcowym oznacza, że oferta nie zostanie wybrana. W przypadku wystąpienia rozbieżności i odmowy podpisania przez oferenta protokołu końcowego, komisja odnotowuje ten fakt w pozycji ”Uwagi” i podpisuje protokół końcowy jednostronnie, informując jednocześnie oferenta o zakwalifikowaniu przez komisję konkursową oferty (lub jej odrębnie ocenianej części) do kategorii ofert, które nie zostaną wybrane w toku postępowania”.

Jednocześnie fundusz poinformował, że oferenci w trakcie powyższych negocjacji byli informowani przez członków komisji konkursowej o możliwości modyfikacji swojej oferty w zakresie proponowanej liczby jednostek rozliczeniowych oraz ceny jednostkowej. Podkreślany był przez członków komisji konkursowej fakt, że modyfikacja ceny jednostkowej wpływa na ocenę punktową oferty (kryterium ceny) zgodnie z zapisami ww. zarządzenia nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, z późn. zm. Oferenci informowani byli również, iż wybór ofert do zawarcia umowy nastąpi w wyniku ostatecznego porównania wszystkich ofert (według pozycji zajętej

w rankingu końcowym ofert) biorących udział w postępowaniu w zakresie otrzymanej łącznej oceny punktowej oferty wynikającej z poszczególnych kryteriów, w odniesieniu do możliwości zakontraktowania świadczeń wynikającej z wartości ogłoszenia przedmiotowego postępowania konkursowego.

Z wyjaśnień oddziału wynika również, iż fundusz, przeprowadzając postępowanie konkursowe w przedmiotowym zakresie, kierował się kryteriami określonymi na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 2 oraz art. 148 ww. ustawy, a także zarządzenia nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, z późn. zm. Komisja konkursowa przeprowadziła analizę porównawczą ofert biorących udział w postępowaniu konkursowym. Stosownie do wymogów wskazanego wyżej art. 148 analiza porównawcza obejmowała: ciągłość, dostępność, jakość udzielanych świadczeń, kwalifikacje personelu, wyposażenie w sprzęt i aparaturę medyczną, na podstawie wewnętrznej oraz zewnętrznej oceny, która może być potwierdzona certyfikatem jakości lub akredytacją, cenę.

Fundusz wyjaśnił, iż ocena punktowa poszczególnych kryteriów oceny oferty dokonywana była na podstawie wypełnionych przez oferenta list ankiet dotyczących danego kryterium, będących częścią złożonych ofert. Wartość punktowa pozycji oferty w danym kryterium wynika z sumowania punktów uzyskanych w poszczególnych pytaniach ankietowych na podstawie udzielonej przez oferenta odpowiedzi i ustalonej punktacji danej odpowiedzi. Pod uwagę wzięto wszystkie pytania z ankiet dotyczących danego kryterium. Kryteria oceny ofert i warunki wymagane od świadczeniodawców były jawne i nie podlegały zmianie w toku postępowania, zaś oferenci w oświadczeniu (wzór – załącznik nr 2 do zarządzenia nr 49/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie warunków postępowania dotyczących zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej) załączanym do oferty oświadczyli, iż po zapoznaniu się z warunkami postępowania oraz warunkami zawierania umów nie zgłaszają do nich zastrzeżeń oraz że przyjmują je do stosowania.

Lubelski Oddział NFZ udzielił również informacji, iż w wyniku przeprowadzonych negocjacji uzyskano ostateczne stanowiska w zakresie cen i liczby świadczeń, na tej podstawie sporządzony został protokół końcowy z negocjacji ze zbieżnymi stanowiskami stron. W dalszej części postępowania sporządzono ranking końcowy, w którym znalazły się wszystkie nie odrzucone oferty, uszeregowane w kolejności wynikającej z łącznej liczby punktów oceny z uwzględnieniem wyników negocjacji.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej powszechnego dostępu do kontraktowanych z NFZ usług stomatologicznych w placówkach oświatowych, uprzejmie informuje, iż z informacji dyrektora Lubelskiego OW

NFZ wynika, że fundusz w planie zabezpieczenia świadczeń na rok 2011 i lata następne określił jako jeden z trzech priorytetowych zakresów świadczeń w rodzaju leczenia stomatologicznego zakres świadczeń ogólnostomatologicznych dla dzieci i młodzieży do ukończenia 18. roku życia. Przyjęty priorytet stanowi kontynuację wieloletnich działań zarówno Lubelskiej Regionalnej Kasy Chorych, jak również Lubelskiego OW NFZ w zabezpieczeniu świadczeń dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia.

W oparciu o wymienione na wstępie rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia stomatologicznego Narodowy Fundusz Zdrowia jako płatnik kontraktuje świadczenia stomatologiczne m.in. w zakresach: świadczenia ogólnostomatologiczne oraz świadczenia ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia, natomiast w rozporządzeniu nie przewidziano osobnego kontraktowania przez NFZ świadczeń ogólnostomatologicznych dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia wyłącznie w miejscu nauczania i wychowania, ani nie przewiduje również odrębnych warunków udzielania świadczeń dla gabinetów stomatologicznych zlokalizowanych w szkołach. Tak zdefiniowany zakres świadczeń pozwala na uczestnictwo w postępowaniach konkursowych wszystkim podmiotom uprawnionym do realizacji świadczeń stomatologicznych.

W świetle art. 134 ust. 1 ustawy o świadczeniach fundusz jest zobowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzenie postępowania konkursowego w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji.

W świetle powyższego, zdaniem funduszu, kryterium lokalizacji gabinetu w szkole nie może być podstawą dla Lubelskiego OW NFZ w postępowaniach konkursowych do wybrania oferty do zawarcia umowy.

Lubelski NFZ poinformował również, iż w wyniku dokonania rozstrzygnięcia postępowania konkursowych w zakresie świadczeń ogólnostomatologicznych dla dzieci i młodzieży do ukończenia 18. roku życia w niektórych obszarach woj. lubelskiego zaistniała sytuacja niewybrania części gabinetów zlokalizowanych w miejscu nauczania i wychowania. Jedną z przyczyn takiej sytuacji jest zgłoszenie do konkursu ofert oferentów, którzy nie posiadają gabinetów zlokalizowanych w szkołach, a ich oferty w rankingu ofert zajęły miejsce gwarantujące zawarcie umowy. W dniu 17 grudnia 2010 r. zostały ogłoszone w trybie konkursu ofert postępowania uzupełniające w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w roku 2011 i latach następnych w rodzaju: leczenie stomatologiczne, w zakresie świadczeń: świadczenia ogólnostomatologiczne dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia. Lubelski OW NFZ przeznaczył na ww. postępowania kwotę 4 108 500 zł. Na teren powiatu m. Zamościa zostało ogłoszone postępowanie uzupełniające w kwocie 396 000 zł. Termin

dokonania rozstrzygnięcia ogłoszonych postępowań konkursowych przewidywany jest na 17 stycznia 2011 r.

Odnosząc się do pytania dotyczącego szans zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na rok 2011 ze świadczeniodawcami świadczącymi usługi stomatologiczne na terenie Zamościa, uprzejmie informuję, iż z informacji oddziału wynika, że w związku z dokonanym rozstrzygnięciem postępowania konkursowego 3 oferentów z miasta Zamościa zakwalifikowanych do zawarcia umowy złożyło do dyrektora Lubelskiego OW NFZ pisemne wnioski o zmniejszenie wynegocjowanych kwot kontraktów. Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że oddział rozważa ewentualne ogłoszenie postępowań uzupełniających po ostatecznym zakończeniu procesu odwoławczego oferentów od dokonanych już rozstrzygnięć postępowań konkursowych oraz po zbilansowaniu przez oddział wolnych środków finansowych, istnieją szanse, że liczba świadczeniodawców na terenie miasta Zamościa może ulec zwiększeniu.

Konkludując, należy zauważyć, iż nie ma przepisu ustawy mówiącego o konieczności zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z tymi samymi świadczeniodawcami posiadającymi poprzednio zawartą z funduszem umowę o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Postępowania konkursowe nie polegają na przydzielaniu kontraktów dotychczasowym świadczeniodawcom, a na wyłonieniu najlepszych oferentów spośród wszystkich, którzy przystąpili do konkursu. Oceniane są m.in.: jakość, dostępność, cena, kompleksowość i ciągłość udzielania świadczeń (art. 148 wymienionej na wstępie ustawy o świadczeniach).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Andrzeja Biernata**

**w sprawie ustawowego rozwiązania kwestii
dotyczącej przyznawania świadczenia
pielęgnacyjnego współmałżonkowi
w przypadku choroby Huntingtona (8208)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Andrzeja Biernata, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r. (SPS-024-8208/10), w sprawie ustawowego rozwiązania przyznawania świadczenia

pielęgnacyjnego współmałżonkowi w przypadku choroby Huntingtona uprzejmie przekazuję poniżej wyjaśnienia w kwestii umieszczenia choroby Huntingtona na liście chorób przewlekłych oraz możliwości refundacji leków stosowanych w chorobie Huntingtona.

Terapia w chorobie Huntingtona polega przede wszystkim na leczeniu objawów. Terapia płasawicy towarzyszącej chorobie Huntingtona może być prowadzona przy użyciu leków zawierających jako substancje czynne haloperidol oraz klonazepam. Produkty lecznicze zawierające te substancje czynne umieszczone są w wykazie chorób oraz wykazie leków i wyrobów medycznych, które ze względu na te choroby są przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub za częściową odpłatnością, w schorzeniach odpowiednio: choroby psychiczne lub upośledzenia umysłowe oraz padaczka. Powyższe nie oznacza jednakże możliwości refundacji ww. preparatów w leczeniu płasawicy towarzyszącej chorobie Huntingtona. Byłoby to dopuszczalne jedynie w przypadku gdyby schorzenie to wymienione było we wskazaniach rejestracyjnych poszczególnych produktów, co umożliwiłoby umieszczenie choroby Huntingtona na liście chorób przewlekłych.

W leczeniu depresji towarzyszącej chorobie Huntingtona mogą być stosowane natomiast preparaty zawierające fluoksetynę, sertralinę, lit. Również i w tym wypadku w wykazie chorób oraz wykazie leków i wyrobów medycznych, które ze względu na te choroby są przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub za częściową odpłatnością, w schorzeniu: choroby psychiczne lub upośledzenia umysłowe umieszczone są preparaty zawierające ww. substancje czynne. Ze względu na zgodność wskazań refundacyjnych ze schorzeniem w takich przypadkach jest możliwa refundacja leków przy chorobie Huntingtona w leczeniu depresji.

W wykazach refundacyjnych brak jest natomiast produktów leczniczych zawierających substancję czynną tetrabenazyna, stosowaną w leczeniu płasawicy towarzyszącej chorobie Huntingtona. Produkt ten uzyskał pozwolenia na dopuszczenie do obrotu we wrześniu 2010 r. Umieszczenie go w wykazach refundacyjnych jest możliwe jedynie na wniosek odpowiedniego podmiotu. Wynika to z faktu, iż proces umieszczenia leku w wykazach leków refundowanych inicjowany jest, zgodnie z art. 39 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), na wniosek podmiotu odpowiedzialnego, przedstawiciela podmiotu odpowiedzialnego oraz importera równoległego w rozumieniu ustawy Prawo farmaceutyczne, a także wytwórcy wyrobów medycznych, jego autoryzowanego przedstawiciela albo importera w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o wyrobach medycznych. Na rozpoczęcie powyższego procesu nie ma zatem wpływu minister zdrowia. Odpo-

wiedni wniosek musi być ponadto zgodny ze wskazaniami rejestracyjnymi danego preparatu.

Uprzejmie informuję jednocześnie, iż tekst ww. interpelacji został przesłany do ministra pracy i polityki społecznej zgodnie z kompetencjami, z prośbą o udzielenie bezpośredniej odpowiedzi w części dotyczącej ustawowego rozwiązania przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego współmałżonkowi w przypadku choroby Huntingtona.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Fronczak

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na zapytanie posła Cezarego Tomczyka
oraz grupy posłów**

**w sprawie konkursu na nazwy
dla polskich satelitów (8209)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, sygn. SPS-024-8209/10, kierującego zapytanie posła Cezarego Tomczyka oraz grupy posłów w sprawie konkursu na nazwy dla polskich satelitów przekazuję poniżej odpowiedzi na postawione w zapytaniu pytania.

1. Próby naruszenia reguł uczciwego głosowania i obejścia elektronicznych zabezpieczeń polegały na wielokrotnym głosowaniu z jednego adresu IP w krótkim okresie czasu (krótszym niż 1 minuta 30 sekund). Dla przykładu, z jednego numeru IP tylko o godz. 04:30 oddano pięć głosów na nazwę „Ary Sternfeld”, o godz. 04:31 trzy głosy, o godz. 04:32 pięć głosów i taka tendencja utrzymuje się w każdej minucie tak wczesnej pory. Dlatego też głosy takie uznane zostały za głosy oddane przez automaty ingerujące w kod strony www lub inne, które mogły mieć na celu zafałszowanie wyników.

2. Podliczaniem głosów zajmowała się firma K2 Internet SA.

3. Tak, wątpliwości dotyczące uczciwości oddanych głosów odnosiły się do każdej zaproponowanej w konkursie nazwy, wobec czego analizie poddane zostały wszystkie głosy.

4. Tak, wszystkim czterem nazwom odjęto głosy, które w raporcie firmy K2 Internet SA zostały uznane za podejrzan.

5. Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego obserwowało przyrost głosów na bieżąco, natomiast weryfikacja oddanych głosów nastąpiła po wygenerowaniu przez firmę K2 Internet SA zbiorczego raportu po zakończeniu głosowania.

6. Tak, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego rozważało możliwość przeprowadzenia dogrywki pomiędzy nazwami „Ary Sternfeld” oraz „Heweliusz”, jednak w opinii firmy K2 Internet SA mimo wdrożenia dodatkowych zabezpieczeń (generujących również dodatkowe koszty) nie istniała gwarancja 100-procentowego zabezpieczenia ankiety. W związku z powyższym MNiSW odstąpiło od takiego działania.

Z wyrazami głębokiego szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Danieli Chrapkiewicz**

**w sprawie nowelizacji ustawy
o rehabilitacji zawodowej
i społecznej oraz zatrudnianiu osób
niepełnosprawnych
(8210)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8210/10, zapytanie poselskie z dnia 30 listopada 2010 r. złożone przez panią Danielę Chrapkiewicz, posłankę na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Przepisem art. 11 ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578) została wprowadzona zmiana do ustawy o rehabilitacji zawodowej (...), zgodnie z którą w roku 2011 fundusz otrzymuje dotację celową z budżetu państwa na dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych w wysokości do 30% środków zaplanowanych na realizację tego zadania na ten rok, a nie, jak było dotychczas, w wysokości nie mniejszej niż 30% środków zaplanowanych na realizację tego zadania na dany rok.

Jednocześnie uprzejmie informuję panią poseł, że dotacje celowe z budżetu państwa na dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych w latach 2007–2010 oscyływały w granicach do 30% środków zaplanowanych na realizację tego zadania w poszczególnych latach. I tak, dotacje te w latach

2007– 2010 wynosiły odpowiednio 23,6%, 25,9%, 28,5%, 25,9%, a na rok 2011 dotacja planowana jest w wysokości 25,3%. Wysokość dotacji z budżetu państwa pozostaje bez wpływu na wysokość dofinansowania uzyskiwanego przez pracodawcę. Jej ewentualne zmniejszenie oznacza jedynie zwiększenie zaangażowania środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na realizację tego zadania.

Ponadto wyjaśniam, że przepisy ww. ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 226, poz. 1475) nie zmieniły się w odniesieniu do warunków, od których jest uzależnione prawo do uzyskania dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych. Zgodnie z przepisem art. 26a ust. 1a ustawy o rehabilitacji zawodowej (...) dofinansowanie to nadal nie przysługuje pracodawcy zatrudniającemu co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy i nieosiągającemu wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wysokości co najmniej 6%. Natomiast pozostałym pracodawcom dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych przysługuje.

Wprawdzie wprowadzone omawianą nowelizacją zmiany ograniczają wysokość miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego, jednakże nie można zgodzić się z tezą wysuniętą przez panią poseł, że zatrudnianie osób niepełnosprawnych przestanie być opłacalne. Nadal bowiem praca osób niepełnosprawnych będzie silnie dotowana ze środków publicznych, a zakłady pracy chronionej utrzymają pozycję uprzywilejowaną w stosunku do innych zakładów.

Pracodawcy, zgodnie z przepisem art. 26a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.), przysługuje ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych miesięczne dofinansowanie do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego zaliczonego do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności w kwocie stanowiącej odpowiednio 160%, 140% i 60% najniższego wynagrodzenia. Kwoty te zwiększa się o 40% najniższego wynagrodzenia w przypadku osób niepełnosprawnych, u których stwierdzono chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe lub epilepsję, oraz niewidomych. We wskazanej wysokości pracodawcy będą otrzymywali dofinansowanie do wynagrodzeń do 31 grudnia 2011 r.

Natomiast zmiany w zakresie wysokości dofinansowania będą następowały sukcesywnie, począwszy od stycznia 2012 r. I tak, w pierwszym półroczu 2012 r. będą wynosiły odpowiednio 170%, 125% i 50% najniższego wynagrodzenia, a w II półroczu odpowiednio 180%, 115% i 45% najniższego wynagrodzenia, a od 1 stycznia 2013 r. dofinansowanie to będzie wy-

nosiło odpowiednio 180%, 100% i 40% najniższego wynagrodzenia. Zwiększone dofinansowanie dla osób ze specjalnymi schorzeniami będzie nadal przysługiwać w wysokości 40% ww. kwot. Pracodawcom z chronionego rynku pracy dofinansowanie przysługiwać będzie w wysokości 100% ww. kwot, jednak nie więcej niż 75%, a pracodawcom z otwartego rynku pracy przysługiwać będzie ono w wysokości 70% lub 90% tych kwot, jednak nie więcej niż 75% kosztów płacy. Koszt płacy, zgodnie z art. 2 pkt 4a ww. ustawy, oznacza to wynagrodzenie brutto oraz finansowane przez pracodawcę obowiązkowe składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe naliczone od tego wynagrodzenia i obowiązkowe składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Z powyższego wynika, że zakłady pracy chronionej przez okres 2 lat będą otrzymywały dofinansowanie do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych w kwocie wyższej niż zakłady z tzw. otwartego rynku pracy. Zrównanie kwot pomocy otwartego i chronionego rynku pracy nastąpi dopiero z dniem 1 stycznia 2013 r. Również przepisy w zakresie zwrotu pracodawcom kosztów przystosowania czy wyposażenia stanowisk pracy dla osób niepełnosprawnych nie uległy zmianom. Zwrot ten nie jest uzależniony od wykazywania przez pracodawcę określonego wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych. W świetle tych przepisów:

1) pracodawca, który przez okres co najmniej 36 miesięcy zatrudni osobę niepełnosprawną zarejestrowaną w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotna albo poszukująca pracy niepozostająca w zatrudnieniu, może otrzymać zwrot kosztów wyposażenia stanowiska pracy (do wysokości piętnastokrotnego przeciętnego wynagrodzenia),

2) pracodawca, który zatrudni przez okres co najmniej 36 miesięcy osoby niepełnosprawne zarejestrowane w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotne lub poszukujące pracy i niepozostające w zatrudnieniu lub pozostające w zatrudnieniu u pracodawcy występującego o zwrot kosztów, jeżeli niepełnosprawność tych osób powstała w okresie zatrudnienia u tego pracodawcy, może otrzymać ze środków funduszu zwrot kosztów:

— adaptacji pomieszczeń zakładu pracy do potrzeb osób niepełnosprawnych, w szczególności poniesionych w związku z przystosowaniem tworzonych lub istniejących stanowisk pracy dla tych osób, stosownie do potrzeb wynikających z ich niepełnosprawności,

— adaptacji lub nabycia urządzeń ułatwiających osobie niepełnosprawnej wykonywanie pracy lub funkcjonowanie w zakładzie pracy,

— zakupu i autoryzacji oprogramowania na użytek pracowników niepełnosprawnych oraz urządzeń technologii wspomagających lub przystosowanych do potrzeb wynikających z ich niepełnosprawności.

Zwrot ww. kosztów dotyczy wyłącznie dodatkowych kosztów pracodawcy wynikających z zatrudnie-

nia osób niepełnosprawnych (nie może przekroczyć kwoty dwudziestokrotnego przeciętnego wynagrodzenia).

Przedstawiając powyższe, uważam, że nie ma potrzeby dokonywania zmian w przepisach o rehabilitacji, bowiem istniejące przepisy zawierają mechanizmy zachęcające pracodawców do zatrudniania osób niepełnosprawnych.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Bańkowskiej**

**w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy
o finansach publicznych
oraz niektórych innych ustaw (8212)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 15 grudnia 2010 r. (nr SPS-024-8212/10), przy którym przesłane zostało zapytanie pani poseł Anny Bańkowskiej z dnia 26 listopada 2010 r., nr 132/XI/10, w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku ze zmianą stawek VAT w kontekście realizacji umów zawartych w trybie ustawy z dnia 29 stycznia 2009 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.), uprzejmie informuję.

Przede wszystkim należy zauważyć, że w związku z uchwaleniem w dniu 16 grudnia 2010 r. ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, która została podpisana przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 23 grudnia br. i przekazana do publikacji w Dzienniku Ustaw, brak jest możliwości proceduralnych wprowadzenia do tej ustawy zmian postulowanych przez panią poseł.

Poza tym należy podkreślić, że poruszona przez panią poseł kwestia możliwości wprowadzenia stosownych uregulowań przejściowych w przepisach o podatku od towarów i usług w związku z umowami zawartymi przez podatników w trybie ww. ustawy Prawo zamówień publicznych w kontekście zmiany stawek podatku od towarów i usług nie stanowi przedmiotu objętego zakresem ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.). Należy bowiem zauważyć, iż zgodnie z art. 1 ww. ustawy reguluje ona opodatkowanie podatkiem od towarów i usług. Nato-

miast zagadnienia związane z realizacją zamówień publicznych regulują odrębne akty prawne, w tym w szczególności ww. ustawa Prawo zamówień publicznych, której art. 1 wskazuje, iż ustawa określa zasady i tryb udzielania zamówień publicznych, środki ochrony prawnej, kontrolę udzielania zamówień publicznych oraz organy właściwe w sprawach uregulowanych w ustawie.

Zaproponowane przez panią poseł wprowadzenie regulacji przejściowych w przepisach o podatku od towarów i usług, pozwalających na zastosowanie dotychczasowych przepisów ustawy o VAT do postępowań prowadzonych w trybie zamówień publicznych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie zmian w ustawie, a także do umów zawartych w wyniku takich postępowań przed wejściem w życie tej ustawy, ale wykonanych już pod jej rządami, nie znajduje zatem uzasadnienia. Problem ten może być natomiast rozpatrzony w oparciu o ww. ustawę Prawo zamówień publicznych, która zawiera już obecnie regulacje umożliwiające dostosowanie umowy do zmieniających się realiów w zakresie kosztów związanych z dostawą towarów i świadczeniem usług.

Jednocześnie należy wskazać, iż regulacje dotyczące zmian stawek podatku VAT, wprowadzone ustawą z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578), zawierają przepisy przejściowe normujące w sposób kompleksowy opodatkowanie podatkiem od towarów i usług czynności dokonywanych w okresie zmian stawek tego podatku. Przepisy te mają zastosowanie nie tylko do zmiany stawek VAT od 1 stycznia 2011 r., ale również do jakiegokolwiek zmiany stawek tego podatku w przyszłości (również gdy, zgodnie z postanowieniami ww. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, z uwagi na przekroczenie relacji państwowego długu publicznego do PKB w wysokości 55% w następnych latach miałyby obowiązywać podwyższone stawki VAT). Reguły przejściowe nie uzależniają jednak stosowania określonej stawki VAT od tego, czy dane świadczenie jest realizowane w ramach umowy dotyczącej zamówienia publicznego. Kwestie realizacji tego typu umów regulują, jak już zaznaczyłem, odrębne przepisy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że przepisy o podatku od towarów i usług nie dyskryminują polskich podatników. Podatnicy ci mogą bowiem tak kształtować swoje stosunki umowne, aby nie ponosić dodatkowych konsekwencji finansowych związanych ze zmianami w zakresie kosztów świadczenia określonych usług czy dokonywania dostaw.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie warunków stażu przydzielonego
z powiatowego urzędu pracy (8213)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację złożoną przez posła Mieczysława Marcina Łuczaka, przesłaną przy piśmie z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8213/10, uprzejmie wyjaśniam.

Staż uregulowany jest w art. 53 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.). Jego podstawową cechą jest to, że skierowany jest do osób bezrobotnych i w związku z jego podjęciem nie następuje utrata statusu bezrobotnego. W związku z tym przez cały czas trwania tego instrumentu stażysta musi spełniać warunki konieczne do utrzymania statusu bezrobotnego.

Warunki, jakie musi spełniać wnioskodawca, aby zarejestrować się jako bezrobotny, a następnie utrzymać ten status, są określone w art. 2 ust. 1 pkt 2 cytowanej ustawy. Zgodnie z tym przepisem bezrobotnym jest osoba niezatrudniona, niewykonywająca innej pracy zarobkowej oraz nieosiągająca z innych tytułów przychodów wyższych niż połowa minimalnego wynagrodzenia za pracę. Bezrobotnym nie może być więc osoba wykonująca pracę na podstawie stosunku pracy, stosunku służbowego lub umowy o pracę nakładczą. Nie może być to również osoba wykonująca inną pracę zarobkową, czyli wykonująca pracę lub świadcząca usługi na podstawie umów cywilnoprawnych, w tym umowy agencyjnej, umowy zlecenia, umowy o dzieło. Bezrobotny nie może też uzyskiwać miesięcznie przychodów w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Ze względu więc na to, że staż jest powiązany z posiadaniem statusu bezrobotnego w okresie całego jego trwania, wprowadzenie możliwości uzyskiwania dodatkowego dochodu przez stażystów prowadziłoby do nierównego traktowania tej kategorii bezrobotnych w porównaniu z bezrobotnymi, którzy nie odbywają stażu. W związku z tym takie zmiany byłyby niecelowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

w sprawie honorowych dawców krwi (8214)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie działań, jakie zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia na rzecz zwiększenia zainteresowania honorowym oddawaniem krwi, a także czy zapasy krwi w Polsce są wystarczające oraz kto jest odpowiedzialny za ich monitorowanie i uzupełnianie ewentualnych braków, przesłane przy piśmie Pana Marszałka, znak: SPS-024-8214/10, z dnia 15 grudnia 2010 r., wyjaśniam co następuje.

Minister zdrowia podejmuje szereg działań na rzecz zwiększenia zainteresowania honorowym oddawaniem krwi. Przykładem może być zainaugurowana 28 października 2010 r. kampania społeczna „Twoja krew – Moje życie”. Stanowi ona unikatowy program społeczno-edukacyjny realizowany przez Ministerstwo Zdrowia i Narodowe Centrum Krwi. Celem programu jest uświadomienie opinii publicznej konieczności zwiększenia liczby stałych dawców krwi, co w niedalekiej perspektywie czasowej zapewni Polsce samowystarczalność.

Kampania społeczna „Twoja krew – Moje życie” jest częścią programu zdrowotnego „Zapewnienie samowystarczalności Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie krwi, jej składników i produktów krwiopochodnych”, ogłoszonego w czerwcu 2009 r. przez Ministerstwo Zdrowia. Program będzie realizowany do 2014 r.

Wiemy, że w Polsce istnieje szereg barier dla wzrostu liczby stałych dawców krwi, m.in. są to bariery światopoglądowe. Polacy wierzą w wiele mitów na temat krwiodawstwa. Przelamanie negatywnego nastawienia i przekonanie Polaków o konieczności zwiększenia grupy regularnych dawców krwi to główne priorytety kampanii, na jakie Ministerstwo Zdrowia zwraca uwagę.

Pragnę podkreślić, że systematyczny wzrost zapotrzebowania na krew, jej składniki i preparaty krwiopochodne stanowi ogromne wyzwanie dla służby krwi. Zużycie składników krwi w Polsce jest nadal o około 30% niższe niż w tzw. starych krajach Unii Europejskiej.

Minister zdrowia w ramach ww. programu polityki zdrowotnej przekazał już 7 nowych mobilnych punktów poboru krwi. Otrzymały je RCKiK: Radom, Słupsk, Kalisz, Zielona Góra, Lublin, Kraków i Olsztyn. Docelowo, do roku 2014 w ramach realizacji programu wszystkie regionalne centra krwiodawstwa i krwiolecznictwa w Polsce zostaną wyposażone w mobilne punkty poboru krwi. Stanowią one nowoczesne, mobilne punkty poboru krwi i umożliwiają zrealizowanie pełnego procesu pobierania krwi, tj.: rejestra-

cję dawców, badanie lekarskie, pobieranie próbek krwi, kwalifikację dawców oraz pobieranie krwi. Wyposażenie mobilnego punktu zapewnia odpowiednie warunki pracy personelu oraz pełne zabezpieczenie dawcy. Ponadto ruchoma stacja poboru krwi pozwala dotrzeć również do miejscowości, które są znacznie oddalone od głównej siedziby regionalnego centrum krwiodawstwa i krwiolecznictwa, gdzie dotychczas pobór krwi nie był prowadzony. Docierając bezpośrednio do krwiodawców i przemieszczając się po kraju, stanowią one także doskonały element promocji honorowego krwiodawstwa.

Polskę jako członka Unii Europejskiej wiążą dyrektywy w zakresie zapewnienia samowystarczalności w krew i jej składniki. Aktywnie włączamy się w szereg prac merytorycznych oraz opiniowanie wniosków dotyczących krwiodawstwa. Rezultaty prac polskich ekspertów zostały określone w zaleceniach Komitetu Ministrów Rady Europy i zaleceniach WHO.

W Polsce nie może zabraknąć krwi – dane dotyczące jej zapasów na terenie całego kraju monitorowane są na bieżąco, a stan rezerw przekazywany jest do Narodowego Centrum Krwi. Utrzymywana jest również stała współpraca regionalnych centrów krwiodawstwa i krwiolecznictwa w zakresie zapewnienia pełnego zabezpieczenia zapasów krwi i jej składników. Dzięki racjonalnej gospodarce krwią pozyskiwaną na bieżąco nie ma globalnych problemów z zabezpieczeniem odpowiedniej ilości krwi do pilnych operacji i transfuzji. W wypadku ewentualnych doraźnych braków jesteśmy w stanie w szybkim czasie dokonać alokacji i umożliwić wykonanie transfuzji tym najbardziej potrzebującym.

Analizując dynamikę wzrostu zapotrzebowania na krew i jej składniki, prognozuje się dalszy wzrost zapotrzebowania na krew i jej składniki w najbliższych latach. Średnia wzrostu wynosi 6,69%, w związku z czym w roku 2009 ogólna liczba donacji krwi i jej składników wyniosła 1 160 333, natomiast w roku 2010 szacuje się około 1 236 104. W roku 2008 w porównaniu z 2007 zapotrzebowanie na krew pełną wzrosło o 12,29%, na koncentrat krwinek czerwonych o 9,47%, na koncentrat krwinek płytkowych z metody konwencjonalnej o 15,75%, z aferezy o 11,2%, natomiast na osocze świeżo mrożone o około 2%.

Należy również zwrócić uwagę, że dostępność krwi i jej składników dla celów leczniczych w zasadniczym zakresie zależy od gotowości ludzi do oddawania krwi. Priorytetem jest systematyczne zwiększanie się liczby stałych krwiodawców. Krwi nie da się wyprodukować, musimy edukować Polaków i uświadamiać, że dzielenie się z innymi tym drogocennym darem jest bezpieczne i może dać ogromną satysfakcję osobistą.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego**

**w sprawie zgodności z delegacją ustawową
uchwały nr XXVIII/609/2010 Rady Miejskiej
w Elblągu z dnia 22 kwietnia 2010 r. w sprawie
wyrażenia zgody na odstąpienie od obowiązku
przetargowego trybu zawarcia umowy
dzierżawy lub najmu nieruchomości
na czas oznaczony dłuższy niż trzy lata
lub czas nieoznaczony (8216)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 15 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8216/10, dotyczącego zapytania posła na Sejm RP pana Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie zgodności z delegacją ustawową uchwały nr XXVIII/609/2010 Rady Miejskiej w Elblągu z 22 kwietnia 2010 r. w sprawie wyrażenia zgody na odstąpienie od obowiązku przetargowego trybu zawarcia umowy dzierżawy lub najmu nieruchomości na czas oznaczony dłuższy niż trzy lata lub czas nieoznaczony, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż Elbląg, będący miastem na prawach powiatu (którego Rada Miejska stanowi organ uchwałodawczy), jako niezależna jednostka samorządu terytorialnego, posiadająca osobowość prawną, której samodzielność podlega ochronie sądowej, wykonuje zadania publiczne we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność. Ustawodawca nie umocował ministra właściwego do spraw administracji publicznej jako organu nadzoru nad działalnością samorządu gminnego (miasta). W myśl art. 86 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) organami nadzoru nad działalnością gminną są prezes Rady Ministrów i wojewoda, a w zakresie spraw finansowych – regionalna izba obrachunkowa. Są to zatem jedyne i wyłącznie uprawnione podmioty do dokonywania oceny legalności działań samorządu gminnego.

Niemniej jednak, mając na uwadze uprawnienia przypisane wojewodzie, jako organowi nadzoru, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji wystąpiło do Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Wojewódzkiego z prośbą o udzielenie informacji w tym zakresie w trybie pilnym. Z przekazanych informacji wynika, że działając w trybie art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.), który stanowi, iż: „Zawarcie umów użytkowania, najmu lub dzierżawy na czas oznaczony dłuższy niż 3 lata lub na czas nieoznaczony następuje w drodze przetargu. Wojewoda albo odpowiednia rada lub

sejmik mogą wyrazić zgodę na odstąpienie od obowiązku przetargowego trybu zawarcia tych umów”, Rada Miejska w Elblągu podjęła uchwałę nr XXVIII/609/2010, mocą której wyraziła zgodę prezydentowi miasta Elbląg na odstąpienie od obowiązku przetargowego trybu zawarcia umów dzierżawy lub najmu na czas oznaczony dłuższy niż trzy lata lub na czas nieoznaczony, jeżeli nieruchomość jest oddawana w dzierżawę lub najem osobom lub podmiotom w tej uchwale wymienionym.

Organ nadzoru nie znalazł podstaw do stwierdzenia nieważności przedmiotowej uchwały.

Należy wskazać, iż przepis art. 37 ust. 4 nie wprowadza żadnych ograniczeń ani wyłączeń przedmiotowych czy podmiotowych, zatem rada może wyrazić zgodę na oddanie w najem lub dzierżawę na czas nieoznaczony lub na czas oznaczony dłuższy niż 3 lata bez trybu przetargowego każdą nieruchomość, o ile nie jest to sprzeczne z ustawą.

Dodać należy, że na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy o samorządzie gminnym Rada Miejska w Elblągu podjęła uchwałę nr XIV/265/08 z dnia 24 kwietnia 2008 r. w sprawie określenia zasad nabywania, zbywania i obciążania nieruchomości gminy miasta Elbląg oraz ich wydzierżawiania lub wynajmowania na czas oznaczony dłuższy niż trzy lata lub na czas nieoznaczony (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 89, poz. 1618). Jednakże wspomniana w wystąpieniu uchwała nr XXVIII/609/2010 dotycząca wyrażenia zgody na odstąpienie od przetargowego trybu zawarcia umów dzierżawy lub najmu na określone, enumeratywnie wymienione w uchwale nieruchomości, podjęta została na podstawie przepisu szczególnego (art. 37 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami) i jest ona odrębnym aktem prawnym aniżeli uchwała podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy o samorządzie gminnym.

Brak jest więc uzasadnienia prawnego dla wskazania w treści uchwały nr XXVIII/609/2010 zarówno art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. a ustawy o samorządzie gminnym, jak i art. 35 ust. 1, ust. 1b i ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Wskazać przy tym należy, że przepis art. 35 ustawy o gospodarce nieruchomościami nie zawiera żadnej kompetencji dla rady. Jest to przepis adresowany do organu wykonawczego gminy – wójta, burmistrza i prezydenta miasta.

Jednocześnie wymaga podkreślenia, że wspomniana w wystąpieniu uchwała nr XXVIII/609/2010 nie zwalnia prezydenta miasta Elbląg od obowiązku wynikającego z art. 35 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Uchwała rady gminy podjęta ponad upoważnienie ustawowe jest w tej części nieważna. Nie można również zgodzić się ze stwierdzeniem, iż ww. uchwała zakłada możliwość zbywania wszystkich nieruchomości bez żadnych ograniczeń i bez zgody organu stanowiącego. Należy zauważyć, iż przedmiotowa uchwała dotyczy wydzierżawiania i wynajmowania ściśle określonych nieruchomości wskazanym podmiotom i nie dotyczy ich zbywania (zgodnie z art. 4

pkt 3b ustawy o gospodarce nieruchomościami przez zbywanie albo nabywanie nieruchomości należy rozumieć dokonywanie czynności prawnych, na podstawie których następuje przeniesienie własności nieruchomości lub przeniesienie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej albo oddanie jej w użytkowanie wieczyste). Przepisy prawa nie wskazują, iż zgoda rady ma mieć charakter indywidualny czy generalny.

Jak wynika z treści uchwały nr XXVIII/609/2010 oraz obszernego uzasadnienia do niej, propozycje sytuacji, w których prezydent miasta Elbląg może odstąpić od trybu przetargowego zawarcia dzierżawy lub najmu są zbieżne z przypadkami wymienionymi w art. 37 ust. 2 oraz innymi przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami, określającymi przypadki, w których ustawodawca zwalnia z obowiązku zbywania nieruchomości w drodze przetargu, a także uwzględniają dotychczasowe doświadczenia wynikające z gospodarowania miejskim zasobem nieruchomości.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 31 grudnia 2010 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Katulskiego**

**w sprawie lokalizacji placówek Poczty Polskiej SA
na terenie gm. Lubiewo (8217)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Jarosława Katulskiego w sprawie lokalizacji placówek Poczty Polskiej SA na terenie gm. Lubiewo, które zostało przesłane przy piśmie SPS-024-8217/10 z dnia 15 grudnia 2010 r., przedstawiam, co następuje.

W sprawie placówek Poczty Polskiej na terenie gm. Lubiewo była już prowadzona korespondencja bezpośrednio z wójtem gminy, który w październiku br. otrzymał stosowne wyjaśnienia i stanowisko w przedmiotowej sprawie. Odpowiadając na zapytanie pana posła, przedstawię poniżej między innymi kwestie, o których wcześniej informowałem wcześniej pana wójta.

Na wstępie pragnę jednak wyjaśnić, że obecnie Poczta Polska SA funkcjonuje w oparciu o przepisy Kodeksu spółek handlowych. Minister infrastruktury, który w imieniu Skarbu Państwa sprawuje nadzór właścicielski nad Poczta Polska SA i posiada upraw-

nienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (w tym związane z likwidacją, przekształcaniem lub reorganizacją urzędów pocztowych) należą do kompetencji zarządu spółki, a w takim przypadku zgodnie z art. 375¹ K.s.h. walne zgromadzenia i rada nadzorcza nie mogą wydawać zarządowi wiążących poleceń dotyczących spraw spółki. W związku z powyższym zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA z prośbą o przedstawienie wyjaśnień w sprawie kwestii poruszonych w zapytaniu pana posła oraz o uaktualnienie informacji już wcześniej przekazywanych w przedmiotowej sprawie.

Na podstawie przekazanych mi informacji wyjaśniam, że zmiany organizacyjne w funkcjonowaniu placówki pocztowej w Lubiewie dokonane w latach 2008–2010 miały na celu racjonalizację kosztów funkcjonowania tej placówki przy jednoczesnym zachowaniu dostępu do powszechnych usług pocztowych i do sieci placówek Poczty Polskiej SA. Na kierunku dokonywanych zmian miały m.in. wpływ stan techniczny oraz możliwości lokalowe budynku, w którym znajduje się wskazana powyżej placówka pocztowa.

Oddział Rejonowy Centrum Poczty w Bydgoszczy, jako właściwa jednostka organizacyjna Poczty Polskiej SA, podjął działania i dokonał weryfikacji rzeczywistego zapotrzebowania na usługi pocztowe świadczone w placówce pocztowej w miejscowości Lubiewo. Na podstawie analizy uzyskanych wyników postanowiono o zmianie godziny świadczenia usług przez ww. placówkę, dostosowując je do lokalnych potrzeb. Obecnie placówka czynna jest we wszystkie dni robocze w godzinach 8.30–14. Natomiast urząd pocztowy w m. Bysław świadczy usługi we wszystkie dni robocze w godzinach 8–15.

Jednocześnie uzyskałem zapewnienia, iż centralizacja służby doręczeń nie spowodowała obniżenia bezpieczeństwa zarówno samych listonoszy, jak też przewożonych rzeczy i wartości pieniężnych. Przemieszczanie przesyłek pocztowych i wartości pieniężnych z placówki w Lubiewie do urzędu w Bysławiu odbywa się zgodnie z dyspozycją rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 07.09.2010 r. w sprawie wymagań, jakim powinna odpowiadać ochrona wartości pieniężnych przechowywanych i transportowanych przez przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne (Dz. U. Nr 166, poz. 1128).

Nadmieniam jednocześnie, iż minister infrastruktury w rozporządzeniu z dnia 20 października 2009 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz. U. Nr 177, poz. 1370) wprowadził możliwość przyjmowania przesyłek rejestrowanych i zwykłych przez listonoszy obsługujących tereny wiejskie i o rozproszonej zabudowie. Przywołane zmiany

prawne znacząco wpływają na poziom dostępności powszechnych usług pocztowych na wskazanych powyżej obszarach. Listonosze obsługujący wymienione obszary mogą także przyjmować wpłaty pieniężne. Dodatkowo przesyłki nierejestrowane mogą być nadawane za pośrednictwem pocztowych skrzynek nadawczych, które stanowią jeden z elementów zwiększających dostępność powszechnych usług pocztowych.

W związku z powyższym rozwiązanie sprawy przeniesienia głównej siedziby placówki pocztowej z miejscowości Bysław do Lubiewa, o które pan poseł pyta, jest możliwe tylko w drodze porozumienia zainteresowanych stron, tj. Zarządu Poczty Polskiej SA i władz samorządowych gminy Lubiewo.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 31 grudnia 2010 r.

Odpowiedź

**ministra – członka Rady Ministrów
na zapytanie posła Andrzeja Biernata**

**w sprawie reformy emerytalnej ZUS
– rocznik 1954 (8218)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 15 grudnia 2010 r., znak SPS-024-8218/10, poniżej przedstawiam stanowisko w kwestii podniesionej w zapytaniu pana posła Andrzeja Biernata. Odpowiadając na pytanie przedstawione w zapytaniu, uprzejmie informuję.

1. Głównym założeniem wprowadzonej w 1999 r. reformy emerytalnej było uzależnienie wysokości emerytur od sumy składek wpłaconych na indywidualne konto emerytalne w okresie aktywności zawodowej. Składki emerytalne osób urodzonych po 1969 r. trafiają zarówno na indywidualne konto emerytalne w ZUS (w wysokości 12,22% podstawy wymiaru), jak i do OFE (w wysokości 7,3% podstawy wymiaru). Osoby urodzone między 1949 a 1968 r. są również objęte nowym systemem emerytalnym, choć miały one możliwość wyboru, czy chcą należeć do OFE, czy też nie. Stopa zwrotu na indywidualnym koncie emerytalnym w ZUS kształtuje się zgodnie ze stopą wzrostu funduszu płac w gospodarce, zaś stopa zwrotu ze środków gromadzonych w OFE jest zależna od sytuacji na rynkach finansowych. Za okres pracy przed 1999 r. był ustalany tzw. kapitał początkowy, który był później waloryzowany zgodnie ze stopą zwrotu kapitału gromadzonego na indywidualnym koncie emerytalnym w ZUS. Z tych wszystkich względów emerytura obliczana na nowych zasadach może być zarówno niższa, jak i wyższa od emerytury obliczanej na starych zasadach w zależności od kapita-

łu zgromadzonego w okresie aktywności zawodowej oraz wieku przejścia na emeryturę.

Podzielenie składki emerytalnej na dwie części miało na celu dywersyfikację ryzyka. Kwoty przekazywane do ZUS są corocznie waloryzowane wzrostem funduszu płac w roku poprzednim, tj. są zależne od sytuacji na rynku pracy. Z kolei stopa zwrotu ze składki przekazywanej do OFE jest zależna od sytuacji na rynkach finansowych. Z uwagi na fakt, iż oba te rynki są ze sobą nieskorelowane, tj. w momencie korzystnej sytuacji na rynku pracy, rynki finansowe nie muszą dawać wysokiej stopy zwrotu (i odwrotnie). Doświadczenie ostatnich dziesięciu lat pokazuje, iż omówiona wyżej dywersyfikacja ryzyka sprawdziła się. W latach niskich stóp zwrotu osiągniętych przez OFE na rynkach finansowych (np. w czasie gwałtownego spadku w 2008 r.) wysoką stopą zwrotu charakteryzowało się indywidualne konto emerytalne w ZUS. Z kolei w czasie, gdy stopy waloryzacji na koncie w ZUS były niskie (w latach 2002–2006), wyższymi stopami zwrotu charakteryzowały się środki gromadzone w OFE (rys. poniżej).

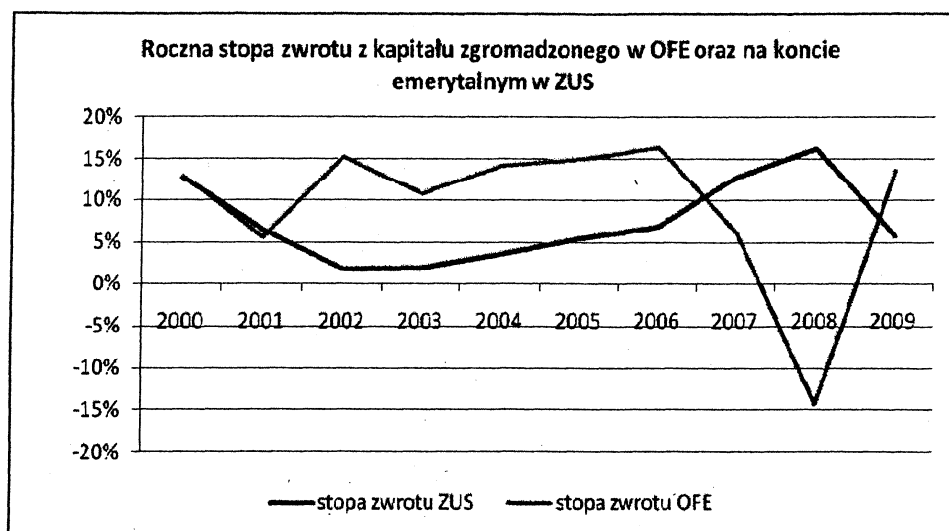
2. W nowym systemie emerytalnym świadczenie emerytalne jest wyznaczane poprzez podzielenie zgromadzonego w czasie aktywności zawodowej kapitału przez dalsze oczekiwane trwanie życia. Tak naliczona emerytura jest corocznie waloryzowana o inflację oraz 20% realnego wzrostu wynagrodzeń w gospodarce w roku poprzednim.

3. Ustawa o emeryturach pomostowych likwidująca możliwość wcześniejszego przechodzenia na emeryturę jest zgodna z konstytucją, o czym orzekł Trybunał Konstytucyjny. Trybunał stwierdził, iż istnienie przywileju emerytalnego dla osób spełniających pewne warunki w danym roku nie uprawnia grup niespełniających warunków w okresie obowiązywania przywileju do oczekiwania na taki przywilej i daje ustawodawcy pełną swobodę zmiany tych

przywilejów z zachowaniem jednak przywilejów już nabytych. Ustawodawca przyznając lub odbierając przywileje kieruje się ważnym celem społecznym. W przypadku wcześniejszych emerytur zamysłem ustawodawcy w roku 1983 była ochrona interesów osób pracujących w ciężkich lub szczególnych warunkach. Po upływie ponad dwudziestu pięciu lat, wobec szybkiego rozwoju technologii, w wielu przypadkach przepisy stały się nieaktualne i anachroniczne. Rozwój cywilizacyjny i gospodarczy w wielu dziedzinach zmienił w sposób zasadniczy warunki pracy, powodując w konsekwencji, że utworzone przed ponad dwudziestu pięcioletni wykształcenie w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w wielu przypadkach są nieadekwatne do obecnych warunków i charakteru pracy. Interesy osób pracujących na chwilę obecną w szczególnych warunkach pracy chroni ustawa o emeryturach pomostowych, na mocy której uprawnienia emerytalne są nadawane na podstawie medycznej. Środki z OFE dla osób przechodzących na wcześniejszą emeryturę trafiają do budżetu państwa, ponieważ to z budżetu państwa pochodzą środki na wypłatę wcześniejszych emerytur.

4. Ustawa o emeryturach pomostowych zmieniająca przepisy o wcześniejszych emeryturach była zapowiadana przez kilka lat przed jej uchwaleniem. Osoby, które nabyły prawo do wcześniejszych emerytur do roku 2008, zatrzymały prawa nabyte. Jeśli chodzi o wygaszanie praw do emerytur mundurowych, to nie wypracowano dotychczas rozwiązania w tej kwestii, obecnie trwają spotkania przedstawicieli strony społecznej reprezentowanych przez związki zawodowe służb mundurowych oraz reprezentantów rządu.

5. Zgodnie z przepisami maksymalna roczna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe jest ustalona w wysokości 30-krot-

ności miesięcznego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce. Uzasadnieniem dla tego rozwiązania jest to, aby nie finansować zbyt wysokich emerytur. Należy bowiem pamiętać, że w obecnym systemie emerytura jest tym wyższa, im wyższa jest suma składek wpłaconych przez ubezpieczonego. Równocześnie każde 1 zł przeznaczone na wypłatę emerytur pochodzi od pokolenia pracującego. Dlatego też brak limitu wysokości składki emerytalnej prowadziłby do wzrostu wydatków na emerytury osób zamożnych i większego obciążenia fiskalnego osób pracujących. Uprzejmie informuje, iż podpisana przez prezydenta 23 grudnia 2010 ustawa o finansach publicznych zakłada, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą. Równocześnie teza, iż pracujący emeryci „zajmują miejsce pracy młodym, wykształconym obywatelom” jest sprzeczna z ustaleniami empirycznymi. Wysokie wskaźniki zatrudnienia wśród osób starszych zazwyczaj wiążą się z wysoką kreacją miejsc pracy w gospodarce. Wynika to z faktu, że mniejsza liczba emerytów i większa liczba osób zatrudnionych w rezultacie oznacza niższe obciążenie podatkowe pracujących, które z kolei prowadzi do ograniczenia strukturalnego poziomu bezrobocia.

7. Zróżnicowanie świadczeń emerytalnych wynika ze zróżnicowania pobieranych w okresie aktywności zawodowej wynagrodzeń oraz z różnego wieku przejścia na emeryturę. Dlatego też całkowity brak zróżnicowania emerytur jest niemożliwy do osiągnięcia. Co więcej, niższy wskaźnik waloryzacji w przypadku wysokich emerytur i wysoki wskaźnik waloryzacji w przypadku niskich emerytur prowadziłby do zrównywania poziomu emerytur, co stałoby w sprzeczności z wypracowaną w 1999 r. zasadą uzależnienia wysokości emerytury od uzbieranych w okresie aktywności zawodowej składek i wieku przejścia na emeryturę.

8. Należy pamiętać o tym, że składki emerytalne płacone przez ubezpieczonego pomniejszają podstawę opodatkowania podatkiem PIT. Co za tym idzie, dochód pracownika, który służy opłaceniu składek, nie podlega od razu opodatkowaniu. Jest on dopiero obłożony podatkiem w momencie wypłaty emerytury. Należy zwrócić uwagę, iż z uwagi na kwotę wolną od podatku system jest preferencyjny dla uboższych emerytów. Przykładowo emeryt otrzymujący minimalną emeryturę (706 zł) płaci podatek PIT w wysokości ok. 11,5% (tj. ok. 81 zł miesięcznie), podczas gdy emeryt otrzymujący świadczenie w wysokości 3000 zł płaci podatek PIT w wysokości 16,5% (ok. 494 zł miesięcznie).

Należy podkreślić, iż zarówno w tzw. nowym systemie emerytalnym, obowiązującym dla osób urodzonych w po 1949 r., jak i w starym obowiązuje emerytura minimalna. Wynosi ona obecnie 706,29 zł.

9. Naliczanie emerytur częściowo ze starego, częściowo z nowego systemu będzie mieć miejsce

w przypadku kobiet przechodzących na emeryturę w latach 2009–2013. Tzw. emerytura mieszana będzie wynosiła:

- 80% starej i 20% nowej emerytury – jeżeli wiek emerytalny zostanie osiągnięty w roku 2009,
- 70% starej i 30% nowej emerytury – jeżeli wiek emerytalny zostanie osiągnięty w roku 2010,
- 55% starej i 45% nowej emerytury – jeżeli wiek emerytalny zostanie osiągnięty w roku 2011,
- 35% starej i 65% nowej emerytury – jeżeli wiek emerytalny zostanie osiągnięty w roku 2012,
- 20% starej i 80% nowej emerytury – jeżeli wiek emerytalny zostanie osiągnięty w roku 2013.

Kobiety uzyskujące prawo do emerytury po 2013 r. powinny być w całości objęte nowym systemem wyliczania emerytur. Przechodzący wtedy na emeryturę mężczyźni będą mieli wyliczaną emeryturę w całości na podstawie nowego algorytmu, co powoduje konieczność uregulowania przepisów dotyczących kobiet w analogiczny sposób. Należy pamiętać, że niezależnie od tego, czy jest to stary, czy nowy sposób obliczania emerytury, świadczenie jest uzależnione od długości stażu pracy, wynagrodzenia otrzymywanego w czasie aktywności zawodowej oraz wieku przejścia na emeryturę.

Z poważaniem

Minister – członek Rady Ministrów
Michał Boni

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra sportu i turystyki
na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie budowy bieżni łyżwo-nartorolkowej
przy Zespole Szkół Ogólnokształcących
i Mistrzostwa Sportowego
w Szklarskiej Porębie (8219)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poseł na Sejm RP pani Elżbiety Zakrzewskiej, przekazane pismem o sygn. SPS-024-8219/10, w sprawie budowy bieżni łyżwo-nartorolkowej przy Zespole Szkół Ogólnokształcących i Mistrzostwa Sportowego w Szklarskiej Porębie uprzejmie informuję, co następuje:

Nawiązując do odpowiedzi na interpelację pani poseł z dnia 18 listopada 2010 r., ponownie informuję, że umowa o dofinansowanie została przesłana do Starostwa Powiatowego w Jeleniej Górze 27 października 2010 r. (z niżej zacytowanym warunkiem) z prośbą o uzupełnienie danymi własnymi, podpisanie oraz odesłanie na adres do Ministerstwa Sportu i Turystyki.

Warunkiem podpisania umowy jest następujący zapis: „Przed podpisaniem umowy o dofinansowanie

wnioskodawca dostarczy uregulowany stan prawny nieruchomości, na której prowadzona jest inwestycja, w odniesieniu do ustaleń umowy użyczenia terenu zawartej z gminą Szklarska Poręba”.

W świetle przyjętych procedur dotyczących oceny wniosków o dofinansowanie, wykorzystania środków oraz rozliczania zadania podpisanie umowy następuje z datą podpisania jej przez ministra. Do dnia sporządzenia wyjaśnień dla pani poseł umowa o dofinansowanie nie została zwrócona celem kontynuacji procedury jej podpisania.

W dniu 14 grudnia 2010 r. wpłynęło do ministerstwa pismo informujące o złych warunkach atmosferycznych, braku możliwości rozpoczęcia robót. W piśmie tym poinformowano także, że starosta jeleniogórski jest zmuszony zrezygnować z otrzymania dofinansowania budowy bieżni łyżwo-nartorolkowej w Szklarskiej Porębie. Jednocześnie w piśmie przekazana została prośba starosty o możliwość otrzymania środków z Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej w roku 2011.

W odpowiedzi (pismo nr DIS-4721/MS/2010/27127 z dnia 30 grudnia 2010 r.) Departament Infrastruktury Sportowej Ministerstwa Sportu i Turystyki poinformował Starostwo Powiatowe w Jeleniej Górze, że warunkiem niezbędnym do podpisania umowy jest przekazanie do MSiT następującej dokumentacji:

— związanej z uregulowaniem stanu prawnego nieruchomości, na której prowadzona jest inwestycja, w odniesieniu do ustaleń umowy użyczenia terenu zawartej z gminą Szklarska Poręba (warunek podpisania umowy),

— aktualnego harmonogramu rzeczowo-finansowego, zbiorczego zestawienia kosztów z określeniem realnego terminu realizacji zadania,

— montażu finansowego i źródeł finansowania.

Z poważaniem

Minister
Adam Giersz

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie informacji na temat przetargu
na zakup Uzdrowiska Cieplice w Jeleniej Górze
(8220)**

W związku z zapytaniem poselskim z dnia 3 grudnia 2010 r. poseł Elżbiety Zakrzewskiej dotyczącym prywatyzacji Uzdrowiska Cieplice sp. z o.o. z siedzibą w Jeleniej Górze przekazany przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 grudnia

2010 r., znak: SPS-024-8220/10, uprzejmie proszę o przyjęcie następującej informacji.

W dniu 22 grudnia 2010 r. podpisano umowę sprzedaży 114 290 udziałów należących do Skarbu Państwa stanowiących 89,71% kapitału zakładowego w spółce Uzdrowisko Cieplice sp. z o.o. z siedzibą w Jeleniej Górze w trybie art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) na rzecz KGHM I Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Aktywów Niepublicznych reprezentowany przez KGHM Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych SA za kwotę 29 315 385,00 zł.

Odnosząc się do kwestii możliwości przejęcia obiektu „Małgosia” na rzecz Szpitala Specjalistycznego MSWiA w Jeleniej Górze z przeznaczeniem na działalność medyczną, tj. centrum psychiatryczne dla gmin i powiatu jeleniogórskiego, informuję, że decyzja dotycząca majątku spółki należy do zakresu kompetencji organów spółki.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie realizacji inwestycji drogi S3
z Legnicy do Lubawki w woj. dolnośląskim
(8221)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Elżbiety Zakrzewskiej przekazane przy piśmie z dnia 15 grudnia br. (sygnatura SPS-024-8221/10), dotyczące realizacji inwestycji drogi S3 z Legnicy do Lubawki, uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

W nawiązaniu do informacji przekazanych pani poseł w przedmiotowej sprawie w piśmie, znak: TA-1AO-0701-2534/2010, z dnia 3 września br. uprzejmie informuję, że przetarg nr GDDKiA O/WR 64/PN/U/R-2/2010 na opracowanie projektu budowlanego dla odcinka drogi ekspresowej S3 Legnica (A4) – Lubawka został rozstrzygnięty. Wyboru najkorzystniejszej oferty dokonano 8 września 2010 r. Wybrano ofertę firmy Mosty Katowice sp. z o.o., która zaproponowała najniższą cenę (14,85 mln zł brutto) i spełnia wszystkie warunki określone w specyfikacji istotnych warunków zamówienia (SIWZ). Umowę podpisano 16 grudnia 2010 r. w siedzibie oddziału GDDKiA we Wrocławiu.

Jednocześnie informuję, że zgodnie z postanowieniami SIWZ zamówienie zostanie zrealizowane do 16 czerwca 2013 r. (w terminie 30 miesięcy od daty podpisania umowy), w tym czasie:

1) do 16 czerwca 2011 r. (6 miesięcy od daty podpisania umowy) nastąpi wykonanie projektów podziału działek,

2) do 16 listopada 2011 r. (11 miesięcy od daty podpisania umowy) nastąpi wykonanie przedmiotu umowy, czyli kompletne opracowanie dokumentacji budowlanej zawierającej projekty budowlane, projekty wykonawcze i dokumentację przetargową (z wyłączeniem zakresu umowy, o którym mowa w pkt. 1 i 3 niniejszego pisma),

3) 1 miesiąc od daty ostateczności decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nastąpi wykonanie prac polowych oraz skompletowanie operatów geodezyjnych dotyczących podziałów działek i przekazanie ich do powiatowych ośrodków dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej oraz do zarządu geodezji i katastru.

Powyższe prace w całości zostaną sfinansowane ze środków krajowych będących w dyspozycji generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad w części 39 budżetu państwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie procesu prywatyzacji Dolfamex
sp. z o.o. w Jeleniej Górze (8222)**

Odpowiadając na zapytanie poselskie pani poseł Elżbiety Zakrzewskiej z dnia 15 grudnia 2010 r., znak SPS-024-8222/10, dotyczące procesu prywatyzacji spółki Dolfamex sp. z o.o. w Jeleniej Górze, uprzejmie informuję, co następuje.

Jak wygląda stan prawny firmy Dolfamex na dzień dzisiejszy?

Skarb Państwa posiada obecnie 100% udziałów Dolfamex sp. z o.o. z siedzibą w Jeleniej Górze.

Obecna struktura kapitałowa spółki jest wynikiem zawartej między Skarbem Państwa a Toolmex Corporation w dniu 24 września 2009 r. umowy, na mocy której Skarb Państwa odkupił od Toolmex Corporation 20% udziałów spółki. Przedmiotowa umo-

wa, zmieniona aneksem z dnia 17 sierpnia 2010 r., zawiera zapis, że jeżeli w terminie 20 miesięcy od dnia podpisania umowy (tj. do dnia 24 maja 2011 r.) nie dojdzie do zawarcia pomiędzy Skarbem Państwa a osobą trzecią umowy sprzedaży 100% udziałów spółki, a strony umowy nie postanowią inaczej, Skarb Państwa zobowiązuje się nieodwołalnie i bezwarunkowo sprzedać Toolmex Corporation, a Toolmex Corporation zobowiązuje się nieodwołalnie i bezwarunkowo kupić od Skarbu Państwa prawo własności 544 udziałów, stanowiących 20% kapitału zakładowego Dolfamex sp. z o.o.

Zapłata za nabyte od Toolmex Corporation udziały nastąpi jedynie w przypadku udanego procesu prywatyzacyjnego, tj. dojścia do skutku transakcji sprzedaży potencjalnemu inwestorowi 100% udziałów Dolfamex sp. z o.o. W przypadku nieudanego procesu prywatyzacji Dolfamex sp. z o.o. do dnia 24 maja 2011 r. nastąpi realizacja „powrotnej umowy sprzedaży udziałów”, w wyniku której właścicielem 20% udziałów spółki zostanie ponownie Toolmex Corporation.

Czy pakiet socjalny, o który zabiegają pracownicy, będzie zabezpieczony przy prywatyzacji?

Po zamkniętym w dniu 25 października 2010 r. (z powodu niewpłynięcia żadnej oferty) przetargu publicznym, którego przedmiotem była sprzedaż 2720 udziałów spółki Dolfamex sp. z o.o., trwają przygotowania do ogłoszenia w I kwartale 2011 r. procesu prywatyzacji spółki w trybie publicznym. Pragnę zaznaczyć, że w planowanej procedurze prywatyzacyjnej (podobnie jak miało to miejsce w poprzedniej próbie prywatyzacji) podjęte zostaną działania, aby w ramach istniejących możliwości prawnych zabezpieczyć interes spółki, jak i jej pracowników. Należy jednakże mieć na uwadze, że zgodnie ze stanowiskiem Komisji Europejskiej w sytuacji, gdy do prywatyzacji spółki Skarbu Państwa dochodzi w inny sposób niż za pośrednictwem rynku regulowanego, zawsze istnieje możliwość, iż taka transakcja prywatyzacyjna może obejmować elementy niedozwolonej pomocy państwa. Zasady przeprowadzania transakcji prywatyzacyjnych ujęte zostały w wydanym przez Komisję Europejską „XXIII Raportcie Komisji w sprawie polityki konkurencji” z 1993 r. Według przepisów unijnych za pozbawiony przesłanek udzielenia niedozwolonej pomocy publicznej nabywcy uznawany jest wyłącznie przetarg o charakterze otwartym i bezwarunkowym, w którym jedynym kryterium wyboru potencjalnego inwestora jest proponowana przez niego cena za nabywane udziały.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 3 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie budowy obwodnicy Gostynia
i Piasków w ciągu drogi krajowej nr 12 (8228)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8228/10, przy którym przekazano zapytanie pana posła Macieja Orzechowskiego w sprawie budowy obwodnicy Gostynia i Piasków w ciągu drogi krajowej nr 12, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zadanie pn. „Budowa obwodnicy Gostynia i Piasków” nie zostało ujęte w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, przyjętym uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r., do którego odwołuje się zakres rzeczowy nowego projektu programu.

W dniu 17 grudnia 2010 r. została przyjęta przez Sejm ustawa budżetowa na 2011 r., która wskazuje poziomy wydatków na lata 2011–2013 zarówno z budżetu, jak i z Krajowego Funduszu Drogowego. Ministerstwo Infrastruktury musiało dostosować zakres rzeczowy projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” do wyznaczonych limitów wydatków. Opracowując listę zadań inwestycyjnych, brano pod uwagę przede wszystkim stan przygotowania i zaawansowania prac, na jakim znajdowały się poszczególne zadania, oraz możliwość zaabsorbowania alokacji środków unijnych na inwestycje drogowe, a także inwestycje priorytetowe, wynikające z zawartych zobowiązań. Kryzys gospodarczy wymusił szczególną ostrożność w dysponowaniu finansami publicznymi.

Jednocześnie informuję, iż w 2012 r. przeprowadzona zostanie aktualizacja programu, która będzie miała na celu określenie szczegółowej listy zadań oraz środków niezbędnych do realizacji programu. Do 2015 r. w ramach tej listy przewiduje się wskazanie do realizacji również zadań polegających na budowie obejść miejscowości, w granicach których przebiegają drogi krajowe. Kryteria wyboru zadań do realizacji zostały określone w załączniku nr 3 do projektu programu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Szweda**

w sprawie dowozu uczniów do szkół (8236)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Stanisława Szweda (SPS-024-8236/10) w sprawie dowozu uczniów do szkół, uprzejmie informuję.

Zgodnie z obowiązującym prawem, jeżeli droga dziecka korzystającego z rocznego obowiązkowego wychowania przedszkolnego z domu do najbliższego publicznego przedszkola, oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej lub publicznej innej formy wychowania przedszkolnego przekracza 3 km, obowiązkiem gminy jest zapewnienie bezpłatnego i bezpiecznego transportu oraz opieki w czasie przewozu lub zwrot kosztów przejazdu środkami komunikacji publicznej, jeżeli dowożenie zapewniają rodzice. Podobnie przedstawia się sytuacja w przypadku ucznia klas I–IV szkoły podstawowej, w obwodzie której dziecko mieszka.

W opinii Ministerstwa Edukacji Narodowej powyższe sformułowanie nie oznacza zakazu dowożenia dzieci w sytuacji, gdy odległość ta jest mniejsza niż 3 km, a gminę stać na zapewnienie bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu dzieci. W wielu przypadkach z inicjatywy gminy organizowane jest dowożenie uczniów w opisanej wyżej sytuacji. Jednakże trudno nie podzielić poglądu, że w przypadku odległości mniejszej niż 3 km, ustawa w żaden sposób tego nie określa.

W związku z powyższym, uwzględniając sygnały napływające z gmin w przedmiotowej kwestii, resort edukacji przygotowuje zmiany w ustawie o systemie oświaty polegające na stworzeniu możliwości zorganizowania przez gminę bezpłatnego transportu i opieki w czasie przewozu dzieci z domu do szkoły, bez względu na odległość między domem dziecka a przedszkolem czy szkołą.

Projektowane zapisy ustawy o systemie oświaty umożliwią gminie, w przypadku dziecka korzystającego z rocznego obowiązkowego wychowania przedszkolnego oraz realizującego obowiązek szkolny w klasach I–IV, organizowanie bezpłatnego transportu z domu do szkoły, do najbliższego publicznego przedszkola, oddziału przedszkolnego w szkole podstawowej lub innej formy wychowania przedszkolnego, nawet jeśli droga nie będzie przekraczać 3 km.

Projektowane zapisy nie zakładają odrębnych kryteriów dla szczególnie trudnych terenów.

Prace nad ustawą o systemie oświaty są na etapie uzgodnień wewnętrznych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Neumanna**

**w sprawie warunków przejścia
na świadczenie przedemerytalne (8237)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8237/10, przekazując zapytanie posła Sławomira Neumanna w sprawie warunków przejścia na świadczenie przedemerytalne, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 2 obowiązującej ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252) prawo do świadczenia przedemerytalnego nabywa osoba, która jest zarejestrowana jako bezrobotna i pobierała bezpośrednio przed ubieganiem się o świadczenie przez okres co najmniej 6 miesięcy zasiłek dla bezrobotnych oraz:

— do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji zakładu pracy lub niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, w którym była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat – kobieta oraz 61 lat – mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

— do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001), w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat – kobieta oraz 60 lat – mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 dla mężczyzn, lub

— do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, z późn. zm.) i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenie społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat – kobieta i 61 lat – mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

— zarejestrowała się we właściwym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat – kobieta i 60 lat – mężczyzna i osiągnę-

ła okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

— do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

— do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

Z informacji podanych przez pana posła wynika, że pan H. P. posiada ogółem prawie 40-letni okres uprawniający do emerytury (niektóre okresy pracy pokrywają się z innymi), nie wynika natomiast, w jaki sposób został rozwiązany stosunek pracy z panem H. P. przez ostatniego pracodawcę. Jeśli pan H. P. spełnia podane wyżej warunki, to ma możliwość skorzystania ze świadczenia przedemerytalnego, natomiast jeśli stosunek pracy nie został rozwiązany z przyczyn dotyczących pracodawcy, to brak jest podstaw do przyznania ww. świadczenia. Jak wynika z listu, pan H. P. skończył już 62 lata, czyli w momencie rozwiązania z nim stosunku pracy powinien być objęty ochroną przedemerytalną określoną w art. 39 Kodeksu pracy.

Ponadto informuję, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przyznają organy rentowe, a od ich decyzji przysługuje możliwość odwołania się do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 7 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Teresy Wargockiej**

**w sprawie zmniejszenia części oświatowej
subwencji ogólnej dla jednostek samorządu
terytorialnego na 2011 r. (8238)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Teresy Wargockiej (SPS-024-8238/10) w sprawie zmniejszenia części oświatowej subwen-

cji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na 2011 r., przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) wysokość części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustala corocznie ustawa budżetowa (art. 27). Kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich gmin, powiatów i województw samorządowych ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej, nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych (art. 28 ust. 1).

Zmiana wysokości planowanej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 nastąpiła na etapie prac rządowych nad projektem ustawy budżetowej, przed przekazaniem projektu tej ustawy do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej. Była ona spowodowana zmianą w prognozowanych na rok 2011 danych o liczbie etatów nauczycieli w podziale na poszczególne stopnie awansu zawodowego, przyjętych do oszacowania skutków podwyżki wynagrodzeń nauczycieli oraz skutków awansu zawodowego. W przekazanym do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 zaplanowano kwotę części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w wysokości 36 924 829 tys. zł.

Ujęta w uchwałonej przez Sejm RP w dniu 17 grudnia 2010 r. ustawie budżetowej na rok 2011 kwota części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego wynosi 36 924 829 tys. zł i wzrasta w stosunku do planowanego wykonania subwencji oświatowej w roku 2010 (35 009 865 tys. zł) o 1 914 964 tys. zł, tj. o 5,5%. Zwiększenie – w stosunku do roku 2010 – planowanej na rok 2011 kwoty części oświatowej subwencji ogólnej związane jest ze skutkami przechodzącymi na rok 2011 podwyżki wynagrodzeń nauczycieli o 7% od 1 września 2010 r. oraz planowaną podwyżką wynagrodzeń nauczycieli o 7% od 1 września 2011 r., które zostały oszacowane z uwzględnieniem zmian w liczbie etatów oraz w strukturze zatrudnienia nauczycieli w podziale na stopnie awansu zawodowego. Przy planowaniu kwoty subwencji oświatowej na 2011 r. uwzględniono także skutki finansowe wzrostu wynagrodzeń dla nauczycieli za przeprowadzenie części ustnej egzaminu maturalnego w 2011 r. oraz skutki zmniejszenia zadań realizowanych przez samorządy, tj. powstanie na bazie kolegium państwowej szkoły wyższej.

Zgodnie z przepisami ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – do dnia 15 października 2010 r. minister finansów był zobowiązany poinformować samorządy o planowanych rocznych kwotach poszczególnych części subwencji ogólnej określonych w projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 (w tym również części oświatowej), co zostało zrealizowane. Naliczenia dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego planowanych kwot części

oświatowej subwencji ogólnej na 2011 r. dokonano z uwzględnieniem ujętej w projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego wynoszącej 36 924 829 tys. zł, pomniejszonej o 0,6% rezerwę. Oznacza to, że wspomniana zmiana wysokości planowanej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 nie spowoduje różnic pomiędzy planowanymi a ostatecznymi kwotami części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2011 dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego.

Ujęta w ustawie budżetowej na rok 2011 kwota części oświatowej subwencji ogólnej – po odjęciu 0,6% rezerwy – zostanie podzielona pomiędzy samorządy terytorialne. Ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego na 2011 r. określone zostaną na podstawie:

- rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659),

- danych statystycznych dotyczących liczby etatów nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego, wykazanych w systemie informacji oświatowej (według stanu na dzień 30 września 2010 r. i dzień 10 października 2010 r.) zweryfikowanych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki oświatowe,

- danych statystycznych dotyczących liczby uczniów (wychowanków) w roku szkolnym 2010/2011, wykazanych w systemie informacji oświatowej (według stanu na dzień 30 września 2010 r. i dzień 10 października 2010 r.), zweryfikowanych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki.

Art. 30 ust. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) wprowadzony w 2000 r. nałożył na samorządy terytorialne obowiązek ustalania w regulaminach placowych stawek dodatków w taki sposób, aby osiągnąć co najmniej wysokości średnich wynagrodzeń ogółem. Wpłata dodatku uzupełniającego przez wszystkie samorządy za 2009 r. w łącznej kwocie ok. 250 mln zł jest spowodowana nieosiągnięciem wysokości średnich wynagrodzeń na poszczególnych stopniach awansu w obrębie poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego.

Ponadto uprzejmie informuję, że na podstawie przesłanych przez Krajową Radę Regionalnych Izb Obrachunkowych danych sprawozdawczych można zaobserwować, że jednostki samorządu terytorialnego przeznaczyły na wynagrodzenia 717 mln zł więcej, niż były zobowiązane zgodnie z przepisami Karty Nauczyciela. Porównanie wysokości zwiększenia przez jednostki samorządu terytorialnego środków na wynagrodzenia o ok. 717 mln zł z wysokością koniecznego do wypłaty dodatku uzupełniającego (ok. 250 mln zł) w zestawieniu ogólnym prowadzi do wniosku, że środki zabezpieczone w systemie wy-

gradzania nauczycieli w 2009 r. były w skali makro wystarczające do zapewnienia wypłaty wynagrodzenia średniego nauczycielom na poszczególnych stopniach awansu. W wielu przypadkach jednak jednostki samorządu terytorialnego poniosły dodatkowe nakłady, ponieważ zwiększając wynagrodzenia w jednej grupie awansu, równocześnie musiały wyrównać niedopłatę do poziomu średniego wynagrodzenia w innej grupie awansu zawodowego nauczycieli.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rozwoju regionalnego
na zapytanie posła Mariana Starownika**

**w sprawie rozliczenia
Zarządu Województwa Lubelskiego
z prawidłowego wykonania umowy zawartej,
z Ministerstwem Rozwoju Regionalnego,
w ramach której przyznano i przekazano kwotę
3 mln zł na nabycie nieruchomości pod budowę
Międzynarodowego Portu Lotniczego
Lublin-Niedźwiada (8240)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 21 grudnia 2010 r. zawierające zapytanie pana posła Mariana Starownika (znak: SPS-024-8240/10) w sprawie realizowanego w ramach kontraktu wojewódzkiego dla województwa lubelskiego na lata 2005–2006 zadania: Prace przygotowawcze dla inwestycji pn. „Międzynarodowy Port Lotniczy Lublin-Niedźwiada” uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Kontrakt wojewódzki dla województwa lubelskiego na lata 2005–2006 został zawarty 17 czerwca 2005 r. pomiędzy Radą Ministrów reprezentowaną przez ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego a Samorządem Województwa Lubelskiego reprezentowanym przez marszałka województwa lubelskiego. Zgodnie z przepisami § 4 kontraktu nadzór nad prawidłowością wykonywania działań objętych kontraktem sprawują minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego oraz Zarząd Województwa Lubelskiego, przy czym minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego realizację zadań wynikających z nadzoru powierza wojewodzie lubelskiemu, zaś Zarząd Województwa Lubelskiego – marszałkowi województwa lubelskiego. Wobec powyższego do zadań wojewody w związku z realizacją kontraktu należało m.in. zawieranie umów o dofinansowanie projektów, przekazywanie środków z budżetu państwa na realizację kontraktu, nadzór

nad sposobem wykorzystania dotacji i przebiegiem realizacji projektów, na które dotacja została przyznana, bieżące monitorowanie i kontrola finansowa kontraktu, jak również sporządzanie okresowych, rocznych i końcowych sprawozdań z realizacji kontraktu.

Na realizację zadania: Prace przygotowawcze dla inwestycji pn. „Międzynarodowy Port Lotniczy Lublin-Niedźwiada” decyzją ministra finansów z dnia 31 sierpnia 2006 r., nr: BP9-4135(130)/BS/499-2006, przyznano z budżetu państwa kwotę w wysokości 3 000 000 zł. Środki te zostały ujęte w umowie nr 1.7.2/KW/2006 z dnia 14 lipca 2006 r. zawartej między Samorządem Województwa Lubelskiego a wojewodą lubelskim, w myśl zapisów której strona samorządowa zobowiązała się do realizacji przedmiotowego zadania polegającego na wykupie gruntów o powierzchni 260 ha pod lokalizację lotniska Lublin-Niedźwiada przy użyciu ww. środków budżetu państwa oraz wkładu własnego w wysokości 1 000 000 zł.

Z informacji otrzymanej od wojewody lubelskiego wynika, że zadanie było monitorowane na bieżąco przez służby wojewody zarówno od strony finansowej, jak i wykonania rzeczowego – zadanie zostało zrealizowane, a środki były wydatkowane zgodnie z przeznaczeniem. Wykonanie wydatków w 2006 r. na zadanie: Prace przygotowawcze dla inwestycji pn. „Międzynarodowy Port Lotniczy Lublin-Niedźwiada” wyniosło ze środków budżetu państwa 265 374 zł oraz ze środków samorządu województwa 1 000 000 zł. Ponadto kwotę w wysokości 1 200 000 zł pochodzącą z budżetu państwa ujęto w wykazie wydatków, które nie wygasają z upływem roku budżetowego 2006, z terminem realizacji do dnia 30 czerwca 2007 r. – z kwoty tej na przedmiotowe zadanie wydatkowano 1 126 566,70 zł. Łącznie na realizację zadania przekazano z budżetu państwa kwotę w wysokości 1 391 940,70 zł.

Jednocześnie pragnę poinformować, że do chwili obecnej Samorząd Województwa Lubelskiego nie poinformował ministra rozwoju regionalnego ani wojewody lubelskiego o planowanej zmianie przeznaczenia gruntu wykupionego pod realizację inwestycji Międzynarodowy Port Lotniczy Lublin-Niedźwiada.

Z poważaniem

Minister
Elżbieta Bieńkowska

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Piotra Stanke**

**w sprawie wynagrodzenia dla nauczycieli
za nadgodziny w czasie świąt
Bożego Narodzenia i Wielkanocy
oraz związanych z nimi ferii (8294)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Piotra Stanke z dnia 21 grudnia 2010 r., nr SPS-024-8294/10, w sprawie wynagrodzenia dla nauczycieli za godziny ponadwymiarowe w czasie Świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy oraz związanych z nimi przerw świątecznych uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

W myśl art. 35 ust. 1–3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) w szczególnych wypadkach, podyktowanych wyłącznie koniecznością realizacji programu nauczania lub zapewnienia opieki w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, nauczyciel może być obowiązany do odpłatnej pracy w godzinach ponadwymiarowych zgodnie z posiadaną specjalnością, których liczba nie może przekroczyć 1/4 tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć. Przydzielenie nauczycielowi większej liczby godzin ponadwymiarowych może nastąpić wyłącznie za jego zgodą, jednak w wymiarze nieprzekraczającym 1/2 tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć. Przez godzinę ponadwymiarową rozumie się przydzieloną nauczycielowi godzinę zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych powyżej tygodniowego obowiązkowego wymiaru godzin zajęć dydaktycznych, wychowawczych lub opiekuńczych. Wynagrodzenie za godziny ponadwymiarowe i za godziny doraźnych zastępstw wypłaca się według stawki osobistego zaszeregowania nauczyciela, z uwzględnieniem dodatku za warunki pracy.

Na podstawie art. 91c ust. 1 w zakresie spraw wynikających ze stosunku pracy nieuregulowanych przepisami ustawy mają zastosowanie przepisy Kodeksu pracy. Zgodnie z art. 1519 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.) dniami wolnymi od pracy są niedziele i święta określone w przepisach o dniach wolnych od pracy. Na podstawie art. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 51, poz. 428, z późn. zm.) dniami wolnymi od pracy są: 1 stycznia – Nowy Rok, 6 stycznia – Święto Trzech Króli, pierwszy dzień Wielkiej Nocy, drugi dzień Wielkiej Nocy, 1 maja – święto państwowe, 3 maja – święto narodowe 3 Maja, pierwszy dzień Zielonych Świątek, dzień Bożego Ciała, 15 sierpnia – Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny, 1 listopada – Wszystkich Świętych, 11 listopada – Narodowe Święto Niepodległości, 25 grudnia – pierwszy

dzień Bożego Narodzenia, 26 grudnia – drugi dzień Bożego Narodzenia oraz niedziele.

W myśl art. 80 ustawy Kodeks pracy wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią.

Wymienione w przepisie art. 1 pkt 1 ustawy o dniach wolnych od pracy święta są dniami wolnymi od pracy. Zamieszczenie w arkuszu organizacji szkoły feryjnej godzin ponadwymiarowych, przypadających do realizacji w dniach ustawowo wolnych od pracy, nie uprawnia do wynagrodzenia za nieodbyte godziny ponadwymiarowe. Nie nakłada się bowiem na nauczyciela obowiązku gotowości do wykonywania zajęć w godzinach ponadwymiarowych w takich dniach, w których zgodnie z przepisami prawa nauczyciel nie jest obowiązany świadczyć pracy. W świetle obowiązujących przepisów brak jest podstaw do zachowania przez nauczyciela prawa do wynagrodzenia za nieodbyte godziny ponadwymiarowe przypadające do realizacji w dniach ustawowo wolnych od pracy.

Odnosząc się do przerw świątecznych, uprzejmie informuję, iż w myśl § 3 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie organizacji roku szkolnego (Dz. U. Nr 46, poz. 432, z późn. zm.), w szkołach zimowa przerwa świąteczna trwa od dnia 23 grudnia do dnia 31 grudnia lub od dnia 22 grudnia do dnia 31 grudnia, jeżeli dzień 22 grudnia wypada w poniedziałek, wiosenna przerwa świąteczna rozpoczyna się w czwartek poprzedzający święta i kończy w najbliższy wtorek po świętach. Na podstawie § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia dyrektorzy szkół specjalnych, przy których zorganizowany jest internat, i dyrektorzy specjalnych ośrodków szkolno-wychowawczych, w porozumieniu z rodzicami (prawnymi opiekunami) i po zasięgnięciu opinii rady pedagogicznej, mogą połączyć zimową przerwę świąteczną z feriami zimowymi.

W myśl art. 64 ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela nauczycielowi zatrudnionemu w szkole, w której w organizacji pracy przewidziano ferie letnie i zimowe, przysługuje urlop wypoczynkowy w wymiarze odpowiadającym okresowi ferii i w czasie ich trwania. Zgodnie z powyższym zimowa i wiosenna przerwa świąteczna dla nauczycieli nie są dniami urlopu. W okresie przerw świątecznych wynagrodzenie nauczycieli w związku z art. 91c ust. 1 ustawy Karta Nauczyciela obliczane jest zgodnie z przepisami dotyczącymi pracowników pozostających w gotowości do pracy.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 5 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Kazimierza Gwiazdowskiego**

**w sprawie przepisów dopuszczających
możliwość przejścia na emeryturę
przed osiągnięciem powszechnego wieku
emerytalnego (8372)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana posła Kazimierza Gwiazdowskiego, przesłanym przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8372/10, w sprawie obywatelskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (druk nr 3178), proponującego wprowadzenie przepisów uprawniających do emerytury bez względu na wiek, jeżeli ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, uprzejmie informuję, że projekt ten nie uzyskał akceptacji Rady Ministrów. Wprowadzenie przepisów uprawniających do emerytury bez względu na wiek spowodowałoby bowiem naruszenie spójności systemu emerytalnego i stanowiłoby poważne zagrożenie powodzenia realizacji programu reformy emerytalnej.

Jednym z podstawowych założeń reformy systemu emerytalnego przeprowadzonej w 1999 r. było przywrócenie mu charakteru ubezpieczeniowego, a więc doprowadzenie do sytuacji, w której świadczenia będą przyznawane z powodu spełnienia ryzyka ubezpieczeniowego, tj. dożycia określonego w przepisach wieku emerytalnego lub niemożności wykonywania dalszego zatrudnienia z powodu niezdolności

do pracy spowodowanej stanem zdrowia. Osiągnięto zamierzony cel, ponieważ przepisy umożliwiające wcześniejsze przejście na emeryturę, niemające pokrycia w składce na ubezpieczenie emerytalne, są stopniowo wygaszane, aż do całkowitej likwidacji.

Reformując ubezpieczenie emerytalne, kierowano się zasadą równego traktowania ubezpieczonych płacących jednakową składkę na ubezpieczenie emerytalne. Respektowanie tej zasady wymagało ujednolicenia warunków nabywania uprawnień emerytalnych. Dlatego uprawnienia emerytalne dla osób urodzonych po 1948 r., objętych nowym systemem emerytalnym, są uwarunkowane osiągnięciem wieku co najmniej 60 lat w przypadku kobiet i 65 lat w przypadku mężczyzn. Elementem uzupełniającym dla tych osób jest system ubezpieczenia dodatkowego, z którego są finansowane emerytury pomostowe, przysługujące z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Przyjęto bowiem założenie, że wszelkie dodatkowe uprawnienia będą finansowane z innych źródeł niż powszechna składka na ubezpieczenie emerytalne oraz będą regulowane w odrębnej ustawie, a nie przepisami ustawy emerytalnej.

W załączeniu przesyłam stanowisko Rady Ministrów wobec obywatelskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (druk nr 3178), przekazane marszałkowi Sejmu w dniu 21 lipca br.^{*)}

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.